STEPHENIE MEYER

Amurg
 # 5 #

Soarele de la miezul nopţii

Un fenomen literar!
The New York Times

„Aşadar, vor fi încântaţi fanii lui Edward de această carte?... Fără doar şi poate. Meyer a scris-o cu gândul la cititorii ei cei mai înfocaţi, cărora le-a şi dedicat-o, pătrunzând în mintea celui mai complicat adolescent-vampir din Washington, care se îndrăgosteşte de o fată mai hotărâtă decât crezuseră toţi."
The Washington Post

„Soarele de la miezul nopţii este mai complex, mai sofisticat şi mai puţin inocent decât *Amurg.* Deşi povestea Bellei a deschis calea pentru mai bine de un deceniu de literatură *Young Adult* SF şi eroine distopice, se pare că talentul narativ – şi drama interioară captivantă – a fost tot timpul apanajul lui Edward."
Time

„Romanul lui Stephenie Meyer aduce în prim-plan o concluzie îndelung aşteptată. Nu este un punct culminant între adolescenta Bella Swan şi fermecătorul vampir Edward Cullen, ci o concluzie care o reuneşte pe Meyer cu publicul ei vast şi flămând... O recompensă pentru admiratori." *The Wall Street Journal*

„Recentul volum sugerează, cumva, într-un mod neaşteptat şi extraordinar, că relaţia dintre Bella şi Edward nu a fost niciodată povestea de dragoste din centrul seriei «Amurg». E drept că oamenii şi vampirii se privesc cu înţeles, dar adevărata pasiune din cărţi este dragostea lui Meyer pentru cititorii ei."
NBC News

STEPHENIE
MEYER
Soarele de la miezul nopţii
Traducere din limba engleză de Laura Frunză şi Mihaela Alexandrescu
îl LADIN
Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu Redactori: Mădălina Raşoga, Toma Ritner Tehnoredactor: Crenguţa Rontea Coperta: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, STEPHENIE
Amurg / Stephenie Meyer; trad, din lb. engleză de Laura Frunză şi Mihaela AlexandrescuBucureşti: Editura Paladin, 2020 5 vol.
ISBN 978-606-9000-64-9
Vol. 5: Soarele de la miezul nopţii2021ISBN 978-606-9000-81-6
Frunză, Laura (trad.)
Alexandrescu, Mihaela (trad.)
821.111
Stephenie Meyer
Midnight Sun
Text copyright © 2020 by Stephenie Meyer
© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Această carte este dedicată tuturor cititorilor care mi-au făcut viaţa atât de frumoasă în ultimii cincisprezece ani. Atunci când ne-am cunoscut prima oară, multi dintre voi eraţi în pragul adolescenţei, cu ochii mari şi strălucitori plini de visuri pentru viitor. Sper că, în aceşti ani care au trecut, v-aţi îndeplinit toţi visurile şi că realitatea de acum e cu mult mai frumoasă decât v-aţi imaginat-o atunci.

Capitolul 1
Prima întâlnire

În niciun alt moment al zilei nu-mi doream să dorm mai mult ca acum.

Liceul.

Sau mai degrabă să-i spun purgatoriu? Dacă chiar ar fi existat o cale de a-mi ispăşi păcatele, atunci zilele astea petrecute la liceu ar fi trebuit să atârne serios în balanţă. Mă plictiseam îngrozitor şi nu reuşeam deloc să mă obişnuiesc. Părea imposibil, dar simţeam că fiecare zi e mai monotonă decât precedenta.

Aş fi putut considera asta maniera mea de a dormi – dacă somnul era definit ca starea inertă dintre perioadele active.

Am fixat cu privirea crăpăturile ce brăzdau tencuiala din colţul cel mai îndepărtat al cantinei, imaginându-mi modele care nu existau acolo. Era una dintre metodele mele de a închide sonorul vocilor care mi se învolburau în minte ca zgomotul unei căderi de apă.

Ignoram din plictiseală câteva sute de astfel de voci.

Când venea vorba de mintea omenească, le auzisem pe toate, şi chiar mai multe. Astăzi nu le stătea gândul decât la nerăbdarea banală a primirii unei colege noi în comunitatea lor şi-aşa restrânsă. Era nevoie de foarte puţin ca să se agite. Văzusem chipul noii colege repetat în gândurile tuturor, analizat din fiecare unghi. Era doar o fiinţă umană obişnuită de sex feminin. Entuziasmul legat de sosirea ei era obositor de previzibil – aceeaşi reacţie pe care ai fi obţinut-o dacă ai fi fluturat un obiect strălucitor prin faţa unor ţânci de doi ani. Băieţii erau toţi ca nişte oi: jumătate dintre ei se imaginau deja amorezaţi de ea, doar pentru că era nouă în oraş. M-am străduit mai tare să le ignor vocile interioare.

Doar patru dintre voci le ignoram mai degrabă din politeţe decât din antipatie: ale membrilor familiei mele, cei

doi fraţi şi cele două surori, care erau atât de obişnuiţi cu lipsa de intimitate în preajma mea, încât rareori îşi făceau griji în legătură cu ea. Făceam tot ce puteam. Încercam să nu ascult, dacă mă puteam abţine.

Însă oricâte eforturi făceam, totuşi... ştiam la ce se gândesc.

Rosalie, ca de obicei, se gândea la ea însăşi – mintea îi era ca suprafaţa nemişcată a unei piscine, cu puţine surprize. Îşi surprinsese reflexia profilului în ochelarii cuiva şi se scălda în aprecieri cu privire la propria perfecţiune. Nimeni nu mai avea părul la fel de auriu ca al ei, nimeni nu mai avea silueta ei de clepsidră sau chipul la fel de oval, simetric şi fără cusur. Nu se compara cu oamenii de aici. Alăturarea ar fi fost derizorie, absurdă. Se gândea la alţii asemenea nouă, dar nimeni nu o putea egala în frumuseţe.

Pe chipul de obicei senin al lui Emmett se vedea acum o expresie frustrată. Chiar când m-am uitat la el, şi-a trecut mâna masivă prin buclele de abanos, răsucindu-şi părul în pumn. Încă spumega din cauza meciului de wrestling pe care îl pierduse în favoarea lui Jasper noaptea trecută. Nu era cunoscut pentru răbdare, dar avea nevoie de ea pentru a rezista până la finalul zilei când avea să propună o revanşă. Nu mă simţeam niciodată indiscret când îi ascultam gândurile, pentru că Emmett niciodată nu gândea ceva ce n-ar fi spus cu voce tare sau n-ar fi pus în practică. Poate că mă simţeam vinovat că le citeam gândurile celorlalţi doar pentru că se gândeau la lucruri pe care n-ar fi vrut ca eu să le ştiu. Dar dacă mintea lui Rosalie era o piscină inertă, atunci cea a lui Emmett era un lac, fără umbre, limpede precum cristalul.

Iar Jasper... el suferea. Mi-am înăbuşit un oftat.

— Edward!

Alice mi-a strigat numele în minte şi mi-a atras atenţia imediat.

Era la fel ca şi cum m-ar fi strigat cu voce tare. Mă bucuram că numele mi se demodase în ultimele câteva decenii – fusese foarte enervant în trecut, pentru că de câte ori cineva se gândea la un Edward, întorceam capul fără să

vreau.

De data asta, nu am întors capul. Alice şi cu mine ne pricepeam să purtăm conversaţiile acestea private. Se întâmpla rar să-şi dea seama cineva. Am rămas cu privirea aţintită la crăpăturile din tencuială.

— El cum rezistă? m-a întrebat ea.

M-am încruntat, doar un rictus abia vizibil pe buze. Nimic care să le atragă atenţia celorlalţi. Puteam foarte bine să mă fi încruntat de plictiseală.

Jasper stătuse nemişcat prea mult timp. Nu făcea niciuna dintre mişcările specifice oamenilor pe care trebuia să le facem toţi, să fim mereu în mişcare ca să nu atragem atenţia, cum făcea Emmett când se trăgea de păr, Rosalie când îşi încrucişa picioarele mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, Alice care bătea uşor din vârful pantofului pe linoleum sau eu, care îmi mişcăm capul să mă uit la diferite modele de pe perete. Jasper părea paralizat, cu silueta subţire şi fusiformă dreaptă, şi până şi părul său de culoarea mierii părea să nu reacţioneze deloc la aerul care bătea dinspre fantele sistemului de ventilaţie.

Tonul mental al lui Alice era panicat de-acum şi am văzut în mintea ei că îl privea pe Jasper cu coada ochiului.

— Este vreun pericol? Alice a verificat viitorul apropiat, frunzărind printre viziuni de monotonie în căutarea sursei încruntării mele. Chiar şi în timp ce făcea asta, şi-a adus aminte să-şi sprijine bărbia ascuţită în pumnul mic şi să clipească în mod regulat. Cu cealaltă mână şi-a îndepărtat din ochi o şuviţă de păr scurt şi negru, tuns în scări.

Am întors capul mai întâi la stânga, ca şi cum m-aş fi uitat la zidul de cărămidă, am oftat, apoi am întors capul la dreapta, înapoi la crăpăturile din tencuială. Ceilalţi puteau presupune că joc rolul de om. Doar Alice ştia că eu clătina-sem din cap.

S-a relaxat.

— Dă-mi de ştire dacă se înrăutăţeşte treaba.

Mi-am mişcat doar ochii, mai întâi în sus, la tavan, apoi iar în jos.

— Mersi că faci asta.

M-am bucurat că nu puteam să-i răspund cu voce tare. Ce era să spun? *Cu plăcere?* Nu simţeam nimic de genul acesta. Nu-mi făcea deloc plăcere să mă conectez la chinurile lui Jasper. Oare chiar era necesar ca el să treacă prin aşa ceva? Nu era mai sigur pentru toată lumea să recunoască faptul că era posibil să nu reuşească niciodată să-şi controleze setea la fel ca noi şi să nu-şi testeze limitele? De ce să te joci cu focul?

Trecuseră două săptămâni de la ultima noastră expediţie de vânătoare. Pentru noi ceilalţi nu era o perioadă chiar atât de lungă. Ne simţeam puţin incomod uneori – când vreun om trecea prea aproape, dacă vântul bătea în direcţia greşită. Insă oamenii se apropiau foarte rar de noi. Instinctele le spuneau ceea ce minţile conştiente nu reuşeau să înţeleagă. Eram periculoşi şi trebuia să ne evite.

Jasper era foarte periculos acum.

Nu se întâmpla des, dar din când în când mă uimea nepăsarea oamenilor din jurul nostru. Eram obişnuiţi cu asta, ne aşteptam, uneori însă mi se părea mai flagrantă decât de obicei. Nimeni nu ne băga în seamă aici, aşezaţi la masa aceasta uzată din cantină, cu toate că o haită de tigri lăfăindu-se pe scaunele noastre ar fi fost mai puţin mortală decât noi. Tot ce vedeau ei erau cinci persoane cu înfăţişări stranii, suficient de asemănătoare cu oamenii cât să se integreze, îmi venea greu să-mi imaginez cum de supravieţuiau având simţurile atât de tocite.

În acel moment, o fetiţă s-a oprit la capătul celei mai apropiate mese de a noastră, ca să stea de vorbă cu o prietenă. Când fetiţa şi-a aranjat părul scurt şi blond trecându-şi degetele prin el, aerul cald care venea din fantele de ventilaţie a bătut înspre noi. Eu eram obişnuit cu senzaţiile pe care mi le trezea mirosul oamenilor: durerea uscată din gât, foamea cruntă din stomac, încordarea automată a muşchilor, acumularea excesivă de venin din gură.

Senzaţiile acestea erau destul de normale şi de obicei uşor de ignorat. Insă acum era mai greu pentru că le simţeam de două ori în timp ce-l monitorizam pe Jasper.

El îşi lăsa imaginaţia să preia controlul. Vedea scena cu ochii minţii – se vedea pe sine ridicându-se din scaunul de lângă Alice şi ducându-se la fetiţa aceea. Se gândea cum se va apleca spre ea de parcă ar fi vrut să-i şoptească ceva la ureche, cum îi va atinge cu buzele curbura gâtului. Îşi imagina cum îi va simţi cu gura pulsul fierbinte al sângelui sub bariera fragilă a pielii.

I-am împins scaunul cu piciorul.

S-a uitat în ochii mei, cu o urmă de ranchiună în privire, apoi a coborât capul. Îi auzeam ruşinea şi revolta din minte.

— Scuze, a murmurat Jasper.

Am ridicat din umeri.

— Nu aveai de gând să faci nimic, i-a şoptit Alice, consolându-l ca să nu se mai simtă atât de umilit. Am văzut asta.

Mi-am înăbuşit un rictus care i-ar fi dat de gol minciuna. Noi doi, Alice şi cu mine, trebuia să ne asigurăm spatele reciproc. Nu era uşor să fii un ciudat printre ciudaţi. Ne protejam unul altuia secretele.

— Ajută puţin dacă te gândeşti la ei ca fiind persoane, a sugerat Alice, vorbind prea repede cu vocea ei ascuţită, muzicală, pentru ca oamenii s-o înţeleagă, dacă s-ar fi nimerit în apropiere. O cheamă Whitney. Are o surioară mai mică pe care o adoră. Mama ei a invitat-o pe Esme la petrecerea aia în grădină, îţi aduci aminte?

— Ştiu cine e, i-a tăiat-o scurt Jasper.

Apoi a întors capul, fixându-şi privirea pe una dintre ferestruicile aliniate chiar sub streaşină sălii de mese. Tonul lui a pus capăt conversaţiei.

Trebuia să meargă la vânătoare în seara asta. Era ridicol să-şi asume astfel de riscuri, punându-şi rezistenţa la încercare şi abţinându-se. Jasper trebuia să-şi accepte limitele şi să acţioneze conform lor.

Alice a oftat fără zgomot şi s-a ridicat, luându-şi cu ea tava cu mâncare – recuzita, cum s-ar zice – şi lăsându-l pe Jasper singur. Intuia momentul în care era sătul de încurajările ei. Deşi Rosalie şi cu Emmett erau mai deschişi cu privire la relaţia lor, Alice şi cu Jasper erau cei care îşi

cunoşteau reciproc nevoile ca şi cum ar fi fost ale lor. De parcă şi ei ar fi putut citi gândurile, numai că doar pe ale lor.

Edward.

Reacţie instinctivă. M-am întors când mi-am auzit menţionat numele, doar că nu-l rostise cineva, doar îl gândise.

Privirea mi s-a întâlnit cu o pereche de ochi mari, ciocolatii, aşezaţi pe un chip omenesc palid, în formă de inimă. Ştiam faţa aceea, deşi nu o mai văzusem cu ochii mei până atunci. Apăruse azi în mintea fiecărei fiinţe umane din şcoală. Eleva cea nouă, Isabella Swan. Fata şefului de poliţie din oraş, venită să locuiască aici prin nu ştiu ce aranjamente noi de custodie. Bella. Îi corectase pe toţi cei care o strigaseră pe numele întreg.

Am întors capul plictisit. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că nu ea se gândise la numele meu.

Bineînţeles că deja se amorezează de băieţii Cullen, am auzit continuarea primului gând.

Acum am recunoscut „vocea”.

Jessica Stanley – trecuse ceva timp de când nu mă mai deranjase cu sporovăială ei interioară. Ce uşurare simţisem când trecuse peste fixaţia ei nepotrivită pentru mine! Fusese aproape imposibil să-i ignor fanteziile constante şi ridicole cu ochii deschişi. La momentul acela îmi dorisem să îi pot lămuri ce s-ar fi întâmplat exact dacă buzele mele, şi dinţii de sub ele, ar fi ajuns oriunde în preajma ei. Cu siguranţă, fanteziile ei enervante ar fi fost atunci reduse la tăcere. Aproape că am zâmbit imaginându-mi ce reacţie ar fi avut.

N-o s-o ajute cu nimic treaba asta, a continuat Jessica. *Nici măcar nu e aşa de drăguţă. Nu ştiu de ce Eric nu-şi mai ia ochii de la ea... sau Mike.*

A tresărit mental când s-a gândit la ultimul nume. Noua ei obsesie, băiatul cel popular, Mike Newton, o ignora cu desăvârşire. Părea însă că n-o ignoră şi pe fata cea nouă. Un alt ţânc care se întinde spre obiectul strălucitor. De aceea gândurile Jessicăi erau puţin maliţioase, deşi în

realitate era destul de prietenoasă cu nou-venita în timp ce îi povestea detaliile arhicunoscute despre familia mea. Probabil că eleva cea nouă întrebase despre noi.

Şi la mine se uită toată lumea astăzi, a gândit Jessica, *înfumurată. Ce baftă pe mine să am două cursuri cu Bella! Mike o să vrea să mă întrebe ce...*

Am încercat să blochez pălăvrăgeala aceea stupidă din capul meu înainte ca meschinăriile şi banalităţile să mă scoată din minţi.

— Jessica Stanley îi serveşte domnişoarei Swan, eleva nouă, toate bârfele despre clanul Cullen, i-am şoptit lui Emmett ca să-mi distrag atenţia.

Emmett a chicotit pe sub mustaţă.

— Sper că sunt savuroase bârfele, a gândit el.

— Complet lipsite de imaginaţie, dacă mă întrebi pe mine. Doar o insinuare vagă de scandal. Nimic îngrozitor. Sunt cam dezamăgit.

— Şi fata nouă? Şi ea e dezamăgită de bârfe?

M-am concentrat să ascult ce gândea fata aceasta nouă, Bella, despre relatările Jessicăi. Ce vedea ea când se uita la familia cea stranie, cu pielea albă precum creta, care era evitată de toţi cei din şcoală?

Era responsabilitatea mea să-i aflu reacţia. Eu îndeplineam rolul de cercetaş, în lipsa unui cuvânt mai bun, pentru familia mea. Ca să ne protejăm. Dacă cineva devenea suspicios, puteam să-i avertizez şi să ne retragem îndată. Se întâmpla uneori – un om cu o imaginaţie activă vedea în noi personajele dintr-o carte sau dintr-un film. De obicei se înşelau, dar era mai bine să ne mutăm într-un loc nou decât să riscăm să fim analizaţi îndeaproape. Rareori, extrem de rar, cineva intuia exact ce eram. Nu le dădeam nicio ocazie să-şi verifice presupunerile. Pur şi simplu dispăream, lăsând în urmă doar o amintire înspăimântătoare.

Asta nu se mai întâmplase de zeci de ani.

N-am auzit nimic, deşi am ascultat în zona de lângă Jessica, unde curgea în valuri monologul ei interior superficial. Era ca şi cum nu stătea nimeni lângă ea. Ce

neobişnuit! Oare fata se mişcase din loc? Nu părea posibil, din moment ce Jessica încă pălăvrăgea cu ea. Am ridicat capul, puţin deconcertat. Nu mai fusesem nevoit să-mi verific „auzul” extra.

Privirea mi s-a întâlnit din nou cu ochii ei mari şi căprui. Stătea chiar acolo unde stătuse şi înainte şi se uita înspre noi – ceva firesc, presupun, din moment ce Jessica încă o punea la curent cu bârfele locale despre familia Cullen.

Ar fi fost firesc, de asemenea, să se gândească şi ea la noi.

Dar nu auzeam nicio şoaptă.

Obrajii i s-au acoperit de pete roşii, ispititoare, când şi-a dat seama că gafase şi fusese surprinsă uitându-se fix la un străin. A coborât ochii. Ce bine că Jasper încă privea pe fereastră! Nu am vrut să-mi imaginez cum i-ar fi afectat autocontrolul acumularea aceea de sânge în obrajii fetei.

Pe faţa ei se citeau aceleaşi sentimente pe care le-ar fi rostit cu voce tare: uimire, în timp ce asimila, în mod inconştient, semnele unor diferenţe subtile între specia ei şi a mea; curiozitate, în timp ce asculta relatarea Jessicăi; şi încă ceva... fascinaţie oare? Nu ar fi fost prima dată. Pentru cei desemnaţi să fie prada noastră, noi păream frumoşi. Apoi, în cele din urmă, stânjeneală.

Şi cu toate acestea, deşi gândurile i se citeau clar în ochii aceia stranii – stranii din cauza profunzimii lor –, nu auzeam decât linişte în locul în care stătea. Doar... linişte.

Pentru un moment m-am simţit neliniştit.

Nu mai întâlnisem aşa ceva. Ce era în neregulă cu mine? Mă simţeam la fel ca întotdeauna. Îngrijorat, m-am concentrat să ascult.

Toate vocile pe care le blocasem începură brusc să-mi ia mintea cu asalt la volum maxim.

...mă întreb ce fel de muzică îi place... poate aş putea menţiona noul meu CD..., gândea Mike Newton, aşezat la două mese distanţă – concentrat pe Bella Swan.

Uită-te la el. Nu-i suficient că jumătate dintre fetele din şcoală sunt leşinate după el... Gândurile lui Eric Yorkie erau sarcastice şi se învârteau tot în jurul fetei.

*...ce dezgustător! Ai crede că-i faimoasă sau ceva... Până şi Edward Cullen o priveşte cu privirea.... Lau*ren Mallory era atât de invidioasă, încât faţa ei ar fi trebuit să se fi colorat deja în verde-închis. Şi J*essica... se dă mare cu noua ei prietenă bună. Ce glumă proastă... Din* gândurile fetei se revărsau întruna râuri de otravă.

...pun pariu că toată lumea a întrebat-o asta deja. Dar aş vrea să vorbesc cu ea. Ce-i pot spune ca să fiu mai original? se întreba Ashley Dowling.

...poate o să fie la cursul meu de spaniolă..., spera June Richardson.

...mai am o tonă de chestii de făcut în seara asta! Temele la trigonometrie şi de învăţat pentru testul la engleză. Sper că mama... Angela Weber, o fată timidă ale cărei gânduri erau neobişnuit de amabile, era singura de la masă care nu era obsedată de fata aceasta, Bella.

Îi auzeam pe toţi, auzeam fiecare chestie nesemnificativă la care se gândeau. Dar absolut nimic din direcţia elevei noi cu ochi înşelător de comunicativi.

Şi desigur, auzeam ceea ce ea vorbea cu Jessica. Nu trebuia să-i citesc gândurile ca să-i pot auzi vocea joasă, limpede, tocmai din celălalt colţ al încăperii.

— Care dintre ei e cel cu păr castaniu-roşcat? am auzit-o întrebând, privindu-mă din nou pe furiş, cu coada ochiului, doar ca să întoarcă repede capul când a văzut că încă mă uit la ea.

Dacă aş fi avut timp să sper că la auzul vocii ei voi reuşi să-i identific şirul gândurilor, aş fi fost imediat dezamăgit. De obicei, gândurile oamenilor aveau acelaşi timbru cu vocile lor fizice. Dar vocea asta timidă şi discretă îmi era»

nefamiliară, nu era niciuna dintre sutele de gânduri care mă bombardau prin încăpere, eram sigur de asta. Era cu totul şi cu totul nouă.

Mda, succes, idioato! a gândit Jessica înainte să-i răspundă la întrebare.

— Edward. E superb, desigur, dar nu-ţi pierde timpul. Nu iese cu fete. Se pare că niciuna dintre fetele de pe aici nu-i destul de arătoasă pentru el.

A pufnit pe nas a ciudă. Am întors capul să-mi ascund zâmbetul. Jessica şi colegele ei habar nu aveau cât de norocoase erau că niciuna nu-mi atrăgea atenţia în mod deosebit.

În spatele amuzamentului trecător, am simţit un imbold nemaiîntâlnit, o senzaţie pe care nu o înţelegeam pe deplin. Avea de-a face cu nuanţa răutăcioasă a gândurilor Jessicăi pe care fata cea nouă nu o conştientiza... Am simţit un impuls straniu de a mă băga între ele, de a o proteja pe Bella Swan de uneltirile duşmănoase din mintea Jessicăi. Ce senzaţie neobişnuită pentru mine! încercând să descopăr motivaţia din spatele acelui imbold, am examinat-o pe fata cea nouă încă o dată, dar de data asta prin ochii Jessicăi. Privirea mea aţintită asupra ei atrăsese deja prea multă atenţie.

Poate că era vorba de vreun instinct protector adânc îngropat în mine – cel mai puternic care ia apărarea celui mai slab. Cumva fata asta părea mai fragilă decât restul colegilor ei. Avea pielea atât de translucidă, încât era greu de crezut că îi oferea prea multă protecţie faţă de lumea exterioară. Îi vedeam sângele curgându-i ritmic prin vene pe sub membrana străvezie şi palidă... Dar nu trebuia să mă concentrez pe asta. Mă descurcam foarte bine în viaţa pe care o alesesem, însă îmi era la fel de sete ca lui Jasper şi nu avea rost să mă ispitesc degeaba.

Fata avea o încruntă tură vagă a sprâncenelor de care nu părea să fie conştientă.

Era incredibil de supărător! Vedeam cu uşurinţă că pentru ea era o corvoadă să stea acolo, să facă conversaţie cu străinii, să fie în centrul atenţiei. Îi simţeam timiditatea din felul în care îşi ţinea umerii delicaţi, uşor gârbovită, de parcă se aştepta la o admonestare în orice moment. Şi totuşi, nu puteam decât să văd, să intuiesc, să-mi imaginez. Nu se auzea decât liniştea din direcţia acestei fiinţe umane care nu»,»

ieşea cu nimic în evidentă. Nu auzeam nimic. De ce?,»

— Mergem? a şoptit Rosalie, întrerupându-mi concentrarea.

Mi-am luat gândul de la fata aceea cu un sentiment de uşurare. Nu voiam să tot dau greş – eşecul era un lucru rar pentru mine şi era mai degrabă enervant decât neobişnuit. Nu voiam să dezvolt vreun interes faţă de gândurile ei ascunse doar pentru că erau ascunse. Fără îndoială atunci când le voi fi descifrat – şi voi fi găsit o manieră de a o face –, ele se vor dovedi la fel de meschine şi banale ca ale oricărui alt om. Nu meritau efortul depus pentru a ajunge la ele.

— Deci, fata cea nouă se teme de noi deja, sau nu? a întrebat Emmett, aşteptând răspunsul meu la întrebarea de mai devreme.

Am strâns din umeri. Nu era suficient de interesat să insiste pentru mai multe informaţii.

Ne-am ridicat de la masă şi am ieşit din cantină.

Emmett, Rosalie şi cu Jasper se prefăceau că sunt în clasa a douăsprezecea şi au plecat spre clasele lor. Eu jucam rolul unui elev mai mic. M-am îndreptat spre cursul de biologie pentru începători, pregătindu-mă mental pentru plictiseala care urma. Mă îndoiam că domnul Banner, un om cu un intelect mediocru, ar fi reuşit să predea ceva care să surprindă pe cineva cu două diplome în medicină.

Când am ajuns în clasă, m-am aşezat pe scaun şi am împrăştiat cărţile pe pupitru; erau doar recuzită, nu conţineau nimic din ce nu ştiam deja. Eram unicul elev care stătea singur în bancă. Oamenii nu erau suficient de deştepţi ca să ştie că trebuie să se teamă de mine, dar instinctele lor înnăscute de supravieţuire îi ajutau să se ţină la distanţă.

Pe măsură ce pauza de prânz se apropia de final, clasa a început să se umple. M-am lăsat pe spate în scaun şi am aşteptat să treacă timpul. Mi-am dorit din nou să pot adormi.

Deoarece mă gândeam la fata cea nouă, atunci când Angela Weber a însoţit-o până în clasă, numele ei mi-a atras atenţia.

Bella pare la fel de timidă ca mine. Sunt sigură că ziua de azi e foarte grea pentru ea. Mi-aş dori să-i pot spune

ceva... dar probabil ar suna prostesc.

Da! a gândit Mike Newton, întorcându-se în bancă pentru a se uita la fetele care intrau.

Şi totuşi, din locul în care stătea Bella Swan, nu se auzea nimic. Spaţiul gol în care trebuia să fie gândurile ei mă alarma şi mă scotea din minţi.

Şi dacă avea să dispară *de tot?* Dacă acesta era primul simptom al vreunui fel de boală mintală?

Îmi dorisem adesea să scap de gălăgie. Să fiu normal – atât de normal cât puteam fi. Dar acum gândul acesta mă panica. Cine aş fi eu dacă n-aş mai putea face asta? Nu mai auzisem niciodată de aşa ceva. Trebuia să aflu de la Carlisle dacă el mai auzise.

Fata a înaintat pe culoarul dintre bănci, spre catedră. Săraca fată... Locul de lângă mine era singurul disponibil. Automat, am eliberat jumătatea ei de pupitru, adunându-mi cărţile într-un teanc. Mă îndoiam că se va simţi confortabil acolo. O aştepta un semestru foarte lung – cel puţin la cursul ăsta. Poate că, dacă stăteam lângă ea, aveam să reuşesc să aflu unde i se ascundeau gândurile... nu că mai avusesem nevoie vreodată să mă apropii de cineva atât de tare. Nu că aş fi găsit ceva care să merite ascultat.

Bella Swan a păşit prin valul de aer cald care sufla către mine din ventilaţie.

Mirosul ei m-a lovit ca un trăsnet, ca explozia unei grenade. Nu există o metaforă suficient de potrivită pentru a exprima violenţa senzaţiei care m-a cuprins în acel moment.

M-am transformat instantaneu. Nu mai eram nici pe departe atât de aproape de a fi uman. Nu mai era nicio urmă din omenia pe care reuşisem să mi-o clădesc de-a lungul anilor.

Eram un prădător. Ea era prada mea. Şi nu mai exista nimic altceva pe lume decât acest adevăr.

Nu aveam în jur o sală plină de martori – în viziunea mea, erau deja victime colaterale. Am uitat de misterul gândurilor ei. Nu mai însemnau nimic, pentru că urma să nu le mai aibă multă vreme.

Eram un vampir, iar sângele ei mirosea mai dulce decât oricare altul pe care îl simţisem în peste optzeci de ani.

Nu-mi imaginasem că poate exista un asemenea miros. Dacă aş fi ştiut, aş fi plecat să-l caut cu mult timp în urmă. Aş fi răscolit planeta după ea. Îmi puteam imagina gustul...

Setea îmi ardea gâtul ca jarul încins. Îmi simţeam gura uscată, iar gustul proaspăt al veninului nu a îndepărtat deloc senzaţia. Stomacul mi s-a făcut ghem de foamea care era doar o replică a setei. Muşchii mi s-au încordat, gata să sară.

Nu a trecut nici măcar o secundă întreagă. Bella făcea acelaşi pas care o pusese iniţial în calea curentului de aer către mine.

Când a atins podeaua cu piciorul, s-a uitat pe furiş la mine, o mişcare clar menită să fie discretă. Privirile ni s-au întâlnit şi m-am văzut reflectat în oglinda ochilor ei.

Şocul pe care l-am zărit pe faţa ei i-a salvat viaţa pentru câteva momente agonizante.

Însă nu mi-a făcut treaba mai uşoară. Când a înţeles expresia de pe chipul meu, i-a năvălit din nou sângele în obraji, iar pielea i-a căpătat cea mai delicioasă culoare pe care o văzusem vreodată. Mirosul ei era ca o ceaţă densă care îmi cuprinsese creierul. Abia puteam să judec prin ea. Instinctele mi se revoltau, refuzau să se controleze, erau incoerente.

A păşit mai repede acum, de parcă înţelesese nevoia de a evada. Graba a făcut-o stângace – s-a împiedicat şi s-a împleticit, aproape să cadă peste fata aşezată în faţa mea. Vulnerabilă, slabă. Chiar mai mult decât oamenii obişnuiţi.

Am încercat să mă concentrez pe faţa pe care o văzusem în ochii ei, o faţă pe care o recunoşteam cu repulsie. Faţa monstrului din interiorul meu, pe care o reprimasem cu decenii de efort şi disciplină fără compromisuri. Cât de uşor ieşea la suprafaţă acum! Mirosul m-a învăluit iar şi iar, alungându-mi gândurile şi aproape smulgându-mă din scaun.

Nu!

M-am agăţat cu mâna de marginea de dedesubt a pupi-

trului şi m-am forţat să rămân pe scaun. Dar lemnul nu făcea faţă forţei mele. Am zdrobit placa laminată cu mâna şi am rămas cu palma plină de aşchii de fibră lemnoasă, lăsând în adâncitura plăcii forma degetelor mele.

Distruge dovezile. Aceasta era regula esenţială. Am pulverizat repede marginile formei cu vârfurile degetelor, lăsând doar o crestătură şi o grămăjoară de talaş, pe care l-am împrăştiat cu piciorul.

Distruge dovezile. Pagube colaterale...

Ştiam ce urma să se întâmple. Fata va veni să se aşeze lângă mine, şi eu urma s-o omor.

Privitorii nevinovaţi din clasă, optsprezece copii şi un adult, nu puteau fi lăsaţi să plece, după ce ar fi văzut grozăvia.

Am tresărit gândindu-mă la ce-ar fi trebuit să fac. Nici în cele mai rele perioade ale mele, nu comisesem o asemenea atrocitate. Nu omorâsem niciodată oameni nevinovaţi. Şi acum plănuiam să măcelăresc douăzeci deodată.

Faţa monstrului din reflexie îşi bătea joc de mine.

Chiar dacă o parte din mine se revolta contra lui, o altă parte plănuia deja ce se va întâmpla în continuare.

Dacă omoram mai întâi fata, beneficiam numai de cinci-sprezece-douăzeci de secunde cu ea înainte ca oamenii din sală să reacţioneze. Poate un pic mai mult dacă la început nu-şi dădeau seama ce se întâmplă. Nu ar fi avut timp să ţipe sau să simtă durere; nu aveam de gând s-o omor cu cruzime.

Măcar atât puteam să-i ofer străinei cu sângele ei groaznic de ispititor.

Însă apoi trebuia să-i împiedic pe ei să scape. Nu trebuia să-mi fac griji din cauza ferestrelor, erau prea sus şi prea mici pentru a oferi o cale de scăpare cuiva. Doar uşa – dacă o blocam, erau prinşi în capcană.

Va dura mult şi va fi dificil să încerc să-i dobor pe toţi când se vor panica şi vor alerga încoace şi încolo, într-un haos total. Nu imposibil, dar se va face multă gălăgie. O să fie timp pentru mult ţipat. Cineva îi va auzi... şi voi fi obligat să omor şi mai mulţi nevinovaţi în această neagră oră.

Şi apoi sângele ei se va răci cât timp îi voi omorî pe ceilalţi.

Mirosul ei mă pedepsea, gâtul mi se încleştase cuprins de o durere uscată...

Deci mai întâi martorii.

Am făcut schema în minte. Stăteam în mijlocul sălii, pe ultimul rând. Aş fi început cu partea dreaptă. Am estimat că puteam frânge patru-cinci gâturi pe secundă. Nu va fi zgomotos. Partea dreaptă ar fi fost cea norocoasă, ei nu ar fi văzut ce-i aşteaptă. Mergând către faţă şi apoi către partea stângă, mi-ar fi luat cel mult cinci secunde să-i omor pe toţi din încăpere.

Suficient de mult pentru ca Bella Swan să vadă, pentru un scurt moment, ceea ce o aştepta. Suficient de mult ca să simtă frica. Suficient de mult, poate, dacă şocul nu o va împietri, ca să scoată un ţipăt. Un ţipăt slab care nu ar fi adus pe nimeni în ajutor.

Am inspirat profund, şi mirosul era ca jarul încins care îmi alerga prin venele uscate, arzându-mă în piept şi consumându-mi orice fărâmă de bunătate pe care aş fi putut s-o am. Tocmai se întorcea acum. În câteva secunde, urma să se aşeze la câţiva centimetri de mine. Monstrul din capul meu a jubilat.

În stânga mea cineva a închis un dosar, trântindu-i coperta. N-am ridicat privirea să văd care dintre oamenii condamnaţi la moarte fusese, dar mişcarea a trimis un val de aer obişnuit, lipsit de miros, în direcţia mea.

Pentru o fracţiune de secundă, am fost capabil să gândesc limpede. În clipa aceea preţioasă, mi-au apărut două chipuri în minte, unul lângă celălalt.

Unul era al meu, sau mai degrabă al meu, cel care fusesem: monstrul cu ochi roşii care omorâse atât de mulţi oameni, încât le pierduse şirul. Crime raţionale, justificate. Fusesem un ucigaş de ucigaşi, ucigaşul altor monştri mai puţin puternici decât mine. Aveam complexul lui Dumnezeu, recunoşteam asta – decideam cine merită pedeapsa cu moartea. Era un compromis cu mine însumi. Mă hrăneam cu sânge uman, dar nu îl defineam ca atare.

Victimele mele, în trecutul lor întunecat, nu fuseseră cu mult mai umane decât mine.

Celălalt chip era al lui Carlisle.

Cele două chipuri nu semănau deloc unul cu celălalt. Unul era luminos ca ziua, iar celălalt întunecat ca noaptea.

Nu exista niciun motiv pentru care ar fi trebuit să existe o asemănare. Carlisle nu era tatăl meu biologic. Nu împărtăşeam trăsături comune. Aveam tenul de aceeaşi culoare fiindcă eram vampiri; toţi aveam aceeaşi paloare cadaverică. Faptul că aveam aceeaşi culoare a ochilor era cu totul altceva – o alegere pe care o făcuserăm amândoi.

Şi totuşi, deşi nu aveam de ce să semănăm unul cu altul, îmi imaginasem că şi chipul meu începuse să-l oglindească pe al lui într-o oarecare măsură, în ultimii şaptezeci şi ceva de ani în care adoptasem alegerile lui şi îi călcasem pe urme. Trăsăturile nu mi se schimbaseră, dar mi se părea că înţelepciunea lui îmi influenţase expresia, că pe buze mi se citea un strop de compasiune şi că pe frunte mi se vedea ceva din răbdarea lui.

Toate acele îmbunătăţiri minore se pierduseră pe chipul monstrului. În câteva momente, nu ar mai fi rămas nimic din mine care să reflecte anii petrecuţi cu creatorul meu, cu mentorul meu, cu tatăl meu în toate aspectele care contau. Ochii mi se vor face roşii ca iadul; orice asemănare se va pierde pentru totdeauna.

În mintea mea, ochii blânzi ai lui Carlisle nu mă judecau. Ştiam că el mă va ierta pentru această faptă oribilă. Deoarece mă iubea. Deoarece credea că sunt mai bun decât eram de fapt.

Bella Swan s-a aşezat în scaunul de lângă mine, cu mişcări robotice şi stângace – fără îndoială înfricoşată – şi mirosul sângelui ei m-a învăluit şi mai puternic, ca un nor care mă ţinea prizonier.

O să-i dovedesc tatei că se înşală în privinţa mea. Asta m-a făcut la fel de nefericit ca şi focul care îmi ardea gâtlejul.

M-am îndepărtat de ea cuprins de repulsie – dezgustat de monstrul care tânjea s-o omoare.

De ce a trebuit să vină aici? De ce a trebuit să existe? De ce a trebuit să-mi distrugă liniştea pe care o aveam în această non-existenţă a mea? De ce a trebuit să se nască fiinţa asta umană periculoasă? O să mă distrugă.

Am întors capul să n-o mai văd şi o ură subită, puternică, iraţională m-a cuprins cu totul.

Nu voiam să fiu monstrul acela! Nu voiam să omor o încăpere plină de copii inofensivi! Nu voiam să pierd tot ceea ce câştigasem într-o viaţă de sacrificiu şi abnegaţie!

Nu o voi face.

Nu mă putea obliga.

Mirosul era problema, aroma crunt de îmbietoare a sângelui ei. Dacă ar fi existat vreo metodă de a rezista... dacă ar mai fi venit o gură de aer proaspăt care să-mi limpezească mintea.

Bella Swan şi-a scuturat în direcţia mea părul lung şi des de culoarea lemnului de mahon.

Era nebună, sau ce?

Nu, nu era nicio briză care să-mi sară în ajutor. Insă eu nu *trebuia* să respir.

Am încetat să mai trag aer în plămâni. M-am simţit instantaneu mai bine, dar senzaţia nu a dispărut complet, încă păstram în gând amintirea mirosului, gustul lui pe cerul gurii. Nu eram capabil să mai rezist prea mult timp.

Fiecare viaţă din încăpere era în pericol atât timp cât stăteam cu ea în bancă. Trebuia să fug. Voiam să fug, să scap de căldura ei de lângă mine şi de cât de tare mă ardea totul, ca o pedeapsă, dar nu eram sută la sută sigur că, dacă mi-aş fi descleştat muşchii ca să mă mişc, să mă ridic doar, nu m-aş fi dezlănţuit ca să comit măcelul pe care îl planificasem deja.

Însă poate că aş fi putut rezista o oră. Oare o singură oră era de ajuns să-mi recâştig controlul de a mă mişca fără să atac? Mă îndoiam, totuşi m-am forţat să îmi asum riscul. Trebuia să rezist până la finalul orei. Doar cât să ies din sala plină de victime, victime care poate că nu trebuiau să devină victime. Dacă aş fi putut rezista o singură oră!

Era o senzaţie neplăcută să nu respir. Corpul meu nu

avea nevoie de oxigen, dar era împotriva instinctelor mele. Atunci când mă aflam în situaţii stresante mă bazam pe miros mai mult decât pe alte simţuri. Mă orientam după miros atunci când ieşeam la vânătoare; era primul avertisment în caz de pericol. Rareori întâlneam ceva la fel de periculos ca mine, însă sentimentul de autoconservare era la fel de puternic la specia mea ca şi la restul oamenilor.

Inconfortabil, dar suportabil. Mai suportabil decât s-o miros şi să nu-mi înfig dinţii prin pielea aceea fină, subţire şi translucidă până la sângele ei fierbinte, umed şi plin de viaţă...

O oră! Doar o oră. Nu trebuie să mă gândesc la miros, la gust.

Fata n-a zis nimic, dar şi-a lăsat părul să se împrăştie peste mapa de studiu, coborât între noi ca o cortină. Nu-i puteam vedea faţa ca să-i citesc emoţiile din ochii ei limpezi şi profunzi. Oare încerca să îşi ascundă privirea de mine? De teamă? Din timiditate? Să-şi ascundă secretele?

Enervarea mea anterioară cu privire la faptul că nu-i putusem citi gândurile era slabă şi palidă în comparaţie cu nevoia – şi ura – care mă cuprinsese acum. Căci o uram pe fata asta delicată de lângă mine, o uram cu toată ardoarea cu care mă agăţam de fostul meu eu, de dragostea pentru familia mea, de visurile mele de a deveni cineva mai bun decât cel care fusesem. Faptul că o uram, că uram felul în care mă făcea să mă simt... mă ajuta puţin. Da, iritarea pe care o simţisem era slabă, însă şi aceea mă ajuta puţin. M-am agăţat de orice gând care nu mă lăsa să-mi imaginez ce gust ar avea...

Ură şi enervare. Nerăbdare. Oare nu mai trecea odată ora aceea?

Şi apoi, când ora se va termina... ea va ieşi din sală. Şi eu ce voi face?

Dacă îmi puteam controla monstrul dinăuntru, să-l fac să vadă că merită să aştepţi... M-aş putea prezenta. „Bună, mă numesc Edward Cullen. Pot să te conduc la următoarea oră?”

Ar răspunde afirmativ. Aşa ar fi politicos. Chiar şi dacă s-ar teme de mine, după cum eram sigur, ar urma convenţia socială şi ar merge lângă mine. Ar trebui să fie uşor s-o îndrum în direcţia greşită. O fâşie îngustă de pădure se întindea ca un deget din colţul cel mai îndepărtat al parcării. Puteam să-i spun că am uitat o carte în maşină...

Oare ar observa cineva că eu am fost ultima persoană cu care a fost văzută? Ploua, ca de obicei. Două haine de ploaie negre, care se îndreaptă în direcţia greşită, nu ar stârni prea mult interes şi nici nu m-ar da de gol.

Doar că nu eram singurul elev atent la ea azi – deşi nimeni nu era chiar atât de dureros de atent ca mine. Mike Newton mai ales, era conştient de fiecare mişcare pe care o făcea când se fâţâia pe scaun – ea se simţea incomod atât de aproape de mine, la fel ca oricine altcineva, aşa cum mă aşteptasem înainte ca mirosul ei să-mi distrugă orice îngrijorare sinceră cu privire la ea. Mike Newton ar fi remarcat dacă Bella ar fi plecat din clasă alături de mine.

Dacă puteam rezista o oră, oare puteam rezista şi două?

Am tresărit când m-a înţepat durerea arsurii.

Urma să plece acasă, unde nu o aştepta nimeni. Şeful de poliţie Swan lucra opt ore pe zi. Ştiam unde se afla casa, aşa cum ştiam unde se află toate casele din orăşelul acesta. Casa lui era chiar la marginea pădurilor dese, fără vecini apropiaţi. Chiar dacă ar fi avut timp să ţipe, ceea ce nu s-ar fi întâmplat, nu avea cine s-o audă.

Acesta era modul responsabil de a gestiona situaţia. Trăisem mai mult de şapte decenii fără sânge uman. Dacă îmi ţineam respiraţia, puteam să mai rezist încă două ore. Şi dacă aş fi prins-o singură, nu mai riscam să rănesc şi pe altcineva. „Şi nu am niciun motiv să grăbesc experienţa”, a fost de acord monstrul din capul meu.

Era absurd să cred că, dacă am răbdare şi depun suficient efort ca să salvez oamenii din încăpere, voi fi mai puţin monstru atunci când o voi ucide pe fata aceasta nevinovată.

Deşi o uram, eram perfect conştient că ura mea era nedreaptă. Ştiam că, în realitate, mă uram pe mine. Şi mă

voi urî şi mai mult, şi pe ea la fel, după ce ea va fi moartă.

Am reuşit să trec ora în acest mod – imaginându-mi cele mai potrivite moduri de a o ucide. Am încercat să evit să-mi închipui *faptul* în sine. Era puţin prea mult pentru mine. Aşa că am pus la cale planuri, şi nimic altceva.

O dată, către finalul orei, a tras cu ochiul la mine prin cortina fluidă a părului ei. Am simţit ura nejustificată cum emana din mine când i-am întâlnit privirea – i-am văzut reflexia în ochii înspăimântaţi. Obrajii i s-au îmbujorat înainte să se ascundă din nou în spatele părului şi aproape că mi-am pierdut controlul.

Dar a sunat de ieşire. Şi amândoi – ce clişeu! — am fost salvaţi de clopoţel. Ea, de la moarte. Eu, pentru scurt timp, de la a deveni creatura de coşmar de care mă temeam şi pe care o detestam.

Acum trebuia să mă mişc.

Chiar şi concentrându-mi atenţia la cele mai simple mişcări, nu am putut să merg atât de încet cât ar fi trebuit; am ţâşnit pe uşă. Dacă s-ar fi uitat cineva, ar fi putut bănui că ceva nu era în regulă cu felul în care ieşisem. Însă nu mă băga nimeni în seamă; toate gândurile se învârteau încă în jurul fetei care era condamnată să moară în mai puţin de o oră.

M-am ascuns în maşină.

Nu-mi plăcea să cred despre mine că trebuie să mă ascund. Suna a laşitate. Dar nu aveam suficientă disciplină să mă aflu acum în preajma oamenilor. Dacă îmi concentram toate eforturile să nu omor unul dintre ei, nu mai rămâneam cu resurse să le rezist celorlalţi. Şi ce pierdere ar fi fost. Dacă tot cedam în faţa monstrului din mine, măcar să fie pentru cineva care merită înfrângerea asta.

Am dat drumul la un CD care de obicei mă calma, dar de data aceasta nu m-a ajutat prea mult. Nu, ceea ce mă ajuta mai tare era aerul răcoros şi umed care pătrundea înăuntru odată cu picăturile de ploaie prin geamul deschis al maşinii. Deşi îmi aminteam la perfecţie cum mirosea sângele Bellei Swan, inhalarea aerului proaspăt era ca o spălare a corpului

de modul în care mă infectase.

Mi-am recăpătat raţiunea. Puteam să gândesc din nou. Şi puteam să lupt din nou. Puteam să mă opun să devin ceea ce nu voiam.

Nu trebuia să mă duc la ea acasă. Nu trebuia s-o omor. Evident, eram o făptură raţională, înzestrată cu discernământ şi aveam de ales. Întotdeauna aveam de ales.

Nu mă simţisem la fel în sala de clasă... dar acum eram departe de ea.

Nu *trebuia* să-mi dezamăgesc tatăl, nu trebuia să-i provoc mamei stres, griji... durere. Da, şi pe mama mea adoptivă ar fi durut-o. Şi ea era atât de blândă, de tandră şi de iubitoare. Era cu adevărat de neiertat să-i provoci suferinţă cuiva ca Esme.

Poate, dacă o evitam cu mare atenţie pe fata asta, nu mai era nevoie să îmi schimb viaţa. Îmi aranjasem lucrurile aşa cum dorisem. De ce să las un nimeni enervant şi delicios să strice tot?

Ce ironie că-mi dorisem să o protejez pe fata aceasta de ameninţarea gândurilor arogante şi meschine ale Jessicăi Stanley, când eu aveam dinţii periculoşi? Eram ultima persoană care putea adopta rolul de protector al Bellei Swan. Nu avea nevoie de protecţie faţă de altcineva aşa cum avea nevoie faţă de mine.

Dar unde era Alice? m-am întrebat brusc. Oare nu mă văzuse omorând-o pe fata Swan într-o varietate de feluri? De ce nu-mi sărise în ajutor – să mă oprească, sau să cureţe scena crimei? Era atât de absorbită să caute în viitor posibile necazuri pentru Jasper, încât ratase această posibilitate mult mai groaznică? Sau eram mai puternic decât mă credeam? Oare chiar nu i-aş fi făcut nimic fetei?

Nu. Ştiam că nu era adevărat. Cu siguranţă Alice se concentra foarte tare asupra lui Jasper. Am căutat în direcţia în care ştiam că se va afla sora mea, în clădirea mică în care se ţineau orele de engleză. Nu a durat mult să-i localizez „vocea” familiară. Şi am avut dreptate. Fiecare gând îi era îndreptat către Jasper, privindu-i cu atenţie

micile alegeri.

Mi-am dorit să-i pot cere sfatul, dar, în acelaşi timp, m-am bucurat că nu ştia de ce sunt capabil. Am simţit o nouă arsură în corp – arsura ruşinii. Nu voiam ca vreunul dintre ei să afle.

Dacă o puteam evita pe Bella Swan, dacă reuşeam să n-o omor – chiar când m-am gândit la asta, monstrul din mine s-a zvârcolit şi a scrâşnit din dinţi de frustrare –, atunci nimeni nu va trebui să ştie. Dacă puteam să mă ţin departe de mirosul ei...

Nu aveam niciun motiv să nu încerc, în orice caz. Să fac o alegere bună. Să încerc să fiu ceea ce Carlisle credea că sunt.

Ultima oră de curs aproape se terminase. Am decis să-mi pun noul plan în acţiune imediat. Era mai bine decât să stau acolo în parcare, unde ar fi putut trece pe lângă mine şi mi-ar fi afectat hotărârea. Am simţit un nou val de ură faţă de fată.

Am traversat repede – puţin cam repede, însă nu aveam martori – micul campus către secretariat.

Acolo nu era nimeni, în afară de secretară, care nu mi-a remarcat intrarea silenţioasă.

— Domnişoară Cope?

Femeia cu păr nefiresc de roşu a ridicat capul şi s-a speriat. Întotdeauna îi prindeau pe nepregătite, semnele acelea pe care nu le înţelegeau, indiferent de câte ori ne mai văzuseră pe vreunul dintre noi.

— Ah, a tresărit ea, un pic îmbujorată. Şi-a netezit cămaşa. *Ce bleaga sunt,* a gândit în sinea ei. *Ar putea fi copilul meu.* Bună, Edward. Cu ce te pot ajuta?

Genele i se zbăteau în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Se simţea inconfortabil. Dar ştiam să fiu fermecător, atunci când voiam. Era uşor, pentru că puteam afla imediat cum era perceput fiecare ton al vocii sau gest.

M-am aplecat puţin şi i-am întâlnit privirea, ca şi cum m-aş fi uitat lung în ochii ei căprui şi anoşti. Deja nu-şi mai putea controla gândurile. Urma să fie simplu.

— Mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta cu orarul, i-am

spus pe cea mai blândă voce pe care o adoptam când nu voiam să sperii oamenii.

Am auzit cum a început să-i bată inima mai tare.

— Desigur, Edward. Cum te pot ajuta? *Prea tânăr, prea tânăr,* îşi repeta în sinea ei.

Greşit, desigur. Eram suficient de bătrân să-i fiu bunic.

— Mă întrebam dacă m-aţi putea muta din clasa mea de biologie la o oră de ştiinţe pentru avansaţi. Fizică, poate?

— Ai vreo problemă cu domnul Banner, Edward?

— Nu, deloc, doar că eu am studiat deja această materie...

— La şcoala aceea pentru studii avansate la care aţi mers toţi în Alaska, da. Buzele i s-au ţuguiat cât s-a gândit la asta. *Ar trebui să fie toţi la facultate. I-am auzit pe profesori plângându-se. Au zece pe linie, niciodată nu ezită cu răspunsul, niciodată nu greşesc la teste – de parcă au găsit vreo metodă de a trişa la fiecare materie. Domnul Varner ar prefera să creadă că trişează decât să recunoască faptul că există elevi mai deştepţi decât el. Pun pariu că mama lor îi meditează*.... De fapt, Edward, la fizică e plin momentan. Domnului Banner nu îi place să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de elevi într-o clasă...

— Nu aş deranja deloc.

Sigur că nu. Nu un Cullen perfect.

— Ştiu asta, Edward. Dar nu sunt suficiente scaune într-o clasă...

— Atunci aş putea să renunţ cu totul la biologie? Aş putea folosi ora asta pentru studiu independent.

— Să renunţi la biologie? A rămas cu gura căscată. *Asta e o nebunie. Cât de greu poate fi să stai la o oră când deja cunoşti materia? Trebuie să fie o problemă cu domnul Banner.* Nu vei avea mediile încheiate ca să promovezi anul.

— O să recuperez anul viitor.

— Poate că ar trebui să discuţi cu părinţii tăi despre asta.

Uşa s-a deschis în spatele meu, dar oricine a intrat nu s-a gândit la mine, aşa că am ignorat sosirea şi m-am

concentrat pe domnişoara Cope. M-am aplecat un pic mai tare şi am privit-o şi mai intens în ochi. Ar fi funcţionat mai bine, dacă aş fi avut ochii căprui-auriu, în loc de negru. Negrul îi speria pe oameni, aşa cum şi era menit.

Eroarea mea de judecată a luat-o prin surprindere pe femeie. S-a dat înapoi, tulburată de sentimentele ei conflictuale.

— Vă rog, domnişoară Cope? am murmurat, controlându-mi timbrul vocii ca să fie cât mai convingător posibil, şi aversiunea ei temporară s-a domolit. Nu există nicio altă materie la care m-aş putea muta? Sunt sigur că trebuie să existe vreun loc liber undeva. Biologia nu poate fi singura opţiune pentru a şasea oră...

I-am zâmbit, atent să nu-mi arăt dinţii prea mult ca să nu se sperie, şi expresia feţei mi s-a îmblânzit.

Inima i-a bătut şi mai tare. *Prea tânăr,* şi-a reamintit ea frenetic.

— Ei bine, cred că aş putea vorbi cu Bob – adică domnul Banner. Să văd dacă...

A fost nevoie doar de o secundă ca să se schimbe totul: atmosfera din încăpere, misiunea mea acolo, motivul pentru care mă aplecam spre femeia roşcată... Ceea ce avusese iniţial un scop acum avea altul.

A fost nevoie doar de o secundă pentru ca Samantha Wells să între în încăpere, să pună un bilet de învoire semnat în tăviţa de lângă uşă şi să iasă în grabă, dornică să scape de la şcoală. O rafală subită de vânt m-a învăluit prin uşa deschisă şi mi-am dat seama de ce prima persoană care intrase nu mă întrerupsese cu gândurile ei.

M-am întors, deşi nu aveam neapărată nevoie să mă asigur.

Bella Swan stătea acolo cu spatele lipit de peretele de lângă uşă, cu degetele încleştate pe o coală de hârtie. Când mi-a remarcat căutătura feroce şi neomenească, a făcut ochii şi mai mari decât înainte.

Mirosul sângelui ei se găsea în fiecare particulă de aer din încăperea mică şi înăbuşitoare. Am simţit că îmi ia foc gâtul.

Monstrul mi-a întors din nou privirea din oglinda ochilor ei, o mască a răului.

Am ezitat cu mâna în aer deasupra biroului. Nu aveam nevoie să mă uit în spate ca să mă întind şi să izbesc capul domnişoarei Cope de masă cu suficientă forţă încât s-o omoare. Două vieţi în loc de douăzeci. Un târg.

Monstrul a aşteptat nerăbdător, înfometat, să acţionez.

Dar aveam de ales – *trebuia* să am de ales.

Am tăiat alimentarea cu aer a plămânilor şi mi-am imaginat chipul lui Carlisle. M-am întors către domnişoara Cope şi i-am auzit surpriza interioară când a remarcat schimbarea de expresie. Aproape că s-a chircit în faţa mea, dar frica nu i s-a redat în cuvinte coerente.

Folosindu-mă de capacitatea de stăpânire pe care o acumulasem în deceniile mele de abstinenţă, mi-am îndulcit şi mai mult vocea. Aveam suficient aer în plămâni ca să mai rostesc câteva cuvinte repezite.

— Nu contează, atunci. Văd că e imposibil. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

M-am întors pe călcâie şi am ţâşnit afară din încăpere, încercând să nu simt căldura degajată de sângele fierbinte din corpul fetei atunci când am trecut la câţiva centimetri de ea.

Nu m-am oprit până nu am ajuns în maşină, mişcându-mă mult prea repede tot drumul până acolo. Majoritatea colegilor plecaseră deja, aşa că nu erau prea multi martori. L-am auzit pe unul din clasa a unsprezecea, DJ. Garett, remarcând şi apoi trecând la altceva...

De unde o mai fi apărut şi Cullen ăsta? Parcă s-a teleportat aici... Mă rog, ce imaginaţie bogată am şi eu. Mama zice mereu că...

Când m-am urcat în Volvo, ceilalţi erau deja acolo. Am încercat să-mi controlez respiraţia, dar trăgeam aer curat în piept de parcă mă sufocam.

— Edward? m-a întrebat Alice îngrijorată.

Am dat din cap înspre ea.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat? m-a chestionat Emmett, distras pentru moment de la faptul că Jasper nu avea chef

de revanşă.

În loc să răspund, am băgat maşina în marşarier. Trebuia să ies din parcarea aia înainte ca Bella Swan să mă urmeze şi acolo. Demonul meu personal, chinuindu-mă... Am întors maşina şi am accelerat. Am ajuns la şaizeci la oră înainte să ies din parcare. Pe şosea, am accelerat la o sută la oră înainte să ajung la colţ.

Ştiam fără să mă uit că Emmett, Rosalie şi cu Jasper se întorseseră să se uite întrebători la Alice. Ea a ridicat din umeri. Nu putea vedea ce se întâmplase, doar ce urma să se întâmple.

A privit în viitorul meu. Amândoi am procesat în minte ceea ce vedea şi amândoi am fost surprinşi.

— O să pleci? mi-a şoptit ea.

Ceilalţi s-au uitat la mine de această dată.

— Aşa o să fac? m-am răstit printre dinţi.

Atunci a văzut altceva, pe măsură ce rezistenţa îmi slăbea şi o altă alegere îmi ducea viitorul într-o direcţie mai sumbră.

— Vai.

Bella Swan, moartă. Ochii mei, strălucind roşii de la sângele proaspăt. Vânătoarea care ar fi urmat. Timpul pe care l-am fi petrecut aşteptând să devină iar sigur să plecăm din Forks şi s-o luăm de la capăt...

— Vai, a spus ea din nou.

Imaginea devenea mai detaliată. Am văzut pentru prima dată interiorul casei comisarului Swan, am văzut-o pe Bella într-o bucătărie micuţă cu dulapuri galbene, cu spatele la mine în timp ce o urmăream din umbre, lăsând mirosul ei să mă tragă spre ea...

— Încetează! am mârâit, incapabil să mai suport.

— Îmi pare rău! a şoptit ea.

Monstrul exulta.

Apoi viziunea din mintea ei s-a schimbat din nou. O şosea goală, noaptea, mărginită de copaci îmbrăcaţi în zăpadă, pe care rulam cu aproape trei sute de kilometri la oră.

— O să-mi fie dor de tine, a spus ea. Indiferent cât vei fi

plecat.

Emmett şi cu Rosalie au schimbat priviri îngrijorate.

Ajunsesem aproape de cotitura spre aleea lungă care ducea la casa noastră.

— Lasă-ne aici, m-a îndemnat Alice. Trebuie să-i spui singur lui Carlisle.

Am încuviinţat din cap, iar cauciucurile au scârţâit când am oprit brusc maşina.

Emmett, Rosalie şi cu Jasper s-au dat jos în tăcere; urmau s-o convingă pe Alice să le explice după ce eu voi fi plecat. Alice m-a atins pe umăr.

— O să faci ceea ce este corect, a murmurat ea. De data asta nu era o viziune, ci un ordin. E singura rudă a lui Charlie Swan. L-ar omorî şi pe el.

— Da, am răspuns eu, de acord doar cu ultima parte.

A coborât să li se alăture celorlalţi, cu sprâncenele adunate într-o încruntătură neliniştită. Fraţii mei s-au făcut nevăzuţi în pădure înainte ca măcar să întorc maşina.

În timp ce goneam înapoi spre Forks cu o sută cincizeci de kilometri la oră, ştiam că viziunile din mintea lui Alice vor oscila între lumină şi întuneric ca un glob stroboscopic. Nu eram sigur unde mă duceam. Să-mi iau la revedere de la tatăl meu? Sau să accept monstrul din mine? Parcă zburam pe şosea.

Capitolul 2

O carte deschisă

M-am lăsat pe spate în zăpada moale, lăsând pudra uscată să-şi schimbe forma sub greutatea mea. Pielea mi s-a răcit suficient cât să se adapteze la aerul din jur, în timp ce particulele infime de gheaţă păreau o catifea sub piele.

Cerul de deasupra era senin, bogat în stele, strălucind albastru în unele locuri, galben în altele. Era o privelişte excepţională – stelele creau forme maiestuoase învolburate pe fundalul negru al spaţiului gol. Sau, de fapt, ar fi trebuit

să fie o privelişte excepţională. Ar fi fost, dacă eu aş fi fost în stare să o văd cu adevărat.

Starea nu mi se îmbunătăţea deloc. Trecuseră şase zile, şase zile întregi de când mă ascunsesem aici, în sălbăticia pustie din Denali, şi cu toate acestea nu mă simţeam cu nimic mai liber decât în momentul în care îi simţisem mirosul pentru prima dată.

Atunci când mă uitam la cerul înstelat era ca şi cum exista o oprelişte între ochii mei şi frumuseţea sa. Opreliştea era un chip, un chip omenesc absolut obişnuit, dar pe care nu prea reuşeam să mi-l scot din minte.

Întâi am auzit gândurile apropiindu-se, apoi am auzit paşii care le însoţeau. Sunetul mişcării se auzea ca o şoaptă stinsă prin zăpada moale.

Nu am fost deloc surprins că Tanya mă urmărise până aici. Ştiam că întorsese discuţia pe toate părţile în ultimele câteva zile, amânând-o pentru momentul în care ar fi ştiut exact ce voia să spună.

A apărut în raza mea vizuală cam la cincizeci de metri depărtare, sărind pe marginea unei stânci negre, balansându-se acolo cu picioarele desculţe.

Pielea Tanyei era argintie în lumina stelelor, în timp ce buclele ei blonde şi lungi luceau palide, părând aproape roz de la nuanţa de culoarea căpşunei. Ochii de chihlimbar îi străluceau în timp ce mă spiona, pe jumătate îngropat în zăpadă, moment în care buzele ei pline s-au întins încet într-un zâmbet.

Arăta superb. Asta *dacă* aş fi fost în stare s-o văd. Am oftat.

Nu se îmbrăcase pentru a merge într-un loc unde ar fi putut să o vadă oamenii; purta doar un maiou subţire de bumbac şi o pereche de pantaloni scurţi. Ghemuindu-se pe stâncă, a atins piatra cu vârfurile degetelor şi corpul i s-a arcuit.

Femeia-ghiulea, a gândit ea.

S-a lansat în aer. Silueta i-a devenit o umbră întunecată ce se răsucea pe măsură ce corpul i se învârtea graţios între stele şi mine. S-a ghemuit într-o minge fix când a

aterizat în troianul de zăpadă de lângă mine.

Moment în care o furtună de omăt a zburat în jurul meu. N-am mai văzut stelele pentru că am fost îngropat adânc sub cristalele fine de gheaţă.

Am oftat din nou, respirând în zăpadă, fără să fac vreo mişcare să mă dezgrop. Bezna de sub nea nici nu-mi strica, nici nu-mi îmbunătăţea priveliştea. Tot acelaşi chip îl vedeam.

— Edward?

Apoi zăpada a început iar să zboare pe măsură ce Tanya mă dezgropa rapid. Scutura zăpada de pe mine fără să-mi întâlnească privirea.

— Scuze, a şoptit ea. Am făcut şi eu o glumă.

— Ştiu. A fost amuzantă.

Gura ei şi-a coborât colţurile.

— Irina şi Kate au spus că ar trebui să te las în pace. Ele sunt de părere că te enervează prezenţa mea.

— Deloc, am asigurat-o. Din contră, eu sunt cel necioplit – groaznic de necioplit. Îmi pare foarte rău.

— *Nu pleci acasă, nu-i aşa?* a gândit ea.

— Nu am.... Decis... asta încă.

— *Dar nici aici nu stai.* Gândurile ei au început să aibă o tentă de îngrijorare.

— Nu. Nu pare să mă... ajute.

Tanya şi-a ţuguiat buzele.

— E vina mea, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

În mod sigur nici ea nu făcuse lucrurile mai uşoare, însă chipul care mă bântuia era singurul impediment real.

— *Nu te purta ca un gentleman.*

Am zâmbit.

— *Te fac să te simţi incomod,* m-a acuzat ea.

— Nu.

Şi-a ridicat o sprânceană, având o expresie a feţei atât de neîncrezătoare, încât n-am putut să nu râd. Am râs scurt, după care am oftat din nou.

— Bine, am recunoscut eu. Un pic.

A oftat şi ea şi şi-a sprijinit bărbia în mâini.

— Eşti de o mie de ori mai încântătoare decât stelele, Tanya. Desigur, tu o ştii foarte bine. Nu lăsa încăpăţânarea mea să-ţi submineze încrederea.

Am chicotit la gândul că era foarte puţin probabil să se întâmple *una ca asta.*

— Nu sunt obişnuită să fiu respinsă, a bombănit ea, răsfrângând buza de jos într-o bosumflate atractivă.

— Sigur că nu, am fost de acord, încercând, fără mare succes, să-i blochez gândurile în timp ce trecea rapid prin amintirea a mii de cuceriri de succes.

În general Tanya prefera bărbaţii oameni – în primul rând, fiindcă erau mai multi, şi în plus erau delicaţi şi calzi. Şi mereu doritori, desigur.

— Succubus[1], am tachinat-o, sperând să întrerup şirul de imagini ce-i treceau prin cap.

A râs, dezvelindu-şi dinţii imaculaţi.

— Originalul.

Spre deosebire de Carlisle, Tanya şi surorile ei îşi descoperiseră încet conştiinţa. În cele din urmă, tocmai preferinţa pentru bărbaţii oameni le oprise de la măceluri. Acum bărbaţii pe care-i iubeau ele... trăiau.

— Când ai venit aici, a spus Tanya încet, am crezut că...

Am ştiut la ce se gândise. Şi ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa va crede. Dar nu fusesem chiar în starea mea cea mai analitică la momentul respectiv.

— Ai crezut că m-am răzgândit.

— Da.

S-a încruntat.

— Mă simt oribil pentru că m-am jucat cu aşteptările tale. Nu am vrut să fac asta – nu m-am gândit. Doar că am plecat... destul de grăbit.

— Bănuiesc că nu mi-ai spune şi mie de ce?

M-am ridicat în picioare, mi-am încrucişat braţele cu umerii rigizi.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta. Te rog să mă ierţi că simt aşa rezervat.

---

1 Demon care ia formă de femeie ca să poată să întreţină relaţii sexuale cu bărbaţi (n. trad.).

A tăcut din nou, tot făcând presupuneri. Am ignorat-o, încercând în van să apreciez frumuseţea stelelor.

A lăsat-o baltă după un moment de tăcere, şi gândurile ei au luat o direcţie nouă.

— Şi unde o să te duci, dacă pleci? înapoi la Carlisle?

— Nu cred, am şoptit eu.

Unde aveam să mă duc? Nu-mi venea în minte niciun loc de pe planeta asta care să prezinte vreun interes pentru mine. Nu exista nimic ce voiam să văd sau să fac. Pentru că, indiferent unde m-aş fi dus, nu m-aş fi dus *spre* acel loc – nu aş fi făcut altceva decât să fug de *ceva.*

Uram chestia asta. Când devenisem aşa de laş?

Tanya şi-a trecut braţul subţire după umărul meu. M-am încordat, însă n-am tresărit la atingerea ei. Era un gest prietenos de consolare. În mare parte.

— Eu cred că *da,* te vei întoarce, a spus ea cu o urmă uşoară de accent rusesc de mult pierdut. Indiferent ce este... sau cine este... ce te bântuie pe tine acum. O să înfrunţi direct. Eşti genul care face asta.

Gândurile îi erau la fel de sigure precum cuvintele pe care le rostea. Am încercat să mă văd şi eu aşa cum mă vedea ea. Genul acela care înfruntă direct. Era plăcut să mă gândesc din nou la mine în felul acesta. Înainte de ora groaznică de biologie, care avusese loc cu puţin timp în urmă, nu mă mai îndoisem niciodată de curajul meu, de abilitatea mea de a face fată dificultăţilor. «*

Am sărutat-o pe obraz, trăgându-mă iute în spate atunci când s-a întors cu faţa spre mine. A zâmbit amar când a văzut cât de rapid am fost.

— Mulţumesc, Tanya. Chiar aveam nevoie să aud asta.

Gândurile ei au început să devină iritate.

— Cu plăcere, ce să zic. Mi-aş dori să fii şi tu mai rezonabil cu chestiile, Edward.

— Îmi pare rău. Ştii că eşti mult prea bună pentru mine. Eu doar... nu am găsit încă ce caut.

— În fine, dacă pleci fără să ne vedem... rămas-bun, Edward.

— Rămas-bun, Tanya. În timp ce rosteam cuvintele

acestea, puteam să văd deja. Mă vedeam deja plecând. Mă vedeam suficient de puternic ca să mă întorc în singurul loc în care îmi doream să fiu. Încă o dată, mulţumesc!

S-a ridicat într-o clipită, după care a luat-o la goană, călcând pe zăpadă atât de rapid, încât picioarele ei nu aveau timp să se scufunde. Nu a lăsat niciun semn în urmă. Nu s-a uitat o clipă înapoi. Respingerea mea o deranjase mai mult decât lăsase vreodată să se vadă, chiar şi în gândurile ei. Nu voia să mă mai vadă înainte să plec.

Colţurile gurii mi-au coborât. Nu îmi făcuse plăcere să o rănesc pe Tanya, deşi sentimentele ei nu erau profunde sau sincere şi, oricum, nu era ceva ce puteam să împărtăşesc. Şi tot m-a făcut să mă simt departe de a fi un gentleman.

Mi-am lăsat bărbia pe genunchi şi mi-am îndreptat iar privirea către stele, deşi am devenit brusc nerăbdător să plec. Ştiam că Alice urma să mă vadă întorcându-mă acasă şi că avea să le spună şi celorlalţi, ceea ce avea să-i facă fericiţi – mai ales pe Carlisle şi pe Esme. Am mai privit stelele încă o dată, încercând să văd dincolo de chipul din mintea mea. Între mine şi stelele strălucitoare, o pereche de ochi căprui ciocolatii se întrebau ce intenţii am, parcă vrând să ştie ce va însemna *pentru ea* această decizie. Nu aveam cum să ştiu cu adevărat dacă era informaţia pe care o căutau ochii ei curioşi. Ochii Bellei Swan continuau să mă cerceteze, neîngă- duindu-mi să văd stelele direct. Am oftat adânc, am lăsat-o baltă şi m-am ridicat în picioare. Dacă alergam, aveam să ajung la maşina lui Carlisle în mai puţin de o oră.

Grăbindu-mă să-mi văd familia – şi dorindu-mi foarte»

mult să fiu iar acel Edward care înfruntă lucrurile direct –, am luat-o la goană peste zăpada luminată de stele, fără să las vreo urmă de paşi.

*

— O să fie bine, mi-a spus Alice.

Avea privirea pierdută, iar Jasper o ţinea uşor de braţ, ghidând-o în timp ce intram în cantina sărăcăcioasă, toţi grămadă. Rosalie şi Emmett erau în frunte, cu Emmett

arătând ridicol ca un bodyguard în mijlocul unui teritoriu ostil. Şi Rosalie arăta precaută, dar mai degrabă iritată decât protectoare.

— Sigur că o să fie, am bombănit eu.

Se purtau prosteşte. Dacă nu aş fi fost sigur că puteam să fac faţă acestui moment, aş fi rămas acasă.

Schimbarea bruscă de la dimineaţa noastră normală, chiar distractivă – ninsese peste noapte, iar Emmett şi Jasper nu puteau să nu profite că eram distras ca să mă bombardeze cu bulgări de zăpadă; când s-au săturat de lipsa mea de reacţie, au început să se joace între ei – la această vigilenţă exagerată ar fi fost chiar amuzantă dacă nu ar fi fost atât de enervantă.

— Nu a ajuns încă, însă din direcţia în care va intra... nu ar avea cum să fie în direcţia din care bate vântul dacă stăm în locul nostru obişnuit.

— *Normal* că vom sta în locul nostru obişnuit. Încetează, Alice. Deja mă calci pe nervi. O să fie perfect în regulă.

A clipit o dată în timp ce Jasper o ajuta să se aşeze pe locul ei, moment în care ochii i s-au fixat într-un final pe faţa mea.

— Hmm, a spus ea, părând surprinsă. Cred că ai dreptate.

— *Normal* că am dreptate, am bombănit.

Nu-mi plăcea deloc să fiu grija lor principală. Şi brusc mi-a fost milă de Jasper, amintindu-mi de câte ori mişunam protectori în preajma lui. Mi-a întâlnit scurt privirea şi a rânjit.

— *Enervant, nu?*

M-am uitat urât la el.

Nu-mi venea să cred că trecuse doar o săptămână de când această încăpere ponosită mi se părea groaznic de plictisitoare. Aproape că mă simţisem în somn sau în comă să mă aflu aici.

Astăzi aveam nervii întinşi la maximum – ca nişte corzi de pian, gata să cânte la cea mai mică apăsare. Simţurile îmi erau în super alertă; scanam fiecare sunet, fiecare oftat, fiecare mişcare din aerul ce-mi atingea pielea, fiecare gând.

Mai ales gândurile. Un singur simţ îl ţineam prizonier, refuzam să-l folosesc. Mirosul, desigur. Nu respiram.

În gândurile pe care le filtram mă aşteptam să aud mai multe despre familia Cullen. Aşteptasem toată ziua, căutând vreo cunoştinţă nouă căreia Bella să i se fi confesat, încercând să-mi dau seama în ce direcţie se va duce bârfa. Dar nu am găsit nimic. Nimeni nu-i observa în mod deosebit pe cei cinci vampiri, totul era la fel ca înainte să apară această fată. Câţiva oameni de pe aici încă se gândeau la ea, având aceleaşi gânduri pe care le avuseseră şi săptămâna trecută. În loc să mi se pară groaznic de plictisitor, eram acum fascinat.

Oare chiar nu spusese nimănui nimic despre mine?

N-avea cum să nu fi observat căutătura mea întunecată şi ucigaşă. O văzusem cum reacţionase la ea. În mod sigur o traumatizasem. Eram sigur că avea să spună cuiva, poate chiar să fi exagerat puţin povestea ca să pară mai interesantă. Poate să fi spus nişte chestii ameninţătoare la adresa mea.

Şi apoi mă auzise şi când încercam să scap de ora noastră comună de biologie. Trebuie să se fi întrebat, după ce mi-a văzut expresia, dacă ea era de vină. O fată normală ar fi întrebat în stânga şi-n dreapta, şi-ar fi comparat experienţa cu ale altora, ar fi căutat un motiv comun care să-i fi explicat comportamentul meu, ca să nu se simtă singură în povestea aceasta. Oamenii erau în permanenţă disperaţi să se simtă normali, să aparţină. Să se amestece în mulţime cu toţi din jurul lor, ca o turmă de oi fără pic de personalitate. O nevoie, în mod special, mai puternică în cursul adolescenţei, perioadă plină de nesiguranţe. Iar fata aceasta n-avea să facă excepţie de la regulă.

Totuşi, absolut nimeni nu ne-a observat stând acolo, la masa noastră obişnuită. Probabil că Bella era extraordinar de timidă de vreme ce nu se destăinuise nimănui. Poate că vorbise cu tatăl ei; poate aveau o relaţie foarte apropiată... deşi părea puţin probabil, având în vedere că petrecuse atât de puţin timp din viaţa ei cu el. Sigur era mai apropiată de mama ei. Însă tot avea să fie nevoie să trec pe lângă

şeful de poliţie Swan cât de curând ca să ascult ce gândea.

— Ai aflat ceva nou? m-a întrebat Jasper.

M-am concentrat, lăsând roiul de gânduri să-mi invadeze iar mintea. Nimic nu ieşea în evidenţă. În ciuda grijilor mele de mai devreme, nu părea să fie nimic în neregulă cu abilităţile mele, cu excepţia acestei fete tăcute, îi împărtăşisem lui Carlisle îngrijorările mele când mă întorsesem, însă el nu auzise decât de talente care se intensificau odată cu experienţa. Nu se atrofiau niciodată.

Jasper aştepta nerăbdător.

— Nimic. Cred că... n-a spus nimic.

Şi-au ridicat toţi sprâncenele la auzul acestei veşti.

— Poate că nu eşti aşa de înfricoşător pe cât ai crezut, a spus Emmett, chicotind. Pun pariu c-aş fi putut s-o sperii mai bine de *atât.*

Am dat ochii peste cap.

— Ai vreo idee de ce...?

Se tot gândea la revelaţia mea cu privire la tăcerea unică a acestei fete, încercând să înţeleagă.

— Am mai vorbit o dată despre asta. *Nu ştiu.*

— Vine, a murmurat Alice. Am încremenit. Încearcă să arăţi ca un muritor.

— Ca un muritor, zici? a întrebat-o Emmett.

Moment în care a ridicat pumnul drept şi şi-a răsucit degetele ca să ne arate bulgărele de zăpadă pe care-l păstrase în mână. Nu se topise; îl strânsese într-un sloi de gheaţă neregulat. Îl ţintise pe Jasper, însă am văzut care era direcţia reală în gândurile lui. Ceea ce, în mod evident, văzuse şi Alice. Când a aruncat brusc bucata de gheaţă spre ea, Alice a respins-o fluturând cu uşurinţă degetele. Gheaţa a traversat toată cantina, prea rapid ca s-o vadă ochii muritorilor, după care s-a spart de peretele de cărămidă cu un zgomot puternic. Şi cărămida s-a spart puţin.

Toţi cei care stăteau în colţul acela de încăpere s-au întors să se uite la grămada de gheaţă de pe jos, după care s-au întors să vadă cine era responsabilul. Nu s-au uitat însă mai departe de câteva mese. Nimeni nu s-a uitat la

noi.

— Super gest de muritor, a spus Rosalie acuzator. De ce nu treci prin perete, dacă tot vrei să faci ceva?

— Ar fi mai impresionant dacă ai face tu asta, frumoaso!

Am încercat să fiu atent la el, afişând un rânjet ca şi cum aş fi fost parte din discuţiile lor inutile. Nu-mi îngăduiam să mă uit spre coada unde stătea ea. Însă doar asta puteam să aud.

Auzeam nerăbdarea Jessicăi cu privire la fata cea nouă, care părea şi ea distrasă, stând nemişcată la coada de la cantină care avansa. Am văzut, în gândurile Jessicăi, că Bellei i se urcase iar sângele în obraji şi erau roz aprins.

Am tras câteva guri scurte şi superficiale de aer, gata să mă opresc dacă orice urmă din mirosul ei ar fi atins aerul dimprejurul meu.

Mike Newton era cu cele două fete. I-am auzit ambele voci, şi cea mentală, şi cea verbală, atunci când a întrebat-o pe Jessica ce era în neregulă cu fata aceea, Swan. Ce gânduri de prost gust avea despre ea, multitudinea de fantezii care deja îi întunecau mintea în timp ce o privea cum începe să vorbească şi să iasă din reveria ei ca şi cum uitase că el se afla acolo.

— Nimic, am auzit-o pe Bella spunând încet, dar clar.

Părea să sune ca un clopot peste hărmălaia din cantină, însă eu ştiam că părea aşa pentru că o ascultam cu atâta atenţie.

— O să iau doar un suc astăzi, a continuat ea când s-a mişcat să prindă coada din urmă.

Nu m-am putut abţine să nu arunc o privire scurtă în direcţia ei. Se uita la podea, iar sângele începea uşor-uşor să i se mai ducă din obraji. Am întors rapid privirea, către Emmett, care a râs când mi-a văzut zâmbetul devenit brusc îndurerat.

— Arăţi bolnav, fratele meu.

Jessica se mira cu voce tare de lipsa de apetit a Bellei.

— Nu ţi-e foame?

— De fapt, mă simt niţel cam rău.

Vorbea încet, dar tot se auzea foarte limpede.

De ce mă deranja grija protectoare manifestată brusc în gândurile lui Mike Newton? De ce conta aşa de tare că exista şi o tentă de posesivitate în ele? Nu era treaba mea dacă Mike Newton se îngrijora degeaba pentru ea. Poate că aşa reacţionau toţi în preajma ei. Nu avusesem chiar şi eu instinctul să o protejez? Mă rog, înainte să vreau să o omor...

Oare *era* bolnavă?

Era greu să-mi dau seama – arăta foarte fragilă cu pielea ei translucidă... Apoi mi-am dat seama că mă îngrijoram exact ca idiotul acela, aşa că m-am forţat să nu mă mai gândesc la starea ei de sănătate.

Indiferent de asta, nu-mi plăcea s-o monitorizez prin intermediul gândurilor lui Mike. Am trecut înapoi la ale Jessicăi, privindu-i cu atenţie în timp ce alegeau toţi trei la ce masă să stea. Din fericire s-au aşezat cu prietenii obişnuiţi ai Jessicăi, la una dintre primele mese din încăpere. Şi nu stăteau în direcţia din care bătea curentul de aer, aşa cum îmi promisese Alice.

Ea mi-a dat un cot.

— O să se uite în curând. Poartă-te ca un muritor.

Mi-am încleştat dinţii din spatele rânjetului.

— Relaxează-te, Edward, mi-a spus Emmett. Pe bune acum. Şi ce dacă o să omori un om. Nu e ca şi cum vine sfârşitul lumii.

— Tu o ştii foarte bine, am murmurat eu.

Emmett a râs.

— Trebuie să înveţi să depăşeşti lucrurile astea. Aşa ca mine. Eternitatea ţine prea mult timp ca să stai şi să fierbi în sentimente de vinovăţie.

Chiar atunci, Alice a aruncat o mână mică de gheaţă pe care o ascunsese, direct în faţa lui neatentă.

Emmett a clipit surprins, după care a rânjit la gândul a ce urma să facă.

— Tu ai vrut-o, a spus el atunci când s-a aplecat peste masă şi şi-a scuturat părul plin de gheaţă în direcţia ei.

Topindu-se în încăperea încălzită, zăpada a zburat din părul lui într-o ploaie densă, pe jumătate lichidă, pe

jumătate îngheţată.

— Ce scârbos! s-a plâns Rosalie în timp ce ea şi cu Alice se fereau de avalanşa de apă.

Alice a început să râdă, aşa că am început şi noi să râdem. Vedeam în mintea lui Alice cum regizase acest moment perfect şi am ştiut că fata – ar fi trebuit să încetez să mă gândesc la ea în felul acesta, ca şi cum ar fi fost singura fată din lume – că *Bella* avea să se uite la noi cum râdeam şi ne jucam, arătând fericiţi şi muritori şi neverosimil de perfecţi ca un tablou de Norman Rockwell.

Alice râdea şi-şi ţinea tava ridicată pe post de scut. Fata aceea – Bella – sigur a continuat să se uite la noi.

...iar se uită la familia Cullen, a gândit cineva, atrăgându-mi atenţia.

M-am uitat automat spre chemarea neintenţionată, recunoscând cu uşurinţă vocea atunci când privirea i-a găsit destinaţia – o ascultasem mult astăzi.

Însă ochii mei au trecut de Jessica şi s-au fixat pe privirea pătrunzătoare a fetei.

Şi-a plecat imediat ochii, ascunzându-se în spatele părului ei des.

Oare la ce se gândea? În loc să se mai diminueze, enervarea devenea şi mai acută pe măsură ce trecea timpul. Am încercat – nesigur, având în vedere că nu mai făcusem asta niciodată – să cercetez mental liniştea din jurul ei. Auzul meu suplimentar îmi venise mereu natural, fără să fie nevoie să-l invoc. Nu a trebuit niciodată să lucrez la perfecţionarea lui. Dar mă concentram acum, încercând să străpung armura din jurul ei.

Nimic. Doar tăcere.

Ce-o fi aşa special cu ea? a gândit Jessica, rezonând cu propria-mi iritare.

— Edward Cullen se holbează la tine, i-a şoptit ea la ureche fetei Swan, chicotind.

Nu se simţea nicio urmă de gelozie iritată în tonul vocii ei. Jessica părea să se priceapă foarte bine la simularea prieteniei.

Am ascultat mult prea concentrat răspunsul fetei.

— Nu pare furios, nu? a şoptit ea.

Deci *remarcase,* de fapt, reacţia mea sălbatică de săptămâna trecută. Sigur că o remarcase.

Întrebarea ei a băgat-o în ceaţă pe Jessica. Mi-am văzut propriul chip în gândurile ei în timp ce-mi studia expresia feţei, însă nu am făcut contact vizual. Încă mă concentram pe fată, încercând să aud *ceva.* Concentrarea intensă nu părea să mă ajute.

— Nu, i-a spus Jess, dar eu am ştiut că ar fi vrut să spună „da" – cât de tare o tulbura privirea mea deşi nu s-a simţit deloc asta în glasul ei. Ar trebui să fie?

— Nu cred că mă place, i-a şoptit fata înapoi, lăsându-şi capul pe braţ ca şi cum ar fi obosit brusc.

Am încercat să înţeleg gestul, însă nu aveam ce să fac decât să presupun. Poate chiar *era* obosită.

— Cei din familia Cullen nu plac pe nimeni, a consolat-o Jess. Adică nu bagă în seamă pe nimeni îndeajuns încât să-i placă. *Niciodată n-au facut-o.* În mintea ei se plângea încontinuu. Dar el tot trage cu ochiul la tine.

— Nu te mai uita la el, i-a spus fata panicată, ridicând capul de pe braţ ca să se asigure că Jessica face ce i se spune.

Jessica a chicotit, însă i-a respectat dorinţa.

În tot restul pauzei de masă fata nu şi-a ridicat privirea de la masa ei. M-am gândit – sigur că m-am gândit, nu aveam cum să fiu sigur – că proceda aşa intenţionat. Părea ca şi cum ar fi vrut să se uite la mine. Corpul i se mişca uşor în direcţia mea, bărbia începea să se întoarcă, după care se redresa, trăgea aer în piept şi se uita fix la cel care vorbea în acel moment.

În cea mai mare parte a timpului am ignorat celelalte gânduri din jurul fetei, având în vedere că nu erau, cel puţin deocamdată, despre ea. Mike Newton plănuia o bătaie cu bulgări de zăpadă în parcare după ore. Nu părea să fi observat că ninsoarea se transformase deja în ploaie. Zborul lin al fulgilor de nea pe acoperiş fusese înlocuit de sunetul sacadat al picăturilor de ploaie cu care ne obişnuiserăm. Oare chiar nu auzea şi el schimbarea? Mie mi

se părea că se aude destul de tare.

Când s-a terminat prânzul, am rămas pe loc. Oamenii au început să iasă rând pe rând, moment în care m-am trezit încercând să disting din mulţime sunetul paşilor ei, de parcă ar fi fost ceva important sau neobişnuit la ei. Ce prostie!

Nici familia mea nu a avut vreo tentativă să plece. Au aşteptat toţi să vadă ce voi face eu.

Aveam să merg la oră, să mă aşez lângă ea, acolo unde să-i simt mirosul absurd de puternic al sângelui şi să-i simt căldura pulsului în aerul ce-mi atingea pielea? Eram destul de puternic să fac asta? Sau îmi ajunsese pentru o singură zi?

Discutaserăm deja, în familie, despre acest moment din toate unghiurile posibile. Carlisle nu era de acord să riscăm, însă nu m-a obligat să fac ce voia el. Şi Jasper avea aproape aceeaşi părere cu Carlisle, dar mai degrabă din teama de expunere decât că şi-ar fi făcut vreo grijă pentru rasa umană. Rosalie nu se îngrijora decât cum avea să-i afecteze asta viaţa. Alice vedea atât de multe posibile scenarii de viitor obscure şi diferite, încât viziunile îi erau, în mod atipic, inutile. Esme credea că n-am cum să comit vreo greşeală. Iar Emmett nu voia decât să facă tot felul de comparaţii cu poveştile din experienţa lui în care întâlnise mirosuri deosebit de apetisante. A încercat să-l atragă şi pe Jasper în jocul de-a amintirile, deşi istoricul lui în privinţa autocontrolului era atât de scurt şi de divers, încât nu a putut să fie sigur că avusese vreodată vreo provocare similară. Pe de altă parte, Emmett îşi amintea două astfel de incidente. Ce-şi amintea din evenimentele respective nu suna deloc încurajator. Insă era mai tânăr pe-atunci şi nu aşa de priceput în autocontrol. În mod sigur, eram mai puternic de atât.

— *Cred* că... e în regulă, a spus Alice, şovăind. Mintea ta este hotărâtă. *Cred* că o să poţi trece de ora asta.

Însă ea ştia cât de rapid se putea răzgândi cineva.

— De ce să forţezi lucrurile, Edward? a întrebat Jasper. Chiar dacă nu voia să sune încrezut că eu eram cel cu

slăbiciunile acum, îmi dădeam seama că era, doar puţin. Mergi acasă. Ia-o încet.

— Ce-i aşa mare filosofie? l-a contrazis Emmett. Ori o omoară, ori nu. Ar putea mai bine s-o facă şi să termine cu asta.

— Eu nu vreau să mă mut încă, s-a plâns Rosalie. Nu vreau să o iau de la capăt. Aproape că am absolvit liceul, Emmett. *În sfârşit!*

Mă simţeam sfâşiat între cele două opţiuni. Voiam enorm să înfrunt situaţia asta, mai degrabă decât să fug din nou. Dar nici nu doream să mă forţez prea tare. Fusese o greşeală din partea lui Jasper săptămâna trecută să lase să treacă atât timp până să meargă la vânătoare; oare şi asta era doar o greşeală fără rost?

Nu voiam să-mi dezrădăcinez familia. Niciunul dintre ei nu mi-ar fi fost recunoscător pentru asta.

Însă voiam să merg la ora mea de biologie. Mi-am dat seama că doream să-i revăd chipul.

Acela a fost factorul decizional pentru mine. Curiozitatea. Eram supărat pe mine că simţeam asta. Nu-mi promisesem că nu aveam să las tăcerea minţii acestei fete să mă facă să fiu interesat de ea degeaba? Şi totuşi iată că eram mai mult decât interesat.

Voiam să ştiu ce gândea. Mintea îi era închisă, însă ochii îi erau foarte deschişi. Poate că în schimb aş fi putut să-i citesc ochii.

— Nu, Rose, chiar cred că va fi bine, a spus Alice. Începe să... se contureze. Sunt sigură în proporţie de nouăzeci şi trei la sută că nu se va întâmpla nimic rău dacă merge la oră.

M-a privit mirată, întrebându-se ce se schimbase în gândurile mele astfel încât viziunea ei despre viitor să fie mai sigură. Oare curiozitatea avea să fie suficientă pentru a o ţine pe Bella Swan în viaţă?

Şi totuşi Emmett avea dreptate – de ce să nu termin cu asta, la urma urmei? Aveam să înfrunt tentaţia direct.

— Mergeţi la ore, le-am ordonat, ridicându-mă brusc de la masă.

M-am întors şi am plecat cu paşi repezi, fără să mă uit înapoi. Auzeam grija lui Alice, dezaprobarea lui Jasper, aprobarea lui Emmett şi iritarea lui Rosalie în urma mea.

Am tras o ultimă gură de aer la uşa clasei, după care mi-am ţinut respiraţia când am intrat în încăperea mică şi încălzită.

Nu întârziasem. Domnul Banner încă făcea aranjamentele pentru experimentul de astăzi. Fata stătea la masa mea – *a noastră* – tot cu privirea plecată, uitându-se la dosarul pe care mâzgălea. Am examinat desenul când m-am apropiat, interesat până şi de creaţia aceea banală a minţii ei, însă degeaba. Nu erau decât simple mâzgălituri cu bucle în alte bucle. Poate că nu se concentra pe model, ci se gândea la altceva?

Mi-am tras scaunul cu o grosolănie inutilă, lăsându-l să hârşâie pe linoleum – oamenii se simţeau mereu mai confortabili atunci când cineva îşi făcea simţită prezenţa printr-un zgomot.

Ştiam că auzise zgomotul; nu a ridicat privirea, însă mâna ei a ratat o buclă din modelul pe care-l desena, făcându-l asimetric.

De ce nu ridicase privirea? Poate că îi era teamă. Trebuie să mă asigur că las altă impresia de data aceasta. Să o fac să creadă că îşi imaginase ce văzuse data trecută.

— Bună! am spus încet, cu o voce pe care o foloseam atunci când voiam să-i fac pe oameni să se simtă în largul lor, zâmbind politicos fără să-mi arăt dinţii.

Moment în care ea a ridicat capul, cu ochii mari şi căprui speriaţi şi plini de întrebări nerostite. Avea aceeaşi expresie care îmi blocase vederea toată săptămâna trecută.

În timp ce mă uitam în ochii aceia căprui ciudat de adânci – culoarea amintea de ciocolata cu lapte, însă claritatea semăna mai mult cu ceaiul tare, şi erau adânci şi transparenţi; aproape de pupile, avea o urmă infimă de verde agat şi auriu caramel mi-am dat seama că ura mea, ura despre care îmi imaginasem că fata aceasta o merita cumva pentru simplu fapt că exista, se evaporase. Fără să respir acum, fără să-i gust mirosul, mi-a fost greu să cred

că cineva atât de vulnerabil ar merita ura cuiva.

Obrajii i s-au îmbujorat, dar nu a spus nimic.

Am păstrat contactul vizual, concentrându-mă pe adâncimea nedumerită a ochilor ei, încercând să-i ignor culoarea apetisantă a pielii. Aveam destul suflu ca să vorbesc o perioadă fără să trag aer în piept.

— Numele meu este Edward Cullen, am spus, deşi ea ştia deja asta. Aşa era politicos să încep. Nu am avut ocazia să mă prezint săptămâna trecută. Tu trebuie să fii Bella Swan.

Părea nedumerită; între ochi i-a apărut din nou cuta aceea. I-a luat cu o jumătate de secundă în plus decât i-ar fi trebuit în mod normal să răspundă.

— C-cum de-mi ştii numele? m-a chestionat cu vocea uşor tremurândă.

Probabil că o speriam teribil, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovat. Am râs uşor – un sunet despre care ştiam că-i relaxează pe oameni.

— O, cred că toată lumea de aici ştie cum te numeşti. În mod sigur observase că devenise centrul atenţiei acestui loc monoton. Tot oraşul a aşteptat să soseşti.

S-a încruntat ca şi cum era o informaţie neplăcută. Am bănuit că, aşa timidă cum lăsa impresia să fie, atenţia avea să i se pară de rău augur. Majoritatea oamenilor simţeau exact pe dos. Deşi nu voiau să iasă din turmă, tânjeau în acelaşi timp după un reflector pentru individualitatea lor.

— Nu, a spus ea. Voiam să spun, de ce mi-ai spus Bella?

— Preferi să ţi se spună Isabella? am întrebat încurcat, pentru că nu îmi dădeam seama unde duce întrebarea ei.

Nu înţelegeam. Îşi exprimase clar preferinţa de multe ori în prima ei zi. Oare toţi oamenii erau aşa de greu de înţeles fără să ai contextul lor mental pe post de ghid? Cât de mult m-am bazat pe acest simţ suplimentar! Oare aş fi complet orb fără el?

— Nu, îmi place Bella, a răspuns ea. Dar cred că Charlie – vreau să zic, tatăl meu – îmi spune Isabella pe la spate, pentru că aşa pare să mă ştie toată lumea.

Pielea i s-a mai închis cu o nuanţă de roz.

— Aha, am spus rapid după care am întors capul.

Tocmai îmi dădusem seama ce însemna întrebarea ei: că scăpasem ceva – comisesem o greşeală. Dacă nu aş fi tras cu urechea la tot ce gândiseră ceilalţi în acea primă zi, atunci i-aş fi spus pe numele întreg. Ea observase diferenţa.

M-a durut. Îmi prinsese foarte repede scăparea. Foarte isteaţă, mai ales pentru cineva care părea că se teme de prezenţa mea.

Însă eu aveam probleme mai mari decât cine ştie ce suspiciune ar fi avut ea în cap despre mine.

Rămâneam fără aer. Dacă vorbeam cu ea din nou, trebuia să inspir.

Nu aveam cum să nu vorbim. Din nefericire pentru ea, faptul că împărţeam aceeaşi masă ne făcea automat şi parteneri de laborator şi urma să lucrăm împreună astăzi. Ar fi părut ciudat – şi absolut necioplit – să o ignor în timp ce făceam tema de laborator. Ar fi făcut-o şi mai suspicioasă, şi mai temătoare.

M-am îndepărtat de ea cât de mult am putut fără să-mi mut scaunul, sucindu-mi capul spre culoar. M-am pregătit, încordându-mi muşchii, după care am tras o dată rapid aer în piept, respirând doar pe gură.

Ahh!

A fost extrem de dureros, ca şi cum aş fi înghiţit cărbuni încinşi. Chiar şi fără să o miros, tot îi simţeam gustul pe limbă. Pofta era exact la fel de intensă ca în momentul în care îi simţisem mirosul prima dată săptămâna trecută.

Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să-mi vin în fire.

— Începeţi! a anunţat domnul Banner.

A fost nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care îl dobândisem în şaptezeci şi patru de ani de muncă asiduă ca să mă întorc spre fata care fixa masa cu privirea şi să zâmbesc.

— Doamnele mai întâi, colega? i-am propus eu.

S-a uitat la expresia mea şi a pălit. Oare se întâmplase ceva? Am văzut în ochii ei reflexia ansamblului obişnuit de trăsături muritoare prieteneşti. Expresia mea falsă arăta perfect. Oare se temea din nou? Nu a spus nimic.

— Sau aş putea să încep eu, dacă vrei, am spus încet.

— Nu, a spus ea, iar tenul alb i s-a îmbujorat din nou. Încep eu.

În loc să mă uit cum îi curgea sângele pe sub pielea translucidă, am privit echipamentul de pe masă: microscopul vechi, cutia de diapozitive. Am mai tras o dată rapid aer în piept printre dinţi şi m-am strâmbat când gustul m-a ars pe gât.

— Profază, a spus ea după o examinare rapidă.

A început să scoată diapozitivul, deşi abia dacă-l examinase.

— Te superi dacă mă uit?

Instinctiv – şi iraţional, ca şi cum aş fi fost unul de-ai lor – m-am întins să îi opresc mâna până să scoată diapozitivul. Pentru o clipă, fierbinţeala pielii ei a ars în a mea. A fost ca un şoc electric – fierbinţeala mi-a intrat prin degete şi a urcat pe braţ. Şi-a smuls mâna de sub a mea.

— Îmi pare rău, am mormăit eu.

Pentru că aveam nevoie să-mi mut privirea undeva, am apucat microscopul şi m-am uitat scurt prin lentilă. Avea dreptate.

— Profază, am fost de acord.

Încă eram prea tulburat să mă uit la ea. Respirând cât de silenţios puteam printre dinţii încleştaţi şi încercând să ignor setea arzătoare, m-am concentrat pe tema simplă, scriind cuvântul în spaţiul corespunzător de pe fişa de lucru, după care am schimbat primul diapozitiv cu următorul.

Oare la ce se gândea acum? Oare ce simţise când îi atinsesem mâna? Pielea mea era rece ca gheaţa – dezgustătoare. Nici nu mă miram că devenise aşa tăcută.

M-am uitat la diapozitiv.

— Anafază, am spus ca pentru mine, după care am notat pe al doilea rând.

— Pot să mă uit şi eu? a întrebat ea.

Am ridicat privirea, surprins să văd că aştepta nerăbdătoare, cu o mână pe jumătate întinsă către microscop. Nu *părea* să-i fie frică. Oare chiar credea că

dădusem răspunsul greşit?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc când i-am văzut expresia plină de speranţă atunci când a tras microscopul spre ea.

S-a uitat prin ocular cu un entuziasm care a pălit îndată. Colţurile gurii i s-au coborât.

— Diapozitivul numărul trei? a cerut ea, fără să ridice privirea din microscop, dar ţinând mâna întinsă.

I-am pus următorul diapozitiv în palmă, având grijă ca de data asta pielea mea să n-o mai atingă pe a ei. Să stau lângă ea era ca şi cum aş fi stat lângă o lampă cu infraroşu. Simţeam cum mă încălzeam uşor de la temperatura ridicată.

Nu s-a uitat mult timp la diapozitiv.

— Interfază, a spus cu lejeritate – poate străduindu-se cam mult să pară aşa – şi a împins microscopul spre mine.

Nu a atins foaia, ci m-a aşteptat pe mine să scriu răspunsul. Am verificat – avea dreptate din nou.

Am terminat tema aşa, spunând câte un cuvânt pe rând, fără ca privirile să ni se întâlnească. Numai noi terminaserăm – ceilalţi din clasă se descurcau mai greu cu experimentul. Mike Newton părea să aibă dificultăţi de concentrare; încerca să se uite la mine şi la Bella.

Ce bine era dacă rămânea în cine ştie ce loc s-o fi dus! a gândit el, aruncându-mi o privire acidă. Interesant. Nu îmi dădusem seama că băiatul acela avea pică pe mine. Era o chestie nouă, cam la fel de recentă ca sosirea fetei, se pare. Ba chiar şi mai interesant de atât, mi-am dat seama – spre surprinderea mea – că sentimentul era reciproc.

Am privit-o din nou pe fată, şocat de avalanşa şi tumultul profund pe care, în ciuda aspectului ei obişnuit şi inofensiv, le aducea în viaţa mea.

Nu era ca şi cum nu-mi dădeam seama la ce gândea Mike. Dacă stăteam bine să mă gândesc, era oarecum drăguţă pentru o fiinţă omenească, într-un mod neobişnuit. Ceva mai mult decât frumoasă, faţa îi era... deosebită. Nu chiar simetrică, fiindcă bărbia îngustă era în dezacord cu pometii lăţi, iar culorile erau extreme – pielea foarte

deschisă contrasta cu părul închis la culoare; şi apoi mai erau ochii, prea mari pentru faţa ei, plini până la refuz de secrete nerostite...

Acei ochi care îi pironeau acum pe ai mei.

M-am uitat şi eu la ea, încercând să ghicesc măcar un secret.

— Ţi-ai pus lentile de contact? m-a întrebat brusc.

Ce întrebare ciudată.

— Nu.

Aproape că am zâmbit la ideea de a-mi îmbunătăţi vederea. *Eu.*

— Hm, a murmurat ea. Am crezut că-i ceva diferit la ochii tăi.

Am îngheţat brusc când mi-am dat seama că nu eram singurul care încerca să vâneze secrete astăzi.

Am ridicat din umerii încordaţi şi m-am uitat fix înainte, spre profesorul care venea în control pe la mese.

Bineînţeles că ochii mei difereau de ultima dată când îi văzuse. Ca să mă pregătesc pentru tortura de astăzi, pentru tentaţia de astăzi, petrecusem tot weekendul vânând, satisfăcându-mi setea pe cât de mult posibil, ba chiar exagerând. Mă înfruptasem din sângele animalelor, nu că ar fi ajutat prea tare să înfrunt aroma scandaloasă ce plutea în jurul ei. Când mă uitasem urât la ea ultima oară, ochii îmi erau negri de sete. Acum, pentru că aveam sânge din belşug în organism, ochii mei erau un auriu blând – chihlimbariu-deschis.

Încă o scăpare din partea mea. Dacă mi-aş fi dat seama la ce se referise, aş fi putut pur şi simplu să-i răspund afirmativ.

Mă aflam în preajma oamenilor în şcoala aceea de doi ani, iar ea fusese singura care mă examinase suficient de îndeaproape cât să-mi observe schimbarea de culoare a ochilor. Ceilalţi, deşi admirau frumuseţea membrilor familiei mele, aveau tendinţa să coboare privirea atunci când făceam contact vizual cu ei. Ne evitau, blocând detaliile aspectului nostru, într-o încercare instinctivă de a nu înţelege în profunzime. Pentru mintea muritorilor, ignoranţa

însemna fericirea supremă.

De ce tocmai *această* fată trebuia să vadă mai mult decât era cazul?

Domnul Banner s-a apropiat de masa noastră. Am inhalat recunoscător aerul proaspăt pe care l-a adus înainte să apuce să se amestece cu mirosul ei.

— Edward, nu crezi că şi Isabella ar fi trebuit să aibă o şansă să se uite la microscop? a întrebat domnul Banner uitându-se la răspunsurile noastre.

— Bella, l-am corectat automat. De fapt, ea a identificat trei din cinci.

Domnul Banner s-a uitat sceptic la fată.

— Ai mai făcut experimentul acesta vreodată? a întrebat-o.

Am privit cu atenţie în timp ce ea zâmbea, arătând uşor ruşinată.

— Nu cu foiţă de ceapă.

— Blastulă de peşte?

— Mda.

Asta l-a surprins. Alesese experimentul de astăzi din materia pentru un curs avansat. A dat din cap gânditor către fată.

— În Phoenix ai fost într-o clasă avansată?

— Da.

Era avansată, deci inteligentă pentru o fiinţă umană. Ceea ce nu m-a surprins.

— În cazul ăsta, a spus domnul Banner ţuguindu-şi buzele, bănuiesc că este bine că voi doi sunteţi colegi de laborator.

S-a întors să plece, mormăind ceva pe sub mustaţă:

— Ca să mai aibă şi ceilalţi elevi ocazia să înveţe ceva de unii singuri.

Mă îndoiesc că fata ar fi putut să audă replica asta. A început iar să mâzgălească bucle pe hârtia ei.

Două scăpări până acum, în jumătate de oră. O performanţă foarte slabă din partea mea. Deşi habar nu aveam ce credea despre mine – cât de mult se temea, cât de mult bănuia? —, ştiam că trebuia să depun un efort mai

mare ca să-i fac o nouă impresie. Ceva care să-i şteargă amintirile ultimei noastre întâlniri înfricoşătoare.

— Păcat de zăpadă, nu crezi? am întrebat eu, repetând discuţia banală pe care o mai auzisem înainte la vreo zece elevi.

Un subiect plictisitor şi standard de conversaţie. Vremea – mereu un subiect sigur de conversaţie. S-a uitat la mine cu o urmă evidentă de îndoială – o reacţie anormală la cuvin»

tele mele absolut normale.

— Nu chiar.

Am încercat să conduc discuţia din nou către subiecte»

banale. Ea venea dintr-un loc mult mai luminos şi călduros – pielea ei părea cumva să reflecte asta, deşi era atât de deschisă iar frigul probabil că îi dădea o stare de disconfort. Cu siguranţă că asta se întâmplase cu atingerea mea de gheaţă.

— Nu-ţi place frigul, am sugerat eu.

— Nici umezeala, m-a aprobat.

— Pentru tine, Forks trebuie să fie un loc foarte dificil în care să trăieşti.

„Poate că nu ar fi trebuit să vii aici”, am fost tentat să adaug. „Poate că ar trebui să te întorci acolo unde ţi-e locul.”

Deşi nu eram aşa convins că voiam să se întâmple asta. Aveam să-mi amintesc mereu mirosul sângelui ei – cum puteam şti că nu m-aş fi dus într-un final după ea? În plus, dacă ar fi plecat, mintea ei ar fi rămas un mister pentru totdeauna, un puzzle permanent şi enervant.

— N-ai nici cea mai mică idee, a spus ea cu voce gravă, uitându-se pe lângă mine pentru o clipă.

Răspunsurile ei nu erau niciodată cele la care mă aşteptam. Mă făceau să-mi doresc să întreb şi mai multe.

— Atunci de ce ai venit aici? am vrut să ştiu, băgând de seamă îndată că tonul îmi fusese prea acuzator şi nu suficient de relaxat pentru acea conversaţie.

Întrebarea a sunat nepoliticoasă, inoportună.

— E... complicat.

A clipit şi a lăsat-o aşa, în timp ce eu explodam de curiozitate -în clipa aceea, m-a ars aproape la fel de tare ca setea pe care o simţeam pe gât. De fapt am descoperit că începea să fie ceva mai uşor să respir; agonia devenea puţin mai suportabilă odată cu obişnuinţa.

— Cred că pot să înţeleg, am insistat eu.

Poate că, dacă eram suficient de bădăran să întreb, ea avea să răspundă din pură politeţe.

S-a uitat în jos la mâinile ei, fără să spună nimic. Ceea ce mă făcea să-mi pierd răbdarea. Voiam să-mi pun mâna sub bărbia ei şi să-i ridic capul ca să-i pot citi ochii. Insă desigur, nu aveam să-i mai ating pielea niciodată.

A ridicat privirea deodată. M-am simţit uşurat să-i pot vedea emoţiile în ochi. A vorbit dintr-un foc, grăbind cuvintele unele peste altele.

— Mama mea s-a recăsătorit.

Ah, o situaţie destul de specifică oamenilor, uşor de înţeles. Chipul i-a fost cuprins de tristeţe, iar cuta mică dintre sprâncene şi-a făcut din nou apariţia.

— Asta nu pare atât de complicat, am spus eu cu vocea blândă, fără măcar să mă străduiesc să sune aşa. Tristeţea ei m-a făcut să mă simt ciudat de neputincios, dorindu-mi să existe ceva ce aş fi putut să fac ca să se simtă mai bine. Un impuls ciudat. Când s-a întâmplat asta?

— În septembrie.

A răsuflat greu, nu chiar ca un oftat. Am încremenit pentru o clipă în timp ce respiraţia ei caldă mi-a inundat faţa.

— Şi nu-ţi place de el, am presupus după o scurtă pauză, tot încercând să obţin şi mai multe informaţii.

— Nu, Phil e-n regulă, a spus ea corectându-mi presupunerea. Am sesizat o idee de zâmbet în colţurile buzelor ei pline. Prea tânăr, poate, dar destul de drăguţ.

Nu se potrivea cu scenariul pe care mi-l construisem în minte.

— De ce nu ai rămas cu ei?

Vocea mea era prea nerăbdătoare. Părea că sunt băgăcios. Ceea ce, sincer să fiu, chiar eram.

— Phil călătoreşte mult. E jucător de fotbal.

Zâmbetul discret a devenit mai pronunţat. Cariera lui Phil se pare că o amuza.

Am zâmbit şi eu, fără să-mi aleg expresia. Nu mai încercam să o fac să se simtă în largul ei. Zâmbetul fetei pur şi simplu m-a făcut să-i zâmbesc – ca şi cum eram complice la secretul ei.

— Am auzit de el?

Am trecut în revistă loturi de fotbalişti profesionişti pe care îi ştiam, întrebându-mă care Phil era al ei.

— Probabil că nu. Nu joacă *grozav.* A zâmbit din nou. Numai în divizia B. Se transferă des.

Loturile din mintea mea s-au schimbat instantaneu, şi în mai puţin de o secundă făcusem o listă scurtă de posibilităţi. În acelaşi timp, îmi imaginam noul scenariu.

— Iar mama ta te-a trimis aici ca să poată călători cu el, am spus.

Se părea că, dacă făceam presupuneri, scoteam mai multă informaţie de la ea decât dacă puneam întrebări. A mers din nou. A ridicat brusc bărbia şi expresia i-a devenit dintr-odată încăpăţânată.

— Nu, nu m-a trimis ea aici, a spus, iar vocea i-a căpătat o nuanţă nouă, mai severă de data aceasta. Presupunerea mea o supărase, deşi nu mi-am dat seama exact de ce. M-am trimis singură.

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună şi nici de unde venea starea aceea de iritare. Eram complet pierdut. Poate că tăcerea gândurilor şi mirosul nu erau singurele lucruri neobişnuite la ea.

— Nu înţeleg, am recunoscut, fiind foarte neplăcut pentru mine să mă dau bătut.

A oftat, după care s-a uitat în ochii mei mult mai mult decât ar fi putut să suporte majoritatea fiinţelor umane normale.

— La început a stat cu mine, dar îi era dor de el, mi-a explicat Bella încet şi tonul i-a devenit tot mai trist cu fiecare cuvânt. Era nefericită... aşa că am decis că era vremea să petrec ceva timp cu Charlie.

Cuta discretă dintre sprâncenele ei s-a adâncit.

— Dar acum eşti nefericită, am murmurat eu.

Continuam să fac presupuneri cu voce tare, sperând să aflu mai multe din ripostele ei. Totuşi, observaţia mea de acum nu părea să fie departe de adevăr.

— Şi ce-i cu asta? a spus ea, ca şi cum nici măcar nu era un aspect de luat în considerare.

Am continuat să mă uit în ochii ei, simţind că reuşisem într-un final să-i arunc o primă privire în suflet. Am văzut asta în acele singure cuvinte când s-a poziţionat pe sine în lista de priorităţi. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, propriile-i nevoi erau mult mai jos în listă.

Era altruistă.

Pe măsură ce vedeam asta, misterul persoanei care se ascundea în spatele acestei minţi tăcute a început să se lumineze puţin.

— Nu pare corect, am spus şi am dat din umeri, încercând să arăt relaxat.

A râs, deşi nu găsea nimic amuzant.

— Ţie nu ţi-a spus nimeni niciodată? Viaţa nu-i corectă.

Voiam să râd şi eu la auzul cuvintelor ei, deşi nici eu nu găseam nimic amuzant. Ştiam câte ceva despre cât de nedreaptă putea să fie viaţa.

— Cred că *am* mai auzit asta pe undeva.

M-a privit din nou, părând tot confuză. Ochii i-au fugit iar, după care s-a întors către mine.

— Aşa că asta-i tot, mi-a spus.

Nu eram gata să las conversaţia să se termine. Mă deranja cuta discretă dintre ochii ei, o rămăşiţă a tristeţii.

— Joci foarte bine teatru. Am vorbit încet, încă gândindu-mă la presupunerea aceea. Dar sunt dispus să pariez că suferi mai mult decât laşi să se vadă.

S-a strâmbat, cu ochii îngustaţi şi cu un colţ al gurii coborât, după care s-a uitat înapoi către catedră. Nu-i plăcea când o citeam bine. Nu era tipul clasic de martir – nu voia să aibă şi public martor la durerea ei.

— Mă înşel?

A tresărit uşor, dar în rest s-a prefăcut că nu mă aude.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Aşa credeam şi eu.

— Dar ţie ce-ţi pasă? a cerut ea să ştie, cu privirea încă în altă parte.

— Asta este o întrebare foarte bună, am recunoscut mai degrabă pentru mine decât pentru ea.

Judecata ei era mai bună decât a mea – vedea în miezul lucrurilor în timp ce eu bâjbâiam pe la colţuri, căutând orbeşte prin indicii. Detaliile vieţii ei de super-muritoare *nu* aveau de ce să conteze pentru mine. Era o greşeală să-mi pese la ce se gândea. În afară de a mă ajuta să-mi protejez familia de suspiciune, gândurile oamenilor nu contau.

Nu eram obişnuit să fiu cel mai puţin intuitiv într-o conversaţie. Mă bazam prea mult pe auzul meu suplimentar – în mod clar nu eram pe atât de receptiv, pe cât mă lăudam.

A oftat şi s-a uitat spre partea din faţă a clasei. În expresia ei supărată exista ceva amuzant. Toată situaţia, toată conversaţia era amuzantă. Nimeni nu mai fusese în pericol aşa de mare în prezenţa mea ca această fetiţă – în orice moment aş fi putut, distras de absorbirea mea ridicolă în conversaţie, să trag aer pe nas şi să o atac înainte să mă pot opri – iar *ea* era iritată fiindcă nu-i răspunsesem la întrebare.

— Te enervez? am întrebat-o, zâmbind de absurditatea situaţiei.

S-a uitat rapid la mine, după care ochii ei au părut că sunt prinşi în capcană de privirea mea.

— Nu chiar, mi-a spus. Sunt mai enervată pe mine însămi. Fata mea este atât de uşor de citit – mama mea îmi spune că sunt ca o carte deschisă.

S-a încruntat, nemulţumită.

Am privit-o uluit. Era supărată deoarece credea că o citesc *prea uşor.* Cât de bizar! În toată viaţa mea nu depusesem atâta efort ca să înţeleg pe cineva – sau, mai bine zis, în existenţa mea, din moment ce *viaţă* nu era nici pe departe cuvântul potrivit. Eu nu aveam cu adevărat o *viaţă.*

— Dimpotrivă, am contrazis-o, simţindu-mă ciudat de... precaut, ca şi cum ar fi existat vreun pericol ascuns pe care nu-l vedeam.

În afară de pericolul evident, ceva mai mult de atât... m-am simţit brusc pe marginea prăpastiei, premoniţie care mi-a dat o stare de anxietate.

— Te găsesc foarte greu de citit, am continuat.

— Înseamnă că te pricepi foarte bine să citeşti oamenii, a ghicit ea, făcând propria presupunere care era, din nou, perfect adevărată.

— De obicei.

Apoi i-am zâmbit larg, dezvelindu-mi şirul de dinţi puternici şi de un alb strălucitor.

A fost o prostie din partea mea să fac asta, însă am devenit brusc şi neaşteptat de disperat să o avertizez cumva pe fata aceasta. Venise mai aproape de mine decât înainte, se mişcase fără să-şi dea seama pe parcursul conversaţiei noastre. Toate indiciile şi semnele, care de regulă erau suficiente să sperie restul oamenilor, nu păreau să aibă vreun efect asupra ei. Oare de ce nu se cutremurase de frică? în mod sigur văzuse suficient de mult din latura mea întunecată încât să conştientizeze pericolul.

Nu am apucat să văd dacă avertismentul a avut efectul scontat.

Domnul Banner ne-a cerut să facem linişte, iar ea s-a întors imediat cu spatele la mine. Părea cam prea uşurată de această intervenţie, deci poate că, în mod inconştient, înţelesese.

Speram că înţelesese.

Simţeam cum creştea fascinaţia în mine, chiar atunci când încercam să o smulg din rădăcină. Nu-mi puteam permite să o găsesc pe Bella Swan interesantă. Sau mai degrabă *ea* era cea care nu-şi putea permite asta. Deja eram nerăbdător să vorbesc din nou cu ea. Voiam să ştiu mai multe despre mama ei, despre viaţa dinaintea venirii aici, despre relaţia cu tatăl ei. Toate detaliile acestea neînsemnate care să-i adauge detalii personajului. Insă fiecare secundă pe care o petreceam cu ea era o greşeală,

un risc pe care nu ar fi trebuit să mi-l asum.

Cu un gest absent şi-a dat părul des pe spate chiar în momentul în care mi-am permis să mai trag o dată aer în piept. Un val extrem de concentrat din mirosul ei mi-a lovit cu putere gâtul.

A fost la fel ca în prima zi – ca o grenadă. Durerea provocată de uscăciunea arzătoare m-a ameţit. A trebuit să mă prind cu mâna de masă ca să pot rămâne în scaun. De data aceasta am avut ceva mai mult control. Sau cel puţin nu am spart nimic. Monstrul urla în mine, dar nu s-a bucurat de durerea mea. Era ţinut prea strâns înăuntru. Pentru moment.

Am încetat cu totul să mai respir şi m-am îndepărtat cât am putut de mult.

Nu, nu-mi permiteam să o găsesc fascinantă. Cu cât o găseam mai interesantă, cu atât era mai probabil că aveam s-o ucid. Deja avusesem două scăpări minore astăzi. Urma să mai am o a treia, una care să *nu* fie minoră?

Imediat ce s-a sunat de ieşire, am părăsit în grabă sala, distrugând probabil orice urmă de impresie de politeţe pe care aproape că o construisem în decursul acelei ore. Şi din nou, am tras cu putere aerul curat şi umed de afară ca şi cum ar fi fost un elixir vindecător. M-am grăbit să pun o distanţă cât mai mare între mine şi fată.

Emmett mă aştepta lângă uşa clasei de spaniolă. Mi-a citit expresia sălbatică a feţei pentru un moment.

— *Cum a mers?* m-a întrebat îngrijorat.

— N-a murit nimeni, am bălmăjit eu.

— *Asta da realizare. Când am văzut-o pe Alice plecând de la oră spre final, m-am gândit...*

În timp ce intram în clasă, am văzut amintirea lui de acum câteva momente, zărită prin uşa deschisă a clasei în care se afla: Alice mergând alertă şi cu faţa albă ca varul, traversând gazonul spre clădirea de ştiinţe naturale. Am simţit în amintirea lui pornirea de a se ridica şi a merge după ea, apoi decizia de a rămâne. Dacă Alice ar fi avut nevoie de ajutor, l-ar fi cerut.

Am închis ochii de teroare şi dezgust atunci când m-am

trântit în scaun.

— Nu-mi dădusem seama că fusesem aşa de aproape. Nu credeam că aş fi putut să... nu am simţit că ar fi fost aşa de rău, am şoptit eu.

— *Nu a fost,* m-a asigurat el. *N-a murit nimeni, corect?*

— Corect, am spus eu printre dinţi. De data asta, nu.

— *Poate că va deveni mai uşor.*

— Sigur.

— *Sau poate că o vei omorî.* A ridicat din umeri. *Nu e ca şi cum ai fi primul care o dă în bară. Nimeni nu te-ar judeca prea aspru. Uneori pur şi simplu o persoană miroase prea bine. Eu sunt impresionat că ai rezistat atât de mult.*

— Nu mă ajuţi, Emmett.

Mă revolta cu câtă lejeritate accepta ideea că aveam să o omor pe fată, că era cumva inevitabil. Era vina ei că mirosea atât de bine?

— *Ştiu când mi s-a întâmplat mie...,* şi-a amintit el, transportându-mă în urmă cu jumătate de secol, pe o uliţă de ţară la apus, când o femeie între două vârste strângea rufele uscate de pe o sârmă pusă între doi meri. Mai văzusem asta, cea mai puternică dintre cele două întâlniri ale lui, însă de data aceasta amintirea părea extrem de vie – poate pentru că încă mă durea gâtul de la ultima arsură. Emmett îşi amintea mirosul merelor atârnând greu în aer – culesul se terminase, iar fructele putrede zăceau căzute la pământ, de unde crăpăturile din pieliţa lor emanau parfumul în valuri puternice, în armonie cu acel parfum, fundalul era compus dintr-o fâneaţă proaspăt cosită. El avea ceva de făcut pentru Rosalie şi mergea pe cărare fără să o remarce pe femeie. Deasupra lui cerul era mov, însă peste munţi, spre vest, căpătase o culoare portocalie. Ar fi continuat să meargă pe uliţă şi nu ar fi existat niciun motiv pentru care să ne amintim această seară, numai că o briză neaşteptată a umflat cearşafurile albe ca pe nişte pânze şi i-a suflat mirosul femeii fix în faţă lui Emmett.

— Ah, am mârâit eu încet.

— Ca şi cum nu era suficient să-mi amintesc de propria sete.

— Ştiu. N-am rezistat nici jumătate de secundă. Nici nu m-am gândit să rezist.

Amintirea lui a devenit prea explicită ca să pot suporta. Am sărit în picioare, cu dinţii puternic încleştaţi.

— Estâs bien| Edward? a întrebat doamna Goff, speriată de mişcarea mea bruscă.

Îmi vedeam propria faţă în mintea ei şi ştiam că numai bine nu arătam.

— Perdoname[23]*,* am îngăimat, după care am zbughit-o pe uşă.

— Emmett, por favor, puedes ayudar a tu hermano?[4] a întrebat ea, arătând neajutorată spre mine în timp ce mă grăbeam să ies din clasă.

— Sigur, a răspuns el.

Şi apoi a apărut în spatele meu. M-a urmat până în partea cea mai îndepărtată a clădirii, unde m-a ajuns şi mi-a pus o mână pe umăr.

L-am dat mâna la o parte cu o putere care nu era tocmai necesară. Dacă ar fi avut o mână de om, i-aş fi rupt-o cu oase cu tot.

— Îmi pare rău, Edward.

— Ştiu.

Am tras profund aer în piept de mai multe ori, încercând să-mi limpezesc mintea şi plămânii.

— E la fel de rău cum a fost la mine? a întrebat el, încercând să nu se gândească la mirosul şi aroma amintirii lui atunci când a întrebat, fără prea mare succes.

— Mai rău, mai rău.

A tăcut pentru o clipă.

— Poate...

— Nu, nu – ar fi mai bine dacă aş termina odată cu asta. Du-te înapoi la ore, Emmett. Am nevoie să fiu singur.

S-a întors fără să mai spună sau să mai gândească ceva şi a plecat în grabă. Avea să-i zică profesoarei de spaniolă că mi-era rău, sau că chiuleam, sau că eram un vampir

---

2 Eşti bine, Edward? (trad. 1b. spaniolă)

3 Mă iertaţi, (trad. 1b. spaniolă)

4 Emmett, te rog, poţi să-l ajuţi pe fratele tău? (trad. 1b. spaniolă)

periculos scăpat de sub control. Parcă mai conta acum care era scuza. Poate că nici nu mă mai întorceam. Poate că trebuia să plec.

M-am întors în maşină să aştept acolo până se terminau orele. M-am ascuns. Din nou.

Ar fi trebuit să profit de răgazul acela ca să iau o decizie sau să găsesc o soluţie fermă pentru problema mea, totuşi, ca orice dependent, m-am trezit navigând prin sporovăială de gânduri care se auzea dinspre şcoală. Vocile cunoscute ieşeau în evidenţă, însă acum nu mă interesa să aud viziunile lui Alice sau lamentările lui Rosalie. Am găsit-o cu uşurinţă pe Jessica, dar, pentru că fata nu era cu ea, am continuat să navighez. Gândurile lui Mike Newton mi-au atras atenţia şi astfel am găsit-o, într-un final, în sala de sport alături de el. Era nemulţumit că vorbisem cu ea la ora de biologie astăzi. Se gândea la reacţia ei atunci când adusese subiectul în discuţie.

Sincer nu-l mai auzisem până acum să adreseze mai mult de un cuvânt, două cuiva de pe aici. Normal că voia să stea de vorbă cu Bella. Nu-mi place cum se uită la ea. Însă ea nu părea prea entuziasmată de el. Oare ce mi-o fi spus mai devreme? „Mă întreb ce-o fi fost cu el lunea trecută.” *Ceva de genul ăsta. Nu părea să-i pese. Nu cred că a fost cine ştie ce conversaţie...*

S-a tot consolat cu ideea că Bella nu fusese interesată de schimbul de replici cu mine. Pentru că asta m-a scos din sărite destul de mult, am încetat să-l mai ascult.

Am pus un CD cu muzică violentă, după care am dat tare, până nu s-a mai auzit nimic din celelalte voci. A trebuit să mă concentrez foarte tare pe muzică, astfel încât să nu fiu tentat să mă întorc la gândurile lui Mike Newton ca s-o spionez pe fata care nu bănuia nimic.

Am trişat de câteva ori pe măsură ce ora se apropia de final. Încercam să mă conving că nu spionam. Doar mă pregăteam. Voiam să ştiu exact momentul în care va pleca din sala de sport şi va ajunge în parcare. Nu voiam să mă ia prin surprindere prezenţa ei.

Atunci când elevii au început să iasă în şir indian din

sala de sport, am ieşit din maşină, fără să-mi pot explica motivul. Ploaia era măruntă – am ignorat-o în timp ce-mi umezea uşor-uşor părul.

Oare voiam ca ea să mă vadă aici? Oare speram că va veni să vorbească cu mine? De fapt, ce intenţionam?

Nu m-am mişcat, deşi am încercat să mă conving să mă urc în maşină, ştiind cât de nepotrivit îmi era comportamentul. Am stat cu braţele încrucişate la piept şi am respirat extrem de superficial atunci când am văzut-o că venea încet spre mine, cu colţurile gurii coborâte. Nu se uita la mine. S-a strâmbat de câteva ori la nori, ca şi cum ar fi jignit-o.

Am fost dezamăgit atunci când a ajuns la maşina ei înainte să treacă pe lângă mine. Oare ar fi vorbit cu mine? Oare eu aş fi vorbit cu ea?

S-a urcat într-o camionetă Chevrolet roşu spălăcit, o măgăoaie mai bătrână decât tatăl ei. Am privit-o când a răsucit cheia în contact – motorul vechi a huruit mai tare decât oricare altă maşină din parcare după care a întins mâinile spre ventilaţia de unde venea căldura. Frigul îi provoca disconfort – nu-i plăcea. Şi-a trecut degetele prin părul des, trăgând de şuviţe prin valul de aer cald ca şi cum încerca să le usuce. Mi-am imaginat cum trebuie să fi mirosit la ea în maşină, după care am alungat rapid gândul acela.

A aruncat o privire în jur în timp ce se pregătea să dea cu spatele, apoi s-a uitat în sfârşit în direcţia mea. M-a privit pentru numai o jumătate de secundă, iar tot ce am putut vedea în ochii ei a fost surprindere înainte să se întoarcă şi să pornească în marşarier. Pe urmă s-a oprit brusc cu un scârţâit, ratând la mustaţă să între cu spatele în maşina mică a lui Nicole Casey.

S-a uitat în oglinda retrovizoare cu gura deschisă, îngrozită de cât de aproape fusese de un accident. După ce cealaltă maşină a depăşit-o, a verificat toate punctele moarte de două ori, după care s-a strecurat din locul de parcare cu atâta prudenţă, încât m-a făcut să zâmbesc. Era ca şi cum se considera *periculoasă* cu camioneta ei

rablagită.

Gândul că Bella Swan ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru cineva, indiferent ce anume conducea, m-a făcut să râd în timp ce fata trecea pe lângă mine, privind drept înainte.

Capitolul 3

Riscul

Nu-mi era cu adevărat sete, dar am decis să merg iar la vânătoare în seara aceea. Nu strica să-mi iau nişte măsuri de prevenţie, deşi nu erau tocmai potrivite.

Carlisle a venit cu mine. Nu mai fuseserăm între patru ochi de când mă întorsesem din Denali. În timp ce alergam prin pădure, l-am auzit gândindu-se la felul în care ne luaserăm rămas-bun în grabă cu o săptămână în urmă.

În amintirea lui, am văzut cum trăsăturile îmi fuseseră deformate de disperarea cruntă. I-am simţit din nou surprinderea şi îngrijorarea subită.

— Edward?

— Trebuie să plec, Carlisle. Trebuie să plec chiar acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Încă. Dar se va întâmpla, dacă voi rămâne.

Se întinsese să mă prindă de braţ. Am văzut acum că îl duruse că mă ferisem de atingerea lui.

— Nu înţeleg.

— Ai trăit vreodată... adică a existat vreodată vreun moment în care...?

M-am privit trăgând aer în piept, am văzut strălucirea sălbatică din ochii mei prin filtrul îngrijorării lui profunde.

— Ţi s-a părut vreodată că cineva miroase mai bine decât toţi ceilalţi? Mult mai bine?

— Ah.

Când am ştiut că a înţeles, m-am simţit cuprins de ruşine. Se întinsese iar să mă atingă, fără să ia în seamă că m-am ferit din nou, şi a pus mâna pe umărul meu.

— Fă ce trebuie să faci ca să reziști, fiule. Îmi va fi dor de tine. Uite, ia mașina mea. Are plinul făcut.

Se întreba acum dacă făcuse alegerea corectă trimițându-mă de acolo. Se întreba dacă îmi făcuse rău demonstrând lipsă de încredere în mine.

— Nu, i-am șoptit eu în timp ce alergam. De asta aveam nevoie. Puteam foarte bine să trădez încrederea ta dacă mi-ai fi spus să rămân.

— Îmi pare rău că suferi, Edward. Dar trebuie să faci tot ce poți ca să o lași în viață pe copila aia Swan. Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să plecăm din nou.

— Știu, știu.

— Și totuși, de ce te-ai întors?

— Nu mi-a plăcut să mă simt laș, am recunoscut eu. Încetiniserăm, alergam cu pași ușori prin întuneric.

— Mai bine laș, decât s-o pui în pericol. O să plece de aici într-un an, doi.

— Ai dreptate, știu asta.

N-ar fi trebuit, dar cuvintele lui mă făceau și mai nerăbdător să rămân. Fata urma să plece într-un an sau doi...

Carlisle s-a oprit din alergat și m-am oprit și eu. S-a întors să-mi examineze expresia feței.

— Dar n-ai de gând să fugi, nu-i așa?

Am coborât capul.

— E vorba de mândrie, Edward? Pentru că nu-i nicio rușine să...

— Nu, nu mândria mă ține aici. Nu acum.

— Nu ai unde să te duci?

Am scos un hohot scurt de râs.

— Nu. Nici asta nu m-ar opri dacă m-aș putea convinge să plec.

— O să venim cu tine, desigur, dacă de asta ai nevoie. Nu trebuie decât să ne-o ceri. Tu te-ai mutat pentru ceilalți fără să te plângi. Nici ei nu-ți vor purta pică pentru asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană. El a râs.

— Bine, bine, poate că Rosalie îți va purta pică, dar îți este datoare. În orice caz, e mult mai bine să plecăm acum,

când nu s-a petrecut nimic rău, decât să plecăm mai târziu, după ce va fi luată viaţa cuiva.

Spre sfârşitul frazei, dispăruse nuanţa de umor din vocea lui. Am tresărit când i-am auzit cuvintele.

— Da, am căzut de acord şi mi-am simţit vocea răguşită.

— Dar nu vei pleca?

Am oftat.

— Aşa ar trebui.

— Ce anume te ţine aici, Edward? Nu reuşesc să-mi dau seama...

— Nu ştiu dacă pot să explic.

Nu avea sens nici pentru mine. Timp de un moment lung, mi-a măsurat expresia.

— Nu, nu înţeleg. Dar îţi voi respecta intimitatea, dacă asta doreşti.

— Mulţumesc. Eşti foarte generos, având în vedere că nimeni nu are parte de intimitate în preajma mea.

Cu o singură excepţie. Şi făceam tot ce puteam ca să-i invadez şi ei spaţiul personal, nu?

— Toţi avem ciudăţeniile noastre. A râs din nou. *Mergem?*

Tocmai adulmecase urma unei turme mici de căprioare, îmi venea greu să-mi adun entuziasmul pentru o aromă nu prea apetisantă chiar şi în cele mai bune împrejurări. Iar acum, având în minte amintirea proaspătă a sângelui fetei, mirosul căprioarelor îmi întorcea stomacul pe dos.

Am oftat.

— Hai să mergem, am fost de acord, deşi ştiam că nu mă va ajuta deloc să-mi îndes şi mai mult sânge pe gât.

Ne-am ghemuit amândoi în postura de vânătoare şi am lăsat mirosul neapetisant să ne ghideze silenţios către pradă.

*

Când ne-am întors acasă, era mai frig. Zăpada topită reîngheţase. Peisajul părea acoperit de o pojghiţă subţire de sticlă – fiecare ac de pin, fiecare frunză de ferigă, fiecare fir de iarbă erau îmbrăcate în gheaţă.

După ce Carlisle s-a dus să se îmbrace pentru tura de dimineaţă de la spital, eu am rămas lângă râu, aşteptând să răsară soarele. Mă simţeam aproape... *sătul* de la cantitatea de sânge pe care o consumasem, dar ştiam că absenţa propriu-zisă a setei nu va însemna mare lucru atunci când mă voi aşeza din nou lângă fată.

La fel de rece şi nemişcat ca stânca pe care stăteam, am privit în gol la apa întunecată care curgea pe lângă malul îngheţat. Mă uitam prin ea.

Carlisle avea dreptate. Ar fi trebuit să plec din Forks. Puteau să răspândească o poveste ca să-mi justifice absenţa. O şcoală cu internat în Europa. O vizită la nişte rude îndepărtate. Un adolescent care fuge de acasă. Povestea nu conta aşa de tare. Nimeni nu ar fi pus-o la îndoială prea mult.

Doar pentru un an sau doi, şi apoi fata va dispărea. Îşi va continua viaţa – *va avea* o viaţă pe care s-o continue. Se va duce la facultate undeva, va avea o carieră, poate se va mărita cu cineva. Îmi puteam imagina asta – o vedeam îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, mergând cu paşi egali, la braţul tatălui ei.

A fost straniu cât de tare m-a durut imaginea aceea. N-am reuşit să înţeleg motivul. Îi invidiam viitorul pentru că era ceva ce eu nu puteam avea niciodată? Era lipsit de sens. Pe absolut toţi oamenii din jurul meu îi aştepta acelaşi lucru – o viaţă – şi rareori mă opream să-i invidiez.

Ar trebui să o las să aibă un viitor. Să încetez să-i mai pun viaţa în pericol. Aşa era corect. Carlisle alegea întotdeauna ceea ce era corect. Ar trebui să-l ascult pe el. O voi face.

Soarele s-a ridicat în spatele norilor şi lumina palidă s-a reflectat în stratul de sticlă îngheţată.

Încă o zi, am decis. Să o mai văd o singură dată. Puteam să mă descurc cu asta. Poate că voi menţiona imediata mea dispariţie, ca să pregătesc terenul.

Avea să fie dificil. Simţeam deja că ezit şi mă gândeam la scuze să rămân – să prelungesc termenul limită la două zile, la trei, la patru... Dar aveam de gând să fac ceea ce

era corect. Ştiam că mă puteam încrede în sfatul lui Carlisle. Şi mai ştiam şi că mă războiam prea tare cu mine însumi ca să iau singur decizia potrivită.

Mă războiam prea tare. Oare cât din şovăiala mea venea din curiozitatea obsesivă şi cât venea din apetitul nesatisfăcut?

Am intrat în casă să mă schimb în haine curate pentru şcoală.

Alice mă aştepta, aşezată pe treapta de sus, pe scara de la etajul al doilea.

— *Pleci din nou,* m-a acuzat ea.

Am oftat şi am încuviinţat din cap.

— *De data asta nu văd unde pleci.*

— Încă nu ştiu nici eu unde o să mă duc, i-am şoptit.

— *Vreau să rămâi.*

Am clătinat din cap.

— *Poate că eu şi cu Jazz te-am putea însoţi?*

— Vor avea şi mai multă nevoie de tine, dacă eu nu sunt aici ca să am grijă de ei. Şi gândeşte-te la Esme. I-ai lua jumătate din familie dintr-o lovitură?

— *O s-o faci foarte nefericită.*

— Ştiu. De asta tu trebuie să rămâi.

— *Nu e acelaşi lucru ca atunci când eşti tu aici şi o ştii bine.*

— Ştiu. Dar trebuie să fac ceea ce este corect.

— Însă există multe moduri corecte şi multe moduri greşite, nu-i aşa?

Pentru un moment fugar, Alice a fost cuprinsă de una dintre viziunile ei stranii; am privit împreună cu ea în timp ce imaginile neclare apăreau şi dispăreau. M-am văzut pe mine alături de umbre ciudate pe care nu le puteam distinge – forme înceţoşate, imprecise. Şi apoi, brusc, pielea îmi strălucea în lumina puternică a soarelui într-o poieniţă. Era un loc pe care îl cunoşteam. Mai era cineva cu mine, o siluetă, dar era tot neclară, insuficient de *prezentă,* ca s-o recunosc. Imaginile au tremurat şi au dispărut când un milion de alegeri infime au rearanjat din nou viitorul.

— N-am înţeles prea multe din asta, i-am spus eu când

viziunea s-a stins.

— Nici eu. Viitorul tău se schimbă atât de mult, încât nu pot să ţin pasul. Cred, totuşi...

S-a oprit şi a mai răsfoit o vastă colecţie de alte viziuni recente în care apăream şi eu. Toate erau la fel – înceţoşate şi vagi.

— *Cred* că ceva se schimbă, a spus ea cu voce tare. Viaţa ta pare să se afle la o răscruce.

Am scos un hohot sumbru.

— Tu îţi dai seama că vorbeşti exact ca o ghicitoare de la bâlci, nu?

A scos limba mică la mine.

— Dar azi voi fi în regulă, nu? am întrebat-o, cu vocea brusc neliniştită.

— Azi nu te văd omorând pe nimeni, m-a asigurat ea.

— Mersi.

— Hai, fugi şi te îmbracă. N-o să spun nimic – te las pe tine să le spui celorlalţi când o să fii pregătit.

S-a ridicat şi a coborât în fugă pe trepte, cu umerii uşor aduşi.

— O *să-mi lipseşti. Pe bune.*

Da, şi mie avea să-mi lipsească.

Pe drumul spre şcoală a fost linişte în maşină. Jasper simţea că Alice era supărată cu privire la ceva, dar ştia că, dacă ar fi vrut să vorbească despre asta, ar fi făcut-o deja. Emmett şi cu Rosalie nu erau atenţi la nimic, învăluiţi iar într-unul dintre momentele lor, când se priveau în ochi unul pe altul cu mirare – din exterior era dezgustător de privit. Toţi ştiam deja cât de profund de îndrăgostiţi erau unul de celălalt. Sau poate doar eram eu ursuz pentru că eram singurul fără pereche. În unele zile era mai greu decât în altele să trăieşti cu trei perechi perfecte de îndrăgostiţi. Aceasta era una dintre ele.

Poate că ar fi fost toţi mai fericiţi dacă nu m-ar fi avut pe mine în preajmă, prost dispus şi ţâfnos ca bătrânul care ar fi trebuit să fiu deja.

Desigur, primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la şcoală a fost să o caut pe fată. Doar ca să mă pregătesc

iar.

Sigur că da.

Era jenant felul în care tot universul meu părea, deodată, complet gol fără ea.

Însă în realitate era simplu de explicat. După optzeci de ani de lucruri identice în fiecare zi şi în fiecare noapte, orice schimbare devenea un centru de interes.

Ea nu ajunsese încă, dar îi auzeam în depărtare sunetul motorului camionetei, era ca un tunet. M-am sprijinit de aripa maşinii s-o aştept. Alice a rămas cu mine, dar restul s-au dus în clase. Deja se plictisiseră de fixaţia mea – nu reuşeau să priceapă cum de mă putea interesa atât de mult o fiinţă umană, indiferent cât de apetisant mirosea.

Fata a condus maşina încet până în parcare, cu ochii atenţi la şosea, cu mâinile strânse pe volan. Părea neliniştită de ceva. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama despre ce era vorba, să observ că azi toţi oamenii aveau aceeaşi expresie pe chip. Da, asfaltul era alunecos din cauza poleiului şi toţi încercau să şofeze mai precaut. Îmi dădeam seama că ea lua în serios riscul suplimentar.

Asta părea să se potrivească cu ceea ce aflasem deja despre caracterul ei. Am adăugat observaţia pe scurta mea listă: Era o persoană serioasă, responsabilă.

Nu a parcat departe de mine, dar nu m-a remarcat stând acolo şi uitându-mă insistent la ea. M-am întrebat ce va face când mă va vedea? Se va îmbujora şi va pleca mai departe? Asta era prima ipoteză. Dar poate că îmi va întoarce şi ea privirea. Poate că va veni să stea de vorbă cu mine.

Am tras adânc aer în piept, umplându-mi plămânii, ca metodă de precauţie.

Fata s-a dat jos din camionetă cu grijă, testând asfaltul alunecos înainte să păşească cu toată greutatea pe el. Nu a ridicat capul, şi asta m-a supărat. Poate că ar trebui să mă duc eu să o abordez...

Nu, ar fi greşit.

În loc să se întoarcă spre şcoală, s-a dus către spatele camionetei, ţinându-se de marginea ei într-un mod

amuzant, nesigură pe propriile picioare. Asta m-a făcut să zâmbesc şi am simţit-o pe Alice privindu-mă. Nu am ascultat la ce se gândea în acel moment – mă distram prea tare s-o urmăresc pe fată verificându-şi lanţurile de zăpadă. Din felul în care îi alunecau tălpile, părea în pericol să cadă. Nimeni altcineva nu mai avea problema asta – oare parcase într-o zonă cu mai multă gheaţă?

S-a oprit acolo, uitându-se în jos cu o expresie ciudată pe faţă. Era... tandră. De parcă ceva legat de cauciucuri o... emoţiona?

Am simţit din nou curiozitatea arzându-mă la fel ca setea. Trebuia să ştiu neapărat ce gândea – nimic altceva nu mai conta.

Mă voi duce să stau de vorbă cu ea. Arăta oricum de parcă avea nevoie de ajutor, măcar până ar fi ieşit de pe asfaltul alunecos. Desigur, eu nu-i puteam oferi o mână de ajutor, nu? Am ezitat, plin de îndoieli. Oricât de mult părea să-i displacă zăpada, cu siguranţă nu i-ar fi plăcut mai mult atingerea mâinii mele albe şi reci. Ar fi trebuit să port mănuşi...

— NU! a icnit Alice cu voce tare.

I-am scanat gândurile imediat, crezând iniţial că făcusem o alegere proastă şi că ea mă văzuse comiţând ceva de neiertat. Dar nu era legat de mine.

Tyler Crowley alesese să vireze în parcare cu o viteză prea mare. Alegerea îl făcuse să derapeze pe un petic de gheaţă.

Viziunea a venit cu doar o jumătate de secundă înainte de realitate. Dubiţa lui Tyler a dat colţul chiar în timp ce eu priveam viziunea care scosese icnetul îngrozit de pe buzele lui Alice.

Nu, viziunea aceea nu avea nimic de-a face cu mine, şi totuşi avea cu totul de-a face cu mine, pentru că dubiţa lui Tyler – ale cărei cauciucuri ajunseseră acum pe polei în cel mai prost unghi posibil – avea să se rotească prin parcare şi să o zdrobească pe fata care devenise, neinvitată, centrul universului meu.

Chiar şi fără predicţia lui Alice, ar fi fost simplu de intuit

traiectoria vehiculului scăpat de sub controlul lui Tyler.

Fata, care stătea în locul greşit din spatele propriei camionete, a ridicat privirea, nedumerită de scârţâitul ascuţit al cauciucurilor. M-a privit drept în ochii mei îngroziţi, apoi s-a întors să-şi privească moartea apropiindu-se.

„Nu ea!” Cuvintele mi-au ţipat în minte de parcă aparţineau altcuiva.

Eram în continuare conectat la gândurile lui Alice, când am văzut viziunea schimbându-se brusc, dar nu am mai avut timp să văd rezultatul.

Am ţâşnit prin parcare, aruncându-mă între dubiţa care aluneca şi fata împietrită. M-am mişcat atât de repede, încât totul în jurul meu se vedea ca prin ceaţă, cu excepţia persoanei pe care mă concentram. Ea nu m-a văzut – niciun ochi omenesc nu ar fi putut să-mi remarce zborul pentru că avea privirea aţintită pe silueta masivă ce era pe punctul de a-i zdrobi corpul de cadrul metalic al camionetei ei.

Am prins-o de talie, mişcându-mă prea rapid ca să mai fiu atât de blând cât ar fi fost nevoie. În fracţiunea de secundă dintre momentul în care i-am smuls trupul firav din calea morţii şi cel în care am căzut la pământ cu ea în braţe, am devenit cumplit de conştient de corpul ei fragil şi delicat.

Când i-am auzit capul izbindu-se de gheaţă, am simţit că şi eu mă transformasem în gheaţă.

Dar nu am avut nici măcar o secundă să-i evaluez starea. Am auzit dubiţa în spatele nostru, scrâşnind şi scârţâind în timp ce se răsucea în jurul caroseriei solide de metal a camionetei. Îşi schimba direcţia, rotindu-se, venind din nou după fată – de parcă ea era un magnet care o trăgea înspre noi.

Am scăpat printre dinţi un cuvânt pe care nu-l mai rostisem niciodată în prezenţa unei doamne.

Făcusem deja prea multe. Atunci când aproape că zburasem prin aer ca s-o împing din drum, fusesem perfect conştient de greşeala pe care o comiteam. Deşi ştiam că este o greşeală, nu contase, dar nu eram complet ignorant

faţă de riscul pe care mi-l asumasem – nu doar pentru mine, ci pentru toată familia mea.

Expunere.

Şi *asta* cu siguranţă nu ar fi ajutat, însă nu aveam de gând să las dubiţa aia să reuşească în a doua ei încercare de a-i răpi viaţa.

I-am dat drumul şi am întins braţele în faţă, prinzând dubiţa înainte să atingă fata. Forţa impactului m-a azvârlit în maşina parcată lângă camionetă şi i-am simţit caroseria cedând sub umerii mei. Dubiţa s-a cutremurat şi s-a dezechilibrat în faţa obstacolului pus de braţele mele, apoi s-a legănat şi s-a balansat instabil pe roţile de pe partea cealaltă.

Dacă îmi mişcăm mâinile, roata din spate ar fi căzut direct peste picioarele ei.

Of, pentru *numele a tot ce-i sfânt,* oare nu se mai potoleau catastrofele? Mai exista ceva care putea să meargă prost? Doar nu era să stau acolo, ţinând dubiţa ridicată, şi să aştept să vină echipa de salvare. Nici nu puteam s-o azvârl – trebuia să mă gândesc şi la şofer, ale cărui gânduri erau incoerente din cauza panicii.

Am mârâit fără zgomot şi am împins dubiţa, astfel încât s-a legănat departe de noi o secundă. Când a căzut din nou către mine, am prins-o de sub caroserie cu mâna dreaptă, iar cu braţul stâng am apucat-o pe fată de talie şi am târât-o de sub roata periculoasă, trăgând-o strâns lângă mine. Corpul i s-a mişcat fără vlagă când am răsucit-o ca să-i eliberez piciorul – oare mai era conştientă? Oare cât rău făcusem în încercarea mea improvizată de a o salva?

Am lăsat dubiţa să cadă la pământ, acum că n-o mai putea răni. S-a prăvălit şi geamurile au explodat în mii de cioburi, toate în acelaşi timp.

Ştiam că mă aflu într-o situaţie de criză. Oare cât de multe văzuse fata? Oare mă mai văzuseră şi alţii când apărusem lângă ea şi jonglasem cu dubiţa în timp ce încercam s-o scot de dedesubt? întrebările *astea* trebuiau să fie principala mea preocupare.

Dar eram prea neliniştit ca să-mi pese cu adevărat că

puteam fi deconspiraţi. Eram prea panicat să n-o fi rănit în efortul meu de a-i salva viaţa. Prea înspăimântat s-o am aşa de aproape, ştiind ce aş fi mirosit dacă mi-aş fi îngăduit să inspir. Prea conştient de căldura corpului ei moale, lipit de al meu – îi puteam simţi căldura chiar şi prin obstacolul dublu reprezentat de jachetele noastre.

Prima temere a fost cea mai mare. Pe măsură ce spectatorii au început să ţipe în jurul nostru, m-am aplecat să-i examinez faţa, să văd dacă era conştientă – sperând din toată inima că nu avea vreo rană.

Mă privea şocată, cu ochii deschişi.

— Bella? am întrebat-o un pic disperat. Eşti în regulă?

— Simt bine, a răspuns automat, abia rostind cuvintele.

Când i-am auzit vocea, m-a cuprins o senzaţie de uşurare atât de puternică, încât aproape că am simţit-o ca pe o durere. Am tras aer în piept printre dinţi şi pentru prima dată nu m-a mai deranjat arsura din gât. Într-un mod ciudat, aproape că mi-a făcut plăcere.

S-a chinuit să se ridice, dar eu nu eram pregătit să-i dau drumul. Mi se părea cumva... sigur? În orice caz, mă simţeam mai bine s-o am acolo, lipită de mine.

— Ai grijă, am avertizat-o. Cred că te-ai lovit destul de tare la cap.

Nu era nicio urmă de sânge proaspăt – darul providenţei, cu siguranţă –, dar asta nu excludea posibilitatea unor răni interne. Brusc, am devenit nerăbdător s-o duc mai repede la Carlisle şi la toate echipamentele de radiologie ale spitalului.

— Au! a spus ea, pe un ton comic de şocat, când şi-a dat seama că aveam dreptate cu privire la cap.

— Aşa credeam şi eu.

Mă simţeam atât de uşurat, încât totul mi se părea amuzant, mă simţeam aproape ameţit.

— Cum naiba... Vocea i s-a poticnit şi a clipit des înainte să continue. Cum ai ajuns atât de repede aici?

Senzaţia de uşurare a dispărut, la fel şi amuzamentul. Ea *chiar* văzuse prea multe.

Acum că fata părea să fie într-o formă relativ bună, am

început să mă îngrijorez pentru familia mea.

— Stăteam exact lângă tine, Bella.

Ştiam din experienţă că, dacă sunt foarte încrezător când mint, cel care mă întreabă va deveni mai nesigur în privinţa adevărului.

Ea s-a chinuit din nou să se mişte, şi de data asta i-am îngăduit. Aveam nevoie să respir ca să-mi joc rolul corect. Aveam nevoie de spaţiu între mine şi corpul ei cu sânge cald, ca să nu mă las copleşit de miros. Am alunecat departe de ea, atât cât se putea în spaţiul strâmt dintre maşinile avariate.

Ea s-a uitat ţintă la mine şi i-am întors privirea. Ar fi fost o greşeală de mincinos incompetent să mă uit în altă parte, iar eu nu eram un mincinos incompetent. Am arborat o expresie calmă, inofensivă. Asta a părut s-o deruteze. Ceea ce era bine.

Scena accidentului era înconjurată acum. În principal, elevi, copii, care se uitau şi încercau să vadă prin crăpături corpuri mutilate. Se auzea o zarvă de ţipete şi un iureş de gânduri şocate. Am scanat gândurile colegilor ca să văd dacă există vreo suspiciune, apoi le-am ignorat şi m-am concentrat doar pe fată.

Învălmăşeala îi distrăgea atenţia. A privit în jur, cu o expresie încă siderată, apoi a încercat să se ridice.

I-am pus mâna uşor pe umăr şi am încercat s-o reţin locului.

— Stai liniştită pentru moment.

Părea în regulă, dar oare chiar trebuia să-şi mişte gâtul? Mi-am dorit din nou să fi fost Carlisle acolo. Anii mei de studiu teoretic al medicinei nu se comparau cu secolele lui de practică.

— Dar mi-e frig, a obiectat ea.

Aproape că fusese zdrobită mortal de două ori, iar pe ea o preocupa frigul. Am scos un chicotit discret înainte să-mi aduc aminte că situaţia nu era amuzantă.

Bella a clipit, apoi şi-a concentrat privirea pe faţa mea.

— Erai în partea cealaltă.

Asta m-a readus la realitate.

A privit înspre locul respectiv, deşi nu era nimic de văzut cu excepţia flancului lovit al dubiţei.

— Erai lângă maşina ta.

— Nu, nu eram.

— Te-am văzut, a insistat ea.

Se încăpăţâna să susţină asta şi vocea îi suna copilăroasă. A ridicat bărbia în vânt.

— Bella, stăteam lângă tine şi te-am tras din faţa maşinii.

M-am uitat fix în ochii ei, încercând s-o conving să accepte versiunea mea – singura versiune raţională disponibilă.

A încleştat fălcile.

— Nu.

Am încercat să rămân calm, să nu intru în panică. Dacă aş fi reuşit s-o reduc la tăcere pentru câteva momente, ca să am ocazia de a distruge dovezile... şi de a-i submina povestea, aducând în discuţie rana de la cap.

Nu ar fi trebuit să fie uşor să o reduc la tăcere pe fata asta tăcută şi secretoasă? Dacă s-ar fi luat după mine, doar pentru câteva momente...

— Te rog, Bella, am spus, şi vocea îmi era convingătoare pentru că, brusc, *voiam* încrederea ei.

O voiam din tot sufletul, nu doar cu privire la accident. O dorinţă prostească. Ce sens ar fi avut ca ea să aibă încredere *în mine?*

— De ce? a întrebat ea, încă în defensivă.

— Ai încredere în mine, am implorat-o.

— Promiţi să-mi explici totul mai târziu?

M-a enervat că trebuia s-o mint din nou, pentru că îmi doream atât de mult să-i merit cumva încrederea. Când i-am răspuns, am făcut-o pe un ton obraznic.

— Bine!

— Bine, a răspuns şi ea pe acelaşi ton.

Când a început operaţiunea de salvare în jurul nostru – au sosit adulţii, au fost sunate autorităţile, s-au auzit sirenele în depărtare –, am încercat să ignor fata şi să-mi stabilesc priorităţile. Am căutat prin toate minţile privitorilor

din parcare, ca şi în ale celor sosiţi mai târziu, însă nu am găsit nimic periculos. Mulţi erau surprinşi să mă vadă acolo lângă Bella, dar toţi presupuneau – având în vedere că nu era nicio altă concluzie posibilă – că pur şi simplu nu mă observaseră stând acolo înainte de accident.

Ea era singura care nu accepta explicaţia cea mai uşoară, însă nimeni n-ar fi considerat-o un martor demn de încredere. Era înspăimântată, traumatizată, ca să nu mai spunem că se lovise la cap. Poate era chiar în stare de şoc. Era plauzibil ca povestea ei să fie confuză, nu-i aşa? Nimeni n-ar fi crezut-o pe ea în defavoarea atâtor spectatori.

Am tresărit când am prins gândurile lui Rosalie, Jasper şi Emmett, care tocmai sosiseră la locul accidentului. Ştiam că mă aştepta un scandal monstruos diseară.

Voiam să netezesc adâncitura pe care o lăsasem cu umerii în maşina maronie, dar fata era prea aproape. Trebuia să aştept până când nu era atentă.

Aşteptarea era enervantă – atât de multe priviri înspre mine –, în timp ce oamenii se chinuiau cu dubiţa, încercând s-o tragă de lângă noi. I-aş fi ajutat, doar ca să grăbesc procesul, dar îmi provocasem deja prea multe probleme, iar fata avea ochii ageri. În cele din urmă, au reuşit să o îndepărteze suficient pentru ca brancardierii să ajungă la noi cu tărgile.

Un chip grizonant, familiar, m-a evaluat.

— Hei, Edward, a spus Brett Warner.

Brett era asistent medical şi îl cunoşteam bine de la spital. A fost noroc chior – singurul noroc pe ziua respectivă – că el a fost primul care a ajuns la noi. A remarcat, în gând, că arăt conştient şi calm.

— Eşti bine, puştiule?

— Perfect, Brett. Nu m-a atins nimic. Dar mă tem că Bella ar putea avea o contuzie. S-a lovit la cap destul de tare când am tras-o din faţa maşinii.

Brett şi-a îndreptat atenţia către fată, care m-a fulgerat cu o privire în care se vedea trădarea. O, da, aveam dreptate. Era genul de martir care suferă în tăcere.

Însă nu mi-a contrazis povestea imediat, iar asta m-a

făcut să mă simt mai bine.

Următorul brancardier a insistat să fiu şi eu tratat, dar nu a fost prea greu să-l descurajez. I-am promis că îl voi pune pe tata să mă examineze şi a lăsat-o baltă. Cu majoritatea oamenilor era de ajuns să vorbeşti pe un ton sigur şi calm. Majoritatea oamenilor, desigur, însă nu şi fata asta. Oare ea nu se încadra în *niciunul* dintre tiparele normale?

Când i-au pus gulerul cervical – şi s-a făcut stacojie de ruşine –, am folosit momentul de neatenţie pentru a rearanja silenţios cu călcâiul adâncitura din maşina maronie. Doar fraţii mei au remarcat ce făceam şi l-am auzit pe Emmett promiţându-mi în gând că se va ocupa el în caz că ratasem ceva.

Recunoscător pentru ajutorul oferit – şi mai recunoscător pentru că măcar el îmi iertase deja alegerea periculoasă –, m-am relaxat şi m-am urcat pe locul din faţă al ambulanţei, lângă Brett.

Şeful poliţiei ajunsese înainte s-o suie pe Bella în spatele ambulanţei.

Deşi gândurile lui nu erau exprimate în cuvinte, panica şi îngrijorarea ce emanau din mintea tatălui Bellei acopereau orice alt gând din apropiere. O nelinişte profundă şi un sentiment de vinovăţie, ambele în cantităţi mari, s-au revărsat din el când şi-a văzut singura fiică pe targă.

Alice nu exagerase deloc când mă avertizase că l-aş omorî şi pe Charlie Swan, dacă i-aş omorî fiica.

Am plecat capul, vinovat, când i-am auzit vocea panicată.

— Bella! a strigat el.

— N-am nimic, Char – tată. A oftat. N-am păţit nimic.

Cuvintele ei nu l-au convins pe bărbatul îngrozit. S-a întors imediat către cel mai apropiat brancardier şi a solicitat mai multe informaţii.

Abia când l-am auzit vorbind în propoziţii perfect coerente, am înţeles că neliniştea şi grija lui *nu* fuseseră nerostite. Doar că... nu putusem eu să-i aud cuvintele.

Hmm. Charlie Swan nu era la fel de tăcut ca fiica lui, dar îmi dădeam seama de unde moştenise asta. Interesant.

Nu petrecusem niciodată prea mult timp în preajma şefului poliţiei. Întotdeauna îl considerasem încet la mine – dar acum am priceput că eu eram cel încet. Gândurile lui erau parţial ascunse, nu absente. Eu nu puteam să aud decât conţinutul lor general, tonul lor.

Am vrut să ascult mai tare, să văd dacă pot descoperi în acest puzzle nou, mai puţin complicat, cheia spre secretele fetei. Dar Bella fusese suită deja în ambulanţa care era pregătită să pornească.

Mi-a fost greu să mă desprind de posibila soluţie a misterului ce ajunsese să mă obsedeze. Dar trebuia să mă gândesc acum – să analizez ce făcusem azi din toate unghiurile. Trebuia să ascult, să mă asigur că nu ne pusesem pe toţi într-un pericol care să ne impună să plecăm imediat. Trebuia să mă concentrez.

În gândurile paramedicilor nu exista nimic care să mă îngrijoreze. Din câte îşi dădeau ei seama, fata nu păţise nimic grav. Şi momentan Bella se ţinea de povestea pe care i-o servisem.

Prioritatea principală, când am ajuns la spital, a fost să-l găsesc pe Carlisle. M-am repezit pe uşile automate, dar am fost incapabil să renunţ de tot la supravegherea Bellei. Mi-am ţinut, la figurat, un ochi asupra ei prin intermediul gândurilor paramedicului.

A fost uşor să găsesc mintea familiară a tatălui meu. Era singur în biroul lui mic – un alt noroc pe ziua asta ghinionistă.

— Carlisle.

Îmi auzise apropierea şi s-a alarmat imediat ce mi-a văzut faţa. A sărit în picioare şi s-a aplecat peste biroul ordonat din lemn de nuc.

— Edward... doar n-ai...?

— Nu, nu e asta.

A inspirat profund.

— Desigur că nu. Îmi cer scuze că m-am gândit la asta. Ochii tăi, desigur, ar fi trebuit să ştiu.

Mi-a remarcat cu uşurare ochii încă aurii.

— Dar e rănită, Carlisle, probabil că nu grav, dar...

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident stupid de maşină. Se afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Dar n-am putut să stau acolo şi să las maşina s-o zdrobească...

— Ia-o de la capăt, că nu pricep nimic. Cum ai fost implicat?

— O dubiţă a derapat pe gheaţă, am şoptit eu.

Am fixat cu privirea peretele din spatele lui în timp ce vorbeam. În loc de şirul clasic de diplome înrămate, avea pe perete o singură pictură în ulei – o preferată de-ale lui, un Hassam nedescoperit.

— Ea se afla în drum. Alice a prevăzut accidentul, însă nu aveam timp să mai fac nimic altceva decât să alerg prin parcare şi s-o împing din drum. Nimeni n-a observat... cu excepţia ei. A trebuit să opresc şi dubiţa, dar iarăşi, n-a remarcat nimeni... cu excepţia ei. Îmi... îmi pare rău, Carlisle. Nu am vrut să ne pun pe toţi în pericol.

A înconjurat biroul şi m-a îmbrăţişat o clipă înainte să facă un pas în spate.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Şi cu siguranţă nu ţi-a fost uşor. Sunt mândru de tine, Edward.

Atunci l-am putut privi în ochi.

— Ea ştie că este ceva... în neregulă cu mine.

— Asta nu contează. Dacă trebuie să plecăm, plecăm. Ea ce a spus?

Am clătinat din cap, un pic enervat.

— Nimic, deocamdată.

— Deocamdată?

— A fost de acord cu versiunea mea asupra evenimentelor. Dar se aşteaptă la o explicaţie.

Carlisle s-a încruntat, gândindu-se la asta.

— S-a lovit la cap – mă rog, eu am făcut asta, am continuat repede. Am trântit-o destul de tare de asfalt. Pare bine, dar... nu cred că este nevoie de mai mult de atât ca să-i discreditǎm relatarea.

M-am simţit ca un ticălos doar rostind cuvintele acelea.

Carlisle mi-a auzit neplăcerea din voce.

— Poate că nu va fi necesar să facem asta. Hai să vedem ce se întâmplă, bine? Se pare că am un pacient de consultat.

— Te rog, am spus eu. Mi-e foarte teamă că am rănit-o.

Carlisle s-a înseninat la faţă. Şi-a aranjat părul blond – cu doar câteva nuanţe mai deschis decât ochii săi aurii – şi a râs.

— A fost o zi interesantă pentru tine, nu-i aşa? Îi vedeam în minte ironia şi era amuzant, cel puţin pentru el. O inversare a rolurilor. Cândva, în secunda aceea scurtă în care nu gândisem deloc, când gonisem prin parcarea îngheţată, mă transformasem din ucigaş în protector.

Am râs şi eu cu el, amintindu-mi cât de sigur fusesem că Bella va avea nevoie să fie protejată de mine mai mult decât de orice altceva. Nu era tocmai râsul meu, pentru că lăsând la o parte dubiţa, asta rămânea adevărat.

*

Am aşteptat singur în biroul lui Carlisle – una dintre cele mai lungi ore pe care le-am trăit vreodată ascultând spitalul plin de gânduri.

Tyler Crowley, şoferul dubitei, părea să fie rănit mai grav decât Bella şi atenţia s-a îndreptat către el în timp ce ea îşi aştepta rândul la radiografii. Carlisle nu a intervenit, având încredere în diagnosticul asistentei că fata avea doar contuzii superficiale. Asta m-a neliniştit, dar ştiam că are dreptate. După ce l-ar fi văzut, ea şi-ar fi adus aminte de mine imediat şi ar fi remarcat că ceva nu e în regulă cu familia mea şi ar fi început să vorbească.

Cu siguranţă, avea un partener dornic de conversaţie. Tyler, copleşit de vină pentru că aproape o omorâse, nu părea să mai tacă din gură. Vedeam expresia ei prin ochii lui şi era limpede că îşi dorea ca el să înceteze. Oare el de ce nu pricepea?

A urmat un moment tensionat când Tyler a întrebat-o cum se ferise din calea maşinii.

Am aşteptat, împietrit, când ea a ezitat.

— *Ăăă*..., am auzit-o spunând. Apoi a făcut o pauză atât de lungă, încât Tyler a crezut că întrebarea lui o tulburase. *Edward m-a tras din drum.*

Am expirat. Apoi respiraţia mi s-a accelerat. N-o mai auzisem niciodată rostindu-mi numele. Îmi plăcea felul în care suna – chiar şi auzindu-l în gândurile lui Tyler. Voiam să-l aud cu urechile mele...

— *Edward Cullen,* a spus ea, când Tyler nu şi-a dat seama la cine se referă.

M-am trezit că sunt la uşă, cu mâna pe clanţă. Dorinţa de a o vedea devenea tot mai puternică. A trebuit să-mi aduc aminte că era nevoie să fiu precaut.

— *Stătea chiar lângă mine.*

— *Cullen?* „Hm. Asta-i ciudat." *Nu l-am văzut.* „Aş fi putut să jur că.. *Uau, totul a fost atât de rapid. El e-n regulă?*

— *Aşa cred. E pe aici pe undeva, dar pe el nu l-au adus cu targa.*

Am văzut privirea gânditoare de pe faţa ei, încordarea suspicioasă a ochilor, dar Tyler nu a remarcat schimbările acelea de expresie.

E drăguţă, gândea el, aproape surprins. *Chiar şi aşa răvăşită, în mod normal, n-ar fi genul meu. Şi totuşi... Ar trebui s-o scot în oraş. Să compensez pentru ziua de azi.*

Am ieşit pe coridor şi aproape că ajunsesem la jumătatea drumului spre camera de gardă până să-mi dau seama ce făceam. Din fericire, asistenta a intrat în sală înaintea mea – era rândul Bellei să meargă la radiografie. M-am sprijinit de perete într-un colţ întunecos şi am încercat să mă controlez în timp ce o transportau cu patul cu rotile.

Nu-mi păsa că Tyler o consideră drăguţă. Oricine putea observa asta. Nu aveam niciun motiv să mă simt... oare cum mă simţeam? Enervat? Sau mai degrabă furios? Nu avea niciun sens.

Am rămas cât de mult am putut acolo unde eram, dar nerăbdarea m-a copleşit şi am făcut colţul către radiologie. Ea fusese dusă deja înapoi la camera de gardă, însă am

reuşit să mă uit puţin la radiografii când asistenta nu era atentă.

M-am simţit mai liniştit după aceea. Nu avea nimic la cap. Nu o rănisem, nu chiar.

Carlisle m-a surprins acolo.

— Arăţi mai bine, a comentat el.

Am privit drept înainte fără să răspund. Nu eram singuri, coridorul era plin de brancardieri şi vizitatori.

— A, da. A pus radiografiile pe un ecran luminos, dar eu n-aveam nevoie să mă uit încă o dată. *Înţeleg. Nu a păţit absolut nimic. Te-ai descurcat bine, Edward.*

Auzirea aprobării tatei mi-a stârnit sentimente amestecate. Aş fi fost mulţumit, însă ştiam că nu ar fi fost de acord cu ce urma să fac. Sau, mă rog, nu ar fi fost de acord dacă mi-ar fi cunoscut motivaţia reală.

»

— O să mă duc să stau de vorbă cu ea – înainte să te vadă, am şoptit cât de încet am putut. Să mă port firesc, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Să netezesc calea.

Toate erau motive acceptabile. Carlisle a dat din cap absent, uitându-se în continuare la radiografii.

— E idee bună. Hmm.

M-am uitat să văd ce îi trezise interesul.

— Uită-te la toate contuziile astea vindecate! De câte ori o fi scăpat-o mama ei din braţe? Carlisle a râs în sinea lui de gluma pe care o făcuse.

— Încep să cred că fata asta are pur şi simplu ghinion, întotdeauna se află în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Forks e cu siguranţă locul nepotrivit pentru ea, dacă eşti tu aici.

Am tresărit.

— Hai, du-te înainte. Netezeşte calea. Vin şi eu imediat.

Am mers repede, cuprins de vinovăţie. Poate că eram un mincinos prea bun, dacă reuşisem să-l amăgesc pe Carlisle.

Când am ajuns la camera de gardă, Tyler încă mormăia încet, încercând să se scuze. Fata încerca să scape de

remuş- cările lui, prefăcându-se că doarme. Avea ochii închişi, dar nu respira regulat şi, din când în când, îşi mişca neliniştită degetele.

M-am uitat prelung la faţa ei. Avea să fie ultima oară când o vedeam. Constatarea mi-a declanşat o durere acută în piept. Oare pentru că detestam să las un mister nerezolvat? Nu părea o explicaţie suficient de bună.

În cele din urmă, am inspirat profund şi m-am apropiat.

Când m-a văzut, Tyler a început să vorbească, dar eu mi-am dus un deget la buze.

— Doarme? am şoptit.

Bella a deschis ochii brusc şi s-a concentrat pe faţa mea. Ochii i s-au mărit pentru o clipă, apoi i s-au îngustat de furie sau suspiciune. Mi-am adus aminte că aveam un rol de jucat, aşa că am zâmbit de parcă nu se întâmplase nimic în dimineaţa respectivă – cu excepţia unei lovituri la cap şi un pic de imaginaţie care o luase razna.

— Hei, Edward, a spus Tyler. Îmi pare tare rău...

Am ridicat o mână să-i opresc scuzele.

— N-a curs sânge, nu s-a întâmplat nimic, am spus eu pe un ton prefăcut.

Fără să mă gândesc, am zâmbit un pic prea larg de gluma făcută. Tyler s-a cutremurat şi a întors capul.

Era uimitor de uşor să-l ignor pe Tyler, care zăcea la mai puţin de un metru jumătate de mine, cu rănile încă pline de sânge. Nu înţelesesem niciodată cum reuşea Carlisle să facă asta – să ignore sângele pacienţilor pentru a-i trata. Oare tentaţia constantă nu-i distrăgea atenţia, nu era periculos? Dar acum... Mi-am dat seama că, dacă mă concentrez suficient de tare pe altceva, pot să ignor complet ispita.

Până şi aşa proaspăt şi la vedere, sângele lui Tyler nu se compara cu al Bellei.

Am stat la distanţă de ea, aşezându-mă pe capătul patului lui Tyler.

— Deci, care e verdictul? am întrebat-o.

A răsfrânt puţin buza de jos.

— Nu-i nimic în neregulă cu mine, dar nu vor să-mi dea

drumul. Tu de ce nu eşti legat de un pat cu rotile, la fel ca noi ceilalţi?

Nerăbdarea ei m-a făcut din nou să zâmbesc.

L-am auzit pe Carlisle pe hol.

— Totul ţine de persoanele pe care le cunoşti, i-am răspuns vesel. Dar nu-ţi face griji, am venit să te salvez.

I-am privit reacţia cu atenţie când tatăl meu a intrat în încăpere. A făcut ochii mari şi a rămas, la propriu, cu gura căscată de mirare. Am gemut în sinea mea. Da, cu siguranţă remarcase asemănarea.

— Deci, domnişoară Swan, cum te simţi? a întrebat Carlisle.

Avea o voce incredibil de blândă, care îi alina imediat pe majoritatea pacienţilor, dar nu mi-am dat seama dacă a avut vreun efect asupra Bellei.

— Mă simt bine, a răspuns ea încet.

Carlisle a prins radiografiile pe ecranul luminos de lângă pat.

— Radiografiile tale arată bine. Te doare capul? Edward mi-a spus că te-ai lovit destul de tare la cap.

Ea a oftat şi a spus din nou că nu are nimic, dar de data asta i se simţea nerăbdarea în voce. S-a uitat urât în direcţia mea.

Carlisle s-a apropiat de ea şi i-a pipăit cu blândeţe scalpul până i-a găsit cucuiul ascuns în păr.

Am fost luat prin surprindere de valul de emoţie care m-a cuprins brusc.

Îl mai văzusem pe Carlisle lucrând cu oamenii de o mie de ori. Cu multi ani în urmă, îl asistasem în mod neoficial – dar numai în situaţii în care nu era implicat sânge omenesc. Deci nu era ceva nou pentru mine, să-l privesc interacţionând cu fata de parcă şi el ar fi fost om ca ea. Îi invidiasem controlul de multe ori, totuşi emoţia pe care o simţeam acum era diferită. Îl invidiam mai mult pe el decât controlul lui. Mă durea diferenţa dintre noi doi – faptul că el o putea atinge atât de blând, fără teamă, ştiind că nu-i va face rău niciodată.

Ea a tresărit, iar eu m-am încordat în locul în care

stăteam. A trebuit să mă concentrez pentru un moment ca să-mi recapăt postura relaxată.

— Te doare? a întrebat Carlisle.

A ridicat bărbia pentru o secundă.

— Nu chiar, a răspuns ea.

Am mai identificat încă o trăsătură de caracter: era curajoasă. Nu-i plăcea să se arate vulnerabilă.

Poate că era cea mai vulnerabilă făptură pe care o văzusem vreodată şi nu voia să pară slabă. Am chicotit fără să vreau.

S-a uitat din nou urât la mine.

— Păi, tatăl tău este în sala de aşteptare – poţi merge acasă cu el acum. Dar în toarce-te dacă te simţi ameţită sau dacă ai tulburări de vedere.

Tatăl ei era aici? Am trecut prin gândurile din sala de aşteptare aglomerată, dar nu am reuşit să-i separ vocea mentală subtilă de grup înainte ca ea să vorbească din nou, cu o expresie neliniştită pe chip.

— Pot să mă-ntorc la şcoală?

— Poate că ar trebui s-o laşi mai moale astăzi.

A întors privirea spre mine.

— Dar el *poate* să meargă la şcoală?

Comportă-te normal, netezeşte calea... ignoră felul în care te simţi când te priveşte în ochi...

— Cineva trebuie să împrăştie vestea bună că am supravieţuit, i-am răspuns.

— De fapt, m-a corectat Carlisle, majoritatea elevilor par să fie în sala de aşteptare.

De data asta i-am anticipat reacţia – aversiunea faţă de atenţia publicului. Nu m-a dezamăgit.

— O, nu! s-a văitat, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Mi-a plăcut că în sfârşit intuisem corect. Că începusem s-o înţeleg.

— Vrei să rămâi? a întrebat-o Carlisle.

— Nu, nu, a răspuns înainte ca el să mai comenteze altceva, cu obrajii roz palid.

Desigur că asta nu avea să-l deranjeze pe Carlisle. S-a asigurat că se ţine pe picioare, apoi şi-a îndepărtat mâinile.

— Ia nişte Tylenol pentru durere, a instruit-o el.

— Nu mă doare chiar aşa de tare.

Carlisle a zâmbit şi i-a completat fişa.

— Se pare că ai fost extrem de norocoasă.

Ea s-a întors uşor spre mine, ca să mă fixeze cu o privire dură.

— Norocoasă că Edward s-a întâmplat să fie chiar lângă mine.

— Păi, da, a aprobat Carlisle repede, auzind în vocea ei ceea ce auzisem şi eu.

Ea nu renunţase la suspiciuni, punându-le pe seama imaginaţiei. Nu încă.

— E numai a ta, a gândit Carlisle. *Gestionează situaţia cum crezi de cuviinţă.*

— Mersi mult, i-am şoptit, aproape pe muteşte.

Nici Bella, nici Tyler nu m-au auzit. Carlisle a zâmbit puţin auzindu-mi sarcasmul din voce, apoi s-a întors spre Tyler.

— Mă tem că *tu* va trebui să stai cu noi un pic mai mult, a spus el şi s-a apucat să-i examineze plăgile superficiale lăsate de cioburile parbrizului spulberat.

Ei bine, eu provocasem dezastrul, aşa că era cinstit ca eu să mă ocup de el.

Bella a venit către mine şi nu s-a oprit până când nu a ajuns incomod de aproape. Mi-am amintit cum, înainte de tot haosul, îmi dorisem ca ea să mă abordeze. Părea o variantă zeflemitoare a acelei dorinţe.

— Pot să vorbesc cu tine un minut? mi-a şuierat.

I-am simţit răsuflarea caldă pe faţă şi m-am împleticit un pas înapoi. Atracţia faţă de ea nu slăbise deloc. De fiecare dată când era în preajma mea, îmi declanşa cele mai rele şi mai profunde instincte. Gura mi s-a umplut de venin şi corpul meu tânjea să atace – să o strâng în braţe şi să-mi înfig dinţii în gâtul ei.

Mintea îmi era mai puternică decât trupul, dar la limită.

— Tatăl tău te aşteaptă, i-am reamintit, cu fălcile încleştate.

Bella s-a uitat spre Carlisle şi Tyler. Tyler nu ne băga

deloc în seamă, însă Carlisle era atent la fiecare respiraţie a mea.

— *Ai grijă, Edward.*

— Aş dori să vorbesc cu tine între patru ochi, dacă nu te superi, a insistat ea, vorbind în şoaptă.

Voiam să-i răspund că ba da, chiar mă supăr, dar ştiam că trebuia s-o fac şi pe asta în cele din urmă. Măcar să termin odată.

Eram cuprins de o mulţime de emoţii conflictuale când am ieşit băţos din cameră şi am pornit înainte, urmat de paşii ei poticniţi, care încercau să ţină ritmul cu mine.

Aveam un spectacol de dat. Ştiam ce rol voi juca – îmi conturasem deja personajul: eu voi fi protagonistul negativ. Voi minţi, voi ridiculiza şi voi fi răutăcios.

Asta nu se potrivea cu impulsurile mele – impulsurile omeneşti de care mă agăţasem atâţia ani. Niciodată nu-mi dorisem să fiu demn de încredere mai mult ca acum, când trebuia să distrug orice posibilitate în acest sens.

Mă simţeam şi mai rău ştiind că avea să fie ultima amintire pe care avea s-o aibă despre mine. Asta era scena mea de rămas-bun.

M-am întors către ea.

— Ce vrei? am întrebat-o cu răceală.

Ea a părut să bată puţin în retragere simţindu-mi ostilitatea. În privire i se citea confuzia, iar pe chip avea exact aceeaşi expresie care mă bântuise pe mine.

— Îmi datorezi o explicaţie, a spus cu vocea pierdută.

Puţina culoare din obraji dispăruse de pe pielea ei albă ca fildeşul. Mi-a fost foarte greu să-mi menţin tonul aspru.

— Ţi-am salvat viaţa – nu-ţi datorez nimic.

A tresărit – mă ardea ca acidul să văd cum o rănesc cuvintele mele.

— Mi-ai promis, a şoptit ea.

— Bella, te-ai lovit foarte tare la cap, nu ştiu despre ce vorbeşti.

Auzind asta, a ridicat bărbia.

— Nu-i nimic în neregulă cu capul meu.

Se înfuriase, ceea ce-mi uşura sarcina. I-am întâlnit

privirea aspră şi mi-am schimbat faţa să pară şi mai rece, şi mai dură.

— Ce vrei de la mine, Bella?

— Vreau să ştiu adevărul. Vreau să ştiu de ce mint eu pentru tine.

— Tu ce *crezi* că s-a întâmplat? m-am răstit.

Cuvintele i-au ieşit ca un şuvoi.

— Tot ce ştiu este că nu erai nici pe departe lângă mine – nici Tyler nu te-a văzut, aşa că nu-mi spune mie că m-am lovit prea tare la cap. Dubiţa aceea ne-ar fi zdrobit pe amândoi – şi n-a făcut-o, iar mâinile tale au lăsat urme pe ea – şi ai lăsat o urmă şi pe cealaltă maşină, şi nu eşti deloc rănit – iar dubiţa mi-ar fi sfărâmat picioarele, dar tu o ţineai ridicată...

Deodată şi-a încleştat dinţii şi în ochi îi străluceau lacrimi pe care nu le lăsa să cadă.

M-am uitat fix la ea, cu o expresie profund zeflemitoare, deşi nu simţeam decât admiraţie. Văzuse totul.

— Crezi că am ridicat o dubiţă de pe tine? am întrebat-o, cu şi mai mult sarcasm în voce.

A încuviinţat din cap cu o mişcare ţeapănă. Am răspuns pe un ton şi mai batjocoritor.

— Să ştii că nu o să te creadă nimeni.

A făcut un efort să-şi controleze emoţiile – furia, în principal. Când mi-a răspuns, a accentuat cu grijă fiecare cuvânt.

— N-o să spun nimănui.

Vorbea serios – îi vedeam asta în ochi. Chiar şi aşa, furioasă şi trădată, avea de gând să-mi păstreze secretul.

Dar de ce?

A fost un şoc când am înţeles şi mi-am pierdut pentru o jumătate de secundă expresia atent studiată a feţei. M-am redresat repede.

— Şi atunci ce mai contează?

— Contează pentru mine, a spus ea cu convingere. Nu-mi place să mint – aşa că ar fi bine să existe un motiv bun pentru care s-o fac.

Îmi cerea să am încredere în ea. Aşa cum şi eu voiam ca

ea să aibă încredere în mine. Totuşi, era o graniţă pe care n-o puteam trece.

Am răspuns cu asprime.

— Nu poţi să-mi mulţumeşti pur şi simplu şi să treci peste asta?

— Mulţumesc, a spus ea, apoi a spumegat în tăcere, aşteptând.

— N-o s-o laşi baltă, nu-i aşa?

— Nu.

— În cazul acesta...

Nu puteam să-i spun adevărul nici dacă voiam... Şi *nu voiam.* Preferam ca ea să-şi inventeze cine ştie ce poveste decât să afle ceea ce eram, pentru că nimic nu era mai rău decât adevărul – eram un coşmar umblător, ieşit direct dintre paginile unui roman de groază.

— Sper să te bucuri de dezamăgire.

Ne-am uitat urât unul la altul.

Ea s-a îmbujorat din nou şi a scrâşnit iar din dinţi.

— De ce te-ai deranjat totuşi?

Nu mă aşteptam la întrebarea asta şi nu ştiam cum să răspund. Am scăpat din mână rolul pe care-l jucam. Am simţit cum îmi cade masca şi i-am spus – doar de data asta – adevărul.

— Nu ştiu.

I-am memorat faţa pentru ultima oară – încă era furioasă, cu sângele adunat în obraji –, apoi m-am întors şi m-am îndepărtat de ea.

Capitolul 4

Viziuni

M-am întors la şcoală. Am făcut ceea ce trebuia, dând cel mai puţin de bănuit.

Până la finalul zilei, aproape toţi ceilalţi elevi se întorseseră şi ei la ore. Numai Tyler şi Bella, plus alţi câţiva – care probabil că foloseau accidentul ca pe o ocazie bună

de chiulit – au fost absenti.

Nu ar fi trebuit să-mi fie atât de greu să fac ceea ce trebuia, însă toată după-amiaza mi-am încleştat dinţii încercând să mă lupt cu pornirea ce mă îndemna să chiulesc şi eu – ca să mă duc s-o găsesc pe fată.

Ca un urmăritor. Un urmăritor obsedat. Un vampir urmăritor obsedat.

Deşi părea cumva imposibil de crezut, şcoala era astăzi şi mai plictisitoare decât îmi păruse cu doar o săptămână în urmă. Parcă eram în comă. Se simţea de parcă se scursese culoarea din cărămizi, din copaci, din cer, din feţele din jurul meu... Am stat şi am fixat cu privirea crăpăturile din pereţi.

Mai exista o chestie corectă pe care ar fi trebuit să o fac... şi pe care nu o făceam. Desigur, era şi o chestie greşită în acelaşi timp. Totul depindea de perspectiva din care te uitai.

Din perspectiva unui Cullen – nu doar a unui vampir, ci a unui membru din familia *Cullen,* a cuiva care aparţinea unei familii, un lucru atât de rar întâlnit în lumea noastră –, ce era corect de făcut s-ar fi petrecut cam în felul următor:

— Sunt surprins să te văd la ore, Edward. Am auzit că ai fost implicat într-un accident groaznic în dimineaţa aceasta.

— Da, aşa este, domnule Banner, însă eu am fost printre cei norocoşi. Zâmbet prietenos. Nu am păţit nimic. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre Tyler sau despre Bella.

— Ei cum sunt?

— Cred că Tyler este bine... are doar câteva zgârieturi superficiale de la cioburile parbrizului. Insă nu ştiu sigur cum este Bella...

Aici m-aş fi încruntat de îngrijorare.

— S-ar putea să fi suferit o contuzie. Am auzit că a fost destul de incoerentă o vreme – ba chiar avea ceva vedenii. Ştiu că doctorii erau îngrijoraţi..."

Aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. Datoram asta familiei mele.

— Sunt surprins să te văd la ore, Edward. Am auzit că ai fost implicat într-un accident groaznic în dimineaţa aceasta.

N-am zâmbit.

— Nu am păţit nimic.

Domnul Banner s-a lăsat de pe un picior pe altul, simţind un disconfort evident.

— Ai cumva mai multe informaţii despre cum se simt Tyler Crowley şi Bella Swan? Am auzit că au fost răniţi...

Am înălţat din umeri.

— N-am de unde să ştiu.

Domnul Banner şi-a dres glasul.

— Ăăă, bine..., a spus el şi privirea mea rece a făcut ca vocea lui să sune puţin tensionată.

S-a întors rapid în faţa clasei şi a început să predea.

Nu procedam corect. Doar dacă nu te uitai la situaţie dintr-o perspectivă mai obscură.

Părea... *necavaleresc* să o înjunghii pe fată pe la spate, mai ales că se dovedea mai demnă de încredere decât aş fi visat. Nu spusese nimic care să mă trădeze, în ciuda faptului că ar fi avut motive bune să o facă. Cum puteam să o trădez când ea nu făcuse decât să-mi păstreze secretul?

Am purtat o conversaţie aproape identică cu doamna Goff – doar că în spaniolă în loc de engleză în timp ce Emmett s-a uitat prelung la mine.

— Sper că ai o explicaţie bună pentru ce s-a întâmplat astăzi. Rose este foc şi pară.

Am dat ochii peste cap fără să mă uit la el.

De fapt, găsisem o explicaţie perfect logică. Să presupunem că *nu aş fi făcut* nimic ca să opresc dubiţa să n-o strivească pe fată. M-am cutremurat brusc la gândul acela. Insă dacă *ar fi fost* într-adevăr lovită, dacă ar fi fost zdrobită şi ar fi sângerat profund, cu lichidul acela roşu vărsându-se, irosindu-se pe asfalt, cu mirosul de sânge proaspăt pulsând prin aer...

M-am cutremurat din nou, însă nu doar de groază. O parte din mine tremura de dorinţă. Nu, nu aş fi fost în stare să mă uit la ea cum sângerează fără să ne expun pe toţi într-un mod mult mai direct şi mai şocant.

Era o explicaţie perfect logică... dar nu aveam de gând să o folosesc. Îmi era prea ruşine.

Şi oricum, nu mă gândisem la asta decât la mult timp după ce evenimentul avusese deja loc.

— Să ai grijă la Jasper, a continuat Emmett, nebăgându-mi în seamă starea de neatenţie. *Nu e la fel de furios... însă este mai hotărât.*

Mi-am dat seama la ce se referise şi pentru o clipă camera s-a învârtit cu mine. Furia necontrolată era atât de epuizantă, încât pâcla roşiatică mi-a înceţoşat privirea. Am simţit că mă înec cu ea.

— EDWARD! VINO-ŢI ÎN FIRE! a strigat Emmett la mine în gând. Şi-a pus mâna pe umărul meu, ţinându-mă în loc înainte să ţâşnesc în picioare. Rareori îşi folosea toată forţa – nu era nevoie de asta aproape niciodată, pentru că era mult mai puternic decât oricare alt vampir pe care-l mai întâlnisem însă acum o folosea. Mai degrabă mă strângea tare de braţ, în loc să mă împingă în jos. Dacă m-ar fi împins, scaunul de sub mine ar fi cedat.

— UŞUREL! mi-a ordonat el.

Am încercat să mă calmez, dar îmi era greu. Furia ardea în minte.

— Jasper nu va face nimic până când nu ne vedem toţi să vorbim. M-am gândit doar că e bine să ştii în ce direcţie merge.

M-arn străduit să mă calmez şi i-am simţit apăsarea slăbind.

— Încearcă să nu faci şi mai mult *spectacol. Eşti şi-aşa îngropat până la gât în probleme.*

Am tras adânc aer în piept, iar Emmett mi-a dat drumul.

Mi-am rotit privirea prin încăpere, ca de obicei, însă confruntarea noastră fusese atât de scurtă, încât numai câţiva colegi, care stăteau în spatele lui Emmett, o remarcaseră. Pentru că niciunul dintre ei nu ştia ce să înţeleagă din asta, au lăsat-o baltă. Familia Cullen era ciudată – toată lumea o ştia deja.

— La naiba, băiete, eşti vai de capul tău, a adăugat Emmett, pe un ton compătimitor.

— Du-te dracului, am bombănit eu pe sub mustaţă, după care l-am auzit chicotind.

Emmett nu purta pică, iar eu probabil că ar fi trebuit să fiu mai recunoscător pentru cât de uşor acceptase lucrurile, înţelegeam însă că intenţiile lui Jasper aveau sens şi pentru el, că se gândea care ar fi cea mai bună cale de a rezolva situaţia.

Furia încă persista, abia ţinută sub control. Da, Emmett era mai puternic decât mine, însă mai avea de învăţat până să mă doboare într-o luptă corp la corp. Pretindea că nu reuşeşte s-o facă pentru că eu trişam, însă superputerea mea de a auzi gânduri era la fel de superputere ca forţa lui nemăsurată. Eram egali în luptă.

Luptă? Într-acolo ne îndreptam? Oare aveam să mă lupt cu *familia mea* din cauza acestei fiinţe umane pe care abia o cunoşteam?

M-am gândit la asta pentru o clipă, m-am gândit la cât de fragil se simţise trupul fetei în braţele mele în comparaţie cu Jasper, Rose şi Emmett – supranatural de puternici şi de rapizi, maşini de ucis înnăscute.

Da, aveam să lupt pentru ea. Împotriva familiei mele. M-am cutremurat.

Însă nu era corect să o las neprotejată, din moment ce eu o pusesem în pericol!

Şi totuşi nu aveam cum să câştig de unul singur, nu împotriva a toţi trei, ceea ce m-a făcut să mă întreb care aveau să-mi fie aliaţii.

Carlisle, în mod sigur. Nu s-ar fi luptat cu nimeni şi ar fi fost total împotriva planurilor lui Rose şi ale lui Jasper. Poate doar de el aveam nevoie.

Esme ar avea îndoieli. Nu s-ar poziţiona *împotriva* mea şi i-ar displăcea să nu fie pe aceeaşi lungime de undă cu Carlisle, însă ar susţine orice plan care ar ţine familia intactă. Prioritatea ei aş fi *eu,* nu ceea ce este corect. Carlisle era sufletul familiei, iar Esme era inima. El ne dăduse un lider care merita să fie urmat; ea făcuse ca urmarea liderului să fie un act de iubire. Ne iubeam toţi unii pe alţii – chiar şi dincolo de furia pe care o simţeam pentru Jasper şi Rose acum, chiar dacă plănuiam să mă lupt cu ei pentru a o salva pe fată, ştiam că-i iubeam.

În privinţa lui Alice... habar nu aveam. Probabil că ar fi depins de ceea ce ar fi văzut în viitor. Mă gândeam că s-ar fi aliat cu câştigătorul.

Deci trebuia să fac asta fără ajutor. Nu aveam cum să mă lupt singur cu ei, însă nici nu aveam de gând să o las pe fată să păţească ceva din cauza mea. Ceea ce putea să însemne o acţiune evazivă.

Furia mi s-a mai domolit puţin de la umorul acela negru spontan. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi reacţionat fata dacă o răpeam. Bineînţeles, rareori îi ghiceam corect reacţiile – însă ce reacţie ar fi putut să aibă în afară de groază?

Şi totuşi nu prea ştiam cum să fac asta – să o răpesc. Nu aveam să fiu în stare să stau aproape de ea prea mult timp. Poate că aş fi putut să o duc înapoi la mama ei. Dar chiar şi asta ar fi fost foarte periculos. Pentru ea.

Şi pentru mine, am înţeles brusc. Dacă ar fi să o omor din greşeală... nu eram sigur câtă durere mi-ar fi cauzat asta, dar ştiu că m-ar fi durut intens şi din multe puncte de vedere.

Timpul trecea cu repeziciune în vreme ce cântăream toate complicaţiile viitoare: cearta care mă aştepta acasă, conflictul cu familia mea, până unde aş fi nevoit să merg după aceea.

Ei bine, nu mă mai puteam plânge că viaţa *din afara* şcolii era monotonă. Fata schimbase măcar asta.

Emmett şi cu mine am mers în tăcere până la maşină atunci când s-a sunat de ieşire. Se îngrijora pentru mine şi Rosalie. Ştia că nu avea de ales atunci când va veni momen-»

tul să aleagă în tabăra cui este, iar asta îl deranja.

Ceilalţi ne aşteptau în maşină, tot în tăcere. Eram un grup foarte tăcut. Numai eu puteam să aud ţipetele.

Idiotule! Nebuniile! Tâmpitule! Imbecilule! Prost, egoist şi iresponsabil! Rosalie turuia întruna insulte din toţi rărunchii ei mentali. Îmi era greu să-i aud pe ceilalţi din cauza ei, însă am ignorat-o cât am putut de mult.

Emmett avusese dreptate în privinţa lui Jasper. Era sigur

de cursul acţiunilor lui.

Alice era tulburată, îngrijorată de Jasper, căutând prin imaginile din viitor. Indiferent din ce direcţie o aborda Jasper pe fată, Alice mă vedea acolo, blocându-l. Interesant era faptul că... nici Rosalie, nici Emmett nu erau cu el în viziunile acelea. Deci Jasper plănuia să acţioneze singur. Asta ar fi echilibrat situaţia.

Jasper era cel mai bun şi cu siguranţă cel mai experimentat luptător dintre noi. Singurul meu avantaj competitiv era faptul că puteam să-i aud mişcările înainte să le facă.

Doar în joacă mă mai luptasem vreodată cu fraţii mei – ne hârjoneam. Mi s-a făcut rău la gândul că aş putea să-i fac rău lui Jasper.

Nu, asta nu avea să se întâmple. Doar să-l blochez. Atâta tot.

M-am concentrat asupra lui Alice, memorând căile diferite de atac ale lui Jasper.

În timp ce o făceam, viziunile ei se schimbau, îndepărtându-se tot mai mult de casa familiei Swan. Reuşeam să-l interceptez mai devreme.

— Opreşte-te, Edward! a sărit ea. *Nu se poate întâmpla aşa. Nu am de gând să permit una ca asta.*

Nu i-am răspuns, doar am continuat să urmăresc.

Căuta prin aria nesigură şi înceţoşată de posibilităţi. Totul era neclar şi vag.

Pe tot parcursul drumului spre casă, tăcerea încărcată nu s-a estompat. Am parcat în garajul mare al casei. Mercedesul lui Carlisle se afla acolo, lângă jeepul mare al lui Emmett, M3-ul lui Rose şi Vanquishul meu. Carlisle era deja acasă şi m-am bucurat – tăcerea se putea termina exploziv şi voiam ca el să fie acolo când avea să se întâmple.

Ne-am dus direct în sufragerie.

Încăperea nu era, bineînţeles, folosită în scopul pentru care fusese creată. Era însă mobilată cu o masă lungă şi ovală de mahon, înconjurată de scaune – eram foarte atenţi să avem toată recuzita la locul ei. Lui Carlisle îi plăcea să o

folosească drept sală de conferinţe. Într-un grup cu personalităţi aşa puternice şi diferite, uneori era nevoie să se discute lucrurile într-o manieră calmă şi aşezată.

Aveam sentimentul că aşezatul la masă nu va ajuta prea mult astăzi.

Carlisle stătea în locul lui obişnuit din capătul estic al încăperii. Esme stătea lângă el – se ţineau de mână deasupra mesei.

Esme se uita la mine cu ochi aurii şi plini de îngrijorare.

— *Rămâi.* A fost singurul ei gând. Nu avea idee ce urma să înceapă. Era pur şi simplu îngrijorată pentru mine.

Mi-aş fi dorit să-i pot zâmbi femeii care fusese o adevărată mamă pentru mine, însă nu aveam cu ce să o consolez acum.

M-am aşezat pe locul liber de lângă Carlisle.

El intuia mai bine ce va urma. Avea buzele strânse, iar fruntea îi era încruntată. Expresia arăta prea bătrână pentru faţa lui tânără.

În timp ce se aşezau şi ceilalţi, puteam vedea deja liniile care se trasau.

Rosalie s-a aşezat în diagonală faţă de Carlisle, la celălalt capăt al mesei. Se uita urât la mine, nu întorcea privirea nicio clipă.

Emmett s-a aşezat lângă ea, iar faţa şi gândurile îi erau îngrijorate.

Jasper a ezitat, după care s-a dus să se sprijine de perete, în spatele lui Rosalie. El era hotărât, indiferent de rezultatul discuţiei care urma să aibă loc. Mi-am încleştat dinţii.

Alice a fost ultima care a intrat, iar ochii îi erau concentraţi pe ceva în depărtare – viitorul, încă tulbure pentru a înţelege ceva din el. S-a aşezat lângă Esme, fără să pară că se gândeşte la asta. Şi-a frecat fruntea ca şi cum ar fi durut-o capul. Jasper a tresărit stânjenit şi a luat în calcul să i se alăture, însă a rămas pe loc.

Am tras adânc aer în piept. Eu începusem toate astea – eu trebuia să fiu primul care vorbeşte.

— Îmi pare rău, am spus, uitându-mă mai întâi la Rose,

după care la Jasper şi apoi la Emmett. Nu am vrut să vă supun primejdiei pe niciunul dintre voi. Am acţionat nechibzuit şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru fapta mea imprudentă.

Rosalie m-a privit ameninţătoare.

— Cum adică „îmi asum întreaga responsabilitate”? Cum ai de gând să repari chestia asta?

— Nu în felul în care te gândeşti tu, am spus, încercând să-mi păstrez vocea calmă şi tonul normal. Aveam de gând să plec înainte să se întâmple asta. Voi pleca acum... „Dacă voi fi sigur că fata va fi în siguranţă,” am adăugat în minte. „Dacă voi fi sigur că niciunul dintre voi nu se va atinge de ea.” Situaţia se va rezolva de la sine.

— Nu, a murmurat Esme. Nu, Edward.

I-am mângâiat mâna.

— Doar pentru câţiva ani.

— Totuşi, Esme are dreptate, a spus Emmett. Nu poţi să pleci acum. Nu ar fi de ajutor, ar fi exact *opusul.* Trebuie să ştim ce gândeşte lumea, acum mai mult ca niciodată.

— Alice va vedea dacă există ceva important, l-am contrazis.

Carlisle a clătinat din cap.

— Cred că Emmett are dreptate, Edward. Şansele ca fata să vorbească sunt mai mari dacă dispari. Ori plecăm toţi, ori nu pleacă niciunul dintre noi.

— Nu va spune nimic, am insistat rapid.

Rose mai avea puţin şi exploda, aşa că am vrut să spun asta prima dată.

— Nu ştii ce gândeşte, mi-a amintit Carlisle.

— Măcar atâta ştiu. Alice, ajută-mă şi tu.

Alice m-a privit îngrijorată.

— Nu pot să văd ce urmează să se întâmple dacă ignorăm episodul acesta.

A aruncat o privire spre Rose şi Jasper. Nu, nu avea cum să vadă viitorul acela – nu în condiţiile în care Rosalie şi Jasper erau atât de porniţi să nu ignore incidentul.

Rosalie a pocnit sonor cu palma în masă.

— Nu putem să-i dăm fiinţei umane ocazia să spună

ceva. Carlisle, n-ai cum *să nu-ţi dai seama de asta.* Chiar dacă decidem să dispărem toţi, nu suntem în siguranţă dacă lăsăm poveşti în urma noastră. Trăim atât de diferit de ceilalţi ca noi – ştii că sunt unii cărora le-ar plăcea la nebunie să găsească o scuză ca să ne arate cu degetul. Trebuie să avem mai multă grijă decât oricine!

— Am mai lăsat zvonuri în urma noastră, i-am amintit.

— Doar zvonuri şi bănuieli, Edward. N-am lăsat martori sau dovezi!

— Dovezi! am pufnit eu.

Însă Jasper aproba din cap cu privirea dură.

— Rose..., a început Carlisle.

— Lasă-mă să termin, Carlisle. Nu trebuie să fie cine ştie ce regie. Fata s-a lovit la cap astăzi. Deci poate că rana se va dovedi mai gravă decât pare. Rosalie a ridicat din umeri. Fiecare muritor se duce la culcare cu o posibilitate de a nu se mai trezi niciodată. Ceilalţi s-ar aştepta să strângem după noi. Practic ar trebui să fie treaba lui Edward, însă e clar că e ceva ce-l depăşeşte. Ştii că sunt în stare să mă controlez. N-aş lăsa urme după mine.

— Da, Rosalie, ştim ce asasin eficient eşti, am mârâit eu.

A şuierat la mine, momentan fără cuvinte. Numai de-ar fi ţinut-o tot aşa.

— Edward, te rog, a spus Carlisle. După care s-a întors către Rosalie. Rosalie, am trecut cu vederea situaţia din Rochester pentru că am simţit că trebuia să ţi se facă dreptate. Bărbaţii pe care i-ai ucis greşiseră înfiorător faţă de tine. Aici nu este aceeaşi situaţie. Fata aceasta Swan este complet nevinovată.

— Nu e nimic personal aici, Carlisle, a spus Rosalie printre dinţi. Am face-o pentru siguranţa tuturor.

A urmat un moment scurt de tăcere în timp ce Carlisle şi-a cântărit răspunsul. Când a încuviinţat din cap, ochii lui Rosalie s-au luminat. Ar fi trebuit să fie mai isteaţă de-atât Chiar dacă nu aş fi avut capacitatea să-i citesc gândurile, tot aş fi putut să intuiesc ce urma să spună. Carlisle nu făcea niciodată un compromis.

— Ştiu că ai intenţii bune, Rosalie, însă... mi-aş dori

foarte tare să ne folosim de asta atunci când chiar *merită* şi când chiar suntem în pericol. Incidentele sau lipsa de control ocazionale reprezintă o parte nefericită din ceea ce suntem noi. (Îi stătea în fire să se includă în această categorie, deşi el nu avusese propriu-zis niciodată o aşa lipsă de control.) Să omori cu sânge rece un copil nevinovat este cu totul altceva. Consider că riscul pe care-l presupune, fie că spune ce bănuieşte, sau nu, nu reprezintă nimic pe lângă riscul mai mare. Dacă facem excepţii ca să ne protejăm pe noi înşine, riscăm ceva mult mai important. Riscăm să pierdem valorile care ne definesc.

Mi-am controlat expresia feţei cu mare grijă. Nu aş fi ajutat deloc dacă rânjeam. Nici dacă aplaudam, aşa cum mi-aş fi dorit să pot face.

Rosalie s-a uitat urât.

— Nu am face decât să fim responsabili.

— Am fi cruzi, a corectat-o Carlisle cu blândeţe. Fiecare viaţă este valoroasă.

Rosalie a oftat greu şi s-a bosumflat. Emmett a mângâiat-o pe umăr.

— O să fie bine, Rose, a încurajat-o el încet.

— Întrebarea este, a continuat Carlisle, dacă ar trebui să o luăm din loc.

— Nu, a gemut Rosalie. Abia ne-am adaptat. Nu vreau să mai repet clasa a zecea!

— Ai putea oricând să-ţi păstrezi propria vârstă, a spus Carlisle.

— Şi să fim nevoiţi să ne mutăm iar şi mai repede de atât? l-a contrazis ea.

Carlisle a ridicat din umeri.

— Îmi *place* aici! E puţin soare şi avem ocazia să ne comportăm aproape *normal.*

— Ei bine, în mod sigur nu este o decizie pe care trebuie să o luăm acum. Vom aştepta şi vom vedea dacă devine o decizie necesară. Edward pare sigur de tăcerea acestei fete Swan.

Rosalie a pufnit.

Dar eu deja nu-mi mai făceam griji cu privire la Rose.

Ştiam că avea să respecte decizia lui Carlisle, indiferent cât de furioasă era pe mine. Conversaţia lor a trecut la detalii nesemnificative.

Jasper a rămas de neclintit.

Şi înţelegeam de ce. Înainte ca el şi Alice să se cunoască, locuise într-o zonă de război, o scenă continuă de masacre. Ştia consecinţele nerespectării regulilor – văzuse cu propriii ochi efectele unui asemenea comportament. Faptul că nu încercase să o calmeze pe Rosalie cu puterile lui supranaturale, dar nici nu încercase să o aţâţe şi mai tare, spunea multe. Se ţinea la distanţă de discuţie – deasupra conversaţiei.

— Jasper, am spus eu.

Mi-a întâlnit privirea; faţa îi era complet inexpresivă.

— Ea nu va plăti pentru greşelile mele. Nu voi permite asta.

— Şi atunci va beneficia de pe urma lor? Ar fi trebuit să moară astăzi, Edward. Nu aş fi făcut decât să reglez lucrurile.

Am repetat, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Nu voi permite asta!

A ridicat brusc din sprâncene. Nu se aşteptase la aşa ceva – nu-şi imaginase că voi face ceva să-l opresc.

A clătinat din cap încă o dată.

— Iar eu nu voi permite ca Alice să trăiască în pericol, chiar dacă e un pericol minor. Edward, tu nu simţi pentru nimeni ce simt eu pentru ea, tu n-ai trecut prin ce-am trecut eu, chiar dacă mi-ai văzut amintirile, sau nu. Nu înţelegi.

— Nu contest asta, dar îţi spun acum – nu te voi lăsa să te atingi de Isabella Swan.

Ne-am privit unul pe altul – nu neapărat urât, ci fiecare cântărindu-şi adversarul. L-am simţit cum îmi evalua dispoziţia, cum îmi testa hotărârea.

— Jazz, a spus Alice, întrerupându-ne.

Ne-am mai uitat unul la altul încă un moment, după care Jasper şi-a îndreptat privirea către ea.

— Nu te obosi să-mi spui că poţi avea singură grijă de

tine, Alice. O ştiu deja. Dar asta nu schimbă...

— Nu asta am de gând să spun, l-a întrerupt Alice. Aveam de gând să-ţi cer să faci ceva pentru mine.

Am văzut ce avea în minte, moment în care am deschis gura larg cu un icnet sonor. M-am uitat la ea şocat, abia conştient de faptul că toată lumea, mai puţin Alice şi Jasper, mă priveau acum îngrijoraţi.

— Ştiu că mă iubeşti. Mulţumesc. Dar aş aprecia foarte tare dacă nu ai încerca să o omori pe Bella. În primul rând, Edward vorbeşte destul de serios şi nu vreau ca voi doi să vă bateţi. Şi în al doilea rând, e prietena mea. Sau cel puţin, *urmează* să fie.

Era limpede precum cristalul în mintea ei: Alice zâmbea, având braţul alb ca gheaţa în jurul umerilor calzi şi fragili ai fetei. Şi Bella zâmbea, având braţul în jurul taliei lui Alice.

Viziunea era extrem de fermă; doar timpul când se întâmpla asta nu era clar.

— Dar... Alice..., a icnit Jasper.

Nu reuşeam să întorc capul să-i văd expresia. Nu reuşeam să mă smulg de la imaginea din viziunea lui Alice ca să îi aud gândurile.

— Am s-o iubesc într-o zi, Jazz. Voi fi foarte supărată pe tine dacă n-o laşi în pace.

Eu încă eram prins în mrejele gândurilor lui Alice. Am văzut viitorul luminându-se atunci când hotărârea lui Jasper s-a clătinat odată cu această cerere neaşteptată a ei.

— Ah, a oftat ea, deoarece nehotărârea lui crease un nou viitor. Vezi? Bella nu va spune nimic. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

A rostit numele fetei... ca şi cum ar fi fost deja prietene apropiate.

— Alice, am spus eu cu un nod în gât. Ce... înseamnă...?

— Ţi-am spus că va apărea o schimbare. Nu ştiu, Edward.

Însă atunci când şi-a încordat maxilarul, am ştiut că mai era ceva. Încerca să nu se gândească la asta. A început deodată să se concentreze foarte tare pe Jasper, deşi el era prea şocat ca să progreseze în vreun fel în decizia pe care o

avea de luat.

Alice mai făcea asta uneori când încerca să-mi ascundă ceva.

— Ce este, Alice? Ce ascunzi?

L-am auzit pe Emmett mârâind. Mereu devenea frustrat când Alice şi cu mine purtam genul acesta de conversaţii.

Ea a clătinat din cap, încercând să nu mă lase înăuntru.

— Are legătură cu fata? am vrut să ştiu. Are legătură cu Bella?

Avea dinţii încleştaţi de cât de tare se concentra, însă atunci când am rostit numele Bellei, a avut o scăpare. Scăparea a durat doar o fracţiune de secundă, însă a fost suficientă pentru mine.

— NU! am strigat.

Mi-am dat seama că eram în picioare doar în momentul în care am auzit cum a căzut scaunul pe podea.

— Edward!

Şi Carlisle se ridicase în picioare, ţinându-mă de umăr. Abia mi-am dat seama că se afla acolo.

— Se conturează, a şoptit Alice. Cu fiecare clipă eşti şi mai hotărât. Nu mai sunt decât două direcţii pentru ea. E ori una, ori alta, Edward.

Vedeam ce vedea şi ea... dar nu puteam să accept.

— Nu, am spus din nou.

Deja nu mai aveam putere în glas să neg. Mi-am simţit picioarele moi şi a trebuit să mă sprijin de masă. Mâna lui Carlisle a căzut de pe umărul meu.

— Ce *enervantă* e toată chestia asta, s-a plâns Emmett.

— Trebuie să plec, i-am şoptit lui Alice, ignorându-l.

— Edward, am vorbit despre asta deja, a spus Emmett cu voce tare. E cea mai bună cale să o faci pe fată să înceapă să vorbească. Şi plus de asta, dacă tu pleci, noi nu vom şti sigur dacă vorbeşte sau nu. Trebuie să rămâi să te ocupi de asta.

— Nu te văd plecând nicăieri, Edward, mi-a spus Alice. Nu ştiu dacă mai poţi să pleci acum. *Gândeşte-te la asta,* a adăugat ea fără să rostească vorbele cu voce tare. *Gândeşte-te la plecare.*

Am înţeles la ce se referea. Da, ideea de a nu o mai vedea pe fată niciodată era... dureroasă. Simţisem deja asta în holul spitalului atunci când îmi luasem la revedere în felul acela aspru. Însă acum plecarea mea era şi mai necesară. Nu puteam să accept niciuna dintre alternativele de viitor la care aparent o condamnasem.

— *Nu sunt ferm convinsă de Jasper, Edward,* a continuat Alice. *Dacă tu pleci, iar el crede că ea reprezintă un pericol pentru noi...*

— Nu aud asta, am contrazis-o eu, încă doar pe jumătate conştient că mai erau şi alţii cu noi.

Jasper oscila. Nu ar fi făcut nimic care s-o rănească pe Alice.

— *Nu acum. Eşti dispus să-i rişti viaţa, să o laşi neprotejată?*

— De ce-mi faci asta? am mârâit eu.

Mi-am lăsat capul în mâini.

Eu nu eram ocrotitorul Bellei. Nu puteam să fiu. Oare nu erau cele două variante de viitor suficientă dovadă pentru asta?

— *Şi eu o iubesc. Sau o voi iubi. Nu-i acelaşi lucru, dar aş vrea să mai trăiască pentru asta.*

— *Şi tu* o iubeşti? am şoptit, nevenindu-mi a crede.

A oftat.

— *Cât de orb poţi să fii, Edward. Tu chiar nu vezi încotro te îndrepţi? Nu poţi să vezi unde te afli deja? E mai inevitabil decât răsăritul soarelui mâine-dimineaţă. Vezi ce văd eu...*

Am clătinat din cap, îngrozit.

— Nu. Am încercat să închid viziunile pe care mi le dezvăluise. Nu trebuie să urmez calea aceea. Voi pleca. *Voi schimba* viitorul.

— Poţi să încerci, a spus ea având îndoieli.

— *Haide!* a urlat Emmett.

— Cască urechile, a şuierat Rose la el. Alice îl vede îndră- gostindu-se de fiinţa *umană!* Tipic pentru Edward!

După care a scos un sunet de greaţă. Abia dacă am auzit-o.

— Poftim? a spus Emmett, şocat. Apoi a început să râdă puternic în hohote umplând toată camera. Deci asta se întâmplă? A râs din nou. Naşpa treabă, Edward.

— Se îndrăgosteşte de o fiinţă umană? a repetat Esme pe un ton şocat. De fata pe care a salvat-o astăzi? Se *îndrăgosteşte* de ea?

— Ce vezi, mai exact, Alice? a vrut Jasper să ştie.

Alice s-a întors spre el. Am continuat, amorţit, să îi privesc ţintă profilul.

— Totul depinde de cât de puternic este el. Ori asta, ori o omoară el direct – s-a întors să-mi întâlnească privirea din nou, uitându-se furioasă –, ceea ce m-ar enerva *la culme,* Edward, ca să nu mai spun ce ar însemna *pentru tine.* S-a răsucit înapoi spre Jasper. Ori va deveni una dintre noi cândva.

Cineva a icnit. Nu m-am uitat să văd cine.

— Asta nu se va întâmpla! am strigat eu din nou. Niciuna, nici alta!

Alice a vorbit ca şi cum nu mă auzise.

— Depinde, a repetat ea. S-ar putea să fie suficient de puternic să n-o omoare, dar cu siguranţă va fi pe aproape. Va fi nevoie de extrem de mult autocontrol. Chiar mai mult decât are Carlisle. Singurul lucru pentru care nu este suficient de puternic e să stea departe de ea. Asta-i o cauză pierdută.

Nu reuşeam să rostesc nimic. Se pare că nici ceilalţi. Era o linişte mormântală.

Am privit-o fix pe Alice şi toţi ceilalţi m-au privit fix pe mine. Îmi vedeam propria expresie îngrozită din cinci puncte de vedere diferite.

După un moment prelung, Carlisle a oftat.

— Ei bine, asta... complică lucrurile.

— Că bine zici, a fost Emmett de acord.

Vocea lui încă suna de parcă era gata să izbucnească în râs. Dacă exista cineva care putea să găsească amuzantă distrugerea vieţii mele, atunci cu siguranţă că Emmett era acela.

— Şi totuşi, presupun că planurile rămân neschimbate, a

spus Carlisle gânditor. Vom aştepta şi vom supraveghea situaţia. În mod sigur, nimeni nu se va... atinge de fată.

M-am încordat.

— Nu, a spus Jasper încet. Cu asta pot să fiu de acord. Dacă Alice vede doar aceste două variante...

— Nu! Vocea nu-mi era nici ţipăt, nici urlet şi nici plâns de disperare, ci o combinaţie între cele trei. Nu!

Voiam să plec, să mă îndepărtez de zgomotul gândurilor lor – dezgustul ipocrit, amuzamentul lui Emmett, răbdarea infinită a lui Carlisle...

Şi mai rău de atât: încrederea lui Alice. Încrederea lui Jasper în încrederea lui Alice.

Şi cel mai rău dintre toate: Ce simţea Esme... *bucurie.*

Am ieşit valvârtej din cameră. Esme mi-a întins mâna când am trecut pe lângă ea, însă nu am băgat în seamă gestul.

Am început să alerg înainte să apuc să ies din casă. Am sărit peluza şi râul dintr-o mişcare şi am fugit spre pădure, începuse iar să plouă atât de torenţial, încât m-a udat leoarcă în câteva secunde. Îmi plăcea perdeaua densă de apă – ridica un perete între mine şi restul lumii. Mă izola, îmi permitea să fiu singur.

Am alergat spre est peste munţi şi prin munţi fără să mă abat de la drumul drept, până am zărit o urmă vagă din luminile oraşului Seattle de cealaltă parte a golfului. M-am oprit înainte să ajung la graniţa cu civilizaţia.

Doborât de ploaie şi complet singur, mi-am permis să mă uit într-un final la ceea ce făcusem – la felul în care mutilasem viitorul.

În primul rând, viziunea cu Alice şi fata, una cu braţele în jurul celeilalte, mergând împreună prin pădurea din apropierea liceului; încrederea şi prietenia erau atât de evidente, încât parcă ieşeau în relief din imagine. În această viziune, ochii mari şi ciocolatii ai Bellei nu mai erau confuzi, însă rămăseseră la fel de plini de secrete – în această imagine, păreau să fie nişte secrete fericite. Nu a tresărit deloc atunci când braţul rece al lui Alice a atins-o.

Ce putea să însemne asta? Oare cât de multe ştia? În

acel tablou din viitor, oare ce părere avea despre *mine?*

Apoi cealaltă imagine, foarte asemănătoare, doar că de data aceasta am fost cuprins de groază. Alice şi cu Bella pe veranda casei mele, cu braţele una în jurul celeilalte în semn de prietenie profundă. Doar că acum nu mai era nicio diferenţă între cele două braţe – ambele erau albe, netede ca marmura, tari ca oţelul. Ochii Bellei nu mai erau ciocolatii. Avea irisurile purpuriu aprins. Secretele lor erau de nepătruns – acceptare sau deznădejde? Era imposibil să-mi dau seama. Chipul îi era rece şi nemuritor.

M-am cutremurat. Nu am putut să-mi înăbuş aceeaşi întrebare, şi totuşi diferită: Ce însemna asta – cum de se întâmplase? Şi ce părerea avea ea acum despre mine?

Puteam să răspund la ultima dintre ele. Dacă eu o obligasem să ducă această imitaţie de viaţă goală, din slăbiciune şi egoism, nu avea cum să simtă altfel pentru mine decât să mă urască.

Dar mai exista o imagine, şi mai îngrozitoare, mai rea decât oricare alta pe care o avusesem vreodată în minte.

Ochii mei roşu aprins de la sângele de om, ochii unui monstru. Trupul frânt al Bellei în braţele mele, alb cenuşiu, scurs, lipsit de viaţă. Era o imagine extrem de reală, de clară.

Nu suportam să văd asta. Nu puteam îndura. Am încercat s-o îndepărtez din minte, chinuindu-mă să văd altceva, orice altceva. Am încercat să revăd expresia chipului ei viu care mi se blocase în faţa ochilor în celălalt capitol al existenţei mele. Dar degeaba.

Viziunea sumbră a lui Alice mi-a luat cu asalt mintea, iar eu mă zvârcoleam pe dinăuntru de durerea pe care o provoca. În acelaşi timp, monstrul din mine dădea pe afară de bucurie, jubilând faţă de probabilitatea succesului său. Mi se făcea greaţă.

Nu puteam să permit aşa ceva. Trebuia să existe o cale să ocolesc viitorul. Nu aveam să las viziunile lui Alice să-mi dicteze acţiunile. Puteam să aleg o altă cale. Întotdeauna exista o alternativă.

Trebuia să existe.

Capitolul 5

Invitaţii

Liceul. Nu mai era un purgatoriu, acum era chiar iadul. Tortură şi flăcări... da, aveam parte de amândouă.

Făceam totul corect acum. Respectam toate regulile. Nimeni nu se putea plânge că nu-mi asumam responsabilităţi.»

Ca să-i fac pe plac lui Esme şi să-i protejez pe ceilalţi, am rămas în Forks. M-am întors la programul meu anterior. Nu vânam mai des decât ceilalţi. Mă duceam zilnic la liceu şi jucam rolul omului. Ascultam cu atenţie în fiecare zi să văd dacă se discută ceva nou despre familia Cullen – dar nu era niciodată ceva nou. Fata nu şi-a împărtăşit nimănui suspiciunile. A repetat aceeaşi poveste – că eu mă aflam lângă ea şi că am tras-o din drum – până când s-au plictisit şi cei mai curioşi ascultători şi au încetat să mai ceară detalii. Nu exista niciun pericol. Fapta mea necugetată nu rănise pe nimeni.

Pe nimeni cu excepţia mea.

Eram hotărât să schimb viitorul. Nu era un demers simplu pentru mine, dar nu exista nicio altă alegere cu care să fiu împăcat.

Alice îmi spusese că nu voi fi suficient de puternic să mă ţin departe de fată. Eu aveam să-i dovedesc că se înşală.

Mă gândisem că prima zi va fi cea mai grea. Până la finalul ei, eram *sigur* că aşa şi era. Dar mă înşelasem.

Mă chinuia groaznic să ştiu că o rănesc pe fată. Mă consolasem spunându-mi că durerea ei era infimă comparativ cu a mea – doar un orgoliu rănit de respingere. Bella era o fiinţă omenească şi ştia că eu sunt altceva, ceva rău, ceva înfricoşător. Probabil că ar fi fost mai degrabă uşurată decât rănită dacă i-aş fi întors spatele şi m-aş fi prefăcut că nu există.

— Bună, Edward, m-a salutat ea la prima oră de biologie

la care s-a întors.

Vorbea pe un ton plăcut, prietenos, complet diferit de cel de la ultima conversaţie.»

Dar de ce? Ce însemna această schimbare? Oare uitase? Luase decizia să creadă că îşi imaginase tot episodul? Oare mă iertase pentru că nu mă ţinusem de promisiune?

Întrebările mă asaltau şi mă chinuiau la fel ca setea care mă copleşea de fiecare dată când respiram.

Doar un moment să mă uit în ochii ei. Doar să văd dacă pot citi răspunsurile acolo...

Nu. Nu-mi puteam permite nici măcar asta. Nu dacă voiam să schimb viitorul.

Am mişcat bărbia un centimetru în direcţia ei fără să-mi iau ochii de la catedră. Am dat din cap o dată, apoi am privit doar înainte.

Nu mi s-a mai adresat după aceea.

După-amiaza, imediat ce şcoala s-a încheiat, şi eu mi-am terminat de jucat rolul, am alergat până la jumătatea drumului spre Seattle, aşa cum făcusem cu o zi înainte. Simţeam că pot să-mi gestionez mai bine dorinţa atunci când zburam peste pământ şi totul în jurul meu devenea o ceaţă verde.

Alergatul a devenit obiceiul meu zilnic.

Oare o iubeam? Nu credeam. Nu încă. Dar scurtele viziuni ale lui Alice despre viitor îmi rămăseseră în minte şi puteam să-mi dau seama cât de uşor ar fi fost să mă îndrăgostesc de Bella. Era ca o cădere liberă: lipsită de efort. Să nu-mi dau voie să mă îndrăgostesc era opusul căderii – era ca şi cum m-aş fi căţărat cu mâinile goale pe o stâncă, având doar puterile obişnuite ale muritorilor.

A trecut mai mult de o lună şi fiecare zi a devenit mai grea. Asta nu avea niciun sens pentru mine – tot aşteptam să-mi treacă, să devină mai uşor chinul sau măcar să nu mai crească în intensitate. Probabil că la asta se referise Alice când prezisese că nu voi putea sta departe de fată. Văzuse că durerea va deveni tot mai puternică.

Însă puteam face faţă durerii.

Nu aveam să-i distrug viitorul Bellei. Dacă îmi era

predestinat s-o iubesc, minimumul pe care îl puteam face era să stau departe de ea, nu?

Dar cam atât puteam îndura – s-o evit. Puteam să mă prefac că o ignor şi să nu mă uit niciodată în direcţia ei. Puteam să mă prefac că nu am niciun interes pentru ea. Cu toate acestea, mă agăţam în continuare de fiecare respiraţie a ei, de fiecare cuvânt pe care îl rostea.

Nu puteam s-o privesc cu propriii mei ochi, aşa că o priveam prin ochii celorlalţi. Marea majoritate a gândurilor mele se învârteau în jurul ei de parcă ea era centrul gravitaţiei minţii mele.

Pe măsură ce iadul acesta mă măcina, mi-am împărţit chinurile în patru categorii.

Primele două îmi erau familiare. Mirosul şi tăcerea ei.

Sau mai bine zis – ca să plasez responsabilitatea mea, acolo unde trebuia să fie – setea şi curiozitatea mea.

Setea era chinul meu primordial. Îmi intrase de-acum în obicei să nu respir deloc la ora de biologie. Desigur existau şi excepţii – când trebuia să răspund la o întrebare şi aveam nevoie de respiraţie pentru a vorbi. De fiecare dată când gustam aerul din jurul fetei, era la fel ca în prima zi – foc şi dorinţă şi violenţă brutală disperată să se dezlănţuie. Îmi era greu să mă agăţ măcar vag de raţiune sau de autocontrol în acele momente. Şi, la fel ca în prima zi, monstrul din mine urla, foarte aproape de suprafaţă.

Curiozitatea era constantă în gândurile mele chinuite. Nu-mi ieşea deloc din minte întrebarea: „Oare la ce se gândeşte acum?” Când îi auzeam oftatul moale. Când îşi răsucea, absentă, o şuviţă de păr în jurul degetului. Când îşi azvârlea cărţile pe pupitru cu mai multă forţă decât de obicei. Când intra în grabă în clasă, aflată în întârziere. Când bătea cu nervozitate din picior. Fiecare mişcare prinsă de vederea mea periferică era un mister înnebunitor. Când vorbea cu alţi colegi, îi analizam fiecare cuvânt şi ton al vocii. Oare îşi exprima gândurile sau ceea ce credea că ar trebui să spună? Adesea mi se părea că încearcă să spună ceea ce aşteaptă cei din jur şi asta îmi reamintea de familia mea şi de viaţa noastră zilnică plină de înşelăciune – noi ne

pricepeam mai bine la asta. Dar ea de ce trebuia să joace un rol? Era una dintre ele – o fiinţă umană adolescentă.

Doar că... uneori nu se comporta ca atare. De exemplu, când domnul Banner ne-a dat un proiect de grup la biologie. Obiceiul lui era să îi lase pe elevi să-şi aleagă singuri partenerii. Aşa cum se întâmpla mereu la proiectele de grup, cei mai curajoşi dintre elevii ambiţioşi – Beth Daws şi Nicholas Laghari – m-au întrebat repede dacă nu vreau să fac parte din echipa lor. Am ridicat din umeri în semn de acceptare. Ei ştiau că îmi voi face partea la perfecţie şi chiar şi pe a lor, dacă rămânea nefăcută.

Nu a fost nicio surpriză că Mike s-a aliat cu Bella. Neaşteptată a fost însă insistenţa Bellei cu privire la al treilea membru al grupului: Tara Galvaz.

De obicei trebuia ca domnul Banner să desemneze un grup care s-o accepte pe Tara. Fata a părut mai mult surprinsă decât încântată atunci când Bella a bătut-o pe umăr şi a întrebat-o cu stângăcie dacă nu dorea să lucreze cu ea şi cu Mike.

— Cum vrei, a răspuns Tara.

Când s-a întors la locul ei, Mike i-a şuierat printre dinţi: – Tara e complet varză. Nu va lucra absolut nimic. Cred că o să rămână corijentă la biologie.

Bella a clătinat din cap şi i-a şoptit drept răspuns:

— Nu-ţi face griji. Mă ocup eu dacă nu face ceva.

Mike n-a fost deloc convins.

— Dar *de ce* ai făcut asta?

Muream să-i adresez aceeaşi întrebare, deşi nu pe acelaşi ton.

Realitatea era că Tara chiar urma să rămână corijentă. Domnul Banner se gândea la ea acum, atât surprins, cât şi emoţionat de alegerea Bellei.

Nimeni nu-i dă niciodată o şansă fetei ăleia. Ce drăguţ din partea Bellei – e mai cumsecade decât majoritatea canibalilor ăstora.

Oare Bella remarcase că Tara era, de obicei, ostracizată de restul clasei? Nu-mi imaginam niciun motiv pentru bunătatea de a o include în echipă, mai ales având în

vedere timiditatea Bellei. M-am întrebat câtă neplăcere îi provocase situaţia şi am decis că probabil mai multă decât ar fi fost dispus oricine altcineva din clasă să suporte pentru un străin.

Având în vedere cunoştinţele Bellei de biologie, m-am întrebat dacă nota de la acest proiect avea s-o salveze pe Tara de la corijenţă, la materia asta cel puţin. Şi exact asta s-a întâmplat.

A mai fost apoi un moment în pauza de prânz când Jessica şi cu Lauren discutau despre destinaţiile lor de vis de pe locul întâi din lista cu lucruri de făcut în viaţă. Jessica a ales Jamaica, numai ca să fie imediat depăşită de Lauren care a contracarat cu Riviera Franceză. Tyler a propus Amsterdam, gândindu-se la faimosul Cartier Roşu, iar ceilalţi au început să facă mişto de el. Am aşteptat nerăbdător să aud răspunsul la întrebarea aceea, dar înainte ca Mike (care şi-ar fi dorit să meargă la Rio) s-o poată întreba, Eric a menţionat entuziasmat Comic Con ca destinaţia lui ideală, şi toţi cei de la masă au izbucnit în râs.

— Ce tăntălău! a pufnit Lauren.

Jessica s-a hlizit.

— Ştiu, nu-i aşa?

Tyler a dat ochii peste cap.

— N-o să ai niciodată o iubită, i-a spus Mike lui Eric.

Vocea Bellei, mai tare decât volumul ei timid obişnuit, a pus capăt zarvei.

— Nu, asta e tare, a insistat Bella. Şi eu aş merge tot acolo.

Mike a început imediat să dea înapoi.

— Mă rog, unele costume sunt oarecum mişto. Leia ca sclavă!

Ar fi trebuit să tac din gură.

Jessica şi Lauren au schimbat priviri, încruntându-se.

Mă laşi? a gândit Lauren.

— Chiar ar trebui să mergem, i-a propus Eric Bellei. Adică, după ce economisim suficienţi bani.

Comic Con cu Bella! Şi mai bine decât Comic Con singur...

Ea a fost luată prin surprindere o secundă, dar după o căutătură scurtă către Lauren, a continuat.

— Da, aş vrea, dar probabil e prea scump, nu?

Eric a început să enumere preţurile la bilete şi la cazare comparativ cu dormitul în maşină. Jessica şi cu Lauren s-au întors la conversaţia lor precedentă în timp ce Mike îi asculta nefericit pe Eric şi pe Bella.

— Crezi că în două-trei zile am ajunge cu maşina acolo? a întrebat Eric.

— Habar n-am, a răspuns Bella.

— Păi, cât îţi ia să ajungi cu maşina de aici până la Phoenix?

— Poţi să ajungi în două zile, a răspuns ea cu încredere. Dacă eşti dispus să şofezi cincisprezece ore pe zi.

— San Diego ar trebui să fie mai aproape de atât, nu crezi?

Eu am părut să fiu singurul care observă cum se aprinde un bec deasupra capului Bellei.

— A, da, San Diego e clar mai aproape. Dar tot ne-ar lua două zile.

Era clar că nici măcar nu ştiuse unde anume se desfăşura Comic Con. Intervenise doar ca să-l salveze pe Eric de la tachinări. Asta spunea multe despre caracterul ei – mereu mai adăugam câte ceva la listă dar acum nu aveam să mai aflu ce destinaţie ar fi ales ea în realitate. Mike era aproape la fel de nemulţumit ca mine, însă nu părea să-şi dea seama de motivele ei reale.

Făcea des chestia asta: ieşea din zona ei tăcută de confort doar ca să ajute pe altcineva care părea la ananghie; schimba subiectul când cercul ei de prieteni-oameni deveneau prea răutăcioşi unii cu alţii; îi mulţumea unui profesor pentru lecţie dacă profesorul părea să aibă o zi proastă; renunţa la dulapul de pe hol pentru altul mai îndepărtat doar ca două prietene să poată fi vecine; zâmbea cu un zâmbet anume, care nu ieşea niciodată la suprafaţă pentru prietenii ei aroganţi, ci era adresat doar celor ce sufereau. Lucruri mărunte pe care nimeni dintre cunoştinţele sau admiratorii ei nu păreau să le remarce.

Printre toate aceste lucruri mărunte, am reuşit să adaug pe lista mea calitatea cea mai importantă, cea mai revelatoare dintre toate, pe atât de simplă, pe cât era de rară. Bella era bună. Toate celelalte lucruri se adăugau la acest întreg: era cumsecade şi modestă, altruistă şi curajoasă – bună pe dinafară şi pe dinăuntru. Şi în afară de mine nimeni nu părea să conştientizeze asta. Deşi, cu siguranţă, Mike se uita la ea la fel de des ca mine.

Şi chiar el era cel mai surprinzător dintre chinurile mele: Mike Newton. Cine ar fi ghicit vreodată că un muritor atât de banal şi de plictisitor putea fi atât de enervant? Ca să fiu sincer, ar fi trebuit să mă simt întrucâtva recunoscător faţă de el, deoarece reuşea s-o facă pe fată să vorbească mai mult decât izbuteau ceilalţi. Am aflat atât de multe despre ea prin intermediul acestor conversaţii, dar ajutorul lui Mike cu privire la acest proiect nu făcea decât să mă enerveze. Nu voiam să fie el cel care îi afla secretele.

Era de ajutor că Mike nu remarca niciodată micile ei revelaţii, micile ei gafe. Nu ştia nimic despre ea. Îşi crease în minte o Bella care nu exista – o fată la fel de banală ca el. Nu îi remarcase altruismul şi curajul care o diferenţiau de ceilalţi oameni, nu-i auzea maturitatea anormală din gândurile rostite cu voce tare. Nu-şi dădea seama că atunci când vorbea despre mama ei, suna mai degrabă ca un părinte care vorbeşte despre un copil – iubitoare, indulgentă, un pic amuzantă şi teribil de protectoare. Nu-i auzea nerăbdarea din glas când simula interesul pentru poveştile lui mult prea lungi şi nu-i ghicea compasiunea din spatele răbdării.

Însă aceste descoperiri utile nu m-au făcut deloc să-l plac pe Mike. Felul posesiv în care se uita la Bella – de parcă era o viitoare achiziţie – mă provoca la fel de mult ca fanteziile lui vulgare despre ea. Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai încrezător în privinţa ei, pentru că părea să-l prefere pe el, în detrimentul celor consideraţi rivalii lui – Tyler Crowley, Eric Yorkie şi chiar şi eu, uneori. Venea în mod obişnuit să stea lângă jumătatea ei de pupitru înainte să înceapă ora de biologie, flecărind cu ea,

încurajat de zâmbetele ei. Doar zâmbete politicoase, mi-am spus. În acelaşi timp, mă amuzam adesea imaginându-mi cum îl azvârl prin încăpere şi se izbeşte de perete. Probabil că l-aş fi rănit mortal...

În gândurile lui, Mike nu mă vedea prea des ca pe un rival. După accident, se îngrijorase că între Bella şi mine se va naşte o legătură bazată pe experienţa trăită împreună, dar era limpede că se petrecuse exact opusul. Pe atunci, încă îl deranjase ideea că, dintre toţi colegii, eu alesesem să-mi îndrept atenţia asupra Bellei. Insă acum o ignoram la fel cum îi ignoram şi pe ceilalţi, aşa că a lăsat-o mai moale cu bănuielile.

Oare la ce se gândea ea acum? îi plăcea atenţia lui?

Şi în cele din urmă, ultimul dintre chinurile mele, cel mai dureros: indiferenţa Bellei. Dacă eu o ignoram, mă ignora şi ea. N-a mai încercat niciodată să vorbească cu mine. Din câte ştiam, nici măcar nu s-a mai gândit la mine vreodată.

Asta m-ar fi scos din minţi în alte împrejurări – sau mai rău, m-ar fi făcut să-mi încalc hotărârea –, dacă Bella nu s-ar fi uitat lung la mine câteodată, aşa cum mai făcuse şi înainte. Eu nu o vedeam, pentru că nu-mi dădeam voie să mă uit la ea, dar Alice ne avertiza întotdeauna. Ceilalţi încă erau îngrijoraţi despre cunoştinţele problematice ale fetei.

Faptul că mă privea de la distanţă din când în când îmi mai alina puţin durerea. Desigur, probabil că doar încerca să identifice cu exactitate ce fel de aberaţie eram.

— Bella se va uita lung la Edward într-un minut. Purtaţi-vă normal, ne-a spus Alice într-o marţi din martie, şi ceilalţi au avut grijă să se foiască şi să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe altul.

Eram atent de câte ori se uita în direcţia mea. Îmi făcea plăcere, deşi n-ar fi trebuit, că nu se uita mai rar decât înainte. Nu ştiam ce înseamnă asta, dar mă făcea să mă simt mai bine.

Alice a oftat.

— Mi-aş dori...

— Nu te băga, Alice, i-am spus aproape pe muteşte. Nu se va întâmpla.

Ea s-a bosumflat. Alice era nerăbdătoare să devină prietenă cu Bella, aşa cum văzuse în previziune. Într-un fel ciudat, îi era dor de o fată pe care nu o cunoştea.

— Trebuie să recunosc că eşti mai puternic decât credeam. Ai făcut viitorul să fie din nou plictisitor şi lipsit de noimă. Sper că eşti fericit.

— Pentru mine are sens.

Ea a pufnit cu delicateţe.

Am încercat s-o ignor, neavând răbdare să fac conversaţie. Nu eram într-o dispoziţie prea bună – eram mai agitat decât le îngăduiam să vadă. Numai Jasper era conştient de încordarea mea, simţindu-mi stresul cu abilitatea lui unică de a percepe şi de a influenţa dispoziţia celorlalţi. Dar nu-mi înţelegea motivele pentru care eram aşa prost dispus şi – pentru că eram mai mereu cu capsa pusă zilele astea – nu mi-a dat prea mare atenţie.

Astăzi va fi o zi grea. Mai grea decât precedenta, aşa era tiparul.

Mike Newton urma s-o invite pe Bella la o întâlnire.

Se apropia un bal la care fetele invitau băieţii, iar el sperase foarte mult că Bella îl va alege partener. Faptul că ea n-o făcuse până acum îi cam zguduise încrederea de sine. Acum se afla într-o dilemă incomodă – disconfortul lui mă bucura mai mult decât ar fi trebuit –, pentru că Jessica Stanley tocmai îl invitase. Nu voia să accepte, sperând în continuare că Bella îl va invita (şi-l va desemna învingător în faţa celorlalţi pretendenţi), dar nu voia nici să refuze şi să sfârşească prin a rata balul cu totul. Jessica, rănită de ezitarea lui şi ghicind motivul din spatele ei, arunca pumnale mentale înspre Bella. Din nou, am avut instinctul să mă pun între ea şi gândurile furioase ale Jessicăi. Acum îmi înţelegeam mai bine acest instinct, totuşi mă făcea să mă simt şi mai iritat pentru că nu puteam acţiona aşa cum mi-aş fi dorit.

Şi când te gândeşti că se ajunsese la asta! Eram complet obsedat de dramoletele de liceu pe care înainte le dispreţuiam.

Mike îşi aduna curajul în timp ce o conducea pe Bella la

cursul de biologie. I-am ascultat frământările interioare cât i-am aşteptat să sosească. Băiatul era slab de înger. Aşteptase în mod intenţionat balul ăsta pentru că îi fusese teamă să îşi declare sentimentele înainte ca ea să arate vreo preferinţă pentru el. Nu voia să pară vulnerabil în faţa respingerii, preferând ca ea să facă primul pas.

Laşul.

S-a aşezat din nou pe pupitrul nostru, simţindu-se confortabil acolo pentru că o făcea de multă vreme, şi mi-am imaginat sunetul pe care l-ar face corpul lui dacă s-ar lovi de perete cu suficientă forţă ca să-i rupă oasele.

— Deci, i-a spus el fetei, cu privirea în podea. Jessica m-a invitat la balul primăverii.

— Super! a răspuns Bella imediat, entuziasmată.

Mi-a fost greu să mă abţin să zâmbesc când Mike i-a înţeles tonul. Sperase ca ea să fie supărată.

— Te vei distra de minune cu Jessica, a continuat ea.

El s-a chinuit să găsească răspunsul potrivit.

— Păi... A ezitat şi aproape că şi-a luat tălpăşiţa. Dar apoi a revenit. I-am spus c-o să mă mai gândesc.

— De ce ai făcut una ca asta? l-a luat ea la rost.

Tonul îi era dezaprobator, dar conţinea şi o nuanţă vagă de uşurare.

Ce însemna *asta?* Un sentiment neaşteptat şi puternic de furie m-a făcut să-mi încleştez pumnii.

Mike nu i-a simţit uşurarea din voce. S-a îmbujorat la faţă – şi oricât de nervos eram, asta mi s-a părut o invitaţie deschisă – şi a privit din nou în podea când a vorbit.

— Mă întrebam dacă... păi, dacă aveai de gând să mă inviţi tu.

Bella a ezitat.

În momentul acela, am văzut viitorul cu mai multă claritate decât o făcuse Alice vreodată.

Poate că fata avea să răspundă afirmativ întrebării nerostite a lui Mike, sau poate că nu, dar în orice caz, cândva, curând, va răspunde afirmativ cuiva. Era drăguţă şi interesantă, iar băieţii erau constienti de asta. Indiferent că ea se va mulţumi cu cineva din mulţimea asta mediocră

sau va aştepta să scape din Forks, va veni şi ziua aceea în care ea va răspunde *afirmativ.*

I-am văzut viaţa aşa cum o mai văzusem şi înainte – facultate, carieră... dragoste, căsătorie. Am văzut-o din nou la braţul tatălui ei, îmbrăcată în voaluri albe, cu faţa îmbujorată de fericire în timp ce păşeşte pe muzica Marşului Nupţial al lui Wagner.

Durerea pe care am simţit-o când mi-am imaginat viitorul acela mi-a reamintit agonia transformării. Mă consuma.

Şi nu era doar durere, era *furie* deplină.

Furia asta necesita o supapă fizică de manifestare. Deşi poate că nu acest băiat insignifiant şi mediocru era cel căruia Bella i-ar fi spus „da”, tânjeam să-i zdrobesc craniul cu pumnul, să-l nimicesc în locul celui care va fi ales cândva.

Nu înţelegeam emoţia asta – era un ghem de durere, furie, dorinţă şi disperare. Nu o mai simţisem niciodată; nu puteam s-o identific.

— Mike, cred că ar trebui să-i spui da, i-a răspuns Bella cu blândeţe.»

Pe Mike l-a cuprins dezamăgirea. În oricare alte împrejurări, aş fi savurat asta, dar acum eram pierdut în starea de şoc şi remuşcare cauzate de ceea ce mă făcuseră să gândesc durerea şi furia.

Alice avea dreptate. *Nu* eram suficient de puternic.

Cu siguranţă că acum Alice privea viitorul rearanjându-se, transformându-se, devenind din nou întortocheat. Oare îi făcea plăcere?

— Ai invitat deja pe altcineva? a întrebat Mike, posomorât.

S-a uitat înspre mine, suspicios pentru prima dată în săptămâni întregi. Mi-am dat seama că-mi trădasem interesul; înclinasem capul în direcţia Bellei.

Invidia feroce din gândurile lui – invidia faţă de cel pe care l-ar fi preferat fata asta – a dat brusc un nume emoţiei mele.

Eram gelos.

— Nu, a spus ea cu o urmă de umor în voce. Nu merg deloc la bal.

Dincolo de remuscări şi furie, am simţit şi uşurare când am auzit-o. Era greşit, chiar periculos, să-i consider rivali pe Mike şi pe ceilalţi muritori interesaţi de Bella, dar a trebuit să recunosc că tocmai asta deveniseră.

— De ce? a întrebat Mike cu asprime.

M-a deranjat tonul lui. Mi-am înăbuşit un mârâit.

— În sâmbăta aceea mă duc la Seattle, a răspuns ea.

Nu am mai simţit aceeaşi curiozitate arzătoare ca înainte – acum că intenţionam să aflu toate răspunsurile. În curând urma să aflu motivele din spatele acestei afirmaţii.

Vocea lui Mike a căpătat o nuanţă neplăcut de linguşitoare.

— Nu poţi să pleci la alt sfârşit de săptămână?

— Îmi pare rău, dar nu. Bella era mai fermă acum. Aşa că n-ar trebui s-o mai faci pe Jess să mai aştepte – e nepoliticos.

Preocuparea ei pentru sentimentele Jessicăi a alimentat flăcările geloziei mele. Excursia la Seattle era clar un pretext ca să spună „nu” – îl refuzase doar din loialitate faţă de prietena ei? Era suficient de altruistă ca să facă aşa ceva. Chiar îşi dorea să poată accepta invitaţia? Sau mă înşelam cu ambele presupuneri? Era interesată de altcineva?

— Mda, ai dreptate, a mormăit el, atât de demoralizat, încât aproape mi s-a făcut milă de el.

Aproape.

A coborât privirea şi nu s-a mai uitat la Bella, moment în care nu i-am mai văzut nici eu faţa în gândurile lui.

Nu aveam de gând să tolerez asta.

M-am întors să-i citesc eu însumi expresia de pe chip, pentru prima oară în mai mult de o lună de zile. Am simţit o uşurare profundă când mi-am îngăduit să o fac. Mi-am imaginat că la fel se simte atunci când pui gheaţă pe o arsură dureroasă. Încetarea bruscă a durerii.

Avea ochii închişi şi palmele apăsate pe tâmple. Umerii i se curbau în jos, într-o postură defensivă. A clătinat din cap

aproape imperceptibil, de parcă încerca să-şi scoată vreun gând din minte.

Frustrant. Fascinant.

Vocea domnului Banner a scos-o din reverie şi a deschis, încet, ochii. S-a uitat imediat către mine, poate că m-a simţit privind-o. M-a fixat cu privirea, având aceeaşi expresie perplexă care mă bântuise de atât timp.

În acea secundă n-am mai simtit remuscare sau vinovăţie sau furie. Ştiam că ele vor reveni, şi curând, dar în acel moment am savurat un sentiment înălţător, emoţionant şi ciudat. De parcă triumfasem cumva, nu de parcă pierdusem.

Bella nu a întors capul, deşi eu m-am uitat la ea cu o intensitate nepotrivită, încercând în zadar să-i citesc gândurile prin ochii de culoarea ciocolatei calde. Erau mai degrabă plini de întrebări decât de răspunsuri.

Îmi vedeam în ei reflexia propriilor mei ochi, negri de sete. Trecuseră aproape două săptămâni de la ultima mea excursie la vânătoare. Nu era cea mai sigură zi să-mi fac voinţa praf. Dar negrul lor n-a părut s-o sperie. Tot n-a întors capul şi un roz delicat, devastator de apetisant, a început să-i coloreze obrajii.

„La ce te gândeşti acum?”

Aproape că am adresat întrebarea cu voce tare, dar în acel moment, m-a strigat domnul Banner. Am ales răspunsul corect din mintea lui şi am privit scurt în direcţia catedrei, trăgând repede aer în piept.

— Ciclul Krebs.

Setea îmi ardea gâtul – îmi încorda muşchii şi îmi umplea gura cu venin – şi am închis ochii, încercând să mă concentrez, în timp ce pofta după sângele ei se dezlănţuia în interiorul meu.

Monstrul era mai puternic ca niciodată, jubila. Îşi îmbrăţişa viitorul dual care îi dădea o şansă de cincizeci la sută din ceea ce tânjea atât de feroce. Al treilea viitor, instabil, pe care eu încercasem să-l construiesc doar cu ajutorul voinţei, se prăbuşise – distrus de o banală gelozie, dintre toate sentimentele – şi el era mai aproape de scopul

său.

Remuşcarea şi vinovăţia mă ardeau la fel de tare ca setea şi dacă aş fi avut capacitatea de a produce lacrimi, cu siguranţă acum aş fi plâns.

Ce făcusem?

Ştiind că bătălia era deja pierdută, nu mai părea să existe niciun motiv pentru care să-mi refuz ceea ce doream. M-am întors din nou să mă uit la fată.

Îşi ascunsese părul, dar îi vedeam obrajii coloraţi în stacojiu-închis.

Monstrului îi plăcea asta.

Ea nu s-a mai uitat la mine, dar îşi răsucea pe deget o şuviţă din părul negru, cu nervozitate. Degetele ei gingaşe, încheietura delicată – erau atât de fragile, arătau de parcă le-aş fi putut frânge doar suflând înspre ele.

Nu, nu, nu. Nu puteam face asta. Era prea fragilă, prea bună, prea preţioasă ca să merite asta. Nu-mi puteam permite ca viaţa mea să se intersecteze cu a ei, să o distrugă.

Dar nici nu puteam să stau departe de ea. Alice avea dreptate.

Monstrul din mine a şuierat iritat în timp ce eu mă chinuiam.

Ora scurtă alături de ea a trecut prea repede, în timp ce oscilam între ciocan şi nicovală. S-a sunat de ieşire, iar ea a început să-şi strângă lucrurile fără să se uite la mine. Asta m-a dezamăgit, dar nu mă puteam aştepta la altceva. Felul în care mă purtasem cu ea de la accident încoace era de neiertat.

— Bella? am spus, incapabil să mă abţin.

Voinţa mea zăcea pe jos făcută praf.

A ezitat înainte să mă privească. Când s-a întors, avea o expresie precaută şi suspicioasă.

Mi-am reamintit că avea tot dreptul să nu aibă încredere în mine. Aşa şi trebuia.

A aşteptat să continui, dar eu doar m-am uitat fix la ea, încercând să-i citesc emoţiile pe faţă. Am inspirat superficial la intervale regulate, luptându-mă cu setea.

— Ce e? a spus ea, în cele din urmă, cu o nuanţă dură în voce. Vorbeşti din nou cu mine?

Nu eram sigur cum să răspund la asta. Oare chiar *vorbeam* cu ea din nou, în sensul la care se referise?

Nu, dacă puteam să mă abţin. Şi voi încerca să mă abţin.

— Nu, nu chiar, i-am spus.

A închis ochii, iar lucrurile au devenit mai dificile, deoarece rămâneam fără cea mai bună cale de acces către sentimentele ei. A inspirat prelung, inaudibil, fără să deschidă ochii, apoi a vorbit:

— Atunci ce vrei, Edward?

Cu siguranţă, nu aşa se purta o conversaţie omenească normală. Atunci ea de ce vorbea cu ochii închişi?

Dar cum să-i răspund?

Am decis să spun adevărul. De acum înainte aveam să fiu cât mai sincer posibil cu ea. Nu voiam să-i merit neîncrederea, chiar dacă era imposibil să-i câştig încrederea.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Era mai adevărat decât avea ea să ştie vreodată. Din nefericire, nu mă puteam scuza decât pentru o chestie banală.

— Sunt foarte bădăran, ştiu. Dar e mai bine aşa, pe bune.

A deschis ochii, cu o expresie încă precaută în privire.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Am încercat să-i transmit un avertisment, atât cât îmi era permis.

— E mai bine dacă nu suntem prieteni. Cu siguranţă, simţea şi ea asta; doar era fată isteaţă. Ai încredere în mine.

Ochii i s-au îngustat şi mi-am amintit că-i mai spusesem aceleaşi cuvinte – chiar înainte să încalc o promisiune. Am tresărit când dinţii i s-au încleştat cu un *clanţ* zgomotos – era clar că-şi aducea aminte şi ea.

— Foarte rău că nu ţi-ai dat seama de asta mai devreme, a spus ea furioasă. Te scuteai de tot regretul

ăsta.

M-am uitat la ea şocat. Ce ştia ea despre regretele mele?

— Regret? Regret pentru ce? am insistat.

— Că n-ai lăsat dubiţa aia tâmpită să mă zdrobească! s-a răstit ea.

Am împietrit, siderat.

Cum putea să creadă *aşa ceva?* Salvarea vieţii ei fusese singurul act acceptabil pe care îl făcusem de când o întâlnisem. Singurul de care nu-mi era ruşine, care mă făcea să fiu bucuros că exist. Mă chinuiam s-o las în viaţă din prima clipă în care îi simţisem mirosul. Cum se putea îndoi de singura mea faptă bună din tot acest dezastru?

— Crezi că îmi pare rău că ţi-am salvat viaţa?

— *Ştiu* că aşa-i! a replicat ea.

Interpretarea aceea a intenţiilor mele m-a făcut să fierb de nervi.

— Tu nu ştii nimic.

Cât de ambiguu şi de neînţeles era modul în care îi funcţiona mintea! Probabil că nu gândea la fel cum gândeau ceilalţi oameni. Cu siguranţă, aceasta era explicaţia pentru tăcerea ei mentală. Nu era om, ci altceva.

A întors brusc capul, scrâşnind iar din dinţi. Avea obrajii roşii, însă de data asta de furie. Şi-a trântit cărţile unele peste altele în teanc, le-a luat în braţe şi s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre uşă, fără să se mai uite la mine.

Deşi mă simţeam jignit, ceva din atitudinea ei furioasă mi-a mai domolit supărarea. Nu eram tocmai sigur din ce cauză exasperarea ei părea oarecum... înduioşătoare.

Pentru că mergea înţepată, fără să se uite pe unde calcă, s-a împiedicat de pragul uşii şi a scăpat toate lucrurile, în loc să se aplece să le ridice, a rămas dreaptă şi nemişcată, fără să se uite în jos, de parcă nu era sigură că merită să le recupereze.

Nu mai era nimeni care să mă vadă. M-am repezit spre ea şi i-am strâns cărţile înainte să fi examinat măcar catastrofa.» *

S-a aplecat pe jumătate, m-a văzut, apoi a împietrit. I-

am înmânat cărţile, asigurându-mă că pielea mea rece ca gheaţa nu o atinge pe a ei.

— Mulţumesc, a spus ea cu răceală.

— Cu plăcere.

Vorbeam răguşit, încă eram nervos, dar înainte să-mi dreg glasul şi să încerc din nou, ea se ridicase şi plecase cu paşi apăsaţi spre următorul curs.

M-am uitat după ea până n-am mai zărit-o.

Ora de spaniolă a trecut ca prin ceaţă. Doamna Goff mi-a ignorat lipsa de atenţie – ştia că spaniola mea e mai bună decât a ei şi era foarte indulgentă cu mine – şi m-a lăsat în pace să mă gândesc.

Deci n-o puteam ignora. Măcar atât era evident. Dar oare însemna şi că nu aveam de ales decât s-o omor? Nu se putea ca acesta să fie singurul viitor disponibil. Trebuia să mai existe şi altă alegere, un echilibru fragil undeva. Am încercat să mă gândesc la o cale.

Nu i-am acordat prea multă atenţie lui Emmett până aproape de finalul orei. El era curios – Emmett nu era foarte intuitiv faţă de schimbările de dispoziţie ale celorlalţi, dar la mine a remarcat schimbarea evidentă. Se întreba ce se întâmplase de-mi dispăruse ferocitatea de pe faţă. Se chinuia să definească schimbarea şi, în cele din urmă, a decis că arătam *plin de speranţă?*

Plin de speranţă? Oare aşa păream văzut din exterior?

Am cântărit ideea în timp ce mergeam către Volvo, întrebându-mă *ce* anume ar trebui să sper.

Însă n-am avut prea mult timp de meditat. Pentru că eram sensibil la gândurile legate de fată, mi-a atras atenţia numele Bellei în mintea unuia dintre băieţii pe care chiar nu ar fi trebuit să-i consider rivali. Eric şi Tyler auziseră – cu multă satisfacţie – de eşecul lui Mike şi se pregăteau să facă şi ei pasul.

Eric era deja pe poziţie, sprijinit de camioneta ei, unde Bella nu-l putea evita. Clasa lui Tyler nu ieşise încă, erau ţinuţi peste ora de ieşire ca să li se dea o temă, iar el era într-o grabă disperată s-o prindă înainte să plece.

Trebuie să văd asta cu ochii mei.

— Aşteaptă-i pe ceilalţi aici, bine? i-am şoptit lui Emmett.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă, dar apoi a ridicat din umeri şi a aprobat din cap.

Puştiul şi-a pierdut minţile, a gândit el, amuzat.

Bella tocmai ieşea din sala de sport şi am aşteptat undeva, să nu mă vadă. Pe măsură ce se apropia de ambuscada lui Eric, am pornit înainte, potrivindu-mi pasul ca să trec pe lângă ei la momentul oportun.

Am remarcat cum s-a încordat când l-a văzut pe băiat aşteptând-o. A înţepenit un moment, apoi s-a relaxat şi a mers mai departe.

— Bună, Eric! am auzit-o salutându-l cu voce prietenoasă.

M-a cuprins o nelinişte bruscă şi neaşteptată. Şi dacă Bellei îi plăcea de adolescentul ăsta lungan, cu tenul lui acneic? Poate că bunătatea ei anterioară faţă de el nu era întru totul altruistă?

Eric a înghiţit în sec, iar mărul lui Adam i s-a plimbat în sus şi în jos.

— Salut, Bella.

Ea nu părea să-şi dea seama că el avea emoţii.

— Ce e? l-a întrebat, descuind camioneta fără să se uite la expresia lui înspăimântată.

— Hm, mă-ntrebam... dacă ai vrea să mergi la balul primăverii cu mine?

Cuvintele i s-au oprit în gât.

Ea a ridicat în cele din urmă ochii. Era surprinsă sau încântată? Eric n-o putea privi în ochi, aşa că nu puteam zări faţa ei în mintea lui.

— Credeam că fetele invită băieţii, a spus ea, părând fâstâcită.

— Păi, da, a încuviinţat el jalnic.

Băiatul ăsta demn de milă nu mă enerva la fel de tare ca Mike Newton, dar n-am găsit în mine nicio urmă de empatie pentru emoţiile lui până când Bella nu i-a răspuns pe un ton blând.

— Mulţumesc că m-ai invitat, dar voi fi la Seattle în ziua

aia.

Auzise asta deja, însă tot a fost dezamăgit.

— Aha, a mormăit el, abia îndrăznind să-şi ridice privirea la nivelul nasului ei. Păi, poate data viitoare.

— Sigur, a fost ea de acord.

Apoi şi-a muşcat buza, de parcă regreta că-i dăduse o speranţă pentru viitor. Mi-a plăcut să văd asta.

Eric s-a pleoştit şi a plecat, îndreptându-se în direcţia opusă faţă de maşina lui, unde voia să se ascundă.

Am trecut pe lângă ea în momentul acela şi am auzit-o oftând uşurată. Am râs înainte să mă pot controla.

Ea s-a întors când a auzit sunetul, dar eu m-am uitat drept înainte, încercând să n-o las să vadă pe buzele mele vreo urmă de zâmbet.

Tyler era în spatele meu, aproape alergând ca s-o prindă înainte să plece cu maşina. Era mai îndrăzneţ şi mai încrezător decât ceilalţi doi. Aşteptase atât de mult ca s-o abordeze pe Bella doar pentru că respectase dreptul la întâietate al lui Mike.

Aveam două motive pentru care voiam ca el să reuşească s-o prindă din urmă. Dacă – aşa cum începeam să bănuiesc – toată atenţia asta o irita pe Bella, voiam să mă bucur de reacţia ei. Dar dacă nu era aşa – dacă ea aşteptase în acest timp invitaţia lui Tyler atunci voiam să ştiu.

L-am evaluat pe Tyler Crowley ca pe un rival, ştiind că era condamnabil să fac asta. Mie mi se părea plictisitor de mediocru şi fără nimic ieşit din comun, totuşi ce ştiam eu despre preferinţele Bellei? Poate că-i plăceau băieţii obişnuiţi.

Am tresărit la gândul ăsta. Eu nu puteam să fiu niciodată un băiat obişnuit. Ce prostesc din partea mea să mă consider un candidat la afecţiunea ei. Cum ar fi putut ea vreodată să ţină la cineva care era, prin definiţie, personajul negativ al poveştii?

Ea era prea bună pentru un ticălos.

Deşi ar fi trebuit s-o las să scape, curiozitatea mea de neiertat m-a împiedicat să fac ceea ce era corect. Din nou.

Dar dacă Tyler rata ocazia acum, doar ca s-o abordeze mai târziu, când eu nu aveam cum să aflu rezultatul? Am ieşit cu Volvo-ul pe aleea îngustă şi am blocat ieşirea ei.

Emmett şi cu ceilalţi erau pe drum, dar el le descrisese deja comportamentul meu bizar, aşa că mergeau încet, uitându-se la mine şi încercând să-şi dea seama ce făceam.

Am privit-o pe fată în oglinda retrovizoare. Ea s-a uitat urât la maşina mea fără să mă privească în ochi, cu o expresie pe faţă care părea să spună că şi-ar fi dorit să şofeze un tanc, şi nu un Chevy ruginit.

Tyler s-a grăbit spre maşina lui şi s-a aşezat la coadă în spatele ei, recunoscător pentru purtarea mea inexplicabilă. A fluturat din mână înspre fată, încercând să-i atragă atenţia, dar ea nu l-a observat. Tyler a aşteptat un moment, apoi s-a dat jos din maşină, forţându-se să meargă mai încet, să nu alerge, atunci când a ajuns la geamul din dreapta al maşinii ei. A ciocănit.

Bella a tresărit, apoi l-a privit confuză. După o secundă, a deschis manual geamul, părând să aibă ceva probleme cu asta.

— Îmi pare rău, Tyler, sunt blocată în spatele lui Cullen.

Mi-a spus numele de familie pe un ton aspru.

— A, ştiu – voiam doar să te-ntreb ceva cât suntem prinşi aici.

Tyler a rânjit îngâmfat.

M-am bucurat că ea s-a albit la faţă când i-a remarcat intenţia evidentă.

— N-o să fiu în oraş, Tyler, i-a spus, pe un ton încă nervos.

— Da, Mike mi-a spus asta.

— Şi atunci, de ce...? a început ea să întrebe.

A ridicat din umeri.

— Sperasem că poate l-ai refuzat politicos.

Am văzut cum Bella s-a enervat, apoi şi-a recăpătat calmul.

— Îmi pare rău, Tyler, a spus ea, dar nu se simţea nicio urmă de părere de rău în voce. Chiar plec din oraş.

Având în vedere obiceiul ei de a pune nevoile altora mai

presus de cele personale, am fost un pic surprins de hotărârea neclintită cu privire la balul acesta. De unde atâta fermitate?

Tyler i-a acceptat scuza, cu stima de sine intactă.

— Nu-i nimic. Mai e şi balul de absolvire.

Apoi a păşit ţanţoş înapoi spre maşina lui.

Expresia îngrozită de pe faţa ei a fost de nepreţuit. Mi-a spus ceea ce n-ar fi trebuit să vreau să ştiu cu atâta disperare – că nu avea deloc sentimente pentru aceste fiinţe umane de sex masculin care voiau s-o curteze.

De asemenea, expresia de pe faţa ei era una dintre cele mai amuzante pe care le văzusem vreodată.

În clipa aceea, au sosit şi fraţii mei, nedumeriţi că de data asta, în loc să mă uit cu priviri criminale spre orice din jurul meu, mă scuturam de râs.

— *Ce-i aşa de amuzant?* a dorit Emmett să ştie.

N-am zis nimic, ci doar am clătinat din cap în timp ce Bella îşi tura motorul plină de nervi. Arăta din nou de parcă şi-ar fi dorit un tanc.

— Hai să mergem! a şuierat Rosalie nerăbdătoare. Încetează să te mai porţi ca un idiot. Dacă poţi.

Cuvintele ei nu m-au enervat – eram prea bine dispus. Dar am făcut aşa cum mi-a cerut.

Nimeni nu mi s-a mai adresat tot drumul spre casă. Am mai chicotit din când în când, gândindu-mă la faţa Bellei.

Când am cotit spre drumeagul de acces spre casa noastră – mărind viteza acum că nu ne mai vedea nimeni –, Alice mi-a stricat buna dispoziţie.

— Deci acum pot să vorbesc cu Bella? a întrebat ea deodată.

— Nu! m-am răstit eu.

— Nu e corect! Ce mai aştept?

— Nu am decis nimic, Alice.

— Cum zici tu.

În mintea ei, cele două destine ale Bellei erau din nou clare.

— Ce rost mai are să te împrieteneşti cu ea? am mormăit, îmbufnat deja. Dacă tot o s-o omor?

Alice a ezitat o secundă.

— Ai dreptate, a recunoscut ea.

Am luat ultimul viraj strâns la o sută patruzeci de kilometri pe oră, apoi am frânat brusc la doi centimetri de uşa garajului din spatele casei.

— Distracţie plăcută la alergat, a spus Rosalie pe un ton îngâmfat când aproape că m-am aruncat afară din maşină.

Nu am fost însă la alergat. M-am dus, în schimb, la vânătoare.

Ceilalţi erau programaţi să vâneze mâine, dar eu nu-mi puteam îngădui să-mi fie sete acum. Am exagerat şi am băut mai mult decât era necesar, îndopându-mă din nou – un grup mic de elani şi un urs negru peste care am fost norocos să dau aşa devreme în an. Eram atât de plin, încât mă simţeam inconfortabil. De ce nu putea fi suficient? De ce trebuia ca mirosul ei să fie mai puternic decât orice altceva?

Şi nu doar mirosul, ci şi înclinaţia ei naturală de a atrage dezastrele. Se afla în Forks de numai câteva săptămâni şi deja evitase moartea la mustaţă de două ori. Din câte ştiam eu, putea chiar acum să fi nimerit în calea altei condamnări la moarte. Ce mai era de data asta? Un meteorit care ateriza prin acoperişul ei şi o zdrobea în pat?

Nu mai puteam vâna şi mai erau destule ore până la răsăritul soarelui. Acum că-mi trecuse prin cap, ideea meteoritului nu-mi mai dădea pace. Am încercat să fiu raţional, să mă gândesc la şansele ca toate dezastrele din mintea mea să se întâmple, dar asta nu m-a ajutat. Care erau şansele, la urma urmei, ca ea să vină să locuiască într-un oraş cu un procentaj însemnat de vampiri rezidenţi? Care erau şansele ca ea să îl atragă atât de mult pe unul dintre ei?

Şi dacă i se întâmpla ceva noaptea? Dacă mă duceam a doua zi la şcoală, concentrat cu toate simţurile şi emoţiile pe spaţiul în care trebuia să se afle, şi locul ei era gol?

Am simţit brusc că riscul acela era inacceptabil.

Singurul mod prin care puteam fi *sută la sută* sigur că nu se afla în primejdie era să mă asigur că avea cine să

prindă meteoritul înainte s-o lovească. M-a cuprins un sentiment de euforie din cap până în picioare, când mi-am dat seama că urma s-o caut pe fată.

Trecuse de miezul nopţii şi casa Bellei era întunecată şi tăcută. Camioneta era parcată lângă trotuar, iar maşina de poliţie a tatălui ei era pe alee. Nicăieri în împrejurimi nu era vreun gând treaz. I-am privit casa din întunericul pădurii care o mărginea înspre est.

Nu se întrezărea niciun pericol... cu excepţia mea.

Am ascultat şi am captat sunetele a doi oameni respirând în interiorul casei, ba chiar şi pe cele a două inimi bătând. Deci totul era bine. M-am sprijinit de trunchiul unui conifer tânăr şi m-am făcut confortabil în aşteptarea căderii vreunui meteorit rătăcit.

Problema cu aşteptarea era că-mi golea mintea şi făcea loc la tot felul de presupuneri. În mod evident, meteoritul era doar o metaforă pentru toate lucrurile improbabile care puteau merge prost. Dar nu toate pericolele veneau sub forma unei dungi strălucitoare de foc care brăzdează cerul. Mă puteam gândi la multe pericole ce veneau neanunţate, unele care se puteau furişa pe nevăzute în casa ei, care puteau fi deja acolo.

Grijile mele erau ridicole. Strada nu avea conductă de gaze naturale, aşa că o scurgere de monoxid de carbon era improbabilă. Mă îndoiam că foloseau frecvent cărbuni. Peninsula Olympic nu avea o faună periculoasă. Puteam auzi orice animal mare. Nu existau şerpi, scorpioni sau alte miriapode veninoase, poate doar câţiva păianjeni, dar niciunul mortal pentru un adult sănătos, şi cu siguranţă nu prea îşi făceau veacul prin casele oamenilor. Eram ridicol. *Ştiam* asta. *Ştiam* că sunt iraţional.

Totuşi, mă simţeam neliniştit, agitat. Nu puteam să-mi scot din minte fanteziile acelea morbide. Dacă m-aş uita la ea puţin...

Să arunc o privire mai de aproape.

În doar jumătate de secundă, traversasem curtea şi escaladasem peretele lateral al casei. Fereastra de la etaj era cu siguranţă de la un dormitor, probabil de la cel

matrimonial. Poate ar fi trebuit să încep din spate. Era mai discret aşa. Atârnând într-o mână de streaşină de deasupra ferestrei, m-am uitat prin geam şi mi s-a tăiat respiraţia.

Era camera ei. Era întinsă într-un pat de o persoană, cu cearşafurile înfăşurate în jurul picioarelor şi cuvertura căzută pe jos. Nu păţise absolut nimic, desigur, aşa cum ştiuse deja partea raţională din mine. Era în siguranţă... dar nu relaxată. În timp ce o priveam, s-a răsucit agitată şi şi-a aruncat un braţ peste cap. Nu dormea profund, cel puţin nu în noaptea asta. Oare simţea pericolul din apropiere?

Mi s-a făcut silă de mine însumi când am privit-o răsucindu-se din nou. Cu ce eram eu mai bun decât un voyeur bolnav psihic? Nu eram *cu nimic* mai bun. Eram cu mult mai rău, de o mie de ori mai rău.

Mi-am relaxat degetele, gata să-mi dau drumul. Dar mai întâi am mai aruncat o ultimă privire către faţa ei.

Tot nu era împăcată. Avea o cută adâncă între sprâncene şi colţurile gurii erau coborâte. Îi tremurau buzele, apoi a deschis gura.

— Bine, mamă, a murmurat ea.

Bella vorbea în somn.

Curiozitatea mi s-a aprins, înăbuşind sentimentul de repulsie de sine. Încercasem de atâta timp să-i ascult gândurile, şi eşuasem. Ispita de a afla din gura ei gândurile acelea inconştiente, neprotejate era incredibil de tentantă.

Şi până la urmă ce însemnau regulile oamenilor pentru mine? Câte reguli ignoram în fiecare zi?

M-am gândit la multitudinea de documente ilegale de care familia mea avea nevoie ca să trăiască aşa cum îi plăcea. Nume false şi istoric de familie fals, permise de conducere care ne permiteau să ne înscriem la şcoli şi diplome de facultate care îi permiteau lui Carlisle să lucreze ca doctor. Hârtii cu ajutorul cărora grupul nostru bizar de adulţi aproape de aceeaşi vârstă putea trece drept o familie. Niciuna dintre ele nu ar fi fost necesară dacă n-am fi încercat să avem perioade scurte de permanenţă, dacă n-am fi preferat să avem un *cămin.*

Apoi, desigur, mai era modul în care ne finanţam traiul.

Legile care pedepseau folosirea de informaţii confidenţiale nu se aplicau persoanelor dotate cu puteri psihice, dar cu certitudine nu era onest ceea ce făceam noi. Şi nici transferul de moşteniri de la un nume inventat la altul nu era legal.

Apoi mai erau şi toate *crimele.*

Noi nu le luam uşor, desigur, dar în mod evident niciunul dintre noi nu fusese vreodată pedepsit de un tribunal omenesc pentru crimele noastre. Le acopeream – ceea ce era, de asemenea, o infracţiune.

Şi atunci de ce mă simţeam vinovat pentru o mică abatere? Legile oamenilor nu mi se aplicaseră niciodată. Şi cu siguranţă asta nu era prima mea încercare de pătrundere ilegală în casa cuiva.

Ştiam că o pot face în siguranţă. Monstrul era neobosit, dar bine strunit.

Aveam să menţin o distanţă sigură. Nu aveam de gând s-o rănesc. Ea nu va şti niciodată că fusesem aici. Voiam doar să mă asigur că nu era în primejdie.

Toate erau justificări, argumente malefice aduse de diavolul de pe umărul meu stâng. Ştiam asta, dar nu aveam niciun înger pe umărul drept. Aveam să mă comport ca făptura de coşmar care eram.

Am încercat fereastra, şi nu era încuiată, deşi se blocase din cauza nefolosirii îndelungate. Am inspirat profund – ultima gură de aer până voi pleca de lângă ea – şi am împins uşor geamul, încordându-mă la fiecare geamăt vag scos de cercevelele din metal. În cele din urmă, s-a deschis suficient cât să mă strecor înăuntru.

— Mamă, stai...., a murmurat ea. E mai rapid pe Scottsdale Road...

Camera era mică – dezordonată şi aglomerată, dar curată. Pe podea erau stivuite cărţi, chiar lângă pat, cu titlurile de pe cotoare în direcţia opusă mie. Lângă CD-playerul ei ieftin erau mai multe CD-uri – deasupra era doar o carcasă goală fără copertă. Teancuri de hârtii înconjurau computerul care arăta de parcă ar fi trebuit să fie expus la muzeul tehnologiilor învechite. Pe podeaua din lemn erau

aruncaţi pantofi.

Îmi doream foarte mult să citesc titlurile cărţilor şi ale CD-urilor ei, dar eram hotărât să nu-mi asum şi alte riscuri. În schimb, m-am dus să mă aşez într-un balansoar vechi din colţul cel mai îndepărtat al camerei. M-am mai liniştit, gândurile negre s-au mai calmat şi mintea mi s-a limpezit.

Oare crezusem vreodată că ea avea o înfăţişare banală? M-am gândit la acea primă zi şi la dezgustul meu faţă de băieţii care erau aşa de fascinaţi de ea. Dar când mi-am amintit de faţa ei în minţile lor, nu am înţeles cu niciun chip de ce nu am considerat-o frumoasă încă de atunci. Părea ceva foarte evident.

Chiar şi acum – cu părul negru încâlcit şi răsfirat în jurul feţei palide, îmbrăcată într-un tricou destrămat plin de găuri, cu pantaloni vechi de trening, cu trăsăturile relaxate în somn şi buzele uşor deschise – îmi tăia respiraţia. Sau ar fi făcut-o, m-am gândit ironic, dacă aş fi respirat.

Nu a mai vorbit. Poate că visul i se terminase.

M-am uitat lung la faţa ei şi am încercat să mă gândesc la o metodă de a face viitorul mai suportabil.

Nu înduram să o rănesc. Oare asta însemna că singura mea opţiune era să încerc din nou să plec?

Ceilalţi nu mă mai puteau contrazice acum. Absenţa mea nu ar pune pe nimeni în pericol. Nu vor exista suspiciuni, nimic care să ducă gândurile cuiva înapoi spre accident.

Ezitam, la fel cum o făcusem după-amiază, şi nimic nu părea posibil.

Un păianjen mic, maroniu, s-a ivit de sub uşa de la şifonier. Probabil că sosirea mea îl deranjase. *Eratigena agrestis* – un păianjen vagabond, un mascul tânăr judecând după dimensiuni. Cândva fusese considerat periculos, dar studii de specialitate mai recente demonstraseră că veninul lui e inofensiv pentru oameni. Însă muşcătura lui era dureroasă... M-am întins şi l-am zdrobit cu un deget.

Poate ar fi trebuit să las păianjenul în pace, dar gândul că ceva ar fi putut s-o rănească era de nesuportat.

Şi, deodată, toate gândurile mele au devenit de

nesuportat.

Pentru că puteam să omor toţi păianjenii din casa ei, să tai toţi spinii tufelor de trandafiri de care s-ar fi putut atinge, să blochez toate maşinile pe o rază de un kilometru jumătate care mergeau cu viteză către ea, dar nu puteam face absolut nimic care să mă schimbe *pe mine.* M-am uitat la mâna mea albă ca marmura -grotesc de neomenească – şi am disperat.

Nu puteam concura cu băieţii muritori, chiar dacă ei îi plăceau sau nu aceşti băieţi. Eu eram ticălosul, coşmarul. Cum m-ar fi putut vedea ca pe altcineva? Dacă ar fi ştiut adevărul despre mine, s-ar fi înfricoşat şi ar fi simţit repulsie la adresa mea. La fel ca victima dintr-un film horror, ar fi fugit de mine, ţipând înspăimântată.

Mi-am adus aminte de prima ei zi la ora de biologie... şi am ştiut că exact aceea era reacţia potrivită faţă de mine.

Era o prostie să-mi imaginez că, dacă eu aş fi invitat-o la balul acela stupid, şi-ar fi anulat planurile făcute în grabă şi ar fi fost de acord să vină cu mine.

Nu mie îmi era destinat să-mi spună „da”. Altcuiva i-o va spune, unei fiinţe umane cu sânge cald. Şi nici măcar nu-mi puteam îngădui – cândva, după ce ea va fi spus acel „da” – să-l vânez şi să-l omor, pentru că îl merita, indiferent cine era el. Bella merita fericire şi dragoste alături de cel pe care îl va alege.

Îi datoram să fac ceea ce era corect. Nu mai puteam pretinde că eram doar în *pericol* de a mă îndrăgosti de fata asta.

La urma urmei, nu mai conta dacă plecam sau nu, pentru că Bella nu mă putea vedea niciodată aşa cum mi-aş fi dorit eu să mă vadă. Nu mă va considera niciodată demn de iubirea ei.

Oare putea o inimă împietrită, moartă, să se frângă? Simţeam că a mea ar fi putut.

— Edward, a spus Bella.

Am încremenit, uitându-mă la ochii ei închişi.

Oare se trezise, mă prinsese acolo? *Părea* adormită, şi totuşi vocea îi sunase foarte limpede.

A oftat încet, apoi s-a foit din nou, rostogolindu-se pe o parte – adormită profund şi visând.

— Edward, a murmurat încet.

Mă visa.

Oare putea o inimă împietrită, moartă, să bată din nou? Simţeam că a mea era pe punctul de a o face.

— Rămâi, a oftat ea. Nu pleca. Te rog... nu pleca.

Mă visa şi nici măcar nu era un coşmar. Voia ca eu să rămân cu ea, acolo în visul ei.

M-am chinuit să găsesc cuvintele potrivite ca să definească sentimentele ce m-au inundat, dar nu am găsit cuvinte suficient de puternice ca să le cuprindă. Timp de un lung moment, m-am înecat în ele.

Când am ieşit din nou la suprafaţă, nu mai eram acelaşi bărbat dinainte.

Viaţa mea fusese până acum o noapte nesfârşită şi neschimbată. Din necesitate, pentru mine trebuia să fie mereu miezul nopţii. Deci cum era posibil ca soarele să răsară pentru mine acum, în miezul nopţii mele?

Atunci când devenisem vampir şi renunţasem la suflet şi la condiţia de muritor în schimbul nemuririi, trecând prin durerea arzătoare a transformării, trecusem printr-un proces real de îngheţare. Corpul mi se transformase în ceva mai degrabă asemănător cu piatra decât cu carnea, rezistent şi neschimbat. *Eul* meu îngheţase şi el, exact aşa cum fusese – personalitatea mea, simpatiile şi antipatiile, dispoziţiile şi dorinţele; toate rămăseseră îngheţate în timp.

Era la fel şi cu ceilalţi. Eram toţi îngheţaţi. Pietre vii.

Când schimbarea venea pentru vreunul dintre noi, era ceva rar şi permanent. Văzusem asta la Carlisle şi apoi, un deceniu mai târziu, la Rosalie. Dragostea îi schimbase pentru eternitate, într-un mod care nu avea să dispară niciodată. Trecuseră mai mult de optzeci de ani de când Carlisle o cunoscuse pe Esme şi, cu toate astea, încă o privea cu ochii aceia neîncrezători ai primei iubiri. Şi aşa avea să fie mereu pentru ei.

Şi aşa avea să fie mereu şi pentru mine. Întotdeauna o voi iubi pe muritoarea asta fragilă, pentru tot restul

existenţei mele fără sfârsit.

L-am privit chipul inconştient, simţind cum iubirea mi se aşază în fiecare colţişor al corpului împietrit.

Dormea mai liniştită acum, cu un zâmbet vag pe buze.

Am început să fac planuri.

O iubeam, aşa că voi încerca să fiu suficient de puternic s-o părăsesc. Ştiam că acum nu sunt suficient de puternic. Aveam să lucrez la asta. Dar poate că eram suficient de puternic să influenţez viitorul în alt mod.

Alice văzuse doar două viitoruri posibile pentru Bella, iar acum le înţelegeam pe amândouă.

Iubirea pe care o simţeam pentru ea nu mă împiedica s-o omor dacă-mi îngăduiam greşeli.

Cu toate astea, nu mai simţeam monstrul acum şi nici nu-l mai găseam nicăieri în mine. Poate că dragostea îl amuţise pe veci. Dacă se întâmpla s-o omor, nu avea să fie intenţionat, ci doar un accident îngrozitor.

Aveam să fiu excesiv de precaut. Niciodată, sub nicio formă, nu aveam să-mi las garda jos. Aveam să-mi controlez fiecare respiraţie. Aveam să menţin întotdeauna o distanţă sigură.

Nu aveam să comit nicio greşeală.

Am înţeles, până la urmă, al doilea viitor. Fusesem tulburat de viziunea aceea – ce s-ar fi putut întâmpla pentru ca Bella să devină prizoniera acestui simulacru de viaţă veşnică? Acum – devastat de dorinţa după ea – înţelegeam cum aş fi putut, într-un acces egoist de neiertat, să-i cer tatălui meu această favoare. Să-i cer să-i răpească viaţa şi sufletul ca s-o pot ţine lângă mine pentru totdeauna.

Bella merita mai mult de atât.

Totuşi, am mai văzut un viitor posibil, o sârmă subţire pe care aş fi putut să umblu, dacă aş fi reuşit să-mi ţin echilibrul.

Oare puteam s-o fac? Să fiu cu ea şi s-o las să rămână muritoare?

În mod intenţionat, mi-am încleştat corpul într-o nemişcare perfectă, l-am încremenit în loc, apoi am inspirat profund. Iar şi iar, lăsându-i mirosul să mă ardă de la un

capăt la altul ca focul de mirişte. Camera era îmbibată cu parfumul ei. Aroma îi era impregnată pe fiecare suprafaţă. Îmi simţeam capul greu de durere, dar m-am luptat să nu ameţesc. Trebuia să mă obişnuiesc cu asta dacă aveam să încerc orice fel de apropiere faţă de ea. Încă o respiraţie arzătoare, profundă.

Am privit-o dormind până când soarele s-a ridicat în spatele norilor de la răsărit, făcând planuri şi respirând.

*

Am ajuns acasă la scurt timp după ce fraţii mei plecaseră la şcoală. M-am schimbat repede, evitând privirile întrebătoare ale lui Esme. Mi-a văzut lumina pasională din ochi şi s-a simţit atât îngrijorată, cât şi uşurată. Lunga mea melancolie o îndurerase nespus şi era bucuroasă să vadă că părea să se fi terminat.

Am alergat spre şcoală şi am ajuns cu doar câteva secunde înaintea fraţilor mei. Nu au întors capetele spre mine, deşi Alice, cel puţin, trebuie să fi ştiut că stăteam acolo în pădurile dese ce mărgineau asfaltul. Am aşteptat până când nu s-a uitat nimeni în direcţia aceea, apoi am păşit relaxat dintre copaci în parcarea plină de maşini.

Am auzit camioneta Bellei huruind după colţ şi m-am oprit în spatele unui Suburban, de unde puteam s-o urmăresc fără să fiu văzut.

Bella a intrat în parcare, uitându-se urât la Volvo-ul meu pentru un moment prelung înainte să parcheze într-unul dintre cele mai îndepărtate locuri, cu o încruntătură pe chip.

Era bizar să-mi aduc aminte că era probabil ca ea să fie încă supărată pe mine, şi pe bună dreptate.

Mi-a venit să râd de mine – sau să-mi dau singur un şut. Toate planurile şi uneltirile mele erau inutile dacă nu mă plăcea şi ea la rândul ei, nu? Poate că visul ei fusese despre ceva complet aleatoriu. Eram un prost arogant.

Oricum era mai bine pentru ea dacă nu mă plăcea. Însă asta nu avea să mă oprească s-o curtez, să încerc. Dar aveam să-i respect refuzul. Îi datoram asta. Îi datoram chiar

mai mult de atât. Îi datoram adevărul pe care nu aveam voie să i-l împărtăşesc. Aşadar, aveam să-i dau cât de mult adevăr puteam. Aveam să încerc s-o avertizez. Şi dacă avea să-mi confirme că eu nu voi fi niciodată cel căruia îi va spune „da”, voi pleca.

Am înaintat cu paşi tăcuţi, întrebându-mă care era cea mai bună metodă s-o abordez.

Bella a înlesnit singură lucrurile. Cheile de la camionetă i-au scăpat printre degete când s-a dat jos din cabină şi au căzut într-o baltă adâncă.

S-a aplecat, dar eu am ajuns primul acolo şi le-am scos înainte ca ea să bage degetele în apa rece.

M-am sprijinit de camioneta ei, iar ea s-a speriat şi s-a îndreptat.

— Cum *faci* chestia asta? s-a răstit.

Da, încă era furioasă.

I-am oferit cheile.

— Cum fac ce?

A întins mâna şi am lăsat cheile să-i cadă în palmă. Am inspirat profund, simţindu-i mirosul.

— Apari de nicăieri, a clarificat ea.

— Bella, nu e vina mea că tu eşti extraordinar de neatentă.

Cuvintele sunau fals, aproape ca o glumă. Oare mai era ceva ce nu remarca?

Oare auzise felul în care îi rostisem numele aproape ca o mângâiere?

S-a uitat urât la mine, fără să-mi aprecieze umorul. Ritmul inimii i s-a înteţit – de furie? De teamă? După un moment, a coborât privirea.

— Ce-a fost cu blocajul de trafic de ieri? a întrebat fără să mă privească în ochi. Crezusem că trebuie să te prefaci că nu exist, nu să mă enervezi de moarte.

Încă era foarte furioasă. Aveam nevoie de un pic de efort ca să reglez lucrurile cu ea. Mi-am adus aminte de hotărârea mea de a fi sincer.

— A fost de dragul lui Tyler, nu al meu. Trebuia să îi dau o şansă.

Apoi am râs. Nu m-am putut abţine, gândindu-mă la expresia ei de ieri. Având în vedere că mă străduiam aşa de tare s-o menţin în siguranţă şi să-mi controlez reacţia fizică faţă de ea, îmi rămâneau foarte puţine resurse să-mi gestionez emoţiile.

— Eşti un..., a icnit ea, şi apoi s-a întrerupt, părând prea furioasă ca să continue.

Şi iat-o acolo – aceeaşi expresie. Mi-am înăbuşit un alt râset. Era şi-aşa destul de nervoasă.

— Şi nu mă prefac că nu exişti, am completat eu.

Mi-a venit firesc să vorbesc pe un ton relaxat, ca o tachinare. Nu voiam s-o mai înspăimânt. Trebuia să-mi ascund profunzimea sentimentelor, să păstrez o atitudine superficială.

— Deci, *chiar* încerci să mă enervezi de moarte? Dacă dubita lui Tyler n-a rezolvat problema?

M-a cuprins un sentiment scurt de mânie. Cum de putea să creadă asta?

Mi se părea iraţional ca ea să fie aşa de ofensată – habar nu avea cât efort mă costase încercarea de a o lăsa în viaţă şi nu ştia că mă certasem cu familia mea pentru ea, şi nu ştia de transformarea care se petrecuse cu mine peste noapte. Dar şi eu eram furios. O emoţie necontrolată.» *

— Bella, eşti incredibil de absurdă, m-am răstit eu.

S-a îmbujorat la faţă şi mi-a întors spatele. A început să se îndepărteze.

Remuşcare. Furia mea era nedreaptă.

— Aşteaptă! am rugat-o.

Nu s-a oprit, aşa că am urmat-o.

— Îmi pare rău, am fost nepoliticos. Nu spun că nu este adevărat – *era* absurd să creadă că voiam să-i fac rău în vreun fel –, dar a fost nepoliticos s-o spun cu voce tare.

— De ce nu mă laşi în pace?

Oare acesta era refuzul meu? Asta era ceea ce voia? Chiar nu însemna nimic că-mi rostise numele în vis?

Îmi aminteam perfect tonul vocii ei, expresia de pe chip când mă rugase să rămân.

Dar dacă acum spunea „nu”... ei bine, asta era tot. Ştiam ce am de făcut.

„Păstrează un ton lejer”, mi-am reamintit. Putea fi ultima oară când o vedeam. Dacă avea să se întâmple asta, trebuia să-i las amintirea potrivită. Aşa că trebuia să joc rolul unui muritor obişnuit. Şi cel mai important dintre toate, să-i dau de ales şi apoi să-i accept răspunsul.

— Voiam să te întreb ceva, dar mi-ai tăiat vorba.

Mi-a venit o idee şi m-a pufnit râsul.

— Ai cumva o tulburare de personalitate multiplă? m-a întrebat.

Probabil că aşa părea. Dispoziţia mi se schimba de la o clipă la alta cu atâtea emoţii noi ce curgeau prin mine.

— Iar eşti absurdă, i-am atras atenţia.

Ea a oftat.

— Bine atunci. Ce voiai să mă întrebi?

— Mă întrebam dacă de sâmbătă într-o săptămână... Am privit o undă de şoc cum îi traversează faţa şi mi-am înăbuşit alt râset. Ştii tu, ziua balului primăverii...

M-a întrerupt, ridicând din nou privirea către mine.

— Încerci să fii *amuzanti*

— Îmi dai voie, te rog, să termin?

A aşteptat în linişte, muşcându-şi buza inferioară moale.

Imaginea aceea m-a distras o secundă. Reacţii bizare, străine se trezeau adânc în miezul meu omenesc uitat. Am încercat să le înăbuş ca să-mi joc rolul.

— Te-am auzit spunând că te duci la Seattle în ziua aceea şi mă întrebam dacă nu ai nevoie să te ducă cineva cu maşina, m-am oferit eu.

Îmi dădusem seama că, decât să aflu ce planuri are, mai bine încercam *să fac parte* din ele. Dacă răspundea afirmativ.

S-a uitat la mine cu o privire neutră.

— Poftim?

— Ai nevoie să te ducă cineva cu maşina?

Singur în maşină cu ea – îmi ardea gâtul doar gândindu-mă la asta. Am inspirat profund. „Obişnuieşte-te!”

— Adică cine? m-a întrebat ea, bulversată.

— Eu, evident, i-am răspuns încet.

— De ce?

Oare era aşa un şoc faptul că i-aş dori compania? Probabil că acordase cel mai prost înţeles comportamentului meu din trecut.

— Păi, am spus cât de firesc am putut, plănuiam să mă duc la Seattle în următoarele săptămâni şi, ca să fiu cinstit, nu cred că o să ajungi acolo în camioneta ta.

Mi se părea o variantă mai sigură să o tachinez pe ea decât să fiu eu prea serios.

— Camioneta mea funcţionează foarte bine, mulţumesc frumos pentru grijă, a spus ea pe acelaşi ton surprins.

A început din nou să meargă. Mi-am potrivit pasul cu al ei.

Nu fusese o respingere explicită, dar era pe aproape. Oare era doar politicoasă?

— Dar poate camioneta ta să ajungă până acolo cu un singur rezervor de benzină?

— Nu văd de ce ar fi asta treaba ta, a bombănit ea.

Inima i-a luat-o iar la galop şi respiraţia i-a devenit mai rapidă. Credeam că tachinarea era menită s-o liniştească, dar poate că o înspăimântam din nou.

— Irosirea resurselor finite este treaba tuturor.

Mi se părea că răspunsesem normal şi firesc, dar nu-mi dădeam seama dacă ea mă auzise în acelaşi fel. Mintea ei tăcută mă făcea să orbecăi.

— Sincer, Edward, nu pot să ţin pasul cu tine. Credeam că nu vrei să fim prieteni.

M-a trecut un fior când mi-a rostit numele şi m-am simţit ca atunci, în camera ei, când mă strigase, dorindu-şi să rămân. Aş fi vrut să rămân mereu în acel moment.

Dar în clipa de faţă, doar sinceritatea era acceptabilă.

— Am spus că ar fi mai bine dacă nu suntem prieteni, nu că nu aş vrea să fim.

— Ah, mersi, acum s-a lămurit *totul,* a spus ea pe un ton sarcastic.

S-a oprit sub streaşină de la acoperişul cantinei şi m-a privit din nou în ochi. Inima i-a sărit o bătaie. De teamă sau

de furie?

Mi-am ales cuvintele cu grijă. Trebuia să *vadă.* Să înţeleagă că era spre binele ei să mă refuze.

— Ar fi mai... *prudent* pentru tine dacă nu ai fi prietenă cu mine. Pierdut în ciocolata topită a ochilor ei, n-am mai reuşit să păstrez tonul lejer propus. Dar m-am săturat să încerc să stau departe de tine, Bella.

Am simţit că vorbele acelea şi-au croit drum de flăcări afară din gura mea.

Ea şi-a ţinut respiraţia şi, în secunda care a durat până când a tras din nou aer în piept, m-am panicat. Chiar o speriasem de-adevăratelea, nu-i aşa?

Cu atât mai bine. O să-mi primesc refuzul şi o să încerc să suport.

— Vrei să mergi cu mine la Seattle? am întrebat-o direct.

A încuviinţat din cap, iar inima îi bubuia cu putere.

„Da.*” Îmi* spusese „da”.

Apoi conştiinţa m-a trezit la realitate. Oare ce o va costa asta?

— Chiar că ar trebui să stai departe de mine, am avertizat-o.

Oare mă înţelesese? Oare va scăpa de viitorul cu care o ameninţam? Nu puteam să fac nimic ca s-o salvez de *mine însumi?*

„Păstrează un ton lejer”, am urlat în gând.

— Ne vedem la oră.

Şi imediat mi-am adus aminte că nu o voi vedea la oră. Reuşea să-mi împrăştie gândurile ca nimeni altcineva.

A trebuit să mă concentrez să nu alerg atunci când am plecat.

Capitolul 6

Grupa sanguină

Am urmărit-o toată ziua prin ochii altor oameni, abia conştient de cele din jurul meu.

Nu prin ochii lui Mike Newton, pentru că nu puteam să-i mai suport fanteziile grosolane, şi nici prin ochii Jessicăi Stanley, pentru că ranchiuna ei faţă de Bella era enervantă. Angela Weber era o alegere potrivită atunci când ochii îi erau disponibili. Era o persoană cumsecade – mintea ei era un loc plăcut de stat. Şi uneori profesorii îmi ofereau cel mai bun unghi.

Am fost surprins, privind-o pe Bella cum se împleticea toată ziua – ba se împiedica de crăpăturile din trotuar, ba se lovea de cărţi împrăştiate şi, cel mai des, se încurca în propriile picioare –, că oamenii ale căror gânduri le ascultam o considerau *neîndemânatică.*

Am stat să mă gândesc la asta. Era adevărat că uneori avea dificultăţi în a se ţine pe picioare. Mi-am adus aminte cum se lovise de birou în acea primă zi, cum alunecase pe gheaţă înainte de accident, cum se împiedicase în pragul uşii cu o zi în urmă. Ce ciudat – aveau dreptate. Chiar *era* neîndemânatică.

Nu-mi dădeam seama de ce mi se părea aşa de amuzant, însă m-am trezit râzând cu zgomot atunci când mă îndreptam dinspre ora de istorie americană spre cea de engleză, iar câţiva elevi mi-au aruncat priviri îngrijorate, după care au întors repede capul când mi-au văzut dinţii dezveliţi.

Oare cum de nu observasem mai devreme? Poate pentru că era ceva extrem de graţios în felul în care stătea nemişcată, în modul în care ţinea capul, în arcuirea gâtului ei...

Nu era nimic graţios la ea acum. Domnul Vamer a privit-o cum şi-a agăţat vârful cizmei în covor şi a căzut la propriu în scaun.

Am râs din nou.

Timpul trecea incredibil de încet pe măsură ce aşteptam să am din nou ocazia să o văd cu ochii mei. Într-un final, s-a sunat de ieşire. M-am grăbit să ajung la cantină ca să fiu sigur că-mi aleg locul potrivit. Am ajuns printre primii şi am ales o masă care rămânea liberă de regulă, convins că aşa avea să rămână după ce mă aşezasem eu acolo.

Fraţii mei nu au fost surprinşi când au intrat şi m-au văzut că stăteam acolo singur. Probabil că-i avertizase Alice.

Rosalie a trecut în grabă pe lângă mine fără să-mi arunce vreo privire.

— Idiotule.

Relaţia mea cu Rosalie nu fusese niciodată uşoară – o jignisem chiar de prima oară când mă auzise vorbind şi de atunci fusese tot mai rău –, însă în ultimele zile parcă îi sărea ţandăra şi mai repede decât de obicei. Am oftat. Rosalie făcea ca totul să fie despre ea.

Jasper mi-a zâmbit pe jumătate când a trecut pe lângă mine.

— Succes, a gândit el fără prea multă convingere.

Emmett a ridicat ochii în tavan şi a clătinat din cap.

Şi-a pierdui minţile, săracul băiat.

Alice radia de fericire şi dinţii îi străluceau cam prea tare.

— Acum pot să vorbesc cu Bella?

— Încearcă să nu, i-am răspuns eu pe sub mustaţă.

I-a picat faţa, după care s-a înseninat din nou.

— Perfect. Fii tu încăpăţânat. E doar o chestiune de timp.

Am oftat iar.

— Să nu uiţi de laboratorul de biologie de astăzi, mi-a amintit.

Am încuviinţat din cap. Mă scotea din sărite că domnul Banner făcuse planurile astea. Pierdusem atâtea ore la biologie, stând lângă ea în timp ce mă prefăceam că o ignor. Era dureros de ironic că aveam să pierd ora aceea cu ea astăzi.

Cât am aşteptat-o pe Bella să vină, am urmărit-o prin ochii puştiului din clasa *a* noua care mergea în spatele Jessicăi în drum spre cantină. Jessica sporovăia ceva despre balul care urma să aibă loc, în timp ce Bella nu zicea nimic. Nu că Jessica i-ar fi dat cine ştie ce atenţie.

În clipa în care Bella a intrat pe uşă, ochii i-au zburat direct către masa unde stăteau fraţii mei. S-a uitat la ei o

clipă, după care s-a încruntat şi a coborât privirea. Văzuse că nu eram şi eu acolo.

Arăta atât de... *tristă.* Am simţit un imbold puternic să mă ridic şi să mă duc la ea, să o consolez cumva, numai că nu ştiam ce anume ar fi consolat-o. Jessica pălăvrăgea în continuare despre bal. Oare Bella era supărată că avea să-l rateze? Nu părea să fie cazul.

Însă dacă ar fi fost aşa... mi-aş fi dorit să-i pot oferi ocazia să participe. Imposibil. Apropierea fizică pe care ar fi presupus-o participarea la bal avea să fie prea periculoasă.

Şi-a cumpărat doar ceva de băut pentru masa de prânz. Era normal aşa ceva? Nu avea nevoie de mai multă hrană? Până în acel moment nu acordasem prea multă atenţie alimentaţiei oamenilor.

Oamenii erau exasperant de fragili! Aveau un milion de chestii diferite pentru care să se preocupe.

— Edward Cullen iar se holbează la tine, am auzit-o pe Jessica spunând. Mă întreb de ce stă singur astăzi.

I-am fost recunoscător Jessicăi – deşi devenise acum şi mai ranchiunoasă – pentru că Bella a ridicat brusc capul şi ochii ei au cercetat sala până când i-au întâlnit pe ai mei.

Nu mai găseam nicio urmă de tristeţe pe faţa ei acum. Mi-am permis să sper că fusese nefericită pentru că crezuse că plecasem mai devreme de la şcoală, iar speranţa aceea m-a făcut să zâmbesc.

I-am făcut semn să mi se alăture. Arăta atât de surprinsă de gestul meu, încât mi-a venit să o tachinez şi mai tare. Aşa că i-am făcut din ochi şi a rămas cu gura căscată.

— Se referă la *tine?* a întrebat Jessica nepoliticoasă.

— Poate că are nevoie de ajutor cu tema la biologie, a răspuns ea pe un ton scăzut şi nesigur. Hm, mai bine mă duc să văd ce vrea.

Acesta a fost aproape alt „da”.

S-a împiedicat de două ori în drum spre masa mea, deşi nu-i stătea nimic în cale în afara unui linoleum perfect întins. Ciudat, *într-adevăr,* cum de *îmi scăpase* chestia asta? Presupun că acordasem mai multă atenţie gândurilor

ei tăcute. Oare ce altceva nu mai observasem?

Aproape că ajunsese la noua mea masă. Am încercat să mă pregătesc. „Fii sincer, fii relaxat”, mi-am repetat în minte.

S-a oprit în spatele scaunului din faţa mea, ezitând. Am tras aer adânc în piept, pe nas mai degrabă decât pe gură de data aceasta.

„Simte arsura”, mi-am spus sec.

— De ce nu stai cu mine astăzi? am întrebat-o.

A tras scaunul şi s-a aşezat, fixându-mă cu privirea în tot acest timp. Părea să aibă emoţii. Am aşteptat să vorbească ea prima.

I-a luat o clipă, însă într-un final a răspuns:

— Asta-i altceva.

— Păi..., am ezitat eu. Am decis că, din moment ce oricum o să mă duc în iad, mai bine să o fac cum trebuie.

Oare ce mă făcuse să zic chestia asta? M-am gândit că măcar fusesem sincer. Şi poate că avea să simtă avertismentul subtil pe care-l transmiteau vorbele mele. Poate că avea să-şi dea seama că ar trebui să se ridice şi să plece de lângă mine cât mai repede posibil.

Nu s-a ridicat. M-a fixat cu privirea, aşteptând, ca şi cum mi-aş fi lăsat fraza neterminată.

— Ştii că n-am nici cea mai mică idee la ce te referi, a spus văzând că eu nu zic nimic.

Ce uşurare! Am zâmbit.

— Ştiu.

Îmi era greu să ignor gândurile ce se aglomerau spre mine din spatele ei – şi oricum voiam să schimb subiectul.

— Cred că prietenii tăi simt supărări pe mine pentru că te-am răpit.

Nu a părut să fie ceva care să o preocupe.

— O să le treacă.

— S-ar putea, totuşi, să nu te mai dau înapoi.

Nici nu mai ştiam dacă doar o tachinam iar, sau eram pur şi simplu sincer. Când eram în preajma ei, îmi fugeau toate gândurile.

A înghiţit cu zgomot un nod.

Am râs de faţa pe care a făcut-o.

— Pari îngrijorată.

Nu ar fi trebuit să mi se pară amuzant. Chiar părea îngrijorată.

— Nu.

Ştiam că probabil era o minciună. Vocea îi tremura, dând-o de gol.

— Sunt surprinsă, de fapt..., a continuat ea, ce anume a declanşat toate astea?

— Ţi-am spus, i-am reamintit. M-am săturat să încerc să stau departe de tine. Aşa că renunţ.

M-am străduit puţin să-mi păstrez zâmbetul. Nu mergea deloc treaba asta – să încerc să fiu sincer şi relaxat în acelaşi timp.

— Renunţi? a repetat consternată.

— Da – renunţ să mai încerc să fiu bun. Şi, aparent, renunţam şi să fiu relaxat. De-acum înainte o să fac doar ceea ce vreau eu şi fie ce-o fi.

Am fost suficient de sincer. Să o las să-mi vadă egoismul. Să o mai avertizez şi sub forma aceea.

— Iar m-ai pierdut.

Am fost suficient de egoist ca să mă bucur că se întâmpla aşa.

— Întotdeauna spun prea multe când vorbesc cu tine – asta este una dintre probleme. O problemă chiar neînsemnată, comparativ cu celelalte.

— Stai liniştit, m-a asigurat ea. Nu-nţeleg nimic din ce spui.

Bun. Deci avea să rămână.

— Pe asta mă bazez.

— Deci, pe limba noastră, acum suntem prieteni?

I-am cântărit vorbele pentru o clipă.

— Prieteni..., am repetat.

Nu-mi plăcea cum suna asta. Nu era... destul.

— Sau nu, a murmurat ea părând stânjenită.

Oare credea că nu o plac prea mult?

Am zâmbit.

— Păi putem încerca, bănuiesc. Dar te avertizez de pe

acum că nu sunt un prieten bun pentru tine.

Am aşteptat răspunsul ei, rupt în două – dorindu-mi să audă şi să înţeleagă în sfârşit şi totodată gândindu-mă că aş muri dacă ar face-o. Ce melodramatic.

Inima ei a început să bată mai tare.

— Spui des chestia asta.

— Da, pentru că *nu mă asculţi,* i-am spus din nou, cam prea pătimaş. Încă aştept să mă crezi. Dacă eşti deşteaptă, o să mă eviţi.

Îmi şi imaginam deja ce durere aveam să simt când ar fi înţeles în sfârşit şi ar fi făcut alegerea corectă.

A mijit ochii.

— Cred că mi-ai împărtăşit deja părerea cu privire la inteligenţa mea.

Nu pot să spun că am înţeles exact la ce se referise, însă am zâmbit spăsit, presupunând că cel mai probabil o jignisem fără voia mea.

— Deci, a spus ea lent. Atât timp cât... nu sunt deşteaptă, vom încerca să fim prieteni?

— Cam aşa ceva.

A privit în jos, uitându-se fix la sticla de limonadă pe care o ţinea în mâini.

Mă rodea vechea curiozitate.

— La ce te gândeşti? am întrebat-o.

Am simţit o uşurare imensă să pot pune, în sfârşit, cu glas tare, întrebarea asta. Nu-mi aminteam cum era să simt nevoia de oxigen în plămâni, însă m-am întrebat dacă uşurarea din clipa inhalării semăna vreun pic cu ce simţeam acum.

Mi-a întâlnit privirea, iar respiraţia i-a luat-o la galop în timp ce obrajii i-au devenit brusc roz pal. Am tras aer în piept, gustând aroma aceea din aer.

— Încerc să-mi dau seama ce eşti.

Mi-am păstrat zâmbetul pe buze, blocându-mi trăsăturile, în timp ce panica îmi răscolea tot trupul.

Normal că se întreba asta. Era o fată deşteaptă. Nu aveam cum să sper că ar fi ignorat ceva atât de evident.

— Şi ai ceva noroc cu asta? am întrebat cât de

nonşalant»»

am putut.

— Nu prea, a recunoscut ea.

Am chicotit, brusc uşurat la auzul răspunsului ei.

— Care sunt teoriile tale?

Nu aveau cum să fie mai grave decât adevărul, indiferent de ipotezele pe care le formulase.

A roşit şi mai tare, dar n-a spus nimic. Simţeam căldura provocată de îmbujorarea ei.

Aveam să-mi pun la bătaie tonul convingător. Mergea bine cu oamenii obisnuiti.»

Am zâmbit încurajator.

— Nu vrei să îmi spui?

A clătinat din cap.

— E prea jenant.

Îh. Să nu ştiu era mai rău decât orice altceva. Oare de ce ar fi jenat-o propriile bănuieli?

— Asta este *foarte* frustrant, să ştii.

Lamentarea mea a aprins ceva în ea. I-au strălucit ochii şi cuvintele au început să-i curgă mai rapid decât de obicei.

— Nu, nu-mi pot deloc *imagina* de ce asta ar fi frustrant – doar pentru că cineva refuză să-ţi spună ce gândeşte, chiar dacă tot timpul face diverse remarci scurte şi criptice, intenţionate special să te ţină treaz noaptea întrebându-te ce-ar putea însemna... nu, oare de ce ar fi asta frustrant?

M-am încruntat la ea, supărat să recunosc că avea dreptate. Nu eram tocmai corect. Nu avea de unde să cunoască devotamentul şi îngrădirile care nu mă lăsau să vorbesc, însă asta nu schimba cu nimic neconcordanţa aşa cum o percepea ea.

— Sau şi mai bine, a continuat ea, să spunem că acea persoană a mai făcut şi o serie de lucruri bizare – cum ar fi să-ţi salveze viaţa în condiţii imposibile şi apoi să te trateze ca pe un paria în ziua următoare, şi nici nu ţi-a explicat nimic niciodată, deşi a promis că o va face. Şi asta ar fi, de asemenea, *foarte* ne-frustrant.

A fost cel mai lung discurs pe care îl ţinuse vreodată, ceea ce m-a făcut să mai adaug o calitate a ei la lista mea.

— Eşti cam temperamentală, nu?

— Nu-mi plac oamenii cu două feţe.

Desigur că era complet îndreptăţită să fie aşa de enervată.

Am privit-o fix, întrebându-mă cum aş putea să fac ceea ce trebuie după standardele ei, până când ţipătul silenţios din capul lui Mike Newton mi-a atras atenţia. Era atât de furios şi de imatur de vulgar, încât m-a făcut să chicotesc din nou.

— Ce e? a vrut ea să ştie.

— Iubitul tău pare să creadă că mă port urât cu tine – se întreabă dacă să vină sau nu să ne întrerupă cearta.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să-l văd cum încearcă. Am râs din nou.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, mi-a spus ea cu răceală. Dar sunt sigură că te înşeli, oricum.

Mi-a plăcut mult felul în care l-a desfiinţat printr-o singură propoziţie indiferentă.

— Nu mă înşel. Ţi-am spus, majoritatea oamenilor sunt uşor de citit.

— Cu excepţia mea, bineînţeles.

— Da. Cu excepţia ta. Oare chiar trebuia să fie ea mereu excepţia? Mă întreb de ce.

Am privit-o ţintă în ochi, încercând din nou.

Şi-a întors privirea, după care a desfăcut limonada şi a luat rapid o gură din ea, cu ochii fixaţi pe masă.

— Nu ţi-e foame? am întrebat-o.

— Nu. S-a uitat la masa goală dintre noi. Ţie?

— Nu, nu mi-e foame, am răspuns eu.

Era ultimul lucru pe care-l simţeam.

A coborât privirea, cu buzele strânse. Am aşteptat.

— Îmi faci o favoare, te rog? m-a întrebat, privindu-mă din nou în ochi.

Ce-ar putea să vrea de la mine? Oare mi-ar cere adevărul acela pe care nu aveam voie să-l spun – adevărul pe care nu voiam să-l afle în vecii vecilor?

— Depinde de ceea ce vrei.

— Nu-i mare lucru, mi-a promis ea.

Am aşteptat şi, ca de obicei, mă rodea curiozitatea.

— Mă întrebam doar..., a spus ea încet, uitându-se la sticla de limonadă şi trasând cercuri cu degetul mic pe gura ei, dacă m-ai putea avertiza dinainte data viitoare când te decizi să mă ignori pentru binele meu? Aşa, ca să fiu pregătită.

Voia un avertisment? Deci faptul că o ignoram era neplăcut pentru ea. Am zâmbit.

— Mi se pare corect, am fost de acord.

— Mersi, a spus ea, ridicând privirea.

Faţa îi arăta atât de uşurată, încât îmi venea să râd de propriul meu sentiment de uşurare.

— Acum pot să primesc şi eu un răspuns la schimb? am întrebat plin de speranţă.

— Unul singur.

— Spune-mi *o* teorie.

A roşit!

— Asta nu.

— N-ai pus condiţii, doar mi-ai promis un răspuns, am contrazis-o eu.

— Şi tu ţi-ai încălcat promisiunile, m-a contrazis la rândul ei.

M-a prins.

— Doar o teorie – n-o să râd.

— Ba da, o să râzi.

Era foarte sigură de asta, deşi nu-mi puteam imagina ce putea fi aşa de amuzant.

Am încercat încă o dată să fiu convingător. M-am uitat profund în ochii ei – uşor de făcut având în vedere ce ochi profunzi avea ea – şi am şoptit:

— Te rog?

A clipit şi chipul i-a devenit brusc inexpresiv. Nu era tocmai reacţia pe care voisem s-o obţin.

— Ăăă, ce? a întrebat o clipă mai târziu.

Părea nedumerită. Oare era ceva în neregulă cu ea?

Am încercat din nou.

— Te rog, spune-mi doar o mică teorie.

Mi-am folosit vocea suavă şi neînfricoşătoare şi am

privit-o în ochi. Spre surprinderea şi satisfacţia mea, a funcţionat în sfârşit.

— Hm, păi, ai fost muşcat de un păianjen radioactiv?

Cărţi de benzi desenate? Nici nu-i de mirare că se gândise că voi izbucni în râs.

— Nu eşti foarte creativă, am tachinat-o, încercând să ascund cât de uşurat mă simţeam din nou.

— Îmi pare rău, asta-i tot ce am, a spus ea ofensată.

Reacţia ei m-a făcut să mă simt şi mai uşurat. Puteam s-o tachinez din nou.

— Nu eşti nici măcar pe aproape.

— Niciun păianjen?

— Nu.

— Şi nici radioactivitate?

— Deloc.

— La naiba, a oftat ea.

— Nici kriptonita nu mă deranjează, am spus eu rapid – înainte să înceapă să mă întrebe despre muşcături – apoi a trebuit să chicotesc, pentru că se gândise că eram un supererou.

— Ai zis că n-o să râzi, îţi aminteşti?

Mi-am strâns buzele încercând să redevin serios.

— O să-mi dau eu seama într-un final, mi-a promis ea.

— Aş vrea să nu încerci, i-am răspuns, fără să o tachinez de data aceasta.

— Pentru că...?

— Dacă nu sunt un supererou? Dacă sunt personajul negativ?

A făcut ochii mari şi a deschis puţin buzele.

— Aha, a spus ea. Înţeleg, a mai spus după încă o clipă.

În sfârşit mă auzise.

— Chiar înţelegi? am întrebat, străduindu-mă să-mi ascund agonia.

— Eşti periculos? a ghicit ea.

A început să respire mai greu, iar pulsul i s-a accelerat.

Nu am putut să-i răspund. Oare era acesta ultimul meu moment alături de ea? Avea să fugă acum? Aveam voie să-i spun că o iubesc înainte să plece? Sau s-ar speria şi mai rău

de mine dacă aş face asta?

— Dar nu eşti rău, a şoptit ea, clătinând capul. Nu, nu cred că eşti rău.

— Te înşeli.

Sigur că eram rău. Nu jubilam eu acum, la gândul că avea o părere mai bună despre mine decât meritam? Dacă aş fi fost o persoană bună, aş fi stat departe de ea.

Am întins mâna peste masă şi i-am luat capacul de la sticla de limonadă pe post de diversiune. Nu a tresărit la apropierea bruscă a mâinii mele. Nu îi era cu adevărat frică de mine. Nu încă.

Am rotit capacul ca pe o monedă, uitându-mă la el în loc să mă uit la ea. Urlam în sinea mea.

„Fugi, Bella, fugi.” Nu am reuşit să rostesc cuvintele cu voce tare.

Ea a sărit în picioare. Chiar când începusem să mă îngrijorez că auzise cumva avertismentul meu nerostit, a spus:

— O să-ntârziem.

— Nu vin azi la oră.

— De ce?

„Pentru că nu vreau să te ucid.”

— E sănătos să mai chiuleşti din când în când.

Ca să fiu şi mai exact, era mai sănătos pentru oameni atunci când vampirii chiuleau în zilele în care erau şanse să se lase cu vărsare de sânge omenesc. Domnul Banner preda analiza grupei sanguine astăzi. Alice chiulise deja de la ora de dimineaţă.

— Ei, eu mă duc, a spus ea.

Ceea ce nu m-a surprins. Era o persoană responsabilă – mereu făcea ceea ce trebuia. Era opusul meu.

— Ne vedem mai târziu atunci, am spus, încercând să par din nou relaxat, uitându-mă la capacul care se învârtea.

„Te rog, salvează-te. Te rog să nu mă părăseşti niciodată.”

A ezitat, şi eu am sperat pentru o clipă că va rămâne cu mine până la urmă. Insă s-a auzit soneria de intrare la clase, iar ea s-a grăbit să plece spre oră.

Am aşteptat până a plecat, după care am pus capacul în buzunar – o amintire a celei mai semnificative conversaţii avute împreună până acum – după care am plecat prin ploaie către maşină.

Mi-am pus CD-ul meu preferat, cel care mă calma – acelaşi pe care-l ascultasem în acea primă zi –, dar nu am auzit notele lui Debussy pentru prea mult timp. Alte note îmi zburau prin minte, un fragment dintr-o melodie care mă bucura şi mă intriga în acelaşi timp. Am închis sistemul audio şi am ascultat muzica din capul meu, care a evoluat de la un fragment la o armonie întreagă. Instinctiv, degetele au început să mi se mişte prin aer peste clapele unui pian imaginar.

O compoziţie muzicală nouă începea să prindă contur atunci când atenţia mi-a fost captată de un val de tumult mental.

Oare o să leşine? Ce fac acum? a intrat Mike în panică.

Cam la o sută de metri depărtare, Mike Newton cobora trupul moale al Bellei pe trotuar. Ea a atins inertă betonul rece, cu ochii închişi, cu pielea albă ca a unui cadavru.

Aproape că am smuls portiera din ţâţâni.

Faţa ei lipsită de viaţă nu a avut nicio reacţie atunci când i-am strigat numele.

Propriul corp mi s-a făcut rece ca gheaţa. Ce se întâmpla acum era ca o confirmare a fiecărui scenariu ridicol pe care mi-l imaginasem. Imediat ce o scăpăm din ochi...

Am fost conştient de surprinderea serioasă a lui Mike atunci când i-am răscolit furios prin gânduri. Nu se gândea decât la mânia lui faţă de mine, aşa că nu am ştiut ce se întâmplase cu Bella. Dacă făcuse ceva să o rănească, aveam să-l nimicesc pe loc. Nu ar mai fi rămas nici cea mai mică particulă din corpul lui.

— Ce-i cu ea – e rănită? am întrebat, încercând să mă concentrez pe gândurile lui.

Mă scotea din minţi să fiu nevoit să urmez pasul normal al oamenilor. Nu ar fi trebuit să atrag atenţia asupra apropierii mele.

Apoi am auzit inima ei bătând în timp ce respira normal.

Am privit-o şi am văzut că şi-a strâns ochii, închizându-i mai tare. Gestul acesta mi-a mai redus din panică.

Am văzut în mintea lui Mike un şir de amintiri de la ora de biologie. Capul Bellei pe masa noastră, cu pielea ei translucidă devenind verde. Picături roşii pe cartonaşele albe.

Determinarea grupei sanguine.

M-am oprit în loc, ţinându-mi respiraţia. Una era mirosul ei, şi cu totul altceva era să-i curgă efectiv sângele.

— Cred că a leşinat, a spus Mike panicat şi ranchiunos în acelaşi timp. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nici măcar nu şi-a înţepat degetul.

M-a cuprins un val de uşurare, după care am respirat din nou, gustând aerul. Aha, simţeam mirosul de la sângerarea slabă cauzată de înţepătura lui Mike Newton. Cândva aroma aceea m-ar fi atras.

M-am aşezat în genunchi lângă ea în timp ce Mike se fâţâia pe lângă mine, furios că interveniseră.

— Bella. Mă auzi?

— Nu, a gemut ea. Pleacă.

Uşurarea a fost atât de plăcută, încât am râs. Nu era în pericol.

— O duceam la cabinetul medical, a spus Mike. Dar n-a vrut să meargă mai departe.

— O duc eu. Tu poţi să te întorci la oră, am spus eu categoric.

Mike a strâns din dinţi.

— Nu. Eu trebuie s-o duc.

Nu aveam de gând să mai stau acolo să mă contrazic cu idiotul ăla.

Încântat şi îngrozit, pe jumătate recunoscător, pe jumătate furios de întâmplarea care făcea ca atingerea ei să fie o necesitate, am ridicat-o cu blândeţe de pe trotuar şi am luat-o în braţe, atingându-i numai jacheta şi blugii, păstrând cât mai multă distanţă între trupurile noastre. Înaintam în acelaşi ritm, grăbindu-mă să o ştiu în siguranţă – cu alte cuvinte, cât mai departe de mine.

A deschis larg ochii, şocată.

— Lasă-mă jos, a ordonat ea pe un ton slăbit – simţindu-se ruşinată din nou, am bănuit eu după expresia pe care o avea pe faţă.

Nu-i plăcea deloc să se arate vulnerabilă. Insă corpul îi era atât de moale, încât mă îndoiam că avea să fie în stare să se ţină singură pe picioare, darămite să mai şi meargă.

Am ignorat protestele lui Mike în spatele nostru.

— Arăţi groaznic, i-am spus, neputând să mă opresc din zâmbit, pentru că nu avea nimic în afară de un pic de ameţeală şi ceva greaţă.

— Pune-mă pe trotuar, a spus ea.

Buzele îi erau albe.

— Deci, leşini la vederea sângelui?

O întorsătură ironică de situaţie. A închis ochii şi şi-a încleştat buzele.

— Şi nici măcar nu este sângele tău, am adăugat eu cu surâsul şi mai larg.

Am ajuns la secretariat. Uşa era întredeschisă, aşa că i-am tras un şut să o deschid larg.

Domnişoara Cope a tresărit, speriată.

— Vai de mine! a icnit ea în timp ce o privea pe fata leşinată din braţele mele.

— A leşinat la ora de biologie, am explicat, înainte ca imaginaţia ei să o ia razna.

Domnişoara Cope s-a grăbit să deschidă uşa cabinetului medical. Bella avea ochii din nou deschişi şi a privit-o. Am auzit uimirea interioară a asistentei în vârstă în timp ce o aşezam cu grijă pe fată pe patul ponosit. Imediat ce nu am mai ţinut-o în braţe, m-am dus în capătul opus al încăperii. Trupul îmi era prea aprins, prea plin de dorinţă, cu muşchii tensionaţi şi cu veninul curgând. Ea era atât de caldă şi de apetisantă.

— A leşinat puţin, atâta tot, am asigurat-o pe doamna Hammond. Îşi testează grupele de sânge la biologie.

A încuviinţat din cap, înţelegând mai bine acum.

— Întotdeauna e câte unul.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Dacă e să fie cineva, ne putem baza pe Bella.

— Întinde-te puţin, drăguţă, a spus doamna Hammond. O să treacă.

— Ştiu, a spus Bella.

— Ţi se întâmplă des asta? a întrebat-o asistenta.

— Uneori, a recunoscut ea.

Am încercat să-mi ascund hohotul de râs tuşind.

Gestul a făcut-o pe asistentă să-şi îndrepte atenţia spre mine.

— Poţi să te întorci la oră, a spus ea.

Am privit-o drept în ochi şi am minţit cu o încredere ireproşabilă.

— Trebuie să stau cu ea.

Hmm. Mă întreb... În fine. Doamna Hammond a aprobat din cap.

Cu asistenta a mers perfect. De ce trebuia să fie Bella aşa de dificilă?

— Îţi aduc nişte gheaţă pentru frunte, drăguţă, a spus asistenta, simţindu-se uşor stânjenită după ce se uitase în ochii mei – aşa cum *ar trebui* să se simtă oamenii – şi a ieşit din încăpere.

— Ai avut dreptate, a gemut Bella, închizând ochii.

Oare la ce se referise? Am sărit la cea mai sumbră concluzie: îmi acceptase avertismentele.

— De obicei am dreptate, am spus eu, încercând să-mi păstrez tonul amuzat – devenise puţin amar. Dar la ce te referi acum mai precis?

— Chiulitul chiar *este* sănătos, a oftat ea.

Şi m-am simţit din nou uşurat.

Apoi a tăcut. A continuat să respire regulat. Buzele ei îşi redobândeau nuanţa roz. Gura îi era puţin asimetrică, buza de sus fiind un pic prea plină în contrast cu cea de jos. Am avut o senzaţie ciudată să-i privesc buzele. Mi-a venit să mă apropii şi mai tare de ea, ceea ce nu era o idee bună.

— Pentru o clipă chiar m-ai speriat, am spus, încercând să reiau conversaţia. Tăcerea era dureroasă într-un fel ciudat, lăsându-mă singur fără vocea ei. Am crezut că Newton îţi căra cadavrul să-l îngroape în pădure.

— Ha, ha, a răspuns ea.

— Sincer, am văzut cadavre care arătau mai bine. Ceea ce era adevărat. Eram îngrijorat că va trebui să îţi răzbun moartea.

Şi chiar aş fi făcut-o.

— Bietul Mike, a oftat ea. Sigur e furios.

Şi eu fierbeam de furie, dar m-am stăpânit rapid.

— Nu mă poate suferi deloc, i-am spus, încântat de idee.

— Nu poţi fi sigur de asta.

— I-am văzut faţa – îmi dau seama.

Cel mai probabil era adevărat că doar privindu-i faţa aş fi obţinut suficiente dovezi ca să fac această presupunere.

— Cum m-ai văzut? Credeam că chiuleşti.

Faţa ei arăta mai bine – nuanţa de verde dispăruse de pe pielea ei translucidă.

— Eram în maşină şi ascultam un CD.

Gura i-a zvâcnit, ca şi cum răspunsul meu obişnuit ar fi luat-o cumva prin surprindere.

A deschis ochii din nou atunci când doamna Hammond s-a întors cu compresa rece.

— Poftim, drăguţă, a spus ea atunci când a pus compresa pe fruntea Bellei. Arăţi mai bine, a adăugat.

— Cred că sunt bine, a spus Bella, după care s-a ridicat în şezut, dând compresa la o parte.

Desigur, nu-i plăcea să aibă cineva grijă de ea.

Doamna Hammond şi-a fluturat mâinile cu piele zbârcită spre fată, ca şi cum se pregătea să o împingă înapoi în poziţie culcată, moment în care domnişoara Cope a deschis uşa cabinetului şi a băgat capul înăuntru. Am simţit imediat un iz de sânge proaspăt.

Invizibil în biroul din spatele ei, Mike Newton era încă foarte furios, dorindu-şi ca în locul băiatului greu pe care-l ţâra acum să fi fost fata aflată aici cu mine.

— Mai avem unul, a anunţat domnişoara Cope.

Bella a sărit rapid din pat, dornică să scape de a mai fi în centrul atenţiei.

— Poftim, a spus ea restituind compresa doamnei Hammond. Nu mai am nevoie de ea.

Mike a mormăit în timp ce l-a împins pe jumătate pe Lee

Stephens pe uşă. Sângele i se prelingea pe mâna pe care Lee o ţinea aproape de faţă, scurgându-se spre încheietură.

— Oh, nu. Era momentul să plec – şi la fel şi Bella, se pare. Du-te în secretariat, Bella.

S-a uitat spre mine, surprinsă.

— Crede-mă, du-te.

Ea s-a întors pe călcâie şi a prins uşa chiar înainte să se închidă, grăbindu-se către secretariat. Am urmat-o îndeaproape. Părul ei mi-a atins mâna.

S-a întors să se uite la mine, încă nesigură.

— Chiar m-ai ascultat. Iată o premieră.

Nasul ei micuţ s-a strâmbat.

— Am simţit miros de sânge.

M-am uitat la ea surprins.

— Oamenii nu pot simţi mirosul sângelui.

— Eu pot – de la asta îmi vine rău. Sângele miroase ca rugina... şi ca sarea.

Chipul mi-a încremenit, încă privind-o fix.

Oare chiar era om? *Arăta* ca un om. Era delicată ca o fiinţă umană. Mirosea ca un om – mă rog, chiar mai bine aş putea spune. Se purta ca un om... oarecum. Insă nu gândea ca un om şi nici nu reacţiona ca unul.

Şi totuşi, ce altă opţiune exista?

— Ce e? a insistat ea.

— Nimic.

Mike Newton ne-a întrerupt, intrând pe uşă cu gânduri ranchiunoase şi războinice.

— *Arăţi* mai bine, i-a spus el nepoliticos.

Mi-a zvâcnit mâna, dorindu-mi să-i dau o lecţie. Mai bine aveam grijă să nu fac vreo prostie, altfel aş fi sfârşit omorându-l pe băiatul acesta respingător.

— Ţine-ţi mâna în buzunar, a spus ea, şi pentru o secundă am crezut că vorbea cu mine.

— Nu mai sângerează, a răspuns el bosumflat. Mai vii la oră?

— Glumeşti? Va trebui să mă-ntorc pe călcâie şi să revin aici.

Foarte bine. Credeam că aveam să ratez toată această

oră cu ea, în schimb căpătasem chiar timp suplimentar. Un cadou pe care în mod clar nu-l meritam.

— Mda, bănuiesc că aşa-i..., a mormăit Mike. Deci, vii weekendul ăsta? La plajă?

Ce însemna asta? Aveau planuri. Furia m-a încremenit în loc. Şi totuşi, era o ieşire de grup. Mike trecea în revistă în mintea lui şi lista celorlalţi invitaţi, numărând locurile. Nu erau doar ei doi. Cu toate acestea, furia nu mi s-a domolit. M-am sprijinit discret de biroul înalt, controlându-mi reacţia.

— Sigur, ţi-am spus că vin, i-a promis ea.

Deci îi spusese „da” şi lui. Gelozia m-a ars mai dureros decât setea.

— Atunci ne vedem la magazinul tatei, la ora zece. *Iar Cullen nu este invitat.*

— Voi fi acolo, a spus ea.

— Ne vedem atunci la ora de educaţie fizică.

— Da, i-a răspuns ea.

S-a grăbit să se ducă la oră, cu gândurile pline de venin. *Ce vede la ciudatul ăla? Sigur, e bogat, cred. Fetele îl consideră atrăgător, însă nu pricep de ce. E prea... perfect. Pun pariu că tatăl lor face experimente de chirurgie plastică pe ei. De asta sunt toţi aşa albi şi frumoşi. Nu arată natural. Iar el arată cumva... înfricoşător. Uneori, când se uită la mine, jur de nu-mi vine să cred că e gata să mă omoare. Ce dubios.*

— Educaţie fizică, a repetat Bella încet, apoi a mârâit.

M-am uitat la ea şi mi-am dat seama că era din nou nemulţumită de ceva. Nu-mi dădeam seama despre ce era vorba, dar se vedea limpede că nu voia să meargă la următoarea oră cu Mike, iar eu îi susţineam planurile întru totul.

M-am apropiat şi m-am aplecat spre faţa ei, simţindu-i căldura pielii radiind pe buzele mele. Nu am îndrăznit să respir.

— Mă ocup eu de asta, am murmurat. Du-te şi aşază-te şi arată palidă.

A făcut aşa cum am zis, aşezându-se pe unul dintre scaunele pliante şi sprijinindu-şi capul de perete, în timp ce,

în spatele meu, domnişoara Cope ieşea din camera din spate şi se ducea spre biroul ei. Cu ochii închişi, Bella arăta de parcă leşinase iar. Nu-i revenise cu totul culoarea obişnuită a feţei.

M-am întors către secretară. Speram că Bella era atentă la asta, m-am gândit cu cinism. Aşa *ar trebui* să reacţioneze o fiinţă umană.

— Domnişoară Cope? i-am atras eu atenţia, folosindu-mă iar de vocea mea convingătoare.

A clipit rapid şi a ridicat brusc capul. *Abţine-te!*

— Da?

Ce interesant! Pulsul lui Shelly Cope crescuse pentru că mă găsea atrăgător, nu pentru că se temea de mine. Eram obişnuit cu genul acela de reacţie în preajma fiinţelor umane de sex feminin, cele care se obişnuiseră cumva cu genul nostru prin expunere continuă... şi totuşi nu mă gândisem la aceeaşi explicaţie atunci când îi creştea Bellei pulsul.

Îmi plăcea gândul acela, poate prea mult. Am zâmbit cu zâmbetul meu uman grijuliu şi cald, iar domnişoara Cope a început să respire şi mai sonor.

— Bella are educaţie fizică următoarea oră şi nu cred că se simte îndeajuns de bine. De fapt, cred că ar trebui s-o duc chiar acum acasă. Credeţi că aţi putea s-o învoiţi de la oră?

Am privit în ochii ei lipsiţi de profunzime, bucurându-mă că asta îi deraiase procesul gândirii. Oare era posibil ca Bella...?

Domnişoara Cope a înghiţit cu zgomot înainte să răspundă.

— Ai nevoie şi tu de învoire, Edward?

— Nu, eu am oră cu doamna Goff şi nu se va supăra.

Nu-i mai dădeam cine ştie ce atenţie acum. Exploram această nouă posibilitate.

Hmm. Mi-ar fi plăcut să cred că Bella mă considera atrăgător aşa cum mă considerau ceilalţi oameni, dar când mai avusese ea aceeaşi reacţie precum alţi oameni? Nu trebuia să-mi fac prea mari speranţe.

— Bine, atunci s-a rezolvat. Sănătate multă, Bella!

Bella a încuviinţat din cap slăbită, exagerând puţin.

— Poţi să mergi sau vrei să te iau iar în braţe? am întrebat eu, amuzat de cât de prost îşi jucase rolul.

Ştiam că va dori să meargă – nu ar fi vrut să fie percepută ca fiind vulnerabilă.

— Merg singură.

Avusesem din nou dreptate.

S-a ridicat, ezitând o clipă ca şi cum voia să-şi testeze echilibrul. I-am ţinut uşa şi am ieşit amândoi în ploaie.

Am privit-o cum şi-a ridicat faţa spre ploaia măruntă cu ochii închişi, cu o umbră de zâmbet pe buze. Oare la ce se gândea? Ceva părea ciudat în gestul acela şi apoi mi-am dat seama de ce mi se părea nefamiliar. Fetele normale nu ar fi ridicat faţa spre ploaie. Fetele normale ar fi purtat de obicei machiaj, chiar şi în locul acesta cu o vreme atât de umedă.

Bella nu purta niciodată machiaj şi nici nu avea nevoie. Industria cosmetică făcea miliarde de dolari pe an de la femeile care încercau să aibă o piele ca a ei.

— Mersi, mi-a zis ea zâmbindu-mi. Aproape că merită să mi se facă rău ca să scap de educaţie fizică.

— Oricând, i-am răspuns.

— Deci vii? Sâmbăta asta, vreau să zic.

Părea că speră să vin şi eu.

Ah, speranţa ei mi-a mai domolit durerea cauzată de gelozie. Voia să fiu eu cu ea, nu Mike Newton. Şi voiam să spun „da”. Însă erau multe lucruri de luat în calcul. În primul rând, sâmbăta aceea avea să fie o zi însorită.

— Unde vă duceţi, mai exact?

Am încercat să-mi păstrez vocea relaxată, ca şi cum răspunsul nu ar fi contat foarte mult. Mike spusese *plajă,* totuşi, iar acolo nu erau mari şanse să pot să evit lumina soarelui. Emmett s-ar fi enervat dacă aş fi anulat planurile noastre, dar asta nu m-ar fi oprit dacă aş fi găsit o cale să petrec timp cu ea.

— În rezervaţia La Push, la Prima Plajă.

Deci îmi era imposibil să merg.

Mi-am oblojit dezamăgirea, după care m-am uitat la ea, zâmbind strâmb.

— Nu prea cred că am fost invitat.

Ea a oftat, deja resemnată.

— Tocmai te-am invitat eu.

— Hai să nu-l provocăm pe bietul Mike săptămâna asta mai mult decât am făcut-o deja noi doi. Nu vrem să explodeze.

M-am gândit cum l-aş fi făcut eu pe *bietul Mike* să explodeze şi imaginea aceea mentală mi-a provocat o plăcere intensă.

— Lasă-l pe Mike, a spus ea, expeditivă din nou şi am zâmbit.

Apoi a început să se îndepărteze de mine.

Fără să stau să mă gândesc la ce urma să fac, m-am întins instinctiv şi am prins-o de jachetă. S-a oprit brusc.

— Unde crezi că te duci?

Eram supărat, aproape furios că pleca. Nu avusesem suficient timp cu ea.

— Acasă, a spus ea, în mod clar nedumerită de ce m-aş fi supărat din cauza asta.

— N-ai auzit când am promis că te duc în siguranţă acasă? Crezi că o să te las să şofezi în starea ta?

Ştiam că nu avea să-i placă *asta* – iar făceam referire la starea ei de vulnerabilitate. Insă trebuia să exersez pentru călătoria la Seattle – să văd dacă pot să mă descurc cu ea aşa de aproape de mine, într-un spaţiu atât de mic. Aici era vorba despre un drum mult mai scurt.

— Ce stare? a ripostat ea. Şi ce se va întâmpla cu camioneta mea?

— O să o rog pe Alice să ţi-o aducă după ore.

Am tras-o cu grijă spre maşina mea. Se pare că era destul de dificil pentru ea *să meargă.*

— Dă-mi drumul! a insistat, smucindu-se într-o parte şi-ntr-alta, aproape împiedicându-se.

Am întins o mână ca să o prind, dar s-a redresat înainte să fie necesar. Nu ar fi trebuit să caut motive să o ating. Ceea ce m-a făcut să-mi amintesc reacţia pe care o avea

domnişoara Cope în prezenţa mea, însă am lăsat gândul acela deoparte. Erau multe de analizat în direcţia aceea.

I-am dat drumul, aşa cum mi-a cerut, dar apoi am regretat – s-a împiedicat imediat şi s-a lovit de portiera din dreapta a maşinii mele. Va trebui să am şi mai mare grijă de-acum înainte, să iau în calcul cât de uşor îşi pierde echilibrul.

— Eşti atât de *agresivi*

Avea dreptate. Comportamentul meu era puţin spus ciudat. Oare avea să-mi spună „nu” de data asta?

— E deschis.

M-am urcat la volan şi am pornit maşina.

A rămas încordată acolo, încă afară, deşi ploaia se înteţise şi ştiam că nu-i plăcea nici frigul, nici umezeala. Părul începuse să i se ude leoarcă, devenind aproape negru la culoare.

— Sunt perfect capabilă să şofez singură până acasă!

Sigur că era. Însă tânjeam după timpul petrecut cu ea într-un fel în care nu mai tânjisem după nimic altceva. Senzaţia nu era la fel de imediată şi puternică precum setea, era ceva diferit, o altfel de dorinţă, o altfel de durere.

A tremurat.

Am coborât geamul din partea pasagerului şi m-am aplecat înspre ea.

— Urcă, Bella.

Ochii i s-au îngustat, moment în care am presupus că dez- bătea în minte dacă să urce sau nu.

— O să te târăsc înapoi..., am glumit, întrebându-mă dacă intuisem bine, dar consternarea de pe faţa ei mi-a confirmat că avusesem dreptate.

Cu bărbia ridicată ţeapănă în aer, a deschis portiera şi s-a urcat. Din păr îi cădeau picături pe tapiţerie, iar ghetele scârţâiau una de alta.

— Nu era nevoie de aşa ceva, a spus ea.

Mi s-a părut că arăta mai degrabă jenată decât furioasă în adevăratul sens al cuvântului. Oare chiar era complet nepotrivit comportamentul meu? *Crezusem* că o tachinez, că mă comportam ca orice adolescent infatuat, dar dacă o

dădeam în bară cu totul? Oare se simţea forţată? Mi-am dat seama că avea toate motivele să se simtă aşa.

Nu ştiam cum să mă comport în situaţiile astea. Cum să o curtez ca un bărbat normal şi modern în anul 2005. Pe vremea când eram om, învăţasem obiceiurile timpurilor de atunci. Datorită darului meu deosebit, acum ştiam destul de bine cum gândeau oamenii, ce făceau, cum se comportau, însă atunci când încercam să mă comport relaxat şi în pas cu moda, nu-mi ieşea deloc. Şi nici de la familia mea nu învăţasem nimic util. Niciunul dintre ei nu avea un mod normal de a curta, chiar şi exceptând celelalte două calificări.

Rosalie şi Emmett fuseseră clişeul standard de dragoste la prima vedere. Nu existase niciun moment în care vreunul dintre ei să pună la îndoială ce însemnau unul pentru celălalt. Din prima clipă în care îl văzuse pe Emmett, Rosalie fusese atrasă de inocenţa şi sinceritatea de care nu avusese parte în viaţă, aşa că-l dorise pentru ea. Din prima clipă în care o zărise pe Rosalie, Emmett văzuse o zeiţă pe care o venerase fără încetare de atunci. Nu avuseseră niciodată o primă conversaţie stânjenitoare plină de îndoieli, nu-şi roseseră niciodată unghiile de emoţie în aşteptarea unui „da” sau a unui „nu”.

Felul în care Alice şi Jasper ajunseseră un cuplu fusese încă şi mai puţin normal. Alice ştiuse că-l va iubi pe Jasper cu douăzeci şi opt de ani înainte de prima lor întâlnire. Văzuse deja ani, decenii, secole din viitorul lor împreună. La rândul lui, Jasper, simţind toate emoţiile ei în acel moment mult aşteptat, puritatea, siguranţa şi profunzimea dragostei lui Alice, nu avusese cum să nu fie copleşit. Cred că-l luase pe sus ca un tsunami.

La Carlisle şi Esme fusese o poveste ceva mai obişnuită decât a celorlalţi. Esme era deja îndrăgostită de Carlisle – spre marele lui şoc –, dar nu prin vreun mijloc mistic sau magic. Îl întâlnise pe Carlisle pe când era fetiţă şi, atrasă de blândeţea, inteligenţa şi frumuseţea lui inimaginabilă, dezvoltase un ataşament faţă de el care o bântuise tot restul vieţii de om. Viaţa nu fusese blândă cu Esme, prin

urmare nu fusese de mirare că amintirea aceea preţioasă cu un om bun nu-i părăsise niciodată inima. După momentul îngrozitor al transformării, când se trezise direct în visul ei de demult, nu avusese ochi decât pentru el.

Fusesem acolo să-l avertizez pe Carlisle despre reacţia ei neprevăzută. Se aşteptase ca ea să fie şocată de transformare, traumatizată de durere, îngrozită de ceea ce devenise, cum fusesem şi eu de altfel. Se aşteptase să trebuiască să-i explice şi să-şi ceară iertare, să o consoleze şi să uşureze situaţia. Ştia că existau şanse mari ca ea să fi preferat moartea, că ar fi putut să-l dispreţuiască pentru alegerea pe care o făcuse fără ca Esme să ştie şi să consimtă. De aceea el nu fusese pregătit pentru disponibilitatea ei imediată de a face parte din viaţa aceasta – nu neapărat din viaţa în sine, ci din *viaţa lui.*

Înainte de momentul respectiv, Carlisle nu se văzuse ca posibil obiect de iubire romantică. Părea contrar a ceea ce era el – un vampir, un monstru. Informaţia pe care i-o dădusem eu schimbase felul în care o privea pe Esme, felul în care se privea pe sine.

Mai mult chiar, *alegerea* de a salva pe cineva era un act de mare intensitate. Nu era o decizie pe care un individ sănătos la cap să o poată lua cu uşurinţă. Atunci când Carlisle mă alesese, se simţise legat de mine prin zeci de sentimente înainte să mă trezesc şi să-mi dau seama ce mi se întâmplase. Responsabilitate, nelinişte, afecţiune, milă, speranţă, compasiune... Era o apartenenţă naturală în acest act, ceva ce eu nu experimentasem niciodată, doar auzisem cum este din gândurile lui şi ale lui Rosalie. El se simţise deja tatăl meu înainte ca eu să ştiu măcar cum îl cheamă. Pentru mine a fost uşor şi instinctiv să intru în rolul de fiu. Dragostea a venit cu uşurinţă – deşi am pus-o mereu pe seama caracterului său decât pe seama faptului că el mă transformase.

Aşadar, ori din aceste motive, ori pur şi simplu pentru că Esme şi Carlisle erau făcuţi să fie împreună... chiar şi cu darul meu de a auzi totul aşa cum se întâmplase, nu aveam să ştiu niciodată. Ea îl iubea, iar el a aflat repede că era

capabil să o iubească la rândul lui. A durat foarte puţin până când surprinderea lui s-a transformat în uimire, descoperire şi apoi îndrăgostire. Atât de multă fericire.

Doar câteva momente de stânjeneală uşor de depăşit, rezolvate cu puţin citit de gânduri. Nimic stânjenitor în asta. Niciunul dintre ei nu bâjbâise în necunoscut ca mine.

Îmi luase mai puţin de o secundă ca toate aceste cupluri care ajunseseră împreună prin moduri mai puţin complicate să-mi treacă prin minte. Bella tocmai închidea portiera. Am pornit repede căldura, ca să se simtă confortabil şi am redus sonorul muzicii ca să fie doar pe fundal. Am condus spre ieşirea din parcare, privind-o cu coada ochiului. Îşi răsfrânsese buza inferioară, exprimând încăpăţânare.

Dintr-odată s-a uitat la sistemul audio cu interes şi expresia bosumflată i-a dispărut.

— „Clar de Lună”? a întrebat.

Era oare fan al muzicii clasice?

— Ştii muzica lui Debussy?

— Nu foarte bine, a spus. Mama ascultă multă muzică clasică acasă, dar eu cunosc doar bucăţile care-mi plac.

— E şi una dintre favoritele mele.

Am privit ploaia şi m-am gândit la asta. Deci chiar aveam ceva în comun cu fata aceasta. Începusem să cred că eram diferiţi în toate sensurile posibile.

Părea mai relaxată acum, uitându-se în gol la ploaie, la fel ca mine. Am profitat că era temporar distrasă ca să testez cum era să inspir.

Am inspirat cu grijă pe nas.

Foarte puternic.

Am strâns tare volanul între degete. Ploaia o făcea să miroasă mai bine. Nu credeam că aşa ceva putea fi posibil. Mă înţepa limba de nerăbdarea de a-i simţi gustul.

Monstrul nu adormise, am observat dezgustat. Doar mai trăgea de timp.

Am încercat să înghit arsura din gât. Nu m-a ajutat. M-am înfuriat. Aveam aşa de puţin timp cu ea. Şi cât efort fusese necesar ca să obţin cincisprezece minute în plus. Am inspirat din nou şi m-am luptat cu reacţia mea. *Trebuia* să

fiu mai puternic decât acest instinct.

„Oare ce aş fi făcut dacă nu aş fi fost personajul negativ din povestea asta?” m-am întrebat. Cum aş fi folosit acest timp valoros?

Aş fi aflat mai multe despre ea.

— Cum e mama ta? am întrebat-o.

Bella a zâmbit.

— Arată cam ca mine, doar că-i mai drăguţă.

M-am uitat sceptic la ea.

— Eu am moştenit mai mult din firea lui Charlie. Ea este mai delăsătoare decât mine şi mai curajoasă.

Delăsătoare, puteam să cred. Mai curajoasă? Nu eram aşa de convins.

— E iresponsabilă, uşor excentrică şi o bucătăreasă foarte imprevizibilă. E cea mai bună prietenă a mea.

Vocea a început să-i devină melancolică. Fruntea i s-a încreţit. *

Aşa cum observasem şi înainte, tonul îi suna mai degrabă ca al unui părinte decât ca al unui copil.

Am oprit în faţa casei ei, întrebându-mă cam târziu de unde ştiusem unde locuia. Nu, asta nu avea de fapt cum să trezească vreo suspiciune într-un oraş aşa de mic, unde tatăl ei era o persoană publică.

— Ce vârstă ai tu, Bella?

Sigur era mai mare decât colegii ei. Poate că începuse şcoala mai târziu sau rămăsese, dintr-un motiv sau altul, în urmă. Totuşi, părea puţin probabil, la cât era de isteaţă.

— Am şaptesprezece ani, a răspuns ea.

— Nu pari de şaptesprezece ani.

A râs.

— Ce este?

— Mama spune mereu că m-am născut în vârstă de treizeci şi cinci de ani şi că îmbătrânesc cu fiecare an. A râs, apoi a oftat. Ei, cineva trebuie să fie adultul.

Asta a mai clarificat unele lucruri. Era lesne de înţeles că iresponsabilitatea mamei o determinase pe fiică să fie cea matură. Fusese nevoită să se maturizeze devreme, pentru ca ea să aibă grijă de mamă. De asta nu-i plăcea să fie

îngrijită de altii – simţea că era treaba ei.

— Nici tu nu arăţi ca un copil de liceu, a spus, scoţându-mă din reverie.

M-am încruntat. Cu cât înţelegeam mai multe despre ea, cu atât ea înţelegea chiar prea multe despre mine. Am schimbat subiectul.

— Deci, de ce s-a măritat mama ta cu Phil?

A ezitat o clipă înainte să răspundă.

— Mama... e foarte tânără pentru vârsta ei. Cred că Phil o face să se simtă şi mai tânără. Oricum, e nebună după el.

A clătinat îngăduitor din cap.

— Eşti de acord cu asta? am întrebat-o.

— Contează? mi-a răspuns. Vreau să fie fericită... iar ea îl vrea pe el.

Comentariul îi fusese atât de lipsit de egoism, încât, dacă nu s-ar fi potrivit deja prea bine cu ce aflasem despre caracterul ei, m-ar fi şocat.

— Foarte generos din partea ta... Mă întreb...

— Ce?

— Crezi că şi ea s-ar purta la fel cu tine? Indiferent de bărbatul pe care l-ai alege?

Fusese o întrebare prostească şi nici nu-mi putusem menţine tonul vocii calm în timp ce o rostisem. Cât de stupid să mă gândesc că cineva ar trebui să mă aprobe *pe mine* ca partener pentru fiica ei. Cât de stupid să mă gândesc că Bella m-ar alege pe mine.

— C-cred că da, s-a bâlbâit ea, reacţionând într-un fel la privirea mea.

Oare îi era teamă? M-am gândit iar la domnişoara Cope. Care erau celelalte semne? Ochii măriţi puteau să exprime ambele emoţii. Şi totuşi, dacă cineva flutura din gene, atunci nu avea cum să fie teamă, ci opusul. Buzele îi erau uşor întredeschise...

Bella şi-a revenit.

— Dar ea e părintele, până la urmă. E puţin diferit.

Am zâmbit strâmb.

— Nimeni înfricoşător atunci.

— Ce înţelegi prin „înfricoşător”? Mulţi cercei pe faţă şi

tatuaje pe tot corpul?

Mi-a zâmbit larg.

— Asta este o definiţie, bănuiesc. În opinia mea, o definiţie neamenințătoare.

— Care-i definiţia ta?

Mereu punea întrebarea greşită. Sau poate că le punea fix pe cele potrivite. Pe cele la care nu voiam cu niciun preţ să răspund.

— Crezi că *eu* aş putea fi înfricoşător? am întrebat, încercând să zâmbesc puţin.

S-a gândit un moment înainte să-mi răspundă pe un ton serios.

— Hm... cred că *ai putea* fi dacă ai vrea.

Am devenit şi eu serios.»

— Acum ţi-e teamă de mine?

Mi-a răspuns imediat, fără să gândească.

— Nu.

Am zâmbit mai relaxat. Nu credeam că spunea adevărul sută la sută, dar nici nu minţea propriu-zis. Măcar nu îi era teamă de mine suficient cât să-şi dorească să plece. Mă întreb ce ar fi simţit dacă i-aş fi spus că purta această conversaţie cu un vampir, după care m-am cutremurat când mi-am imaginat reacţia ei.

— Deci, acum o să-mi povesteşti despre familia ta? Sunt sigură că-i o poveste mai interesantă decât a mea.

Cel puţin una mai înfricoşătoare.

— Ce vrei să ştii? am întrebat cu prudenţă.

— Soţii Cullen te-au adoptat?

— Da.

A ezitat, apoi a vorbit încet.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

— Au murit cu multi ani în urmă.

— Îmi pare rău, a murmurat ea, în mod clar îngrijorată că mi-ar fi putut face rău cu întrebarea aceea.

Ea era îngrijorată pentru *mine.* Ce sentiment ciudat, să văd că îi pasă, chiar şi în felul acesta banal.

— Nu îmi amintesc foarte bine de ei, am asigurat-o. Carlisle şi Esme sunt părinţii mei de ceva vreme.

— Şi-i iubeşti, a dedus ea.

Am zâmbit.

— Da. Nu-mi imaginez doi oameni mai buni.

— Eşti foarte norocos.

— Ştiu că simt. Cel puţin în această privinţă, din punct de vedere al părinţilor mei, nu puteai spune că n-am avut noroc.

— Şi fratele şi sora ta?

Dacă aveam să o las să mă întrebe prea multe detalii, aveam să fiu nevoit să mint. M-am uitat la ceas, dezamăgit că trecuse timpul petrecut alături de ea, dar şi uşurat totodată. Durerea era gravă şi m-am îngrijorat că arsura din gâtul meu ar putea să ia brusc foc şi să mă controleze ea pe mine.

— Fratele meu şi sora mea, şi mai ales Jasper şi Rosalie, vor fi foarte supăraţi dacă trebuie să stea în ploaie să mă aştepte.

— Ah, îmi pare rău, cred că trebuie să pleci.

Nu s-a mişcat. Nici ea nu voia ca timpul petrecut împreună să se termine.

Durerea nu era chiar aşa de rea, m-am gândit. Insă trebuia să fiu responsabil.

— Şi probabil că îţi vrei camioneta înapoi înainte să ajungă şeful de poliţie Swan acasă, ca să nu fii nevoită să îi spui despre incidentul de la ora de biologie.

Am zâmbit larg când mi-am amintit de stânjeneala ei când o ţinusem în braţe.

— Sunt sigură că a auzit deja. Nu există secrete în Forks.

A spus numele oraşului pe un ton diferit, care exprima clar că nu-i plăcea.

Am râs de ceea ce spusese. Nu existau secrete, chiar aşa.

— Distracţie plăcută la plajă. M-am uitat la ploaia torenţială, ştiind că nu avea să dureze la nesfârşit, însă dorindu-mi mai mult ca niciodată să fi durat. Şi vreme bună pentru stat la soare.

Ei bine, vremea avea să devină bună până sâmbătă. Şi

ei avea să-i placă. Iar fericirea ei devenise cel mai important lucru pentru mine. Mai importantă decât propria-mi fericire.

— Nu ne vedem mâine?

Îngrijorarea din tonul ei îmi plăcea la nebunie, dar tânjeam, de asemenea, să nu fiu nevoit să o dezamăgesc.

— Nu. Emmett şi cu mine începem weekendul mai devreme.

Acum eram supărat pe mine că-mi făcusem planuri. Puteam să le anulez... însă nu se punea problema de prea multă vânătoare în momentul de faţă, iar familia mea avea să se îngrijoreze suficient din cauza comportamentului meu chiar şi fără să le arăt cât de obsedat deveneam. Încă nu eram sigur ce fel de nebunie mă posedase cu o seară în urmă. Trebuia neapărat să găsesc o cale de a-mi controla pornirile. Poate că o mică distanţare avea să mă ajute.

— Ce aveţi de gând să faceţi? a întrebat ea, nefiind deloc mulţumită cu vestea aceea.

Şi mai multă plăcere, şi mai multă durere.

— Mergem într-o excursie în sălbăticia de pe Stâncile Caprei, la sud de muntele Rainier.

Emmett abia aştepta sezonul urşilor.

— Ah, bine, distracţie plăcută.

M-am bucurat iarăşi de lipsa ei de entuziasm.

În timp ce o priveam, aproape că începuse să mă doară gândul că trebuia să-mi iau, fie şi temporar, la revedere de la ea. Era aşa de blândă, aşa de vulnerabilă. Mi se părea o nesăbuinţă să o pierd din vedere, într-un loc unde i se putea întâmpla orice. Şi totuşi, cel mai rău lucru care i se putea întâmpla ar fi rezultat din relaţia cu mine.

— Vrei să faci ceva pentru mine weekendul acesta? am întrebat cu seriozitate.

A dat din cap, în mod clar uimită de intensitatea mea.

„Fii relaxat.”

— Nu te supăra, dar pari unul dintre oamenii aceia care atrag accidentele ca un magnet. Aşa că... încearcă să nu cazi în ocean sau să te laşi călcată de ceva, bine?

I-am zâmbit amar, sperând că nu va observa tristeţea

reală din ochii mei. Cât de mult mi-aş fi dorit să nu fim în situaţia în care îi era mult mai bine fără mine, indiferent ce ar putea să i se întâmple acolo.

„Fugi, Bella, fugi. Te iubesc prea mult, pentru binele tău, sau al meu.”

S-a simţit jignită că o tachinam. Cred că iar o făcusem într-un mod nepotrivit. S-a uitat urât la mine.

— O să văd ce pot să fac! s-a răstit sărind din maşină în ploaie şi trântind portiera cât de tare a putut în urma ei.

Am strâns mâna în jurul cheii pe care tocmai i-o luasem din buzunarul hainei şi i-am inhalat profund mirosul în timp ce mă îndepărtam.

Capitolul 7

Melodia

A trebuit să aştept când m-am întors la şcoală. Ultima oră încă nu se terminase. Asta era bine, pentru că aveam lucruri la care să mă gândesc şi aveam nevoie de timp singur.

În maşină se mai simţea mirosul ei. Am ţinut geamurile închise, lăsându-l să mă copleşească, încercând să mă obişnuiesc cu senzaţia de a-mi arde în mod intenţionat gâtul.

Atracţie.

Era un concept problematic la care trebuia să mă gândesc. Avea atâtea faţete, atâtea înţelesuri şi niveluri diferite. Nu era acelaşi lucru ca dragostea, dar erau legate unul de altul în mod inexorabil.

Habar nu aveam dacă Bella era atrasă de mine. (Oare tăcerea ei mentală avea să mă enerveze din ce în ce mai mult până o luam razna? Sau era o limită la care puteam ajunge în cele din urmă?)

Am încercat să îi compar reacţiile fizice cu ale altora, cu secretara sau cu Jessica Stanley, dar rezultatul a fost neconcludent. Aceleaşi semne – schimbările în ritmul

cardiac şi tiparele de respiraţie – puteau însemna foarte bine şi teamă, şoc sau nelinişte, nu doar interes. Cu siguranţă, alte femei, şi chiar şi bărbaţi, reacţionaseră la vederea mea cu o senzaţie de teamă instinctivă. Erau mai multi cei care simţiseră asta. Părea improbabil ca Bella să aibă aceleaşi gânduri pe care le avusese cândva Jessica Stanley. La urma urmei, Bella ştia foarte bine că ceva este în neregulă cu mine, chiar dacă nu ştia exact ce anume. Îmi atinsese pielea ca de gheaţă şi îşi retrăsese mâna simţind răceala.

Şi totuşi... îmi aminteam fanteziile acelea care mă dezgustau, dar acum îmi reveneau în minte cu Bella în locul Jessicăi.

Respiram mai repede, iar focul îmi ardea gâtul cu totul.

Şi dacă ar fi fost *Bella* cea care şi-ar fi imaginat că îi cuprind cu braţele trupul delicat? Că o trag la pieptul meu şi îi cuprind bărbia cu mâna? Că îi dau la o parte perdeaua grea de păr de pe chipul îmbujorat? Că îi conturez forma buzelor pline cu buricele degetelor? Că îmi aplec faţa aproape de a ei, unde îi pot simţi fierbinţeala răsuflării pe gura mea? Că mă apropii şi mai mult...

Însă apoi am tresărit şi am îndepărtat fantezia din minte, ştiind, aşa cum ştiusem şi atunci când Jessica îşi imaginase lucrurile acelea, ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi apropiat atât de mult de ea.

Atracţia era o dilemă imposibilă, pentru că eu eram deja atras de Bella în cel mai groaznic mod.

Voiam ca Bella să fie atrasă de mine, ca o femeie de un bărbat?

Asta era întrebarea greşită. Întrebarea corectă era dacă *trebuia* să-mi doresc ca Bella să fie atrasă de mine în acel mod, şi răspunsul era „nu”. Pentru că eu nu eram om, iar asta nu era cinstit faţă de ea.

Îmi doream cu fiecare fibră a fiinţei mele să fiu un bărbat obişnuit, ca s-o pot ţine în braţe fără să-i risc viaţa. Să fiu liber să-mi creez propriile mele fantezii, unele care nu se terminau cu sângele ei pe mâini, cu sângele ei înroşindu-mi ochii.

Faptul că o curtam era incalificabil. Ce fel de relaţie puteam să-i ofer dacă nu puteam risca s-o ating?

Mi-am lăsat capul în mâini.

Totul era cu atât mai tulburător, cu cât nu mă simţisem niciodată aşa de aproape de a fi om în toată existenţa mea – nici măcar atunci când *fusesem* om, din câte îmi puteam aminti. În zilele acelea, mă gândisem numai la gloria unui soldat. Primul Război Mondial se desfăşurase pe parcursul întregii mele adolescente şi mai aveam nouă luni până la a optsprezecea aniversare când lovise gripa spaniolă, îmi aduceam aminte doar vag de anii aceia omeneşti, amintiri tulburi ce deveneau şi mai puţin reale cu fiecare deceniu care trecea. Cel mai bine îmi aduceam aminte de mama şi simţeam o durere profundă când mă gândeam la faţa ei. Îmi aminteam vag cât de mult urâse ea viitorul acela spre care mă grăbeam eu cu nerăbdare, rugându-se în fiecare seară la masă pentru încheierea acelui „război îngrozitor”. Nu aveam amintiri despre alt tip de dorinţe. În afară de dragostea mamei, nu mai simţisem niciun alt fel de dragoste care să mă fi făcut să doresc să rămân.

Asta era ceva cu totul nou pentru mine. Nu aveam ce paralele să trag, ce comparaţii să fac.

Dragostea faţă de Bella venise într-o manieră pură, însă acum sentimentele erau confuze. Îmi doream foarte mult să fiu capabil s-o ating. Oare ea simţea la fel?

Asta nu conta, am încercat să mă conving singur.

M-am uitat ţintă la mâinile mele albe, urându-le duritatea, răceala, forţa neomenească...

Am tresărit când s-a deschis portiera din dreapta.

— Ha. Te-am luat prin surprindere. Asta-i o premieră, a gândit Emmett când s-a aşezat în scaun. Pun pariu că doamna Goff crede că te droghezi, aşa de aerian ai fost în ultima vreme. Unde ai fost azi?

— Am... făcut fapte bune.

— Ce?

Am chicotit.

— Am avut grijă de cei bolnavi, chestii de genul ăsta.

Asta l-a nedumerit şi mai mult, dar apoi a inhalat şi a

simţit mirosul din maşină.

— Aaa, fata aia din nou?

M-am încruntat la el.

— Să ştii că treaba asta devine bizară.

— Mie-mi spui, am mormăit eu.

A inhalat din nou.

— Hmm, chiar are un miros deosebit, nu-i aşa?

Mi-a scăpat un mârâit printre buze încă dinainte de a înţelege până la capăt cuvintele lui, o reacţie automată.

— Uşor, puştiule, ziceam şi eu aşa.

Atunci au ajuns şi ceilalţi. Rosalie a remarcat imediat mirosul şi s-a uitat urât la mine, în continuare supărată. M-am întrebat care era problema ei reală, dar nu-i auzeam în minte decât insulte.

Nu mi-a plăcut nici reacţia lui Jasper. La fel ca Emmett, a remarcat şi el mirosul atrăgător al Bellei. Desigur, pentru ei mirosul fetei nu avea măcar o miime din forţa de atracţie pe care o avea pentru mine, dar tot m-a deranjat că şi lor le plăcea sângele ei. Jasper avea un autocontrol slab.

Alice a apărut la geamul din stânga mea şi a întins mâna după cheia de la camioneta Bellei.

— Am văzut doar că trebuia, a spus ea neclar – aşa cum îi stătea în obicei. Va trebui să-mi spui mai târziu de ce.

— Asta nu înseamnă că...

— Ştiu, ştiu. Voi aştepta. Nu va dura mult.

Am oftat şi i-am dat cheia.

Am urmat-o până la casa Bellei. Ploaia cădea cu un zgomot asurzitor, aşa că era posibil ca urechile omeneşti ale Bellei să nu audă bubuitul motorului camionetei. M-am uitat înspre fereastră, dar ea n-a venit acolo să privească afară. Poate că nici nu era înăuntru. Nu existau gânduri pe care să le aud.

Mă întrista că nu puteam auzi nimic din gândurile ei ca să o pot verifica – să mă asigur că e fericită, sau măcar în siguranţă.

Alice a suit pe bancheta din spate a maşinii şi am condus cu viteză către casă. Şoselele erau goale, aşa că mi-a luat doar câteva minute. Am intrat împreună, apoi fiecare

a plecat spre treburile sale.

Emmett şi cu Jasper se aflau în mijlocul unui joc de şah foarte elaborat, care folosea opt table lipite laolaltă de-a lungul peretelui de sticlă din spate şi propriul lor set de reguli. Pe mine nu mă lăsau să joc cu ei. Numai Alice mai juca jocuri cu mine.

Alice s-a dus la computerul aşezat după colţ faţă de ei şi i-am auzit monitoarele înviind. Lucra la un proiect de design de modă pentru garderoba lui Rosalie, dar Rosalie nu i s-a alăturat azi, ca să stea în spatele ei şi să-i dea indicaţii despre croieli şi culori, pe măsură ce Alice desena pe ecranele tactile. Azi Rosalie s-a trântit bosumflată pe canapea şi a început să schimbe cele douăzeci de canale de la televizor fără să se oprească la niciunul. O auzeam încercând să se decidă dacă să se ducă sau nu în garaj să lucreze din nou la BMW-ul ei.

Esme era la etaj şi fredona deasupra unui set de planuri arhitecturale. Întotdeauna crea ceva nou. Poate că deja construia următoarea noastră casă. Sau pe cea de după aceea.

După un moment, Alice şi-a aplecat capul pe după peretele despărţitor şi a început să-i spună pe muteşte lui Jasper următoarele mişcări ale lui Emmett, care stătea pe podea cu spatele la ea. Jasper şi-a menţinut expresia neschimbată când a luat calul preferat al lui Emmett.

Şi, simţind pentru prima dată în atât de mult timp ruşine, m-am dus să mă aşez la pianul cu coadă aşezat imediat lângă intrarea în casă.

Am trecut cu degetele prin câteva arpegii, testându-i sunetul. Era încă acordat perfect.

La etaj, creionul lui Esme s-a oprit, iar ea a lăsat capul uşor pe o parte.

Am început primele acorduri ale melodiei care îmi venise în minte azi în maşină, încântat că suna chiar mai bine decât îmi imaginasem.

Edward cântă din nou, a gândit Esme bucuroasă, cu un zâmbet larg pe faţă. S-a ridicat de la biroul de proiectare şi a venit cu paşi tăcuţi până în capul scării.

Am adăugat câteva acorduri armonice, lăsând melodia centrală să se ţească printre ele.

Esme a oftat de încântare, s-a aşezat pe treapta de sus şi şi-a sprijinit capul de balustradă. *Un cântec nou. A trecut atât de mult timp. Ce melodie frumoasă.*

Am lăsat melodia să se ducă într-o direcţie nouă, urmând-o cu o linie de bas.

Edward compune din nou? a gândit Rosalie şi dinţii i s-au încleştat într-un resentiment feroce.

În acel moment, nu s-a mai controlat şi i-am putut auzi gândurile de dincolo de furie. Am văzut de ce era aşa de iritată în preajma mea. Şi de ce nu o deranjase deloc posibila ucidere a Isabellei Swan.

La Rosalie era mereu vorba de vanitate.

Am oprit brusc muzica şi am râs înainte să mă pot abţine, un hohot scurt de râs pe care l-am înăbuşit repede punându-mi palma peste gură.

Rosalie s-a întors să se uite la mine cu duşmănie, cu ochii scăpărând de furie şi ruşine.

Emmett şi Jasper s-au întors şi ei să se uite şi am auzit nedumerirea lui Esme. A ajuns la parter într-o secundă, oprindu-se să se uite de la mine la Rosalie şi invers.

— Nu te opri, m-a încurajat ea după un moment încordat.

Am început să cânt din nou, întorcându-mă cu spatele la Rosalie şi încercând din greu să-mi controlez rânjetul de pe faţă. Ea s-a ridicat şi a ieşit ţanţoşă din încăpere, mai degrabă furioasă decât stânjenită. Dar cu siguranţă destul de stânjenită.

— Dacă le spui un singur cuvânt, te omor ca pe un câine.

Mi-am înăbuşit încă un hohot de râs.

— Ce-ai păţit, Rose? a strigat Emmett după ea.

Cu spatele drept ca o scândură, ea a continuat să meargă până la garaj şi s-a băgat sub maşină de parcă s-ar fi putut îngropa acolo.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Emmett.

— Nu am nici cea mai mică idee, am minţit eu.

Emmett a mârâit, enervat.

— Continuă să cânţi, m-a îndemnat Esme.

Mă oprisem din nou. Am făcut aşa cum mi-a cerut, iar ea a venit în spatele meu şi şi-a pus mâinile pe umerii mei.

Cântecul era irezistibil, dar incomplet. M-am jucat cu un refren, dar cumva nu părea potrivit.

— E fermecător. Are un nume? a întrebat Esme.

— Nu încă.

— Are o poveste? m-a întrebat ea, cu un zâmbet în voce.

Îi plăcea foarte mult cântecul şi m-am simţit vinovat că neglijasem muzica atât de mult timp. Fusesem egoist.

— E... un cântec de leagăn, presupun.

Atunci am nimerit refrenul. Acesta a dus firesc spre următoarea strofă, prinzând o viaţă proprie.

— Un cântec de leagăn, şi-a spus ea.

Melodia chiar avea o poveste şi odată ce am văzut asta, toate piesele s-au potrivit la locul lor fără efort. Povestea era despre o fată adormită într-un pat îngust, cu părul negru încâlcit şi răsfirat şi răsucit ca algele de mare peste pernă...

Alice l-a lăsat pe Jasper să se descurce singur la joc şi a venit să se aşeze lângă mine pe banchetă. Cu vocea ei de soprană, care suna precum clopoţeii de vânt, a intonat o melodie fără cuvinte cu două octave mai sus decât cântecul meu.

— Îmi place, am murmurat eu. Dar ce zici de asta?

Am adăugat linia ei la armonia mea – cu mâinile zburându-mi pe clape ca să îmbin laolaltă toate bucăţile – modificând-o un pic, ducând-o într-o direcţie nouă.

Ea a prins direcţia şi a cântat alături de mine.

— Da. Perfect, am spus.

Esme m-a strâns uşor de umăr.

Însă acum ne îndreptam spre final, cu vocea lui Alice ridicându-se deasupra melodiei şi ducând-o la alt nivel. Acum vedeam cum trebuia să se termine cântecul, pentru că fata adormită era perfectă aşa cum era şi orice schimbare ar fi fost greşită şi ar fi provocat tristeţe.

Cântecul a coborât spre concluzia aceea, auzindu-se tot mai încet. Şi vocea lui Alice a coborât şi a devenit solemnă, un sunet care se potrivea mai bine sub bolta unei catedrale goale în care ardeau lumânări aprinse.

Am cântat ultima notă, apoi mi-am plecat capul peste clape.

Esme m-a mângâiat pe păr.

— O să fie bine, Edward. Totul se va rezolva. Meriţi să fii fericit, fiule. Soarta îţi datorează asta.

— Mulţumesc, i-am şoptit, dorindu-mi să pot crede asta.

Şi că fericirea mea era cea care conta.»

— Dragostea nu vine mereu în ambalaje convenabile.

Am râs scurt, fără vreo urmă de umor.

— Tu, dintre toate fiinţele de pe planetă, eşti cel mai bine echipat să gestionezi o dilemă atât de dificilă. Eşti cel mai bun şi mai *deştept dintre toţi.*

Am oftat. Toate mamele simt aşa despre copiii lor.

Esme era bucuroasă că după atâta timp mă îndrăgostisem şi eu de cineva, chiar dacă asta putea duce la o tragedie. Crezuse că voi fi mereu singur.

— Va trebui să te iubească şi ea, a gândit Esme brusc, luându-mă prin surprindere cu direcţia în care se duseseră gândurile ei. *Dacă efată deşteaptă.* A zâmbit. *Dar nu-mi pot imagina că e cineva atât de încet la minte, încât să nu-şi dea seama ce partidă eşti.*

— Încetează, mamă, mă faci să roşesc, am tachinat-o eu.

Însă cuvintele ei, deşi puţin probabile, m-au înveselit.

Alice a râs şi a început să cânte primele acorduri înalte din „Heart and Soul”. Am zâmbit larg şi am cântat armoniile simple împreună cu ea. Apoi i-am făcut moftul şi am interpretat alături de ea „Chopsticks”.

A chicotit, apoi a oftat.

— Mi-aş dori să-mi spui de ce râdeai de Rose, a spus Alice. Dar văd că n-o s-o faci.

— Nu.

Mi-a dat un bobârnac peste ureche.

— Poartă-te frumos, Alice, a dojenit-o Esme. Edward se

comportă ca un domn.

— Dar vreau *să ştiu.*

Am râs auzind tonul plângăcios pe care îl adoptase. Apoi am spus:

— Ascultă, Esme!

Şi am început să cânt melodia ei preferată, un tribut fără nume al iubirii pe care o văzusem crescând între ea şi Carlisle de-a lungul anilor.

— Mulţumesc, dragule.

M-a strâns din nou de umăr.

Nu trebuia să mă concentrez ca să cânt melodia aceea familiară. În schimb m-am gândit la Rosalie, care se tăvălea, la figurat, de ruşine pe podeaua garajului şi am rânjit în sinea mea.

Deoarece tocmai descoperisem pe pielea mea puterea geloziei, simţeam o urmă de milă faţă de ea. Era groaznic să te simţi aşa. Desigur, gelozia ei era de o mie de ori mai meschină decât a mea. Era ca proverbiala situaţie cu capra vecinului.

M-am întrebat dacă viaţa şi personalitatea lui Rosalie ar fi fost diferite dacă nu ar fi fost mereu cea mai frumoasă. Oare ar fi fost o persoană mai fericită – mai puţin egocentrică? Mai empatică? Dacă frumuseţea nu ar fi fost mereu punctul ei forte? Ei bine, am presupus că era inutil să mă întreb, pentru că trecutul era trecut, iar ea fusese mereu cea mai frumoasă. Chiar şi când fusese om, trăise sub reflectorul propriei frumuseţi. Nu că o deranjase. Ba dimpotrivă, îi plăcuse să fie admirată mai mult decât orice. Asta nu se schimbase odată cu pierderea mortalităţii.

N-a fost nicio surpriză atunci, având în vedere nevoia aceasta a ei, că fusese ofensată când eu de la început nu-i apreciasem frumuseţea, aşa cum se aştepta să i-o aprecieze toţi bărbaţii. Nu că mă dorise *pe mine* în vreun fel – în niciun caz. Dar o înfuriase ideea că, deşi ea nu mă voia, eu nu o doream.

Era diferit cu Jasper şi cu Carlisle – ei erau deja îndrăgostiţi de altcineva. Eu nu eram legat de nimeni şi totuşi rămâneam încăpăţânat de indiferent.

Crezusem că ranchiuna aceea veche era îngropată, că trecuse de mult peste ea. Şi trecuse... până în ziua în care găsisem, în sfârşit, o fată a cărei frumuseţe mă impresiona aşa cum a ei nu o făcea. Desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta o va supăra. Probabil că mi-aş fi dat seama, dacă nu aş fi fost atât de preocupat.

Rosalie fusese convinsă că, dacă nu găsisem frumuseţea *ei* demnă de venerat, atunci cu siguranţă nu mă va impresiona nicio alta din lume. Fusese furioasă din momentul în care o salvasem pe Bella, ghicind, cu ajutorul unei intuiţii viclene şi competitive, interesul de care eu unul fusesem inconştient.

Rosalie era jignită de moarte că eu consideram o fiinţă umană insignifiantă mai atrăgătoare decât ea.

Mi-am înăbuşit un nou hohot de râs.

Însă mă deranja felul în care o vedea pe Bella. Rosalie o considera *anostă.* Cum putea să creadă aşa ceva? Era de neconceput pentru mine. Cu siguranţă, era rezultatul geloziei.

— Vai! a spus Alice deodată. Jasper, ghici ce?

Am văzut ceea ce tocmai citise în viitor şi mâinile mi-au încremenit pe clape.

— Ce e, Alice? a întrebat Jasper.

— Peter şi Charlotte vin în vizită săptămâna viitoare! Vor fi prin zonă. Nu e drăguţ?

— Ce-i în neregulă, Edward? a întrebat Esme, simţindu-mi tensiunea din umeri.

— Peter şi Charlotte vin în *Forks?* am şuierat înspre Alice.

A dat ochii peste cap în direcţia mea.

— Calmează-te. Nu-i prima lor vizită.

Am încleştat dinţii. *Era* prima lor vizită de când sosise Bella, iar sângele ei dulce nu mă atrăsese doar pe mine.

Alice s-a încruntat când mi-a văzut expresia.

— Ei nu vânează niciodată aici. Ştii asta.

Dar confratele lui Jasper şi micuţa vampir pe care o iubea nu erau ca noi. Ei vânau în maniera clasică. Nu puteam avea încredere în ei în preajma Bellei.

— Când? am insistat.

Alice s-a strâmbat nemulţumită, dar mi-a spus ceea ce aveam nevoie să ştiu.

— *Luni dimineaţă. Nimeni n-o să-ifacă rău Bellei.*

— Nu, am confirmat eu, apoi am întors capul. Eşti gata, Emmett?

— Credeam că plecăm mâine-dimineaţă.

— Ne întoarcem până duminică la miezul nopţii. E alegerea ta când vrei să pleci.

— Bine, bine. Stai să-mi iau la revedere de la Rose mai întâi.

— Sigur.

La ce dispoziţie avea Rosalie, cu siguranţă avea să fie o despărţire scurtă.

— *Chiar ţi-ai pierdut minţile, Edward,* a gândit el în timp ce ieşea pe uşa din spate.

— Bănuiesc că da.

— Mai cântă-mi o dată cântecul cel nou, m-a rugat Esme.

— Dacă îţi face plăcere, am fost de acord, deşi ezitam puţin să duc cântecul până la sfârşitul său inevitabil – sfârşit care îmi stârnea doruri pe care nu le mai cunoscusem până acum.

M-am gândit un moment, apoi am scos dopul de plastic din buzunar şi l-am pus pe suportul gol de partituri. Asta m-a ajutat puţin – micul meu suvenir de când ea spusese „da”.

Am încuviinţat din cap pentru mine, apoi am început să cânt.

Esme şi cu Alice au schimbat priviri, dar niciuna dintre ele nu a întrebat nimic.

*

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată să nu te joci cu mâncarea? am strigat către Emmett.

— Hei, salut, Edward! a strigat şi el către mine, rânjind şi făcându-mi cu mâna.

Ursul a profitat că Emmett fusese distras şi l-a zgâriat cu

laba grea peste piept. Ghearele tăioase i-au sfâşiat cămaşa şi i-au scârţâit pe piele ca nişte cuţite pe o suprafaţă de oţel.

Ursul a urlat auzind zgomotul ascuţit.

Ah, la naiba, Rose mi-a dat cămaşa asta!

Emmett a scos un răget spre animalul înfuriat.

Am oftat şi m-am făcut confortabil pe un bolovan. Asta putea să dureze.

Dar Emmett aproape terminase. L-a lăsat pe urs să încerce să-i smulgă capul cu o nouă lovitură de labă, râzând când reculul loviturii a trimis fiara împleticindu-se îndărăt.

Ursul a scos un răget şi Emmett a făcut la fel, printre hohote de râs. Apoi s-a aruncat asupra animalului care era mai înalt decât el, aşa cum stătea ridicat pe labele din spate, şi corpurile lor au căzut la pământ, întrepătrunse, doborând şi un molid mare odată cu ei. Mormăielile ursului au încetat cu un gâlgâit.

Câteva minute mai târziu, Emmett a venit în pas săltat către locul unde îl aşteptam. Cămaşa îi era distrusă, sfâşiată şi plină de sânge, lipicioasă de răşină şi acoperită cu smocuri de blană. Părul lui negru şi cârlionţat era cam în aceeaşi stare. Pe chip avea un rânjet larg.

— Asta a fost unul puternic. Aproape l-am putut simţi când m-a lovit cu gheara.

— Ce copil mic, Emmett.

El mi-a examinat cămaşa albă curată şi neşifonată.

— Deci tu n-ai reuşit să prinzi urma la puma aia?

— Bineînţeles că am reuşit. Doar că eu nu mănânc ca un sălbatic.

Emmett a râs cu râsul lui zgomotos.

— Mi-ar plăcea ca animalele să fie mai puternice. Ar fi mai distractiv.

— N-a spus nimeni că trebuie să te lupţi cu mâncarea ta.

— Şi atunci cu cine să mă lupt? Tu şi cu Alice trişaţi, Rose nu vrea să-şi deranjeze părul niciodată şi Esme se supără dacă eu şi cu Jasper ne luptăm *pe bune.*

— Viaţa e grea, nu-i aşa?

Emmett a zâmbit larg, schimbându-şi puţin greutatea de

pe un picior pe altul de parcă se pregătea să lanseze un atac.

— Haide, Edward. Opreşte-o un minut şi luptă cinstit.

— Nu se opreşte, i-am reamintit eu.

— Mă întreb ce face fata aia de la şcoală de reuşeşte să te ţină pe dinafară, s-a întrebat Emmett. Poate îmi dă nişte ponturi.

Buna dispoziţie mi-a dispărut.

— Nu te apropia de ea, am mârâit printre dinţi.

— Măi, măi, ce sensibil eşti.

Am oftat. Emmett a venit să se aşeze lângă mine pe bolovan.

— Scuze. Ştiu că treci printr-o perioadă grea. Chiar încerc să nu fiu un nesimţit aşa de mare, dar din moment ce asta e starea mea naturală...

M-a aşteptat să râd la gluma făcută, apoi s-a strâmbat.

— Eşti aşa de serios tot timpul. Acum ce te mai roade?

— Mă gândesc la ea. Mă rog, îmi fac griji pentru ea, de fapt.

— Dar de ce-ţi faci griji? *Tu* eşti *aici.*

A râs. I-am ignorat din nou gluma, însă i-am răspuns la întrebare.

— Te-ai gândit vreodată cât de fragili sunt ei? Câte lucruri rele i se pot întâmpla unui muritor?

— Nu chiar. Dar înţeleg la ce te referi. Prima oară când m-am întâlnit cu ursul, nici eu n-am fost un adversar pe potriva lui, nu?

— Urşi, am murmurat eu, adăugând încă o frică la lista deja lungă. Ar fi specific pentru ea, nu? Un urs rătăcit prin oraş. Evident că s-ar îndrepta direct spre Bella.

Emmett a chicotit.

— Tu te auzi că vorbeşti ca un nebun?

— Emmett, imaginează-ţi că Rosalie ar fi o muritoare. Şi că ar putea da peste un urs... sau să o lovească maşina... sau *fulgerul...* sau să cadă pe scară... sau să se îmbolnăvească – să facă o *boală gravă*

Cuvintele au ieşit din mine ca un şuvoi. Era o uşurare să le las să iasă – dospiseră în mine tot sfârşitul de

săptămână.

— Incendii, cutremure şi tornade! Ih! Când te-ai uitat ultima oară la ştiri? Ai văzut ce fel de lucruri li se pot întâmpla? Jafuri şi omoruri...

Am încleştat dinţii şi brusc m-am înfuriat atât de tare la gândul că un alt *om* ar putea s-o rănească, încât mi s-a tăiat respiraţia.

— Ho, ho! Stai aşa, puştiule. Locuieşte în Forks, ai uitat? Ce i s-ar putea întâmpla aici, decât doar s-o ude ploaia?

A ridicat din umeri.

— Cred că are un ghinion teribil, Emmett, chiar cred asta. Uită-te la dovezi. Dintre toate locurile din lume unde s-ar fi putut duce, a ajuns până la urmă într-un oraş în care *vampirii* constituie un procent semnificativ din populaţie.

— Da, dar noi suntem vegetarieni. Mie mi se pare că ăsta e noroc, nu ghinion.

— Cu felul în care miroase ea? Cu siguranţă, ghinion. Şi apoi, şi mai mult ghinion, felul în care miroase ea pentru *mine.*

M-am uitat urât la mâinile mele, detestându-le din nou.

— Doar că tu ai mai mult autocontrol decât oricine, cu excepţia lui Carlisle. Noroc din nou.

— Dubiţa?

— Ăla a fost un accident.

— Ar fi trebuit s-o vezi cum venea după ea, Em, iar şi iar. Jur, parcă Bella o atrăgea cumva înspre ea.

— Dar tu ai fost acolo. Ăsta a fost noroc.

— Chiar aşa? Nu este cel mai mare ghinion pe care îl poate avea o fiinţă umană – ca un *vampir* să se *îndrăgostească* de ea?

Emmett a meditat în linişte un moment. Şi-a imaginat-o pe fată şi a găsit imaginea neinteresantă.

— Sincer, nu pot să văd ce-i aşa de special la ea.

— Păi nici eu nu pot să văd de ce te atrage Rosalie, am spus nepoliticos. *Sincer,* mi se pare o bătaie prea mare de cap doar pentru o faţă frumuşică.

Emmett a chicotit.

— Presupun că n-o să-mi spui...

— Nu ştiu care e problema ei, am minţit, afişând brusc un zâmbet larg.

I-am văzut intenţia la timp ca să mă proptesc bine. A încercat să-mi facă vânt de pe bolovan, dar, în schimb, s-a auzit un sunet puternic de crăpătură când piatra de sub noi s-a rupt în două.

— Trişorule, a mormăit el.

Am aşteptat să mai încerce o dată, dar gândurile i s-au dus într-o direcţie diferită. Vedea din nou chipul Bellei în minte, însă de data asta şi-l imagina mai alb şi cu ochii roşu strălucitor.

— Nu, am spus eu, cu vocea gâtuită.

— Păi îţi rezolvă grijile cu privire la mortalitatea ei, nu? Şi atunci nici n-ai mai vrea s-o omori. Nu-i cea mai bună cale?

— Pentru mine? Sau pentru ea?

— Pentru tine, a răspuns el firesc.

Tonul lui sugera că era *de la sine înţeles.* Am râs fără umor.

— Răspuns greşit.

— Pe mine nu m-a deranjat aşa de mult, mi-a reamintit el.

— În schimb, pe Rosalie, da.

A oftat. Ştiam amândoi că Rosalie ar fi făcut orice, ar fi renunţat la orice, doar ca să devină muritoare din nou. La orice. Chiar şi la Emmett.

— Da, pe Rose a deranjat-o, a recunoscut el încetişor.

— Eu nu pot... nu ar trebui... nu am de gând să distrug viaţa Bellei. Tu nu ai simţi la fel, dacă ar fi vorba de Rosalie?

S-a gândit un moment.

— Tu chiar... o iubeşti?

— Nici nu-ţi pot descrie, Em. Deodată, fata asta e totul pentru mine. Nu mai văd sensul vieţii fără ea.

— *Dar nu o s-o transformi? Nu va rezista o veşnicie.*

— Ştiu asta, am mormăit.

— *Şi, aşa cum ai spus deja, e destul de fragilă.*

— Crede-mă, ştiu şi asta.

Pe Emmett nu-l caracteriza tactul, iar discuţiile delicate nu erau punctul lui forte. Se străduia acum, încercând să nu devină prea inoportun.

— Dar poţi măcar s-o atingi? Adică, dacă o iubeşti... n-ai vrea să, ei bine, s-o atingi?

Emmett şi cu Rosalie împărtăşeau o iubire fizică foarte intensă. Lui îi venea greu să înţeleagă cum *putea* iubi cineva fără aspectul acela.

Am oftat.

— Nici măcar nu mă pot gândi la asta, Emmett.

— Uau! Şi atunci care sunt opţiunile tale?

— Nu ştiu, am răspuns în şoaptă. Încerc să găsesc un mod de a... pleca. Dar nu-mi pot da seama cum să mă conving să stau departe de ea.

Cu un sentiment profund de uşurare, am înţeles brusc că făceam *bine* să rămân – cel puţin pentru moment, cu Peter şi Charlotte în drum spre Forks. Era mai în siguranţă cu mine aici, deocamdată, decât dacă aş fi plecat. Pentru moment, deşi era greu de crezut, puteam fi protectorul ei.

Gândul acesta m-a neliniştit. Ardeam de nerăbdare să mă întorc ca să joc rolul acela cât mai mult timp posibil.

Emmett a remarcat schimbarea de expresie de pe faţa mea.

— La ce te gândeşti?

— În clipa asta, am recunoscut cu jumătate de gură, tot ce vreau este să alerg tot drumul până la Forks ca să văd dacă ea este bine. Nu ştiu dacă rezist până duminică seara.

— Nu, nu! *Nu* pleci acasă mai devreme. Las-o pe Rosalie să se calmeze un pic. Te rog! De dragul meu.

— O să încerc să rămân, am spus eu cu îndoială.

Emmett mi-a atins uşor telefonul din buzunar.

— Alice te-ar suna dacă ar exista vreo bază pentru atacul tău de panică. E la fel de ciudată ca tine când vine vorba de fata asta.

Nu puteam să-l contrazic.

— Bine. Dar nu stau mai mult de duminică.

— Nu are sens să te grăbeşti, fiindcă oricum urmează câteva zile însorite. Alice a spus că suntem învoiţi de la

şcoală până miercuri.

Am clătinat din cap cu încăpăţânare.

— Peter şi Charlotte ştiu cum să se comporte.

— Chiar nu mă interesează, Emmett. La ce noroc are Bella, o să se ducă la plimbare în pădure exact în momentul greşit şi... Am tresărit. Mă întorc duminică.

Emmett a oftat. *Exact ca un nebun.*

*

Bella dormea liniştită când m-am căţărat pe fereastra dormitorului ei luni dimineaţa la prima oră. Adusesem lubrifiant să ung mecanismul – cedând complet în faţa acelui demon al meu – şi fereastra s-a deschis acum tăcută înaintea mea.

După felul în care părul îi stătea ordonat pe pernă mi-am dat seama că avusese o noapte mai puţin agitată decât ultima oară când fusesem aici. Avea mâinile împreunate sub obraz ca un copilaş şi gura uşor întredeschisă. Îi auzeam respiraţia intrând şi ieşind uşor printre buze.

Mă simţeam minunat de uşurat să fiu aici, să pot să o revăd. Mi-am dat seama că nu mă mai simţeam în largul meu dacă nu o vedeam. Nimic nu mai era bine când mă aflam departe de ea.

Ceea ce nu însemna însă că totul ar fi fost bine când eram cu ea. Am oftat şi apoi am inhalat, lăsând focul setei să mă ardă pe gât în jos. Fusesem departe de mirosul ei prea mult. Timpul petrecut fără durere şi tentaţie îi potenţase efectul. Era atât de rău, încât mi-a fost teamă să mă duc lângă patul ei, să îngenunchez şi să-i citesc titlurile cărţilor. Voiam să ştiu poveştile din mintea ei, dar îmi era teamă nu doar de setea pe care o simţeam, îmi era teamă că, dacă mă apropii aşa de tare, voi dori să fiu şi mai aproape.

Buzele ei păreau foarte moi şi calde. Îmi puteam imagina cum ar fi să le ating cu vârful degetului. Doar un pic...

Aceasta era exact genul de greşeală pe care trebuia s-o evit.

Mi-am trecut privirea peste faţa ei, iar şi iar, căutând schimbări. Muritorii se schimbau tot timpul – mă neliniştea gândul că aş fi putut rata ceva.

Mi s-a părut că arăta... obosită. De parcă nu dormise suficient în weekend. Oare ieşise pe undeva?

Am râs silenţios de cât de mult mă supăra ideea asta, un râs forţat. Şi ce dacă ieşise? Nu era proprietatea mea. Nu era a mea.

Nu, nu era a mea – şi m-am întristat din nou.

— Mamă, a spus ea în şoaptă. Nu... lasă-mă pe mine. Te rog...

Cuta de stres dintre sprâncene s-a adâncit. Indiferent ce făcea mama Bellei în vis, era clar că o îngrijora. S-a rostogolit brusc pe partea cealaltă, dar pleoapele nu i-au tremurat deloc.

— Da, da, a murmurat ea, apoi a oftat. *Ih.* E prea verde.

O mână i-a tresărit şi am remarcat că pe dosul palmei avea nişte zgârieturi superficiale, în curs de vindecare. Se rănise? Deşi era limpede că nu era o rană serioasă, tot m-a deranjat. Am luat în calcul locul unde se aflau rănile şi am decis că probabil se împiedicase. Asta părea o explicaţie rezonabilă, în condiţiile date.

Bella s-a mai rugat de câteva ori de mama ei, a mormăit ceva despre soare, apoi s-a cufundat într-un somn adânc şi nu s-a mai mişcat.

Mă simţeam mai bine să ştiu că nu va mai trebui să mă chinui să rezolv aceste mistere. Eram prieteni acum – sau, cel puţin, încercam. Puteam s-o întreb cum îşi petrecuse sfârşitul de săptămână – dacă fusese la plajă sau la cine ştie ce altă activitate nocturnă care o făcuse să arate aşa obosită. O puteam întreba ce păţise la mâini. Şi puteam să râd puţin când avea să-mi confirme teoria despre împiedicări.

Am zâmbit blând când m-am întrebat dacă chiar căzuse în ocean. M-am întrebat dacă se simţise bine în excursie. M-am întrebat dacă se gândise vreun pic la mine. Dacă îi fusese dor de mine măcar o fărâmă faţă de cât îmi fusese mie dor de ea.

Am încercat să mi-o imaginez sub soarele de pe plajă, însă imaginea era incompletă, pentru că nu fusesem niciodată la Prima Plajă. Ştiam cum arată doar din fotografii.

Am simţit un val de nelinişte când m-am gândit la motivul pentru care nu fusesem niciodată la plaja aceea drăguţă care se afla la distanţă mică de alergat de casa mea. Bella petrecuse ziua în La Push, un loc unde îmi era interzis, prin tratat, să merg. Un loc unde câţiva bătrâni încă îşi aminteau poveştile despre familia Cullen – şi le aminteau şi le credeau. Un loc unde secretul nostru era cunoscut.

Am clătinat din cap. Nu aveam de ce să-mi fac griji în privinţa asta. Şi tribul Quileute era legat prin tratat. Chiar dacă Bella ar fi dat peste unul dintre înţelepţii aceia bătrâni, nu i-ar fi dezvăluit nimic. Şi de ce ar fi fost abordat acest subiect oricum? Nu, despre indienii Quileute chiar nu trebuia să-mi fac griji.

M-am înfuriat pe soare când a început să răsară. Mi-a reamintit că avea să mai dureze câteva zile până să-mi satisfac curiozitatea. De ce alesese să strălucească tocmai acum?

Am oftat şi am coborât pe fereastră înainte să se lumineze suficient ca să mă vadă cineva acolo. Intenţionasem să rămân în pădurea deasă de lângă casa ei şi s-o urmăresc până la şcoală, dar, când am ajuns printre copaci, am rămas surprins să descopăr pe cărarea îngustă de acolo o rămăşiţă a mirosului ei.

Din curiozitate, am urmărit repede mirosul, tot mai îngrijorat pe măsură ce se adâncea în pădure. Ce făcuse Bella tocmai *aici?*

Urma pe care o lăsase s-a oprit brusc, în mijlocul pustietăţii. Făcuse câţiva paşi în afara cărării, printre ferigi, unde atinsese trunchiul unui copac căzut. Poate că stătuse acolo...

M-am aşezat acolo unde se aşezase şi ea şi am privit în jur. Nu putuse să vadă decât ferigi şi pădure. Probabil că ploua – mirosul fusese spălat şi nu se impregnase profund

în trunchiul de copac.

De ce ar fi venit Bella să se aşeze singură – şi eram sigur că fusese singură – aici, în mijlocul pădurii umede şi întunecoase?

Nu avea sens şi, spre deosebire de alte curiozităţi ale mele, pe asta nu mi-o puteam satisface pentru că nu prea puteam s-o aduc în discuţie în timpul unei conversaţii.

„Deci, Bella, îţi urmăream mirosul prin pădure după ce plecasem din camera ta – doar o minoră pătrundere prin efracţie, n-ai de ce să-ţi faci griji... Eu doar... exterminam păianjenii...” Da, asta ar fi fost o deschidere excelentă pentru o discuţie.

Nu aveam să aflu niciodată la ce se gândise şi ce făcuse acolo, şi asta mă făcea să scrâsnesc din dinţi de frustrare. Ba mai rău, semăna prea mult cu scenariul pe care mi-l imaginasem împreună cu Emmett – Bella rătăcind singură prin pădure, unde mirosul ei ar fi atras pe oricine avea simţurile necesare să-l depisteze.

Am gemut. Nu doar că avea ghinion, ci *invita* ghinionul în viaţa ei.

Ei bine, momentan avea un protector. Aveam să o supraveghez, să o ţin departe din calea răului, pentru cât timp reuşeam să justific asta.

Brusc mi-am dorit ca Peter şi Charlotte să rămână mai mult prin preajmă.

Capitolul 8

Umbra

Nu i-am văzut prea mult pe oaspeţii lui Jasper pe parcursul celor două zile petrecute în Forks. Dădeam pe acasă doar cât să nu-şi facă Esme griji. În rest, existenţa mea semăna mai degrabă cu a unei fantome decât cu a unui vampir. Bân- tuiam, ascuns printre umbre, prin locurile în care puteam să-mi urmăresc obiectul dragostei şi al obsesiei – acolo unde o puteam vedea şi auzi prin minţile

norocoşilor care aveau privilegiul să poată merge prin soare alături de ea, atingându-şi uneori, din greşeală, dosul mâinilor de ale ei. Nu reacţiona niciodată la aceste atingeri. Mâinile lor erau la fel de calde ca ale ei.

Absenţa forţată de la şcoală nu mai fusese niciodată aşa o pacoste. Soarele însă părea să o facă fericită, aşa că nu mă puteam supăra foarte tare pe vreme.

Luni dimineaţă am tras cu urechea la o conversaţie care avea toate şansele să-mi distrugă încrederea şi să facă timpul petrecut fără ea să fie cu adevărat un calvar. Şi cu toate acestea, felul în care s-a terminat mi-a făcut ziua mai bună.

A trebuit să simt un pic de respect pentru Mike Newton. Avea mai mult curaj decât aş fi crezut. Nu renunţase pur şi simplu şi nici nu se dăduse la o parte să-şi lângă rănile – avea de gând să încerce din nou.

Bella a ajuns la şcoală destul de devreme şi, dornică să se bucure de soare atât cât avea să dureze, s-a aşezat pe una dintre băncile de picnic uzate în timp ce aştepta să se sune de intrare la prima oră. Soarele i se reflecta în păr în moduri neaşteptate, dându-i o strălucire roşiatică pe care nu o anticipasem.

Mike a găsit-o acolo, desenând iar, şi a fost încântat de norocul care dăduse peste el.

Era o tortură să stau şi să mă uit, fără să pot reacţiona, forţat de lumina puternică a soarelui să mă ascund în umbrele pădurii.

Ea l-a întâmpinat cu suficient entuziasm cât să-l facă să se simtă extaziat, şi pe mine exact pe dos.

Aşadar, mă place! Nu mi-ar zâmbi aşa dacă nu m-ar plăcea. Pun pariu că ar fi vrut să meargă la bal cu mine. Mă-ntreb ce poate fi aşa de important în Seattle...

A remarcat schimbarea de nuanţă din părul ei.

— N-am observat niciodată asta – părul tău are nuanţe de roşu.

Am smuls din greşeală molidul tânăr pe care stătea mâna mea, atunci când Mike i-a luat o şuviţă din păr între degete.

— Numai la soare, a spus ea.

Spre satisfacţia mea profundă, s-a îndepărtat uşor atunci când el i-a dat şuviţa după ureche.

Lui Mike i-a mai luat o vreme să-şi recapete curajul, pierzând ceva timp cu vorbărie goală.

I-a reamintit de eseul pe care trebuia să-l predăm toţi miercuri. Judecând după expresia discretă de superioritate de pe faţa ei, îl făcuse deja. Mike uitase complet de el, şi de aceea timpul liber avea să i se scurteze considerabil.

A trecut în sfârsit la subiect – aveam dinţii atât de încleştaţi, încât ar fi putut să fărâmiţeze granit – şi nici măcar atunci nu a reuşit să se mobilizeze să pună întrebarea direct.

— Voiam să te-ntreb dacă nu vrei să ieşim în oraş.

— Ah! a spus ea.

A urmat un moment scurt de tăcere.

Ah? Ce înseamnă asta? Are de gând să spună „da”? *De fapt, stai – nu cred că am invitat-o totuşi direct.*

El a înghiţit în sec.

— Păi, am putea ieşi să cinăm sau ceva de genul... şi aş putea lucra la eseu mai târziu.

Ce idiot sunt – nici asta n-a fost o invitaţie.

— Mike...

Agonia şi furia geloziei îmi erau la fel de puternice ca săptămâna trecută. Îmi doream enorm să o pot lua la goană prin campus, mai rapid decât puteau ochii oamenilor să perceapă, să o înhaţ – să o fur de lângă băiatul pe care-l uram atât de mult în acest moment, încât aş fi putut să-l omor doar pentru a-mi face plăcerea.

Oare avea să-i spună „da”?

— Nu cred că ar fi o idee bună.

Am respirat din nou. Corpul încordat mi s-a mai relaxat.

Faza cu Seattle a fost doar o scuză, până la urmă. N-ar fi trebuit s-o invit. Ce-o fi fost în capul meu? Pariez că din cauza ciudatului de Cullen.

— De ce? a întrebat el cu tristeţe în glas.

— Cred că... A ezitat. Şi dacă repeţi vreodată ce-ţi spun acum, o să te bat până nu te mai ridici...

Am râs cu glas tare când am auzit ameninţarea cu moartea ieşindu-i de pe buze. O gaiţă a ciripit, s-a speriat şi s-a îndepărtat de mine.

— Dar cred că asta ar supăra-o pe Jessica.

— Jessica? *Cum adică? Dar... ah! OK. Cred că... hmm.*

Deja nu mai gândea coerent.

— Pe bune, Mike, eşti *orb?*

Am fost de acord cu ea. Nu ar fi trebuit să se aştepte ca toată lumea să se prindă de chestii la fel de uşor ca ea, însă în situaţia dată era mai mult decât evident. La câte eforturi depusese Mike să o invite în oraş pe Bella, nu îşi imaginase că Jessicăi îi era la fel de greu? Cred că nu-i vedea pe ceilalţi din cauza propriului său egoism. În timp ce Bella, care nu era deloc egoistă, vedea totul.

Jessica. Hmm. Uau! Hmm.

— Oh, a reuşit el să spună.

Bella s-a folosit de momentul lui de confuzie ca să-şi facă ieşirea.

— Încep orele şi nu pot să întârzii.

Din acel moment, Mike a devenit un punct de vedere pe care nu m-am mai putut baza. Şi-a dat seama, în timp ce întorcea pe toate părţile ideea de a fi cu Jessica, că-i cam plăcea gândul că ea-l găsea atrăgător. Era pe locul doi, nu la fel cum ar fi fost dacă Bella ar fi simţit asta pentru el.

E drăguţă, totuşi, presupun. Are un corp acceptabil – sânii mai mari decât ai Bellei. Să nu dăm vrabia din mână...

A trecut atunci la fantezii noi, la fel de vulgare ca acelea pe care le avusese cu Bella, doar că acum doar mă iritau în loc să mă înfurie la culme. Cât de puţin le merita pe oricare dintre fete! Pentru el erau totuna. După aceea am stat departe de mintea lui.

Atunci când Bella mi-a dispărut din raza vizuală, m-am lipit de trunchiul rece al unui conifer enorm şi am sărit din minte în minte, stând cu ochii pe ea, mereu bucuros atunci când o puteam privi prin intermediul Angelei Weber. Mi-aş fi dorit să existe vreo cale prin care să-i pot mulţumi acestei fete Weber doar pentru simplul fapt că era o persoană de treabă. Mă simţeam mai bine la gândul că Bella avea cel

puţin o persoană cu care să merite să se împrietenească.

M-am uitat la Bella din orice unghi am avut ocazia şi astfel mi-am dat seama că o tulbura ceva. M-a surprins asta – m-am gândit că soarele avea să fie îndeajuns pentru ca ea să zâmbească. Am observat că, în timpul prânzului, s-a tot uitat către masa neocupată unde stăteam noi, familia Cullen, iar asta m-a încântat. Poate că şi ei îi era dor de mine.

După ore, avusese planuri să iasă cu fetele – şi în mod automat mi-am planificat şi eu propria supraveghere însă planurile au fost amânate când Mike a invitat-o pe Jessica în oraş, la întâlnirea pe care iniţial o dorise cu Bella.

De aceea am mers direct la ea acasă, cercetând rapid pădurea ca să mă asigur că nicio persoană periculoasă nu se aventurase prea aproape. Ştiam că Jasper îl avertizase pe fostul său confrate să evite oraşul – punând pe seama nebuniei mele şi explicaţia, şi pericolul –, dar nu aveam de gând să-mi asum niciun risc. Peter şi Charlotte nu aveau nicio intenţie să se pună rău cu familia mea, însă intenţiile se puteau schimba.

Bine, exageram. Ştiam asta.

Ca şi cum ar fi ştiut că o supravegheam, ca şi cum i-ar fi fost milă de agonia pe care o simţeam că nu puteam s-o văd, Bella a ieşit în curtea din spate, după o oră foarte lungă petrecută în casă. Avea o carte în mână şi o pătură sub braţ.

M-am căţărat silenţios pe cea mai înaltă creangă din cel mai apropiat copac cu vedere spre curte.

Ea a aşternut pătura pe iarba umedă, după care s-a întins pe burtă şi a început să dea paginile cărţii uzate şi evident citite de mai multe ori, încercând să-şi găsească locul. Am citit peste umărul ei.

Aha – tot clasici. *Raţiune şi simţire.* Era fan Austen.

Am gustat din aroma mirosului ei în razele soarelui şi în aerul de afară. Căldura părea să-i facă mirosul mai dulce. Gâtul mi-a luat foc de dorinţă, durerea fiind proaspătă şi aprigă din nou, acum că fusesem departe de ea de atâta timp. Am stat un pic să controlez senzaţia aceasta,

străduindu-mă să respir pe nas.

Citea rapid, încrucişându-şi şi descrucişându-şi gleznele în aer. Ştiam cartea, aşa că nu am citit împreună cu ea. Priveam în schimb felul în care lumina soarelui şi vântul se jucau în păr, atunci când corpul i s-a încordat brusc, iar mâna i-a îngheţat pe pagină. Ajunsese la ultima pagină din capitolul al doilea. Pagina începea în mijlocul frazei: „şi poate că, în ciuda tuturor eforturilor celei dintâi de a se comporta cu politeţe şi afecţiune maternă, cele două doamne n-ar fi reuşit să convieţuiască atâta vreme...”

A apucat un fascicul gros din carte şi l-a întors cu putere, ca şi cum ceva de pe pagina aceea ar fi înfuriat-o. Dar ce anume? Povestea era abia la început, abia se creau premisele pentru primul conflict între soacră şi noră. Apărea şi personajul principal, Edward Ferrars. Meritele lui Elinor Dashwood erau ridicate în slăvi. M-am gândit la ce se întâmplase în capitolul anterior, căutând ceva potenţial ofensator în proza exagerat de politicoasă a lui Austen. Oare ce ar fi putut să o supere?

S-a oprit la pagina pe care scria *Parcul Mansfield.* Începea altă poveste – cartea era o compilaţie de romane.

Însă nu a ajuns decât până la pagina şapte – de data asta citeam alături de ea. Doamna Norris povestea despre pericolul care ar fi putut să apară dacă Tom şi Edmund Betram nu şi-ar cunoaşte verişoara, pe Fanny Price, decât la maturitate – atunci când Bella a scrâşnit din dinţi şi a închis cartea, trântind-o.

A tras adânc aer în piept ca şi cum ar fi vrut să se calmeze, după care a aruncat cartea deoparte şi s-a rostogolit pe spate. Şi-a suflecat mânecile, expunând şi mai multă piele la soare.

De ce să fi reacţionat aşa la o poveste care îi era în mod clar cunoscută? încă un mister. Am oftat.

A rămas neclintită, mişcându-se doar atunci când şi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Şuviţa i s-a întins peste cap ca un râu castaniu. Şi apoi a rămas iar nemişcată.

Era o imagine plină de seninătate, acolo, sub razele

soarelui. Pacea care o ocolise până atunci părea că o găsise acum.

Răsuflarea i s-a domolit. După câteva minute, buzele au început să-i tremure uşor. Vorbea în somn.

Am simţit un junghi inconfortabil de vinovăţie. Pentru că ceea ce făceam acum nu era tocmai *bine,* dar nici pe departe la fel de rău ca preocupările mele nocturne. Teoretic acum nici nu intrasem prin efracţie pe o proprietate privată – trunchiul acestui copac pornea din lotul de alături – şi oricum nu comiteam nicio infracţiune. Ştiam totuşi că, după lăsarea nopţii, voi stărui în greşeală.

Chiar şi acum, o parte din mine *voia* să între pe proprietatea privată. Să sar pe pământ, să aterizez în linişte şi să mă aşez confortabil în cercul ei luminat de soare. Numai ca să fiu aproape de ea. Să aud cuvintele pe care le murmura ca şi cum le-ar fi şoptit pentru mine.

Nu mă ţinea în loc moralitatea mea îndoielnică, ci gândul că m-aş fi expus în bătaia soarelui. Era şi aşa suficient de suspect că pielea mea arăta neomenească şi pietrificată la umbră. Nu voiam să văd imaginea cu mine şi cu Bella, stând unul lângă altul, la soare. Diferenţa dintre noi era deja incredibil de mare, suficient de dureroasă şi fără imaginea aceea în mintea mea. Puteam să fiu şi mai grotesc de atât? Mi-am imaginat cât de frică i-ar fi fost dacă ar fi deschis ochii şi m-ar fi văzut lângă ea.

— Mmmm..., a mormăit ea.

M-am sprijinit mai tare de trunchiul copacului şi mai la umbră.

A oftat.

— Mmm.

Nu m-am temut că se trezise. Vocea nu-i era decât un murmur scăzut şi melancolic.

— Edmund. Ah.

Edmund? M-am gândit iar la ce pasaj se oprise din citit. Tocmai când fusese menţionat Edmund Bertram pentru prima oară.

Ha! Nu mă visa deloc pe mine, mi-am dat seama cu tristeţe. Am început din nou să mă dispreţuiesc. Visa la

personaje de ficţiune. Poate că aşa stătuseră lucrurile mereu şi, în tot acest timp, toate visele îi fuseseră pline de prezenţa lui Hugh Grant cu cravată. Ce îngâmfat fusesem!

Nu a mai spus nimic din care să pot înţelege ceva. După-amiaza trecea, iar eu priveam deznădăjduit cum soarele se scufunda uşor-uşor în cer şi umbrele se strecurau de-a lungul gazonului spre ea. Aş fi vrut să le pot împinge înapoi, dar desigur că întunericul era inevitabil. Umbrele au cuprins-o. În lipsa luminii, pielea îi părea prea palidă – ca de fantomă. Părul i s-a închis din nou la culoare, fiind aproape negru în contrast cu faţa.

Era înfricoşător de privit – ca şi cum eram martor la îndeplinirea viziunilor lui Alice. Bătăile ritmice şi puternice ale inimii Bellei erau singura confirmare, sunetul care nu lăsa acest moment să se simtă ca un coşmar.

Am răsuflat uşurat atunci când tatăl ei a ajuns acasă.

N-am auzit mare lucru în mintea lui în timp ce a intrat pe alee spre casă. O enervare vagă... la timpul trecut, ceva din ziua lui de muncă. Nerăbdare combinată cu foame – am presupus că abia aştepta să ia cina. Insă gândurile îi erau atât de slabe ca intensitate şi reţinute, încât nu puteam să-mi dau seama dacă bănuiam bine. Mi-am făcut doar o idee din ele.

M-am întrebat cum gândea mama ei – care să fi fost combinaţia genetică din care se formase ea atât de unică.

Bella a început să se trezească şi s-a ridicat brusc în şezut când maşina tatălui ei a intrat pe aleea pietruită. A privit în jur, parcă surprinsă de cât de neaşteptat de întuneric era. Pentru un moment scurt a privit înspre umbrele unde mă ascundeam eu, însă a schimbat brusc direcţia.

— Charlie? a întrebat ea pe ton scăzut, tot uitându-se prin copacii dimprejurul curţii mici.

Portiera maşinii lui s-a trântit la închidere, iar ea a privit în direcţia din care venise sunetul. S-a ridicat iute în picioare şi şi-a strâns lucrurile, privind încă o dată spre pădure.

M-am mutat într-un copac care era mai aproape de

fereastra din spate, de lângă bucătăria lor mică, şi i-am ascultat în tot restul serii. Era interesant să compar cuvintele lui Charlie cu mormăielile din gândurile lui. Dragostea şi grija faţă de singurul său copil erau aproape copleşitoare, dar cuvintele îi erau mereu concise şi relaxate. În mare parte a timpului, îşi ţineau unul altuia companie în linişte.

Am auzit-o că plănuia să meargă în seara următoare cu Jessica şi Angela în Port Angeles, moment în care am început să-mi rearanjez planurile pe măsură ce ascultam. Jasper nu-i avertizase pe Peter şi Charlotte să se ţină departe şi de Port Angeles. Deşi ştiam că se hrăniseră recent şi nu aveau nicio intenţie să vâneze nicăieri prin preajma casei noastre, aveam să stau cu ochii pe ea, pentru orice eventualitate. La urma urmei, putea să fie oricine altcineva din specia noastră pe acolo. Şi, desigur, mai erau şi toate pericolele acelea la care erau oamenii vulnerabili şi la care nu mă gândisem foarte mult până acum.

Am auzit-o cum îşi făcea griji pentru că tatăl ei urma să-şi pregătească singur cina şi am zâmbit la această reconfirmare a teoriei mele – da, şi în acest context ea era cea care avea grijă de ceilalţi.

Apoi am plecat, ştiind că mă voi întoarce când ea va adormi, ignorând orice argument etic şi moral împotriva comportamentului meu.

Dar cu siguranţă că nu aveam să-i încalc intimitatea aşa cum ar fi făcut-o vreun obsedat sexual. Eram acolo ca să o protejez, şi nu să mă uit la ea în felul indecent cum ar fi făcut-o, cu siguranţă, Mike Newton, dacă ar fi fost suficient de agil ca să se caţăre în vârfurile copacilor. Eu nu m-aş fi comportat niciodată atât de vulgar.

Nu era nimeni acasă când m-am întors, ceea ce nu mă deranja. Nu duceam deloc dorul gândurilor confuze şi răuvoitoare ce-mi puneau la îndoială sănătatea mintală. Emmett lăsase un bilet lipit pe stâlpul central al salonului.

„Fotbal pe terenul Rainier – haide! Te rog?”

Am găsit un stilou şi am mâzgălit „îmi pare rău” sub

rugămintea lui. Oricum echipele erau echilibrate şi fără mine.

Am fost la cea mai scurtă vânătoare posibilă, mulţumindu-mă cu creaturile cele mai mici şi mai blânde care nu aveau gust la fel de bun precum celelalte animale de pradă, după care m-am schimbat în haine curate înainte să mă grăbesc să mă întorc în Forks.

Bella nu a dormit la fel de bine în noaptea aceasta. S-a tot foit întruna în pat, cu faţa uneori îngrijorată, alteori tristă. Mă întrebam ce coşmaruri o bântuiau... apoi mi-am dat seama că probabil nu aş fi vrut cu adevărat să ştiu.

Atunci când vorbea, mormăia în mare parte chestii neplăcute despre Forks pe un ton supărat. Doar o dată, atunci când a oftat şi a rostit „Intoarce-te”, iar mâna i-a tresărit şi s-a deschis – o rugăminte nerostită –, am avut ocazia să sper că poate mă visase pe mine.

Următoarea zi la şcoală, *ultima* zi în care soarele avea să mă mai ţină prizonier, a fost în general cam ca ziua precedentă. Bella părea şi mai mâhnită decât în ziua de dinainte şi m-am întrebat dacă avea să-şi schimbe planurile – nu părea să aibă chef. Insă după cum o ştiam că este, probabil că avea să pună distracţia prietenelor ei mai presus decât ce simţea ea. 9

Astăzi purta o bluză albastru intens, iar culoarea îi scotea perfect pielea în evidenţă, făcând-o să arate ca frişca proaspătă.

Orele s-au terminat şi Jessica a fost de acord să le ia cu maşina ei pe celelalte fete.

M-am dus acasă să-mi iau maşina. Când am aflat că Peter şi Charlotte erau acolo, am decis că îmi permiteam să le dau fetelor un avans de vreo oră. Mi-ar fi fost greu să mă ţin după ele la limita de viteză legală – gândul acela mi se părea groaznic.

Toată lumea era adunată în încăperea mare şi luminoasă. Peter şi Charlotte observaseră amândoi că mă sustrăsesem şi îi întâmpinasem târziu, aşa că mi-am cerut scuze fără prea mare tragere de inimă, sărutând-o pe ea pe obraji şi lui strângându-i mâna. Nu reuşeam să mă

concentrez suficient cât să particip la conversaţie. Imediat ce am găsit un moment în care să mă retrag politicos, m-am dus la pian şi am început să cânt în surdină.

Ce *creatură ciudată,* gândea Charlotte, blonda platinată cam de înălţimea lui Alice. *Şi era aşa de normal şi de plăcut data trecută când ne-am întâlnit.*

Gândurile lui Peter erau în acord cu ale ei, aşa cum se întâmpla de obicei.

Trebuie să fie de la animale. Lipsa de sânge omenesc îi înnebuneşte până la urmă, a concluzionat el. Părul lui era la fel de deschis ca al ei şi aproape la fel de lung. Erau foarte asemănători – cu excepţia înălţimii, el fiind aproape la fel de înalt ca Emmett. Un cuplu foarte potrivit, aşa cum considerasem mereu.

— De ce te-ai mai obosit să vii acasă? a mârâit Rosalie.

Ah, Edward. Nu-mi place deloc să-l văd suferind aşa. Bucuria lui Esme începea să fie umbrită de grijă. *Avea* de ce să fie îngrijorată. Povestea de dragoste pe care şi-o dorise pentru mine ducea către tragedie, tot mai perceptibil cu fiecare moment.

— Distracţie plăcută în Port Angeles în seara asta, a gândit Alice veselă. *Să-mi zici când am voie să vorbesc cu Bella.*

— Eşti jalnic. Nu pot să cred că ai pierdut meciul aseară doar ca să te duci să te uiţi la cineva care doarme, a bombănit Emmett.

În afară de Esme, toţi ceilalţi au încetat să se gândească la mine pentru o clipă, aşa că am continuat să cânt în surdină ca să nu atrag atenţia.

Nu am mai fost atent la ei o perioadă lungă de timp, lăsând pur şi simplu muzica să mă distragă de la starea mea de disconfort. Eram mereu stresat când nu eram cu ochii pe Bella. M-am întors la subiectul conversaţiei lor doar atunci când au început să-şi ia la revedere.

— Dacă o mai vedeţi pe Maria, spunea Jasper precaut, să-i transmiteţi numai bine din partea mea.

Maria era vampirul care-i crease pe Jasper şi pe Peter – pe Jasper în ultima parte a secolului al XIX-lea, iar pe Peter

mai recent, în anii 1940. Îl căutase o dată pe Jasper atunci când eram în Calgary. O vizită cu peripeţii, după care fuseserăm nevoiţi să ne mutăm imediat. Jasper o rugase politicos să stea departe de noi pe viitor.

— Nu mă aştept să ne intersectăm prea curând, a spus Peter râzând.

Maria era indiscutabil periculoasă şi nu avuseseră cine ştie ce relaţie de afecţiune. La urma urmei, Peter jucase un rol crucial în dezertarea lui Jasper, care fusese mereu preferatul Măriei. Ei i se păruse un detaliu minor că plănuise cândva să-l omoare.

— Dar, dacă se întâmplă, cu siguranţă îi voi transmite, a adăugat el.

Apoi şi-au strâns mâinile, pregătindu-se de plecare. Am lăsat piesa pe care o cântam să se termine brusc şi m-am ridicat repede.

— Charlotte, Peter, am spus eu înclinând din cap.

— Mi-a părut bine să te revedem, Edward, a spus Charlotte nu foarte convingătoare.

Peter s-a mulţumit să dea din cap în semn de răspuns.

— *Ce nebun eşti!* a strigat Emmett în urma mea.

— *Idiotule,* a gândit şi Rosalie.

Bietul băiat. Esme.

Apoi Alice, pe un ton dezaprobator.

— O *vor lua direct către est, spre Seattle. N-au treabă cu Port Angeles.* Mi-a arătat dovada în viziunile ei.

M-am prefăcut că nu o auzisem. Scuzele mele erau deja suficient de nefondate.

De îndată ce am ajuns în maşină, m-am simţit mai relaxat. Torsul puternic al motorului pe care mi-l tunase Rosalie – anul trecut când fusese în toane mai bune – îmi aducea alinare. Mă simţeam uşurat să mă aflu în mişcare, să ştiu că mă apropiam de Bella cu fiecare kilometru care gonea sub cauciucurile mele.

Capitolul 9

Port Angeles

Era prea lumină pentru mine ca să mă duc direct în oraş când am ajuns în Port Angeles. Soarele încă era sus pe cer şi, deşi geamurile maşinii erau fumurii ca să-mi ofere o oarecare protecţie, nu aveam de ce să-mi asum riscuri inutile. *Mai* multe riscuri inutile, mai degrabă.

Cu câtă superioritate îi judecasem cândva pe Emmett, pentru purtările lui nesăbuite, şi pe Jasper, pentru lipsa lui de disciplină... iar acum încălcăm în mod conştient toate regulile cu o nechibzuinţă totală care făcea ca scăpările lor să pară floare la ureche. De obicei, eu eram cel responsabil.

Am oftat.

Eram sigur că voi localiza gândurile Jessicăi de la distanţă – ale ei erau mai vocale decât ale Angelei, dar odată ce aveam s-o găsesc pe prima, eram sigur că puteam s-o aud şi pe a doua. Apoi, după lăsarea serii, mă puteam apropia. Am parcat la marginea oraşului, pe o alee plină de buruieni care părea nefolosită.

Ştiam direcţia generală în care să caut – nu erau prea multe magazine de rochii în Port Angeles. N-a durat mult şi am găsit-o pe Jessica, învârtindu-se în faţa unei oglinzi triple, şi am văzut-o pe Bella în vederea ei periferică, evaluându-i rochia lungă şi neagră pe care o purta.

Bella încă pare ofuscată. Ha, ha! Angela avea dreptate – Tyler bătea câmpii. Nu pot să cred că-i supărată din cauza asta, totuşi. Măcar ştie că are un partener de rezervă pentru bal. Şi dacă Mike mi se distrează cu mine la bal şi nu mă mai invită altădată? Dac-o invită pe Bella la balul de absolvire? Oare crede că-i mai drăguţă decât mine? Oare ea *se crede mai drăguţă decât mine?*

— Cred că-mi place mai mult cea albastră. Îţi scoate în evidenţă ochii.

Jessica i-a zâmbit Bellei cu o falsă căldură, uitându-se la ea cu suspiciune.

Oare chiar crede asta? Sau vrea s-arăt ca o vacă sâmbătă?

Mă săturasem deja s-o ascult pe Jessica. Am căutat-o în

apropiere pe Angela, dar era pe punctul de a-şi schimba rochiile, aşa că am ieşit din mintea ei ca să-i acord intimitate.

Bella nu prea avea în ce necazuri să se bage într-un complex comercial, aşa că aveam să le las să termine cumpărăturile şi să le prind din urmă când terminau. Nu mai era mult până la lăsarea nopţii – norii începeau să se întoarcă, plutind dinspre vest. Vedeam doar petice de nori printre copacii deşi, dar îmi dădeam seama că vor grăbi apusul. Mă bucuram că se înnora, îmi doream umbrele lor mai mult ca niciodată. Mâine puteam să stau din nou alături de Bella la şcoală, să-i monopolizez atenţia la prânz. Puteam să-i adresez toate întrebările pe care le păstrasem în mine.

Deci era furioasă cu privire la presupunerea lui Tyler. Văzusem asta în mintea lui – că vorbise serios când menţionase balul de absolvire, că emitea o pretenţie. Mi-am imaginat expresia ei din după-amiaza aceea – neîncrederea revoltată – şi am râs. M-am întrebat ce avea să-i spună lui Tyler despre asta. Sau mai degrabă avea să pretindă că nu ştie nimic, să meargă la cacealma şi să spere că îl va descuraja? Avea să fie interesant de văzut.

Timpul trecea încet cât aşteptam ca umbrele să se alungească. O verificam periodic pe Jessica. Vocea ei mentală era cel mai uşor de găsit, dar nu-mi plăcea să zăbovesc prea mult acolo. Am văzut locul unde plănuiau să mănânce. Până la cină avea să se întunece... poate că printr-o coincidenţă aveam să aleg acelaşi restaurant. Am atins telefonul din buzunar, gândindu-mă s-o invit pe Alice să mi se alăture. I-ar fi plăcut asta, dar ar fi vrut şi să stea de vorbă cu Bella. Nu ştiam cu certitudine dacă eram pregătit s-o implic pe Bella şi mai *mult* în lumea mea. Nu avea suficiente necazuri cu un singur vampir?

Am făcut o nouă verificare de rutină asupra Jessicăi. Se gândea la bijuteriile ei şi solicita opinia Angelei.

— Poate ar trebui să returnez colierul. Am acasă unul care ar merge la fel de bine şi am cheltuit mai mult decât trebuia. Mama o s-o ia razna. Ce-a fost în mintea mea?

— Nu mă deranjează să merg înapoi la magazin. Dar nu crezi că Bella ne va căuta?

Cum adică? Bella nu era cu ele? Mai întâi m-am uitat prin ochii Jessicăi, apoi am trecut la Angela. Se aflau pe un trotuar în faţa unui şir de magazine, întorcându-se în direcţia opusă. Bella nu se vedea nicăieri.

Ei, cui îi pasă de Bella? a gândit Jess nerăbdătoare, înainte să răspundă la întrebarea Angelei.

— Bella e bine. Ajungem la restaurant la timp, asta dacă mai mergem. În orice caz, mi s-a părut că voia să fie singură. Am văzut o imagine scurtă cu librăria la care credea că s-a dus Bella.

— Hai să ne grăbim atunci, a spus Angela. *Sper că Bella nu va crede că am abandonat-o. A fost drăguţă cu mine mai devreme în maşină. Dar a părut cam tristă toată ziua. Mă întreb dacă-i din cauza lui Edward Cullen? Pun pariu că de asta m-a întrebat despre familia lui.*

Trebuia să fi fost mai atent. Ce ratasem? Bella plecase de una singură şi întrebase de mine? Angela era atentă la Jessica acum – Jessica bătea câmpii despre idiotul de Mike – şi n-am mai scos nimic de la ea.

Am evaluat umbrele. În curând soarele urma să ajungă în spatele norilor. Dacă rămâneam pe partea vestică a străzilor, unde clădirile umbreau asfaltul de lumina înserării...

Am început să mă simt neliniştit pe măsură ce şofam prin traficul rarefiat din centrul oraşului. Nu luasem în calcul asta – ca Bella să plece de una singură – şi habar nu aveam cum s-o găsesc. Ar fi *trebuit* să mă gândesc la asta.

Ştiam bine oraşul. M-am dus direct la librăria din mintea Jessicăi, sperând că voi avea parte de o căutare scurtă, dar îndoindu-mă că avea să fie aşa uşor. Când înlesnise vreodată Bella lucrurile?

Evident, micul magazin era gol, cu excepţia femeii îmbrăcate anacronic din spatele tejghelei. Nu părea genul de loc pe care Bella l-ar găsi interesant – era prea New Age pentru o persoană pragmatică. M-am întrebat dacă măcar intrase aici.

Puteam parca pe un petic de umbră, care trasa o potecă întunecată până la copertina librăriei. N-ar fi trebuit totuşi să fac asta. Nu era sigur să mă plimb pe undeva în toiul unei zile însorite. Dacă trecea vreo maşină şi arunca pe mine reflexia soarelui în momentul nepotrivit?

Nu ştiam însă cum altcumva s-o caut pe Bella!

Am parcat şi am coborât, menţinându-mă în umbră. Am traversat repede spre magazin, simţind în aer urma vagă a mirosului Bellei. Fusese aici, pe trotuar, dar înăuntru nu era nici urmă din mirosul ei.

— Bine ai venit! Te pot ajuta cu...? a început să spună vânzătoarea, dar eu deja ieşisem pe uşă.

Am urmărit mirosul Bellei cât de departe mi-a permis umbra, oprindu-mă aproape când să ies în lumina soarelui.

Mă simţeam extrem de neputincios – îngrădit de linia dintre întuneric şi lumină care se întindea pe trotuarul din faţa mea.

Puteam doar să ghicesc că o luase înainte pe stradă, către sud. În direcţia aceea nu existau prea multe lucruri interesante. Oare se rătăcise? Posibilitatea aceea i-ar fi stat în fire.

M-am întors în maşină şi am condus încet pe străzi, căutând-o. Am coborât în câteva petice de umbră, dar i-am mai prins mirosul doar o dată, şi direcţia m-a nedumerit. Unde încerca să ajungă?

Am mers înainte şi înapoi între librărie şi restaurant, sperând s-o văd pe drum. Jessica şi Angela erau deja acolo, încercând să decidă dacă să comande sau s-o aştepte pe Bella. Jessica insista să comande imediat.

Am început să caut prin minţile străinilor, privind prin ochii lor. Cu siguranţă, cineva o văzuse undeva.

Am devenit şi mai neliniştit pe măsură ce trecea timpul, şi ea tot nu apărea. Nu luasem în calcul cât de dificil era de găsit odată ce, ca acum, dispărea de sub ochii mei şi de pe cărările ei obişnuite.

Norii se adunau impunători la orizont şi în câteva minute aveam să fiu liber să-i dau de urmă pe jos. Nu avea să-mi ia mult atunci. Doar soarele mă făcea neajutorat acum. În

câteva minute avantajul va fi din nou de partea mea, iar fiinţele umane vor fi cele neajutorate.

O altă minte, apoi alta. Atât de multe gânduri banale.

...cred că bebeluşul are iar infecţie la ureche...

Era şase-patru-zero sau şase-zero-patru...?

Iar am întârziat. Ar trebui să-i spun....

Aha! Iat-o că vine!

În sfârşit, faţa ei. Cineva o remarcase în cele din urmă!

Am fost uşurat doar o fracţiune de secundă, apoi am citit mai mult din gândurile bărbatului care jubila privind-o cum ezită în umbre.

Era un străin pentru mine, dar mintea lui nu-mi era cu totul necunoscută. Cândva vânasem fix asemenea minţi.

— NU! am urlat şi un şuvoi de mârâieli mi-au erupt din gât.

Am apăsat acceleraţia până la podea, dar încotro mergeam?

Ştiam direcţia generală din care veneau gândurile lui, însă adresa nu era exactă. Ceva, trebuia să fie ceva – un indicator stradal, vitrina unui magazin, ceva în raza lui vizuală care să-l dea de gol. Dar Bella era în întuneric şi ochii lui erau aţintiţi doar pe expresia ei înspăimântată – savurându-i frica de pe chip.

În mintea lui, fata ei era înceţoşată de amintirea altor fete. Bella nu era prima lui victimă.

Sunetul mârâielilor mele scutura caroseria maşinii, dar asta nu mi-a distras atenţia.

În zidul din spatele ei nu existau ferestre. Era o zonă industrială, departe de cartierul comercial mai populat. Cauciucurile au scârţâit când am făcut colţul, virând pe lângă altă maşină, îndreptându-mă în ceea ce credeam că e direcţia corectă. Până când celălalt şofer a claxonat, sunetul era deja în spatele meu.

Uite-o cum tremură! Bărbatul a chicotit nerăbdător. Frica era ceea ce îl atrăgea – partea pe care o savura.

— Nu te apropia de mine.

Bella avea vocea joasă şi fermă, nu era un ţipăt.

— Nu fi aşa, dulceaţă!

A privit-o tresărind când s-a auzit un râs aspru din altă direcţie. Pe bărbat l-a enervat zgomotul – *Taci din gură, Jeff!* a gândit el –, dar a savurat felul în care ea a tresărit. Îl excita. A început să-şi imagineze rugăminţile ei, felul în care avea să-l implore...

Nu observasem că mai erau şi alţii cu el, până n-am auzit râsetul sonor. L-am mai scanat o dată, disperat după ceva ce puteam folosi. Făcea primul pas în direcţia ei, flexându-şi mâinile.

Minţile din jurul său nu erau atât de infecte ca a lui. Toţi erau puţin băuţi, dar niciunul nu pricepea cât de departe plănuia să ajungă bărbatul pe nume Lanny. Ei îl urmau orbeşte pe Lanny. Le promisese un pic de distracţie...

Unul dintre ei a privit în josul străzii, agitat – nu voia să fie prins hărţuind fata – şi mi-a oferit ce aveam nevoie. Am recunoscut intersecţia spre care s-a uitat.

Am zburat pe lângă un semafor roşu, alunecând prin spaţiul restrâns dintre două maşini în traficul pornit. Claxoane au urlat în spatele meu.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am ignorat.

Lanny se mişca încet către fată, prelungind suspansul – momentul de groază care îl excita. Îi aştepta ţipătul, pregătindu-se să-l savureze.

Însă Bella îşi încleştase fălcile şi se încordase. Bărbatul era surprins – se aşteptase ca ea să fugă. Surprins şi puţin dezamăgit. Îi plăcea să-şi hăituiască prada, să simtă adrenalina vânătorii.

Curajoasă micuţa asta. Poate-i mai bine aşa, cred – se va lupta mai mult.

Eram la o stradă distanţă. Nenorocitul a auzit mugetul motorului meu, dar nu l-a băgat în seamă, prea atent la victima lui.

Aveam să văd cum se va bucura de vânătoare când *el* va fi prada. Aveam să văd ce părere are despre stilul *meu* de vânătoare.

În alt compartiment al minţii, revedeam deja ororile la care fusesem martor în zilele mele de haiducie, căutând-o pe cea mai dureroasă. Niciodată nu-mi torturasem prada,

indiferent cât de mult o meritase, dar bărbatul acesta era diferit. Avea să sufere pentru asta. Avea să se zvârcolească în agonie. Pe ceilalţi aveam să-i omor pentru rolurile jucate, însă creatura pe nume *Lanny* avea să cerşească moartea mult timp până să-i acord acest dar.

Era în stradă, traversând către ea.

Am virat strâns după colţ, inundând scena cu farurile şi oprindu-i în loc pe ceilalţi. L-aş fi putut lovi cu maşina pe şeful bandei, care sărise din drum, dar ar fi însemnat o moarte prea uşoară pentru el.

Am lăsat maşina să derapeze ca să ajungă cu botul spre locul din care venisem şi ca portiera dinspre pasager să fie mai aproape de Bella. Am deschis-o şi ea deja fugea către maşină.

— Urcă! am ţipat la ea.

Ce naiba?

Ştiam că-i o idee proastă! Nu-i singură.

Săfug?

Cred c-o să vomit...

Bella a sărit în maşină fără să ezite şi a tras portiera după ea.

Apoi s-a uitat la mine cu cea mai încrezătoare expresie pe care o văzusem vreodată pe chipul unui om, şi toate planurile mele violente s-au destrămat.

A durat mai puţin de o secundă să-mi dau seama că n-o puteam lăsa în maşină ca să mă ocup de cei patru de pe stradă. Ce aveam să-i spun, să nu se uite? Ha! Când făcuse ea vreodată ceea ce o rugasem?

Să îi târăsc de acolo, de sub privirile ei, şi s-o las singură în maşină? Slabe şanse ca un al doilea psihopat să bântuie străzile din Port Angeles în seara asta, dar fuseseră slabe şanse să existe şi primul! Iată dovezile clare că nu eram nebun – aidoma unui magnet, Bella atrăgea toate lucrurile periculoase către ea. Dacă nu aş fi fost eu prin preajmă, drept răul cel mai mare, cu siguranţă un alt rău mi-ar fi luat locul.

Mi-am ascuns secunda de ezitare în spatele apăsării pe acceleraţie, cu care am îndepărtat-o atât de iute de

urmăritori, încât s-au uitat după maşină cu nişte expresii tâmpe. Bella nu şi-a dat seama de şovăiala mea.

Nici măcar nu-l puteam lovi pe Lanny cu maşina. Asta ar fi înspăimântat-o.

Îi doream moartea cu o asemenea sălbăticie încât nevoia aceea îmi făcea urechile să ţiuie, vederea să mi se înceţoşeze şi un gust amar să mi se adune în gură, mai puternic decât arsura setei. Aveam muşchii încordaţi ca un animal de pradă, tânjind, simţind nevoia carnală de a ataca. *Trebuia* să îl omor.

Aveam să îl desfac încet, bucată cu bucată, piele de muşchi şi muşchi de os...

Doar că fata – singura fată din lume – se ţinea de scaun cu amândouă mâinile, uitându-se la mine cu ochi incredibil de calmi şi fără să pună nicio întrebare. Răzbunarea trebuia să mai aştepte.

— Pune-ţi centura de siguranţă, i-am ordonat.

Aveam vocea răguşită din cauza urii şi a setei de sânge. Nu setea mea obişnuită de sânge. Mă angajasem de multă vreme să mă abţin de la sângele omenesc şi nu aveam de gând să las creatura aceea să-mi schimbe decizia. Asta avea să fie doar pentru răzbunare.

Bella şi-a pus centura şi a tresărit uşor la auzul clicului. Zgomotul acela slab o speriase, dar n-a părut să fie afectată de goana mea prin oraş, ignorând toate regulile de circulaţie, îi simţeam privirea aţintită spre mine. Părea bizar de relaxată. Nu avea sens... în niciun caz după cele care tocmai i se întâmplaseră.

— Eşti bine? m-a întrebat cu vocea răguşită de stres şi teamă.

Ea voia să ştie dacă *eu* eram bine?

Eram bine?

— Nu, mi-am dat seama şi glasul încă îmi clocotea de furie.

Am dus-o pe aceeaşi alee unde îmi petrecusem du- pă-amiaza ocupat cu cea mai proastă supraveghere făcută vreodată. Sub copaci era deja întuneric.

Eram atât de furios, încât tot corpul mi-a încremenit,

complet nemişcat. Mâinile mele de gheaţă tânjeau să-l zdrobească pe atacator, să-l sfâşie în bucăţi atât de mutilate, încât să nu mai poată fi identificat niciodată.

Asta ar fi însemnat totuşi să o las singură aici, neprotejată în noaptea întunecoasă.

Mi se derulau în minte imagini din zilele mele de vânătoare, imagini pe care îmi doream să le fi uitat. Mai ales acum, cu impulsul de a ucide mult mai puternic decât orice alt instinct de vânătoare pe care îl mai simţisem vreodată.

Bărbatul acela, monstrul acela, nu era cel mai rău din soiul lui, deşi era greu să sortezi profunzimile răului într-o ordine bazată pe merite. Şi totuşi, mi-l aminteam pe cel mai rău. Nu fusese niciodată vreo îndoială că merita acel titlu.

Majoritatea bărbaţilor pe care îi vânasem în zilele în care mă jucasem de-a judecătorul, juraţii şi călăul simţiseră un oarecare grad de remuşcare sau măcar teama de a nu fi prinşi. Multi dintre ei apelau la alcool sau la droguri pentru a-şi reduce la tăcere grijile. Alţii se detaşau, îşi creau alter ego-uri şi trăiau ca doi inşi diferiţi, unul de partea binelui, şi altul de partea răului.

Dar pentru cel mai rău şi mai abject ticălos pe care îl întâlnisem vreodată, remuşcarea nu era o problemă.

Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva care să-şi accepte răul interior atât de profund – care să-l *savureze.* Era cu adevărat încântat de lumea pe care o crease, o lume plină cu victime neajutorate şi ţipetele lor chinuite. Durerea era scopul lui şi devenise foarte bun la a cauza şi a prelungi durerea.

De obicei eram foarte atent la regulile mele, la justificarea pe care o dădeam vărsării de sânge. În acel caz totuşi, am şovăit. Mi se părea o scăpare prea uşoară să-l las să moară repede.

Atunci am fost cel mai aproape să trec linia respectivă. Cu toate acestea, l-am ucis la fel de repede şi de eficient cum îi omorâsem şi pe ceilalţi.

Poate că lucrurile s-ar fi întâmplat altfel dacă două dintre victimele lui nu ar fi fost în pivniţa aceea a groazei

unde îl descoperisem. Două fete tinere, deja grav rănite. Deşi le dusesem la spital cu cea mai mare grabă, numai una dintre ele supravieţuise.

Nu avusesem timp să-i beau sângele. Asta nu contase. Mai erau atâţia alţii care meritau să moară.

La fel ca Lanny acela. Şi el era un ticălos, cu siguranţă, dar nu era mai rău decât cel pe care mi-l aminteam. Şi atunci de ce mi se părea justificat, necesar chiar, ca el să sufere mult mai mult?

Însă mai întâi…

— Bella? am rugat-o printre dinţi.

— Da? a răspuns ea cu vocea aspră.

Apoi şi-a dres glasul.

— *Tu* eşti bine?

Acesta era lucrul cel mai important, prima prioritate. Răzbunarea venea pe locul al doilea. Ştiam asta, dar corpul îmi era atât de plin de furie, încât îmi venea greu să judec limpede.

— Da.

Încă avea vocea groasă – din cauza fricii, fără îndoială. Aşa că n-o puteam lăsa acolo.

Chiar dacă, din cine ştie ce motiv enervant, n-ar fi fost în permanenţă în pericol – probabil vreo glumă proastă a universului la adresa mea –, chiar dacă m-aş fi putut *asigura* cumva că ar fi fost în siguranţă în absenţa mea, nu puteam s-o las singură în întuneric.

Probabil că era foarte speriată.

Totuşi, nu eram în stare s-o consolez – chiar dacă aş fi ştiut exact cum se face asta, ceea ce nu ştiam. Cu siguranţă, simţea radiind din mine violenţa, măcar atât trebuie să fi fost evident. Aş fi speriat-o mai mult dacă nu reuşeam să-mi calmez dorinţa de măcel care fierbea în mine.

Aveam nevoie să mă gândesc la altceva.

— Distrage-mi atenţia, te rog, am rugat-o.

— Scuze, ce să fac?

Abia am adunat suficient autocontrol să explic ceea ce aveam nevoie.

— Pur şi simplu... Nu ştiam cum să mă exprim şi am ales primul cuvânt care mi-a venit în minte. Pălăvrăgeşte pur şi simplu despre ceva neimportant până mă calmez.

Imediat ce am rostit cuvântul, mi-am dat seama că alesesem prost, dar nu mai aveam energie să-mi pese. Numai faptul că ea avea nevoie de mine mă mai ţinea în maşină, încă auzeam gândurile bărbatului, dezamăgirea şi furia lui. Ştiam unde să-l găsesc. Am închis ochii, dorindu-mi să nu mai văd nimic nici cu ochii minţii.

— Hm... A ezitat – încercând să înţeleagă sensul solicitării mele, mi-am închipuit eu, sau poate se simţea jignită? — apoi a continuat: O să-l calc cu maşina pe Tyler Crowley mâine înainte de şcoală?

A spus asta de parcă ar fi adresat o întrebare.

Da – exact de asta aveam nevoie. Doar Bella putea să vină cu ceva atât de surprinzător. Ca şi mai înainte, mi s-a părut ridicol şi amuzant să o aud pe ea ameninţând cu violenţa. Dacă nu ardeam de dorinţa de a ucide, aş fi râs.

— De ce? am rostit cu greu, ca s-o oblig să vorbească mai departe.

— Pentru că le spune tuturor că mă duce la bal, a zis ea pe un ton revoltat. Ori e nebun, ori încă încearcă să compenseze pentru că aproape m-a omorât când... în fine, îţi aminteşti tu, a adăugat sec. Şi crede că balul de absolvire e modul corect s-o facă. Aşa că-mi imaginez că, dacă îi pun viaţa în pericol, o să fim chit şi nu mai poate încerca să se revanşeze. N-am nevoie de duşmani şi poate că Lauren o să se potolească dacă el mă lasă în pace. Sau aş putea să-i distrug numai Sentra, a continuat ea, pe un ton gânditor. Dacă n-are maşină, nu poate duce pe nimeni la bal...

Era încurajator să remarc că uneori interpreta greşit situaţiile. Insistenţa lui Tyler nu avea nimic de-a face cu accidentul. Ea nu părea să înţeleagă că băieţii de liceu o găseau atrăgătoare. Chiar nu observa că şi eu o găseam atrăgătoare?

Aha, mergea! Felul derutant în care îi funcţiona mintea mă captiva întotdeauna. Am început să-mi recapăt

autocontrolul, să văd dincolo de răzbunare şi măcel.

— Am auzit despre asta, i-am spus.

Se oprise din vorbit şi aveam nevoie ca ea să continue.

— *Serios?* a întrebat neîncrezătoare, apoi a continuat pe un ton şi mai furios: Dacă-i paralizat de la gât în jos, tot nu poate merge la bal.

Mi-am dorit să existe vreo metodă prin care s-o pot ruga să-i dea înainte cu ameninţările cu moartea şi vătămarea corporală fără să par ţicnit. Nu putea alege un mod mai bun de a mă calma. Şi cuvintele ei – doar sarcasm în cazul ei, nişte hiperbole – îmi reaminteau ceva ce aveam neapărată nevoie să ştiu.

Am oftat, apoi am deschis ochii.

— Te simţi mai bine? a întrebat ea cu timiditate.

— Nu chiar.

Nu, eram mai calm, dar nu mai bine. Pentru că tocmai ce înţelesesem că nu-l puteam omorî pe ticălosul ăla de Lanny. Tot ce-mi doream acum, mai mult decât să comit o crimă extrem de îndreptăţită, era fata asta. Şi deşi n-o puteam avea, numai simpla dorinţă mă făcea incapabil să plec într-o expediţie de ucis în această seară.

Bella nu merita un criminal lângă ea.

Petrecusem mai mult de şapte decenii încercând să fiu ceva – altceva – numai criminal, nu. Anii aceia de efort nu mă puteau face niciodată demn de fata care stătea lângă mine. Şi totuşi, simţeam că, dacă m-aş întoarce chiar şi pentru o seară la viaţa aceea, cu siguranţă o voi pierde pentru totdeauna. Chiar şi dacă nu le-aş fi băut sângele – chiar şi dacă nu aş fi avut dovada în ochii mei roşii şi strălucitori – oare ea nu ar simţi diferenţa?

Încercam să fiu suficient de bun pentru ea. Era o misiune imposibilă. Totuşi, nu suportam ideea de a renunţa.

— Ce nu-i în regulă? a şoptit ea.

Mirosul ei mi-a umplut nările şi mi-am reamintit de ce nu o meritam. După toate astea şi în ciuda a cât de mult o iubeam... tot îmi mai lăsa gura apă după ea.

Îi puteam oferi cât de multă sinceritate puteam. Îi datoram asta.

— Uneori am o problemă cu temperamentul, Bella.

M-am uitat lung pe geam, în întuneric, dorindu-mi ca ea să înţeleagă substratul înspăimântător al vorbelor mele, dar în acelaşi timp şi să nu înţeleagă. Mai mult să nu înţeleagă. „Fugi, Bella, fugi. Rămâi, Bella, rămâi."

— Dar *nu ar fi de ajutor* dacă m-aş întoarce şi i-aş vâna pe... Doar gândul la asta aproape că m-a smuls din maşină. Am inspirat profund, lăsând mirosul ei să mă ardă pe gât. Sau, cel puţin, asta încerc să mă conving.

— Ah!

Nu a mai spus nimic altceva. Oare cât înţelesese din vorbele mele? Am privit-o pe furiş, dar avea chipul impenetrabil. Poate că era aşa din cauza şocului. Ei bine, nu ţipa de groază. Nu încă, cel puţin.

— Jessica şi Angela se vor îngrijora, a spus ea în şoaptă.

Vocea îi era calmă şi nu-mi dădeam seama cum reuşea s-o menţină aşa. Oare chiar *era* în stare de şoc? Poate că încă nu înţelesese evenimentele din seara asta.

— Trebuia să mă-ntâlnesc cu ele, a adăugat.

Voia să scape de mine? Sau era doar preocupată că prietenele ei şi-ar putea face griji?

Nu am răspuns, ci am pornit maşina şi am dus-o înapoi. Cu cât mă apropiam mai mult de oraş, cu atât era mai greu să mă ţin de decizia luată. Eram aşa de aproape de individul ăla...

Dacă era imposibil – dacă nu puteam să-i aparţin acestei fete sau s-o merit – atunci mai avea sens să-l las pe ticălos nepedepsit? Cu siguranţă, puteam să-mi permit măcar atât.

Nu. Nu aveam să renunţ. Nu încă. O doream prea mult ca să mă predau.

Am ajuns la restaurantul unde trebuia să se întâlnească cu prietenele ei înainte să-mi clarific gândurile. Jessica şi cu Angela terminaseră de mâncat şi acum erau cu adevărat îngrijorate pentru Bella. Erau pe punctul de a pleca s-o caute, îndreptându-se împreună pe o stradă întunecoasă. Nu era o seară bună pentru ele să plece aşa aiurea.

— Cum ai ştiut unde...?

Întrebarea neterminată a Bellei m-a întrerupt şi mi-am

dat seama că făcusem o nouă gafă. Fusesem prea distras să-mi aduc aminte s-o întreb unde ar fi trebuit să se vadă cu prietenele ei.

Dar în loc să întrebe până la capăt şi să insiste pe subiect, Bella doar a clătinat din cap şi a zâmbit cu jumătate de gură.

Asta ce mai însemna?

Ei bine, nu aveam timp acum să-mi bat capul cu acceptarea ei ciudată a cunoştinţelor mele şi mai ciudate. Am deschis portiera.

— Ce faci? a întrebat ea, părând surprinsă.

„Nu te scap din ochi. Nu-mi îngădui să fiu singur în seara asta. În ordinea asta.”

— Te duc la cină.

Ei bine, avea să fie interesant. Parcă fusese în cu totul altă seară când îmi imaginasem că o invit pe Alice şi ne prefacem că alesesem printr-o coincidenţă acelaşi restaurant unde aveau să meargă Bella şi prietenele ei. Şi acum iată-mă aici, practic la o întâlnire cu ea. Numai că nu se punea, pentru că nu-i dădeam ocazia să mă refuze.

Îşi deschisese portiera pe jumătate când am ajuns în dreptul ei – de obicei nu era aşa de enervant să trebuiască să mă mişc cu viteză mică – în loc să-mi dea voie să i-o deschid eu.

Am aşteptat-o să coboare, devenind tot mai agitat pe măsură ce prietenele ei continuau să înainteze spre colţul întunecos.

— Du-te să le opreşti pe Jessica şi pe Angela înainte să trebuiască să le dau şi lor de urmă, i-am spus repede. Nu cred că m-aş putea abţine dacă aş da din nou peste prietenii tăi.

Nu, nu eram suficient de puternic pentru asta.

Ea s-a cutremurat şi apoi şi-a revenit îndată. A făcut o jumătate de pas către ele şi le-a strigat tare de tot:

— Jess! Angela!

Ele s-au întors şi Bella a ridicat mâna deasupra capului ca să le atragă atenţia.

Bella! Oh, e teafără! a gândit Angela uşurată.

Ai cam întârziat! a mormăit Jessica în sinea ei, dar şi ea era recunoscătoare că Bella nu se rătăcise sau nu fusese rănită. Asta m-a făcut s-o plac puţin mai mult decât înainte.

Fetele s-au întors în grabă, apoi s-au oprit, şocate, când m-au văzut lângă ea.

O-o! a gândit Jess, siderată. *Nu pot să-mi cred ochilor!*

Edward Cullen! A plecat de una singură să-l caute? Dar de ce m-ar fi întrebat dacă-i plecat din oraş, dacă ştia că-i aici...? Am prins o imagine scurtă cu expresia stânjenită a Bellei când o întrebase pe Angela dacă eu şi fraţii mei lipseam des de la şcoală. *Nu, n-ar fi avut de unde să ştie,* a concluzionat Angela.

Gândurile Jessicăi trecuseră dincolo de surprindere şi erau suspicioase acum. *Bella îmi ascunde chestii.*

— Unde ai fost? a întrebat ea, uitându-se la Bella, dar trăgând cu coada ochiului la mine.

— M-am rătăcit. Şi apoi am dat peste Edward, a spus Bella, fluturând din mână către mine.

Avea un ton extraordinar de normal. De parcă doar asta se întâmplase.

Probabil că era în stare de şoc. Asta era singura explicaţie pentru calmul ei.

— E în regulă dacă vin şi eu cu voi? am întrebat, ca să fiu politicos.

Ştiam că ele mâncaseră deja.

Sfinte Sisoie, ce sexy e! a gândit Jessica, brusc destul de incoerentă în gânduri.

Şi Angela era la fel de tulburată. *Mai bine n-am fi mâncat. Uau! Doar. Uau!*

Oare Bellei de ce nu puteam să-i produc aceleaşi reacţii?

— Ăăă... sigur, a fost de acord Jessica.

Angela s-a încruntat.

— Hm, de fapt, Bella, noi am mâncat deja în timp ce te aşteptam, a recunoscut ea. Scuze.

Taci din gură! s-a plâns Jessica în mintea ei.

Bella a ridicat din umeri relaxată. Era complet în largul ei. Cu siguranţă, în stare de şoc.

— E în regulă. Nu mi-e foame.

— Cred că ar trebui să mănânci ceva, am contrazis-o eu.

Avea nevoie de zahăr în organism – deşi mirosea şi-aşa suficient de dulce, m-am gândit cu tristeţe. Din clipă în clipă avea să conştientizeze oroarea prin care trecuse şi nu era bine să se întâmple pe stomacul gol. Îmi aduceam bine aminte că leşina uşor.

Fetele astea nu aveau să fie în primejdie, dacă se duceau direct acasă. *Ele* nu erau urmărite permanent de pericol.

Iar eu aş fi preferat să fiu singur cu Bella... dacă şi ea prefera să fie singură cu mine.

— Vă supăraţi dacă o duc eu pe Bella acasă cu maşina? Aşa nu va trebui să aşteptaţi până mănâncă.

— Ăăă, nicio problemă, cred...

Jessica s-a uitat cu subînţeles la Bella, căutând un semn că asta era ceea ce-şi dorea. *Probabil că vrea să fie singură cu el. Cine n-ar vreai* a gândit Jess. În acelaşi timp, a privit-o pe Bella făcându-i cu ochiul.

Bella *făcea cu ochiul?*

— Bine, a spus Angela repede, grăbită să dispară din peisaj, dacă asta era ceea ce voia Bella. Şi se părea că voia într-adevăr asta. Ne vedem mâine, Bella... Edward.

S-a chinuit să-mi rostească numele pe un ton firesc. Apoi a apucat-o pe Jessica de mână şi a început s-o tragă după ea.

Aveam de gând să găsesc o metodă de a-i mulţumi Ange- lei pentru asta.

Maşina Jessicăi era în apropiere într-un cerc de lumină aruncat de felinarul stradal. Bella le-a privit cu atenţie, cu o dungă adâncă de îngrijorare între sprâncene, până când s-au urcat în maşină, deci cumva era conştientă de pericolul în care se aflase. Jessica i-a făcut din mână când s-au îndepărtat, şi Bella i-a răspuns la fel. Abia după ce maşina a dispărut din vedere, a tras aer în piept şi s-a întors să se uite la mine.

— Sincer, nu mi-e foame, a spus ea.

De ce aşteptase ca ele să plece înainte să vorbească? Chiar voia să fie singură cu mine – chiar şi acum, după ce

fusese martoră la furia mea aproape criminală?

Indiferent că era aşa sau nu, avea să mănânce ceva.

— Fă-mi pe plac, i-am spus.

Am ţinut deschisă uşa restaurantului şi am aşteptat-o să între.

Bella a oftat şi a păşit înăuntru.

Am mers alături de ea până la pupitrul unde se afla şefa de sală. Bella părea în continuare foarte stăpână pe sine. Voiam să-i ating mâna, fruntea, să-i verific temperatura. Dar i-ar fi făcut silă mâna mea rece, aşa cum se mai întâmplase o dată.

Vai de mine. Vocea mentală destul de sonoră a şefei de sală mi-a întrerupt şirul gândurilor. *Vai de mine şi de mine.*

Părea să fie seara în care întorceam toate capetele. Sau poate că remarcam eu asta mai des pentru că îmi doream ca şi Bella să mă vadă la fel ca ele? Noi eram mereu atrăgători pentru prada noastră, dar nu mă gândisem prea mult la asta înainte. De obicei – dacă nu era vorba de repetiţia care estompa groaza, ca în cazul lui Shelly Cope şi al Jessicăi Stanley – frica intervenea destul de repede după atracţia iniţială.

— O masă pentru doi? am solicitat eu, când şefa de sală n-a zis nimic.

Mmmm! Ce voce are!

— Oh, ăăă, da. Bun venit la *La Bella Italia.* Vă rog, urmaţi-mă.

Gândurile ei erau preocupate să mă analizeze. *Poate e verişoara lui. Nu poate fi sora lui, nu seamănă deloc unul cu altul. Dar sigur sunt rude. Un tip ca* el *nu poate fi împreună cu una ca* ea.

Ochii oamenilor păreau acoperiţi de văluri. Nu vedeau nimic limpede. Cum putea femeia asta meschină să-mi găsească trăsăturile fizice – capcane pentru pradă – atât de atrăgătoare, şi totuşi să fie incapabilă să vadă perfecţiunea delicată a fetei de lângă mine?

Ei bine, n-o să fie greu să scap de ea, a gândit şefa de sală, conducându-ne spre o masă mare, de familie, din mijlocul celei mai aglomerate zone din restaurant. *Oare pot*

să-i dau numărul meu de telefon dacă-i şi ea aici? s-a întrebat.

Am scos o bancnotă din buzunarul de la spate. Oamenii deveneau mult mai cooperanţi când era vorba de bani.

Bella deja se aşeza pe locul indicat de şefa de sală fără să spună nimic. Am clătinat din cap înspre ea şi a ezitat, aplecându-şi curioasă capul într-o parte. Da, cu siguranţă avea să fie foarte curioasă în această seară. Şi o zonă aglomerată nu era locul ideal pentru conversaţia asta.

— Poate ceva mai retras? i-am cerut şefei de sală, când i-am strecurat banii.

Ea a tresărit, surprinsă, apoi a închis mâna în jurul bancnotei.

— Sigur.

A tras cu ochiul la bani în timp ce ne conducea după un perete separator.

Cincizeci de dolari pentru o masă mai bună? Mai e şi bogat. E logic atunci, pun pariu că geaca aia costă mai mult decât ultima mea leafă. La naiba! De ce o vrea să fie într-un loc intim cu ea?

Ne-a oferit un separeu într-un colţ al restaurantului de unde nu ne putea vedea nimeni – ca să-i văd reacţiile Bellei la orice urma să-i spun. Nu aveam niciun indiciu despre ce voia de la mine în seara asta. Sau ce aveam eu să-i ofer.

Cât de mult ghicise ea? Ce explicaţie inventase pentru evenimentele din seara asta ca să aibă sens totul?

— Cum vi se pare aici? a întrebat şefa de sală.

— Perfect, i-am spus şi, simţindu-mă un pic iritat de atitudinea ei ranchiunoasă la adresa Bellei, i-am zâmbit larg, cu toţi dinţii.

S-o las să mă vadă foarte clar.

Măiculită!

— Ăăă... chelneriţa voastră va veni imediat. *Nu poate să fie real. Poate că ea o să dispară... poate-mi scriu numărul de telefon pe farfuria lui cu sos marinara.*

Şefa de sală s-a îndepărtat, clătinându-se puţin pe picioare.

Straniu. Tot nu îi era teamă. Brusc mi-am amintit cum

mă tachinase Emmett la cantină, cu câteva săptămâni în urmă. *Pun pariu că eu aş fi putut s-o sperii mai tare.*

Oare mi se toceau abilităţile?

— Chiar n-ar trebui să le faci asta oamenilor. Bella mi-a întrerupt şirul gândurilor cu o remarcă dezaprobatoare. Nu-i corect.

M-am uitat la expresia ei critică. La ce se referea? Nu o speriasem pe şefa de sală deloc, în ciuda intenţiilor mele.

— Să le fac ce?

— Să-i ameţeşti aşa – fata aia probabil hiperventilează în bucătărie chiar acum.

Hmm. Avea destulă dreptate. Şefa de sală era doar vag coerentă în acel moment, încercând să-i descrie chelneriţei versiunea ei incorectă despre felul cum arătam.

— Ei, haide, m-a dojenit Bella când nu am răspuns imediat. *Sigur* ştii ce efect ai asupra oamenilor.

— Eu ameţesc oamenii?

Era un mod interesant de a descrie lucrurile. Suficient de corect pentru seara aceasta. Mă întrebam de ce era diferit atunci...

— N-ai observat? a întrebat ea pe un ton critic. Crezi că toţi obţin ceea ce vor atât de uşor?

— Pe *tine* te ameţesc? *

Am rostit întrebarea impulsiv, din curiozitate şi după ce am scos cuvintele pe gură nu am avut cum să le mai retrag.

Dar înainte să am timp să regret prea tare că spusesem asta cu voce tare, Bella a răspuns:

— În mod frecvent.

Şi obrajii i s-au îmbujorat puţin.

O ameţeam.

Inima mea împietrită s-a umflat de o speranţă mai intensă decât îmi aduceam aminte să fi simţit vreodată.

— Bună seara, a spus cineva – chelneriţa, prezentându-se.

Gândurile ei se auzeau foarte tare şi erau mai explicite decât ale şefei de sală, dar am ignorat-o. M-am uitat la Bella în schimb, privind cum i se răspândea sângele în

obraji, fără să remarc cum îmi ardea gâtul pe dinăuntru, ci cum îi lumina ei faţa, cum îi punea în valoare nuanţa albă a pielii.

Chelneriţa aştepta ceva de la mine. A, da, ne ceruse comanda pentru băuturi. Am continuat să mă uit la Bella şi chelneriţa s-a întors cu ranchiună şi spre ea.

— O să beau o Cola? a spus Bella, de parcă solicita aprobarea.

— Două Cola, am adăugat eu.

Setea – setea normală, omenească – era semn de şoc. Aveam să mă asigur că lua zahărul suplimentar de la suc.

Totuşi, părea sănătoasă. Mai mult decât sănătoasă. Părea să radieze.

— Ce-i? a rostit ea – întrebându-se de ce mă uitam fix la ea, am presupus.

Eram doar vag conştient că plecase chelneriţa.

— Cum te simţi? am întrebat-o.

Ea a clipit, surprinsă de întrebare.

— Sunt bine.

— Nu eşti ameţită, nu ţi-e greaţă sau frig...?

Era şi mai nedumerită acum.

— Ar trebui?

— Păi, de fapt, aştept să intri în starea de şoc.

Am zâmbit pe jumătate, aşteptând-o să nege. Nu era genul care să vrea să se preocupe cineva pentru ea.

I-a luat un moment să-mi răspundă. Avea privirea un pic pierdută. Uneori arăta aşa atunci când îi zâmbeam. Oare era... ameţită?

Mi-ar fi plăcut să cred aşa ceva.

— Nu cred că se va întâmpla asta. Am fost întotdeauna foarte pricepută să reprim chestiile neplăcute, a răspuns ea, cu respiraţia cam gâtuită.

Avea multă experienţă cu lucrurile neplăcute, atunci? Oare viaţa îi fusese mereu aşa de primejdioasă?

— Oricum, mă voi simţi mai bine când vei avea nişte zahăr şi nişte mâncare în stomac.

Chelneriţa s-a întors cu sucurile şi cu un coşuleţ cu grisine. Le-a pus în faţa mea şi m-a întrebat ce vreau să

comand, încercând să-mi atragă atenţia în acest timp. I-am arătat că ar trebui să se ocupe de Bella şi apoi am ignorat-o din nou. Avea o minte aşa de vulgară.

— Aăă... o să iau ravioli cu ciuperci.

Chelneriţa s-a întors spre mine cu nerăbdare.

— Şi tu?

— Nimic pentru mine.

Bella s-a strâmbat puţin. Hmm. Probabil că observase că nu mănânc niciodată. Ea remarca totul. Şi eu mereu uitam să fiu atent în preajma ei.

Am aşteptat până am fost din nou singuri.

— Bea, am insistat.

Am rămas surprins când mi-a dat imediat ascultare şi fără să protesteze. Aproape a golit paharul, aşa că i-am împins şi al doilea pahar spre ea, încruntându-mă puţin. Sete sau şoc?

A mai băut puţin, apoi a tremurat.

— Ţi-e frig?

— E doar din cauza Colei, a spus ea, apoi a dârdâit din nou, iar buzele i-au tremurat uşor de parcă dinţii erau pe punctul de a-i clănţăni.

Bluza drăguţă pe care o purta părea prea subţire ca să o protejeze corespunzător. I se lipea de corp ca o a doua piele, aproape la fel de fragilă ca şi prima.

— Nu ai o jachetă?

— Ba da. S-a uitat în jurul ei, puţin nedumerită. O... am uitat-o în maşină la Jessica.

Mi-am scos jacheta, dorindu-mi ca gestul să nu fie stricat de temperatura corpului meu. Ar fi fost drăguţ să-i fi putut oferi o haină caldă. Ea s-a uitat lung la mine, cu obrajii roşii din nou. Oare la ce se gândea acum?

I-am dat jacheta peste masă şi a îmbrăcat-o imediat, apoi s-a cutremurat din nou.

Da, ar fi fost frumos să fie caldă.

— Mersi, a spus ea.

A tras aer în piept, după care a suflecat mânecile prea lungi, ca să-şi elibereze mâinile. A mai inspirat o dată.

Oare începea în sfârşit să-şi dea seama ce i se întâmpla?

Avea în continuare o culoare sănătoasă în obraji. Pielea ei albă ca smântână, cu pometii ca nişte petale de trandafiri, ieşea în evidenţă deasupra bluzei albastru intens.

— Albastrul acela arată minunat pe pielea ta, am complimentat-o eu.

Spuneam adevărul.

Arăta bine, dar nu aveam de ce să ne asumăm riscuri. Am împins coşuleţul cu grisine spre ea.

— Pe bune, a obiectat ea, intuindu-mi motivaţia. N-o să intru în stare de şoc.

— Ar trebui – o persoană *normală* aşa ar face. Tu nu pari nici măcar afectată.

M-am uitat lung la ea, dezaprobator, întrebându-mă de ce nu putea fi normală, şi apoi întrebându-mă dacă chiar îmi doream să fie aşa.

— Mă simt foarte în siguranţă cu tine, a explicat ea, cu ochii plini de încredere.

Încredere pe care n-o meritam.

Instinctele ei erau greşite – pe dos. Probabil că asta era problema. Nu recunoştea pericolul în felul în care ar fi trebuit s-o facă o fiinţă umană. Avea reacţii opuse. În loc să fugă, rămânea pe loc, atrasă de ceea ce ar fi trebuit s-o sperie.

Cum puteam eu s-o protejez de mine însumi când *niciunul* dintre noi nu voia asta?

— Asta este mai complicat decât am planificat, am murmurat.

O vedeam cum îmi analizează cuvintele în minte şi m-am întrebat ce înţelesese din ele. A luat o grisină şi a început s-o ronţăie cu indiferenţă. A mestecat un moment, apoi şi-a aplecat capul pe o parte, gânditoare.

— De obicei, eşti într-o dispoziţie mai bună când ochii îţi sunt atât de luminoşi, a spus ea pe un ton relaxat.

Observaţia ei, exprimată atât de firesc, m-a lovit ca un trăsnet.

— Poftim?

— Întotdeauna eşti mai ţâfnos când ochii îţi sunt negri – atunci mă aştept să fii aşa. Am o teorie despre asta, a

adăugat ea pe un ton vesel.

Deci găsise singură o explicaţie. Sigur că găsise. Am încercat o senzaţie de groază când m-am întrebat cât de aproape de adevăr ajunsese.

— Alte teorii?

— Îhî.

A mai mestecat o bucată, cu o nonşalanţă totală. De parcă nu discuta caracteristicile unui demon cu demonul însuşi.

— Sper că ai fost mai creativă de data asta, am minţit eu când ea nu a mai zis nimic. Ce speram de fapt era să se *înşele* – să fie la mare distanţă de adevăr. Sau te inspiri tot din revistele de benzi desenate?

— Păi, nu, n-am scos-o dintr-o revistă de benzi desenate, a spus ea, puţin stânjenită. Dar nici n-am inventat-o eu.

— Atunci? am întrebat printre dinţi.

Cu siguranţă, nu ar fi vorbit atât de calm dacă ar fi fost pe punctul de a ţipa.

A ezitat, muşcându-şi buza şi apoi a apărut din nou chelneriţa cu mâncarea Bellei. Nu i-am acordat nicio atenţie când i-a aşezat farfuria în faţă, iar apoi m-a întrebat dacă nu vreau şi eu ceva.

Am refuzat, dar am mai cerut nişte Cola. Chelneriţa nu remarcase paharele goale.

— Ce spuneai? am întrebat-o neliniştit când am rămas din nou singuri.

— O să-ţi spun despre asta în maşină, a spus ea în şoaptă.

Of, ăsta era un semn rău. Nu era dispusă să-şi enunţe presupunerile în preajma altora.

— Dacă..., a adăugat brusc.

— Există condiţii?

Eram atât de încordat, încât aproape am mârâit cuvintele.

— Am câteva întrebări, desigur.

— Desigur, am confirmat eu, cu o voce aspră.

Probabil că aveam să-mi dau seama din întrebările ei în

ce direcţie i se îndreptau gândurile. Dar ce răspunsuri aveam să-i ofer? Minciuni responsabile? Sau aveam s-o îndepărtez de mine cu adevărul? Sau nu aveam să răspund deloc, incapabil să decid?

Am stat în linişte cât timp chelneriţa ne-a adus alte băuturi.

— Păi, dă-i drumul, am spus eu, cu maxilarul încleştat, după ce a plecat chelneriţa.

— De ce eşti în Port Angeles?

Asta era o întrebare prea uşoară – pentru ea. Nu dădea de înţeles nimic, în timp ce răspunsul meu – dacă i-aş fi răspuns sincer – ar fi dat de înţeles prea multe. Mai bine să aflu mai multe mai întâi.

— Următoarea, am spus eu.

— Dar asta-i cea mai uşoară!

— Următoarea, am repetat.

Refuzul meu a supărat-o. A întors capul şi s-a uitat la mâncare. Încet, pierdută în gânduri, a luat o îmbucătură şi a mestecat-o cu atenţie.

Şi deodată, în timp ce mânca, mi-a venit în minte o comparaţie ciudată. Timp de o secundă, am văzut-o pe Persefona, cu rodia în mână. Condamnându-se la o viaţă trăită în întuneric.

Oare ăsta eram eu? Hades în persoană, tânjind după primăvară, furând-o, condamnând-o la o noapte fără sfârşit. Am încercat fără succes să scap de senzaţia aceea.

Bella a înghiţit mâncarea cu nişte Cola, apoi s-a uitat în sfârşit la mine. Ochii i se îngustaseră suspicioşi.

— Bine, atunci, a spus ea. Să presupunem, ipotetic vorbind, desigur, că... cineva... ar putea şti ce gândesc oamenii, să citească gândurile, înţelegi – cu câteva excepţii.

Şi când credeam că mai rău nu se putea...

Asta explica zâmbetul ei discret din maşină. Era iute la minte – nimeni nu mai ghicise asta despre mine. Cu excepţia lui Carlisle, şi fusese destul de evident pe atunci, la început, când îi răspundeam la gânduri de parcă mi le adresase verbal. Înţelesese chiar înaintea mea.

Întrebarea asta nu era aşa de rea. Deşi era limpede că

ştia că este ceva în neregulă cu mine, nu era aşa de grav pe cât putea fi. La urma urmei, cititul minţilor nu făcea parte din descrierea standard a vampirilor. Am mers pe ipoteza ei.

— Doar o *singură* excepţie, am corectat-o eu. Ipotetic vorbind.

Şi-a reţinut un zâmbet – sinceritatea mea vagă îi făcuse plăcere.

— Bine, cu o singură excepţie. Cum funcţionează asta? Care sunt limitările? Cum ar putea... acel cineva... să găsească pe altcineva exact la momentul potrivit? Cum ar şti el că ea are necazuri?

— Ipotetic vorbind?

— Desigur.

Buzele i-au tresărit şi ochii ei cafenii lichizi au părut nerăbdători.

— Păi..., am ezitat eu. Dacă... acel cineva...

— Să-i spunem „Joe”, a sugerat ea.

A trebuit să zâmbesc, auzindu-i entuziasmul. Oare chiar credea că adevărul va fi un lucru bun? Dacă secretele mele ar fi fost plăcute, de ce să nu i le destăinui?

— Joe, atunci, am fost eu de acord. Dacă Joe ar fi fost atent până atunci, sincronizarea nici nu trebuia să fie atât de exactă. Am clătinat din cap şi mi-am reprimat un tremur gândindu-mă cât de aproape fusesem azi să ajung prea târziu. Numai tu te puteai băga în belele într-un oraş aşa mic. Să ştii că ai fi devastat statisticile infracţionale ale poliţiei pentru un deceniu.

Colţurile gurii i-au coborât şi s-a bosumflat.

— Discutam despre un caz ipotetic.

Am râs de enervarea ei.

Buzele ei... pielea ei... arătau atât de moi. Voiam să văd dacă sunt aşa de catifelate cum păreau. Imposibil. Ar fi simţit repulsie la atingerea mea.

— Da, aşa este, am spus eu, revenind la conversaţie înainte să mă deprim şi mai tare. Să îţi spunem „Jane”?

S-a aplecat peste masă către mine şi atât umorul, cât şi enervarea îi dispăruseră de pe faţă.

— Cum ai ştiut? m-a întrebat ea, cu vocea joasă şi apăsată.

Să îi spun adevărul? Şi dacă da, cât din el?

Voiam să-i spun. Voiam să-i merit încrederea pe care încă i-o vedeam pe faţă.

A şoptit, de parcă mi-ar fi putut auzi gândurile.

— Poţi să ai încredere în mine, să ştii.

Şi-a întins o mână ca şi cum ar fi vrut să-mi atingă mâinile aşezate pe masă, în spaţiul gol dinaintea mea.

Le-am tras înapoi – detestând gândul la reacţia ei când avea să-mi atingă pielea rece ca gheaţa – şi ea şi-a oprit gestul.

Ştiam că pot avea încredere în ea să-mi protejeze secretele. Cuvântul ei era lege, era cinstită până în adâncul sufletului. Insă nu aveam încredere că nu va fi îngrozită de ele. *Trebuia* să fie îngrozită. Adevărul *era* îngrozitor.

— Nu ştiu dacă mai am de ales acum, am şoptit.

Mi-am adus aminte că o tachinasem cândva spunându-i că e *extraordinar de neatentă.* O jignisem, dacă îi evaluasem corect expresia. Ei bine, măcar puteam acum să corectez acea nedreptate.

— M-am înşelat, am zis, ai mai mult spirit de observaţie decât credeam.

Şi cu toate că Bella nu putea să ştie asta, crezusem deja foarte multe despre ea.

— Credeam că tu nu te înşeli niciodată, a spus, zâmbind în timp ce mă tachina.

— Aşa era.

Înainte ştiam mereu ce fac. Eram mereu sigur în ce direcţie mă îndrept. Şi acum totul era haos şi tumult. Şi, cu toate acestea, nu le-aş fi schimbat. Nu dacă haosul însemna că pot fi în preajma Bellei.

— M-am înşelat asupra ta şi din alt punct de vedere, am continuat, lămurind lucrurile şi pe un al doilea subiect. Nu eşti un magnet pentru accidente – asta nu este o clasificare îndeajuns de cuprinzătoare. Eşti un magnet pentru *necazuri.* Dacă există ceva periculos pe o rază de zece kilometri, te va găsi negreşit.

De ce ea? Ce făcuse ca să merite asta?

Bella a adoptat din nou o mină serioasă.

— Şi te pui şi pe tine în categoria asta?

Era mai important ca niciodată să răspund sincer la întrebare.

— Cu siguranţă.

Ochii i s-au îngustat puţin – de data asta nu mai erau suspicioşi, ci bizar de îngrijoraţi. Buzele i s-au curbat în zâmbetul acela specific pe care i-l mai văzusem pe faţă atunci când se confrunta cu suferinţa altcuiva. A întins din nou mâna peste masă, încet, cu grijă. Mi-am retras mâinile un centimetru, dar nu mi-a luat în seamă gestul, hotărâtă să mă atingă. Mi-am ţinut respiraţia – de data asta nu din cauza mirosului ei, ci din cauza tensiunii bruşte, copleşitoare. Teamă. Pielea mea avea s-o dezguste. Avea să fugă.

A trecut uşor cu vârful degetelor peste dosul palmei mele. Căldura acelei atingeri blânde şi nesilite a fost deosebită de orice mai simţisem vreodată. Era aproape plăcere pură. Adică ar fi fost aşa, dacă nu m-aş fi temut. I-am privit faţa când mi-a simţit răceala pielii, incapabil să mai respir.

Zâmbetul îngrijorat i s-a transformat în ceva mai larg şi mai cald.

— Mulţumesc, a spus ea, întorcându-mi privirea cu o căutătură lungă şi intensă. E deja a doua oară.

Degetele delicate i-au zăbovit pe pielea mea de parcă îi plăcea să le ţină acolo.

I-am răspuns cât de firesc am putut.

— Hai să nu ajungem şi la a treia, de acord?

S-a încruntat puţin, însă a aprobat din cap.

Mi-am tras mâinile de sub ale ei. Oricât de mult îmi plăcea atingerea ei, nu aveam de gând să aştept ca magia toleranţei ei să treacă şi să se transforme în repulsie. Mi-am ascuns mâinile sub masă.

I-am citit privirea. Deşi mintea ei nu-mi dezvăluia nimic, îi puteam citi în ochi atât încredere, cât şi mirare. În momentul acela, mi-am dat seamă că *voiam* mai mult

decât orice să-i răspund la întrebări. Nu pentru că îi datoram asta. Nu pentru că voiam ca ea să aibă încredere în mine.

Ci pentru că voiam ca ea *să mă cunoască.*

— Te-am urmărit până în Port Angeles, i-am spus, vorbind prea repede ca să mai pot controla ce spun.

Ştiam pericolul adevărului, riscul pe care mi-l asumam. Calmul ei nefiresc se putea transforma în orice moment într-o criză de isterie. În mod ciudat, faptul că ştiam asta m-a făcut să vorbesc şi mai repede.

— Niciodată nu am mai încercat să protejez pe cineva şi este mult mai dificil decât aş fi crezut. Dar asta probabil doar pentru că este vorba de tine. Oamenii obişnuiţi par să treacă de o zi întreagă fără atâtea catastrofe.

Am privit-o, aşteptând.

A zâmbit din nou, mai larg. Ochii ei limpezi, închişi la culoare, păreau mai profunzi ca niciodată. Tocmai recunoscusem că o urmărisem, şi ea zâmbea.

— Te-ai gândit vreodată că mi-a sunat ceasul prima dată, atunci cu dubiţa, şi că te-ai pus în calea destinului? m-a întrebat.

— Nu atunci a fost prima dată, am spus eu, uitându-mă în jos, la faţa de masă maro-închis, cu umerii aduşi de ruşine. Acum că barierele căzuseră, adevărul se revărsa în mod necugetat. Ţi-a sunat ceasul prima dată când te-am întâlnit.

Era adevărat şi asta mă înfuria. Mă poziţionasem în viaţa ei ca lama unei ghilotine – de parcă fusesem aranjat acolo de soartă, exact cum spusese ea. De parcă fusese însemnată să moară de soarta aceea nemiloasă, nedreaptă şi – din moment ce eu mă dovedisem o unealtă reticentă – tot încerca s-o execute. Mi-am imaginat soarta personificată, o cotoroanţă invidioasă şi sinistră, o harpie răzbunătoare.

Voiam ca pentru asta să fie responsabil ceva, cineva, ca să am împotriva cui lupta. Ceva, orice, să distrug, pentru ca Bella să fie în siguranţă.

N-a mai scos niciun cuvânt. Respiraţia i se accelerase.

M-am uitat la ea, ştiind că voi vedea, în sfârşit, teama pe care o aşteptam. Doar tocmai recunoscusem cât de aproape fusesem s-o omor. Mai aproape decât dubiţa care fusese la câţiva centimetri distantă s-o lase fără suflare. Şi cu toate»,»

astea, Bella încă avea o mină calmă, cu doar o urmă de îngrijorare în ochi.

— Îţi aduci aminte?

— Da, a spus ea, netulburată şi serioasă.

În ochi i se citea înţelegerea.

Ştia. Ştia că dorisem s-o omor. Şi unde erau ţipetele?

— Şi totuşi iată-te aici, am spus, arătându-i contradicţia evidentă.

— Da, iată-mă aici... datorită ţie. Expresia i s-a schimbat, s-a transformat în curiozitate, când a schimbat deodată subiectul. Pentru că ai ştiut cumva cum să mă găseşti astăzi?

Deznădăjduit, am mai împins o dată bariera care îi proteja gândurile, disperat să înţeleg. Nu avea nicio logică pentru mine. Cum de putea să-i mai pese de restul, cu adevărul acela înspăimântător pe masă?

A aşteptat, pur şi simplu curioasă. Era palidă la faţă, ceea ce era normal pentru ea, dar pe mine tot mă îngrijora. În faţa ei stătea farfuria aproape neatinsă. Dacă aveam de gând să-i povestesc prea multe, avea nevoie de un întăritor pentru momentul când ar fi venit, în cele din urmă, şocul.

I-am pus o condiţie.

— Tu o să mănânci, iar eu o să vorbesc.

S-a gândit la asta o jumătate de secundă, apoi a luat o înghiţitură cu o viteză care nu se potrivea calmului afişat. Era mai neliniştită de răspunsul meu decât i se citea în privire.

— Este mai greu decât ar trebui – să te urmăresc, i-am spus eu. De obicei, pot găsi pe cineva foarte uşor, odată ce i-am mai auzit mintea înainte.

I-am privit faţa cu atenţie când am spus asta. Una era să ghiceşti ceva, şi alta era să ţi se confirme.

Bella a rămas nemişcată, cu privirea goală. Mi-am

încleştat dinţii, aşteptând să se panicheze.

Însă ea doar a clipit o dată, a înghiţit cu dificultate, apoi a mai luat o înghiţitură. Era nerăbdătoare să vorbesc mai departe.

— O urmăream pe Jessica, am continuat eu, privind cum primeşte fiecare cuvânt. Nu cu mare atenţie – după cum am spus, numai tu te puteai băga în belele în Port Angeles.

Nu m-am putut abţine să adaug asta. Oare era conştientă că alte vieţi omeneşti nu veneau aşa des în contact cu experienţe aproape mortale, sau credea că lucrurile care i se întâmplau ei erau normale?

— Şi la început nu am observat că ai plecat de una singură. Apoi, când mi-am dat seama că nu mai erai cu ea, am plecat să te caut la librăria pe care am văzut-o în mintea ei. Ştiam că nu intraseşi, ci că plecaseşi spre sud... şi că va trebui să te întorci în curând. Aşa că te aşteptam, căutând la întâmplare prin gândurile oamenilor de pe stradă – să văd dacă te observase cineva, ca să ştiu unde eşti. Nu aveam motive să fiu îngrijorat... dar eram ciudat de neliniştit...

Am respirat mai greu când mi-am amintit sentimentul acela de panică. Mirosul ei mi-a pârjolit gâtul şi m-am bucurat pentru asta. Era o durere care însemna că e încă în viaţă. Atât timp cât ardeam, ea era în viaţă.

— Am început să şofez în cercuri, încă... ascultând. Speram că acel cuvânt avea sens pentru ea. Probabil că explicaţiile mele o băgau în ceaţă. Soarele apunea în sfârşit şi eram pe punctul de a coborî să te caut pe jos. Iar apoi...

Când mi-am adus aminte – cu o claritate perfectă, la fel de vie de parcă retrăiam momentul –, am simţit aceeaşi furie ucigaşă în tot corpul, transformându-mă în stană de piatră.

Îl voiam mort. *Trebuia* să moară. Mi-am încleştat maxilarul, concentrându-mă să rămân acolo la masă. Bella mai avea nevoie de mine. Asta era tot ce conta.

— Apoi ce? a şoptit ea, făcând ochii mari.

— Am auzit ce gândeau, am spus printre dinţi, fără să fiu în stare să rostesc cuvintele altfel decât ca pe un mârâit.

Ţi-am văzut faţa în mintea lui.

Încă ştiam cu exactitate unde să-l găsesc. Gândurile lui negre se auzeau în întuneric, atrăgându-mă spre ele.

Mi-am acoperit faţa, ştiind că expresia mea era cea a unui vânător, a unui ucigaş. Mi-am fixat imaginea ei în spatele ochilor închişi ca să mă controlez. Structura delicată a oaselor, acoperământul subţire al pielii delicate – ca mătasea întinsă peste sticlă, incredibil de fragilă şi uşor de frânt. Era prea vulnerabilă pentru lumea asta. Avea *nevoie* de un protector. Şi, printr-o lucrătură perversă a destinului, eu eram cel mai apropiat apărător disponibil.

Am încercat să-i explic reacţia violentă astfel încât s-o înţeleagă.

— A fost foarte... greu pentru mine – nu îţi imaginezi cât de greu – să te iau pur şi simplu şi să îi las... în viaţă, am şoptit eu. Te-aş fi putut lăsa să pleci cu Jessica şi Angela, dar îmi era teamă că, dacă mă laşi singur, mă voi duce să îi caut.

Pentru a doua oară în seara aceea, am mărturisit că intenţionasem să comit o crimă. Una măcar justificabilă.

Bella n-a spus nimic cât m-am chinuit să-mi recapăt controlul. I-am ascultat bătăile inimii. Ritmul era neregulat, dar încetinea pe măsură ce trecea timpul până a devenit din nou uniform. Şi respiraţia îi era domoală şi regulată.

Eram prea aproape de a-mi pierde cumpătul. Trebuia s-o duc acasă înainte să...

Aveam să-l omor atunci? Aveam să redevin un criminal acum, când ea se încredea în mine? Puteam să mă opresc cumva?

Îmi promisese că avea să-mi spună ultima teorie când vom fi singuri. Oare voiam s-o aud? Eram nerăbdător, dar oare răsplata curiozităţii avea să fie mai rea decât să nu ştiu?

În orice caz, cred că primise destule adevăruri pentru o singură seară.

Am privit-o din nou, iar paloarea chipului îi era şi mai intensă decât înainte, dar era calmă.

— Eşti gata să mergi acasă? am întrebat-o.

— Sunt gata să plec, a spus ea, alegându-şi cuvintele cu atenţie, de parcă un simplu „da” nu exprima în totalitate ceea ce voia să spună.

Frustrant.

Chelneriţa s-a întors. Auzise ultima afirmaţie a Bellei în timp ce şovăia de partea cealaltă a separeului, întrebându-se ce altceva mi-ar mai putea oferi. Îmi venea să-mi dau ochii peste cap la câteva dintre ofertele pe care le avea în minte.

— Ce facem? a întrebat ea.

— Suntem gata pentru nota de plată, mulţumesc, i-am spus, cu ochii la Bella.

Chelneriţa a tras brusc aer în piept şi pe moment – ca să folosesc expresia Bellei – a fost ameţită de vocea mea.

Şi deodată, auzind felul în care vocea mea sunase în mintea acestei fiinţe umane banale, mi-am dat seama de ce atrăgeam atâta atenţie în seara aceea – atenţie neînsoţită de frica obişnuită.

Era datorită Bellei. Încercând atât de mult să par sigur pentru ea, să fiu mai puţin înfricoşător, să fiu uman, îmi pierdusem cu totul alura înspăimântătoare. Ceilalţi oameni vedeau acum doar frumuseţea, cu spaima mea înnăscută atât de atent ţinută sub control.

M-am uitat la chelneriţă, aşteptând să-şi revină. Era oarecum amuzant, acum că înţelegeam motivul.

— S-sigur. Poftim.

Mi-a dat carneţelul cu nota de plată, gândindu-se la cartea de vizită pe care o strecurase în spatele chitanţei. O carte de vizită cu numele şi numărul ei de telefon.

Da, era destul de amuzant.

Aveam banii pregătiţi. I-am dat imediat carneţelul înapoi, ca să nu piardă vremea aşteptând un telefon care nu avea să vină niciodată.

— Păstrează restul, i-am spus, sperând că bacşişul avea să-i mai aline dezamăgirea.

M-am ridicat şi Bella s-a luat imediat după mine. Am vrut să-i ofer mâna, dar m-am gândit că asta ar fi însemnat să-mi forţez norocul puţin prea tare în seara aceea. I-am

mulţumit chelneriţei, fără să-mi iau ochii de la Bella, care şi ea părea să găsească ceva amuzant la situaţia respectivă.

Am mers cât de aproape de ea am îndrăznit. Suficient de aproape încât căldura care radia dinspre ea să fie ca o atingere fizică pe partea stângă a corpului meu. Când i-am ţinut uşa deschisă, a oftat discret şi m-am întrebat ce regret o apăsa. M-am uitat în ochii ei, pe punctul de a întreba, când brusc a privit în jos, părând stânjenită. Asta m-a făcut şi mai curios, dar am renunţat să mai întreb. Tăcerea dintre noi s-a prelungit când i-am deschis portiera, şi apoi m-am urcat în maşină.

Am pornit căldura – vremea caldă se schimbase brusc. Sigur Bella se simţea inconfortabil în maşina rece. S-a înfăşurat în jacheta mea, cu un zâmbet vag pe buze.

Am aşteptat, amânând conversaţia până când au dispărut luminile oraşului. În întuneric, m-am simţit şi mai singur împreună cu ea.

Oare era corect ce făceam? Maşina era foarte mică. Aroma ei se plimba în curentul de la ventilaţie, parcă şi mai puternică. Am simţit cum îi creşte puterea, devenind ca o a treia entitate în maşină. O prezenţă care se cerea recunoscută.

Şi asta s-a întâmplat. Ardeam. Arsura era acceptabilă, totuşi. Părea bizar de potrivită pentru mine. Primisem atât de multe în seara aceea – mai multe decât mă aşteptasem. Şi ea tot acolo era – stătea de bunăvoie lângă mine. Îi datoram ceva la schimb pentru asta. Un sacrificiu. O ofrandă arsă.

Dacă aş fi reuşit să rămân doar la asta – doar la arsură şi atât. Veninul însă mi s-a acumulat în gură şi muşchii mi s-au încordat de nerăbdare, de parcă mă aflam la vânătoare.

Trebuia să-mi scot gândurile acelea din minte. Şi ştiam ce avea să-mi distragă atenţia.

— Acum, i-am spus eu, iar teama de răspuns mi-a mai domolit puţin arsura. E rândul tău.

Capitolul 10
Teoria

— Pot să mai pun o singură întrebare? şi-a încercat ea norocul în loc să facă cum spusesem.

Eram cu nervii întinşi la maximum, aşteptându-mă la ce era mai rău. Şi totuşi, ce tentat eram să trag de timp. Să o am cu mine şi ea să-şi dorească să fie cu mine, pentru încă vreo câteva secunde. Am oftat în faţa acestei dileme, după care am răspuns.

— Una singură.

— Păi..., a ezitat pentru un moment, ca şi cum încă se gândea ce întrebare să aleagă. Ai spus că nu intrasem în librărie şi că mă dusesem spre sud. Mă întrebam cum de ai ştiut asta.

M-am uitat afară prin parbriz. Încă o întrebare ce nu-mi destăinuia nimic despre ea, însă ea afla prea multe despre mine.

— Credeam că am trecut de partea cu eschivatul, a spus, pe un ton critic şi dezamăgit.

Ce ironie a sorţii. Era tot evazivă, fără măcar să se străduiască să fie aşa.

Ei bine, voia să fiu direct. Şi oricum conversaţia nu avea cum să ducă în vreo direcţie bună.

— Bine, atunci, am răspuns eu. Ţi-am urmat mirosul.

Voiam să-i privesc chipul, însă mă temeam de ce aveam să văd. I-am ascultat, în schimb, respiraţia luând-o la galop şi apoi stabilizându-se. A vorbit din nou după un moment, iar vocea îi era mai fermă decât m-aş fi aşteptat.

— Şi nu mi-ai răspuns la prima întrebare..., a spus.

M-am uitat la ea, încruntându-mă. Şi ea trăgea de timp

— Care anume?

— Cum funcţionează – treaba cu cititul gândurilor? a repetat întrebarea de la restaurant. Poţi să citeşti mintea oricui, oriunde? Cum faci asta? Poate şi restul familiei tale să...?

A lăsat întrebarea neterminată, roşind din nou.

— Sunt mai multe întrebări, am spus eu.

A continuat să se uite la mine, aşteptând răspunsurile.

Şi la urma urmei, de ce să nu-i spun? Deja intuise majoritatea lucrurilor, plus că era un subiect mai uşor decât cel care dădea târcoale.

— Nu, doar eu pot face asta. Şi nu pot auzi pe oricine, oriunde. Trebuie să fiu relativ aproape. Cu cât mai familiară este... „vocea” cuiva, cu atât mai de departe o pot auzi. Dar, oricum, nu mai mult de câţiva kilometri. Am încercat să găsesc o modalitate prin care să descriu ca să înţeleagă, o analogie care să aibă sens şi pentru ea. Este ca şi cum aş fi într-o sală imensă, plină cu oameni care vorbesc toţi în acelaşi timp. Este doar un zumzet – un bâzâit de voci pe fundal. Apoi mă concentrez pe o singură voce şi atunci îmi este clar tot ce gândeşte persoana respectivă. În cea mai mare parte a timpului nu le bag în seamă – poate fi înnebunitor. Şi este mai uşor să par *normal* – m-am încruntat – când nu răspund din greşeală la gândurile cuiva, şi nu la cuvintele sale.

— De ce crezi că pe mine nu mă poţi auzi? m-a întrebat.

I-am mai oferit un adevăr şi încă o analogie.

— Nu ştiu, am recunoscut. Singura bănuială pe care o am este că poate mintea ta nu merge la fel ca a celorlalţi. De parcă gândurile tale ar fi pe frecvenţa AM, iar eu nu prind decât FM.

Imediat ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama că nu avea să-i placă analogia. Am zâmbit în aşteptarea reacţiei ei. Nu m-a dezamăgit.

— Mintea mea nu funcţionează corect? a întrebat ea, ridicând tonul. Sunt o ciudată?

Din nou, ce ironie a sortii.

— Eu aud voci în cap şi *tu* eşti îngrijorată că eşti ciudată.

Am râs. Înţelegea toate chestiile mărunte şi totuşi, când venea vorba de lucruri serioase, le pricepea pe dos. Mereu instinctele greşite.

Bella îşi muşca buza, în timp ce cuta dintre ochi îi sporea.

— Stai liniştită, am asigurat-o. Este doar o teorie...

Mai rămânea o teorie şi mai importantă de discutat. Abia aşteptam să termin odată cu asta. Fiecare secundă care trecea începea să se simtă din ce în ce mai mult ca timp împrumutat.

— Ceea ce ne aduce înapoi la tine, am continuat.

A oftat, încă molfăindu-şi buza – îmi făceam griji că ar putea să se rănească. M-a privit în ochi, cu faţa încurcată.

— Parcă trecuserăm de partea cu eschivările, nu? am întrebat încet.

A coborât privirea, încercând să descurce cine ştie ce dilemă internă. Brusc a înlemnit în scaun şi a făcut ochii mari. Am văzut prima oară cu adevărat teamă pe faţa ei.

— Sfinte Sisoie! a icnit.

Am intrat în panică. Oare ce văzuse. Cum o băgasem în sperieţi?

Apoi a strigat:

— Încetineşte!

— Ce e în neregulă?

Nu înţelegeam de unde îi venea groaza aceea.

— Mergi cu o sută şaizeci de kilometri la oră! a ţipat ea.

A aruncat o privire pe geam, dându-se în spate după ce văzuse cum goneau copacii întunecaţi pe lângă noi.

Chestia asta minoră, doar putină viteză, o făcuse să ţipe de frică? Am dat ochii peste cap.

— Relaxează-te, Bella.

— Încerci să ne omori? a vrut ea să ştie, pe un ton ridicat şi apăsat.

— N-o să facem accident, i-am promis.

A tras adânc aer în piept, după care a vorbit pe un ton ceva mai echilibrat.

— De ce te grăbeşti în halul ăsta?

— Întotdeauna şofez aşa.

I-am întâlnit privirea, amuzat de expresia ei şocată.

— Ţine-ţi ochii la drum! a ţipat ea.

— N-am avut niciodată vreun accident, Bella – nici măcar n-am luat vreo amendă. Am rânjit la ea şi mi-am atins fruntea; totul devenea şi mai comic – absurditatea de a putea să glumesc cu ea despre ceva atât de secret şi de

ciudat. Am un detector de radar încorporat.

— Foarte amuzant, a spus ea sarcastic, cu vocea mai degrabă înfricoşată decât furioasă. Charlie e poliţist, ai uitat? Am fost crescută să respect regulile de circulaţie. Şi oricum, dacă ne transformi într-un covrig de Volvo în jurul unui trunchi de copac, probabil că tu o să pleci teafăr şi nevătămat.

— Probabil, am repetat, apoi am râs fără să mi se pară cu adevărat amuzant.

Da, ne-am fi comportat destul de diferit într-un accident de maşină. Avea dreptate să îi fie teamă, în ciuda abilităţilor mele de şofat.

— Dar tu nu poţi. Am oftat şi am încetinit maşina. Mulţumită?

Ea s-a uitat la vitezometru.

— Aproape.

Şi acum era prea repede pentru ea?

— Urăsc să şofez încet, am bombănit eu, dar am lăsat acul de la vitezometru să mai scadă un pic.

— Asta ţi se pare încet?

— Destul cu comentariile despre felul meu de a şofa, am spus nerăbdător.

De câte ori îmi amânase întrebarea? De trei ori? De patru? Erau bănuielile ei atât de îngrozitoare? Trebuia să ştiu – imediat.

— Încă aştept ultima ta teorie.

Şi-a muşcat iarăşi buza, iar expresia i-a devenit supărată, aproape îndurerată.

Mi-am înfrânat nerăbdarea şi mi-am îndulcit tonul. Nu voiam să o stresez.

— N-o să râd, i-am promis, sperând că refuza să vorbească pentru că îi era ruşine, şi nu de altceva.

— Mă tem mai degrabă că te vei supăra pe mine, a şoptit ea.

— Este aşa de rău?

— Destul de rău, da.

A privit în jos, refuzând să-mi întâlnească privirea. Trecea timpul.

— Povesteşte-mi, am încurajat-o.

Vocea îi era stinsă.

— Nu ştiu de unde să-ncep.

— De ce nu începi cu începutul... Mi-am amintit ce-mi spusese înainte de cină. Ai spus că teoria asta n-ai inventat-o tu.

— Nu, a fost ea de acord, apoi a tăcut din nou.

M-am gândit la lucrurile care ar fi putut să o inspire.

— De unde ai pornit – o carte? Un film?

Ar fi trebuit să mă uit prin colecţiile ei atunci când nu era acasă. Nu aveam habar dacă Bram Stoker sau Anne Rice se aflau prin teancurile ei de cărţi uzate.

— Nu, a spus ea din nou. A fost sâmbătă, la plajă.

Nu mă aşteptasem la asta. Bârfele locale despre noi nu se transformaseră niciodată în ceva prea bizar – sau prea precis. Oare să fi fost vreun zvon pe care să-l fi ratat? Bella a ridicat puţin privirea de la mâinile ei şi a văzut cât de surprins eram.

— M-am întâlnit cu un vechi prieten de familie – Jacob Black, a continuat ea. Tatăl lui şi cu Charlie sunt prieteni de când eram mică.

Jacob Black – numele nu-mi suna cunoscut, totuşi îmi amintea de ceva... cu ceva *timp* în urmă, mult timp în urmă... M-am uitat prin parbriz, căutând printre amintiri ca să îmi dau seama de legătură.

— Tatăl lui e unul dintre bătrânii tribului Quileute, a spus ea.

Jacob Black. *Ephraim* Black. În mod sigur, un descendent.

Se întâmplase ce se putea mai rău.

Ştia adevărul.

Mintea mea căuta printre ramificaţii în timp ce maşina zbura prin curbele întunecoase ale şoselei, cu corpul încordat de teroare – nemişcat, cu excepţia acţiunilor mici şi automate pe care trebuia să le fac ca să şofez.

Ştia adevărul. *

Şi totuşi... dacă aflase adevărul sâmbătă... şi apoi ştiuse asta toată seara, şi totuşi...

— Ne-am dus la o plimbare, a continuat ea. Şi îmi spunea nişte legende vechi – încercând să mă sperie, cred. Mi-a spus una...

S-a oprit brusc, însă nu mai era nevoie să ezite acum. Ştiam ce avea să-mi spună. Singurul mister care rămăsese nerezolvat era motivul pentru care mai era cu mine acum.

— Continuă, am spus.

— Despre vampiri, a rostit ea, cuvintele ieşindu-i chiar mai slabe decât dacă ar fi şoptit.

Într-un fel, să o aud rostind cuvântul cu voce tare era meii rău decât să ştiu că ea ştie. Am tresărit la auzul lui, după care m-am controlat din nou.

— Şi te-ai gândit imediat la mine? am întrebat.

— Nu. El... a menţionat familia ta.

Cât de ironic ca tocmai urmaşii lui Ephraim să fie cei care încalcă tratatul pe care juraserăm să-l respectăm. Un nepot, un strănepot poate. Câţi ani să fi trecut? Şaptezeci?

Trebuia să-mi dau seama că pericolul nu era reprezentat de bătrânii care *credeau* în legende. Desigur, generaţia mai tânără – cei care fuseseră preveniri, dar care luau în derâdere superstiţiile străvechi – reprezenta adevăratul pericol de expunere.

Am presupus că asta însemna că acum eram liber să măcelăresc tribul mic şi lipsit de apărare de pe graniţa coastei, dacă-mi puneam mintea. Ephraim şi haita lui de protectori muriseră demult.

— El credea că sunt doar superstiţii prosteşti, a spus Bella repede, vocea având o nuanţă de nelinişte nouă, ca şi cum aproape că *mi-ar* fi citit gândurile. Nu se aştepta să le iau în serios.

Am văzut cu coada ochiului cum îşi frământa mâinile agitată.

— A fost vina mea, a spus ea după o pauză scurtă, şi după aceea a coborât privirea ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Eu l-am forţat să-mi spună.

— De ce?

Acum nu-mi mai era aşa de greu să păstrez un ton normal al vocii. Ce era mai rău se petrecuse deja. Câtă

vreme discutam amănuntele dezvăluirii, nu trebuia să trecem şi la consecinţele ei.

— Lauren a spus ceva despre tine – încerca să mă provoace. S-a strâmbat puţin când şi-a amintit şi am fost uşor distras, întrebându-mă de ce s-ar simţi Bella provocată de cineva care vorbea despre mine. Iar un băiat mai mare din trib a spus că familia ta nu merge în rezervaţie, numai că suna de parcă voia să spună altceva. Aşa că l-am prins pe Jacob singur şi l-am păcălit să-mi spună.

A coborât şi mai mult privirea atunci când a recunoscut asta, iar expresia ei arăta... vinovată.

Am întors capul şi am început să râd în hohote; sunetele s-au auzit dure. *Ea* se simţea vinovată? Ce ar fi putut ea să facă să merite orice fel de cenzură?

— Cum l-ai păcălit? am întrebat.

— Am încercat să flirtez – a funcţionat mai bine decât aş fi crezut, mi-a explicat ea, părându-i-se de necrezut că avusese succes.

Puteam doar să-mi imaginez – având în vedere cât de atrăgătoare era pentru oricine de sex masculin, o putere de atracţie de care nu era deloc conştientă – cât de copleşitoare putea fi atunci când *încerca* să fie atrăgătoare. Şi brusc mi-a fost foarte milă de băiatul care nu bănuia nimic şi asupra căruia îşi dezlănţuise o forţă aşa puternică.

— Aş fi vrut s-o văd şi pe asta, am spus, după care am râs cu un umor negru; mi-aş fi dorit să fi auzit reacţia băiatului, să fiu martor la devastarea lui. Şi m-ai acuzat pe mine că ameţesc oamenii – bietul Jacob Black.

Nu eram pe cât de furios crezusem că voi fi pe sursa dezvăluirii mele. Atât îl dusese capul. Şi cum puteam să mă aştept să-i refuze cineva ceva acestei fete? Nu, am simţit doar compasiune pentru felul în care îi fusese afectată liniştea.

Am simţit cum îmbujorarea ei a încălzit aerul dintre noi. M-am uitat spre ea, în timp ce privea pe geam. Nu a mai zis nimic.

— Ce-ai făcut apoi? am întrebat-o.

Era timpul să revenim la povestea de groază.

— Am făcut nişte cercetări pe internet.

Bella, mereu o persoană practică.

— Şi asta te-a convins?

— Nu, a spus ea. Nu se potrivea nimic. Majoritatea informaţiilor erau stupide. Iar apoi...

S-a oprit din nou, moment în care am auzit cum şi-a încleştat dinţii.

— Apoi... ce? am vrut să ştiu.

Ce aflase? Ce i se părea că avea sens în coşmarul acesta?

A mai urmat o pauză scurtă, după care a şoptit:

— Am decis că nu contează.

Şocul mi-a încremenit gândurile pentru o fracţiune de secundă, după care am pus totul cap la cap. De ce îşi trimisese prietenele acasă, în loc să se salveze şi ea odată cu ele. De ce se urcase la mine în maşină, în loc să fugă şi să ţipe să sune cineva la poliţie.

Reacţiile ei erau mereu greşite – mereu complet greşite. Atrăgea pericolul asupra ei. Îl invita.

— Nu *contează?* am întrebat printre dinţi, fierbând de furie.

Cum aveam să protejez pe cineva care era aşa de... de... de hotărâtă să nu se lase protejată?

— Nu, a spus ea pe o voce joasă şi inexplicabil de blândă. Pentru mine nu contează ce eşti.

Era imposibilă.

— Nu-ţi pasă dacă simt un monstru? Dacă nu sunt *om?*

— Nu.

Am început să mă întreb dacă era întreagă la minte.

Am presupus că aş fi putut să aranjez în aşa fel încât să primească cele mai bune îngrijiri medicale posibile... Carlisle cunoştea cu certitudine pe cineva care să-i poată recomanda cei mai competenţi doctori, cei mai talentaţi terapeuţi. Poate că se putea vindeca de afecţiunea necunoscută care o făcea să poată sta liniştită lângă un vampir, cu inima bătându-i în ritm calm şi uniform. Desigur, aş fi vegheat asupra sanatoriului şi aş fi vizitat-o de câte ori ar fi fost permis.

— Te-ai supărat, a oftat ea. Nu trebuia să spun nimic.

De parcă ne-ar fi ajutat pe vreunul dintre noi dacă ea ar fi ascuns aceste deviaţii.

— Nu. Prefer să ştiu ce gândeşti – chiar dacă ceea ce gândeşti este o nebunie.

— Deci mă înşel din nou? a întrebat ea puţin defensivă.

— Nu la asta mă refeream!

Dinţii mi s-au încleştat din nou.

— *Nu contează,* am repetat pe un ton sever.

A icnit.

— Am dreptate?

— *Contează?* am replicat eu.

A tras adânc aer în piept. Am aşteptat furios să-i aud răspunsul.

— Nu chiar, a spus ea pe un ton normal din nou. Dar *sunt* curioasă.

Nu chiar. Nu prea conta. Nu-i păsa. Ştia că nu eram om, că eram un personaj de groază, şi toate astea nu contau pentru ea.

În afară de grijile mele despre sănătatea ei mintală, am început să simt o urmă de speranţă. Am încercat s-o îndepărtez.

— Cu privire la ce eşti curioasă? am întrebat-o.

Nu mai erau secrete de dezvăluit, doar detalii minore.

— Câţi ani ai? m-a întrebat. *

Am răspuns automat aşa cum învăţasem pe de rost.

— Şaptesprezece.

— Şi de cât timp ai şaptesprezece ani?

Am încercat să nu zâmbesc, auzindu-i tonul de superioritate.

— De ceva vreme, am recunoscut.

— Bine, a spus ea, devenind brusc foarte entuziasmată.

Mi-a zâmbit. Atunci când am privit-o şi eu, panicat din nou de sănătatea ei mintală, a zâmbit şi mai larg. M-am încruntat.

— Nu râde, m-a avertizat ea. Dar cum poţi ieşi afară în timpul zilei?

Am râs chiar dacă mă rugase să mă abţin. Se pare că

cercetările pe care le făcuse nu-i dezvăluise nimic nou.

— Este o legendă, i-am spus.

— Ars de soare?

— Legendă.

— Dormitul în sicrie?

— Legendă.

Somnul nu mai făcuse parte din viaţa mea de foarte multă vreme – nu până acum câteva nopţi când începusem să mă uit la Bella cum visa.

— Nu pot să dorm, am murmurat, răspunzându-i mai clar la întrebare.

A tăcut un moment.

— Deloc? a întrebat ea.

— Niciodată, am şoptit eu.

Atunci când i-am întâlnit privirea profundă, în care i-am citit surprinderea şi compasiunea, am început brusc să tânjesc după somn. Nu pentru uitare, aşa cum tânjisem în trecut, nu pentru a scăpa de plictiseală, ci pentru că voiam *să visez.* Poate dacă aş putea să-mi pierd cunoştinţa, dacă aş putea să dorm, atunci aş putea să trăiesc pentru câteva ore într-o lume în care ea şi cu mine am putea fi împreună. Ea mă visa pe mine. Eu voiam să o visez pe ea.

— Încă nu mi-ai pus cea mai importantă întrebare, am spus.

Inima mea de piatră din pieptul meu lipsit de viaţă se simţea mai rece şi mai tare decât înainte. Trebuia să o forţez să înţeleagă. La un moment dat, trebuia să o facă cineva să vadă că toate astea *contau* – mai mult decât oricare alt lucru de luat în calcul. Cum ar fi faptul că o iubeam.

— La care te referi? a întrebat ea, surprinsă şi neştiutoare.

Asta m-a făcut să vorbesc pe un ton şi mai sever.

— Nu eşti îngrijorată cu privire la dieta mea?

— Ah, asta.

Vorbise pe un ton încet, pe care nu am ştiut cum să-l interpretez.

— Da, asta. Nu vrei să ştii dacă beau sânge?

A tresărit şi s-a îndepărtat puţin de mine la auzul întrebării. În sfârşit.

— Păi, Jacob a spus ceva despre asta, a răspuns ea.

— Ce-a spus Jacob?

— A spus că voi nu... vânaţi oameni. A spus că se pare că familia ta nu este periculoasă, pentru că vânaţi numai animale.

— A spus că nu suntem periculoşi? am repetat eu cinic.

— Nu chiar, a clarificat ea. A spus că *se pare* că nu sunteţi periculoşi. Dar indienii Quileute tot nu vă vor pe pământurile lor, pentru orice eventualitate.

M-am uitat la drum, cu gândurile încă într-un urlet fără speranţă, în timp ce gâtul mă durea de la focul familiar.

— Deci a avut dreptate? a întrebat ea, la fel de calm ca şi cum ar fi confirmat datele meteo. Că nu vânaţi oameni?

— Indienii Quileute au o memorie foarte bună.

A aprobat din cap, gândindu-se profund.

— Nu te lăsa indusă în eroare de asta, totuşi, am spus eu rapid. Au dreptate să se ţină la distanţă de noi. Încă suntem periculoşi.

— Nu înţeleg.

Sigur că nu înţelegea. Oare cum puteam să o fac să priceapă?

— *Încercăm,* i-am spus eu. De obicei suntem foarte buni în ceea ce facem. Uneori comitem greşeli. Ca mine, de exemplu, că mi-am permis să fiu singur cu tine.

Mirosul ei încă era o forţă dominantă în maşină. Începeam să mă obişnuiesc cu el, aproape că puteam să-l ignor, dar nu exista nicio urmă de îndoială că trupul meu tânjea după ea din cel mai rău motiv posibil. Aveam gura înecată în venin. Am înghiţit.

— Asta-i o greşeală? a întrebat ea cu tristeţe profundă în glas.

Felul în care s-a auzit vocea ei m-a dezarmat. Voia să fie cu mine – în ciuda a tot, voia să fie cu mine.

Şi iar a început să răsară o rază de speranţă pe care am încercat să o înlătur.

— Una foarte periculoasă, i-am spus cu sinceritate,

dorindu-mi cumva ca adevărul să înceteze să mai conteze.

Pentru un moment, nu a zis nimic. Am auzit cum i s-a schimbat ritmul respiraţiei – respira tot într-un mod ciudat, care nu părea să fie semn de frică.

— Spune-mi mai mult, a spus ea brusc, cu vocea distorsionată de chin.

Am analizat-o cu grijă. Părea să fie într-un soi de durere. Cum îngăduisem să se întâmple *una ca asta?*

— Ce vrei să ştii mai mult? am întrebat-o, încercând să găsesc o cale prin care să o feresc de suferinţă.

Ea nu trebuia să sufere. Nu puteam să o las să sufere.

— Spune-mi de ce vânezi animale în loc de oameni, a spus încă părând să se chinuie.

Nu era evident? Sau poate că nici asta nu conta pentru ea.

— *Nu vreau* să fiu un monstru, am bombănit.

— Dar animalele nu sunt de ajuns?

Am mai căutat o comparaţie, un fel prin care ar fi putut înţelege mai bine.

— Nu am de unde să ştiu, desigur, dar aş compara cu alimentaţia numai pe bază de tofu şi lapte de soia. Noi ne spunem vegetarieni, o glumă a noastră. Nu ne satisface complet foamea – sau mai degrabă setea. Dar ne menţine îndeajuns de puternici încât să putem rezista. În mare parte a timpului.

Mi-am coborât puţin tonul. Îmi era ruşine de pericolul la care o expuneam.

— Este foarte greu pentru tine acum? m-a întrebat.

Am oftat. Normal că avea să pună întrebarea la care nu voiam să răspund.

— Da, am recunoscut.

De data aceasta am anticipat bine reacţia ei fizică: respiraţia i-a rămas normală, inima păstrându-şi tiparul uniform de bătăi. Mă aşteptam să fie aşa, deşi nu înţelegeam de ce. Cum de nu îi era frică?

— Dar nu ţi-e foame acum, a declarat ea, perfect sigură pe sine.

— De ce crezi asta?

— Ochii tăi, a spus pe un ton degajat. Ţi-am spus că am o teorie. Am observat că oamenii – bărbaţii în special – sunt mai ţâfnoşi când le e foame.

Am râs de cuvântul pe care l-a folosit: *ţâfnoşi.* Era puţin spus. Insă, ca de obicei, avea perfectă dreptate.

— Ai spirit de observaţie, nu? am râs din nou.

A zâmbit un pic, apoi cuta dintre ochi i-a revenit, ca şi cum se concentra pe ceva.

— Ai fost la vânătoare în weekendul ăsta cu Emmett? m-a întrebat după ce m-am oprit din râs.

— Da, i-am răspuns, după care, chiar când mă pregăteam s-o las aşa, am simţit nevoia aceea puternică pe care o simţisem şi la restaurant: voiam ca ea să mă cunoască. Nu voiam să plec, am continuat încet, dar era necesar. Când nu sunt însetat este ceva mai uşor să fiu în preajma ta.

— De ce nu voiai să pleci?

— Sunt... nelinişti t – m-am gândit că era potrivit cuvântul, deşi nu suficient de puternic – când sunt departe de tine. N-am glumit când te-am rugat joia trecută să încerci să nu cazi în ocean sau să nu te calce vreo maşină. Tot weekendul am fost cu mintea aiurea, îngrijorându-mă din cauza ta. Şi după ce s-a întâmplat în seara asta, sunt surprins că ai trecut de tot weekendul nevătămată. Apoi mi-am adus aminte de zgârieturile din palmele ei. Mă rog, aproape nevătămată, m-am corectat.

— Poftim?

— Palmele tale, i-am reamintit.

A oftat şi şi-a coborât colţurile gurii.

— Am căzut.

— Aşa m-am gândit şi eu, am spus şi n-am putut să nu zâmbesc. Bănuiesc că, fiind vorba de tine, ar fi putut fi mult mai rău – iar posibilitatea asta m-a chinuit tot timpul cât am fost plecat. Au fost trei zile foarte lungi. L-am călcat rău de tot pe nervi pe Emmett.

Sincer, nu era corect să folosesc timpul trecut. Probabil că încă-l enervam pe Emmett şi pe tot restul familiei. Cu excepţia lui Alice.

— Trei zile? a întrebat ea pe un ton care a devenit brusc tăios. Nu te-ai întors abia astăzi?

Nu înţelegeam nuanţa tonului ei.

— Nu, ne-am întors duminică.

— Atunci de ce n-aţi venit niciunul la şcoală? a vrut ea să ştie.

Iritarea ei mă băga în ceaţă. Nu părea să-şi dea seama că întrebarea era una dintre cele care aveau legătură cu legendele.

— Păi, m-ai întrebat dacă nu mă răneşte soarele şi ţi-am spus că nu, i-am răspuns. Dar nu pot ieşi în lumina soarelui – cel puţin, nu unde mă poate vedea cineva.

— De ce? a întrebat ea, lăsând capul într-o parte.

Puţin probabil să fiu în stare să găsesc analogia potrivită care să explice acest fenomen. Aşa că i-am spus:

— Îţi voi arăta cândva.

Apoi m-am întrebat dacă era o promisiune pe care aveam s-o încalc în cele din urmă – spusesem cuvintele atât de nonşalant, şi totuşi nu mă vedeam mergând până la capăt cu asta.

Nu era ceva de care să-mi fac griji acum. Nici nu ştiam dacă aveam să o mai văd vreodată după seara asta. Oare o iubeam suficient cât să îndur să o părăsesc?

— Ai fi putut să mă suni, a spus ea.

Ce concluzie bizară.

— Dar ştiam că eşti în siguranţă.

— Dar *eu* nu am ştiut unde eşti *tu.* Eu..., s-a oprit brusc după care s-a uitat în jos la mâinile ei.

— Ce?

— Nu mi-a plăcut, a spus ea timidă, în timp ce pielea de pe obraji începea să i se încălzească. Să nu te văd. Şi pe mine mă nelinişteşte.

„Eşti fericit acum?” m-am mustrat în gând. Iată recompensa pentru toată speranţa mea.

Eram confuz, extaziat, îngrozit – cel mai mult, îngrozit – să-mi dau seama că fanteziile mele cele mai îndrăzneţe nu erau prea departe de adevăr. De asta nu conta pentru ea că eram un monstru. Din exact acelaşi motiv pentru care

regulile nu mai contau nici pentru mine. De aceea binele şi răul nu mai erau forţe convingătoare. De aceea toate priorităţile mele coborâseră cu un nivel mai jos doar ca să facă loc acestei fete fix pe locul întâi.

Şi Bella ţinea la mine.

Ştiam că sentimentul nu avea cum să fie nici pe departe la fel de puternic ca dragostea pe care i-o purtam eu – ea era muritoare, se putea schimba. Ea nu era prinsă în mreje fără cale de scăpare. Şi totuşi, îi păsa suficient cât să-şi rişte viaţa ca să stea aici lângă mine. Şi s-o facă perfect bucuroasă.

Suficient cât să-i provoc durere dacă aveam să fac ce trebuie şi s-o părăsesc.

Oare exista ceva ce puteam să fac acum ca să *nu-i* mai provoc vreun rău? Ceva, orice?

Fiecare cuvânt pe care-l rosteam aici – fiecare cuvinţel era încă un sâmbure de rodie. Viziunea ciudată de la restaurant fusese mai la subiect decât îmi dădusem seama.

Ar fi trebuit să stau la distanţă. Nu ar fi trebuit să mă întorc niciodată în Forks. Nu aveam cum să-i provoc altceva decât durere.

M-ar fi împiedicat acest motiv să rămân acum? Ca să nu fac mai rău decât făcusem deja?

Felul în care mă simţeam acum, având căldura ei aşa de aproape de pielea mea...

Nu. Nu era nimic care să mă poată opri.

— Of, am mormăit ca pentru mine. Asta nu e bine.

— Ce-am spus? a întrebat ea, gata să ia imediat vina asupra ei.

— Nu pricepi, Bella? Una este să mă fac pe mine nefericit, şi alta este să fii şi tu atât de implicată. Nu vreau să simţi asta.

Era şi un adevăr, şi o minciună în acelaşi timp. Partea cea mai egoistă din mine se umfla în pene pentru că ştia că mă voia tot atât de mult cât o voiam şi eu pe ea.

— Nu e bine, am continuat. Nu e sigur. Simt periculos, Bella – te rog, înţelege asta.

— Nu.

Apoi s-a bosumflat încăpăţânată.

— Vorbesc serios.

Mă luptam cu mine însumi atât de tare – pe jumătate disperat ca ea să-mi accepte avertismentele, pe jumătate disperat să nu o mai avertizez atât de puternic –, încât cuvintele mi-au ieşit printre dinţi ca nişte mârâituri.

— Şi eu, a insistat ea. Ţi-am spus, nu contează ce eşti. Este prea târziu.

Prea târziu? Lumea s-a colorat în alb şi negru pentru o secundă nesfârşită atunci când mi-am amintit umbrele ce se strecurau pe gazonul însorit spre silueta adormită a Bellei.

Inevitabile, de neoprit. Îi furau culoarea pielii şi o scufundau în întuneric, în infern.

Prea târziu? Viziunea lui Alice mi s-a rotit în minte, cu ochii roşii ai Bellei privind-o nepăsători şi lipsiţi de emoţie. Nu avea cum să *nu* mă urască pentru un asemenea viitor. Nu avea cum să nu mă urască pentru că i-aş fi răpit totul în viaţă.

Nu avea cum să fie prea târziu.

— Să nu mai spui niciodată asta, am şuierat.

A privit pe geam, în timp ce-şi muşca iar buza. Avea mâinile încleştate în pumnii strânşi în poală. Respira cu dificultate.

— La ce te gândeşti?

Trebuia să ştiu.

A clătinat din cap fără să se uite la mine. Am văzut ceva strălucind, ca un cristal, pe obrazul ei.

Agonie.

— Plângi?

O făcusem *să plângă.* O rănisem atât de mult.

Şi-a şters lacrima cu dosul palmei.

— Nu, a minţit ea, cu vocea spartă.

Un instinct de mult îngropat m-a făcut să întind mâna spre ea – în acea secundă m-am simţit mai om decât mă simţisem în toată viaţa mea. Şi apoi mi-am amintit că... nu eram. Aşa că am coborât mâna.

— Îmi pare rău, am spus cu maxilarul încleştat.

Cum aş fi putut să-i spun vreodată cât de rău îmi părea? Că-mi părea rău pentru toate greşelile stupide pe care le făcusem. Pentru egoismul meu infinit. Pentru că fusese atât de ghinionistă cât să-mi inspire prima şi ultima iubire tragică pentru mine. Pentru toate lucrurile care se aflau dincolo de controlul meu – că fusesem de la început călăul ales de soartă ca să-i pună capăt vieţii.

Am tras adânc aer în piept – ignorându-mi reacţia faţă de aroma din maşină – şi am încercat să-mi vin în fire.

Am vrut să schimb subiectul, să mă gândesc la altceva. Din fericire pentru mine, curiozitatea mea despre această fată era de nestăpânit.

— Spune-mi ceva, am zis.

— Da? a întrebat ea răguşit şi în voce încă i se simţea că plânsese.

— La ce te gândeai în seara asta, chiar înainte să vin eu de după colţ? Nu ţi-am putut înţelege expresia – nu păreai speriată, păreai că te concentrezi foarte tare asupra unui lucru.

Mi-am amintit faţa ei – forţându-mă să mă uit prin ochii cui o văzusem –, hotărârea din privire.

— Încercam să-mi amintesc cum să imobilizez un atacator, a spus ea, cu vocea mai stăpână de data asta. Ştii tu, autoapărare. Aveam de gând să-i sparg nasul.

Stăpânire aceea de sine nu s-a menţinut pe tot parcursul explicaţiilor. Tonul i s-a umplut de ură. Nu exageram deloc, iar furia ei nu mai era deloc amuzantă acum. Îi vedeam silueta fragilă – ca mătasea peste sticlă – umbrită de matahalele de oameni monştri care plănuiau să-i facă rău. Am început să fierb de furie.

— Aveai de gând să te lupţi cu ei? îmi venea să urlu. Instinctele ei lucrau împotriva ei. Nu te-ai gândit să fugi?

— Cad foarte des atunci când fug, a recunoscut spăsită.

— Dar de ce n-ai ţipat după ajutor?

— Ajungeam şi la partea aia.

Am clătinat din cap fără să-mi vină a crede.

— Ai avut dreptate, i-am spus, cu un gust amar în voce. Chiar că mă lupt cu destinul ca să te ţin în viaţă.

A oftat şi s-a uitat pe geam. Apoi m-a privit din nou.

— Ne vedem mâine? m-a întrebat brusc.

Dacă tot ne duceam direct în iad – măcar să ne bucurăm de călătorie, nu?

— Da, şi eu am un eseu de predat. Am zâmbit şi m-am simţit bine să fac asta. În mod clar, nu doar la ea funcţionau instinctele împotriva ei. Îţi păstrez un loc liber la prânz, i-am zis.

Inima i-a tresărit de încântare. Inima mea moartă se simţea mai caldă.

Am oprit maşina în faţa casei tatălui ei. Nu a făcut niciun gest să plece de lângă mine.

— *Promiţi* să fii acolo mâine?

— Promit.

Oare cum de eram aşa de fericit în timp ce făceam cel mai rău lucru din lume? În mod clar, ceva era greşit aici.

A încuviinţat din cap pentru sine, mulţumită, după care a început să-şi scoată jacheta pe care i-o dădusem.

— Poţi s-o păstrezi, am asigurat-o rapid.

Adevărul este că voiam să o las cu ceva ce-mi aparţinea. Un suvenir, aşa cum păstrasem şi eu dopul de la sticlă pe care-l ţineam acum în buzunar.

— Nu ai altă jachetă pentru mâine, am găsit imediat o explicaţie.

Mi-a dat-o totuşi înapoi, zâmbind cu regret.

— Nu vreau să trebuiască să-i explic asta lui Charlie, mi-a spus.

Da, îmi imaginez că nu ar fi trebuit. I-am zâmbit.

— Da, sigur.

Şi-a pus mâna pe mânerul portierei, după care s-a oprit. Nu voia să plece, aşa cum nici eu nu voiam să o las să plece.

Să o ştiu neprotejată, fie şi pentru câteva clipe...

Peter şi Charlotte erau departe de-acum, trecuseră de mult de Seattle, fără îndoială. Dar întotdeauna apăreau şi alţii.

— Bella? am rostit eu, încântat de plăcerea pe care o simţeam doar când îi rosteam numele.

— Da?

— Îmi promiţi ceva?

— Da, a fost ea cu uşurinţă de acord, după care şi-a îngustat ochii ca şi cum s-ar fi gândit la vreun motiv să se opună.

— Nu te duce singură în pădure, am prevenit-o, întrebându-mă dacă cererea aceea i-ar declanşa obiecţia din priviri.

A clipit, surprinsă.

— De ce?

Am privit prin întunecimea plină de pericole. Lipsa luminii nu reprezenta o problemă pentru ochii *mei,* dar nici pentru alt vânător nu ar fi fost vreo oprelişte.

— Nu întotdeauna eu sunt cel mai periculos de acolo, i-am răspuns. Hai s-o lăsăm aşa.

A tremurat, însă şi-a revenit repede şi chiar a zâmbit atunci când mi-a răspuns:

— Cum spui tu.

Respiraţia ei mi-a atins faţa, atât de dulce.

Aş fi putut să stau aici toată noaptea cu ea, însă ea avea nevoie de somn. Cele două dorinţe păreau la fel de puternice pe măsură ce continuau să se contrazică în interiorul meu: să o doresc şi în acelaşi timp să doresc ca ea să fie bine.

Am oftat cu gândul la imposibilitatea de a le avea pe amândouă.

— Ne vedem mâine, am spus, ştiind că aveam să o văd mai devreme de atât.

Şi totuşi, ea nu avea să mă vadă *pe mine* până mâine.

— Pe mâine, atunci, a fost ea de acord când a deschis portiera.

Uitându-mă cum pleacă, m-a apucat din nou agonia.

M-am aplecat spre ea, dorindu-mi să o pot ţine cu mine

— Bella?

S-a întors, după care a încremenit, surprinsă să vadă că feţele noastre erau atât de aproape una de cealaltă. Şi eu eram copleşit de această apropiere. Căldura ei emana în valuri, mângâindu-mi faţa. Aproape că îi simţeam pielea

mătăsoasă.

Bătăile inimii au început să-i fie neregulate şi buzele i s-au întredeschis.

— Somn uşor, am şoptit, apoi m-am îndepărtat de ea înainte ca pornirile corpului meu – ori setea familiară, ori această poftă nouă şi ciudată pe care începusem să o simt brusc – să mă determine să fac ceva ce i-ar putea face rău.

A rămas nemişcată pentru o clipă, cu ochii mari şi uimiţi. Şocaţi, mă gândesc.

Aşa cum eram şi eu de altfel.»

Şi-a revenit – deşi faţa îi era încă uşor buimacă – şi aproape că a căzut din maşină, încurcându-se în picioare şi fiind nevoită să se prindă de caroserie ca să-şi recapete echilibrul.

Am chicotit, sperând că suficient de încet ca ea să nu mă poată auzi.

Am privit-o cum s-a împleticit până în zona luminată din preajma uşii de la intrare. Deocamdată era în siguranţă. Şi aveam să mă întorc în scurt timp, să mă asigur că rămâne aşa.

Simţeam cum mă urmăreşte cu privirea în timp ce mă îndepărtam cu maşina pe străduţa întunecată. O senzaţie cu totul diferită de cele cu care eram obişnuit. De regulă, *mă priveam* singur prin ochii altcuiva care mă urmărea, în cazul în care mă regăseam în gândurile cuiva. Situaţia aceasta nouă era ciudat de încântătoare – senzaţia intangibilă a ochilor care te privesc. Ştiam că simţeam asta doar pentru că era vorba despre ochii *ei.*

Un milion de gânduri s-au războit în mintea mea în timp ce şofam fără ţintă prin noapte.

O vreme destul de lungă am dat ture pe străzi, fără să merg undeva anume, gândindu-mă la Bella şi la cât de uşurat mă simţeam acum că ştia adevărul. Nu mai trebuia să mă tem mereu că va afla ce eram. Ştia. Nu conta pentru ea. Chiar dacă în mod evident era ceva rău pentru ea, era incredibil de eliberator pentru mine.

Şi mai mult de atât, m-am gândit la Bella şi la faptul că-mi împărtăşea sentimentele de iubire. Nu avea cum să mă

iubească la fel cum o iubeam eu pe ea – o iubire atât de puternică şi consumatoare şi distrugătoare probabil că i-ar frânge trupul fragil. Insă ea se simţea suficient de puternică. Suficient de puternică încât să-şi înăbuşe frica instinctivă. Suficient de puternică încât să vrea să fie cu mine. Şi să fiu cu ea era cea mai mare fericire pe care o cunoscusem vreodată.

Pentru o vreme – dacă tot eram singur şi măcar acum nu aveam cui să-i fac rău – mi-am îngăduit să simt fericirea fără să mai pomenesc despre tragedie. Doar să fiu extaziat de faptul că ţinea la mine. Doar să mă bucur de triumful de a reuşi să-i câştig afecţiunea. Doar să-mi imaginez că aveam să stau aproape de ea mâine, să-i aud vocea şi să-i câştig zâmbetele.

Am văzut din nou zâmbetul acela în mintea mea, observându-i buzele pline ridicându-se la colţuri, gropiţa discretă din bărbia ascuţită, felul în care ochii ei încălzeau şi topeau, îi simţisem degetele atât de calde şi de moi pe mâna mea în seara asta. Mi-am imaginat cum s-ar simţi dacă i-aş atinge pielea delicată de pe obraji – mătăsoasă, caldă... atât de delicată. Mătase peste sticlă... înfricoşător de fragilă.

Nu am anticipat încotro se duceau gândurile mele decât atunci când a fost prea târziu. În timp ce-i vedeam în minte vulnerabilitatea, alte imagini cu faţa ei mi-au pătruns în închipuiri.

Pierdută în umbre, palidă de frică – şi totuşi, cu maxilarul strâns şi hotărât, ochii plini de concentrare, cu trupul suplu pregătit să se arunce asupra matahalelor care se adunaseră în jurul ei, coşmaruri în noapte.

— Ah, am mârâit atunci când ura profundă, pe care o uitasem doar temporar în bucuria de a o iubi pe ea, a izbucnit din nou într-un tumult de furie.

Eram singur. Aveam încredere că Bella era în siguranţă acasă la ea. Pentru un moment m-am bucurat teribil că Charlie Swan – şeful poliţiei locale, instruit şi înarmat – era tatăl ei. Trebuia să ajute şi asta la ceva, să-i ofere un acoperiş sigur deasupra capului.

Era în siguranţă. Nu mi-ar fi luat foarte mult timp să-i rad de pe faţa pământului pe muritorii ce aveau de gând să-i facă rău.

Nu. Ea merita mai mult de atât. Nu puteam să îngădui să se simtă vinovată pentru o crimă.

Dar... cum rămânea cu ceilalţi?

Da, Bella era în siguranţă. Angela şi Jessica probabil că erau şi ele în siguranţă în paturile lor.

Şi totuşi, un infractor era liber pe străzile din Port Angeles. Un monstru din specia oamenilor – oare asta îl făcea să fie doar problema oamenilor? Nu prea ne implicam în problemele oamenilor, cu excepţia lui Carlisle şi a muncii lui neobosite de a vindeca şi salva. Pentru noi ceilalţi, slăbiciunea pe care o aveam pentru sângele de om reprezenta un impediment puternic să ne amestecăm prea tare printre ei. Şi apoi mai erau, bineînţeles, supraveghetorii noştri de la distanţă, forţele de ordine adevărate ale vampirilor, clanul Voituri. Noi cei din familia Cullen duceam un stil de trai prea diferit. Ar fi fost extrem de periculos pentru familia noastră să le atragem atenţia printr-un act de eroism prost pus în scenă.

Aceasta era în mod clar o problemă a oamenilor, şi nu a speciei noastre. Să comit crima după care tânjeam era greşit. Ştiam asta. Dar nici să-l las liber să atace din nou nu avea cum să fie corect.

Şefa de sală blondă de la restaurant. Chelneriţa la care nu mă uitasem cu adevărat. Amândouă mă enervaseră într-un mod frivol, însă asta nu însemna că meritau să se afle în pericol.

Am întors maşina spre nord, accelerând acum că aveam o destinaţie. Ori de câte ori aveam o dilemă care era peste puterile mele – ceva tangibil, ca această situaţie – ştiam la cine să merg să cer ajutor.

Alice stătea pe verandă, aşteptându-mă. Am oprit în faţa casei în loc să mă duc în garaj.

— Carlisle e la el în birou, mi-a spus ea înainte să apuc s-o întreb.

— Mulţumesc, am spus, ciufulindu-i părul când am

trecut pe lângă ea.

— *Mersi că m-ai sunat înapoi,* a gândit ironică.

— Oh. M-am oprit lângă uşă, am scos telefonul şi l-am deschis. Scuze. Nici nu m-am uitat să văd cine m-a sunat. Am fost... ocupat.

— Mda, ştiu. Şi mie îmi pare rău. Până să apuc să văd ce urma să se întâmple, erai deja pe drum.

— A fost cât pe-aci, am murmurat.

— *Scuze,* a repetat ea, ruşinată.

Îmi venea uşor să fiu generos, ştiind că Bella era bine.

— N-ai de ce. Ştiu că nu poţi să surprinzi totul. Nimeni nu se aşteaptă să fii atotştiutoare, Alice.

— Mersi.

— Aproape că te-am invitat la cină astă-seară – ai surprins asta până să mă răzgândesc?

A zâmbit larg.

— Nu, am ratat-o şi pe asta. Mi-ar fi plăcut să ştiu. Aş fi acceptat.

— La ce te-ai concentrat de ai ratat atâtea chestii?

— *Jasper se gândeşte la aniversarea noastră.* A râs. *Încearcă să nu se hotărască ce cadou să-mi ia, însă cred că am o bănuială destul de bună...*

— N-ai niciun pic de ruşine.

— Aşa este.

Şi-a ţuguiat buzele şi s-a uitat la mine, uşor acuzatoare.

— *Am fost mai atentă după aia. Ai de gând să le spui că ştie?*

Am oftat.

— Da. Mai târziu.

— *Eu n-o să suflu o vorbă. Fă-mi o favoare şi spune-i lui Rosalie atunci când nu sunt prin preajmă, bine?*

Am tresărit.

— Sigur.

— *Bella a primit vestea destul de bine.*

— Prea bine.

Alice a surâs larg.

— *Nu o subestima pe Bella.*

Am încercat să blochez imaginea pe care nu voiam să o

văd – cea cu Bella şi Alice, cele mai bune prietene.

Am oftat greu, devenind nerăbdător. Abia aşteptam să fac ce mai aveam de făcut în a doua parte a serii. Voiam să treacă odată. Dar eram puţin îngrijorat să plec din Forks.

— Alice..., am început eu.

A văzut ce urma să o întreb.

— O să fie bine în seara asta. Sunt mai atentă acum. Are nevoie de supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu-i aşa?

— Cel puţin.

— Oricum tu o să fii cu ea în curând.

Am tras adânc aer în piept. Cuvintele sunau foarte frumos pentru mine.

— Haide, termină odată cu ce ai de făcut ca să fii unde vrei să fii, mi-a zis ea.

Am aprobat din cap şi m-am grăbit să ajung în încăperea unde se afla Carlisle.

Mă aştepta, cu ochii mai degrabă spre uşă decât în cartea groasă pe care o avea pe birou.

— Am auzit-o pe Alice când ţi-a zis unde sunt, a spus el, după care a zâmbit.

Mă simţeam uşurat să fiu aici cu el, să-i văd empatia şi inteligenţa profundă din ochi. Carlisle avea să ştie ce este de făcut.

— Am nevoie de ajutor.

— Orice ai nevoie, mi-a promis el.

— Ţi-a spus Alice ce-a păţit Bella în seara asta?

— *Ce aproape a păţit,* m-a corectat în gând.

— Da, aproape. Am o dilemă, Carlisle. Ştii, vreau... foarte mult... să-l omor. Am început să turui rapid şi pătimaş. Enorm! Dar ştiu că nu ar fi bine, pentru că ar fi vorba despre răzbunare, nu dreptate. Doar furie, fără obiectivitate. Şi totuşi nu are cum să fie corect să las un violator şi criminal în serie să bântuie prin Port Angeles! Nu-i cunosc pe oamenii de acolo, dar nu pot lăsa pe altcineva să-i ia locul Bellei şi să fie victima lui. Celelalte femei – nu este corect...

Zâmbetul lui larg şi neaşteptat mi-a oprit brusc turuiala.

— E *foarte potrivită pentru tine, nu-i aşa? Atâta compasiune, atât autocontrol. Sunt impresionat.*

— Nu caut complimente.

— Sigur că nu. Dar nu e ca şi cum pot să controlez ce gândesc, nu? A zâmbit din nou. *Am eu grijă de el. Tu poţi să te relaxezi. Nimeni nu va fi rănit în locul Bellei.*

Am văzut planul din mintea lui. Nu era chiar ceea ce voiam – nu-mi satisfăcea pofta de violenţă –, dar îmi dădeam seama că era cursul cel mai corect.

— Îţi arăt unde să-l găseşti, i-am spus.

— Să mergem.

În drum spre ieşire şi-a luat geanta neagră. Aş fi preferat o formă mai agresivă de sedare – de pildă prin zdrobirea ţestei de asfalt –, dar aveam să-l las pe Carlisle să acţioneze în felul său.

Am luat maşina mea. Alice încă era pe trepte. A zâmbit şi ne-a făcut cu mâna în timp ce ne îndepărtam. Mi-am dat seama că văzuse ce avea să se întâmple. Nu urma să întâmpinăm vreo dificultate.

Drumul a fost scurt pe şoseaua liberă şi întunecoasă. Am stins farurile, să nu atrag atenţia. Am zâmbit gândindu-mă cum ar fi reacţionat Bella la *această* viteză. Atunci când obiectase, eu deja şofam mai încet decât de obicei – ca să-mi prelungesc timpul cu ea.

Şi Carlisle se gândea la Bella.

Nu prevăzusem că va fi aşa de potrivită pentru el. Ce neaşteptat! Poate că era cumva menit să se întâmple. Poate că are un scop mai nobil. Doar că...

Şi-a închipuit-o pe Bella cu piele rece ca gheaţa şi ochi roşii ca sângele, după care s-a cutremurat la vederea acelei imagini.

Da. Într-adevăr. *Doar că.* Pentru că nu ştiu în ce fel ar fi fost potrivită distrugerea a ceva atât de pur şi de încântător?

M-am uitat tulburat în noapte; toată bucuria serii pierise.

Edward merită să fie fericit. I se datorează *asta.* Încrâncenarea gândurilor lui Carlisle m-a surprins. *Trebuie să existe o cale.*

Mi-aş fi dorit să pot crede oricare dintre speranţele lui. Însă nu exista niciun scop mai nobil pentru ceea ce i se întâmpla Bellei. Doar soarta ca o zgripţuroaică monstruoasă, urâtă şi amară ce nu suporta ca ea să aibă viaţa pe care o merita.

Nu am mai stat şi eu în Port Angeles. L-am lăsat pe Carlisle la spelunca unde canalia aceea pe nume Lanny îşi îneca dezamăgirea cu prietenii lui – dintre care doi adormiseră deja de băutură. Carlisle îşi dădea seama cât de greu îmi era să fiu atât de aproape – să aud gândurile individului şi să-i văd amintirile, amintiri cu Bella amestecate cu cele ale altor fete, mai puţin norocoase, care nu mai puteau fi salvate de nimeni acum.

Respiraţia mi s-a accelerat. Mâinile mi s-au încleştat pe volan.

— *Du-te, Edward,* mi-a spus el cu blândeţe. *Mă ocup eu ca toate celelalte să fie în siguranţă. Tu du-te înapoi la Bella.*

A spus exact ce trebuia. Numele ei era singura distragere care însemna ceva pentru mine.

L-am lăsat pe Carlisle în maşină şi am alergat spre Forks în linie dreaptă prin pădurea adormită. Mi-a luat şi mai puţin timp decât făcusem cu maşina în viteză. Doar câteva minute mai târziu mă căţăram deja pe peretele casei sale şi dădeam fereastra din calea mea.

Am oftat în linişte de uşurare. Totul era exact aşa cum trebuia să fie. Bella era teafără şi nevătămată în patul ei, visând, cu părul umed răsfirat pe pernă.

Însă, spre deosebire de alte nopţi, era ghemuită ca o bilă mică, cu aştemuturile strânse în jurul umerilor. Îi era frig, am bănuit. Înainte să mă aşez în locul meu obişnuit, a avut un frison în somn, iar buzele au început să-i tremure.

M-am gândit o clipă, apoi am ieşit pe hol, explorând pentru prima dată altă parte a casei.

Charlie sforăia tare şi ritmic. Aproape că am prins ceva din visul lui. Era o apă curgătoare şi aşteptare răbdătoare... poate că era la pescuit?

În capul scării se afla un dulap care arăta promiţător. L-

am deschis plin de speranţă şi am găsit ceea ce căutam. Am ales pătura cea mai groasă şi am luat-o în camera ei. Aveam s-o duc înapoi până să se trezească ea şi nimeni nu avea să bănuiască nimic.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşezat cu grijă pătura deasupra ei. Nu a reacţionat de la greutatea care i s-a adăugat. M-am întors în balansoar.

Cât am aşteptat cu nerăbdare să se încălzească, m-am gândit la Carlisle şi m-am întrebat unde era acum. Ştiam că planul lui avea să meargă lin – Alice văzuse asta.

Am oftat cu gândul la tatăl meu – Carlisle avea prea multă încredere în mine. Mi-aş fi dorit să fiu individul care credea el că sunt. Individul acela, care merita fericire, ar putea spera să fie demn de fata care dormea aici. Ce diferite ar fi fost lucrurile dacă aş fi putut să fiu acel Edward.

Sau măcar, dacă tot nu puteam să fiu aşa cum trebuia, măcar să existe un soi de echilibru în univers care să-mi anuleze întunecimea. N-ar trebui să existe şi o entitate bună, care să mi se opună? îmi imaginasem că soarta aceasta potrivnică, pe care o vedeam sub forma unei zgripţuroaice, putea fi o explicaţie pentru coşmarurile terifiante şi improbabile ale Bellei – mai întâi eu, apoi dubiţa şi apoi monstrul dezgustător din seara asta. Dar dacă soarta avea atât de multă putere, nu ar fi trebuit să existe o altă forţă care să-i împiedice planurile?

Cineva ca Bella trebuia să aibă un protector, un înger păzitor. Merita să aibă unul. Şi totuşi, în mod clar fusese lăsată fără apărare. Mi-ar fi plăcut să cred că o veghea un înger sau ceva similar, orice i-ar fi oferit puţină protecţie, dar atunci când am încercat să mi-l imaginez pe acel erou, a fost evident că era imposibil. Ce fel de înger păzitor ar fi lăsat-o pe Bella să vină *aici?* Să se intersecteze cu mine, aşa cum era ea, într-un fel în care nu aş fi putut sub nicio formă să o trec cu vederea? Un parfum ridicol de puternic care să-mi atragă atenţia, o minte tăcută care să-mi aprindă curiozitatea, o frumuseţe discretă care să-mi atragă privirile, un suflet empatic care să-mi câştige

admiraţia. Şi pe deasupra mai avea şi lipsa totală de instinct de conservare, astfel încât să nu mă considere respingător, şi să nu uităm de ghinionul incredibil care o făcea să se afle mereu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Nu avea cum să existe vreo dovadă mai puternică de atât că îngerii păzitori nu existau decât în închipuiri. Nimeni nu merita unul mai mult decât Bella. Şi totuşi, orice înger care ne-ar fi permis să ne întâlnim trebuia să fie atât de iresponsabil, atât de nesăbuit, atât de... *dus cu pluta,* încât nu ar fi avut cum să fie de partea binelui. Preferam să consider că există o zgripţuroaică dezgustătoare, decât să cred în vreo creatură cerească atât de ineficientă. Măcar aşa aveam ocazia să lupt împotriva sorţii hâde.

Şi aveam să lupt, aveam să continui să lupt. Oricare era forţa ce voia să-i facă Bellei rău trebuia să treacă mai întâi de mine. Nu, nu avea niciun înger păzitor. Însă aveam să fac tot posibilul ca să compensez pentru această lipsă.

Un vampir păzitor – aşa ceva necesita un efort de imaginaţie.

După vreo jumătate de oră, corpul Bellei s-a relaxat din bila strânsă în care se ghemuise. A început să respire mai profund şi să murmure ceva. Am zâmbit satisfăcut. Nu făcusem mare lucru, însă măcar dormea mai comod în noaptea aceasta pentru că eram aici.

— Edward, a oftat ea şi a zâmbit în acelaşi timp.

Şi, pentru o clipă, am ignorat orice tragedie şi mi-am îngăduit să fiu fericit.

Capitolul 11

Interogatorii

Ştirea a apărut prima oară pe CNN.

M-am bucurat că informaţia apăruse la ştiri înainte să plec la şcoală. Eram neliniştit să aud cum vor formula oamenii relatarea şi cât de multă atenţie avea să

primească. Din fericire, era o zi cu ştiri multe. Se petrecuse un cutremur în America de Sud şi o răpire politică în Orientul Mijlociu. Aşa că ştirea a primit doar câteva secunde, câteva fraze şi o fotografie granulată.

„Orlando Calderas Wallace, bănuit de crime comise în statele Texas şi Oklahoma, a fost arestat aseară în Portland, Oregon, mulţumită unui pont anonim. Wallace a fost găsit inconştient pe o alee la primele ore ale dimineţii, la câţiva metri de secţia de poliţie. În acest moment, oficialităţile nu ne pot spune dacă va fi extrădat la Houston sau în Oklahoma City pentru a fi judecat."

Fotografia din dosarul poliţiei era neclară şi la momentul când fusese făcută bărbatul avea o barbă deasă. Chiar dacă Bella ar fi văzut-o, probabil că nu l-ar fi recunoscut. Speram să nu îl recunoască. S-ar fi speriat fără rost.

— Aici în oraş nu i se va da prea mare atenţie. E prea departe ca să fie considerat de interes local, mi-a spus Alice. A fost o alegere bună să-l pui pe Carlisle să-l scoată din stat.

Am încuviinţat. În orice caz, Bella nu prea se uita la televizor şi nici pe tatăl ei nu-l văzusem să se uite la altceva decât la canalele sportive.

Făcusem ce putusem. Creatura aceea dezgustătoare nu mai vâna, iar eu nu eram un criminal. Cel puţin, nu în ultima vreme. Făcusem bine să-l ascult pe Carlisle, dar tot îmi doream ca javra aceea să nu fi scăpat aşa uşor. M-am trezit că speram să fie extrădat în Texas, unde pedeapsa cu moartea era încă populară.

Nu. Asta nu conta. Aveam să las incidentul acesta în urmă şi să mă concentrez pe ceea ce era mai important.

Plecasem din camera Bellei cu o oră în urmă şi deja tânjeam s-o revăd.

— Alice, te superi dacă...

M-a întrerupt.

— O să şofeze Rosalie. O să se prefacă supărată, dar ştii că se va bucura de pretextul de a face paradă cu maşina ei.

Alice a râs melodios. I-am zâmbit larg.

— Ne vedem la şcoală.

Ea a oftat şi zâmbetul mi s-a transformat într-o căutătură urâtă.

— *Ştiu, ştiu,* a gândit ea. *Încă nu. O să aştept până când vei fi pregătit ca Bella să mă cunoască. Să ştii totuşi că nu sunt doar eu egoistă. Şi Bella o să mă placă.*

Nu i-am răspuns şi m-am grăbit să ies pe uşă. Acesta era un mod diferit de a vedea lucrurile. Oare Bella *ar vrea* s-o cunoască pe Alice? Să aibă un vampir drept prietenă?

Cunoscând-o pe Bella, ideea aceea probabil că n-ar fi deranjat-o.

M-am încruntat de unul singur. Ce voia Bella şi ce era mai bine pentru Bella erau două lucruri complet diferite.

Am început să mă simt neliniştit când am parcat maşina pe aleea ei. O vorbă a oamenilor zicea că lucrurile arată diferit dimineaţa – că noaptea e un sfetnic bun. Oare aveam să arăt diferit în ochii Bellei în lumina palidă a unei zile ceţoase? Mai mult sau mai puţin sinistru decât arătasem în toiul nopţii? Oare asimilase mai bine adevărul în timp ce dormea? Avea să-i fie, în sfârşit, teamă?

Şi totuşi, visele ei fuseseră liniştite noaptea trecută. Când îmi rostise iar şi iar numele, zâmbise. În somn, mă rugase de mai multe ori să rămân. Oare asta nu avea să însemne nimic azi?

Am aşteptat cu emoţie, ascultând sunetele din interiorul casei – paşii grăbiţi şi împiedicaţi pe trepte, ruptura unei folii de ambalaj, recipientele din frigider lovindu-se între ele când s-a trântit uşa. Părea că Bella se grăbeşte. Oare era nerăbdătoare să ajungă la şcoală? Gândul acela m-a făcut să zâmbesc, plin de speranţă din nou.

M-am uitat la ceas. Am presupus că – luând în calcul viteza cu care mergea vechitura ei de camionetă – Bella chiar era în întârziere.

A ieşit în grabă din casă, cu geanta cu cărţi alunecându-i de pe umăr, cu părul prins într-un coc dezordonat care deja se desfăcea la ceafă. Puloverul verde, gros, pe care îl purta nu era suficient de călduros, aşa că am văzut-o gârbovindu-şi umerii când a simţit ceaţa rece.

Puloverul lung era prea mare pentru ea, nu o prindea

bine. Îi ascundea silueta zveltă, transformându-i toate rotunjimile delicate şi liniile moi într-o masă informă. Am apreciat asta aproape la fel de mult cât mi-aş fi dorit ca ea să fi purtat ceva care să semene cu bluza din seara anterioară. Ţesătura i se lipise de piele într-o manieră atât de atrăgătoare, suficient de decoltată să-i descopere forma hipnotizantă a claviculelor, ce ieşeau în afară de sub scobitura gâtului. Albastrul curgea ca apa de-a lungul formei subtile a corpului ei.

Era mai bine – esenţial chiar – să îmi ţin gândurile departe, foarte departe de silueta aceea, aşa că am fost recunoscător pentru puloverul larg. Nu îmi puteam permite să fac greşeli şi ar fi fost o greşeală monumentală să stărui prea mult asupra acelor pofte ciudate pe care le trezea în mine gândul la buzele... la pielea... la corpul ei. Dorinţe pe care nu le simţisem de aproape o sută de ani. Dar nu-mi puteam permite să mă gândesc s-o ating, pentru că asta era imposibil.

Puteam s-o frâng.

Bella s-a îndepărtat de uşa casei atât de repede, încât aproape a trecut pe lângă maşina mea fără s-o observe.

Apoi s-a oprit brusc, iar genunchii i s-au blocat ca unui mânz speriat. Geanta i-a alunecat şi mai jos pe braţ şi a făcut ochii mari când a observat maşina.

Am coborât, fără să mai am grijă să mă mişc cu viteză omenească, şi i-am deschis portiera din partea pasagerului. Nu aveam de gând s-o mai amăgesc – când eram singuri, cel puţin, aveam să fiu eu însumi.

S-a uitat la mine, speriată din nou de parcă apărusem ca din ceaţă... Şi apoi surpriza din ochii ei s-a schimbat în altceva şi nu mi-a mai fost teamă – şi n-am mai sperat – că sentimentele i se schimbaseră în cursul nopţii. Căldură, mirare, fascinaţie, toate se vedeau în profunzimile străvezii ale ochilor ei.

— Vrei să mergi cu mine astăzi? am întrebat-o.

Spre deosebire de cina din seara precedentă, aveam să o las să aleagă. De acum înainte, avea să fie mereu alegerea ei.

— Da, mulţumesc, a murmurat ea, suind în maşină fără să ezite.

Oare avea să înceteze vreodată să mă încânte că eu eram cel căruia îi spunea „da”?

Am înconjurat rapid maşina, dornic să mă urc lângă ea. Nu a dat niciun semn că se speriase de reapariţia mea bruscă.

Fericirea pe care o simţeam ştiind-o lângă mine în maşină era un sentiment cu totul nou. Oricât de mult mă bucuram de dragostea şi compania familiei mele şi în ciuda nenumăratelor distracţii pe care lumea mea le avea de oferit, nu mai fusesem niciodată atât de fericit. Chiar şi ştiind că e greşit, că treaba asta nu avea cum să se sfârşească bine, nu puteam să-mi reprim zâmbetul de pe chip atât timp cât eram împreună.

Jacheta mea era împăturită pe tetiera scaunului ei. Am văzut-o pe Bella privind-o.

— Am adus jacheta pentru tine, i-am spus.

Acesta era pretextul meu, în caz că aş fi avut nevoie de unul, pentru faptul că apărusem neinvitat de dimineaţă. Era frig. Ea nu avea jachetă. Cu siguranţă că era o formă acceptabilă de cavalerism.

— N-am vrut să te îmbolnăveşti sau ceva de genul.

— Nu simt chiar atât de delicată, a spus ea, uitându-se mai degrabă la pieptul meu decât la faţă, de parcă ar fi şovăit să-mi întâlnească privirea.

Dar şi-a tras haina pe ea înainte să încerc s-o oblig sau s-o implor.

— Chiar nu eşti? am murmurat în sinea mea.

Ea a privit afară spre şosea când am pornit către şcoală. N-am putut suporta liniştea decât câteva secunde. Trebuia să ştiu la ce se gândea în dimineaţa asta. De la ultimul răsărit de soare, între noi se schimbaseră foarte multe.

— Cum, nu ne mai jucăm de-a întrebările azi? am întrebat pe un ton vesel.

Ea a zâmbit, părând bucuroasă că abordasem subiectul.

— Te deranjează întrebările mele?

— Nu atât de mult cum mă deranjează reacţiile tale, i-

am spus cu sinceritate, zâmbindu-i la rândul meu.

S-a bosumflat.

— Reacţionez prost?

— Nu, tocmai asta e problema. Iei totul atât de rece – nu e natural.

Nu ţipase deloc până acum. Cum era posibil aşa ceva?

— Mă face să mă întreb ce gândeşti cu adevărat, am urmat.

Desigur, tot ceea ce făcea sau nu făcea Bella mă făcea să mă întreb asta.

— Întotdeauna îţi spun ce gândesc.

— Mai omiţi unele lucruri.

Şi-a muşcat din nou buza. Nu părea să remarce că face gestul ăsta – era o reacţie inconştientă la tensiune.

— Nu foarte multe.

Cuvintele acelea au fost îndeajuns să-mi stârnească curiozitatea. Ce anume îmi ascundea cu bună ştiinţă?

— Destule cât să mă înnebunească, i-am spus.

A ezitat, apoi a şoptit.

— Nu vrei să le auzi.

A trebuit să mă gândesc un moment, să trec prin toată conversaţia noastră din seara precedentă, înainte să fac legătura. Poate că am avut nevoie de atâta concentrare pentru că nu-mi puteam imagina că ar exista ceva ce nu aş vrea să aud de la ea. Şi apoi – pentru că tonul vocii îi era acelaşi ca în seara trecută – mi-am amintit. O rugasem atunci să nu spună cu voce tare ce gândeşte. „Să nu mai spui asta niciodată”, aproape mă răstisem la ea. O făcusem să plângă...

Oare asta îmi ascundea? Intensitatea sentimentelor faţă de mine? Faptul că nu conta că sunt un monstru şi că i se părea prea târziu să se mai răzgândească în privinţa mea?

Nu am reuşit să răspund, deoarece bucuria şi durerea erau prea intense pentru a fi exprimate în cuvinte, iar conflictul dintre ele prea puternic pentru a îngădui un răspuns coerent. În maşină nu se mai auzea nimic, cu excepţia ritmului constant al inimii şi plămânilor ei.

— Unde-i restul familiei tale? m-a întrebat brusc.

Am tras aer în piept – înregistrând pentru prima dată cu durere adevărată prezenţa mirosului ei în maşină; am observat, cu încântare, că mă obişnuiam cu el – şi m-am forţat să vorbesc din nou pe un ton firesc.

— Au luat maşina lui Rosalie.

Am parcat pe locul liber de lângă maşina ei. Mi-am reţinut un zâmbet când am văzut-o făcând ochii mari.

— Ostentativă, nu?

— Uau! a exclamat ea. Dacă are maşina *asta,* de ce vine cu tine la şcoală?

Lui Rosalie i-ar fi plăcut reacţia Bellei... dacă ar fi fost obiectivă cu privire la Bella, ceea ce probabil nu avea să se întâmple.

— După cum am spus, este ostentativă. *Încercăm* să ne integrăm.

Desigur, Bella nu înţelegea absolut deloc contradicţia evidentă a propriei mele maşini. Nu era o întâmplare că eram cel mai des văzuţi într-un Volvo – o maşină apreciată mai presus de toate pentru siguranţa ei. Siguranţa, ceva de care vampirii chiar nu aveau nevoie la un mijloc de transport. Puţini ar fi recunoscut ediţia de curse, mult mai puţin cunoscută, ca să nu mai menţionez îmbunătăţirile pe care le tăcuserăm ulterior.

— Nu prea vă iese..., mi-a spus ea, apoi a râs cu un hohot lipsit de griji.

Sunetul senin şi netulburat al râsetului ei mi-a încălzit locul unde ar fi trebuit să fie sufletul.

— Atunci de ce a şofat Rosalie astăzi, dacă sare atât de mult în ochi? a întrebat ea.

— N-ai observat? încalc *toate* regulile acum.

Răspunsul meu ar fi trebuit să fie vag înfricoşător, dar, desigur, Bella a zâmbit când l-a auzit.

După ce am coborât din maşină, am mers cât de aproape de ea am îndrăznit, căutând cu atenţie orice semn că apropierea mea ar fi deranjat-o. Mâna i s-a întins spre mine de două ori, însă de fiecare dată a retras-o. *Părea* că îşi doreşte să mă atingă... Respiraţia mi s-a accelerat.

— De ce aveţi toţi maşini din astea? Dacă vreţi

discreţie? a întrebat ea în timp ce mergeam.

— Un moft, am recunoscut. Tuturor ne place să şofăm cu viteză.

— Mă gândeam eu, a bombănit pe un ton posac.

Nu a ridicat capul să-mi vadă rânjetul.

Ei, nu se poate! Nu cred aşa ceva! Cum naiba a reuşit Bella aşa ceva?

Stupoarea mentală a Jessicăi mi-a întrerupt gândurile. O aştepta pe Bella, adăpostindu-se de ploaie sub streaşină de la acoperişul cantinei, cu jacheta ei petrecută peste braţ. Avea ochii mari de uimire.

Bella a remarcat-o şi ea imediat. S-a îmbujorat vag când i-a înţeles expresia de pe faţă.

— Bună, Jessica. Mulţumesc că ţi-ai adus aminte, a salutat-o.

Jessica i-a dat jacheta fără să spună niciun cuvânt.

Aveam de gând să fiu politicos cu prietenii Bellei, indiferent că îi erau prieteni buni sau nu.

— Bună dimineaţa, Jessica.

Măiculită...»

Jessicăi i-au sărit şi mai tare ochii din cap, dar nu a tresărit şi nici nu a făcut un pas în spate aşa cum mă aşteptam. Deşi mă găsise adesea atrăgător în trecut, păstrase mereu o distanţă sigură faţă de mine, aşa cum făceau, în mod inconştient, toţi admiratorii mei. Era bizar şi amuzant... şi sincer, un pic stânjenitor... să-mi dau seama cât de mult mă îndulcise în ochii celorlalţi apropierea Bellei. Parcă nimeni nu se mai temea de mine. Dacă Emmett ar fi aflat despre asta, ar fi râs timp de un secol.

— Ăăă... bună, a mormăit Jessica şi i-a aruncat Bellei o privire cu subînţeles. Bănuiesc că ne vedem la trigonometrie.

Poţi să pariezi c-o să-mi spui totul. Cu detalii. Trebuie să ştiu detalii. Afurisitul de Edward CULLEN!!

Bella s-a strâmbat uşor.

— Da, ne vedem acolo.

Gândurile Jessicăi au luat-o razna când s-a grăbit spre primul ei curs, aruncându-ne priviri furişe peste umăr.

Toată povestea. Nu accept nimic mai puţin. Oare au plănuit să se vadă aseară? Sunt oficial împreună? Şi de cât timp? Cum a putut să ţină asta secret? Şi de ce ar face-o? Nu poate fi o chestie ocazională – sigur e moartă după el. Voi afla cu siguranţă. Mă întreb dacă s-a sărutat cu el? Vai, leşin... Gândurile Jessicăi au luat brusc altă direcţie şi capul i s-a umplut de fantezii nerostite. Am tresărit, auzindu-i speculaţiile, şi nu doar pentru că se pusese în locul Bellei în imaginile mentale.

Nu putea fi vorba de aşa ceva. Şi totuşi... îmi doream...

Am refuzat să recunosc ce-mi doream, chiar şi în sinea mea. În câte moduri nepotrivite puteam s-o doresc pe Bella? Care dintre ele avea s-o omoare în cele din urmă?

Am clătinat din cap şi am încercat să mă înveselesc.

— Ce ai de gând să îi spui? am întrebat-o pe Bella.

— Hei! a şoptit pe un ton feroce. Credeam că nu poţi să-mi citeşti gândurile!

— Nu pot.

M-am uitat la ea, surprins, încercând să înţeleg ce spusese. Ah, probabil că ne gândiserăm la acelaşi lucru, în acelaşi timp.

— Totuşi, i-am spus, le pot citi pe ale ei – va aştepta să te atace în clasă.

Bella a scos un geamăt, apoi a lăsat jacheta să-i alunece de pe umeri. La început nu mi-am dat seama că mi-o retuma – nu i-aş fi cerut-o. Aş fi preferat s-o păstreze... un suvenir, aşa că am întârziat să mă ofer s-o ajut. Ea mi-a dat jacheta şi a îmbrăcat-o pe a ei.

— Deci, ce ai de gând să îi spui? am insistat.

— Puţin ajutor? Ce vrea să ştie?

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap. Voiam să aud ce gândea fără să-i dau indicii.

— Nu este cinstit.

A îngustat ochii.

— Nu, faptul că nu-mi spui şi mie ce ştii – asta nu-i cinstit.

Corect – nu-i plăcea dublul standard.

— Vrea să ştie dacă ne întâlnim în secret, am spus eu

încet. Şi mai vrea să ştie ce simţi faţă de mine.

Bella a ridicat din sprâncene – nu speriată, ci a mirare nevinovată. Făcea pe inocenta.

— La naiba, a murmurat. Ce-ar trebui să-i spun?

— Hm.

Întotdeauna încerca să mă facă să mărturisesc mai multe decât ea. M-am întrebat cum să răspund.

O şuviţă rebelă din părul ei, umezită de ceaţă, îi traversa umărul şi se răsucea acolo unde clavicula îi era ascunsă de puloverul ridicol. Mi-a atras atenţia şi m-am gândit la toate celelalte forme ascunse ale ei...

M-am întins spre şuviţă, cu grijă să nu-i ating pielea – dimineaţa era şi-aşa suficient de rece şi fără atingerea mea – şi i-am răsucit-o la loc în cocul dezordonat, ca să nu mă distragă din nou. Mi-am adus aminte de momentul în care Mike Newton îi atinsese părul şi mi s-a încleştat maxilarul. Se ferise de el atunci. Reacţia ei de acum nu era nici pe departe la fel. În schimb, sub piele i s-a acumulat o cantitate mare de sânge şi inima a început să-i bată brusc mai tare şi neregulat.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul şi i-am răspuns la întrebare.

— Bănuiesc că ai putea să răspunzi „da” la prima întrebare... Dacă nu te deranjează.

Alegerea trebuia să fie a ei, întotdeauna trebuia să fie alegerea ei.

— Este mai simplu decât orice altă explicaţie.

— Nu mă deranjează, a şoptit ea. Inima ei tot nu-şi reluase ritmul regulat.

— Iar în ceea ce priveşte cealaltă întrebare... Nu mi-am putut ascunde zâmbetul. Ei, bine, voi asculta eu însumi, ca să aud răspunsul la ea.

Aveam s-o las pe Bella să se gândească *la asta.* Mi-am înăbuşit un râset când i-am văzut şocul de pe faţă.

M-am întors repede înainte să mai pună şi alte întrebări, îmi venea greu să nu îi dau tot ceea ce-mi cerea. Iar eu voiam să aud gândurile ei, nu pe ale mele.

— Ne vedem la prânz! am strigat după ea peste umăr,

un pretext să verific dacă se mai uita după mine.

Stătea acolo cu gura căscată. M-am întors din nou şi am râs.

În timp ce mă îndepărtam, am devenit vag conştient de gândurile şocate şi bănuitoare ale celor din jurul meu – privirile se mutau înainte şi înapoi de la Bella la silueta mea care se îndepărta. Nu i-am băgat în seamă. Nu mă puteam concentra. Îmi venea şi aşa suficient de greu să-mi menţin picioarele la o viteză normală în timp ce traversam iarba umedă spre prima oră de curs. Îmi venea să alerg, să alerg de-adevăratelea, atât de repede, încât să dispar. Atât de repede, încât să simt că zbor. O parte din mine zbura deja.

Mi-am pus jacheta când am ajuns în clasă, lăsând mirosul Bellei să mă învăluie ca o ceaţă deasă. Aveam să ard acum – să las mirosul să mă desensibilizeze – şi avea să fie mai uşor de ignorat mai târziu, când aveam să fiu cu ea din nou la prânz.

Era bine că profesorii nu se mai deranjau să mă pună să răspund în clasă. Astăzi ar fi fost ziua când m-ar fi prins pe picior greşit, nepregătit şi fără să am răspunsurile potrivite. În dimineaţa asta mintea îmi era împrăştiată într-o sumedenie de locuri. Numai corpul îmi era în clasă.

Desigur că o urmăream pe Bella. Asta devenise natural, la fel de reflex ca respiratul, ceva de care eram doar vag conştient. I-am auzit conversaţia cu Mike Newton, care era demoralizat. A direcţionat rapid conversaţia către Jessica, şi eu am zâmbit atât de larg, încât Rob Sawyer, care stătea în banca din dreapta mea, a tresărit şi s-a îndepărtat mai mult cu scaunul.

Îh. Sinistru.

Ei bine, nu-mi pierdusem talentul cu totul.

O monitorizam superficial pe Jessica, ascultând-o cum rafinează întrebările pentru Bella. Abia aşteptam a patra oră, de zece ori mai nerăbdător şi neliniştit decât fata curioasă care voia bârfe proaspete.

Şi o ascultam şi pe Angela Weber.

Nu uitasem de recunoştinţa pe care o simţeam faţă de ea, pentru că avusese doar gânduri amabile despre Bella

de la început şi apoi pentru ajutorul ei din seara precedentă. Aşa că am aşteptat toată dimineaţa, încercând să aflu ceva ce-şi dorea. Am presupus că va fi uşor. Ca orice alt om, sigur îşi dorea vreo bijuterie sau o jucărioară. Poate mai multe. Aveam să-i livrez ceva anonim şi urma să fim chit.

Dar Angela s-a dovedit aproape la fel de dificilă ca Bella cu gândurile ei. Era bizar de mulţumită pentru o adolescentă. Fericită. Probabil că acela era motivul amabilităţii ei neobişnuite – era unul dintre oamenii aceia rari care aveau tot ce-şi doreau şi voiau ceea ce aveau. Dacă nu era atentă la profesori şi la notiţele pe care le lua, se gândea la frăţiorii ei gemeni pe care urma să-i ducă la plajă în weekend – anti- cipându-le încântarea cu o plăcere aproape maternă. Avea des grijă de ei, dar asta nu-i displăcea. Era foarte simpatică.

Însă pe mine nu mă ajuta deloc.

Trebuia să fie ceva ce-şi dorea. Trebuia doar să mai caut. Dar mai târziu. Acum era timpul pentru ora de trigonometrie a Bellei împreună cu Jessica.

Nici n-am văzut pe unde merg când m-am îndreptat spre ora de engleză. Jessica era deja în bancă, bâţâind nerăbdătoare din ambele picioare în timp ce o aştepta pe Bella.

La polul opus, eu am devenit complet nemişcat odată ce m-am aşezat în banca mea. Trebuia să-mi amintesc să mă mai foiesc în răstimpuri ca să menţin aparenţele. Era dificil. Aveam gândurile concentrate pe ale Jessicăi. Speram că avea să fie cu băgare de seamă, să-i citească faţa Bellei cu atenţie în locul meu.

Nerăbdarea Jessicăi s-a făcut şi mai mare când a intrat Bella în clasă.

Pare... bosumflată. De ce? Poate că nu se petrece nimic cu Edward Cullen. Asta ar fi o dezamăgire. Asta dacă nu cumva... el mai este disponibil... şi dacă brusc e interesat de fete, nu m-ar deranja să-l ajut cu asta.

Expresia Bellei nu părea bosumflată, ci şovăielnică. Era îngrijorată – ştia că aveam să aud totul.

— Spune-mi totul! i-a cerut Jess în timp ce Bella îşi scotea jacheta să o atârne pe spătarul scaunului.

Se mişca încet, fără chef.

Of, ce înceată mai e. Hai s-ajungem mai repede la bârfele suculente!

— Ce vrei să ştii? s-a eschivat Bella în timp ce se aşeza.

— Ce s-a întâmplat seara trecută?

— M-a invitat la cină şi apoi m-a condus acasă.

Şi apoi? Haide, trebuie să fi fost mai mult de atât! Minte oricum, îmi dau seama. O s-o confrunt direct.

— Cum aţi ajuns acasă atât de repede?

Am privit-o pe Bella dând ochii peste cap la suspiciunile Jessicăi.

— Şofează ca un maniac. A fost înspăimântător.

A zâmbit discret, iar eu am râs sonor, întrerupând anunţurile domnului Mason. Am încercat să-mi camuflez râsetul sub forma unei tuse, dar n-am păcălit pe nimeni.

Domnul Mason mi-a aruncat o privire arţăgoasă, însă nici nu m-am deranjat să ascult gândul din spatele ei. O ascultam doar pe Jessica.

Aha. Pare că ar spune adevărul. De ce mă face să-i scot cuvintele cu cleştele? Eu m-aş lăuda în gura mare.

— A fost ca o întâlnire – i-ai spus să vă vedeţi acolo.

Jessica a privit cum o umbră de confuzie traversează chipul Bellei şi a fost dezamăgită de cât de sinceră părea.

— Nu - am fost foarte surprinsă să-l văd acolo, i-a răspuns Bella.

Ce se-ntâmplă?

— Dar te-a adus cu maşina azi la şcoală, nu?

Trebuie să fie mai mult în povestea asta.

— Da, şi asta a fost o surpriză. A observat seara trecută că nu aveam jachetă.

Asta nu-i foarte distractiv, a gândit Jessica, dezamăgită din nou.

Eram plictisit de direcţia interogatoriului ei – voiam să aud ceva ce nu ştiam deja. Speram că nu va fi atât de nemulţumită, încât să sară peste întrebările pe care le aşteptam eu.

— Deci, mai ieşiţi împreună? a întrebat Jessica.

— S-a oferit să mă ducă sâmbătă cu maşina la Seattle pentru că-i de părere că maşina mea n-ar face faţă – asta se pune?

Hmm. Cu siguranţă se dă peste cap să... ei bine, să aibă grijă de ea, oarecum. Sigur e ceva măcar din partea lui, dacă nu şi a ei. Dar cum ar fi posibil AŞA CEVA? Bella e nebună.

— Da, a răspuns Jessica.

— Păi, atunci, da, a concluzionat Bella.

— U-a-u! Edward Cullen.

Chiar dacă-l place sau nu, asta-i o veste bombă.

— Ştiu, a oftat Bella.

Tonul vocii ei a încurajat-o pe Jessica. *În sfârşit – pare că pricepe şi ea!*

M-am întrebat dacă îi citea corect tonul Bellei. Mi-am dorit ca Jessica să-i fi cerut explicaţii despre ce spusese, în loc să facă presupuneri.

— Stai! a spus Jessica, amintindu-şi brusc cea mai importantă întrebare. *Te-a sărutat?*

Te rog, spune da. Şi apoi descrie fiecare secundă!

— Nu, a mormăit Bella, apoi şi-a privit mâinile, cu o expresie sumbră. *Nu-i ceva de genul ăla.*

La naiba. Aş vrea eu... ha. Şi ea pare să-şi dorească.

M-am încruntat. Bella părea supărată de ceva, dar nu putea fi dezamăgire, aşa cum îşi dorea Jessica. Nu putea să vrea aşa ceva. Nu, ştiind ceea ce ştia. Nu-şi putea dori să fie aşa de aproape de *dinţii* mei. Din câte ştia ea, puteam să am chiar colţi.

M-am cutremurat.

— Crezi că sâmbătă...? a chestionat-o Jessica.

Bella a părut şi mai supărată când a spus:

— Mă îndoiesc.

Da, şi ea îşi doreşte. Naşpa pentru ea.

Oare pentru că priveam totul prin filtrul percepţiilor Jessicăi mi s-a părut şi mie că avea dreptate?

Pentru o jumătate de secundă m-am lăsat distras de ideea, de imposibilitatea, unei sărutări cu Bella. Buzele

mele pe ale ei, piatră rece pe mătase caldă şi doritoare...

Şi apoi ea moare.

Am clătinat din cap, am făcut o grimasă şi m-am concentrat din nou.

— Despre ce aţi discutat?

Chiar *ai vorbit cu el sau l-ai făcut să-ţi scoată cu cleştele fiecare fărâmă de informaţie, ca acum?*

Am zâmbit trist. Jessica nu era chiar departe de adevăr.

— Nu ştiu, Jess, o grămadă de lucruri. Am vorbit puţin despre eseul la engleză.

Foarte, foarte puţin. Am zâmbit şi mai larg.

Ei HAIDE.

— Te rog, Bella! Dă-mi nişte detalii.

Bella s-a gândit un moment.

— Păi, bine, iată unul. Ar fi trebuit s-o vezi pe chelneriţă cum flirta cu el – se dădea în spectacol. Dar el n-a băgat-o deloc în seamă.

Ciudat să-i spună aşa ceva. Am fost surprins că Bella o remarcase pe chelneriţă. Mie mi se păruse ceva insignifiant.

Interesant...

— Ăsta-i un semn bun. Era drăguţă?

Hmm. Şi Jessica se gândea la asta mai mult decât mine.

— Foarte, a spus Bella. *Şi avea probabil nouăsprezece-douăzeci de ani.*

Jessica a fost distrasă o clipă de amintirea lui Mike la întâlnirea lor de luni seara, când Mike fusese un pic prea prietenos cu o chelneriţă pe care ea nu o considera deloc drăguţă. A împins amintirea la o parte şi, înăbuşindu-şi iritarea, a revenit la chestionarea Bellei.

— Şi mai bine. Înseamnă că chiar te place.

— Cred că da, a spus Bella încet, iar eu am înţepenit în aşteptare pe marginea scaunului. *Dar e greu de spus. E mereu aşa de misterios.*

Probabil că nu fusesem chiar atât de evident şi de necontrolat pe cât crezusem. Şi totuşi, atentă cum era... cum de nu observase că eram îndrăgostit de ea? Am reluat în minte discuţia noastră, aproape surprins că nu rostisem

cuvintele cu voce tare. Mie mi se păruse că informaţia aceea existase în substratul fiecărei conversaţii dintre noi.

Uau! Nu ştiu cum ai putea să stai faţă în faţă cu un tip aşa chipeş şi să faci conversaţie.

— Nu ştiu cum de ai curajul să fii singură cu el, a spus Jessica.

O undă de şoc a traversat chipul Bellei.

— De ce?

Ce reacţie ciudată. La ce crede că m-am referit?

— E aşa de...

Care e cuvântul potrivit?

— Intimidant. N-aş şti ce să-i spun.

Nici măcar n-am putut să vorbesc în engleză cu el de dimineaţă şi n-a făcut decât să-mi spună bună dimineaţa. Cred că am părut o idioată totală.

Bella a zâmbit.

— Da, şi eu am probleme cu incoerenţa când sunt în preajma lui.

Probabil că încerca s-o facă pe Jessica să se simtă mai bine, pentru că ea era aproape nefiresc de controlată când eram împreună.

— Ei bine, a oftat Jessica. *Arată superb, într-adevăr.*

Bella s-a schimbat brusc la faţă. Ochii ei fulgerau în acelaşi fel în care o făceau atunci când îi displăcea vreo nedreptate. Jessica nu a înregistrat schimbarea de pe faţa ei.

— Nu-i însă numai atât, s-a răstit Bella.

Oho. Acum chiar ajungem undeva.

— Serios? Ce mai e?

Bella şi-a molfăit buza un moment.

— Nu pot să explic bine, a spus în cele din urmă. *Dar e şi mai incredibil dincolo de faţa lui.*

A întors capul, privind în gol, de parcă s-ar fi uitat la ceva departe, în zare.

Mi-am reamintit cum mă simţeam când Carlisle sau Esme mă lăudau mai mult decât meritam. Emoţia asta era similară, dar mai intensă, mai pasională.

Vinde gogoşi în altă parte – nu există nimic mai mişto

decât faţa aia! Dacă nu vorbim despre corpul lui. Leşin.

— E posibil aşa ceva? a chicotit Jessica.

Bella nu s-a întors. A continuat să se uite în zare, ignorând-o.

O persoană normală ar fi jubilat acum. Poate c-ar fi mai bine să-i pun întrebări simple. Ha-ha! Ca şi cum aş vorbi cu un copil de grădiniţă.

— Deci, îţi place de el?

Am înţepenit din nou.

Bella nu s-a uitat înspre Jessica.

— Da.

— Vreau să spun, îţi place pe bune de el?

— Da.

Ia uite ce s-a-nroşit la faţă!

— Cât de mult *îţi place de el? a* insistat Jessica.

Eram atât de atent la ele, încât sala de clasă ar fi putut să ia foc, şi eu tot n-aş fi remarcat.

Faţa Bellei era roşie ca racul acum – aproape îi puteam simţi căldura doar de la imaginea aceea mentală.

— Prea mult, a şoptit ea. *Mai mult decât mă place el pe mine. Dar nu văd ce-aş putea face în privinţa asta.*

Fir-ar! Ce a întrebat domnul Varner?

— Ăă, ce număr, domnule Varner?

Era bine că Jessica nu o mai putea chestiona pe Bella. Aveam nevoie de un minut.

La ce se gândea oare fata asta *acum?* „Mai mult decât mă place el pe mine.” De unde o mai scosese şi pe asta? „Dar nu văd ce-aş putea face în privinţa asta.” Ce voia să spună? Nu puteam găsi o explicaţie raţională pentru cuvintele acelea. Nu aveau niciun sens pentru mine.

Mi se părea că nu puteam lua nimic de bun. Lucruri evidente, lucruri care aveau un sens clar, se întorceau pe dos şi se amestecau în mintea ei bizară.

M-am uitat la ceas, scrâşnind din dinţi. Cum de puteau să mi se pară aşa de lungi câteva minute? îmi pierdusem perspectiva?

Am stat cu fălcile încleştate pe toată durata lecţiei de trigonometrie a domnului Vamer. Am auzit mai mult din ce

a predat el decât din ce a predat profesorul meu. Bella şi Jessica nu au mai vorbit, dar Jessica s-a mai uitat pe furiş la Bella de câteva ori şi o dată a remarcat că se făcuse stacojie la faţă fără un motiv aparent.

Parcă nu mai venea odată pauza de prânz.

Când s-a terminat ora, nu eram sigur dacă Jessica avea să obţină de la Bella câteva dintre răspunsurile pe care le aşteptam, dar Bella a fost mai rapidă de data asta.

Imediat ce s-a sunat de ieşire, Bella s-a întors spre ea.

— La ora de engleză, Mike m-a întrebat dacă ai spus ceva despre luni seara, i-a spus şi un zâmbet i-a ridicat colţurile gurii.

M-am prins ce făcea – atacul e cea mai bună apărare.

Mike a întrebat de mine? Bucuria a făcut mintea Jessicăi să fie brusc neprotejată, mai blândă, fără nuanţa ei arogantă obişnuită.

— Glumeşti! Şi ce i-ai spus?

Era clar că asta era tot ce aveam să obţin de la Jessica azi. Bella zâmbea de parcă gândea şi ea la acelaşi lucru. De parcă tocmai câştigase repriza.

Ei bine, la prânz avea să fie altă poveste.

M-am mişcat apatic la ora de sport împreună cu Alice, aşa cum ne mişcăm mereu când venea vorba de activitate fizică alături de oameni. Evident, Alice făcea echipă cu mine. Niciun alt om nu alegea vreodată să fie în echipă cu noi. Era prima zi de badminton. Am oftat de plictiseală, fluturând racheta într-o mişcare lentă ca să arunc fluturaşul pe partea cealaltă. Lauren Malory era în echipa adversă. A ratat. Alice îşi răsucea racheta ca un baston, uitându-se la tavan. A făcut un pas mai aproape de plasă şi Lauren s-a retras doi paşi mai în spate.

Şi eu, şi fraţii mei detestam ora de sport, mai ales Emmett. Pentru el era o ofensă la adresa filosofici personale să cedeze vreun meci. Dar azi îmi era de două ori mai greu la sport – mă simţeam la fel de nervos ca Emmett. Instructorul Clapp a fluierat însă finalul şi ne-a dat drumul mai devreme, înainte să-mi explodeze capul de nerăbdare. Am fost ridicol de recunoscător că sărise peste micul dejun

– o nouă încercare de a ţine dietă – şi foamea îl zorise să plece din şcoală ca să caute pe undeva un prânz plin de grăsimi. Şi-a promis sieşi că o va lua de la capăt a doua zi...

Asta mi-a dat suficient timp să ajung în clădirea unde se ţinea ora de matematică, înainte să se termine ora Bellei.

— Distracţie plăcută, a gândit Alice în timp ce pleca să se vadă cu Jasper. *Mai trebuie să fiu răbdătoare doar câteva zile. Presupun că n-o s-o saluţi pe Bella din partea mea, nu?*

Am clătinat din cap, exasperat. Oare toţi cei care vedeau viitorul erau aşa de îngâmfaţi?

— Apropo, o să fie soare şi aici, şi în Seattle weekendul ăsta. Poate vrei să-ţi faci alte planuri.

Am oftat şi am plecat în direcţia opusă. Îngâmfată, dar cu certitudine de ajutor.

M-am sprijinit de perete, lângă uşă, aşteptând. Eram suficient de aproape ca să aud prin zidul de cărămidă şi vocea Jessicăi, nu doar gândurile.

— Nu stai cu noi astăzi, nu?

Arată toată... plină de încântare. Pun pariu că sunt o groază de chestii pe care nu mi le-a spus.

— Nu *cred,* a răspuns Bella, bizar de nesigură.

Nu-i promisesem că vom prânzi împreună? Unde-i era mintea?

Au ieşit din clasă împreună şi ambele au făcut ochii mari când m-au văzut. Eu însă n-o auzeam decât pe Jessica.

Drăguţ. Uau! Da, cu siguranţă se petrec mai multe aici decât îmi spune ea.

— Ne vedem mai târziu, Bella.

Bella a venit către mine şi s-a oprit la un pas distanţă, nesigură. Era îmbujorată.

De-acum o cunoşteam suficient ca să fiu sigur că nu şovăia de teamă. Aparent, se gândea că există o prăpastie între sentimentele mele şi ale ei. *Mai mult decât mă place el pe mine.* Absurd!

— Bună! i-am spus pe un ton un pic aspru.

S-a făcut şi mai roşie la faţă.

— Salut!

Nu a părut că vrea să mai spună ceva, aşa că am condus-o până la cantină, iar ea a mers în tăcere lângă mine.

Jacheta îşi făcuse treaba – mirosul ei nu mai era o lovitură pentru mine ca de obicei. Era doar o intensificare a durerii pe care o simţeam deja. Puteam să-l ignor mult mai uşor decât aş fi crezut.

Bella s-a fâţâit agitată cât am stat la coadă, jucându-se neatentă cu fermoarul de la jachetă sau mutându-se de pe un picior pe altul. Privea des în direcţia mea, dar de câte ori îmi întâlnea ochii, se uita în jos de parcă se ruşina de ceva. Oare din cauză că atâţia oameni se holbau azi la noi? Poate că auzea şoaptele puternice din jurul nostru – bârfa era şi verbalizată azi, nu doar gândită.

Sau poate că îşi dădea seama din expresia feţei mele că aveam să cer nişte explicaţii.

N-a spus nimic până am început să pun mâncare pe tavă. Nu ştiam ce îi place – nu încă – aşa că am luat câte ceva din toate.

— Ce faci? a rostit ea printre dinţi pe un ton scăzut. Doar nu iei toată mâncarea aia pentru mine?

Am clătinat din cap şi am împins tava spre casa de marcat.

— Jumătate este pentru mine, desigur.

A ridicat din sprânceană cu scepticism, dar nu a mai adăugat nimic când am plătit mâncarea şi am condus-o la masa unde stătuserăm săptămâna trecută. Părea că trecuse mult mai mult de atunci. Totul era diferit.

S-a aşezat din nou vizavi de mine. Am împins tava către ea.

— Ia ce vrei, am încurajat-o.

A luat un măr şi l-a răsucit în mâini, cu o expresie curioasă în privire.

— Am o curiozitate.

Ce surpriză!

— Ce-ai face dacă te-ar provoca cineva să mănânci mâncare? a continuat ea pe o voce suficient de scăzută cât să nu fie auzită de urechile omeneşti.

Urechile neomeneşti erau problema, mai ales cele care stăteau ciulite să audă tot. M-am încruntat.

— Mereu eşti curioasă de câte ceva, m-am plâns.

Mai mâncasem şi înainte. Era parte din şaradă. O parte neplăcută.

M-am întins după ce era mai la îndemână şi m-am uitat drept în ochii ei când am muşcat o bucată din orice era chestia aceea. Fără să mă uit, nu-mi dădeam seama. Era la fel de cleioasă şi scârboasă şi cu o textură neplăcută ca toate alimentele oamenilor. Am mestecat repede şi am înghiţit, încercând să nu mă strâmb prea tare. Mâncarea s-a dus încet şi inconfortabil pe gât. Am oftat când m-am gândit cum aveam s-o scot afară mai târziu. Dezgustător.

Bella a afişat o expresie şocată. Fusese impresionată.

Îmi venea să dau ochii peste cap. Bineînţeles că de-a lungul timpului ne perfecţionaserăm înşelăciunea.

— Dacă cineva te-ar provoca să mănânci pământ, ai putea s-o faci, nu-i aşa?

A strâmbat din nas şi a zâmbit.

— Am făcut asta o dată... la o provocare. N-a fost chiar aşa de rău.

Am râs.

— Nu ştiu de ce nu mă mir.

Cum a putut să facă aşa ceva? Măgarul ăla egoist! Cum a putut să ne facă asta? Ţipetele mentale ale lui Rosalie mi-au stricat buna dispoziţie.

— Uşurel, Rose, l-am auzit pe Emmett şoptindu-i în partea cealaltă a cantinei.

Avea braţul în jurul ei, ţinând-o strâns lângă el – stăpânind-o.

— *Scuze, Edward,* a gândit Alice simţindu-se vinovată. *Din conversaţia voastră şi-a dat seama că Bella ştia prea multe... şi, ei bine, ar fi fost mai rău dacă nu i-aş fi spus imediat adevărul. Ai încredere în mine.*

Am tresărit la imaginea mentală care a urmat, la ce s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi mărturisit lui Rosalie că Bella ştia că sunt vampir după ce ajungeam acasă, acolo unde Rosalie nu mai avea aparenţe de menţinut. Probabil că trebuia să-

mi ascund Aston Martinul undeva în afara statului, dacă nu se calma până se terminau orele. Imaginea maşinii mele preferate, distrusă şi incendiată, era supărătoare – deşi ştiam că meritam răzbunarea.

Nici Jasper nu era mai fericit.

Aveam să mă ocup de ei mai târziu. Îmi rămânea prea puţin timp ca să fiu împreună cu Bella şi nu aveam de gând să-l irosesc.

Edward şi Bella arată intimi, nu-i aşa? Gândurile Jessicăi m-au întrerupt în timp ce încercam s-o ignor pe Rosalie. De data asta întreruperea nu m-a deranjat. *Un limbaj bun al trupului. O să-i spun impresiile mele Bellei mai târziu. Se apleacă spre ea exact cum ar trebui dacă ar fi interesat. Arată interesat. Arată... perfect.* Jessica a oftat. *Mmm!*

I-am întâlnit privirea curioasă şi Jessica a întors capul cu nervozitate, făcându-se mică în scaun. *Hmm. Mai bine rămân la Mike. Realitate, nu fantezie...*

A trecut doar puţin timp, dar Bella a remarcat că ceva mă distrăsese.

— Jessica analizează tot ce fac, i-am spus eu folosind distragerea mult mai puţin importantă ca pretext. Îţi va da toate detaliile mai târziu.

Rosalie se tot scandaliza, un monolog interior caustic care nu se oprea decât pentru o secundă sau două ca să caute în memorie insulte noi pe care să le azvârle în direcţia mea. Am alungat-o cu forţa în fundal, hotărât să fiu atent doar la Bella.

Am împins farfuria cu mâncare înspre ea – pizza, mi-am dat seama –, întrebându-mă cum ar fi mai bine să încep. Enervarea mea anterioară s-a reaprins când cuvintele ei mi s-au repetat în minte: „Mai mult decât mă place el pe mine. Dar nu văd ce aş putea face în privinţa asta.”

A luat o înghiţitură din aceeaşi felie de pizza. M-a uimit câtă încredere avea. Evident, nu ştia că sunt veninos – nu că ar fi păţit ceva dacă mânca după mine. Şi totuşi mă aşteptam să mă trateze altfel. Ca pe ceva diferit. Însă n-o făcea niciodată.

Am decis să încep uşor.

— Deci, chelneriţa era drăguţă, zici?

A ridicat iar din sprânceană.

— Chiar n-ai observat?

De parcă mi-ar putea atrage atenţia altă femeie în afară de Bella. Absurd, din nou.

— Nu. Nu eram atent. Aveam multe pe cap.

— Biata fată, a spus Bella, zâmbind.

Îi plăcea faptul că nu o găsisem pe chelneriţă interesantă în niciun fel. Înţelegeam asta. De câte ori îmi imaginasem şi eu că îl schilodesc pe Mike Newton la ora de biologie?

Însă nu-şi putea imagina cu adevărat că sentimentele ei omeneşti, rodul a numai şaptesprezece ani de muritoare puteau fi mai puternice decât bomba demolatoare de emoţii care mă lovise pe mine după un secol de singurătate?

— Ceva ce i-ai spus Jessicăi... N-am putut să menţin tonul relaxat. Ei, bine, mă deranjează.

Bella a adoptat imediat o atitudine defensivă.

— Nu mă mir că ai auzit ceva care nu-ţi place. Ştii ce se spune despre cei care trag cu urechea.

Cei care trag cu urechea nu aud niciodată ceva bun despre ei înşişi, aşa spunea zicala.

— Te-am avertizat că o să ascult, i-am reamintit.

— Iar eu te-am avertizat că nu vrei să ştii tot ce gândesc.

Aha, se gândea la momentul când o făcusem să plângă. Remuşcarea mi-a făcut vocea mai răguşită.

— Aşa este. Totuşi, nu ai dreptate în totalitate. Vreau să ştiu ce gândeşti – totul. Doar că mi-aş dori... să nu gândeşti unele lucruri.

Mai multe jumătăţi de adevăr. Ştiam că *nu ar fi trebuit* să îmi doresc ca Bella să tină la mine. Dar îmi doream.»

Bineînţeles că îmi doream.

— Asta da diferenţă! a mormăit ea, uitându-se urât la mine.

— Dar nu la asta mă refer acum.

— Atunci la ce?

S-a aplecat spre mine, cu palma cuprinzându-şi uşor gâtul. Mi-a atras atenţia – m-a distras. Cât de moale trebuie să fi fost pielea ei!

„Concentrează-te”, mi-am ordonat singur.

— Chiar crezi că ţii la mine mai mult decât ţin eu la tine? am întrebat-o.

Întrebarea suna ridicol în viziunea mea, de parcă amestecasem cuvintele.

A încremenit un moment. Chiar şi respiraţia i s-a oprit. Apoi a întors capul, clipind des. A expirat cu un icnet uşor.

— O faci din nou, a murmurat ea.

— Ce anume?

— Mă ameţeşti, a recunoscut, privindu-mă din nou în ochi, de data asta cu precauţie.

— Ah.

Nu eram foarte sigur cum să reacţionez. Încă eram încântat că *puteam* s-o ameţesc. Însă asta nu mă ajuta să duc discuţia mai departe.

— Nu-i vina ta. A oftat. Nu te poţi abţine.

— Ai de gând să răspunzi la întrebare? am insistat.

Ea s-a uitat lung la masă.

— Da.

Doar atât a spus.

— Da, ai de gând să răspunzi sau da, chiar crezi asta? am întrebat nerăbdător.

— Da, chiar cred asta, a spus ea fără să ridice capul.

Vocea ei avea o nuanţă vagă de nefericire. A roşit iar şi a început din nou, inconştient, să-şi molfăie buza.

Mi-am dat seama deodată că îi venea chiar greu să recunoască, deoarece credea asta cu adevărat. Şi nu eram cu nimic mai bun decât laşul ăla de Mike, cerându-i să-şi confirme sentimentele înainte să le confirm eu pe ale mele. Nu conta că eu simţeam că îmi declarasem clar şi răspicat intenţiile. Aparent, pe ea nu o convinsesem, aşa că nu aveam nicio scuză.

— Te înşeli, i-am spus pe un ton care nu lăsa niciun dubiu.

Cu siguranţă, auzea tandreţea din vocea mea. Bella a

ridicat capul spre mine, cu privirea opacă, fără să se citească nimic în ea.

— N-ai de unde s-o ştii, a şoptit.

— Ce te face să crezi asta? am întrebat-o.

Am insinuat că ea credea că eu îi subestimez sentimentele pentru că nu puteam să îi aud gândurile. Problema reală era că ea le subestima mult pe ale *mele.*

S-a uitat înapoi la mine, încruntată, cu buza între dinţi. Pentru a milioana oară, mi-am dorit cu disperare să o pot *auzi.*

Când tocmai mă pregăteam să o implor, a ridicat un deget ca să mă împiedice să vorbesc.

— Lasă-mă să mă gândesc, a cerut ea.

Atât timp cât pur şi simplu îşi organiza gândurile, puteam să fiu răbdător.

Sau să mă prefac că sunt.

Şi-a apăsat palmele una de alta, împletindu-şi şi despletindu-şi degetele subţiri. S-a uitat la mâinile ei de parcă aparţineau altcuiva şi apoi a vorbit.

— Păi, în afară de ce-i evident, a murmurat. Uneori... Nu pot fi sigură – eu nu pot citi gândurile –, dar uneori mi se pare că încerci, de fapt, să-ţi iei la revedere când spui complet altceva.

Nu a ridicat privirea.

Se prinsese de asta, nu? Oare îşi dădea seama că doar slăbiciunea şi egoismul mă ţineau acolo? Oare mă desconsidera pentru asta?

— Eşti intuitivă, am şoptit, apoi am observat îngrozit cum panica îi deforma expresia. M-am grăbit să îi contrazic presupunerea. Tocmai de asta te înşeli, totuşi..., apoi am tăcut, amintindu-mi primele cuvinte din explicaţia ei. Mă deranjau, deşi nu le înţelegeam. Ce vrei să spui prin „ce-i evident”?

— Păi, uită-te la mine, a spus ea.

Mă uitam. Tot ce făceam era să mă uit la ea.

— Sunt absolut banală, a explicat. Mă rog, cu excepţia chestiilor rele, ca experienţele aproape mortale şi faptul că simt atât de împiedicată, încât pot s-o declar un handicap.

Şi uită-te la tine.

A fluturat din mână către mine, de parcă vorbea despre ceva atât de evident, încât nici nu era nevoie să se exprime în cuvinte.

Se credea banală? Credea că sunt cumva mai presus decât ea? În viziunea cui? A minţilor stupide, înguste şi oarbe ca ale Jessicăi sau ale domnişoarei Cope? Cum de nu putea să-şi dea seama că era cea mai frumoasă... mai deosebită...? Cuvintele acelea nu erau de ajuns.

Şi habar nu avea de asta.

— Tu nu te vezi foarte clar, să ştii, i-am spus. Recunosc că eşti incredibil de precisă cu privire la chestiile rele...

Am râs fără umor. Nu mi se părea amuzant că o bântuia o soartă nemiloasă. Totuşi, era oarecum drăguţ că era împiedicată. Dulce. Oare m-ar fi crezut dacă i-aş fi spus că e frumoasă şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Poate că avea să găsească dovezile mai convingătoare.

— Dar tu nu ai auzit ce gândea fiecare băiat din şcoala asta în prima ta zi aici, am continuat.

Ah, speranţa, fiorul, nerăbdarea acelor gânduri. Viteza cu care se transformaseră în fantezii imposibile. Imposibile, pentru că ea nu-l voia pe niciunul.

Mie îmi spusese „da”.

Probabil că am zâmbit cu îngâmfare.

Bella s-a albit la faţă, luată prin surprindere.

— Nu cred asta, a mormăit ea.

— Măcar de data asta ai încredere în mine – eşti opusul banalului.

Nu era obişnuită să fie complimentată, îmi dădeam seama. S-a îmbujorat şi a schimbat subiectul.

— Dar nu eu sunt cea care îşi ia la revedere.

— Tu nu vezi? Asta arată că am dreptate. Eu ţin mai mult la tine pentru că, dacă pot să fac asta...

Oare aveam să fiu vreodată suficient de altruist ca să fac ceea ce trebuie? Am clătinat din cap disperat. Trebuia să găsesc forţa necesară. Bella merita să aibă o viaţă. Şi nu cea pe care o văzuse Alice în viitorul ei.

— Dacă este cel mai bine pentru tine să plec..., am

încercat să adaug.

Şi trebuia să fie cel mai bine aşa, nu? Locul ei nu era lângă mine. Nu făcuse nimic să merite infernul meu.

— Atunci mă voi răni pe mine ca să nu te rănesc pe tine, ca să te protejez, am încheiat.

Când am rostit cuvintele, am fost convins că erau adevărate.

Bella s-a uitat urât la mine. Din nu ştiu ce motiv, cuvintele mele o înfuriaseră.

— Şi nu crezi că şi eu aş face acelaşi lucru? a spus ea nervoasă.

Atât de furioasă... atât de delicată şi de fragilă. Cum ar fi putut ea să rănească pe cineva?

— Nu va fi niciodată cazul să faci această alegere, i-am spus, deprimat din nou de diferenţa colosală dintre noi.

S-a uitat lung la mine, iar îngrijorarea a luat locul furiei din ochii ei şi a readus pe frunte cuta mică dintre sprâncene.

Cu siguranţă, ceva era în neregulă cu ordinea universului dacă cineva atât de bun şi de fragil ca ea nu merita un înger păzitor care s-o ţină departe de necazuri.

„Ei bine”, m-am gândit cu umor negru, „cel puţin are un vampir păzitor”.

Am zâmbit. Îmi plăcea pretextul meu de a rămâne.

— Desigur, protejarea ta începe să fie ca o ocupaţie cu normă întreagă care necesită prezenţa mea constantă.

Şi ea a zâmbit.»

— Nimeni n-a încercat să mă lichideze astăzi, a spus veselă, apoi a devenit din nou gânditoare pentru o jumătate de secundă înainte ca ochii să-i redevină opaci.

— Încă, am adăugat sec.

— Încă, a fost ea de acord, spre surprinderea mea.

Mă aşteptasem să nege că ar avea nevoie de protecţie.

În partea opusă a cantinei, văicărelile lui Rosalie crescuseră în intensitate în loc să se potolească.

— *Scuze,* a gândit Alice din nou.

Probabil că mă văzuse tresărind. Dar auzind-o, mi-am amintit că mai trebuia să mă ocup de nişte chestii.

— Am încă o întrebare pentru tine, am spus.

— Dă-i drumul, a zis ea, zâmbind.

— Chiar trebuie să mergi la Seattle sâmbăta asta sau era doar o scuză ca să nu îţi respingi toţi admiratorii?

S-a uitat urât la mine.

— Ştii, încă nu te-am iertat pentru treaba cu Tyler. E vina ta că s-a amăgit să creadă că merg cu el la bal.

— Ah, ar fi găsit el ocazia să te întrebe şi fără ajutorul meu – voiam doar să îţi văd faţa.

Am râs acum amintindu-mi de expresia ei îngrozită. Nimic din ce îi povestisem despre istoricul meu îngrozitor nu o făcuse să arate atât de înspăimântată.

— Dacă te-aş fi invitat şi eu, m-ai fi refuzat şi pe mine?

— Probabil că nu, a spus. Dar aş fi anulat mai târziu – m-aş fi prefăcut bolnavă sau că mi-am luxat o gleznă.

Ce ciudat!

— De ce ai fi făcut asta?

A clătinat din cap de parcă era dezamăgită că nu înţelesesem imediat.

— Nu m-ai văzut niciodată la educaţie fizică, bănuiesc, dar aş fi crezut că tu o să înţelegi.

— Te referi la faptul că nu poţi să mergi pe o suprafaţă plată şi stabilă fără să te împiedici de ceva?

— Evident.

— Asta nu ar fi o problemă. Contează cine te conduce.

Pentru o fracţiune de secundă, am fost copleşit de ideea de a o ţine în braţe la bal – unde cu siguranţă ar fi purtat ceva drăguţ şi delicat, şi nu puloverul acesta hidos.

Cu o claritate perfectă, mi-am adus aminte de atingerea corpului ei sub al meu după ce o aruncasem din calea dubiţei. Îmi aminteam senzaţia aceea, mai tare decât pe cea de panică sau disperare. Fusese caldă şi moale şi se potrivise perfect cu forma de piatră a corpului meu...

M-am smuls brusc din amintirea aceea.

— Dar nu mi-ai răspuns, am spus repede, ca s-o împiedic să mă contrazică, eşti hotărâtă să mergi la Seattle sau te superi dacă facem ceva diferit?

Cam necinstit din partea mea – să îi dau de ales fără să

aibă opţiunea de a scăpa de mine în ziua aceea. Nu prea era corect. Îi făcusem totuşi o promisiune în seara precedentă. Prea repede, prea necugetat, dar oricum... dacă aveam vreodată să-i câştig încrederea pe care mi-o acordase în ciuda faptului că eram nedemn de ea, aveam să-mi ţin toate promisiunile făcute. Chiar dacă mă îngrozea ideea.

Avea să fie soare sâmbătă. Puteam să-i arăt varianta mea reală, dacă aveam să fiu suficient de curajos să-i suport groaza şi dezgustul. Ştiam exact locul în care să-mi asum un asemenea risc.

— Sunt deschisă la alternative, a spus Bella. Dar trebuie să-ţi cer o favoare.

Un „da” clar. Oare ce voia de la mine?

— Ce favoare?

— Pot să şofez eu?

Asta era ideea ei de glumă.

— De ce?

— Păi, în mare, pentru că, atunci când i-am spus lui Charlie că mă duc la Seattle, m-a întrebat în mod specific dacă mă duc singură, şi la acel moment aşa era. Dacă mă întreabă din nou, probabil nu voi minţi, dar nu cred că mă va întreba din nou, iar dacă îmi las camioneta acasă, voi aduce inutil subiectul în discuţie. Şi pentru că stilul tău de şofat mă sperie.

Am dat ochii peste cap.

— Dintre toate chestiile care te-ar putea speria la mine, tu te îngrijorezi cu privire la stilul meu de şofat.

Creierul ei chiar că funcţiona pe dos. Am clătinat din cap, dezgustat. De ce nu se putea teme de ceea ce trebuia? De ce nici eu nu voiam asta?

N-am reuşit să menţin tonul jucăuş al schimbului nostru de replici tachinatoare.

— Nu îi spui tatălui tău că petreci ziua cu mine? am întrebat-o, iar tonul mi-a devenit sumbru când m-am gândit la toate motivele pentru care asta era important, ghicind deja care avea să-i fie răspunsul.

— În cazul lui Charlie, cu cât ştie mai puţin, cu atât mai

bine, a spus Bella părând foarte sigură pe ea. Unde mergem, oricum?

— Vremea va fi frumoasă, i-am spus încet, luptându-mă cu panica şi cu nehotărârea, aşa că o să stau departe de societate... Şi poţi să stai cu mine, dacă vrei.

Bella s-a prins imediat de substratul afirmaţiei mele. Privirea i-a devenit însufleţită şi nerăbdătoare.

— Şi o să-mi arăţi ce ai vrut să spui, cu privire la soare?

Poate, ca în atâtea alte dăţi, reacţia ei avea să fie opusul la ce mă aşteptam. Am zâmbit la posibilitatea asta, chinuindu-mă să revin la starea relaxată de dinainte.

— Da. Dar – nu spusese „da” – dacă nu vrei să fii... doar cu mine, aş prefera să nu te duci singură la Seattle. Mă înfiorez numai când mă gândesc în ce necazuri te-ai putea băga într-un oraş atât de mare.

Bella a strâns din buze. Era jignită.

— Phoenix e de trei ori mai mare decât Seattle – doar ca populaţie. Ca suprafaţă...

— Dar se pare, am spus, întrerupându-i explicaţiile, că nu-ţi sunase ceasul în Phoenix. Aşa că aş prefera să stai lângă mine.

Putea să stea pentru veşnicie şi tot n-ar fi fost de ajuns.

Nu trebuia să gândesc aşa. Nu aveam veşnicia. Secundele care treceau contau mai mult ca niciodată. Fiecare secundă o schimba pe Bella, în timp ce eu rămâneam identic. Fizic, cel puţin.

— Să ştii că nu mă deranjează să fiu singură cu tine, a spus ea.

Nu, pentru că avea toate instinctele pe dos.

— Ştiu, am oftat. Dar ar trebui totuşi să-i spui lui Charlie.

— De ce naiba aş face-o? a întrebat, îngrozită de idee.

M-am încruntat la ea, deşi furia era, ca de obicei, îndreptată tot asupra mea. Cât mi-aş fi dorit să am un răspuns diferit.

— Ca să îmi dai un mic imbold să te aduc înapoi, am şuierat.

Trebuia să-mi dea măcar atât – un martor care să mă stimuleze să fiu cu băgare de seamă.

Bella a înghiţit un nod, apoi s-a uitat lung la mine o vreme. Oare ce vedea?

— Cred că o să-mi asum riscul, a spus ea.

Eh! Oare simţea fiori când îşi risca viaţa? Era o descărcare de adrenalină de care avea nevoie?

— *Mai taci odată din gură!* Ţipătul mental al lui Rosalie s-a auzit şi mai tare, trezindu-mă din reverie. Am văzut ce credea ea despre conversaţia noastră, despre câte ştia deja Bella. Am privit instinctiv peste umăr şi am văzut-o aruncându-mi priviri otrăvite, dar mi-am dat seama că, pur şi simplu, nu-mi păsa. N-avea decât să distrugă maşina. Era doar o jucărie.

— Hai să vorbim despre altceva, a sugerat Bella dintr-odată.

Mi-am întors privirea către ea, întrebându-mă cum putea fi aşa de inconştientă faţă de ceea ce conta cu adevărat. De ce nu vedea în mine monstrul care eram? Rosalie cu siguranţă o făcea.

— Despre ce vrei să vorbim?

S-a uitat la stânga şi la dreapta, de parcă ar fi verificat că nu ne poate auzi nimeni. Probabil că avea de gând să mai aducă în discuţie vreun subiect legat de mitologia vampirilor. Privirea i-a îngheţat o secundă şi corpul i-a devenit rigid, dar apoi s-a uitat înapoi la mine.

— De ce te-ai dus în locul acela, Stâncile Caprei, week-endul trecut... să vânezi? Charlie a spus că nu-i un loc bun pentru excursii, din cauza urşilor.

Chiar că era inconştientă. M-am uitat la ea cu subînţeles, ridicând o sprânceană.

— Urşi? a icnit ea.

Am zâmbit afectat, privind-o cum asimilează informaţia. Oare asta avea s-o facă să mă ia în serios? Oare exista ceva ce putea face asta?

— *Da, chiar aşa, spune-i totul. Nu-i ca şi cum am avea reguli!* au zbierat la mine gândurile lui Rosalie. M-am forţat să nu o mai aud.

Bella şi-a controlat expresia.

— Ştii, nu-i sezonul urşilor, a spus ea cu asprime,

îngustându-şi privirea.

— Dacă citeşti cu atenţie, vei vedea că legile acoperă numai vânătoarea cu arme.

Şi-a pierdut din nou controlul feţei, însă doar pentru o clipă. A rămas cu gura căscată.

— Urşi? a repetat, o întrebare ezitantă de data asta, şi nu un icnet de groază.

— Grizzly este preferatul lui Emmett.

Am privit-o cum îşi gestionează uimirea şi îşi revine.

— Hm, a murmurat.

A luat o înghiţitură din pizza, uitându-se în jos. A mestecat dusă pe gânduri, apoi a luat o gură de suc.

— Deci, a spus în cele din urmă, privindu-mă din nou. Care-i preferatul tău?

Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la o asemenea întrebare, dar tot m-a luat prin surprindere.

— Puma, am răspuns pe un ton cam răstit.

— Aha, a spus ea pe un ton neutru.

Inima a continuat să-i bată într-un ritm uniform, de parcă discutam despre restaurantul preferat.

Bine, atunci. Dacă voia să se comporte de parcă toate astea nu erau ieşite din comun…

— Desigur, trebuie să fim atenţi să nu afectăm mediul înconjurător cu vânatul excesiv. Încercăm să ne concentrăm pe zone cu o suprapopulaţie de prădători – întinzându-ne cât de departe e nevoie. Întotdeauna există multe căprioare şi multi elani, şi ne ajung, dar unde mai este distracţia?

A ascultat cu o undă de interes politicos pe chip, de parcă eram un ghid la un muzeu care descria un tablou. N-am avut cum să nu zâmbesc.

— Da, unde, a murmurat ea calm şi a mai muşcat din pizza.

— Începutul primăverii este sezonul preferat al lui Emmett pentru vânat urşi, am continuat eu pe acelaşi ton. Tocmai ies din hibernare, aşa că sunt mai tâfnosi.

Şaptezeci de ani mai târziu, şi tot nu trecuse peste faptul că fusese înfrânt în acea primă bătălie.

— Nimic mai amuzant decât un urs grizzly iritat, a fost de acord Bella, dând din cap cu gravitate.

Nu mi-am putut înăbuşi chicotul când am clătinat din cap în faţa calmului ei ilogic. Cu siguranţă, era doar o mască.

— Spune-mi ce crezi cu adevărat, te rog.

— Încerc să-mi imaginez – dar nu pot, a spus ea şi i-a apărut iar cuta dintre sprâncene. Cum vânaţi un urs fără arme?

— Oh, dar avem arme, i-am spus eu, apoi am zâmbit arătându-mi dinţii. Mă aşteptam să se scuture de groază, dar n-a făcut nimic, ci a rămas nemişcată, privindu-mă. Doar că nu genul de arme pe care le iau în considerare cei care scriu legile. Dacă ai văzut vreodată la televizor un urs atacând, ţi l-ai putea imagina pe Emmett vânând.

Bella a privit către masa la care stăteau ceilalţi şi a tresărit.

În sfârşit. Apoi am râs în sinea mea, pentru că ştiam că o parte din mine îşi dorea ca ea să fi rămas în necunoştinţă de cauză.

S-a uitat la mine cu ochii negri şi profunzi larg deschişi.

— Şi tu eşti tot ca un urs? a întrebat aproape în şoaptă.

— Mai mult ca o puma, sau aşa îmi spun ei, i-am răspuns, încercând să par din nou detaşat. Poate că preferinţele noastre sunt un indicator.

Bella a zâmbit vag.

— Poate, a repetat ea. Apoi a înclinat capul spre umăr şi curiozitatea din ochii ei era evidentă. E ceva ce-aş putea vedea şi eu cândva?

Pentru o clipă, am văzut imaginea cu o claritate perfectă – corpul mutilat, golit de sânge al Bellei în braţele mele – de parcă eu aş fi avut viziunea, şi nu Alice, în a cărei minte tocmai o zărisem. Dar nu aveam nevoie să fiu clarvăzător ca să prevăd grozăvia aceea. Concluzia era evidentă.

— Cu siguranţă că nu! m-am răstit.

S-a lăsat brusc pe spate, şocată şi înspăimântată de furia mea bruscă.

Şi eu m-am sprijinit de spătar, încercând să pun spaţiu

între noi. Nu avea să vadă asta niciodată, nu-i aşa? Chiar n-ar fi făcut nimic ca să mă ajute s-o păstrez în viaţă?

— E prea înfricoşător pentru mine? m-a întrebat pe un ton neutru, însă inima i-o luase la galop.

— Dacă asta ar fi cauza, te-aş lua cu mine în seara asta, am şuierat printre dinţi. *Ai nevoie* de o doză sănătoasă de frică. Nimic n-ar putea fi mai util pentru tine.

— Atunci de ce? a insistat ea, fără să se descurajeze.

Am privit-o sumbru, aşteptând să i se facă frică. Mie clar îmi era frică.

Însă privirea i-a rămas curioasă şi nerăbdătoare şi nimic mai mult. Îşi aştepta răspunsul, fără să cedeze.

Dar pauza de prânz se terminase.

— Mai târziu, m-am răstit şi m-am ridicat în picioare. O să întârziem.

A privit în jur, dezorientată, de parcă uitase că eram la cantină. De parcă uitase şi că eram la şcoală, şi nu într-un loc intim. Îi înţelegeam perfect sentimentele. Şi mie îmi venea greu să-mi aduc aminte de restul lumii atunci când eram cu ea.

S-a ridicat repede, clătinându-se o dată, apoi şi-a aruncat geanta pe umăr.

— Mai târziu, a spus ea şi din expresia fermă a gurii mi-am dat seama că era hotărâtă.

Avea să mă facă să mă ţin de cuvânt.

Capitolul 12

Complicaţii

Bella şi cu mine ne-am îndreptat în tăcere spre ora de biologie. Am trecut pe lângă Angela Weber, care mai trăgea de timp pe trotuar, vorbind despre o temă cu un băiat din clasa ei de trigonometrie. I-am scanat superficial gândurile, aşteptându-mă să fiu şi acum dezamăgit, doar ca să fiu surprins de cât de triste erau.

Aha, deci *exista* ceva ce îşi dorea Angela. Din păcate, nu

era ceva ce putea fi cu uşurinţă împachetat în hârtie de cadou.

Pentru o clipă, m-am simţit ciudat de liniştit să aud dorinţa ei fără speranţă. M-a cuprins un sentiment de prietenie şi m-am simţit în momentul acela unul şi acelaşi cu fiinţa aceea umană bună la suflet.

În mod bizar m-am simţit consolat că nu eram singurul care trăia o poveste de dragoste tragică. Inimi frânte existau peste tot.

În clipa următoare, m-a cuprins un sentiment brusc şi profund de enervare. Fiindcă povestea Angelei nu *trebuia* să fie tragică. Amândoi erau oameni, iar diferenţa care părea insurmontabilă în mintea ei era absolut ridicolă în comparaţie cu situaţia mea. Nu exista *niciun motiv* pentru inima ei frântă. Câtă tristeţe irosită! De ce nu ar avea măcar această poveste un final fericit?

Voiam să-i ofer un cadou... Ei bine, aveam să-i dau ceea ce-şi dorea. Ştiind ce putere aveam asupra speciei umane, probabil că nu avea să fie foarte greu. Am căutat prin conştiinţa băiatului cu care vorbea, obiectul adoraţiei ei, şi am descoperit că nu părea să nu-şi dorească să fie cu ea, ci doar că îl reţinea aceeaşi dificultate pe care o vedea şi ea.

Tot ce trebuia să fac era să plasez sugestia.

Planul se contura cu uşurinţă, iar scenariul s-a scris singur, fără vreun efort din partea mea. Urma să am nevoie de ajutorul lui Emmett şi adevărata dificultate avea să fie să-l determin pe el să mă ajute cu planul. Specia umană era mult mai uşor de manipulat decât specia nemuritoare.

Am fost mulţumit de soluţia mea, de darul meu pentru Angela. Fusese o diversiune plăcută de la propriile mele probleme. De-ar fi fost şi ale mele aşa de uşor de rezolvat.

M-am simtit ceva mai bine atunci când Bella şi eu ne-am aşezat la locurile noastre. Poate că ar fi trebuit să fiu mai optimist. Poate că exista vreo soluţie pentru noi care-mi scăpa din vedere, aşa cum soluţia evidentă care exista în cazul Angelei era invizibilă pentru ea. Puţin probabil... Dar de ce să pierd vremea în deznădejde? Nu aveam timp de pierdut când venea vorba de Bella. Fiecare secundă conta.

Domnul Banner a scos un televizor şi un aparat video preistoric. Trecea rapid printr-o secţiune a programei care nu-l interesa în mod special – afecţiunile genetice –, proiectându-ne un film pentru următoarele trei zile. *Lorenzo* nu era vesel, dar asta nu a stat în calea entuziasmului din clasă. Nu trebuiau luate notiţe şi nu existau lecţii din care să ni se dea lucrări de control. Fiinţele umane erau în al nouălea cer.

Mie îmi era indiferent oricum. Nu plănuisem să fiu atent la altceva în afară de Bella.

Astăzi nu mi-am tras scaunul mai departe de al ei ca să am spaţiu să respir. M-am aşezat, în schimb, aproape de ea aşa cum ar fi făcut orice fiinţă umană normală. Mai aproape decât am stat la mine în maşină, suficient de aproape încât partea stângă a corpului meu să se afunde în căldura emanată de pielea ei.

Era o experienţă stranie, pe cât de plăcută, pe atât de înnebunitoare, dar preferam aşa, decât să stau vizavi de ea la masă. Era mai mult decât speram, totuşi mi-am dat seama brusc că nu era suficient. Nu eram mulţumit. Atunci când mă aflam aşa aproape de ea, nu-mi doream decât să fiu şi mai aproape.

O acuzasem pe Bella că era un magnet care atrăgea pericolele. În clipa aceasta simţeam că ceea ce-i spusesem era adevărat la propriu. Eu *eram* un pericol şi cu fiecare centimetru cu care îmi permiteam să mă apropii de ea, atracţia creştea în intensitate.

Apoi domnul Banner a stins luminile.

Ciudat cât de puţin conta asta pentru mine, având în vedere că lipsa luminii nu însemna aproape nimic pentru ochii mei. Vedeam la fel de bine ca mai devreme. Fiecare detaliu din cameră era clar.

Şi atunci de unde venea curentul electric pe care l-am simţit brusc în aer? Oare din cauză că ştiam că eram singurul care putea vedea totul atât de limpede? Că eu şi Bella eram invizibili pentru ceilalţi? Ca şi cum am fi fost singuri, doar noi doi, ascunşi în încăperea întunecată, stând atât de aproape unul de celălalt.

Mâna mea s-a întins către ea din proprie voinţă. Doar ca s-o ating, s-o ţin în întuneric. Oare avea să fie o greşeală aşa groaznică? Dacă avea s-o deranjeze pielea mea, tot ce trebuia să facă era să se ferească.

Mi-am retras mâna, mi-am încrucişat braţele la piept şi mi-am strâns mâinile în pumni. Fără greşeli, mi-am promis. Dacă aş fi luat-o de mână, aveam să-mi doresc mai mult – încă o atingere nesemnificativă, încă un pas mai aproape de ea. Simţeam asta. Un nou tip de dorinţă creştea în interiorul meu, încercând să-mi dezechilibreze autocontrolul.

Fără greşeli.

Bella şi-a încrucişat braţele la piept, cu mâinile în pumni, exact ca mine.

„La ce te gândeşti?” Muream să-i şoptesc asta, însă în clasă era prea linişte ca să poată fi trecută cu vederea chiar şi o conversaţie şoptită.

Filmul a început, luminând puţin de tot întunericul. Bella a ridicat privirea spre mine. A observat cât de rigid îmi ţineam corpul – exact ca el ei – şi a zâmbit. Buzele i s-au despărţit uşor, iar ochii îi păreau încărcaţi de invitaţii calde.

Sau poate că vedeam ce voiam să văd.

I-am răspuns la zâmbet. Respiraţia i s-a poticnit cu un icnet neauzit, după care s-a uitat rapid în altă parte.

Asta înrăutăţea lucrurile. Nu ştiam la ce se gândeşte, însă brusc am devenit ferm convins că avusesem dreptate şi că *voia* ca eu să o ating. Simţea această dorinţă periculoasă exact aşa cum o simţeam şi eu între corpul ei şi al meu vibrau curenţi electrici.

Bella nu s-a mişcat pe tot parcursul orei, păstrându-şi postura ţeapănă şi controlată, la fel ca mine. Mă mai privea în răstimpuri, iar curenţii electrici mă traversau cu un şoc brusc.

Ora a trecut – încet, însă nu suficient de încet. Era o experienţă cu totul nouă pentru mine, aş fi putut sta aşa cu ea zile întregi, doar ca să mă bucur de sentimentul acesta pe de-a întregul.

Pe măsură ce treceau minutele, în mine s-au purtat zeci

de lupte, raţiunea înfruntându-se cu dorinţa.

Într-un final, domnul Banner a reaprins tuburile fluorescente.

În lumina puternică, atmosfera din încăpere a revenit la normal. Bella a oftat şi s-a întins, flexându-şi degetele în faţă. Trebuie să fi fost incomod pentru ea să stea în poziţia aceea atât timp. Pentru mine era mai uşor – îmi venea natural să stau nemişcat.

Am chicotit când i-am văzut expresia de uşurare de pe faţă.

— Ei bine, asta a fost foarte interesant.

— Îhî, a murmurat ea, înţelegând perfect la ce mă refeream, dar fără să facă orice alt comentariu.

Ce n-aş fi dat să aud ce gândea *fix acum.*

Am oftat. Puteam să-mi doresc mult şi bine, fiindcă oricum nu-mi era de niciun ajutor.

— Mergem? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

S-a strâmbat şi s-a ridicat nesigură pe picioare, cu mâinile întinse ca şi cum s-ar fi temut că va cădea.

Puteam să-i ofer mâna mea. Sau îmi puteam pune mâna sub cotul ei – doar puţin – cât să o ajut să-şi recapete echilibrul. În mod sigur, nu ar fi fost o nelegiuire aşa de îngrozitoare.

Fără greşeli.

A fost foarte tăcută în timp ce ne îndreptam spre sala de sport. Cuta dintre ochi îi era adâncă, semn că reflecta profund la ceva. Şi eu mă gândeam cu multă atenţie.

Nu avea cum să-i facă rău dacă îmi atingea puţin pielea, susţinea latura mea egoistă.

Puteam să-mi moderez cu uşurinţă presiunea mâinii. Nu era greu să o fac. Simţul meu tactil era mai bine dezvoltat decât al oamenilor; puteam să jonglez cu douăsprezece pocaluri de cristal şi să nu scap niciunul. Puteam să ating o bulă de săpun fără să o sparg. Atât timp cât mă controlam foarte bine.

Bella era ca o bulă de săpun – fragilă şi efemeră. *Temporară.*

Cât timp mi-aş fi putut justifica prezenţa în viaţa ei? Cât

timp îmi rămânea la dispoziţie? Voi mai avea altă ocazie ca aceasta, un moment ca acesta, o secundă similară? Nu aveam cum să fiu mereu atât de aproape de ea.

Când am ajuns la uşa sălii de sport, Bella s-a întors spre mine şi ochii i s-au lărgit văzându-mi expresia feţei. Nu a zis nimic. M-am privit în oglinda ochilor ei şi am văzut conflictul urlând într-ai mei. Mi-am privit faţa schimbându-se atunci când latura mea bună a pierdut lupta.

Mâna mi s-a ridicat fără o comandă conştientă care să-i fi fost transmisă. La fel de uşor ca şi cum ar fi fost făcută din cea mai fină sticlă, ca şi cum ar fi fost la fel de fragilă ca bula pe care mi-o imaginasem, degetele mele i-au mângâiat pielea caldă de pe obraji. S-a încălzit sub atingerea mea şi i-am simţit pulsul luând-o la goană pe sub pielea translucidă.

Destul, mi-am comandat, deşi mâna mea tânjea să-i cuprindă toată partea aceea a feţei. *Destul.*

Mi-a fost greu să-mi retrag mâna, să mă abţin să mă apropii şi mai mult de ea. Într-o clipită mi-au trecut prin minte o mie de posibilităţi diferite – o mie de feluri prin care puteam să o ating. Vârful degetului meu trasându-i conturul buzelor. Palma mea cuprinzându-i bărbia. Aş fi putut să-i scot clama din păr şi să-l las să mi se reverse peste degete. Mâna mea în jurul taliei ei, lipind-o de trupul meu.

Destul.

M-am forţat să mă întorc, să mă îndepărtez de ea. Corpul mi s-a mişcat ţeapăn – nedorind să o facă.

Mi-am lăsat mintea să dăinuie în urma ei ca să o privească, atunci când m-am îndepărtat rapid, aproape fugind de ispită. Am interceptat gândurile lui Mike Newton – erau cele mai sonore – în timp ce o privea pe Bella trecând pe lângă el fără să îl bage în seamă, cu ochii dezorientaţi şi obrajii roşii. S-a uitat urât şi, brusc, numele meu era amestecat cu înjurăturile din mintea lui. Nu m-am putut abţine să nu rânjesc uşor.

Simţeam furnicături în mână. Am îndoit-o şi am strâns-o în pumn, dar tot mă înţepa, fără să mă doară.

Nu, nu o rănisem – însă tot fusese o greşeală să o ating.

Parcă pusesem mâna pe cărbuni încinşi, ca şi cum o versiune domoală a setei mele mi se întinsese prin tot corpul.

Oare data viitoare, când urma să fiu aproape de ea, mă voi putea abţine să o ating iar? Şi dacă aveam să o ating a doua oară, oare eram capabil să mă opresc la atât?

Nu trebuie să mai fac alte greşeli. Asta era. „Bucură-te de amintirea aceasta, Edward”, mi-am spus posomorât, „şi ţine-ţi mâinile acasă”. Ori asta, ori trebuia să mă forţez să plec... cumva. Pentru că nu puteam să-mi îngădui să fiu aproape de ea dacă insistam să mai comit alte erori.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să-mi controlez gândurile.

Emmett m-a prins din urmă, în afara clădirii unde se ţinea ora de engleză.

— Hei, Edward.

Arată mai bine. Ciudat, dar mai bine. Fericit.

— Hei, Em.

Arătam fericit? M-am gândit că, în ciuda haosului din capul meu, simţeam ceva similar cu fericirea.

— Nu prea ştii să-ţi ţii gura, băiete. Rosalie o să-ţi smulgă limba.

Am oftat.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să te descurci singur cu asta. Eşti supărat pe mine?

— Mnu. Rose o să treacă peste. Era menit să se întâmple, oricum. *Având în vedere ce vede Alice...*

Nu voiam să mă gândesc la viziunile lui Alice acum. Am privit drept înainte, cu dinţii încleştaţi.

Căutând ceva care să mă distragă, l-am observat pe Ben Cheney intrând la ora de spaniolă din faţa noastră. Iată şi şansa să-i ofer Angelei Weber cadoul meu.

M-am oprit din mers şi l-am prins pe Emmett de braţ.

— Stai un pic.

— Car e-ifaza?

— Ştiu că nu merit, dar poţi să-mi faci o favoare?

— Ce favoare? m-a întrebat el, curios.

Dintr-o suflare – la o viteză care ar fi făcut cuvintele

neinteligibile pentru un om i-am explicat ce voiam.

S-a uitat la mine după ce am terminat, cu gândurile la fel de goale ca faţa lui.

— Deci? l-am grăbit. Mă ajuţi să fac asta?

I-a luat o clipă să răspundă.

— Dar, *de ce?*

— Haide, Emmett. De ce *nu?*

— Cine eşti tu şi ce ai făcut cu fratele meu?

— Nu eşti tu cel care se plânge că şcoala este mereu la fel? Ai avea parte de ceva diferit acum, nu? Priveşte-l ca pe un experiment – un experiment în specia umană.

S-a uitat la mine pentru încă un moment înainte să cedeze.

— Păi, da, *este* diferit, măcar atâta să recunosc. În regulă, fie. Emmett a pufnit după care a ridicat din umeri. O să te ajut.

Am rânjit, simţindu-mă mai entuziasmat de planul meu acum că era şi el de acord. Rosalie era o pacoste, dar îi voi fi mereu recunoscătoare pentru că l-a ales pe Emmett. Nimeni nu avea un frate mai bun ca al meu.

Emmett nu avea nevoie să exerseze. I-am şoptit o singură dată, pe sub mustaţă, replicile, în timp ce intram în clasă.

Ben era deja la locul lui, în spatele meu, pregătindu-se să-şi predea tema făcută acasă. Eu şi Emmett ne-am aşezat şi am făcut la fel. În clasă nu era încă linişte. Murmurul conversaţiilor urma să continue până când doamna Goff avea să ceară linişte. Nu se grăbea nicăieri, ci corecta testele de la ora anterioară.

— Deci, a spus Emmett, mai tare decât era necesar. Ai apucat s-o inviţi pe Angela Weber în oraş?

Sunetul de hârtii foşnind s-a oprit brusc atunci când Ben a încremenit, cu atenţia îndreptată către conversaţia noastră.

Angela? Vorbesc despre Angela?

Bun. Îi trezisem interesul.

— Nu, am spus eu, clătinând încet din cap ca să pară că regretam.

— De ce? a improvizat Emmett. N-ai curaj?

M-am încruntat la el.

— Nu. Am auzit că îi place de altcineva.

Edward Cullen avea în plan s-o invite pe Angela în oraş? Dar... nu. Nu-mi place chestia asta. Nu vreau să se apropie de ea. Nu-i... potrivit pentru ea. Nu-i... în siguranţă.

Nu anticipasem cavalerismul acesta la el, instinctul protector. Ţintisem către gelozie. Dar dacă mergea şi aşa, era bine.

— Şi ai de gând să laşi asta să te oprească? a întrebat Emmett zeflemitor, improvizând din nou. N-ai chef de puţină concurenţă?

M-am uitat urât la el, însă m-am şi folosit de ceea ce îmi ridicase la fileu.

— Uite care-i faza, cred că-i place cu adevărat de un tip, Ben. N-am de gând să încerc să-i schimb părerea. Mai sunt şi alte fete pe aici.

Reacţia din scaunul din spatele meu a fost electrică.

— Cine-i? a întrebat Emmett, revenind la scenariu.

— Partenera mea de laborator a spus că-i un puşti pe care-l cheamă Cheney. Nu sunt sigur că-l cunosc.

Mi-am muşcat buzele să mă abţin să zâmbesc. Numai aroganţii din familia Cullen puteau să fie credibili atunci când se prefăceau că nu cunosc fiecare elev din şcoala asta minusculă.

Mintea lui Ben se învârtea şocată. *Mă place pe mine? în defavoarea lui Edward Cullen? Dar de ce m-ar plăcea pe mine?*

— Edward, a murmurat Emmett pe un ton mai scăzut şi a mişcat ochii înspre băiat. E chiar în spatele tău, a spus el pe muteşte, dar atât de evident, încât fiinţa umană să-i poată citi cu uşurinţă pe buze.

— Ah, am murmurat eu ca răspuns.

M-am întors în scaun şi am aruncat o privire către băiatul din spate. Pentru o clipă, ochii negri dinapoia lentilelor ochelarilor au exprimat teamă, apoi el s-a încordat şi şi-a îndreptat umerii, jignit de evaluarea mea vizibil denigratoare. A ridicat brusc bărbia şi o roşeală de furie i-a

întunecat pielea măslinie.

— Ha, am spus cu aroganţă atunci când m-am întors înapoi spre Emmett.

Se crede mai bun decât mine. Dar Angela nu-i de aceeaşi părere. O să-i arăt eu...

Perfect.

— Dar n-ai spus că ea se duce cu Yorkie la bal? a întrebat Emmett pufnind la rostirea numelui băiatului pe care multi elevi îl desconsiderau pentru stângăcia lui.

— Se pare că aia a fost o decizie de grup. Doream să mă asigur că Ben înţelegea asta foarte clar. Angela este timidă. Dacă B... mă rog, dacă un băiat n-are curaj s-o invite în oraş, atunci ea cu siguranţă nu-l va invita.

— Ţie îţi plac fetele timide, mi-a răspuns Emmett, improvizând iar. *Fetele tăcute. Fetele precum... hmm, nu ştiu. Poate Bella Swan?*

Am rânjit la el.

— Exact. Apoi am continuat să joc teatru. Poate că Angela se va plictisi să aştepte. Poate c-o s-o invit eu să meargă cu mine la balul de absolvire.

Nu, n-o să faci asta, a gândit Ben, îndreptându-se în scaun. *Şi ce dacă-i mai înaltă decât mine? Dacă ei nu-i pasă, atunci nu-mi pasă nici mie. E cea mai bună şi cea mai deşteaptă şi cea mai drăguţă fată din şcoala asta... şi mă vrea pe mine.*

Îmi plăcea de acest Ben. Părea deştept şi bine intenţionat. Poate chiar era demn de o fată ca Angela.

I-am dat OK-ul lui Emmett pe sub masă atunci când doamna Goff s-a ridicat şi a salutat clasa.

— Bine, recunosc – a fost oarecum distractiv, a gândit el.

Am zâmbit în sinea mea, mulţumit că fusesem în stare să avansez măcar o poveste de dragoste. Eram sigur că Ben avea să facă ce trebuie, iar Angela avea să primească darul meu anonim. Mă achitasem de datorie.

Cât de prostuţi erau oamenii, să lase o diferenţă de înălţime de cincisprezece centimetri să le stea în calea fericirii.

Succesul acela m-a binedispus. Am zâmbit din nou când m-am aşezat la locul meu, pregătit să mă distrez. La urma urmei, aşa cum Bella scosese în evidenţă la prânz, până acum nu o mai văzusem în acţiune la ora de educaţie fizică.

Gândurile lui Mike erau cel mai uşor de reperat din tumultul de voci ce roiau în sala de sport. Mintea lui îmi devenise mult prea familiară în ultimele săptămâni. Am oftat şi m-am resemnat să ascult şi prin el. Măcar puteam fi sigur că avea să fie atent la Bella.

Am ajuns la timp să aud că se oferise să-i fie partener de badminton. În timp ce făcea propunerea, îi treceau prin minte şi alte moduri în care îi putea fi partener. Zâmbetul mi-a pierit, dinţii mi s-au încleştat şi a trebuit să-mi reamintesc că nu aveam voie să-l omor pe Mike Newton.

— Mersi, Mike – ştii că nu e nevoie să faci asta.

— Nu-ţiface griji, o să mă feresc din calea ta.

Ea a zâmbit, apoi lui Mike i-au fulgerat prin minte o grămadă de posibile accidente – toate legate într-un fel sau altul de Bella.

La început a jucat singur, în timp ce Bella ezita în jumătatea din spate a terenului, ţinând racheta cu prudenţă, ca şi cum ar fi putut să explodeze dacă o mişca prea puternic. Apoi instructorul Clapp a trecut pe acolo şi i-a cerut lui Mike să o lase şi pe Bella să joace.

O, Doamne, a gândit Mike atunci când Bella a înaintat oftând, ţinând racheta sub un unghi stângaci.

Jennifer Ford a servit fluturaşul direct către Bella plină de aroganţă în gânduri. Mike a văzut-o pe Bella împleticindu-se către el, legănând racheta la metri depărtare de ţintă, după care s-a repezit să încerce să salveze voleul.

Am privit alarmat traiectoria rachetei Bellei. În mod inevitabil, a lovit fileul întins la maximum după care a ricoşat spre ea, a lovit-o în frunte, apoi a ricoşat mai departe şi l-a izbit pe Mike în braţ cu un bufnet sonor.

Au, au! îh.... O să m-aleg cu o vânătaie.

Bella se masa pe frunte. Îmi era greu să stau în scaun la oră, ştiind că era rănită. Dar ce puteam să fac, chiar dacă

aş fi fost lângă ea? Şi nu părea să fie ceva grav. Am ezitat, privind.

Instructorul a râs.

— Îmi pare rău, Newton. Fata asta-i cobea cea mai mare pe care am văzut-o vreodată. N-ar trebui să-şi abată ghinionul şi asupra altora.

S-a întors intenţionat cu spatele, după care s-a dus să se uite la alt meci pentru ca Bella să poată reveni la rolul anterior de spectator în teren.

Au, a gândit Mike din nou, masându-şi braţul. S-a întors către Bella.

— Eşti bine?

— Da, tu cum eşti? a întrebat ea spăsită.

— Cred că o să supravieţuiesc. Nu vreau să pară că sunt un plângăcios. Dar, Doamne, ce tare mă doare!

Mike şi-a rotit braţul, strâmbându-se de durere.

— Eu mai bine mă duc să stau acolo, a spus Bella, cu stânjeneală mai degrabă decât cu durere pe faţă.

Poate că Mike primise lovitura mai rea. În tot cazul eu aşa *speram.* Măcar acum ea nu mai juca. Ţinea racheta cu atâta grijă la spate, cu expresia plină de remuşcări... încât a trebuit să mă prefac că tuşesc ca să-mi maschez hohotul de râs.

— Ce-i aşa amuzant? a vrut Emmett să ştie.

— Îţi spun mai târziu, am murmurat eu.

Bella nu s-a aventurat să joace mai departe. Instructorul a ignorat-o şi l-a lăsat pe Mike să joace singur.

Am rezolvat rapid testul la finalul orei, aşa că doamna Goff m-a lăsat să plec mai devreme. Mă concentram să-l ascult pe Mike în timp ce traversam campusul. Hotărâse să o confrunte pe Bella cu privire la mine.

Jessica jură că sunt împreună. De ce? De ce a trebuit s-o aleagă pe ea?

El nu-şi dăduse seama ce se întâmplase de fapt – că ea mă alesese *pe mine.*

— Deci.

— Deci ce? a întrebat ea.

— Tu şi Cullen, hm?

Tu şi ciudatul acela. Adică, mă rog, dacă un tip bogat este aşa de important pentru tine...

Am scrâşnit din dinţi auzindu-i presupunerea jignitoare.

— Nu-i treaba ta, Mike.

E defensivă. Deci e adevărat. La naiba!

— Nu-mi place.

— Nu trebuie să-ţi placă, a sărit ea.

De ce nu vede ce personaj de circ e? Cum sunt toţi, de fapt. Felul în care se uită la ea. Mă trec toţi fiorii numai să văd.

— Se uită la tine de parcă... de parcă ai fi de mâncare.

M-am chircit, aşteptând răspunsul ei.

S-a făcut roşie la faţă, apoi a strâns buzele ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi, brusc, un chicotit i-a scăpat printre buze.

Acum râde de mine. Super.

Mike s-a întors, cu gânduri morocănoase, şi s-a dus să se schimbe.

M-am sprijinit de zidul sălii de sport şi am încercat să-mi revin în fire.

Cum putuse să râdă de acuzaţiile lui Mike – atât de bine ţintite, încât începusem să mă îngrijorez dacă nu cumva Forks devenea *prea conştient* de prezenţa noastră. De ce să fi râs de sugestia că aş putea să o omor, din moment ce ştia că era perfect adevărat?

Ce era în *neregulă* cu ea?

Oare avea un simţ al umorului morbid? Nu se potrivea cu impresia pe care mi-o făcusem despre caracterul ei, dar cum puteam să fiu sigur? Sau poate că noţiunea mea referitoare la îngeraşul prostuţ era adevărată dintr-un punct de vedere: nu avea deloc simţul fricii. Era curajoasă – puteam să o numesc aşa. Alţii i-ar fi putut spune prostănacă, dar eu ştiam cât de inteligentă era. Indiferent de motiv, oare această ciudată lipsă de frică era cea care o punea atât de frecvent în pericol? Poate că avea să aibă mereu nevoie de mine aici.

Dacă puteam să mă disciplinez, să fie în siguranţă în prezenţa mea, atunci poate că ar fi fost corect să stau

aproape de ea.

Atunci când a ieşit pe uşile sălii de sport, avea umerii încordati şi-şi musca din nou buza inferioară – un semn sigur de nelinişte. Dar imediat ce mi-a întâlnit privirea, postura i s-a relaxat şi un zâmbet larg i s-a întins pe faţă. Era o expresie ciudat de liniştită. A venit direct lângă mine fără să ezite, oprindu-se doar atunci când a ajuns suficient de aproape de mine încât căldura corpului ei să mă lovească aşa cum ar fi făcut-o un val care se sparge la mal.

— Bună, a şoptit ea.

Fericirea pe care am simţit-o în acel moment a fost, din nou, fără precedent.

— Salut! am spus, după care – pentru că, devenind brusc atât de bine dispus, nu m-am putut abţine să nu o tachinez – am adăugat: Cum a fost la educaţie fizică?

I-a mai pierit puţin zâmbetul de pe buze.

— Bine.

Ce prost minţea!

— Serios? am întrebat, gata să pun sare pe rană – încă eram îngrijorat de lovitura de la cap.

Oare o durea?... dar apoi gândurile lui Mike Newton au fost atât de sonore, încât nu m-am mai putut concentra.

Îl urăsc. Îmi doresc să moară. Sper să sară cu maşina aia lucioasă a lui de pe o stâncă. De ce n-o poate lăsa în pace. Să stea în haita lor acolo – de ciudaţi.

— *Ce?* a vrut Bella să ştie.

Ochii mi s-au concentrat iar pe faţa ei. S-a uitat la Mike cum dădea înapoi, apoi din nou la mine.

— Newton mă calcă pe nervi, am recunoscut.

A rămas cu gura căscată şi i-a pierit zâmbetul. Probabil că uitase că aveam puterea să fiu martor la acea oră dezastruoasă, sau poate că spera că nu o folosisem.

— Iar ai ascultat?

— Ce-ţi mai face capul?

— Eşti incredibil! a spus ea printre dinţi, după care s-a întors şi a pornit furioasă cu paşi repezi către parcare.

Se făcuse roşie ca racul – îi era ruşine. Am ţinut pasul cu ea, sperând că furia avea să-i treacă iute. De obicei mă

ierta destul de repede.

— Tu eşti cea care a spus că nu te-am văzut niciodată la educaţie fizică, i-am explicat. Mi-ai trezit curiozitatea.

Nu a răspuns. S-a încruntat.

S-a oprit brusc în parcare atunci când şi-a dat seama că maşina mea era blocată de o mulţime de elevi, majoritatea băieţi.

Mă întreb cu ce viteză au mers cu chestia asta.

Uită-te la schimbătorul ăla de viteze automat. N-am mai văzut niciodată unul decât în reviste.

Mişto grile laterale!

Dacă aş avea şi eu şaizeci de mii de dolari cu care să n-am ce face...

Tocmai din acest motiv era mai bine ca Rosalie să-şi folosească maşina doar în afara oraşului.

M-am strecurat prin înghesuiala de băieţi încântaţi, ca să ajung la maşina mea. După o clipă de ezitare, m-a urmat şi Bella.

— Ostentativă, am murmurat în timp ce suia în maşină.

— Ce maşină e asta? a întrebat ea.

— Un M3.

— Nu vorbesc limbajul *Car and Driver*[5].

— E un BMW.

Am dat ochii peste cap după care m-am concentrat să merg în marşarier fără să calc pe cineva. A trebuit să-i privesc în ochi pe câţiva băieţi, care nu păreau să aibă vreo intenţie să se dea din calea mea. O fracţiune de secundă de contact vizual a părut să fie suficient de convingătoare.

— Mai eşti supărată? am întrebat-o.

Incruntătura i se relaxase.

— Cu siguranţă, a răspuns ea tăios.

Am oftat. Poate că nu ar fi trebuit să aduc vorba. În fine. Bănuiesc că puteam încerca să repar lucrurile.

— Mă ierţi dacă îmi cer scuze?

S-a gândit pentru un moment.

— Poate... dacă o spui din suflet, a hotărât ea. *Şi* dacă

---

5 *Car and Driver:* revistă foarte cunoscută pentru pasionaţii de automobile din SUA.

promiţi să nu mai faci.

Nu aveam de gând să o mint şi, în mod clar, nu aveam de gând să fiu de acord cu *aşa ceva.* Poate dacă-i oferam un alt târg.

— Ce zici dacă o spun din suflet *şi* sunt de acord să te las să şofezi sâmbătă?

Cuta dintre sprâncene i-a apărut brusc în timp ce se gândea la această nouă înţelegere.

— De acord, a spus după un moment de gândire.

Acum în ceea ce priveşte scuzele mele... Până acum nu mai *încercasem* să o vrăjesc pe Bella intenţionat, însă părea un moment bun să o fac. M-am uitat profund în ochii ei în timp ce ne îndepărtam de şcoală, întrebându-mă dacă o făceam bine. Mi-am folosit tonul convingător.

— Atunci îmi pare foarte rău că te-am supărat.

Inima îi bătea mai zgomotos decât de obicei, iar ritmul devenise brusc sacadat. Ochii îi erau foarte lărgiţi. Părea uimită.

Am zâmbit pe jumătate. Părea că reuşisem. Desigur, îmi era şi puţin greu să nu o privesc în ochi. Şi eu eram la fel de vrăjit ca ea. Ce bine că ştiam acest drum pe de rost.

— Şi voi fi în pragul uşii tale sâmbătă dimineaţă la prima oră, am spus, punând punct certei noastre.

A clipit cu rapiditate, clătinând capul ca şi cum voia să-şi limpezească mintea.

— Hm, a spus ea, nu mă ajuţi deloc în problema cu Charlie dacă un Volvo rămâne în mod inexplicabil pe alee.

Ah, cât de puţine lucruri ştia încă despre mine.

— Nu intenţionam să vin cu maşina.

— Şi atunci cum..., a dat ea să întrebe.

Am întrerupt-o. Răspunsul meu probabil că ar fi atras după sine un şir de alte întrebări.

— Nu-ţi face probleme. Voi fi acolo, fără maşină.

A înclinat capul într-o parte şi, pentru o secundă, a arătat ca şi cum avea de gând să ceară mai multe detalii, după care a părut că s-a răzgândit.

— E mai târziu acum? a întrebat ea, amintindu-mi de conversaţia noastră neterminată de astăzi de la cantină.

Poate că ar fi trebuit să-i răspund pur şi simplu la altă întrebare. Aceasta era mult prea neatrăgătoare.

— Bănuiesc că este mai târziu, am spus fără prea mare tragere de inimă.

Am parcat în faţa casei ei, tensionându-mă pe măsură ce încercam să găsesc o cale prin care să-i explic... fără să-mi arăt prea mult din latura mea monstruoasă, fără să o înfricoşez din nou. Sau poate că nu era corect să-mi diminuez latura întunecoasă?

A aşteptat purtând aceeaşi mască politicos interesată, la fel ca la prânz. Dacă aş fi fost mai puţin neliniştit, calmul ei absurd m-ar fi făcut să râd.

— Şi încă vrei să ştii de ce nu mă poţi vedea vânând? am întrebat-o.

— Ei bine, mă întrebam mai mult de ce ai reacţionat aşa cum ai făcut-o, a spus ea.

— Te-am speriat? am întrebat, ferm convins că avea să nege.

— Nu.

Ceea ce era o minciună evidentă. Am încercat să nu zâmbesc, dar nu mi-a ieşit.

— Îmi cer scuze că te-am speriat. Apoi zâmbetul mi-a pierit odată cu amuzamentul de moment. A fost doar gândul că ai putea fi acolo... în timp ce vânăm.

— Asta ar fi rău?

Imaginea mentală era prea mult – Bella, atât de vulnerabilă în întunecimea pustie. Cu mine, ieşit de sub control... am încercat să-mi alung imaginea aceea din minte.

— Extrem de rău.

— Deoarece...?

Am tras adânc aer în piept, concentrându-mă pentru o clipă pe setea care mă ardea. O simţeam, o controlam, îmi dovedeam stăpânirea de sine. Nu avea să mă mai controleze vreodată – făceam tot posibilul ca asta să fie adevărat. *Aveam să fiu* mai puţin periculos în preajma ei. Am privit norii care se adunau, fără să-i văd de fapt, dorindu-mi să cred că fermitatea mea ar avea vreo

influenţă atunci când aş fi vânat în preajma mirosului ei.

— Când vânăm... ne lăsăm în seama simţurilor noastre, i-am spus, gândindu-mă de două ori la fiecare cuvânt înainte să-l rostesc. Nu ne mai controlăm mintea. Mai ales simţul mirosului. Dacă ai fi aproape de mine când îmi pierd controlul în acest mod...

Am clătinat din cap în agonie gândindu-mă la ce s-ar fi întâmplat – nu ce *s-ar fi putut* întâmpla – cu siguranţă.

Faţa Bellei era calmă, cu ochii serioşi. Gura îi era strânsă doar puţin în ceea ce am bănuit că ar fi îngrijorare. Dar îngrijorare pentru ce? Pentru propria-i siguranţă? Oare exista vreo şansă să fi înţeles în sfârşit care este realitatea? Am continuat să mă uit la ea, încercând să-i traduc expresia ambiguă într-o stare de fapt.

Mi-a întors privirea. După o clipă a făcut ochii mari, pupilele i s-au dilatat, deşi lumina nu se schimbase.

Respiraţia mi s-a accelerat şi, brusc, liniştea din maşină a părut să se audă ca un murmur, la fel ca în clasa de biologie în după-amiaza aceasta. Curentul electric a trecut încă o dată printre noi, iar dorinţa mea de a o atinge a devenit, pentru un scurt moment, mai puternică decât atunci când setea mea îşi cerea drepturile.

Electricitatea pulsatorie m-a făcut să mă simt ca şi cum inima mi-ar fi bătut din nou. Corpul îmi vibra de acest sentiment. Ca şi cum aş fi fost o fiinţă umană. Mai mult decât orice pe lume, am vrut să simt căldura buzelor ei peste ale mele. Pentru o secundă, m-am chinuit disperat să găsesc puterea, controlul, să pot să-mi apropii gura atât de mult de pielea ei.

Ea a inspirat adânc şi întretăiat şi mi-am dat seama că se oprise cu totul din răsuflat abia atunci când începusem eu să respir mai rapid.

Am închis ochii, încercând să rup legătura dintre noi.

Gata cu greşelile!

Existenţa Bellei era legată de o mie de procese chimice aflate în echilibru delicat, fiecare dintre ele foarte uşor de perturbat: umplerea ritmică a plămânilor, fluxul acela de oxigen care însemna viaţă sau moarte pentru ea. Cadenţa

pulsatorie a inimii ei fragile putea fi oprită de atât de multe accidente stupide sau boli sau... de mine.

Nu credeam că vreunul dintre membrii familiei mele – poate cu excepţia lui Emmett – ar fi ezitat, dacă i s-ar fi oferit o cale de întoarcere, să dea nemurirea pentru a redeveni muritori. Rosalie şi cu mine, la fel şi Carlisle, ne-am arunca în foc pentru asemenea şansă. Am arde continuu atâtea zile sau secole câte ar fi necesare.

Majoritatea celor din specia noastră preţuiau imortalitatea mai presus de orice. Ba chiar existau şi oameni care tânjeau după ea, care căutau în locuri întunecoase pe cei care le puteau oferi cel mai sumbru dintre daruri.

Nu şi noi. Nu familia mea. Noi am fi dat orice ca să fim iarăşi oameni.

Însă niciunul dintre noi, nici măcar Rosalie, nu fusese vreodată atât de disperat să găsească o cale de întoarcere aşa cum eram eu acum.»

Am deschis ochii şi mi-am fixat privirea pe fisurile şi defecţiunile microscopice ale parbrizului, ca şi cum în sticla imperfectă ar fi existat vreo soluţie ascunsă. Electricitatea dintre noi nu pălise şi de aceea a trebuit să mă concentrez ca să-mi ţin mâinile pe volan.

Mâna dreaptă a început să mă furnice din nou, fără să mă doară, de la momentul în care o atinsesem mai devreme.

— Bella, cred că ar trebui să intri acum.

S-a supus imediat, fără să comenteze, coborând din maşină şi închizând portiera în urma ei. Oare simţise posibilitatea de a se întâmpla un dezastru, aşa cum eu în mod clar o simţisem?

Oare o rănisem pentru că îi cerusem să plece, aşa cum mă duruse pe mine să o văd plecând? Singura consolare era că aveam s-o revăd curând. Mai curând decât avea să mă vadă ea pe mine. Am zâmbit cu acest gând în minte, după care am coborât geamul de la maşină şi m-am aplecat să-i mai spun ceva. Era mai sigur acum, cu căldura corpului ei în afara automobilului.

S-a întors, curioasă să vadă ce voiam.

Mereu atât de curioasă, deşi îi răspunsesem aproape la toate numeroasele ei întrebări. Propria-mi curiozitate era întru totul nesatisfăcută. Nu era deloc corect aşa.

— Bella?

— Da?

— Mâine este rândul meu.

Fruntea i s-a încruntat.

— Rândul tău la ce?

— Să pun întrebări.

Mâine, când vom fi într-un loc mai sigur, înconjuraţi de martori, voi obţine şi eu răspunsurile pe care le aşteptam. Am zâmbit la acest gând, după care m-am întors să plec, pentru că ea rămăsese ţintuită locului. Chiar şi cu Bella în afara maşinii, ecoul electricităţii încă persista în aer. Voiam să ies şi eu, să o conduc la uşă şi să profit de ocazia de a mai sta lângă ea.

Fără alte greşeli. Am accelerat, după care am oftat când ea a dispărut în urma mea. Părea ca şi cum mereu alergam înspre Bella sau departe de ea, dar niciodată nu rămâneam pe loc. Trebuia să găsesc o cale să mă controlez, dacă voiam să avem vreodată un strop de pace.

*

Privind de afară, atunci când am trecut cu maşina în drum spre garaj, în casă părea linişte şi pace. Insă auzeam tumultul din interior – şi cel rostit cu voce tare, dar şi cel din gânduri. Am aruncat o privire nostalgică spre maşina mea preferată – încă neatinsă, deocamdată – înainte să mă îndrept să dau piept cu căpcăunul. Nici n-am apucat să parcurg distanţa scurtă din garaj în casă, că am fost încolţit.

Rosalie a ieşit fulgerător pe uşa de la intrare, imediat ce mi s-au auzit paşii. S-a postat la baza scării, cu buzele dezvelindu-i dinţii.

M-am oprit la douăzeci de metri de ea, fără vreun semn de agresiune în postura mea. Ştiam că meritam asta.

— Îmi pare rău, Rose, i-am spus înainte chiar să gândească să se năpustească asupra mea.

Probabil că nu aveam să am prea mari şanse să mai spun altceva.

Stătea ţeapănă cu bărbia în vânt.

— Cum ai putut să fii atât de prost?

Emmett a coborât încet scara din spatele ei. Ştiam că, dacă Rosalie avea să mă atace, Emmett ar fi intervenit. Nu ca să mă protejeze pe mine, ci să o oprească pe ea să mă provoace suficient cât să ripostez.

— Îmi pare rău, am repetat.

Îmi dădeam seama că era surprinsă de lipsa de ironie din vocea mea, de capitularea mea rapidă. Era oricum prea furioasă să-mi accepte încă scuzele.

— Eşti fericit acum?

— Nu, am spus eu şi durerea din vocea mea o dovedea.

— Atunci de ce ai făcut-o? De ce i-ai spune aşa ceva? Doar pentru că a întrebat?

Cuvintele ei în sine nu erau atât de dure – dar tonul mental era plin de ghimpi ascuţiţi. Iar în mintea ei faţa Bellei era doar o caricatură a chipului pe care-l iubeam. Indiferent cât de mult mă ura Rosalie în acest moment, sentimentul nu era nici pe departe la fel de puternic ca ura pe care o simţea pentru Bella. Voia să creadă că această ură era justificată, bazată exclusiv pe comportamentul meu inacceptabil – că Bella reprezenta o problemă doar pentru că era acum un pericol pentru noi. O regulă încălcată. Bella ştia prea multe.

Însă eu vedeam cât de mult îi era întunecată judecata de gelozie. Acum nu mai era doar faptul că o găsisem pe Bella mai atractivă decât pe ea. Gelozia i se sucise şi-şi mutase nucleul. Bella avea tot ce îşi dorise Rosalie vreodată. Era om. Avea de ales. Rose era scandalizată de faptul că Bella ar pune asta în pericol, că ar flirta cu întunericul atunci când avea alte opţiuni.

Se gândea că ar putea chiar să schimbe felul în care arăta cu cel al fetei pe care o considera banală, dacă ar putea să primească la schimb să mai fie om din nou.

— De ce? a insistat ea cu glas tare când n-a primit niciun răspuns din partea mea. Nu voia să continui să-i

citesc gândurile. De ce i-ai spus?

— Eu chiar sunt surprins de faptul că ai putut, a zis Emmett înainte să apuc să răspund. Rareori rosteşti cuvântul, chiar şi în preajma noastră. Nu-i preferatul tău.

Se gândea cât de mult semănăm eu şi cu Rosalie din acest punct de vedere, cum evitam amândoi să rostim numele acestei non-vieţi pe care o uram. El nu avea asemenea reţineri.

Oare cum era să simţi lucrurile ca Emmett? Să fii atât de practic, atât de lipsit de regrete? Să poţi să accepţi cu uşurinţă şi să mergi mai departe?

Rose şi cu mine am fi cu siguranţă nişte persoane fericite dacă i-am putea urma exemplul.

Văzând atât de clar asemănările dintre noi, îmi era şi mai uşor să o iert pentru gândurile pline de venin pe care le avea îndreptate asupra mea.

— Nu te înşeli, i-am răspuns lui Emmett. Mă îndoiesc că aş fi putut vreodată să rostesc cuvântul.

Emmett a înclinat capul spre umăr. În spatele lui, din interiorul casei, simţeam şocul general al celorlalţi. Numai Alice nu era surprinsă.

— Atunci *cum?* a şuierat Rosalie.

— Să nu reacţionezi exagerat, am spus fără prea mari speranţe, şi ea a ridicat brusc din sprâncene. Nu a fost o încălcare intenţionată a regulilor. Probabil că este ceva la care trebuia să ne fi gândit.

— Despre ce vorbeşti? a cerut ea să ştie.

— Bella este prietenă cu stră-strănepotul lui Ephraim Black.

Rosalie a încremenit de surprindere. Şi Emmett a fost prins cu garda jos. Nici ei nu erau mai pregătiţi decât mine pentru această turnură pe care o luaseră lucrurile.

Carlisle a apărut în pragul uşii. Devenea deja mai mult decât o simplă ceartă între mine şi Rosalie.

— Edward? a întrebat el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama, Carlisle. Era firesc ca bătrânii să avertizeze generaţia următoare despre momentul întoarcerii noastre. Şi este firesc ca generaţia

aceea să nu creadă nicio iotă. Pentru ei este doar o poveste stupidă. Băiatul care i-a povestit Bellei toate astea nu credea nimic din ce-i zicea.

Nu m-a neliniştit reacţia lui Carlisle. Ştiam cum avea să, reacţioneze. Începusem să ascult cu foarte mare atenţie ce venea dinspre camera lui Alice, să aud părerea lui Jasper.

— Ai dreptate, a spus Carlisle. În mod normal, ar fi rămas la stadiul de legendă. A oftat. Ghinion că urmaşul lui Ephraim a avut un public atât de intuitiv.

Jasper a auzit răspunsul lui Carlisle şi s-a îngrijorat. Totuşi, se gândea mai mult la ideea de a pleca împreună cu Alice decât la cei din tribul Quileute. Alice îi vedea deja planurile de viitor şi se pregătea să le combată. Ea nu avea nicio intenţie de a pleca nicăieri.

— Nu-i nici pe departe ghinion, a spus Rosalie printre dinţi. Este vina lui Edward că fata asta ştie ceva.

— Adevărat, am fost de acord rapid. Este vina mea. Îmi pare *cu adevărat* rău.

— *Mă laşi,* a gândit Rosalie direct pentru mine. *Nu mai repeta asta întruna. Încetează să mai joci atâta rolul spăsitului.*

— Nu joc niciun rol, i-am răspuns. Ştiu că eu simt vinovat de toate. Am făcut o mizerie absolută.

— Alice ţi-a spus că mă gândeam să-ţi dau foc la maşină, nu?

Am zâmbit – oarecum.

— Mi-a spus. Dar o meritam. Dacă te face să te simţi mai bine, fă-o.

S-a uitat la mine un moment lung, gândindu-se să meargă până la capăt cu distrugerea maşinii mele. Mă testa, să vadă dacă nu era un bluff.

Am ridicat din umeri.

— E doar o jucărie, Rose.

— Te-ai schimbat, a spus ea din nou printre dinţi.

Am încuviinţat din cap în semn de aprobare.

— Ştiu.

S-a întors şi a pornit cu paşi repezi către garaj. Insă, de data asta, ea era cea cu blufful. Dacă nu avea să mă

rănească, nu mai avea niciun sens să o facă. Dintre toţi membrii familiei mele, Rosalie era singura care iubea maşinile la fel de mult ca şi mine. A mea era prea frumoasă ca să fie vanda- lizată fără motiv.

Emmett s-a uitat după ea.

— Bănuiesc că nu ai de gând să-mi spui acum toată povestea, nu?

— Nu ştiu la ce te referi, am zis inocent.

A dat ochii peste cap, după care s-a dus după Rosalie.

M-am uitat la Carlisle şi am rostit pe muteşte numele lui Jasper.

Carlisle a încuviinţat.

— Da, îmi pot imagina. Vorbesc cu el.

Alice a apărut în prag.

— Te aşteaptă, i-a spus ea lui Carlisle, care i-a zâmbit – un pic amar.

Deşi eram pe cât posibil obişnuiţi cu Alice, era adeseori misterioasă. Carlisle a mângâiat-o pe părul scurt şi negru, apoi a trecut pe lângă ea.

Am stat în capul scării cu Alice lângă mine, ascultând amândoi conversaţia de la etaj. Alice nu era tensionată deloc – ştia deja cum avea să se termine. Mi-a arătat şi mie, moment în care mi s-a evaporat tensiunea. Conflictul se terminase înainte să înceapă efectiv. Jasper îl admira pe Carlisle la fel de mult ca noi şi era mulţumit să-l urmeze ca lider... până ar fi crezut că Alice este în pericol. Mi-am dat seama că acum înţelegeam mult mai uşor perspectiva lui. Era ciudat cât de puţin o înţelesesem înainte să apară Bella în viaţa mea. Mă schimbase mai mult decât crezusem că este posibil să mă schimb şi să rămân totuşi eu însumi.

Capitolul 13

O nouă complicaţie

Când m-am întors în noaptea aceea în camera Bellei, n-am mai simţit vinovăţia obişnuită, aşa cum ştiam că ar fi

trebuit să simt. Dar mi se părea că aceea era calea cea dreaptă – singurul lucru corect pe care îl aveam de făcut. Mergeam acolo ca să-mi ard gâtul cât de mult posibil. Trebuia să mă antrenez să-i ignor mirosul. Puteam s-o fac. Nu aveam să permit acestui obstacol să ne stea în cale.

Era mai uşor de spus decât de făcut, totuşi ştiam că mă ajuta. Era un exerciţiu. Acceptă durerea, las-o să fie reacţia ta cea mai puternică. Scoate cu forţa dorinţa din tine.

Visele Bellei nu mai erau paşnice. Şi nici eu nu aveam stare, privind-o cum se foieşte în pat şi auzind-o cum îmi şopteşte numele, iar şi iar. Atracţia fizică, chimia aceea copleşitoare din clasa întunecoasă, era şi mai puternică în dormitorul ei, noaptea. Deşi nu era propriu-zis conştientă de prezenţa mea, părea totuşi să o simtă.

S-a trezit de mai multe ori. Prima dată nu a deschis ochii. Doar şi-a îngropat faţa sub pernă şi a scos un geamăt. Am fost norocos atunci – o a doua şansă pe care n-o meritam, din moment ce nu am folosit-o ca să plec, aşa cum ar fi trebuit. În schimb, m-am aşezat pe podea în colţul cel mai îndepărtat şi mai întunecos al camerei şi am sperat că ochii ei omeneşti nu aveau să mă observe.

Nu m-a prins, nici măcar când s-a ridicat şi s-a dus la baie să-şi ia un pahar cu apă. Avea mişcări furioase, poate că era frustrată că nu reuşea să adoarmă.

Mi-am dorit să pot face ceva, ca mai înainte, când îi adusesem pătura călduroasă din dulap. Insă nu puteam decât s-o privesc în timp ce ardeam, incapabil să o ajut cu orice. M-am simţit uşurat când a căzut, în cele din urmă, într-un somn profund şi fără vise.

Eram în copaci când cerul s-a luminat, de la negru la cenuşiu. Mi-am ţinut respiraţia – de data aceasta, ca să nu las mirosul ei să-mi scape. Am refuzat să îngădui aerului proaspăt al dimineţii să-mi şteargă durerea din gât.

Am ascultat micul ei dejun cu Charlie, chinuindu-mă din nou să găsesc cuvintele în gândurile bărbatului. Era fascinant – puteam intui motivele din spatele cuvintelor pe care le rostea cu voce tare, puteam aproape să-i *simt* intenţiile, dar ele nu se concretizau deloc în propoziţii clare

aşa cum făceau gândurile celorlalţi. M-am trezit că îmi doream să mai fi trăit şi părinţii lui. Ar fi fost interesant să verific trăsătura asta genetică şi la generaţia anterioară.

Combinaţia dintre gândurile lui nearticulate şi cuvintele rostite a fost suficientă pentru a-mi da seama care îi era starea de spirit în dimineaţa aceasta. Era îngrijorat pentru Bella, atât fizic, cât şi emoţional. Se simţea la fel de îngrijorat ca şi mine că Bella avea să cutreiere Seattle de una singură – doar că nu la fel de obsesiv ca mine. De fapt, el nu ştia tot ce ştiam eu. Habar nu avea că Bella trecuse recent prin nişte experienţe aproape letale.

Bella îi răspundea alegându-şi cuvintele cu mare atenţie, dar o făcea ca să nu mintă direct. În mod evident, nu avea de gând să-i spună despre schimbarea de planuri. Sau despre mine.

Charlie mai era îngrijorat şi pentru că Bella nu se ducea la bal sâmbătă. Era ea dezamăgită din cauza asta? Se simţea respinsă? Se purtau urât băieţii cu ea la şcoală? El însuşi se simţea neajutorat. Ea nu *părea* deprimată, însă bărbatul bănuia că i-ar fi ascuns orice sentiment negativ. În cele din urmă a decis să o sune pe mama ei în cursul zilei ca să-i ceară un sfat.

Cel puţin, asta *credeam* eu că gândeşte. Poate că interpretasem greşit unele părţi.

Mi-am recuperat maşina în timp ce Charlie se pregătea să plece. Imediat ce a făcut curba, am tras maşina pe alee ca să aştept. Am văzut perdeaua mişcându-se la fereastră, apoi am auzit paşii ei bocănind în jos pe trepte.

Am rămas în maşină, în loc să ies să-i deschid portiera aşa cum probabil ar fi trebuit să fac. M-am gândit totuşi că e mai important să privesc. Bella nu se comporta niciodată aşa cum mă aşteptam şi aveam nevoie să pot anticipa corect. Aveam nevoie s-o studiez, să învăţ felurile în care se mişca atunci când era lăsată de una singură, să încerc să-i ghicesc motivaţiile. A ezitat un moment lângă maşină, apoi a suit cu un zâmbet vag pe buze – un pic timidă, m-am gândit eu.

Era îmbrăcată cu o helancă de culoarea cafelei. Nu era

strâmtă, dar destul de mulată pe corp şi brusc mi s-a făcut dor de puloverul urât. Acela era mai sigur.

Trebuia să fiu atent la reacţiile ei, însă deodată am fost copleşit de ale mele. Nu-mi dădeam seama cum de puteam să mă simt atât de împăcat cu tot ceea ce atârna deasupra capetelor noastre, totuşi faptul că eram împreună cu ea reprezenta un antidot la durere şi nelinişte.

Am inspirat pe nas – nu la *toate* felurile de durere – şi am zâmbit.

— Bună dimineaţa. Cum te simţi astăzi?

Pe chip i se vedeau urmele unei nopţi nedormite. Pielea ei translucidă nu ascundea nimic. Ştiam însă că nu se va plânge.

— Bine, mulţumesc, a spus ea, zâmbind din nou.

— Arăţi obosită.

A coborât capul, scuturându-şi părul în jurul feţei într-o mişcare ce părea exersată. Îi ascundea o bucată din obrazul drept.

— N-am putut să dorm.

I-am zâmbit larg.

— Nici eu.

A râs, iar eu m-am bucurat de sunetul fericirii ei.

— Bănuiesc că ai dreptate, a spus. Probabil că am dormit un pic mai mult decât tine.

— Pariez că aşa a fost.

S-a uitat la mine de după perdeaua de păr, cu ochii animaţi într-un mod pe care îl recunoşteam. Curioşi.

— Deci, ce ai făcut azi-noapte?

Am râs încet, bucuros că aveam o scuză să nu o mint.

— Nicio şansă. Azi este rândul meu să pun întrebări.

Cuta aceea mică dintre sprâncene a reapărut.

— A, da, corect. Ce vrei să ştii?

Avea un ton oarecum sceptic, de parcă nu-i venea să creadă că eram cu adevărat interesat. Nu părea să aibă nicio idee despre cât de curios eram.

Existau foarte multe lucruri pe care nu le ştiam. Am decis să o iau cu începetişorul.

— Care este culoarea ta preferată?

A dat ochii peste cap – încă îndoindu-se de nivelul meu de interes.

— Se modifică în fiecare zi.

— Care e culoarea ta preferată astăzi?

S-a gândit o secundă.

— Probabil maro.

Am presupus că mă ia în râs, aşa că am răspuns pe un ton la fel de sarcastic.

— Maro?

— Sigur că da, a spus ea, brusc în defensivă.

Poate că ar fi trebuit să mă aştept la asta. Nu-i plăcea să fie judecată.

— Maro este o culoare caldă, a explicat. Îmi este dor de maro. Tot ce ar trebui să fie maro – trunchiurile copacilor, pietrele, pământul – e acoperit aici cu o chestie verde şi moale!

Tonul ei mi-a reamintit de ceea ce spusese când vorbise în somn cu o noapte în urmă. „Prea verde” – oare la asta se referise? M-am uitat lung la ea, dându-mi seama că avea dreptate. Sincer, privind-o acum în ochi, am înţeles că maroul e şi culoarea mea preferată. Nu-mi puteam imagina o nuanţă mai frumoasă.

— Ai dreptate, i-am spus. Maro este o culoare caldă.

A început să se îmbujoreze puţin şi, în mod inconştient, s-a ascuns şi mai mult după perdeaua de păr. Cu atenţie, pregătindu-mă pentru orice reacţie neaşteptată, i-am dat părul la o parte, peste umăr, ca să-i pot vedea din nou faţa. Singura ei reacţie *a* fost o accelerare a ritmului cardiac.

Am intrat în curtea şcolii şi am parcat lângă locul meu obişnuit. Ocupat acum de Rosalie.

— Ce muzică ai acum în CD-player? am întrebat-o, în timp ce scoteam cheile din contact.

Nu avusesem încredere în mine să mă apropii de ea suficient de mult în timp ce dormea şi eram curios să aflu ce asculta.

Şi-a lăsat capul pe o parte şi a părut că încearcă să-şi aducă aminte.

— A, da, a spus ea. Linkin Park. *Hybrid Theory.*

Nu mă aşteptasem la asta.

Când am scos un CD identic din compartimentul pentru CD-uri al maşinii, am încercat să-mi imaginez ce înseamnă albumul acesta pentru fată. Nu părea să se potrivească cu niciuna dintre dispoziţiile pe care le văzusem la Bella, dar în fond, nici nu ştiam chiar atât de multe despre ea.

— Ai dat Debussy pe asta? am întrebat-o.

Ea s-a uitat lung la copertă şi n-am reuşit să-i înţeleg expresia.

— Care-i cântecul tău preferat?

— Mmm, a murmurat, uitându-se la coperta albumului. „With You”, cred.

Am derulat repede versurile în minte.

— De ce?

A zâmbit vag şi a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigură.

Asta nu mă ajuta prea mult.

— Filmul tău preferat?

S-a gândit o clipă la răspuns.

— Nu sunt sigură că pot să aleg doar unul.

— Bine, filme preferate atunci?

A încuviinţat din cap când a coborât din maşină.

— Hmm. Cu siguranţă *Mândrie şi prejudecată,* mini-seria de şase ore cu Colin Firth. *Vertigo.* Şi... *Monty Python şi Sfântul Graal.* Mai sunt şi altele... dar nu-mi aduc aminte acum...

— Când îţi aduci aminte, spune-mi-le, i-am sugerat, în timp ce ne îndreptam spre ora de engleză. Şi cât te mai gândeşti la asta, spune-mi mirosul tău preferat.

— Lavandă. Sau poate... mirosul de rufe curate.

Până atunci se uitase drept înainte, însă brusc a întors capul spre mine o secundă, şi un roz delicat i-a colorat obrajii.

— Mai sunt şi altele? am insistat, întrebându-mă ce însemnase privirea aceea.

— Nu. Doar astea.

Nu ştiam de ce ar fi omis o parte din răspunsul la o întrebare aşa de simplă, dar eram convins că o făcuse.

— Ce bomboane îţi plac cel mai mult?

La asta ştia sigur răspunsul.

— Cele cu aromă de lemn dulce şi brandul Sour Patch Kids.

Am zâmbit auzindu-i entuziasmul.

Ajunsesem în dreptul clasei ei, dar ea a ezitat la uşă. Nici eu nu mă grăbeam să ne despărţim.

— Unde ţi-ai dori cel mai mult să călătoreşti? am întrebat-o, presupunând că nu avea de gând să răspundă că la Comic Con.

Şi-a înclinat capul într-o parte îngustându-şi ochii în timp ce gândea. În clasă, domnul Mason îşi dregea glasul ca să atragă atenţia elevilor. Bella era pe punctul de a întârzia.

— Gândeşte-te la asta şi răspunde-mi la prânz, i-am sugerat.

A zâmbit larg şi s-a întins spre uşă, apoi s-a întors să se uite la mine. Zâmbetul i-a pierit de pe buze şi i-a reapărut cuta dintre sprâncene.

Aş fi putut s-o întreb la ce se gândea, însă asta ar fi făcut-o să întârzie, ceea ce poate i-ar fi creat probleme. Şi credeam că ştiu. Sau ştiam cum mă simt, atunci când uşa s-a închis între noi.

M-am forţat să surâd încurajator. Bella a intrat în viteză exact când domnul Mason a început să predea.

Am plecat repede spre clasa mea, ştiind că aveam să-mi petrec ziua ignorând din nou totul în jurul meu. Am fost dezamăgit, totuşi, pentru că nimeni nu a vorbit cu ea la orele de dimineaţă, aşa că nu am mai avut ce să aflu. Doar imagini cu ea uitându-se în gol, fără nicio expresie identificabilă pe chip. Timpul părea să se scurgă lent şi abia aşteptam s-o văd din nou cu propriii mei ochi.

Când a ieşit de la ora de trigonometrie, eu eram deja acolo, aşteptând-o. Ceilalţi elevi s-au uitat miraţi la noi şi au făcut speculaţii, dar Bella s-a grăbit spre mine cu un zâmbet pe chip.

— *Frumoasa şi bestia,* m-a informat ea. Şi *Imperiul contraatacă.* Ştiu că ăsta e preferatul tuturor, dar...

A ridicat din umeri.

— Dintr-un motiv serios, am asigurat-o eu.

Am mers în acelaşi ritm. Deja mi se părea firesc să merg mai încet, să-mi cobor capul ca să fie mai aproape de al ei.

— Te-ai gândit la întrebarea despre călătorii?

— Da... cred că Insula Prince Edward. Ştii tu, cea din *Anne de la Green Gables.* Dar mi-ar plăcea să văd şi New York. Nu am fost niciodată într-un oraş care să fie mai mult vertical. Doar zone cu clădiri joase, ca LA sau Phoenix. Mi-ar plăcea să încerc să chem un taxi. A râs. Şi apoi, dacă aş putea să mă duc oriunde, mi-ar plăcea să merg în Anglia. Să văd toate locurile alea despre care am citit.

Asta m-a dus spre următoarea întrebare, dar, înainte să avansez, am vrut să mă asigur de ceva.

— Spune-mi locurile preferate în care ai fost deja.

— Hmm. Mi-a plăcut debarcaderul din Santa Monica. Mama mi-a spus că cel din Monterey e mai frumos, dar nu am ajuns niciodată aşa departe de-a lungul coastei. Am stat mai mult în Arizona. Nu aveam mult timp pentru călătorit, iar ea nu voia să-l irosească stând în maşină. Îi plăcea să viziteze locuri despre care se spunea că sunt bântuite – Jérôme, The Domes, cam orice oraş cu fantome. N-am văzut niciodată vreo fantomă, dar ea îmi spunea că e vina mea. Eram prea sceptică şi le speriam. A râs din nou. Îi place Festivalul Renascentist, mergem la cel de la Gold Canyon în fiecare an... Mă rog, l-am ratat anul ăsta, presupun. Odată am văzut caii sălbatici de la Salt River. A fost deosebit.

— Care e cel mai îndepărtat loc de casă în care ai fost? am întrebat-o, începând să mă îngrijorez puţin.

— Aici, presupun, a răspuns. Cel mai departe la nord de Phoenix, în orice caz. Cel mai departe la est – Albuquerque, dar eram prea mică atunci şi nu-mi aduc aminte. Cel mai departe la vest, ar fi probabil plaja din La Push.

A tăcut brusc. M-am întrebat dacă se gândea la ultima ei vizită în La Push şi la tot ce descoperise acolo. Ajunseserăm la coada de la cantină, iar ea a ales repede ce voia în loc să mă mai lase pe mine să cumpăr de toate. S-a grăbit şi să-şi plătească singură prânzul.

— N-ai ieşit niciodată din ţară? am insistat eu, odată ce am ajuns la masa noastră goală.

O parte din mine se întreba dacă faptul că eu stătusem acolo o făcuse indezirabilă pe vecie pentru ceilalţi elevi.

— Încă nu, a spus ea pe un ton vesel.

Deşi avusese doar şaptesprezece ani la dispoziţie să exploreze, tot am rămas surprins. Şi… vinovat. Văzuse atât de puţine, trăise o cantitate atât de infimă din tot ce avea de oferit viaţa. Era imposibil să ştie cu adevărat ce îşi doreşte la acest moment din viaţă.

— *Gattaca,* a spus ea, ronţăind o bucată de măr, cu o expresie gânditoare. Nu-mi remarcase schimbarea bruscă de dispoziţie. Ala a fost bun. L-ai văzut?

— Da. Şi mie mi-a plăcut.

— Care e filmul *tău* preferat?

Am clătinat din cap şi am zâmbit.

— Nu e rândul tău.

— Pe bune, sunt plictisitoare. Cred că ţi-ai terminat întrebările.

— E rândul meu, i-am reamintit. Şi nu sunt plictisit deloc.

Şi-a ţuguiat buzele, de parcă voia să se mai certe cu mine pe tema nivelului meu de interes, însă apoi a zâmbit. Am presupus că nu mă credea cu adevărat, dar se hotărâse să fie corectă cu privire la asta. Azi *chiar era* ziua mea de pus întrebări.

— Povesteşte-mi despre cărţi.

— Doar n-o să mă pui să-mi aleg o preferată, a insistat ea aproape feroce.

— N-o voi face. Spune-mi toate cărţile care îţi plac.

— De unde să încep? Ăă, *Micuţele doamne.* Asta a fost prima carte majoră pe care am citit-o. O recitesc în fiecare an. Tot ce a scris Austen, deşi nu sunt mare fan *Emma…*

Despre Austen ştiam deja, după ce văzusem antologia ei veche în ziua în care citise afară, dar m-am întrebat de ce nu-i plăcea şi *Emma.*

— De ce nu?

— Ih, e aşa plină de sine.

Am zâmbit larg, şi ea a continuat fără s-o mai îndemn.

— *Jane Eyre.* Şi pe asta am citit-o destul de des. Ea e idealul meu de protagonistă. Tot ce au scris surorile Bronte. *Să ucizi o pasăre cântătoare,* evident. *Fahrenheit 451.* Toate *Cronicile din Narnia,* dar în special *Călătorie cu Zori de Zi. Pe aripile vântului.* Douglas Adams, David Eddings, Orson Scott Card şi Robin Mekinley. Am menţionat deja L. M. Montgomery?

— Am presupus asta după idealurile tale de călătorie.

A aprobat din cap, apoi a părut să stea în dubii.

— Voiai mai multe? Mă lungesc prea mult.

— Da, am asigurat-o eu. Vreau mai multe.

— Nu sunt în vreo ordine anume, m-a avertizat. Mama mea avea un teanc de cărţi broşate de Zane Grey. Unele dintre ele erau destul de bune. Apoi Shakespeare, mai mult comediile. A zâmbit. Vezi, în nicio ordine. Ăă, totul de Agatha Christie. Cărţile cu dragorii ale lui Anne Mecaffrey... şi dacă tot vorbim de dragorii, *Tooth and Claw* de Jo Walton. *Mireasa prinţului,* mult mai bună decât filmul... Şi-a lovit uşor buzele cu degetul. Mai sunt încă un milion, dar iar nu-mi aduc aminte.

Părea un pic stresată.

— Este suficient.

Explorase mai mult în ficţiune decât în realitate şi am fost surprins că numise o carte pe care eu n-o citisem – trebuia să caut un exemplar din *Tooth and Claw.*

Vedeam în formarea ei elementele din poveştile care îi plăceau – personaje care îi modelaseră existenţa. Avea în ea un pic din Jane Eyre, o picătură din Scout Finch şi Jo March, o doză de Elinor Dashwood şi Lucy Pevensie. Nu eram sigur dacă voi găsi mai multe conexiuni pe măsură ce ajungeau s-o cunosc mai bine.

Era ca şi cum rezolvam un puzzle cu sute de mii de piese, însă nu aveam nicio imagine ca model. Îmi consuma mult timp şi mă ducea pe multe piste false, dar în cele din urmă aveam să văd imaginea generală.

Bella mi-a întrerupt gândurile.

— *Undeva, cândva.* Am adorat filmul ăla. Nu pot să cred

că nu m-am gândit imediat la el.

Nu era unul dintre preferatele mele. Ideea că doi îndrăgostiţi puteau fi împreună în rai după moartea ambilor mă afecta într-un mod aparte. Am schimbat subiectul.

— Povesteşte-mi despre muzica ta preferată.

A făcut o pauză şi a înghiţit un nod. Şi apoi, brusc, a roşit.

— Ce e în neregulă? am întrebat-o eu.

— Păi, eu... nu sunt aşa melomană, cred. CD-ul cu Linkin Park a fost un cadou de la Phil. Tot încearcă să-mi modernizeze gusturile.

— Ce ascultai înainte de Phil?

A oftat şi a ridicat din mâini, neajutorată.

— Pur şi simplu ascultam ceea ce avea mama.

— Muzică clasică?

— Uneori.

— Şi alteori?

— Simon şi Garfunkel. Neil Diamond. Joni Mitchell. John Denver. Chestii de genul ăla. Ea e la fel ca mine – ascultă ceea ce asculta şi mama ei. Îi plăcea să cântăm după melodii atunci când eram cu maşina la drum lung. Deodată i-a apărut o gropiţă pe un singur obraz când a zâmbit larg. Ţii minte definiţiile alea pentru înfricoşător despre care am vorbit? A râs. N-ai cunoscut teama adevărată până când nu ne-ai auzit pe mine şi pe mama încercând să cântăm notele înalte din genericul de la *Fantoma de la operă.*

Am râs şi eu, însă mi-am dorit să fi putut vedea şi auzi asta. Mi-am imaginat-o pe o şosea luminoasă, şerpuind prin deşert cu geamurile coborâte, cu soarele scoţându-i în evidenţă nuanţa roşiatică a părului. Mi-am dorit să fi ştiut cum arată mama ei, şi chiar ce fel de maşină aveau, ca să am o imagine mai precisă. Mi-am dorit să fi fost acolo cu ea, să o ascult cum cântă prost, să o privesc zâmbind în lumina soarelui.

— Emisiunea preferată la televizor?

— Nu prea mă uit la televizor.

M-am întrebat dacă se temea să între în detalii, îngrijorată că m-aş putea plictisi. Poate că aveau s-o

relaxeze câteva întrebări mai uşoare.

— Cola sau Pepsi?

— Dr. Pepper.

— Îngheţata preferată?

— Cu blat de biscuiţi.

— Pizza?

— Cu brânză. Plictisitor, dar adevărat.

— Echipă de fotbal american?

— Aăăă, pas?

— Baschet?

A ridicat din umeri.

— Nu simt o persoană prea sportivă.

— Balet sau operă.

— Balet, cred. N-am fost niciodată la operă.

Nu-mi dădusem seama că lista pe care o făceam despre interesele ei putea fi folosită şi la altceva, nu doar să ajung s-o cunosc mai bine. Mai aflam şi de locuri care i-ar putea plăcea. Daruri pe care i le puteam face. Locuri în care puteam s-o duc. Lucruri mai importante şi unele mai puţin importante. Eram cam arogant să-mi imaginez că aveam să joc vreodată un rol aşa de important în viaţa ei. Totuşi, ce mult îmi doream...

— Care e piatra ta preţioasă preferată?

— Topazul.

A răspuns pe un ton ferm, dar ochii i s-au încordat brusc şi s-a îmbujorat.

Mai făcuse asta şi înainte când discutam despre mirosuri. Atunci o lăsasem baltă, însă nu şi acum. Eram sigură că cealaltă curiozitate nesatisfăcută avea să mă chinuie suficient de mult.

— De ce te... stânjeneşte asta?

Nu eram sigur că nimerisem corect emoţia. A clătinat repede capul, apoi şi-a privit mâinile.

— Nu e nimic.

— Aş vrea să înţeleg.

A clătinat din nou capul, refuzând să se uite la mine.

— Te rog, Bella?

— Următoarea întrebare.

Acum eram disperat să ştiu. Frustrat.

— Spune-mi, am insistat.

Nepoliticos. M-am ruşinat imediat.

Nu a ridicat privirea. Îşi răsucea o şuviţă de păr între degete.

Dar în cele din urmă a răspuns.

— E culoarea ochilor tăi azi, a recunoscut ea. Bănuiesc că, dacă mă întrebi iar peste două săptămâni, o să spun onix.

Exact cum culoarea mea preferată acum era maro ciocolatiu închis.

Umerii i se pleoştiseră şi deodată am recunoscut postura aceea. Era aceeaşi ca în ziua precedentă, când ezitase să răspundă dacă ea credea că mă place mai mult decât o plăceam eu pe ea. O pusesem din nou în aceeaşi postură, de a-şi confirma interesul pentru mine fără să primească o asigurare la schimb.

Blestemându-mi curiozitatea, am revenit la interogatoriu. Poate că evidenta mea fascinaţie pentru toate detaliile personalităţii ei avea s-o convingă de nivelul obsesiv al interesului meu.

— Ce fel de flori preferi?

— Ăă, daliile. Pentru cum arată. Lavanda şi liliacul pentru parfumul lor.

— Nu-ţi place să te uiţi la sport, dar ai jucat vreodată în vreo echipă?

— Doar la şcoală, când mă obligau.

— Mama ta nu te-a înscris niciodată în echipa de fotbal? A ridicat din umeri.

— Mamei îi plăcea să avem weekendurile libere pentru alte aventuri. Am fost la Cercetaşe o vreme, şi odată m-a înscris la un curs de dans, dar aia a fost o *greşeală.* A ridicat dintr-o sprânceană de parcă mă provoca să mă îndoiesc de asta. Mama se gândea că ar fi convenabil, pentru că era suficient de aproape ca să merg pe jos până acolo după şcoală, dar nimic nu merita dezastrul care a urmat.

— Dezastru, pe bune? am întrebat eu, sceptic.

— Dacă aş avea numărul de telefon al domnişoarei Kamenev, cu siguranţă că mi-ar valida povestea.

A ridicat brusc capul. În jurul nostru, ceilalţi elevi îşi strângeau lucrurile. Cum de trecuse aşa de repede timpul?

A reacţionat la animaţie şi s-a sculat. M-am ridicat şi eu, adunând resturile prânzului pe tavă în timp ce ea îşi punea rucsacul pe umăr. S-a întins să-mi ia tava.

— Mă ocup eu, i-am spus.

A pufnit încet, un pic exasperată. Tot nu-i plăcea să aibă cineva grijă de ea.

În timp ce ne îndreptam spre ora de biologie, nu mă puteam concentra pe întrebările la care nu primisem răspuns. Îmi aduceam aminte de ziua precedentă, întrebându-mă dacă va fi prezentă şi azi aceeaşi tensiune, cu aceeaşi dorinţă şi chimie între noi. Şi aşa a şi fost, imediat ce s-au stins luminile, aceleaşi pofte copleşitoare au revenit. Azi îmi aranjasem scaunul mai departe de-al ei, însă fără folos.

În mine încă exista partea aceea egoistă care argumenta că nu ar fi aşa de greşit s-o ţin de mână, ba chiar sugera că asta ar fi o metodă bună de a-i testa reacţiile, de a mă pregăti pentru a fi singur cu ea. Am încercat să ignor cât de mult am putut vocea aceea egoistă şi tentaţia.

Mi-am dat seama că şi Bella încerca acelaşi lucru. S-a aplecat în faţă, cu bărbia sprijinită pe braţe, şi îi vedeam degetele încleştate aşa de strâns sub marginea pupitrului, încât i se albiseră încheieturile. M-a făcut să mă întreb împotriva cărei tentaţii anume se lupta. Nu s-a uitat deloc la mine azi. Nici măcar o dată.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegeam la ea. Atât de multe pe care nu le puteam întreba.

Corpul mi se înclina uşor spre ea. M-am tras înapoi.

Când s-au aprins luminile, Bella a oftat şi, dacă ar fi trebuit să ghicesc, i-aş fi identificat emoţia drept *uşurare.* Totuşi, uşurare de la ce?

Am mers lângă ea spre următoarea oră, luptându-mă cu aceleaşi sentimente ca în ziua precedentă.

Bella s-a oprit la uşă şi m-a privit cu ochii ei limpezi şi profunzi. Ce se vedea în ochii ei, oare? Aşteptare sau nedumerire? O invitaţie sau un avertisment? *Ea* ce voia?

„Asta este o întrebare”, mi-am spus când mâna mi s-a întins cu o voinţă a ei proprie. „Un alt fel de întrebare.”

Mi-am făcut curaj şi, fără să respir, mi-am lăsat dosul palmei să îi alunece uşor pe obraz, de la tâmplă la maxilarul îngust. La fel ca şi în ziua precedentă, pielea i s-a încălzit de la atingerea mea, iar inima a început să-i bată mai tare. Capul i s-a înclinat doar o idee când s-a lăsat în voia atingerii mele.

Era un altfel de răspuns.

M-am îndepărtat repede de ea, ştiind că acest aspect al autocontrolului îmi era compromis, cu mâna usturându-mă în acelaşi mod nedureros.

Emmett era deja în bancă atunci când am ajuns la ora de spaniolă. La fel şi Ben Cheney. Nu au fost singurii care au remarcat că am intrat. Şi ceilalţi colegi erau curioşi, le auzeam speculaţiile în minte, cu numele Bellei rostit alături de al meu...

Ben era singura fiinţă umană care nu se gândea la Bella. Prezenţa mea îl făcuse să se zbârlească puţin, dar nu era ostil faţă de mine. Vorbise deja cu Angela şi stabiliseră o întâlnire pentru weekend. Angela îi primise invitaţia cu căldură şi el era încă euforic. Deşi nu se lămurise de intenţiile mele, era conştient că eu funcţionasem ca un catalizator pentru fericirea lui actuală. Atât timp cât stăteam departe de Angela, nu avea nicio problemă cu mine. Ba chiar simţea o urmă de recunoştinţă fără să aibă habar că exact acesta era rezultatul pe care mi-l dorisem. Părea un băiat deştept – a crescut în ochii mei.

Bella era la sport, dar, la fel ca în a doua jumătate a orei de ieri, nu participa la jocuri. De câte ori se întorcea Mike Newton spre ea, era cu privirea pierdută. În mod evident, se gândea la cu totul altceva. Mike a intuit că orice i-ar fi spus n-ar fi fost primit bine.

Probabil că n-am avut nicio şansă de la bun început, a gândit el, pe jumătate resemnat, pe jumătate bosumflat.

Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Parcă s-a petrecut totul peste noapte. Presupun că, atunci când Cullen vrea ceva, nu-i ia mult să pună mâna pe acel ceva. Imaginile care au urmat, ideea lui de *a pune mâna,* erau jignitoare. Am încetat să mai ascult.

Nu-mi plăcea perspectiva lui. De parcă Bella nu avea voinţă proprie. Cu siguranţă ea alesese asta, nu? Dacă m-ar fi rugat vreodată să o las în pace, m-aş fi întors şi aş fi plecat în direcţia opusă. Dar ea dorise, şi încă dorea, să rămân.

Gândurile mi s-au îndreptat din nou către clasa de spaniolă şi, în mod firesc, s-au racordat la cea mai familiară voce, dar, ca de obicei, mă gândeam prea mult la Bella, aşa că nu am înţeles imediat ceea ce auzisem.

Şi apoi am scrâşnit din dinţi aşa de tare, că m-au auzit până şi colegii din apropiere. Un băiat s-a uitat în jur să vadă de unde venea sunetul acela.

— Aoleu, a gândit Emmett.

Mi-am încleştat mâinile în pumni şi m-am concentrat să rămân în scaun.

— Scuze, am încercat să nu mă gândesc la asta.

M-am uitat la ceas. Încă cincisprezece minute până îl puteam pocni în mutră.

— N-am fost rău intenţionat. Hei, eu ţi-am luat ţie partea, nu? Sincer, Jasper şi Rose se prostesc aiurea să parieze contra lui Alice. E cel mai uşor pariu pe care o să-l câştig.

Un pariu despre weekendul acela: dacă Bella va trăi sau va muri.

Paisprezece minute şi jumătate.

Emmett s-a foit în scaun, perfect conştient de ceea ce indica nemişcarea mea totală.

— Haide, Ed. Ştii că nu-i ceva serios. În orice caz, nici măcar nu-i despre fată. Tu ştii mai bine decât mine ce se petrece cu Rose. Ceva între voi doi, presupun. Încă e furioasă şi n-ar recunoaşte pentru nimic în lume că, de fapt, ţine cu tine.

Întotdeauna îi acorda lui Rosalie beneficiul îndoielii şi,

deşi ştiam că eu eram fix contrariul – *niciodată* nu-i acordam beneficiul îndoielii –, de data asta nu credeam că are dreptate. Rosalie ar fi fost încântată să mă vadă că eşuez. Ar fi fost fericită să vadă că alegerile proaste ale Bellei primesc exact ceea ce merită. Şi apoi tot ar fi fost invidioasă că sufletul Bellei ar evada spre cine ştie ce o aştepta pe lumea cealaltă.

— Şi Jazz, mă rog, îl ştii cum e. S-a săturat să fie mereu veriga cea mai slabă. Tu eşti prea perfect cu autocontrolul tău şi asta ne cam calcă pe nervi. La Carlisle e altceva. Recunoaşte, eşti cam... arogant.

Treisprezece minute.

Pentru Emmett şi Jasper, aceasta era doar o groapă de nisipuri mişcătoare pe care mi-o săpasem singur. Indiferent că reuşeam sau nu, pentru ei nu era decât o potenţială anecdotă despre mine. Bella nu făcea parte din ecuaţie. Viaţa ei nu era decât un indicator în pariul pe care îl făcuseră.

— N-o lua personal.

Mai era şi alt mod de a o lua? Douăsprezece minute şi jumătate.

— Vrei să mă retrag din pariu? O voi face.

Am oftat şi mi-am lăsat corpul să se relaxeze din postura rigidă.

Ce rost avea să-mi alimentez furia? Să-i învinovăţesc pe ei pentru că nu înţelegeau? Cum ar fi putut să mă înţeleagă?

Ce lipsit de sens era totul! Era enervant, desigur, dar... oare eu aş fi procedat diferit dacă nu ar fi fost viaţa mea cea care se schimbase? Dacă nu ar fi fost vorba despre Bella?

În orice caz, nu aveam timp să mă cert cu Emmett acum. Aveam s-o aştept pe Bella când va termina ora de sport. Mai erau multe piese de puzzle de descoperit.

Am auzit uşurarea lui Emmett când am ţâşnit afară pe uşă la primul sunet al soneriei, ignorându-l.

Când Bella a ieşit pe uşa sălii de sport şi m-a văzut, un zâmbet larg i s-a întins pe toată faţa. Am simţit aceeaşi

senzaţie de uşurare pe care o simţisem în maşină de dimineaţă. Toate îndoielile şi chinurile au părut să mi se ridice de pe umeri. Ştiam că încă erau reale, dar greutatea era mult mai uşor de dus atunci când eram în prezenţa ei.

— Povesteşte-mi despre casa ta, i-am spus în timp ce mergeam spre maşină. De ce anume ţi-e dor?

— Aă... casa mea? Sau Phoenix? Sau te referi la casa de aici?

— La toate trei.

S-a uitat la mine cu un aer întrebător – chiar vorbeam serios?

— Te rog? am insistat, în timp ce îi ţineam portiera deschisă.

A ridicat din sprânceană la mine în timp ce suia, încă având îndoieli.

Însă odată ce am suit şi eu şi am fost din nou singuri, a părut să se relaxeze.

— N-ai fost niciodată în Phoenix?

Am zâmbit.

— Nu.

— Corect, a spus ea. Desigur. Soarele. S-a gândit un moment la asta. Îţi creează un fel de probleme, nu...?

— Aşa este.

Nu aveam de gând să încerc să-i explic. Era ceva ce trebuia văzut pentru a fi înţeles. În plus, Phoenix era un pic prea aproape de zonele pe care le revendicaseră clanurile mai agresive din sud, însă nici asta nu era o poveste pe care să m-apuc să i-o relatez acum.

A aşteptat, întrebându-se dacă aveam de gând să elaborez.

— Deci, spune-mi despre locul acesta pe care nu l-am văzut niciodată, am îndemnat-o eu.

S-a gândit un moment.

— Oraşul e mai mult plat, cu clădiri de unu, două etaje. Sunt câteva clădiri de birouri mai înalte în centru, dar simt departe de unde locuiam eu. Phoenix e enorm. Poţi merge cu maşina prin suburbii toată ziua. O grămadă de stuc, de gresie şi de nisip. Nu e moale şi pufos ca aici – acolo totul e

tare şi majoritatea chestiilor au ţepi.

— Dar îţi place.

A încuviinţat din cap, zâmbind larg.

— E aşa... deschis totul. Se vede doar cerul. Formele de»

relief pe care le numim munţi sunt de fapt dealuri – dealuri aspre, cu mărăcinişuri ţepoase. Dar cea mai mare parte din vale e ca un lighean enorm, şi nu foarte adânc, plină cu lumina soarelui. A conturat forma cu mâinile. Plantele sunt ca arta modernă aici – o mulţime de unghiuri şi muchii. Majoritatea ascuţite. Alt zâmbet. Dar sunt toate deschise. Chiar şi frunzele simt un fel de chestii rare, ca penele. Nimic nu se poate ascunde acolo. Nimic nu ţine la distanţă lumina soarelui.

Am oprit maşina în faţa casei ei. Locul meu obişnuit.

— Mă rog, plouă şi acolo uneori, s-a corectat ea. Dar e diferit. E mai palpitant. O mulţime de tunete şi fulgere şi torente de apă – nu doar burniţa asta omniprezentă de aici. Şi miroase mai bine acolo. De la tufele de creozot.

Ştiam arbuştii veşnic verzi din deşert la care se referea, îi văzusem pe geamul unei maşini în California de Sud – doar noaptea. Nu erau cine ştie ce ca aspect.

— N-am simţit niciodată mirosul de creozot, am recunoscut.

— Nu miros decât atunci când plouă.

— Şi cum miros? *

S-a gândit un moment.

— Dulce şi amărui în acelaşi timp. Un pic ca răşina, un pic ca un medicament. Dar asta sună urât. Miros *proaspăt.* Ca deşertul curat. A chicotit. Asta nu te ajută deloc, nu?

— Dimpotrivă. Ce altceva am mai ratat fiindcă n-am fost în Arizona?

— Cactuşii saguaro, dar sunt sigură că ai văzut poze.

Am încuviinţat din cap.

— Sunt mai mari decât te-ai aştepta atunci când îi vezi în realitate. Toţi nou-veniţii sunt luaţi prin surprindere. Ai locuit vreodată undeva unde sunt cicade?

— Da, am râs. Am locuit în New Orléans o vreme.

— Atunci ştii cum e, a spus ea. Am lucrat vara trecută la o seră. Sunetele lor – sunt ca zgâriatul unghiilor pe tablă. M-au scos din minţi.

— Ce altceva?

— Hmm. Culorile sunt diferite. Munţii – sau dealurile sau ce-or fi – au în majoritate origine vulcanică. Foarte multe stânci vineţii. Suficient de închise la culoare ca să capteze şi să menţină căldura soarelui. La fel şi asfaltul. Vara nu se răcoreşte niciodată – faptul că poţi prăji un ou pe trotuar nu-i un mit urban. Dar sunt multe spaţii verzi de la terenurile de golf. Unii oameni au peluze, deşi asta mi se pare o nebunie. În orice caz, contrastul dintre culori e frumos.

— Care era locul tău preferat acolo?

— Biblioteca. A zâmbit. Dacă nu mă deconspirasem deja că sunt o mare tocilară, bănuiesc că acum e evident. Mi se pare că am citit toate cărţile de ficţiune din sucursala micuţă de lângă casă. Primul lucru pe care l-am făcut după ce am luat permisul de conducere a fost să mă duc la sediul mare din centru. M-aş fi putut muta acolo.

— Şi mai unde?

— Vara, mergeam la piscina de la Cactus Park. Mama m-a dat la lecţii de înot încă dinainte să merg în picioare. Mereu era câte o ştire despre un ţânc care se înecase, şi mama o lua razna. Iarna mergeam la Roadrunner Park. Nu-i mare, dar are un lac micuţ. Când eram mică, dădeam drumul la bărci de hârtie pe apă. Nimic foarte palpitant, aşa cum am mai încercat să-ţi spun...

— Cred că sună minunat. Eu nu-mi amintesc prea multe despre copilăria mea.

Zâmbetul glumeţ i-a dispărut şi în locul lui a apărut cuta dintre sprâncene.

— Cred că ţi-e greu aşa. Şi ciudat.

A fost rândul meu să ridic din umeri.

— Aşa stau lucrurile. N-ai de ce să-ţi faci griji.

A tăcut o vreme îndelungată, analizând informaţia în minte.

Am stat în tăcerea impusă de ea atât cât am rezistat

până să întreb în cele din urmă:

— La ce te gândeşti?

A afişat un zâmbet mai sfios de data asta.

— Am o mulţime de întrebări. Dar ştiu că...

Am răspuns amândoi în acelaşi timp.

— Azi e ziua mea de pus întrebări.

— Azi e ziua ta de pus întrebări.

Am râs amândoi odată şi m-am gândit cât de ciudat de uşor era să fiu cu ea în acest mod. Doar suficient de aproape. Pericolul părea îndepărtat. Mă simţeam atât de bine, încât aproape ignoram complet durerea din gât, deşi nu era deloc minoră. Doar că nu era la fel de interesantă pentru a mă concentra pe ea cum mă concentram la Bella.

— Şi, te-am convins cu privire la Phoenix? a întrebat ea după un alt moment de linişte.

— Poate că am nevoie de mai multe argumente.

S-a gândit un moment.

— Există o specie de salcâm – nu ştiu cum se cheamă. Arată ca toate celelalte, ţepos şi ofilit. Brusc pe chip i-a apărut o expresie de dor intens. Dar primăvara face nişte flori galbene şi pufoase care seamănă cu pompoanele. Mi-a demonstrat dimensiunea lor, prefăcându-se că ţine o floare între degetul mare şi cel arătător. Miros... uimitor. Nu seamănă cu nimic altceva. E un parfum subtil, delicat – îl simţi deodată în bătaia vântului şi apoi dispare. Ar fi trebuit să includ mirosul ăsta printre preferatele mele. Mi-aş dori ca cineva să facă o lumânare sau ceva care să miroasă aşa. Apoi sunt apusurile, absolut incredibile, a continuat ea, schimbând brusc subiectul. Serios, n-o să vezi niciodată ceva asemănător aici.

S-a gândit un moment.

— Chiar şi în toiul zilei, cerul e principala atracţie. Nu-i albastru ca aici – adică atunci când îl poţi vedea. E mai luminos, mai senin. Uneori e aproape alb. Şi e peste tot. A subliniat ideea cu mâna, trasând un semicerc deasupra capului. E atât de mult cer în comparaţie cu Forks! Dacă te îndepărtezi puţin de luminile oraşului, poţi vedea un milion de stele. A zâmbit cu o urmă de nostalgie. Ar trebui să

mergi cândva acolo, noaptea.

— Ţie ţi se pare frumos.

A încuviinţat din cap.

— Bănuiesc că nu-i aşa pentru toată lumea. A tăcut, dusă pe gânduri, dar mi-am dat seama că era mai mult de atât, aşa că n-am întrerupt-o.

— Îmi place... minimalismul, a concluzionat ea. E un loc cumva sincer. Nu-ţi ascunde nimic.

M-am gândit la tot ce-i era ascuns aici şi m-am întrebat dacă la asta se referise, dacă era conştientă de întunericul invizibil care o înconjura. Dar ea s-a uitat la mine fără urmă de judecată în ochi.

Nu a mai adăugat nimic şi, din felul în care şi-a lăsat un pic bărbia în piept, m-am gândit că poate simte iar că a vorbit prea mult.

— Îţi este foarte dor de Phoenix, am spus.

Expresia nu i s-a întunecat aşa cum mă aşteptasem oarecum.

— La început, da.

— Dar acum?

— Cred că m-am obişnuit aici.

A zâmbit de parcă era ceva mai mult decât faptul că se resemnase în faţa pădurii şi a ploii.

— Povesteşte-mi despre casa ta de acolo.

A ridicat din umeri.

— Nimic ieşit din comun. Stuc şi gresie, cum am mai spus. Un singur etaj, cu trei dormitoare şi două băi. Cel mai tare mi-e dor de baia mea cea mică. E stresant să împart baia cu Charlie. Pietriş şi cactuşi afară. Totul din interior e în stilul anilor şaptezeci – lambriuri de lemn, linoleum, covoare miţoase, blaturi de bucătărie laminate de culoarea muştarului, chestii de genul. Mama nu-i aşa mare fan al renovărilor. Susţine că lucrurile demodate au caracter.

— Cum e camera ta?

Expresia ei m-a făcut să mă întreb dacă exista vreo glumă care îmi scăpa.

— Acum sau când locuiam acolo?

— Acum?

— Cred că-i transformată în sală pentru yoga sau ceva de genul. Lucrurile mele sunt în garaj.

M-am uitat la ea, surprins.

— Şi ce vei face când te vei întoarce?»

Nu părea îngrijorată.

— O să înghesuim noi patul la loc cumva.

— Parcă ziceai că simt trei dormitoare?

— Al treilea e camera ei de lucru manual. Ar fi nevoie de un miracol să faci loc unui pat acolo.

A râs, relaxată. Crezusem că avea de gând să mai petreacă timp cu mama ei, dar vorbea de parcă şederea ei în Phoenix era ceva ce tinea de trecut, şi nu de viitor. Am recunoscut sentimentul de uşurare care m-a cuprins când am înţeles asta, însă m-am străduit să nu mi se citească pe chip.

— Cum era camera ta când locuiai acolo?

S-a îmbujorat discret.

— Ăă, dezordonată. Nu sunt foarte organizată.

— Povesteşte-mi despre asta.

Mi-a aruncat din nou privirea aceea de felul „cred că glumeşti”, însă când n-am retras întrebarea, mi-a făcut pe plac, desenând formele în aer cu mâinile.

— E o cameră îngustă. Lângă peretele sudic se afla un pat dublu, iar pe peretele nordic aveam o comodă cu sertare, sub fereastră, cu un spaţiu de trecere destul de îngust între ele. Aveam un dressing în care puteam intra, şi asta ar fi fost destul de cool, dacă l-aş fi menţinut suficient de ordonat ca să pot efectiv intra în el. Camera mea de aici e mai mare şi nu-i aşa dezastru în ea, dar asta pentru că n-am stat suficient ca să fac o dezordine serioasă.

Mi-am menţinut o expresie neutră, ascunzând faptul că ştiam foarte bine cum era camera aceea şi surprinderea că dormitorul ei din Phoenix fusese şi *mai* dezordonat.

— Ăă... S-a uitat la mine să vadă dacă mai vreau şi alte detalii şi am dat din cap încurajator. Ventilatorul din tavan era stricat, funcţiona doar becul, aşa că aveam un ventilator mare şi zgomotos pe comodă. Vara se auzea ca un tunel aerodinamic. Dar tot dormeam mai bine cu sunetul

ăla decât cu ploaia de aici. Sunetul ploii nu-i suficient de *uniform* aici.

Gândul la ploaie m-a făcut să mă uit la cer şi am rămas şocat că aproape se întunecase. Nu înţelegeam felul în care timpul se modela şi se comprima atunci când eram cu ea. Cum de se terminase deja timpul nostru împreună?

Bella mi-a înţeles greşit preocuparea.

— Ai terminat? m-a întrebat ea, părând uşurată.

— Nici pe departe, i-am spus. Dar tatăl tău va sosi curând acasă.

— Charlie! a spus şocată, de parcă uitase de existenţa lui. Cât o fi ceasul?

A privit ceasul de pe bord chiar în timp ce punea întrebarea. M-am uitat la nori – deşi erau denşi, era evident locul în care se ascundea soarele în spatele lor.

— Suntem în amurg, am spus eu.

Momentul când vampirii puteau ieşi afară la joacă, când nu trebuia să ne temem că un nor plimbăreţ ne-ar putea da de gol, când puteam să ne bucurăm de ultimele rămăşiţe ale luminii pe cer fără să ne facem griji că am fi expuşi.

Am privit înspre Bella şi am văzut că se uita curioasă la mine, ghicind mai multe din tonul meu decât din cuvintele pe care le rostisem.

— Este cel mai sigur moment al zilei pentru noi, i-am explicat. Este cel mai uşor acum. Dar este şi cel mai trist, într-un fel... sfârşitul altei zile, reîntoarcerea nopţii. Atâţia ani de noapte. Am încercat să las la o parte tristeţea din glas, întunericul este atât de previzibil, nu crezi?

— Mie îmi place noaptea, a spus ea, pe dos, ca de obicei. Fără întuneric, n-am vedea niciodată stelele. O încruntătură i-a modificat expresia feţei. Nu că le-am vedea prea mult aici.

Am râs când i-am văzut căutătura. Deci, tot nu era complet împăcată cu Forks. M-am gândit la stelele din Phoenix, pe care le descrisese şi m-am întrebat dacă erau ca stelele din Alaska – atât de strălucitoare, de clare şi *de aproape.* Mi-am dorit s-o fi putut duce acolo în seara aceea ca să facă o comparaţie. Insă ea trebuia să ducă o viaţă

normală.

— Charlie va ajunge în câteva minute, i-am spus.

Îi auzeam mintea de departe, de la vreun kilometru şi jumătate, şofând încet către casă. Se gândea la Bella.

— Aşa că, am continuat, dacă nu vrei să îi spui că ieşi cu mine sâmbătă...

Am înţeles că existau multe motive pentru care Bella nu ar fi vrut ca tatăl ei să ştie despre implicarea mea. Dar mi-aş fi dorit... nu doar pentru că aveam nevoie de încurajare în plus ca să am grijă la siguranţa ei, nu doar pentru că credeam că ameninţarea la adresa familiei mele m-ar fi ajutat să-mi controlez monstrul. Mi-aş fi dorit ca ea *să vrea* ca tatăl»

ei să mă cunoască. Să vrea să fac parte din viaţa normală pe care o ducea.

— Mersi, dar mai bine nu, a spus ea repede.

Bineînţeles că era o dorinţă imposibilă. La fel ca multe altele.

A început să-şi aranjeze lucrurile, pregătindu-se să plece.

— Deci, e rândul meu mâine? a întrebat ea şi m-a privit cu ochi strălucitori şi curioşi.

— Cu siguranţă că nu! Ţi-am spus că n-am terminat, nu?

S-a încruntat, nedumerită.

— Ce altceva mai e?

Totul.

— Vei afla mâine.

Charlie se apropia. M-am întins să-i deschid portiera şi am auzit cum inima a început să-i bată mai tare şi neregulat. Ochii ni s-au întâlnit şi asta *a părut* iar ca o invitaţie. Oare aveam voie să-i mai ating faţa, doar o singură dată?

Şi apoi am încremenit cu mâna pe mânerul portierei.

O altă maşină se apropia de după colţ. Nu era a lui Charlie, el era la două străzi distanţă, aşa că nu băgasem în seamă gândurile acelea necunoscute care se îndreptau, am presupus, spre una dintre celelalte case de pe stradă.

Un singur cuvânt însă mi-a atras atenţia.

Vampiri.

Ar trebui să fie suficient de sigur pentru băiat. Nu avem de ce să dăm peste vampiri aici, a gândit mintea, *chiar dacă ăsta-i teritoriu neutru. Sper că am făcut bine să-l aduc în oraş.*

Care erau şansele?

— Nu este bine, am şoptit.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Bella, neliniştindu-se când m-a văzut schimbându-mă la faţă.

Nu mai puteam face nimic acum. Ce ghinion afurisit!

— Încă o complicaţie, am recunoscut.

Maşina a cotit pe strada scurtă, îndreptându-se direct spre casa lui Charlie. Când farurile mi-au luminat automobilul, am auzit o reacţie tânără şi entuziastă de la cealaltă minte din vechiul Ford Tempo.

Uau! Aia e o S60 R? N-am văzut niciodată una în realitate. Super! Mă întreb cine şofează aşa ceva pe aici? Grilă pe faţă vopsită la comandă... cauciucuri de curse... Cred că rupe şoseaua în două. Trebuie să mă uit un pic la ţeava de eşapament...

Nu m-am concentrat asupra băiatului, deşi în orice altă zi m-aş fi bucurat de interesul lui de cunoscător în materie de maşini. I-am deschis portiera Bellei, mai larg decât era necesar, apoi m-am retras, aplecându-mă către luminile care se apropiau, aşteptând.

— Charlie este după colţ, am avertizat-o.

Bella a sărit repede afară în ploaie, dar nu avea timp să ajungă în casă înainte să ne vadă împreună. A închis portiera, însă apoi a ezitat, uitându-se lung la maşina care se apropia.

Automobilul a parcat cu faţa spre al meu, cu farurile îndreptate direct spre interiorul maşinii mele.

Şi deodată gândurile bătrânului au început să ţipe de şoc şi teamă.

Îngheţatul! Vampirul! Cullen!

M-am uitat prin parbriz şi i-am întâlnit privirea.

Nu aveam cum să remarc vreo asemănare cu bunicul său. Nu-l văzusem niciodată pe Ephraim în forma sa

umană. Dar fără îndoială, acesta era Billy Black cu fiul său, Jacob.

De parcă mi-ar fi confirmat presupunerea, băiatul s-a aplecat în faţă zâmbind.

Oh, uite-o pe Bella.

O parte din mine a remarcat că într-adevăr Bella făcuse nişte pagube când flirtase cu el în La Push.

Eu eram totuşi mai concentrat asupra tatălui, cel care ştia.

Avusese dreptate mai înainte – acesta era teritoriu neutru. Aveam acelaşi drept ca el să fiu aici, iar el ştia asta. Mi-am dat seama după felul în care i s-a crispat faţa înfricoşată şi furioasă, după încleştarea maxilarului.

Ce caută aici? Ce să fac?

Eram în Forks de doi ani. Nimeni nu fusese rănit până acum. Dar era la fel îngrozit, de parcă am fi măcelărit zilnic pe câte cineva.

M-am uitat urât la el, arătându-mi dinţii doar puţin, ca răspuns instinctiv la ostilitatea lui.

N-ar fi fost totuşi bine să-l stârnesc pe bătrân. Carlisle avea să fie nemulţumit dacă făceam ceva să-l îngrijorez pe Billy Black. Puteam doar să sper că el adera la tratat mai bine decât o făcuse fiul lui.

M-am retras, iar băiatul mi-a apreciat sunetul cauciucurilor – doar vag legale pentru o maşină de oraş – care au scârţâit pe asfaltul umed. S-a întors să analizeze ţeava de eşapament când m-am îndepărtat.

Am trecut pe lângă Charlie la următoarea cotitură, încetinind automat când mi-a remarcat viteza cu o încruntătură de poliţist. A înaintat spre casă şi i-am auzit surprinderea înăbuşită din gânduri, nerostită, dar clară, când a remarcat maşina din faţa casei lui. A uitat complet de Volvo-ul argintiu care încălcase limita de viteză.

M-am oprit la două străzi depărtare şi am lăsat maşina discret lângă pădure între două locuri de parcare mai largi. În câteva secunde eram ud până la piele şi ascuns printre ramurile groase ale molidului care dădea spre curtea ei din spate, acelaşi în care mă ascunsesem în acea primă zi

însorită.

Îmi venea greu să îl urmăresc pe Charlie. Nu am auzit nimic îngrijorător în gândurile lui vagi. Doar entuziasm – probabil că era bucuros de musafiri. Nimeni nu spusese nimic care să-l supere... încă.

Mintea lui Billy era o aglomeraţie de întrebări când Charlie l-a salutat şi l-a condus înăuntru. Din ce mi-am putut da seama, Billy nu luase nicio decizie. M-am bucurat să aud că, deşi era îngrijorat, se gândea totuşi la tratat. Speram ca asta să îl facă să păstreze tăcerea asupra subiectului.

Băiatul a urmat-o pe Bella când ea a evadat în bucătărie – ah, se simţea din fiecare gând că era îndrăgostit. Dar nu era greu să îi ascult mintea, ca în cazul lui Mike Newton sau al celorlalţi admiratori. Mintea lui Jacob Black era foarte... frumoasă, pură şi sinceră. Îmi amintea un pic de mintea Ange- lei, doar că nu era la fel de modestă. Deodată mi-a părut rău că acest băiat se născuse duşmanul meu. Era uşor să te afli în mintea lui, iar asta era ceva rar întâlnit. Aproape odihnitor.

În camera de zi, Charlie observase că Billy părea absent, dar nu a întrebat nimic. Între ei exista o încordare din cauza unei neînţelegeri din trecut.

Jacob o întreba pe Bella despre mine. Când mi-a auzit numele, a râs.

— Bănuiesc că asta explică totul, a spus el. Chiar mă întrebam de ce se poartă tata aşa ciudat.

— Aşa-i, a răspuns Bella cu o inocenţă exagerată. Lui nu-i plac cei din familia Cullen.

— Bătrân superstiţios, a murmurat băiatul.

Da, ar fi trebuit să prevăd că se va întâmpla aşa. Desigur, membrii mai tineri ai tribului aveau să le vadă istoria ca pe nişte mituri – jenante, amuzante, cu atât mai mult, cu cât vârstnicii priveau totul cu atâta seriozitate.

Bella şi Jacob s-au alăturat taţilor lor în sufragerie. Bella se uita mereu spre Billy în timp ce el şi cu Charlie priveau la televizor. Aveam impresia că aşteaptă să se întâmple ceva rău.

Însă nu s-a întâmplat nimic. Cei doi au plecat înainte să se facă prea târziu. La urma urmei, Jacob avea şcoală a doua zi. I-am urmat pe jos până la graniţa dintre teritoriile noastre, doar ca să mă asigur că Billy nu-i cerea fiului său să întoarcă maşina. Insă gândurile îi erau tot confuze. Se gândea la nume pe care eu nu le cunoşteam, la oameni pe care avea să-i consulte în seara aceea. Chiar dacă el era panicat, ştia ce aveau să spună ceilalţi bătrâni. Faptul că văzuse un vampir în carne şi oase îl neliniştise, dar asta nu schimba nimic.

Când au depăşit punctul până unde îi puteam auzi, m-am simţit destul de sigur că nu exista vreun pericol nou. Billy avea să respecte regulile. Ce altceva îi rămânea de făcut? Dacă noi încălcăm tratatul, bătrânii nu puteau face de fapt nimic. Îşi pierduseră colţii. Dar dacă *ei* încălcau tratatul... Ei bine, noi eram mai puternici. Şapte în loc de cinci. Cu siguranţă, asta avea să-i facă mai precauţi.

Deşi Carlisle nu ne-ar fi permis niciodată să impunem tratatul în felul acela. În loc să revin acasă la Bella, am decis să fac un ocol pe la spital. Tata era de gardă în seara aceea.

Îi auzeam gândurile din camera de gardă. Consulta un şofer de tir din Olympia cu o rană perforată la mână. Am intrat la primiri urgenţe şi am recunoscut-o pe Jenny Austin la ghişeu. Era ocupată cu un telefon primit de la fiica ei adolescentă şi abia mi-a băgat în seamă salutul când am trecut pe lângă ea.

Nu voiam să-l întrerup pe tata, aşa că am trecut pe lângă perdeaua în spatele căreia consulta şi m-am dus direct la el în cabinet. Sigur avea să-mi recunoască sunetul paşilor – neînsoţiţi de bătăi de inimă – şi apoi mirosul. Avea să-şi dea seama că voiam să-l văd, dar şi că nu era o urgenţă.

Mi s-a alăturat în cabinet câteva minute mai târziu.

— Edward? E totul în regulă?

— Da. Voiam să afli imediat – Billy Black m-a văzut acasă la Bella în seara asta. Nu i-a spus nimic lui Charlie, dar...

— Hmmm, a spus Carlisle. *Suntem aici de ceva vreme* şi *ar fi neplăcut dacă s-ar ivi tensiuni din nou.*

— Probabil că nu este nimic. Doar că nu era pregătit să se afle la doi metri de *un îngheţat.* Ceilalţi îl vor linişti. La urma urmei, ce pot să facă în privinţa asta?

Carlisle s-a încruntat.

— *Nu ar trebui să gândeşti aşa.* Chiar dacă şi-au pierdut protectorii, noi nu reprezentăm un pericol pentru ei.

— Nu. Sigur că nu.

A clătinat din cap, întrebându-se ce ar fi de făcut în continuare. Nu părea să existe vreo alternativă, doar să ignorăm această întâlnire ghinionistă. Şi eu ajunsesem deja la aceeaşi concluzie.

— O să... vii acasă în curând? a întrebat Carlisle pe neaşteptate.

Mi s-a făcut ruşine imediat ce mi-a adresat întrebarea.

— Esme e supărată pe mine?

— Nu e supărată *pe* tine... ci *din cauza* ta. *Îşi face griji. Îi e dor de tine.*

Am oftat şi am dat din cap. Bella avea să fie în siguranţă la ea în casă pentru câteva ore. Probabil.

— Mă duc acum acasă.

— Mulţumesc, fiule.

*

Mi-am petrecut seara cu mama, lăsând-o să se agite un pic în jurul meu. M-a pus să mă schimb în haine uscate – mai mult ca să protejeze podelele pe care se chinuise atâta timp să le finiseze, nu din alt motiv. Ceilalţi plecaseră şi mi-am dat seama că ea le ceruse asta; Carlisle îi telefonase înainte. Am apreciat liniştea. Ne-am aşezat la pian împreună şi am cântat în timp ce vorbeam.

— Cum eşti *cu adevărat,* Edward? a fost prima ei întrebare.

Nu era o întrebare întâmplătoare. Era neliniştită să-mi afle răspunsul.

— Nu sunt... foarte sigur, i-am spus eu cu sinceritate. E cu suişuri şi coborâşuri.

Esme a ascultat notele un moment, atingând uneori câte o clapă care se armoniza cu melodia.

— Ea îţi provoacă durere.

Am clătinat din cap.

— Eu îmi provoc durere. Nu este vina ei.

— Nu e nici vina ta.

— Sunt ceea ce simt.

— Şi asta nu e vina ta.

Am zâmbit fără umor.

— Dai vina pe Carlisle?

— Nu. Dar tu?

— Nu.

— Atunci de ce te învinovăţeşti pe tine?

Nu aveam un răspuns pregătit. Într-adevăr, nu-i purtam ranchiună lui Carlisle pentru ceea ce făcuse, şi totuşi... nu trebuia să fie cineva vinovat? Nu eu eram acela?

— Nu-mi place să te văd suferind.

— Nu este totul numai suferinţă.

Nu încă.

— Fata asta... te face fericit?

Am oftat.

— Da... când nu mă sabotez singur. Chiar mă face.

— Atunci e în regulă.

A părut uşurată.

M-am strâmbat.

— Chiar e?

N-a răspuns, ci mi-a analizat răspunsurile în minte, imaginându-şi faţa lui Alice, gândindu-se la viziunile ei. Aflase de pariu şi că eu eram la curent. Era supărată pe Jasper şi pe Rose.

— Ce va însemna moartea ei pentru el?

Am tresărit şi mi-am smuls degetele de pe clape.

— Îmi pare rău, a spus ea repede. N-am vrut să...

Am clătinat din cap, iar ea a tăcut. M-am uitat la mâinile mele, reci şi osoase, neomeneşti.

— Nu ştiu..., am şoptit. Cum aş putea să trec peste asta. Nu văd nimic... nimic după asta.

Mi-a cuprins umerii cu braţele şi şi-a împletit strâns

degetele.

— Asta nu se va întâmpla. Ştiu că nu se va întâmpla.

— Mi-aş dori să pot fi la fel de sigur.

M-am uitat la mâinile ei, care semănau un pic cu ale mele, şi totuşi erau diferite. Nu le puteam urî în acelaşi mod. Şi ale ei erau tot de piatră, dar... nu erau mâinile unui monstru. Erau mâinile unei mame, blânde şi delicate.

— Sunt sigură. Nu o vei răni.

— Deci ai pariat alături de Alice şi Emmett, din câte văd.

Şi-a desfăcut degetele ca să mă pocnească uşor peste umăr.

— Nu-i de glumă cu asta.

— Nu, nu este.

— Dar când Jasper şi Rosalie vor pierde, n-o să mă supăr dacă Emmett le va face puţin în ciudă.

— Mă îndoiesc că te va dezamăgi în privinţa asta.

— Nici tu nu mă vei dezamăgi, Edward. Fiule, te iubesc foarte mult. După ce va trece partea cea mai grea... o să fiu foarte fericită, să ştii. Cred că o s-o iubesc pe fata asta.

M-arn uitat la ea şi am arcuit sprâncenele.

— Nu ai fi atât de rău s-o ţii departe de mine, nu-i aşa?

— Acum vorbeşti de parcă ai fi Alice.

— Nu ştiu de ce o contrazici mereu pe Alice. E mai uşor să accepţi inevitabilul.

M-am încruntat, dar am început din nou să cânt.

— Ai dreptate, i-am spus după un moment. Nu-i voi face rău.

— Bineînţeles că nu.

Şi-a lăsat braţele în jurul meu şi după câteva momente mi-am sprijinit capul de creştetul ei. Esme a oftat şi m-a îmbrăţişat şi mai strâns. Asta m-a făcut să mă simt ca un copil. Aşa cum îi spusesem şi Bellei, nu aveam amintiri din copilăria mea umană, nimic concret. Îmi aduceam totuşi aminte unele senzaţii, iar una dintre ele era a unor braţe care mă cuprindeau. Probabil că şi mama mea biologică mă ţinuse în braţe. Probabil că mă alinase în aceeaşi manieră.

Când am terminat cântecul, am oftat şi m-am îndreptat de spate.

— Te duci la ea acum?

— Da.

S-a încruntat, nedumerită.

— Şi ce faci acolo toată noaptea?

Am zâmbit.

— Mă gândesc... şi ard. Şi ascult.

Mi-a atins gâtul.

— Nu-mi place că asta îţi provoacă durere.

— Asta este partea cea mai uşoară. Crede-mă.

— Şi partea cea mai grea?

M-am gândit un moment. Erau multe răspunsuri care puteau fi adevărate, însă unul dintre ele era cel mai *adevărat.*

— Cred că... faptul că nu pot fi om cu ea. Că versiunea cea mai bună de viitor este cea imposibilă.

Esme s-a încruntat.

— Totul va fi bine, Esme.

Îmi venea uşor s-o mint. Eu eram singurul care putea minţi în casa asta.

— Da, va fi bine. Bella nu putea să fie pe mâini mai bune.

Am râs, din nou fără umor. Insă aveam să-i dovedesc mamei că avea dreptate.

Capitolul 14

Mai aproape

În noaptea aceea, atmosfera a fost liniştită în camera Bellei. Nici măcar ploaia intermitentă, care de obicei o neliniştea, nu a mai deranjat-o. În ciuda durerii şi eu am fost liniştit – mai calm decât fusesem în propria casă cu braţele mamei în jurul meu. Bella mi-a îngânat numele în somn, aşa cum făcea adesea, şi a zâmbit în timp ce-l rostea.

De dimineaţă, Charlie i-a remarcat dispoziţia veselă la micul dejun, şi a fost rândul meu să zâmbesc. Măcar, de

bine, de rău, şi eu o făceam pe ea fericită.

A suit rapid la mine în maşină astăzi, cu un zâmbet larg şi entuziasmat, părând la fel de dornică să fim împreună cum eram şi eu.

— Cum ai dormit? am întrebat-o.

— Bine. Cum ţi-ai petrecut noaptea?

— În mod plăcut.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Pot să te întreb ce-ai făcut?

Îmi puteam imagina care ar fi fost nivelul meu de interes dacă ar fi trebuit să petrec opt ore inconştient, fără să am habar de ea. Dar nu eram pregătit să răspund acum la această întrebare... sau poate niciodată.

— Nu. Astăzi este tot rândul meu.

A oftat şi a dat ochii peste cap.

— Nu cred că mai e ceva ce nu ţi-am spus.

— Povesteşte-mi despre mama ta.

Era unul dintre subiectele mele preferate, pentru că era, în mod evident, şi unul dintre preferatele ei.

— Bine. Ăă, cred că mama mea e cam... sălbatică? Nu aşa cum este sălbatic un tigru, o vrabie sau o căprioară. Pur şi simplu, nu se simte bine dacă este închisă în colivie. Bunica mea – care era absolut normală, apropo, şi nu avea habar cum ajunsese mama să fie aşa cum este – o numea „himeră”. Am avut impresia că n-a fost chiar floare la ureche să o crească pe mama în anii adolescenţei. În fine, e destul de greu pentru ea să stea prea mult timp în acelaşi loc. Faptul că are ocazia să călătorească alături de Phil, fără vreo destinaţie anume în minte... păi, cred că o face mai fericită decât am văzut-o vreodată. Să ştii că totuşi s-a zbătut foarte mult pentru mine. Să facă faţă acestor aventuri de weekend şi schimbatului permanent al joburilor. Am făcut tot ce-am putut ca s-o mai eliberez de chestiile casnice. Îmi închipui că Phil va face la fel. Mă simt... oarecum ca o fiică rea. Pentru că simt un pic uşurată, ştii ce zic? A făcut o faţă spăsită, întorcând palmele în sus. Nu mai trebuie să stea într-un singur loc de-acum. Asta chiar e o greutate luată de pe umerii ei. Şi apoi

Charlie... nu mă gândisem niciodată că ar avea nevoie de mine, însă chiar are. Casa aia este prea goală pentru el.

Am dat din cap înţelegător, trecând prin avalanşa de informaţii. Îmi doream să o cunosc pe această femeie care contribuise aşa mult la formarea caracterului Bellei. O parte din mine ar fi preferat ca Bella să fi avut o copilărie mai uşoară, mai tradiţională – să fi avut ocazia să fie cu adevărat copil. Dar nu ar mai fi fost aceeaşi persoană şi, sincer acum, nu părea să aibă niciun fel de resentimente. Îi plăcea să fie ea cea care are grijă de ceilalţi, îi plăcea să fie necesară.

Probabil că acesta era adevăratul secret care explica atracţia ei pentru mine. Oare existase vreodată cineva care să aibă mai multă nevoie de ea?

Am condus-o până la uşa clasei, după care dimineaţa a trecut cam ca ziua anterioară. Alice şi cu mine am traversat ora de sport ca somnambulii. Am privit-o pe Bella din nou prin ochii Jessicăi Stanley observând, la fel ca şi fiinţa aceea umană, cât de puţin părea să fie Bella prezentă la oră.

Mă întreb de ce Bella nu vrea să vorbească despre asta? gândea Jessica. *Probabil că vrea să-l ţină pentru ea. Decât dacă mi-a zis adevărul şi nu se întâmplă de fapt nimic între ei.* A trecut în revistă în minte conversaţia cu Bella de miercuri dimineaţă în care Bella negase – *Nu e nimic de genul acela,* atunci când o întrebase despre sărutat – şi concluzia ei că Bella păruse dezamăgită.

Ar fi o adevărată tortură, a gândit Jessica acum. *Să te uiţi, dar să nu poţi atinge.*

Cuvintele ei m-au făcut să tresar.

Tortură? În mod clar era o exagerare, însă... oare putea aşa ceva să-i provoace Bellei durere – oricât de mică ar fi aceasta? în mod sigur nu, din moment ce ştia cum stau lucrurile în cazul nostru. M-am încruntat şi am surprins privirea întrebătoare a lui Alice. Am clătinat din cap spre ea.

Pare destul de fericită, gândea Jessica, uitându-se la Bella, care privea în gol prin lucarne. *Trebuie să mă fi minţit. Ori s-au mai întâmplat chestii noi între timp.*

Oh! Nemişcarea bruscă a lui Alice m-a alertat în acelaşi

timp cu exclamaţia ei mentală. Imaginea din mintea ei arăta cantina, cândva în viitorul apropiat şi...

Măi să fie, era şi timpul! a gândit ea, afişând un zâmbet larg pe faţă.

Imaginile s-au derulat – Alice stătea în spatele meu la cantină astăzi, vizavi de Bella la masă. Prezentarea foarte scurtă. Începutul nu era încă fixat. Se schimba în funcţie de alţi factori. Dar avea să se întâmple curând, dacă nu chiar azi.

Am oftat, aruncând absent fluturaşul peste fileu. A zburat mai bine decât ar fi făcut-o dacă aş fi fost atent şi am marcat un punct când instructorul a fluierat sfârşitul orei. Alice se îndrepta deja spre uşă.

— Nu mai fi şi *tu aşa copil! Nu-i mare lucru. Şi deja văd că n-o să mă opreşti.*

Am închis ochii şi am clătinat din cap.

— Nu, *nu va fi* mare lucru, am încuviinţat încet în timp ce mergeam împreună.

— Pot să am răbdare. Paşi mici.

Am dat ochii peste cap.

Mereu mă simţeam uşurat atunci când puteam să las deoparte punctele de vedere ale altora şi să o văd pur şi simplu eu însumi pe Bella, însă tot mă gândeam la presupunerile Jessicăi atunci când Bella a intrat pe uşa clasei. A zâmbit larg şi călduros, şi mi s-a părut *într-adevăr* că era foarte fericită. Nu trebuia să-mi fac griji de lucrurile care erau imposibile, de vreme ce pe ea n-o deranjau.

Aveam o serie de întrebări pe care şovăisem să i le adresez până acum. Dar având gândurile Jessicăi încă în minte, am devenit brusc mai degrabă curios decât contrariat.

Ne-am aşezat la masa noastră obişnuită şi Bella a luat mâncarea pe care i-o cumpărasem – fusesem mai rapid decât ea astăzi.

— Povesteşte-mi despre primul băiat cu care te-ai *întâlnit,* i-am spus.

A făcut ochii mari şi s-a îmbujorat. A ezitat.

— Nu vrei să-mi spui?

— Nu sunt sigură... ce anume se ia în calcul.

— Începe de la nivelul cel mai de jos, i-am sugerat.

S-a uitat în tavan, gândindu-se cu buzele ţuguiate.

— Păi atunci, cred că a fost vorba despre Mike – alt Mike, a spus ea rapid când m-am schimbat la faţă. A fost partenerul meu de dans când eram în clasa a şasea. Am fost invitată la party-ul de ziua lui – a fost un film. A zâmbit. Am văzut al doilea film din seria *Băieţii de la Mighty Ducks.* Am fost singura care s-a dus. Apoi lumea a zis că am fost la o întâlnire. Nu ştiu cine pornise zvonul.

În casa tatălui ei văzusem poze cu ea la şcoală, aşa că aveam o imagine mentală cu Bella la vârsta de unsprezece ani. Părea că lucrurile nu erau foarte diferite pentru ea atunci.

— Poate că ai scăzut cam mult nivelul.

A surâs larg.

— Ai spus de la nivelul cel mai de jos.

— Continuă, atunci.

Şi-a strâns buzele într-o parte în timp ce se gândea.

— Câteva prietene se duceau la patinoar cu nişte băieţi. Aveau nevoie de mine ca să fie perechi. N-aş fi mers, dacă aş fi ştiut că urma să fiu cuplată cu Reed Merchant. S-a cutremurat delicat. Şi plus de asta, cum era de aşteptat, mi-am dat seama destul de repede că patinajul era o idee proastă. Accidentările mele au fost minore, însă partea bună a fost că am putut să stau la snack-bar şi să citesc tot restul serii.

A zâmbit, aproape... triumfătoare.

— Putem să trecem la o întâlnire adevărată?

— Adică te referi la un moment în care cineva m-a invitat din timp şi apoi am mers undeva doar noi doi?

— Da, bănuiesc că merge definiţia asta.

A zâmbit la fel de triumfător.

— Atunci îmi pare rău, n-am nimic pentru tine.

M-am încruntat.

— Nu te-a mai invitat nimeni la o întâlnire înainte să vii aici? Serios?

— Nu sunt ferm convinsă. Asta-i o întâlnire? Sau suntem

ca doi prieteni care petrec timp împreună? A strâns din umeri. Nu că ar conta prea mult. N-am avut niciodată timp nici pentru una, nici pentru alta. Şi după o vreme se duce vorba şi nu te mai invită nimeni.

— Chiar erai ocupată pe bune? Sau doar inventai scuze cum faci şi aici?

— Ocupată pe bune, a insistat ea, puţin jignită. Să ţii o gospodărie îţi ia destul timp, plus că mai aveam de regulă şi un job cu normă redusă, ca să nu mai zic de şcoală. Dacă vreau să merg la facultate, o să am nevoie de o bursă completă şi....

— Să nu-ţi uiţi ideea, am întrerupt-o. Înainte să trecem la următorul subiect, aş vrea să-l terminăm pe acesta. Dacă nu ai fi fost atât de ocupată, dintre invitaţiile pe care le primeai, erau şi unele pe care ţi-ar fi făcut plăcere să le accepţi?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nu prea. Adică, nimic în afară de o simplă ieşire în oraş. Băieţii aceia nu erau prea interesanţi.

— Dar alţii? Dintre cei care nu te-au invitat în oraş?

A clătinat din cap, iar ochii ei limpezi au părut că nu ascund nimic.

— Nu le acordam prea mare importanţă.

Ochii mi s-au îngustat.

— Deci, nu ai întâlnit niciodată pe cineva pe care să îl doreşti?

A oftat din nou.

— Nu în Phoenix.

Ne-am privit unul pe altul pentru un moment în timp ce procesam informaţia că, aşa cum ea era prima mea dragoste, având în vedere ceea ce îmi povestise, şi eu eram prima ei... să zicem pasiune, măcar. Această potrivire îmi provoca încântare într-un mod ciudat, dar totodată mă şi neliniştea. În mod clar, era un mod nefiresc şi nesănătos pentru ca ea să-şi înceapă viaţa sentimentală. Şi apoi mai era şi ştiinţa că avea să fie şi prima, şi ultima iubire pentru mine. Nu avea să fie la fel pentru inima unei fiinţe umane.

— Ştiu că nu-i ziua mea, dar...

— Nu, nu este.

— Haide, a insistat ea. Tocmai ţi-am revărsat aici tot trecutul meu jenant de lipsit de întâlniri cu băieţi.

Am zâmbit.

— Sincer, al meu este destul de asemănător – mai puţin patinajul şi aniversările false. Nici eu nu am acordat prea mare importanţă.

Arăta de parcă nu mă credea, dar era adevărat. Avusesem şi eu câteva oferte pe care le refuzasem. Nu chiar acelaşi tip de oferte, am recunoscut în sinea mea, imaginându-mi faţa îmbufnată a Tanyei.

— La ce universitate ai vrea să mergi? am întrebat-o.

— Ăăă.. A clătinat puţin din cap, parcă pentru a se adapta la noul subiect. Păi, înainte credeam că Universitatea de Stat din Arizona era cea mai practică pentru că puteam să nu mai plec de acasă. Dar dacă mama se tot plimbă de colo colo, bănuiesc că aria mi se lărgeşte. Când am venit aici... ei bine, m-am bucurat că Charlie nu locuieşte suficient de aproape de statul Washington ca să nu iau o decizie chiar *atât de* practică.

— Denigrezi universitatea minunatului nostru stat?

— N-am nimic cu instituţia – doar cu vremea.

— Şi dacă ar fi să poţi să mergi oriunde – dacă banii nu ar fi o problemă – unde ai merge?

În timp ce ea se gândea la întrebarea mea despre acel viitor ipotetic, am încercat să-mi imaginez un viitor din care aş fi putut şi *eu* face parte. Bella la douăzeci de ani, la douăzeci şi doi, douăzeci şi patru... cât ar fi trecut până când m-ar fi depăşit, aşa neschimbător cum eram? Aş fi acceptat limitarea în timp dacă asta însemna că e sănătoasă, că e fiinţă umană şi e fericită. Dacă aş reuşi să nu mai reprezint un pericol pentru ea, dacă aş reuşi să fiu potrivit pentru ea, dacă m-aş integra în acea imagine idilică pentru fiecare secundă din timpul pe care ea mi l-ar fi acordat.

M-am întrebat din nou cum aş putea face asta – să fiu cu ea fără să-i influenţez negativ viaţa. Să rămân în primăvara Persefonei, să o ţin departe de infernul meu.

Era uşor de văzut că ea nu ar fi fost fericită în locurile în care mă izolam de obicei. Evident. Dar atâta timp cât mă voia, aveam să o urmez. Avea să însemne multe zile petrecute în casă, fără prea mare activitate, însă era un preţ infim, abia dacă merita menţionat.

— Trebuie să mai fac nişte cercetări. Majoritatea şcolilor bune se află în zone cu zăpadă. A surâs larg. Mă întreb cum or fi universităţile în Hawaii?

— Minunate, cu siguranţă. Şi după şcoală? Ce urmează?

Mi-am dat seama cât de important era pentru mine să ştiu planurile *ei* de viitor. Ca să nu le deraiez. Ca să pot modela acel viitor puţin probabil în cea mai bună versiune pentru ea.

— Ceva care să aibă legătură cu cărţile. M-am gândit mereu că voi preda ca – bine, nu *chiar* ca mama. Dacă aş putea... mi-ar plăcea să predau la nivel de colegiu undeva – poate la un colegiu de stat. Să predau un curs opţional de literatură, astfel încât toţi cei care se înscriu să vină pentru că au dorit-o.

— Asta ai vrut mereu?

A strâns din umeri.

— În mare parte, da. La un moment dat mă gândeam că aş putea să lucrez pentru o editură – ca redactor sau ceva de genul. A strâmbat din nas. Am făcut nişte cercetări şi am aflat că-i mult mai uşor să găseşti de lucru ca profesoară. Mult mai practic.

Toate visurile ei aveau aripile tăiate – nu erau ca acelea ale adolescenţilor obişnuiţi care credeau că vor schimba lumea. În mod clar, o consecinţă a faptului că fusese expusă la realitate cu mult mai devreme decât ar fi trebuit.

A muşcat din covrig şi a mestecat gânditoare. Mă întrebam dacă se mai gândea la viitor sau la altceva. M-am întrebat dacă mă zărea şi pe mine în viitorul acela.

Mi-a zburat mintea la ziua de mâine. Ideea unei zile întregi petrecute cu ea ar fi trebuit să mă încânte peste măsură. Atât de mult timp! Dar nu mă gândeam decât la momentul în care avea să vadă cine eram eu cu adevărat. Momentul în care nu mă mai puteam ascunde după masca

aceasta umană. Am căutat să-mi imaginez reacţia ei şi, deşi greşeam de multe ori atunci când încercam să-i ghicesc sentimentele, ştiam că existau doar două direcţii. Singura reacţie validă în afară de repulsie avea să fie groaza.

Voiam să cred că exista o a treia posibilitate. Că ea avea să uite ce eram, aşa cum o făcuse atât de des în trecut. Că avea să mă accepte în ciuda a toate. Nu puteam totuşi să-mi imaginez această opţiune.

Aveam curajul să-mi ţin promisiunea? Puteam trăi cu mine însumi dacă îi ascundeam latura aceasta?

M-am gândit la prima ocazie când îl văzusem pe Carlisle în lumina soarelui. Eram foarte tânăr atunci, încă obsedat de sânge mai presus de orice altceva, dar imaginea aceea îmi atrăsese atenţia într-un fel în care puţine alte lucruri mi-o mai atrăseseră înainte. Deşi aveam încredere oarbă în Carlisle, deşi începusem deja să-l iubesc, simţisem teamă. Era prea imposibil, prea extraterestru. Instinctul meu de apărare se activase şi rămăsese aşa câteva momente lungi înainte ca gândurile calme şi reconfortante ale lui Carlisle să poată avea efect asupra mea. Într-un final m-a convins să păşesc în soare chiar eu, să văd că nu era periculos.

Şi-mi amintesc că m-am văzut pe mine în lumina puternică a dimineţii şi am înţeles – mai profund decât înţelesesem până atunci – că nu mai aveam nicio legătură cu şinele meu anterior. Că nu eram om.

Însă nu era corect să mă ascund de Bella. Ar fi fost o minciună prin omisiune.

Am încercat să mi-o închipui alături de mine în poiană, cum ar fi arătat imaginea noastră dacă eu n-aş fi fost un monstru. Era un loc atât de frumos şi de liniştit. Cât de mult mi-aş fi dorit ca ea să se bucure de acel loc cu mine încă acolo!

— *Edward,* a gândit Alice şi nuanţa de panică din tonul ei m-a îngheţat.

Am apărut brusc într-una dintre viziunile lui Alice, privind într-un cerc orbitor de lumină solară. Am fost dezorientat, pentru că tocmai îmi imaginasem că eram cu

Bella acolo – poiana micuţă în care nimeni nu mergea în afară de mine – şi la început nu am fost sigur că vedeam în mintea lui Alice, şi nu într-a mea.

Însă viziunea ei diferea de imaginea din mintea mea – era din viitor, nu din trecut. Bella se uita la mine, pe faţă îi dansau curcubeie şi ochii îi erau de necitit. Deci *eram* suficient de curajos.

— *E acelaşi loc,* a gândit Alice, cu mintea plină de o groază care nu se potrivea cu viziunea ei. Tensiune, poate, dar groază? Ce voia să spună cu „acelaşi loc”?

Şi apoi am văzut.

— *Edward!* a protestat Alice pe un ton piţigăiat. O *iubesc, Edward!*

Însă n-o iubea pe Bella aşa cum o iubeam eu. Viziunea ei era ridicolă. Greşită. Era cumva orbită, vedea imposibilităţi. Minciuni.

Nu trecuse nici jumătate de secundă. Bella încă mesteca, gândindu-se la cine ştie ce mister despre care nu aveam să aflu niciodată. Nu ar fi avut cum să-mi vadă fulgerul de groază de pe faţă.

Era doar o viziune veche. Nu mai era valabilă. Totul se schimbase de atunci.

— *Edward,* trebuie *să discutăm.*

Nu aveam ce să discut cu Alice. Am clătinat din cap uşor, doar o dată. Bella nu a observat.

Gândurile lui Alice erau poruncitoare deja. Mi-a împins în prim-planul minţii imaginea pe care nu suportam să o văd.

— *O iubesc, Edward. Nu te voi lăsa să ignori asta. Plecăm şi va trebui s-o rezolvăm cumva. Îţi dau timp până la sfârşitul orelor. Inventează o scuză – ah!*

Viziunea ei total inofensivă de dimineaţă de la ora de sport i-a întrerupt şirul ordinelor. Prezentarea scurtă. Vedeam exact cum avea să se întâmple, secundă cu secundă. Deci această viziune jignitoare, greşită şi expirată era declanşatorul ce lipsise înainte? Dinţii mi s-au încleştat.

Bine. Vom discuta. Îmi voi sacrifica timpul pe care l-aş fi petrecut cu Bella în această după-amiază, ca să-i arăt lui Alice cât de mult se înşela. Adevărul este că ştiam că nu»

voi avea pace până nu o făceam să vadă că de data aceasta greşea profund.

A văzut cum se schimba viitorul atunci când m-am răzgândit.

— Mulţumesc.

Ciudat, având în vedere turnura de viaţă şi de moarte pe care o luase după-amiaza mea, cât de tare mă afecta faptul că pierdeam timpul acela pe care mă bazasem. Ar fi trebuit să fie un fleac – doar câteva minute, nimic mai mult.

Am încercat să mă debarasez de teroarea pe care mi-o insuflase Alice ca să nu stric acele câteva minute pe care le mai aveam cu Bella.

— Ar fi trebuit să te las să vii singură cu maşina azi, i-am spus, străduindu-mă din răsputeri ca disperarea să nu mi se simtă în voce.

Ochii i s-au ridicat brusc către mine. A înghiţit un nod.

— De ce?

— Plec cu Alice după prânz.

— Aha. S-a bosumflat. E în regulă, nu e departe, pot merge pe jos.

M-am încruntat.

— Nu o să te pun să mergi pe jos acasă. Chiar credea că aveam să o abandonez aşa pur şi simplu? O să îţi aducem camioneta şi ţi-o lăsăm aici.

— N-am cheia la mine, a spus ea şi a oftat.

Ce obstacol imens şi de nedepăşit reprezenta acest detaliu minor pentru ea.

— Chiar nu mă deranjează să merg pe jos, a adăugat.

— Camioneta ta va fi aici şi cheia va fi în contact, i-am spus. Doar dacă nu ţi-este teamă că o poate fura cineva.

Huruitul motorului ei era suficient pe post de alarmă antifurt. Poate chiar mai puternic decât o alarmă adevărată. Am râs forţat la imaginea aceea mentală, însă în exterior s-a auzit un sunet stins.

Bella şi-a ţuguiat buzele, iar ochii i s-au întunecat.

— În regulă, a spus ea.

Oare se îndoia de abilităţile mele? Am încercat să zâmbesc încrezător – eram convins că nu aveam cum să

dau greş cu o sarcină atât de uşoară –, dar muşchii îmi erau prea încordaţi ca să-i şi arăt asta. Nu a părut să observe. Părea că îşi gestionează propria dezamăgire.

— Deci, a spus ea. Unde vă duceţi?

Alice mi-a arătat răspunsul la întrebarea Bellei.

— La vânătoare.

Mi-am dat seama că vocea îmi devenise brusc mai severă. Era ceva pentru care aş fi găsit timp, oricum. Necesitatea acestei excursii era pe cât de frustrantă, pe atât de ruşinoasă. Dar nu aveam să o mint.

— Dacă o să fiu singur cu tine mâine, o să îmi iau orice precauţii pot.

Am privit în ochii ei, întrebându-mă dacă vedea teama din ai mei. Viziunea lui Alice îmi domina abilitatea de a mă aduna. Să ştii că poţi să anulezi dacă vrei. „Te rog, pleacă. Nu te întoarce.”

A coborât privirea, cu faţa mai palidă decât de obicei. Oare avea să mă asculte în sfârşit? Viziunea lui Alice n-ar mai fi însemnat nimic dacă Bella mi-ar fi spus acum să o las în pace. Ştiam că puteam s-o fac, dacă mi-ar fi cerut-o. Îmi simţeam inima gata să se rupă în două.

— Nu, a şoptit ea şi inima mi s-a răsucit în altă direcţie.

O decepţie şi mai groaznică stătea la pândă. A ridicat privirea către mine.

— Nu pot.

— Poate că ai dreptate, am şoptit.

Poate că era, la urma urmei, la fel de ataşată ca mine. S-a aplecat spre mine, cu ochii strânşi de parcă era îngrijorată.

— La ce oră să te aştept mâine?

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi revin, să mă debarasez de sentimentul de pieire. M-am forţat să vorbesc pe un ton mai lejer.

— Depinde... Este sâmbătă, nu vrei să dormi mai mult?

— Nu, a răspuns imediat.

Reacţia ei m-a făcut să vreau să zâmbesc.

— La fel ca de obicei, atunci. Va fi şi Charlie acolo?

A zâmbit larg.

— Nu, se duce la pescuit mâine.

Lucru care în mod clar o bucura, la fel de tare cum atitudinea ei în privinţa respectivă mă înfuria. De ce era aşa de hotărâtă să se lase cu totul la mila mea – la mila celei mai rele părţi din mine?

— Şi dacă nu te mai întorci acasă? am rostit printre dinţi. Ce va crede?

Faţa îi era calmă.

— N-am idee. Ştie că aveam de gând să spăl rufele. Poate că va crede că am căzut în maşina de spălat.

M-am uitat furios la ea – gluma nu mi se păruse nici pe departe amuzantă. Pentru un moment mi-a întors privirea furioasă, după care faţa i s-a relaxat.

A schimbat subiectul.

— Ce vânaţi în seara asta?

Ce ciudat era! Pe de o parte, nu părea să ia pericolul deloc în serios. Pe de altă parte, accepta cu calm cele mai urâte faţete ale vieţii mele.

— Orice găsim în parc. Nu mergem departe.

— De ce te duci cu Alice?

Alice asculta cu atenţie acum.

M-am încruntat.

— Alice este cea mai... înţelegătoare.

Altele erau cuvintele pe care le-aş fi rostit ca să le audă Alice, însă nu ar fi făcut decât să o deruteze pe Bella.

— Şi ceilalţi? Bella aproape că şoptea acum, vocea ei transformându-se din curioasă în neliniştită. Ei cum sunt?

Ar fi fost îngrozită dacă ar fi ştiut cât de uşor puteau toţi să audă şoaptele acelea.

La întrebarea asta existau multe răspunsuri. L-am ales pe cel mai puţin înfricoşător.

— Sceptici, majoritatea.

Sigur aşa erau.

Ochii i-au ţâşnit în direcţia colţului îndepărtat al cantinei, unde stătea familia mea. Alice îi avertizase, aşa că se uitau în altă parte.

— Ei nu mă plac, a presupus ea.

— Nu este vorba de asta, am contrazis-o iute.

Ha! a gândit Rosalie.

— Ei nu înţeleg de ce nu te pot lăsa în pace, am continuat încercând s-o ignor pe Rose.

Măcar asta-i adevărat.

Bella s-a strâmbat.

— Nici eu, dacă tot veni vorba.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la presupunerea ei ridicolă de mai devreme – că nu ţineam la ea la fel de mult pe cât ţinea ea la mine. Credeam că îi explicasem asta.

— Ţi-am spus – tu nu te vezi deloc clar. N-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Mă fascinezi.

Părea că se îndoia de asta. Poate că trebuia să fiu şi mai clar.

I-am zâmbit. În ciuda grijilor mele, era important ca ea să înţeleagă asta.

— Având avantajele mele... Mi-am trecut două degete cu lejeritate pe frunte. Pot să percep mult mai bine natura umană. Oamenii sunt previzibili. Dar tu... tu niciodată nu faci ceea ce mă aştept să faci. Întotdeauna mă iei prin surprindere.

A întors capul, părând cumva nemulţumită, judecând după expresia feţei. În mod clar, detaliul acesta nu prea o convinsese.

— Partea asta este uşor de explicat, am continuat rapid, aşteptând ca ochii ei să se întoarcă la mine. Dar este mai mult decât atât... Mult mai mult. Şi nu este uşor de exprimat în cuvinte...

Holbează-te la mine, *nu vrei, pacoste mică cu faţă de liliac?*

Bella a pălit. Arăta de parcă îngheţase, ca şi cum nu ar mai fi putut să-şi dezlipească privirea de la colţul acela îndepărtat al încăperii.

M-am întors rapid şi i-am aruncat lui Rosalie o privire ameninţătoare, dezvelindu-mi dinţii. Am mârâit la ea pe muteşte.»

Mi-a aruncat o căutătură urâtă cu coada ochiului, după care a întors capul şi nu s-a mai uitat la niciunul dintre noi. Am privit-o pe Bella chiar în momentul în care şi ea s-a

întors să se uite la mine.

— *Ea a început,* a gândit Rosalie cu asprime.

Bella făcuse ochii mari de tot.

— Îmi pare rău, am murmurat rapid. Este doar îngrijorată.

Mă scotea din sărite să trebuiască să scuz comportamentul lui Rosalie, dar nu-mi venea în minte altă cale prin care să-i explic. Şi în centrul inimii lui Rosalie, *asta* era adevărata problemă.

— Vezi tu..., am spus, nu este periculos numai pentru mine dacă, după ce petrec atât de mult timp cu tine în mod public...

Nu am fost în stare să-mi termin propoziţia. Cuprins de groază şi de ruşine, mi-am privit mâinile – mâinile unui monstru.

— Dacă? m-a împins ea să continui.

— Dacă totul se termină... prost.

Mi-am lăsat capul în palme. Nu voiam să mă uit în ochii ei atunci când avea să înceapă să înţeleagă, atunci când avea să priceapă ce ziceam. În tot acest timp, mă străduisem atât să-i câştig încrederea. Şi acum trebuia să-i spun cât de mult nu meritam această încredere.

Făceam bine că îi spuneam adevărul. Acesta avea să fie momentul în care să plece. Şi era în regulă. Prima mea reacţie instinctivă de a respinge panica lui Alice se destrăma. Nu-i puteam promite Bellei cu toată sinceritatea că nu reprezentam un pericol pentru ea.

— Şi acum trebuie să pleci?

Am ridicat încet privirea către ea.

Chipul îi era calm – cu o idee de tristeţe în cuta dintre sprâncene, dar nu identificam niciun pic de teamă. Încrederea deplină pe care o văzusem atunci când sărise în maşina mea în Port Angeles i se vedea din nou clară în ochi. Deşi nu meritam, încă avea încredere în mine.

— Da, i-am răspuns.

Răspunsul meu a făcut-o să se încrunte. Ar fi trebuit să răsufle uşurată că plecam, însă, în loc de asta, era tristă.

Mi-am dorit să-i pot netezi cu vârful degetului cuta mică

dintre sprâncene. Voiam să zâmbească din nou.

M-am forţat să schiţez un surâs larg.

— Probabil este cel mai bine aşa. Mai avem cincisprezece minute din filmul acela nenorocit de la biologie şi nu cred că mai pot îndura.

Presupun că era adevărat – că n-aş fi putut să mai îndur. Că aş fi făcut şi mai multe greşeli.

Mi-a întors zâmbetul, moment în care a devenit evident că înţelesese măcar parţial la ce mă referisem.

Apoi a tresărit uşor în scaun, surprinsă.

Am auzit-o pe Alice apropiindu-se în spatele meu. Eu n-am fost surprins. Mai văzusem partea asta.

— Alice, am salutat-o.

Zâmbetul ei entuziasmat se reflecta în ochii Bellei.

— Edward, a răspuns ea, copiindu-mi tonul.

Am urmat scenariul.

— Alice, Bella, le-am făcut cunoştinţă cât mai scurt posibil. Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra Bellei atunci când am arătat fără prea mare tragere de inimă spre Alice. Bella, Alice.

— Bună, Bella. Mă bucur să te cunosc *în sfârşit.*

Accentul pe cuvintele „în sfârşit” fusese subtil, dar tot enervant. I-am aruncat o căutătură rapidă.

— Bună, Alice, a răspuns Bella cu voce nesigură.

— *N-am de gând să-mi forţez norocul,* mi-a promis Alice. Eşti gata? m-a întrebat ea cu voce tare.

De parcă nu ştia care-mi era răspunsul.

— Aproape. Ne vedem la maşină.

— *Gata, o şterg din calea ta acum. Mersi!*

Bella s-a uitat după Alice, încruntându-se uşor, cu colţurile buzelor coborâte. Când Alice a ieşit pe uşă, s-a întors uşor către mine.

— Ar trebui să spun „distracţie plăcută”, sau nu-i expresia potrivită? m-a întrebat.

I-am zâmbit.

— Nu, „distracţie plăcută” merge.

— Distracţie plăcută atunci, a spus ea puţin întristată.

— O să încerc. Dar nu eram sigur că voi reuşi; avea să-

mi fie dor de ea tot timpul cât voi fi plecat. Iar tu încearcă să fii în siguranţă, te rog.

Indiferent de câte ori îmi luam la revedere de la ea, panica aceasta la gândul că rămânea neprotejată se întorcea mereu.

— În siguranţă în Forks, a bombănit ea. Ce provocare!

— Pentru tine *este* o provocare, i-am atras atenţia. Promiti?

*

A oftat, însă mi-a zâmbit cu căldură.

— Promit să încerc să fiu în siguranţă, a spus. O să spăl rufe diseară – asta ar trebui să fie o activitate plină de primejdii.

Nu mi-a plăcut să-mi amintesc această parte din conversaţia noastră de mai devreme.

— Să nu cazi în maşina de spălat.

A încercat să-şi păstreze expresia feţei serioasă, dar n-a reuşit.

— O să fac tot posibilul.

Îmi era tare greu să plec. M-am străduit să mă ridic. S-a sculat şi ea în picioare.

— Ne vedem mâine, a oftat.

— Ţi se pare o veşnicie până mâine, nu?

În mod ciudat, şi mie mi se părea o veşnicie.

A încuviinţat din cap, descurajată.

— Voi fi acolo dis-de-dimineaţă, i-am promis.

Alice avea dreptate măcar în privinţa asta – nu terminasem de făcut greşeli. Nu m-am putut abţine când m-am aplecat peste masă şi mi-am trecut degetele peste obrazul ei. M-am întors şi am lăsat-o acolo, înainte să am ocazia să fac mai rău de atât.

Alice mă aştepta în maşină.

— Alice...

— Hai să le luăm în ordine. Avem o treabă de făcut, da?

Imagini cu casa Bellei i-au fulgerat prin minte. Un set gol de cârlige – făcut special pentru chei – pe peretele din bucătărie. Eu în camera Bellei, privindu-i şifonierul şi biroul. Alice adulmecând, în sensul cel mai propriu, prin uşa

principală. Alice din nou, în mica spălătorie, rânjind, cu o cheie în mână.

Am condus în grabă până acasă la Bella. Aş fi putut şi eu să găsesc cheile – mirosul de metal era destul de uşor de reperat, mai ales acest metal, impregnat cu mirosul degetelor ei –, dar Alice a fost în mod clar mai rapidă decât mine.

Imaginile deveneau mai clare. Vedeam că Alice avea să între singură pe uşa principală. Se gândise la zece locuri diferite unde să caute cheia de rezervă de la casă, după care a localizat-o când i-a venit în minte să verifice sub streaşină din faţa uşii de la intrarea principală.

Atunci când am ajuns la casă, Alice a avut nevoie de numai câteva secunde să urmeze planul pe care şi-l stabilise deja. După ce a încuiat uşa de la intrare, dar a lăsat zăvorul netras exact aşa cum îl găsise, s-a urcat în camioneta Bellei. Motorul a huruit la viaţă, scoţând un zgomot similar cu o lovitură de trăsnet. Nu era nimeni acasă ca să observe asta.

Drumul înapoi spre şcoală era mai încet, din cauza vitezei maxime pe care o putea atinge vechea maşină Chevrolet. M-am întrebat cum putea Bella să o suporte, dar pe de altă parte, părea că preferă să şofeze încet. Alice a parcat în locul pe care îl eliberase Volvo-ul meu şi a oprit motorul zgomotos.

M-am uitat la monstrul ruginit şi mi-am imaginat-o pe Bella în el. Supravieţuise dubiţei lui Tyler aproape fără zgârieturi, dar în mod evident nu avea airbaguri. M-am simţit încruntându-mă.

Alice a urcat pe locul din dreapta.

— *Ţine,* a gândit şi mi-a întins o bucată de hârtie şi un pix.

Le-am luat.

— Recunosc că eşti de folos câteodată.

— *N-ai putea supravieţui fără mine.*

Am scris un bilet scurt, după care am zbughit-o să-l las pe scaunul şoferului în camioneta Bellei. Ştiam că nu rezolv mare lucru cu acţiunea aceasta, dar speram că avea să-i

amintească de promisiunea făcută. Şi m-a făcut şi pe mine să mă simt mai puţin neliniştit.

Capitolul 15

Probabilităţi

— Acum, Alice.. Am început eu după ce am închis portiera pe partea mea.

Ea a oftat.

— Îmi pare rău. Aş vrea să nu fi...

— Nu e *real,* am întrerupt-o, accelerând ca să ies din parcare. Nu trebuia să mă concentrez la sosea, fiindcă o ştiam prea bine. E doar o viziune veche. Înainte de toate. Înainte să ştiu că o iubesc.

În mintea ei, revenise viziunea aceea cumplită – probabilitatea chinuitoare care mă torturase atât de multe săptămâni, viitorul pe care Alice îl văzuse în ziua când o împinsesem pe Bella din calea dubiţei.

Corpul Bellei în mâinile mele, contorsionat, alb şi fără viaţă... cu o tăietură neregulată, cu margini vineţii de-a lungul gâtului rupt... cu sângele ei roşu pe buzele mele şi stacojiu aprins în ochii mei.

Viziunea din amintirea lui Alice a declanşat un mârâit furios care mi s-a ridicat din gât – un răspuns involuntar la durerea care m-a şfichiuit brusc.

Alice a încremenit, cu o privire neliniştită.

— E acelaşi loc, observase ea azi în cantină, cu gândurile cuprinse de o groază pe care n-o înţelesesem la început.

Nu privisem niciodată dincolo de imaginea aceea centrală teribilă – abia rezistam să văd şi atât. Insă, spre deosebire de mine, Alice îşi analizase viziunile timp de mai multe decenii.

Ştia cum să-şi înlăture sentimentele din ecuaţie, cum să fie imparţială, cum să se uite la imagine fără să se ferească de ea.

Reuşise să detecteze detaliile... de exemplu, decorul.

Tabloul acela îngrozitor se regăsea în aceeaşi poiană în care plănuiam să o duc pe Bella mâine.

— Nu *se poate* să mai fie valabilă. Nu ai *văzut* scena asta din nou, doar ţi-ai amintit-o.

Alice a clătinat din cap încetişor.

— *Nu-i doar o amintire, Edward. O văd* acum.

— O să mergem în altă parte.

În mintea ei, fundalurile viziunii s-au schimbat ca imaginile dintr-un caleidoscop învârtit, schimbându-se de la luminoase la întunecoase şi înapoi. Totuşi, imaginea din mijlocul lor a rămas aceeaşi. Imaginile m-au dezgustat şi am încercat să le elimin din vederea mea mentală, dorindu-mi să pot renunţa la simţul acela.

— O să anulez, am spus printre dinţi. Mi-a mai iertat şi altă dată promisiunile încălcate.

Viziunea a strălucit, a ezitat, apoi s-a întors la fel de solidă, cu margini clare şi bine conturate.

— *Sângele ei este o atracţie puternică pentru tine, Edward. Şi pe măsură ce te apropii şi mai mult de ea...*

— Voi reveni la situaţia dinainte, voi păstra distanţa.

— Nu cred că va funcţiona. Înainte n-a funcţionat.,»

— Voi pleca.

Ea a tresărit când mi-a auzit agonia din voce şi imaginea din minte i-a tremurat din nou. Anotimpurile s-au schimbat, însă nu şi personajele principale.

— E tot acolo, Edward.

— Dar cum e *posibil* aşa ceva? am mârâit.

— Pentru că, dacă pleci, te vei întoarce, a spus ea, pe un ton implacabil.

— Nu, am zis. Pot să stau departe. Ştiu că pot.

— Nu poţi, a rostit ea calm. Poate... dacă era vorba doar de suferinţa ta...

Mintea i-a trecut rapid prin mai multe variante posibile de viitor. Chipul Bellei dintr-o mie de unghiuri diferite, întotdeauna cenuşiu, lipsit de strălucire. Era mai slabă, cu obrajii scofâlciţi în mod straniu, cu cearcăne adânci, cu o expresie goală în privire. Se putea spune că părea lipsită de

viaţă – dar ar fi fost doar o metaforă. Nu ca în viziunile precedente.

— Ce a păţit? De ce este aşa?

— Pentru că ai plecat. Ea nu-i... foarte bine.

Detestam când Alice vorbea aşa, în maniera aceea ciudată de prezent-viitor, care făcea tragedia să pară că se întâmpla chiar acum.

— Este mai bine decât celelalte opţiuni, am spus.

— Chiar crezi că ai putea s-o laşi aşa? Crezi că nu te-ai întoarce să verifici? Crezi că, dacă ai vedea-o aşa, te-ai putea abţine să-i vorbeşti? ,

Pe măsură ce îmi adresa întrebările, îi vedeam şi răspunsurile în cap. Eu în umbre, privind. Furişându-mă înapoi în camera Bellei. Văzând-o suferind în timpul unui coşmar, făcută ghem, cu braţele strânse în jurul pieptului, icnind după aer chiar şi în somn. Alice s-a ghemuit şi ea şi şi-a strâns genunchii cu braţele în semn de simpatie.

Bineînţeles că avea dreptate. Am simţit un ecou al emoţiilor pe care le-aş fi simţit atunci, în această versiune de viitor, şi am ştiut că m-aş fi întors – doar s-o verific. Şi apoi, când aş fi văzut asta... aş fi trezit-o. N-aş fi fost în stare s-o văd suferind.

Versiunile de viitor s-au aliniat în aceeaşi viziune inevitabilă, doar puţin amânată.

— N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată, am şoptit.

Şi dacă n-aş fi învăţat niciodată s-o iubesc? Dacă n-aş fi ştiut ce îmi va lipsi?

Alice clătina din cap.

— Există nişte lucruri pe care le-am văzut, cât ai fost plecat...

Am aşteptat să mi le arate, dar se concentra foarte tare doar asupra feţei mele. Încercând să *nu* îmi arate.

— Ce lucruri? Ce ai văzut?

În ochii ei se vedea suferinţa.

— Nu erau lucruri plăcute. La un moment dat – dacă nu te-ai fi întors când ai făcut-o, dacă nu ai fi iubit-o niciodată – te-ai fi întors după ea oricum. Ca s-o... vânezi.

Fără imagini şi de data asta, dar nu aveam nevoie de ele

ca să înţeleg. M-am ferit de Alice şi aproape că am pierdut controlul maşinii. Am apăsat cu forţă pedala de frână şi am tras pe dreapta. Cauciucurile au nimicit ferigile şi au azvârlit smocuri de licheni pe asfalt.

Gândul acela fusese acolo de la bun început, când monstrul din mine era aproape de nestăpânit. Atunci când nu exista nicio garanţie că nu aveam s-o urmez până la urmă oriunde s-ar fi dus.

— Dă-mi ceva care va merge! am explodat, iar Alice s-a tras înapoi auzindu-mi ţipătul. Spune-mi altă cale! Arată-mi cum să stau departe de ea – unde să mă duc!

Deodată o altă viziune a înlocuit-o pe prima în gândurile ei. Am scos un icnet de uşurare când scena groaznică n-a mai apărut. Insă nici viziunea aceasta nu era mai bună.

Alice şi cu Bella, înconjurându-se una pe alta cu braţele, amândouă cu pielea albă ca marmura şi dură ca diamantul.

Câteva boabe de rodie în plus şi era destinată lumii întunericului alături de mine. Fără cale de întoarcere. Primăvară, lumina soarelui, familie, viitor, suflet – toate îi fuseseră furate.

— E şaizeci-patruzeci... oarecum. Poate chiar şaizeci şi cinci – treizeci şi cinci. Încă există şanse bune să n-o omori.

Tonul ei era încurajator.

— E moartă oricum, i-am şoptit. O să-i opresc inima.

— Nu la asta m-am referit. Îţi spun că are variante de viitor şi dincolo de poiană... Dar mai întâi trebuie să treacă prin poiană – o poiană metaforică – dacă înţelegi ce vreau să spun.

Gândurile ei... era dificil de descris... s-au *lărgit* de parcă se gândea la toate în acelaşi timp şi am văzut o încâlceală de fire, fiecare fir un şir lung de imagini nemişcate, fiecare fir un viitor spus în instantanee, toate prinse laolaltă într-un nod dezordonat.

— Nu înţeleg.

— Toate căile ei duc la un singur deznodământ – toate căile ei sunt înnodate. Indiferent că acel deznodământ e în poiană sau altundeva, ea e legată de decizia din momentul acela. Decizia ta, decizia ei... Unele fire continuă şi pe

partea cealaltă. Altele...

— Nu.

Vocea mi-a tremurat din gâtul încordat.

— Nu poţi să eviţi nimic, Edward. Trebuie să te confrunţi cu asta. Chiar şi ştiind că lucrurile se pot întâmpla foarte uşor în ambele feluri, tot trebuie să te confrunţi cu asta.

— Cum o salvez? Spune-mi!

— Nu ştiu. Va trebui să găseşti singur răspunsul, în nodul acela. Eu nu văd exact ce formă va lua, dar va fi un moment anume, cred – un test, o încercare. Văd asta, dar nu te pot ajuta. Numai voi doi puteţi alege în acel moment.

Am scrâşnit din dinţi.

— Ştii că te iubesc, aşa că ascultă-mă. Dacă amâni asta, nu vei schimba nimic. Du-o în poiană, Edward şi – pentru mine, dar mai ales pentru tine – adu-o înapoi.

Mi-am lăsat capul să-mi cadă în mâini. Mă simţeam rău – ca un om distrus, ca victima unei molime.

— Acum ce zici de nişte veşti bune? a întrebat Alice cu blândeţe.

M-am uitat urât la ea. A zâmbit cu jumătate de gură.

— Pe bune.

— Spune-mi atunci.

— Am văzut şi o a treia cale, a spus ea. Dacă vei reuşi să treci de criză, mai există o variantă de viitor.

— O altă cale? am repetat absent.

— E nedefinită. Dar priveşte.

Altă imagine în mintea ei. Nu la fel de clară precum celelalte. Trei persoane în sufrageria din casa Bellei. Eu stăteam pe canapeaua cea veche, cu Bella lângă mine, şi îi ţineam braţul destins după umeri. Alice stătea pe podea, lângă Bella, cu capul sprijinit de piciorul ei într-o manieră familiară. Alice şi cu mine eram exact ca întotdeauna, dar aceasta era o versiune a Bellei pe care n-o mai văzusem niciodată. Pielea îi era tot moale şi translucidă, roz în obraji, sănătoasă. Ochii îi erau tot calzi, ciocolatii şi umani. Totuşi, ea era diferită. Am analizat schimbările şi mi-am dat seama ce vedeam.

Bella nu mai era o fată, ci o femeie. Picioarele îi păreau

un pic mai lungi, de parcă se înălţase cu vreo patru-cinci centimetri, iar corpul i se rotunjise subtil, îmbrăcându-i silueta zveltă cu forme moi. Părul i se închisese complet la culoare, de parcă petrecuse prea puţin timp la soare în anii ce trecuseră. Nu multi ani, poate trei sau patru. Dar era încă om.

Bucuria şi durerea m-au cuprins simultan. Încă era om. Se maturiza. Acesta era singurul viitor, disperat şi improbabil, pe care îl puteam accepta. Viitorul care nu îi răpea nici viaţa prezentă, nici pe cea viitoare. Viitorul care avea să o ia de lângă mine cândva, la fel de sigur cum ziua se transformă în noapte.

— Încă nu-i foarte probabil, dar am crezut că vrei să ştii că e acolo. Dacă treceţi împreună peste momentul de criză, vă aşteaptă asta.

— Mulţumesc, Alice, i-am şoptit.

Am băgat maşina în marşarier şi am revenit pe şosea, tăind faţa unui minivan care mergea domol sub limita de viteză. Am accelerat automat, fără să fiu atent la ce fac.

— *Desigur, aici e doar alegerea ta,* a gândit ea. Încă îşi imagina trioul improbabil de pe canapea. *Asta nu ia în calcul dorinţele ei.*

— La ce te referi? Dorinţele ei?

— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că poate Bella nu ar vrea să te piardă? Că o singură viaţă scurtă de muritoare nu ar fi suficient de lungă pentru ea?

— Asta este o nebunie. Nimeni nu ar alege...

— Nu-i nevoie să ne contrazicem acum pe tema asta. Mai întâi criza.

— Mulţumesc, Alice, am spus din nou, dar pe un ton sarcastic de data asta.

Ea a hohotit muzical. Era un sunet agitat, ca trilul unei păsări. Şi Alice era la fel de tensionată ca mine, aproape la fel de îngrozită de posibilităţile tragice.

— Ştiu că şi tu o iubeşti, am murmurat eu.

— *Nu-i acelaşi lucru.*

— Nu, nu este.

La urma urmei, Alice îl avea pe Jasper. Avea centrul

universului ei în siguranţă alături de ea – şi era chiar mai indestructibil decât majoritatea. Şi nu avea pe conştiinţă sufletul lui. Ea îi adusese lui Jasper numai fericire şi pace.

— Te iubesc. Poţi să faci asta.

Voiam s-o cred, dar ştiam când cuvintele i se bazau pe ceva concret şi când erau doar speranţe banale.

Am şofat în tăcere până la marginea parcului naţional şi am găsit un loc ferit unde să lăsăm maşina. Alice nu s-a mişcat când am oprit. Şi-a dat seama că aveam nevoie de un moment.

Am închis ochii şi am încercat să n-o mai ascult, să nu mai aud nimic, să îmi concentrez toate gândurile spre luarea unei decizii. O hotărâre. Mi-am apăsat tare tâmplele cu buricele degetelor.

Alice spusese că va trebui să fac o alegere. Îmi venea să urlu în gura mare că eu făcusem deja o alegere, că nu aveam ce decizie să iau, dar chiar dacă simţeam că toată fiinţa mea nu-şi doreşte decât siguranţa Bellei, ştiam că monstrul din mine încă trăieşte.

Cum puteam să-l omor? Să-l reduc la tăcere pentru totdeauna?

Oh, acum monstrul tăcea. Se ascundea. Îşi păstra forţele pentru lupta care avea să vină.

Timp de câteva momente, m-am gândit cu seriozitate să mă sinucid. Era singurul mod prin care puteam să mă asigur că monstrul nu va supravieţui.

Dar cum? Carlisle epuizase majoritatea posibilităţilor la începutul noii sale vieţi şi nici măcar nu se apropiase de moarte, deşi fusese foarte hotărât să o facă. Eu nu aveam cum să reuşesc singur.

Oricine din familia mea ar fi putut s-o facă pentru mine, dar ştiam că niciunul nu o va face, indiferent cât de mult i-aş fi rugat. Nici chiar Rosalie, care cu siguranţă pretindea că este suficient de furioasă ca s-o facă şi care putea să mă ameninţe şi să vocifereze la următoarea noastră întâlnire, tot n-ar fi făcut-o. Deoarece, chiar dacă mă ura uneori, mă iubea întotdeauna. Şi ştiam că, dacă aş fi fost în locul oricăruia dintre ei, aş fi simţit şi aş fi acţionat exact în

acelaşi fel. Nu aş fi fost capabil să fac rău cuiva din familia mea, indiferent cât de mult ar fi suferit, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit să scape de viaţa aceea.

Mai erau şi alţii... Dar prietenii lui Carlisle nu m-ar fi ajutat. Nu l-ar fi trădat niciodată. Mă puteam gândi la un loc unde aş fi putut merge şi unde monstrul ar fi fost anihilat foarte repede... Făcând asta însă aş fi pus-o pe Bella în pericol. Deşi nu îi spusesem adevărul despre mine, ea ştia lucruri pe care nu avea voie să le ştie. Nimic nu ar fi atras mai repede asupra ei o atenţie nedorită ca un gest prostesc al meu, de pildă să plec în Italia.

Păcat că cei din tribul Quileute nu mai aveau colţi. Cu trei generaţii în urmă, nu ar fi trebuit decât să mă plimb puţin prin La Push. O idee inutilă acum.

Deci metodele acelea de a omorî monstrul nu erau posibile.

Alice părea sigură că trebuie să merg mai departe, să mă arunc cu capul înainte. Dar cum putea să fie aceasta calea cea bună, când încă exista posibilitatea ca eu s-o omor pe Bella?

Am tresărit. Ideea era atât de dureroasă, încât nu-mi puteam imagina cum ar fi putut monstrul să treacă de aversiunea mea ca să mă biruiască. Nu se trăda deloc, doar îşi aştepta în linişte momentul.

Am oftat. Oare aveam altă opţiune *în afară* de aruncatul cu capul înainte? Oare se putea numi curaj dacă erai obligat s-o faci? Cu siguranţă că nu.

Mi se părea că tot ce puteam face era să mă agăţ cu amândouă mâinile de decizia luată, şi cu toată forţa. Aveam să fiu mai puternic decât monstrul meu. Nu aveam s-o rănesc pe Bella. Aveam să fac lucrul cel mai corect care-mi rămăsese. Aveam să fiu cine avea ea nevoie să fiu.

Şi apoi brusc, imediat ce am gândit asta, n-a mai părut aşa imposibil. O puteam face cu certitudine. Puteam fi acel Edward pe care şi-l dorea Bella, cel de care avea nevoie. Puteam să conturez acel viitor potenţial, cu care puteam să trăiesc, şi să-l transform în realitate. Pentru Bella. Desigur că o puteam face, dacă era pentru ea.

Decizia asta îmi părea mai puternică. Mai clară. Am deschis ochii şi m-am uitat la Alice.

— Ah. Asta arată mai bine, a spus ea.

În mintea ei, amestecul de iţe încă mi se părea un labirint ameţitor, dar ea distingea mai multe decât mine.

— Şaptezeci la treizeci. Indiferent la ce te gândeşti acum, continuă pe linia asta.

Poate că soluţia ideală era să accept viitorul iminent. Să îl înfrunt. Să nu-mi subestimez propria răutate. Să mă întăresc pentru asta. Să mă pregătesc.

Şi cea mai simplă pregătire o puteam face acum. De asta eram aici.

Alice mi-a văzut intenţia înainte să iau decizia şi a coborât din maşină şi a luat-o la goană înainte să apuc să-mi deschid portiera. M-am simţit vag amuzat şi aproape am zâmbit. N-ar fi putut niciodată să mă depăşească. Întotdeauna încerca să trişeze.

Apoi am început şi eu să alerg.

— *Pe aici,* a gândit ea când aproape o ajunsesem din urmă.

Mintea îi căuta în faţă, să descopere o potenţială pradă. Eu am prins mirosul câtorva opţiuni în apropiere, însă era evident că nu era ceea ce-şi dorea ea. Ignora tot ce vedea.

Nu eram foarte sigur ce căuta cu atâta atenţie, dar am urmat-o fără să şovăi. A ignorat câteva grupuri de căprioare, conducându-mă mai adânc în pădure, spre sud. Am văzut că cerceta în viitor şi ne vedea în diferite colţuri ale parcului – toate cunoscute. S-a îndreptat spre est şi a cotit din nou spre nord. Ce anume căuta?

Apoi gândurile i s-au aşezat pe o mişcare furişă în tufişuri, pe imaginea fugară a unui animal cu blana roşiatică.

— Mersi, Alice, dar…

— *Şşş! Vânez.*

Am dat ochii peste cap, însă am continuat s-o urmez, încerca să facă un gest drăguţ pentru mine. Nu avea de unde să ştie cât de puţin contau toate. Mă hrănisem silit atât de mult în ultima vreme, încât mă îndoiam că aş fi

remarcat diferenţa dintre o puma şi un iepure.

N-a durat mult să îi găsim viziunea, acum că era concentrată asupra ei. Imediat ce am auzit mişcările animalului, Alice a încetinit ca să mă lase să preiau conducerea.

— N-ar trebui să fac asta, populaţia de pume a parcului...

Tonul ei mental era exasperat.

— Trăieşte şi tu puţin.

N-avea niciodată sens să mă contrazic cu ea. Am ridicat din umeri şi am depăşit-o. Prinsesem mirosul de-acum. A fost uşor să-mi schimb dispoziţia – să las pur şi simplu sângele să mă atragă în timp ce hăituiam prada.

A fost relaxant să încetez să mai gândesc pentru câteva minute. Să fiu doar un alt prădător. Prădătorul din vârful lanţului trofic. Am auzit-o pe Alice îndreptându-se spre est, căutându-şi propria hrană.

Puma nu mă observase încă. Şi ea se îndrepta către est, căutând ceva de vânat. Ziua altui animal avea să se sfârşească mai bine, datorită mie.

Am prins-o într-o secundă. Spre deosebire de Emmett, n-am văzut niciun rost în a-i da pumei şansa de a se opune. Nu ar fi ajutat-o cu nimic şi oare nu era mai uman s-o omor repede? I-am frânt gâtul, apoi am golit repede leşul cald. Nu eram prea însetat, aşa că nu am simţit nicio uşurare după asta. Mă hrăneam din nou forţat.

După ce am terminat, am urmat mirosul lui Alice spre nord. Găsise o căprioară adormită, cuibărită într-un rug de mure. Stilul de vânătoare al lui Alice era mai degrabă similar cu al meu decât cu al lui Emmett. Căprioara nu părea să se fi trezit înainte să moară.

— Mulţumesc, i-am spus, încercând să fiu amabil.

— Cu plăcere. E o turmă mai mare înspre vest.

S-a ridicat în picioare şi a deschis din nou drumul. Mi-am înăbuşit un oftat.

Am terminat amândoi după încă o pradă. Eu mă simţeam iar prea plin, cu măruntaiele incomod de lichefiate. Am fost surprins că şi Alice era gata să

abandoneze.

— Nu mă deranjează să continuăm, i-am spus, întrebându-mă dacă văzuse că aveam să stau pe tuşă runda următoare şi era doar politicoasă.

— Mai ies şi mâine cu Jasper, m-a informat ea.

— Dar el nu a fost...

— Am decis recent că sunt necesare mai multe pregătiri, a spus ea, zâmbind. *O nouă posibilitate.*

I-am văzut în minte casa noastră. Carlisle şi cu Esme aşteptau nerăbdători în camera de zi. Uşa se deschidea şi eu intram în casă şi, lângă mine, ţinându-mă de mână...

Alice a râs, iar eu am încercat să-mi controlez din nou expresia feţei.

— Cum? am întrebat eu. *Când?*

— Curând. *Posibil duminică...*

— Duminica *asta?*

— Da, cea care vine după ziua de mâine.

Bella era perfectă în viziunea aceasta – umană şi sănătoasă, zâmbindu-le părinţilor mei. Purta bluza albastră care îi făcea pielea să strălucească.

— Cât despre cum, nu sunt complet sigură. E doar o probabilitate, dar vreau ca Jasper să fie pregătit.

Jasper era la baza scării acum, încuviinţând politicos spre Bella, cu ochii auriu-deschis.

— Şi asta vine... după nod?

— Este una dintre ite.

În mintea ei s-a înşirat din nou frânghia lungă a posibilităţilor. Foarte multe fire duceau către ziua de mâine... dar pe partea cealaltă nu ieşeau suficiente.

— Pe unde-mi sunt şansele?

A strâns din buze.

— Şaptezeci şi cinci la douăzeci şi cinci?

S-a exprimat ca şi cum ar fi pus o întrebare şi mi-am dat seama că era generoasă.

— Haide, a gândit ea când m-a văzut că mă pleoştesc. *Şi tu ai fi acceptat pariul ăla. Eu am făcut-o.*

În mod instinctiv, buzele mi-au dezvelit dinţii.

— Te rog! a spus ea. De parcă aveam să ratez o

asemenea ocazie. Nu-i vorba doar despre Bella. Sunt relativ încrezătoare că ea va fi bine. Vreau să-i pun la respect pe Rosalie şi pe Jasper.

— Nu eşti atotştiutoare.

— Sunt pe aproape.

N-am putut să-i gust umorul.

— Dacă erai atotştiutoare, mi-ai fi putut spune ce să fac

— O *să-ţi dai seama şi singur, Edward. Ştiu că o vei face.* Dacă aş fi putut să fiu şi eu la fel de sigur.

*

Când ne-am întors, acasă nu erau decât mama şi tata. Fără îndoială că Emmett îi avertizase pe ceilalţi să se facă nevăzuţi. Mie nu-mi păsa. Nu aveam energia să-mi bat capul cu jocul lor stupid. Alice a plecat în căutarea lui Jasper. Am fost recunoscător că nu aveam în jur atâtea conversaţii mentale. Asta m-a ajutat un pic să încerc să mă concentrez.

Carlisle aştepta la baza scării şi gândurile îi erau greu de blocat, pline cu aceleaşi întrebări la care o implorasem pe Alice să răspundă. Nu voiam să recunosc în faţa lui toate slăbiciunile care mă împiedicau să fug înainte să fac şi mai mult rău. Nu voiam ca tatăl meu să ştie ce grozăvii s-ar fi întâmplat dacă nu m-aş fi întors în Forks atunci când am făcut-o, să descopere nivelul la care s-ar fi coborât monstrul din mine.

Am încuviinţat din cap încordat, în semn de salut, când am trecut pe lângă el. Ştia ce înseamnă asta – că sunt conştient de toate temerile lui şi că nu am niciun răspuns la ele. A oftat şi a aprobat şi el din cap drept răspuns. M-a urmat pe trepte, mai încet, şi l-am auzit alăturându-i-se lui Esme în biroul ei. Nu au vorbit. Am încercat să ignor ce credea ea când i-a analizat expresia: îngrijorarea, durerea.

Dintre toţi ceilalţi, tata înţelegea cel mai bine cum era pentru mine cu sporovăială şi vorbăria nesfârşită şi zarva din capul meu. Nici Alice nu înţelegea aşa de bine, însă Carlisle locuise cu mine cel mai mult timp. Aşa că, fără să spună vreun cuvânt, a condus-o pe Esme pe fereastra mare

pe care o foloseam adesea ca ieşire. În câteva secunde, ajunseseră suficient de departe ca să nu mai aud nimic. Linişte, în sfârşit. Singura zarvă din capul meu era cea făcută de mine.

La început m-am mişcat încet, doar un pic mai rapid decât ar fi făcut-o un om obişnuit. Mi-am făcut duş, îndepărtându-mi de pe piele şi din păr urmele pădurii. La fel ca şi mai înainte, în maşină, mă simţeam afectat, slăbit, de parcă eram stors de puteri. Totul era în capul meu, desigur. Ar fi fost un miracol, un dar, dacă aş fi reuşit cumva să-mi pierd forţa. Să devin slab, inofensiv, să nu mai fiu un pericol pentru nimeni.

Aproape că îmi uitasem teama anterioară – ce teamă arogantă! — că Bella mă va considera respingător când mă va vedea la soare aşa cum eram. Mă simţeam dezgustat de mine însumi pentru că irosisem chiar şi un moment pe asemenea griji egoiste. Dar, în timp ce căutam haine curate, a trebuit să mă gândesc din nou la asta. Nu pentru că îmi păsa dacă simţea repulsie faţă de mine, ci pentru că aveam o promisiune de ţinut.

De obicei nu prea îmi băteam capul cu ce mă îmbrăcam, darămite să mă preocupe foarte tare. Alice îmi alimenta dressingul cu o gamă variată de piese vestimentare care păreau să se asorteze. Principalul scop al hainelor noastre era de a ne integra – de a se potrivi stilului vestimentar al epocii respective, de a ne atenua paloarea şi a acoperi cât mai mult din pielea noastră fără să arătăm şocant de gros îmbrăcaţi. Alice împingea limitele acestor constrângeri, ofensată de ideea de a încerca să nu fim remarcaţi. Ea îşi alegea hainele şi ne îmbrăca şi pe noi ca o formă de exprimare artistică. Pielea noastră era acoperită, nuanţa ei palidă nu era pusă niciodată în contrast cu ţesături închise la culoare şi cu siguranţă eram îmbrăcaţi după ultima modă. Dar *nu ne integram* deloc. Părea un moft inofensiv, la fel ca maşinile pe care le conduceam.

Lăsând la o parte gândirea avangardistă a lui Alice, toate hainele mele erau croite să acopere cât mai mult. Dacă aveam să-mi ţin promisiunea făcută Bellei, atunci

trebuia să-mi expun mai mult decât mâinile. Cu cât arătam mai puţină piele, cu atât mai greu ar fi fost pentru ea să identifice particularitatea pe care o aveam. *Trebuia* să mă vadă exact aşa cum eram.

În acel moment, mi-am adus aminte de o cămaşă, îndesată în fundul dressingului, una pe care nu o purtasem niciodată.

Cămaşa era o anomalie. De obicei, Alice nu ne cumpăra nimic dacă nu ne *vedea* purtând hainele respective. În mod obişnuit, era destul de strictă în a urma principiul acesta. Mi-am adus aminte de după-amiaza aceea, cu doi ani în urmă, când văzusem prima oară cămaşa atârnată pe umeraş laolaltă cu un lot nou de haine comandate de Alice, dar pusă mai în spate, de parcă ştia că e nepotrivită.

— Pentru ce e asta? o întrebasem eu.

Ea ridicase din umeri.

— Habar n-am. Arăta drăguţ pe manechin.

Nu fusese nimic ascuns în gândurile ei. Păruse la fel de nedumerită ca mine de achiziţia impulsivă. Şi cu toate astea nu mă lăsase să arunc cămaşa.

— Nu se ştie niciodată, insistase. *Poate o să ai nevoie de ea cândva.*

Am scos acum cămaşa din dressing şi am simţit un val bizar de admiraţie. Aproape un fior, dacă aş fi fost capabil să simt aşa ceva. Premoniţiile ei supranaturale ajungeau atât de departe, îşi întindeau tentaculele atât de adânc în viitor, încât nici măcar ea nu înţelegea toate acţiunile pe care le făcea. Cumva simţise, cu ani înainte ca Bella să aleagă să vină în Forks, că la un moment dat mă voi confrunta cu această încercare ciudată.

Poate că era atotştiutoare, la urma urmei.

M-am îmbrăcat în cămaşa albă de bumbac, descurajat de aspectul braţelor mele dezgolite în oglinda de pe interiorul uşii. Am încheiat-o la nasturi, apoi am descheiat-o din nou. Toată ideea era să-mi expun pielea. Dar nu trebuia să fiu aşa de evident de la bun început. Am tras pe deasupra un pulover bej-deschis. Mă simţeam mult mai confortabil aşa, acoperit ca de obicei. Din cămaşă se mai

vedea doar gulerul alb ieşind de sub pulover deasupra bazei gâtului. Poate că aveam să las puloverul pe mine. Poate că, totuşi, nu era o alegere bună să mă expun aşa.

Am început să mă grăbesc. Era aproape amuzant că, în ciuda fricilor şi deciziilor cumplite din mintea mea, cea mai familiară frică, cea care îmi dictase recent aproape toate mişcările, încă reuşea să mă controleze aşa de uşor.

Nu o văzusem pe Bella de ore întregi. Oare era în siguranţă?

Ce ciudat că trebuia să mă îngrijorez de milioanele de pericole care nu erau *eu.* Niciunul dintre ele nu era la fel de mortal. Şi cu toate astea, cu toate astea.... Cum ar fi fost dacă?

Deşi planificasem de la început să petrec noaptea cu mirosul Bellei, o noapte mai importantă decât oricare alta de dinainte, acum mă grăbeam să ajung acolo.

Am ajuns devreme şi, desigur, totul era în regulă. Bella încă spăla rufe – puteam să aud rotaţiile şi vâjâitul apei din maşina de spălat care nu era bine echilibrată, precum şi mirosul de balsam de rufe ce venea dinspre uscătorul fierbinte. O parte din mine voia să zâmbească atunci când m-am gândit la felul în care mă tachinase Bella la prânz, dar umorul superficial era prea slab ca să-mi biruiască sentimentul constant de panică. Îl auzeam pe Charlie privind un buletin de ştiri sportive în camera de zi. Gândurile îi păreau domoale, somnoroase. Eram sigur că Bella nu se răzgândise şi nu-i spusese despre planurile noastre de a doua zi.

În ciuda stării în care mă găseam, cursul uşor şi simplu, lipsit de evenimente, al familiei Swan, a reuşit să mă liniştească. M-am căţărat în copacul meu obişnuit şi l-am lăsat să mă calmeze.

Mi-am dat seama că mă simţeam gelos pe tatăl Bellei. Viaţa lui era simplă. Nimic grav nu-i apăsa conştiinţa. Ziua de mâine avea să fie normală, cu ocupaţii obişnuite şi plăcute pe care să le aştepte cu nerăbdare.

Totuşi, ziua următoare...

Nu stătea în puterea lui să garanteze cum avea să fie

ziua următoare pentru el. Oare stătea în puterea mea?

Am fost surprins să aud sunetul unui uscător de păr din baia comună. De obicei Bella nu se deranja cu asta. Atât cât văzusem în nopţile mele de supraveghere protectoare – chiar dacă impardonabilă –, se culca având părul ud, lăsându-l să se usuce peste noapte. M-am întrebat de ce făcea altfel acum. Singura explicaţie la care mă puteam gândi era că îşi dorea ca părul să-i arate bine. Şi cum a doua zi urma să se vadă cu mine, asta însemna că îşi dorea ca părul să-i arate bine pentru mine.

Poate că greşeam. Dar dacă aveam dreptate... cât de exasperant! Şi cât de adorabil! Niciodată viaţa nu îi fusese într-un pericol mai mare, dar ei încă îi păsa ca eu, ameninţarea care îi periclita viaţa, să-i apreciez aspectul fizic.

A durat mai mult decât de obicei, chiar şi după timpul suplimentar petrecut cu uscătorul, ca luminile să se stângă în camera ei, din care s-a auzit apoi o forfotă discretă. Curios, întotdeauna prea curios, mi s-a părut că trec ore întregi până am fost sigur că aşteptasem suficient ca ea să adoarmă.

Odată intrat, mi-am dat seama că nu trebuise să aştept chiar atât de mult. În noaptea asta Bella dormea mai liniştită decât de obicei, cu părul răsfirat în evantai pe pernă deasupra capului, cu braţele relaxate pe lângă corp. Dormea atât de profund, încât nu a scos niciun murmur.

Camera mi-a dezvăluit imediat sursa agitaţiei pe care o auzisem. Maldăre de haine erau aruncate pe toate suprafeţele, câteva se aflau chiar şi la capătul patului, sub picioarele ei goale. Am simţit din nou plăcerea şi durerea de a şti că voia să fie atrăgătoare pentru mine.

Am comparat sentimentele, durerea şi entuziasmul, cu viaţa mea dinainte de Bella. Fusesem aşa de blazat, de obosit de lume, de parcă trăisem toate emoţiile existente vreodată. Ce naiv fusesem! Abia gustasem din cupa vieţii. Doar acum îmi dădeam seama câte ratasem şi câte mai aveam de învăţat. Mă aştepta multă suferinţă, cu siguranţă mai multă decât bucurie. Dar bucuria era atât de dulce şi

de puternică, încât nu m-aş fi iertat niciodată dacă aş fi pierdut vreo secundă din ea.

M-am gândit cât de pustie mi-ar fi viaţa fără Bella, iar asta mi-a readus în minte o noapte la care nu mă mai gândisem de foarte multă vreme.

Era decembrie 1919. Trecuse mai mult de un an de când mă transformase Carlisle. Ochii mi se potoliseră de la roşu aprins la chihlimbariu stins, deşi stresul de a-i păstra aşa era constant.

Carlisle mă ţinuse cât mai izolat posibil în timp ce mă luptasem cu acele prime luni recalcitrante. După aproape un an, mă simţeam destul de sigur că nebunia trecuse şi Carlisle îmi acceptase autoevaluarea fără alte întrebări. Se pregătea să mă introducă în societatea oamenilor.

La început, ieşeam doar seara când şi când: cât mai bine hrănit posibil, ne plimbam pe strada principală a unui orăşel, după ce soarele cobora sub linia orizontului. Mă surprindea atunci cum de reuşeam să ne amestecăm în mulţime. Feţele oamenilor erau complet diferite de ale noastre – pielea lor pământie, ciupită de vărsat, trăsăturile strâmb modelate, rotunjite şi pline de cocoloaşe, culorile pestriţe ale cărnii lor imperfecte. Mă gândeam că probabil ochii lor apoşi şi urduroşi erau aproape orbi, din moment ce puteau crede că aparţinem lumii lor. Abia după câţiva ani am reuşit să mă obişnuiesc cu chipurile oamenilor.

În cursul acelor excursii, eram atât de concentrat să-mi controlez instinctul de a ucide, încât abia înregistram ca limbaj cacofonia de gânduri ce mă asalta. Era doar zgomot. Pe măsură ce-mi creştea capacitatea de a-mi ignora setea, gândurile din mulţime deveneau mai clare, mai greu de ignorat. Astfel pericolul primei provocări era alimentat de iritarea celei de-a doua.

Am absolvit acele teste timpurii, dacă nu cu uşurinţă, atunci măcar cu rezultate perfecte. Următoarea provocare a fost să locuiesc printre ei o săptămână. Carlisle a ales portul aglomerat din Saint John, New Brunswick, închiriind camere într-un han mic cu acoperiş de şindrilă de lângă docurile din partea de vest. În afară de bătrânul nostru

proprietar, nu întâlneam decât marinari şi docheri.

Aceea a fost o provocare dificilă. Eram complet înconjurat. Mirosul sângelui uman era prezent peste tot. Simţeam atingerea mâinilor omeneşti pe ţesăturile din camerele noastre, percepeam mirosul de transpiraţie omenească dinspre fereastră. Îmi afecta fiecare gură de aer pe care o luam.

Dar deşi eram tânăr, mai eram şi încăpăţânat şi hotărât să reuşesc. Carlisle îmi aprecia foarte mult progresul rapid, ştiam asta, şi principala mea motivaţie devenise să-i fac lui pe plac. Chiar şi în carantina mea relativă de până în acel moment, auzisem suficient din mintea oamenilor ca să ştiu că mentorul meu e unic în lume. Era demn de idolatria mea.

Îi ştiam planul de evadare, în caz că provocarea s-ar fi dovedit prea mare pentru mine, deşi intenţionase ca eu să nu aflu. Îi era aproape imposibil să ţină un secret. În ciuda senzaţiei că eram înconjuraţi de sânge omenesc, exista o cale de retragere rapidă prin apele reci ale portului. Ne aflam la doar câteva străzi distanţă de adâncimile cenuşii şi opace. Dacă tentaţia ar fi ajuns prea aproape de victorie, m-ar fi îndemnat să fug.

Însă Carlisle avea încredere în mine: mă credea prea înzestrat, prea puternic, prea inteligent ca să cad victimă unor instincte primare. Probabil că văzuse cum reacţionam la laudele lui nerostite. Cred că asta mă făcuse arogant, dar mă şi modelase în bărbatul pe care îl vedeam în mintea lui, atât de hotărât să îi câştig aprobarea pe care mi-o dăduse deja.

Carlisle era foarte viclean în felul acesta.

De asemenea, era foarte cumsecade.

Era al doilea Crăciun petrecut ca nemuritor, deşi primul an în care apreciam schimbarea anotimpurilor – cu un an înainte, fusesem prea cuprins de frenezia unui nou-născut ca să mai fiu conştient şi de altceva. În secret Carlisle se îngrijora cu privire la lucrurile de care mi-ar fi fost dor, o ştiam. Familia şi prietenii pe care îi cunoscusem în anii mei ca om, toate tradiţiile care înveseliseră vremea mohorâtă.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Coroniţele şi lumânările, muzica şi petrecerile... niciuna nu părea să mi se potrivească. Le priveam de la o distanţă care îmi părea imposibilă.

Într-o seară, pe la mijlocul săptămânii, Carlisle m-a trimis pentru prima dată să fac o plimbare singur. Mi-am luat însărcinarea foarte în serios şi am făcut tot ce am putut ca să par cât mai uman posibil, înfofolindu-mă în straturi groase de îmbrăcăminte, prefăcându-mă că mi-este frig. Odată ajuns afară, m-am încordat împotriva oricărei tentaţii, cu mişcări calculate şi lente. Am trecut de câţiva bărbaţi care se îndreptau către docurile îngheţate. Nu mi s-a adresat nimeni, dar nici nu m-am străduit excesiv să evit contactul. M-am gândit la viaţa mea viitoare, când aş fi ajuns la fel de controlat şi relaxat ca şi Carlisle, şi mi-am imaginat un milion de plimbări similare. Carlisle îşi ignora viaţa ca să se ocupe de mine, dar eram hotărât să ajung să-i fiu un ajutor, şi nu o povară.

Eram destul de mândru de mine însumi când m-am întors în cameră, scuturând zăpada de pe căciula mea de lână. Cu siguranţă, Carlisle abia aştepta să-i dau raportul, iar eu eram dornic să-i povestesc tot. La urma urmei, nu fusese aşa de dificil să ies printre ei doar cu voinţa proprie drept protecţie şi m-am prefăcut nonşalant când am intrat pe uşă, remarcând cu întârziere mirosul puternic de răşină.

Mă pregătisem să-l uimesc pe Carlisle cu succesul meu facil, dar el mă aştepta cu o surpriză.

Paturile erau aranjate cu grijă unul peste altul în colţ, iar biroul şubred fusese împins în spatele uşii ca să facă loc unui brad suficient de înalt ca să atingă tavanul cu creanga cea mai de sus. Carlisle reuşise atât de repede să lipească nişte capete de lumânări de vârfurile crengilor, încât cetina era încă umedă, cu pudră de zăpadă vizibilă pe alocuri. Toate lumânările erau aprinse, reflectându-se calde şi galbene pe obrazul neted al lui Carlisle. Mi-a zâmbit larg.

— Crăciun fericit, Edward.

Am înţeles, uşor stânjenit, că marea mea realizare, expediţia mea solitară, fusese doar un pretext. Şi apoi m-

am bucurat din nou să-mi dau seama că încrederea lui în autocontrolul meu era atât de mare, încât fusese dispus să mă trimită într-o încercare fictivă doar ca să-mi facă o asemenea surpriză.

— Mulţumesc, i-am răspuns repede. Şi Crăciun fericit şi ţie.

În realitate, nu eram sigur ce simt despre gestul acela. Mi se părea oarecum... copilăresc – ca şi cum viaţa mea de om fusese doar o etapă de larvă pe care o lăsasem demult în urmă, împreună cu toate constrângerile ei, şi acum mi se pretindea să revin la târâtul prin noroi, deşi aveam aripi. Mă simţeam prea bătrân pentru asemenea manifestări, dar în acelaşi timp eram emoţionat că încerca să îmi ofere asta, o întoarcere de moment la bucuriile mele anterioare.

— Am floricele de porumb, mi-a spus el. M-am gândit că ai vrea să ajuţi la împodobit.

Am văzut în mintea lui ce însemna asta pentru el. Am auzit, şi nu pentru prima dată, profunzimea sentimentului de vinovăţie pentru că mă atrăsese spre viaţa aceasta. Avea să-mi ofere orice fel de plăcere omenească pe care o considera posibilă. Şi eu nu puteam să fiu aşa de răzgâiat să-i neg propria plăcere în acest demers.

— Desigur, am fost de acord. Îmi imaginez că va merge mult mai repede anul ăsta.

Carlisle a râs şi a mers să aţâţe tăciunii din vatră.

Nu a fost dificil să mă transpun în imaginea lui cu privire la o sărbătoare în familie, chiar dacă eram o familie mică şi neobişnuită. Deşi mi-a fost uşor să-mi joc rolul, tot am rămas cu senzaţia că nu făceam parte din lumea aceea în care încercam să mă integrez. M-am întrebat dacă, în timp, aveam să mă obişnuiesc cu viaţa pe care ne-o crease Carlisle, sau dacă aveam să mă simt mereu o creatură străină. Oare eram mai vampir decât era el? Eram o făptură prea dedicată sângelui ca să accept aceste simţiri omeneşti?

Mi-am primit răspunsurile la întrebări în cursul timpului. Eram încă un nou-născut, chiar dacă nu-mi dădeam seama, şi totul a devenit mai uşor pe măsură ce am îmbătrânit.

Senzaţia de înstrăinare a dispărut şi m-am trezit că făceam cu adevărat parte din lumea lui Carlisle.

Cu toate acestea, în acel anotimp anume, îngrijorările m-au făcut mai vulnerabil decât ar fi trebuit înaintea gândurilor unui străin.

În seara următoare ne-am întâlnit cu prieteni – prima mea interacţiune socială.

Era trecut de miezul nopţii. Ieşiserăm din oraş şi ne aventuraserăm pe dealuri către nord, căutând o zonă suficient de îndepărtată de oameni ca să pot vâna în siguranţă, îmi controlam cu mare atenţie simţurile care tânjeau să fie lăsate libere, pentru a mă conduce prin întuneric spre ceva care să-mi potolească setea. Trebuia să ne asigurăm că eram destul de departe de populaţie pentru că, odată ce îmi dezlănţuiam puterile acelea, nu mai eram suficient de puternic să refuz chemarea sângelui omenesc.

— *Aici ar trebui să fie în regulă,* a aprobat Carlisle, şi a încetinit ca să mă lase să conduc vânătoarea.

Poate că aveam să găsim nişte lupi ieşiţi şi ei la vânătoare prin zăpada înaltă. Dar pe vremea aceea, era mai probabil să trebuiască să scoatem cu forţa nişte animale din bârlogurile lor.

Mi-am lăsat simţurile să zburde libere – era o uşurare să fac asta, ca şi cum aş fi relaxat un muşchi contractat îndelung. La început, n-am simţit decât miros de zăpadă curată şi de ramuri desfrunzite de foioase. Am înregistrat uşurarea de a nu simţi deloc miros de oameni, nicio durere, nicio dorinţă. Am alergat în tăcere prin pădurea deasă.

Şi apoi am sesizat un miros nou, familiar şi străin în acelaşi timp. Era dulce, limpede şi mai pur decât zăpada proaspătă. Parfumul acela avea o intensitate ce mai era prezentă doar la alte două mirosuri pe care le cunoşteam: al lui Carlisle şi al meu. Dar altminteri îmi era necunoscut.

M-am oprit brusc. Carlisle a prins şi el mirosul şi a încremenit lângă mine. Pentru o fracţiune de secundă, i-am ascultat îngrijorarea. Şi apoi s-a liniştit, recunoscând persoanele care se apropiau.

— *Aaa, Siobhan,* a gândit el, calmându-se imediat. *Nu*

ştiam că ea este în partea asta de lume.

L-am privit întrebător, nesigur dacă puteam vorbi cu glas tare. Mă simţeam speriat, deşi Carlisle era relaxat. Am devenit precaut în faţa neprevăzutului.

— Prieteni vechi, m-a asigurat el. *Bănuiesc că era timpul să mai cunoşti şi pe alţii la fel ca noi. Hai să-i găsim.*

Părea calm, dar am detectat o îngrijorare ascunsă în spatele gândurilor pe care mi le adresase. Pentru prima dată m-am întrebat de ce, până atunci, nu veniserăm niciodată în contact cu un alt vampir. Din lecţiile lui Carlisle, înţelesesem că nu erau atât de rari. Probabil că mă ferise în mod intenţionat de ceilalţi. Dar de ce? Acum nu se temea de niciun pericol de ordin fizic. Ce altceva putea să-l motiveze?

Mirosul era destul de proaspăt. Puteam distinge două urme diferite. M-am uitat la el întrebător.

— Siobhan şi Maggie. Mă întreb unde este Liam? Ei trei formează un clan. De obicei călătoresc împreună.

Clan... Cunoşteam cuvântul, dar întotdeauna îl asociasem cu grupările militarizate ce dominaseră lecţiile de istorie ale lui Carlisle. Clanul Voituri şi, înainte de ele, romanii şi egiptenii. Dar dacă această Siobhan avea un clan de trei persoane, atunci cuvântul ni se aplica şi nouă? Carlisle şi cu mine formam şi noi un clan? Nu părea să ni se potrivească. Părea cumva... rece. Poate că nu înţelegeam foarte bine cuvântul.

Ne-a luat câteva ore să le ajungem, pentru că şi ele alergau. Din fericire, urma ne-a dus tot mai adânc în pustietatea înzăpezită. Dacă am fi ajuns prea aproape de o aşezare omenească, atunci Carlisle m-ar fi rugat să aştept undeva. Folosirea mirosului pentru a lua o urmă nu diferea mult de folosirea lui pentru vânătoare şi ştiam că aş fi fost copleşit dacă aş fi dat de o urmă omenească.

Când am ajuns suficient de aproape ca să le disting sunetul tălpilor ce alergau – nu făceau eforturi pentru a fi silenţioase şi evident nu erau îngrijorate că ar putea fi urmărite Carlisle a strigat tare:

— Siobhan!

Mişcarea din faţă a încetat un moment scurt, apoi au început să alerge înapoi spre noi, cu o siguranţă care m-a făcut să mă încordez în ciuda încrederii radiate de Carlisle. A rămas pe loc, şi eu m-am oprit lângă el. Nu ştiam să se fi înşelat vreodată, dar tot m-am trezit că mă ghemuiesc aproape automat în poziţie defensivă.

— Uşurel, Edward. La început e dificil să întâlneşti un prădător la fel de puternic. Dar chiar nu ai de ce să te îngrijorezi. Am încredere în ea.

— Desigur, am şoptit şi m-am îndreptat de spate, deşi n-am putut să mă şi relaxez.

Poate că acesta era tocmai motivul pentru care ţinuse la distanţă de mine celelalte cunoştinţe. Poate că acest instinct straniu de apărare este mai puternic atunci când cineva este deja copleşit de fervoarea unui nou-născut. Mi-am încleştat şi mai tare muşchii încordaţi. Nu aveam să-l dezamăgesc acum.

— Tu eşti, Carlisle? s-a auzit o voce, la fel de limpede şi de sonoră ca dangătul unui clopot de biserică.

Dintre copacii pudraţi cu zăpadă a ieşit la început un singur vampir. Era cea mai masivă femeie pe care o văzusem vreodată, mai înaltă decât mine sau decât Carlisle, cu umeri lăţi şi membre groase. Cu toate acestea, nimic din ea nu era masculin. Avea o siluetă profund feminină – agresiv şi puternic de feminină. Era evident că nu avea vreo intenţie să treacă drept om în seara aceea – era îmbrăcată doar cu o rochie simplă de bumbac, fără mâneci, cu un lanţ de argint cu un design complex drept curea.

Parcă trecuse o veşnicie de când nu mai remarcasem o femeie în felul *acela* şi m-am trezit că nu ştiu unde să-mi fixez privirea. Până la urmă m-am oprit la faţa ei care, precum corpul, era profund feminină. Buzele îi erau pline şi arcuite, ochii stacojiu aprins erau enormi şi mărginiţi de gene mai groase decât acele de pe crengile de pini. Părul negru şi lucios era adunat într-un coc generos în creştetul capului, fixat cu două beţişoare de lemn înfipte neglijent în claia de păr.

Am simţit o uşurare stranie să mă uit la alt chip asemănător cu al lui Carlisle: perfect, neted, lipsit de cocoloaşele cărnoase ale chipurilor omeneşti. Simetria îmi oferea o stare de confort.

O jumătate de secundă mai târziu, a apărut şi celălalt vampir, aplecându-se din spatele femeii mai masive. Acesta era mai puţin remarcabil şi nu părea mai mare decât un copil. În timp ce femeia înaltă avea din toate în exces, fata aceasta era imaginea *lipsei.* Părea doar piele şi os pe sub rochia ei simplă, închisă la culoare, cu ochii precauţi prea mari pe faţa micuţă care, la fel ca a tovarăşei ei, mă relaxa prin lipsa de cusur. Doar părul fetei era abundent – o claie sălbatică de cârlionţi roşu strălucitor care păreau să fie încâlciţi dincolo de orice posibilitate de recuperare.

Femeia mai mare a sărit către Carlisle şi am avut nevoie de tot autocontrolul ca să nu intervin între ei să o opresc. Am înţeles în secunda aceea, remarcându-i musculatura membrelor groase, că aş fi fost capabil doar să încerc. Era un gând umilitor. Poate că, totuşi, Carlisle mă ţinuse ascuns ca să-mi protejeze egoul.

L-a îmbrăţişat, strângându-l cu braţele dezgolite. Dinţii strălucitori îi erau expuşi într-un zâmbet ce părea prietenos. Carlisle i-a cuprins talia cu braţele şi a râs.

— Bună, Siobhan. A trecut prea mult timp.

Siobhan i-a dat drumul din îmbrăţişare, dar şi-a ţinut mâinile pe umerii lui.

— Unde te-ai ascuns, Carlisle? începusem să mă îngrijorez că poate ţi s-a întâmplat ceva rău.

Vocea îi era aproape la fel de joasă ca a lui, un contralto vibrant, cu accentul docherilor irlandezi transformat în ceva magic.

Gândurile lui Carlisle s-au îndreptat către mine, o sută de imagini retrospective din anul petrecut împreună. În acelaşi timp, Siobhan şi-a îndreptat privirea spre mine o secundă, apoi s-a uitat în altă parte.

— A fost o perioadă aglomerată, a spus Carlisle, dar eu eram mai atent la gândurile lui Siobhan.

Practic un nou-născut... dar ochii lui. Ciudaţi, dar nu la

fel de ciudaţi ca ai lui Carlisle. Mai degrabă chihlimbarii decât aurii. E destul de frumuşel. Mă întreb pe unde l-o fi găsit.

Siobhan a făcut un pas în spate.

— Sunt nepoliticoasă. Nu am făcut cunoştinţă cu însoţitorul tău.

— Dă-mi voie să vă prezint. Siobhan, acesta este Edward, fiul meu. Edward, aceasta este, aşa cum probabil ai intuit, o veche prietenă a mea, Siobhan. Iar aceasta este Maggie, fiica ei.

Fetişcana şi-a lăsat capul pe o parte, dar nu în semn de aprobare. Sprâncenele ei subţiri s-au adunat laolaltă de parcă s-ar fi concentrat foarte tare pe o ghicitoare.

Fiu? s-a întrebat Siobhan, luată prin surprindere de cuvântul acela. *Aha, deci a ales să-şi creeze un tovarăş după atâta timp. Interesant. Mă întreb de ce acum? Probabil că băiatul are ceva special.*

E adevărat ce spune, a gândit Maggie în acelaşi timp. *Dar mai lipseşte ceva. Ceva ce Carlisle nu ne spune.* A încuviinţat din cap o dată, ca pentru sine, apoi a privit spre Siobhan care încă mă evalua.

— Edward, e o plăcere să te cunosc, a spus Siobhan.

Mi-a oferit mâna, întârziind cu privirea pe irisurile mele, de parcă ar fi încercat să le identifice exact nuanţa.

Ştiam doar răspunsul omenesc la genul acesta de întâlnire. I-am luat mâna şi mi-am trecut uşor buzele pe dosul ei, remarcând netezimea ca de sticlă a pielii sub buzele mele.

— Încântat, am răspuns.

Ce fermecător. Şi-a coborât mâna, zâmbindu-mi larg. *Aşa de frumuşel. Mă întreb care-i darul lui şi de ce l-a atras pe Carlisle?*

Am fost luat prin surprindere de gândul ei şi am înţeles doar când am auzit cuvântul *dar* la ce se referise mai înainte, când presupusese că aveam ceva *special.* Până atunci exersasem însă suficient ca să-mi ascund reacţia de ochii ei interesaţi.

Bineînţeles că avea dreptate. Chiar aveam un dar.

Totuşi... Carlisle fusese sincer surprins când înţelesese ce puteam să fac. Şi ştiam, datorită darului meu, că nu se prefăcuse. Nu fusese nicio minciună, nicio eschivare în gândurile lui când răspunsese la propriile mele *de* ce-uri. El era foarte singur. Mama mea îl implorase să-mi salveze viaţa. Faţa mea promisese inconştient nişte virtuţi pe care nu eram întru totul sigur că le posedam.

Încă meditam la presupunerile corecte şi greşite ale lui Siobhan, când ea s-a întors către Carlisle. Insă un ultim gând al ei mi-a rămas în minte.

Bietul băiat. Carlisle probabil că i-a impus obiceiurile lui neobişnuite. Probabil că de asta are ochii aşa ciudaţi. Cât de tragic – să fii privat de cea mai mare bucurie a vieţii noastre.

În momentul acela, concluzia ei nu m-a deranjat la fel de mult precum cealaltă ipoteză. După aceea – conversaţia lor a durat toată noaptea şi ne-a ţinut departe de camerele noastre din han până la apusul soarelui –, când am rămas din nou singuri, l-am întrebat despre asta. Carlisle mi-a spus povestea lui Siobhan, fascinaţia ei pentru clanul Voituri, curiozitatea despre universul mistic al talentelor vampirilor şi, în cele din urmă, descoperirea unui copil ciudat care părea să ştie mai mult decât era omeneşte posibil. Siobhan o transformase pe Maggie nu pentru că avea nevoie de tovărăşie sau pentru că îi păsa la modul personal de o fată care, în alte împrejurări, ar fi ajuns cina ei, ci pentru că era dornică să colecţioneze un talent pentru propriul ei clan. Era un mod diferit de a vedea lumea, un mod mai puţin uman decât cel pe care reuşise Carlisle să-l adopte. El îi ascunsese informaţia despre propriul meu talent (asta explica reacţia stranie a lui Maggie atunci când am făcut cunoştinţă; prin intermediul propriului ei dar, ştia că Carlisle îi ascundea ceva), nefiind sigur cum ar fi reacţionat Siobhan aflând că primise acces la un dar atât de rar şi de puternic fără ca măcar să-l caute. Pentru că înzestrarea mea nu fusese decât o coincidenţă stranie. Darul meu de a citi gândurile făcea parte din mine, prin urmare Carlisle nu voia ca acest dar să dispară, la fel cum

nu ar fi vrut să-mi schimbe culoarea părului sau timbrul vocii. Cu toate acestea, niciodată nu a văzut darul acela ca pe un bun de folosit în avantajul lui.

M-am gândit din când în când la aceste revelaţii, tot mai puţin pe măsură ce trecea timpul. M-am adaptat mai bine în lumea oamenilor, iar Carlisle s-a întors la munca lui anterioară de chirurg. Am studiat medicina, printre multe alte materii, în timp ce el era plecat, întotdeauna însă din cărţi, niciodată în spital. Abia după câţiva ani a găsit-o Carlisle pe Esme şi am revenit la un stil de viaţă izolat până s-a aclimatizat şi ea. A fost o perioadă aglomerată, plină de cunoştinţe şi de prieteni noi, aşa că au trecut câţiva ani până când au început să mă deranjeze cuvintele încărcate de compasiune ale lui Siobhan.

Bietul băiat... Cât de tragic – să fii privat de cea mai mare bucurie a vieţii noastre.

Spre deosebire de cealaltă afirmaţie a ei – uşor de respins din moment ce puteam citi sinceritatea gândurilor lui Carlisle ideea asta a început să supureze. Expresia „cea mai mare bucurie a vieţii noastre" a fost cea care a dus în cele din urmă la separarea mea de Carlisle şi de Esme. În căutarea acelei bucurii promise, am luat vieţi omeneşti una după alta, gândindu-mă că, aplicându-mi în mod arogant darul, puteam să fac mai mult bine decât rău.

Prima oară când am gustat sânge omenesc, corpul mi-a fost copleşit. M-am simţit complet sătul şi extraordinar de *bine.* Mai viu ca niciodată. Deşi sângele nu era de cea mai bună calitate – corpul primei mele victime era saturat de droguri cu gust amar –, prăzile mele de până atunci au părut apă de ploaie. Şi totuşi... mintea îmi rămăsese un pic deconectată de satisfacţia corpului. Nu mă puteam abţine să nu văd urâţenia. Nu puteam să uit ce ar fi crezut Carlisle despre alegerile mele.

Am presupus că îndoielile acelea vor dispărea. Am găsit oameni foarte răi care îşi păstraseră corpurile curate, chiar dacă nu şi mâinile, şi am savurat calitatea mai bună a sângelui. Ţineam în minte socoteala vieţilor pe care credeam că le salvez din postura mea de judecător, jurat şi

călău. Chiar dacă salvam doar una pentru fiecare ucidere, doar următoarea victimă de pe listă, oare nu era mai bine decât să-i fi lăsat pe aceşti prădători muritori să continue?

Au trecut ani de zile până am renunţat. Pe atunci nu eram sigur de ce sângele nu reprezenta extazul suprem al vieţii pe care îl credea Siobhan, de ce continua să-mi fie dor de Carlisle şi de Esme mai mult decât mă bucuram de libertate, de ce greutatea fiecărui omor părea să se acumuleze până când m-am simţit cocoşat sub apăsarea lor cumulată. De-a lungul anilor, după întoarcerea la Carlisle şi la Esme, când mă chinuiam să îmi recapăt disciplina pe care o abandonasem, am ajuns la concluzia că poate Siobhan nu cunoştea nimic mai bun decât chemarea sângelui, însă eu mă născusem pentru ceva mai măreţ.

Şi acum, cuvintele care mă bântuiseră cândva, care mă conduseseră cândva, au revenit cu o forţă surprinzătoare.

„Cea mai mare bucurie a vieţii noastre."

Nu aveam nicio îndoială. Ştiam acum înţelesul acelei expresii. Cea mai mare bucurie a vieţii mele era această fată fragilă, curajoasă, caldă şi înţeleaptă care dormea atât de liniştită în apropiere. Bella. Cea mai mare bucurie pe care mi-o oferise viaţa şi cea mai mare durere dacă aş fi pierdut-o.

Telefonul mi-a vibrat în buzunarul cămăşii. L-am scos, am verificat numărul apelantului şi l-am dus la ureche.

— Îmi dau seama că nu poţi să vorbeşti, a spus Alice încet, dar m-am gândit că ai vrea să ştii. E optzeci la douăzeci acum. Orice faci, continuă s-o faci.

A închis.

Bineînţeles că nu puteam avea încredere în vocea ei când nu-i aveam şi gândurile în apropiere, ca să le citesc, şi ea ştia asta. Poate că doar mă mintea la telefon. Insă tot m-am simţit încurajat.

Ceea ce făceam era să mă scald, să mă scufund, să mă înfăşor cu dragostea mea pentru Bella. Şi nu credeam că va fi dificil să continui asta.

Capitolul 16
Nodul

Bella a dormit atât de profund în noaptea aceea, încât m-am simţit descurajat.

Din primul moment în care îi simţisem mirosul – mi se părea că trecuse o veşnicie de atunci – fusesem incapabil să-mi controlez starea de spirit să nu oscileze cu sălbăticie dintr-o extremă într-alta, în fiecare minut al zilei. În seara aceea a fost mai rău decât de obicei – povara pericolului ce pândea de după colţ mă împinsese la un apogeu al stresului mental, ceva ce nu mai cunoscusem într-o sută de ani de viaţă.

Şi Bella dormea, cu membrele relaxate, fruntea netedă, colţurile buzelor ridicate, inspirând şi expirând delicat, la fel de echilibrat ca un metronom. În niciuna dintre nopţile în care mai stătusem cu ea, nu fusese aşa liniştită ca acum. Oare ce însemna asta?

Nu găseam altă explicaţie decât faptul că nu înţelegea. În ciuda tuturor avertismentelor pe care i le dădusem, încă nu credea adevărul. Avea prea mare încredere în mine. Greşea că făcea asta.

Nici n-a tresărit când tatăl ei a aruncat o privire în cameră. Era încă devreme; soarele nu răsărise. Am rămas pe loc, convins că eram invizibil în colţul întunecat. Gândurile ascunse ale tatălui erau presărate cu regrete şi cu vinovăţie. Mi s-a părut că nu era ceva grav, doar o constatare că o lăsa iar singură. Pentru un moment a şovăit, dar simţul răspunderii – planuri, colegi, un drum cu maşina pe care-l promisese – l-a determinat să continue. Asta a fost tot ce am putut pricepe din gândurile lui.

Charlie a făcut mult zgomot cât şi-a scos ustensilele de pescuit din debaraua de sub scară. Gălăgia n-a deranjat-o deloc pe Bella, care nici n-a tresărit. Nici măcar nu i-au tremurat pleoapele.

De îndată ce a plecat Charlie, am ieşit şi eu din casă, deşi nu aveam nicio tragere de inimă să părăsesc

atmosfera tihnită a camerei Bellei. În ciuda tuturor lucrurilor, somnul ei liniştit mă calmase şi pe mine. Mi-am mai umplut o dată plămânii cu focul acela, după care l-am ţinut în piept, păstrând durerea aceea până la următoarea alimentare.

Tumultul a reînceput imediat ce s-a trezit ea. Calmul pe care-l găsise în vise s-a evaporat odată cu venirea zorilor. După felul în care se mişca, părea grăbită, s-a uitat de câteva ori pe după draperii – căutându-mă pe mine, m-am gândit. Mă făcea nerăbdător să fiu iarăşi cu ea, însă stabiliserăm o oră de întâlnire şi nu voiam să-i întrerup prea devreme pregătirile. Eu le făcusem pe ale mele, dar simţeam că erau incomplete. Oare aveam să fiu vreodată pregătit cu adevărat pentru o zi ca aceasta?

Mi-am dorit să fi putut simţi şi eu bucuria acestei zile – o zi întreagă alături de ea, în care să primesc răspunsuri la fiecare întrebare pe care aveam să o pun, să fiu înconjurat de căldura ei. În acelaşi timp, îmi doream să pot să mă întorc în chiar clipa aceasta şi să fug în direcţia opusă – să fiu suficient de puternic ca să fug în celălalt capăt al lumii şi să rămân acolo, să nu o mai pun în pericol niciodată. Apoi însă mi-am amintit viziunea lui Alice cu faţa albă şi mohorâtă a Bellei şi am ştiut că nu aveam să fiu niciodată atât de puternic.

Până am coborât din umbrele copacilor şi am traversat peluza din faţa casei ei, mă cuprinsese o dispoziţie întunecoasă.

Am încercat să-mi şterg de pe chip urmele acestei stări de spirit, dar parcă nu-mi puteam aminti cum să-mi rearanjez muşchii feţei.

Am ciocănit uşor, ştiind că ea asculta, după care am auzit-o cum se împiedica în propriile picioare coborând ultimele câteva trepte ce dădeau în hol. A alergat spre uşă şi s-a luptat cu clanţa pentru un moment lung, după care a deschis-o cu atâta forţă, încât aproape a trântit-o de perete cu zgomot.

S-a uitat în ochii mei şi a rămas brusc nemişcată; liniştea din noaptea anterioară îi era evident vizibilă în

zâmbet.

Şi starea mea de spirit s-a luminat. Am tras aer în piept, înlocuind arsura stătută cu durere proaspătă, însă durerea era mult mai mică decât bucuria de a fi cu ea.

O curiozitate vinovată mi-a atras atenţia către hainele ei. Oare la ce îmbrăcăminte se hotărâse? Mi-am amintit imediat combinaţia – puloverul fusese aşezat cel mai la vedere, aşezat peste computerul ei antic, cu o cămaşă albă cu nasturi dedesubt şi nişte blugi albaştri într-o parte. Maro-deschis, guler alb, blugi albaştri...

Nici nu a trebuit să mă uit la mine ca să-mi dau seama că nuanţele şi stilurile erau aproape identice.

Am chicotit o dată. Aveam iar ceva în comun.

— Bună dimineaţa.

— Ce e în neregulă? a răspuns ea.

La întrebarea aceasta existau o mie de răspunsuri şi am fost surprins pentru o clipă, după care am văzut că se uita în jos la ea, dându-mi de înţeles că încerca să-şi dea seama de ce râsesem.

— Ne asortăm, i-am explicat.

Am râs din nou până a asimilat informaţia, analizându-mi hainele, şi apoi pe ale ei, cu o expresie surprinsă pe faţă. Dintr-odată, a trecut de la surprindere la încruntare. De ce oare? Nu vedeam niciun motiv pentru care să consider coincidenţa aceea altfel decât uşor amuzantă. Oare avusese vreun motiv mai profund pentru care alesese hainele acestea, vreun motiv care o înfuria acum că eu râdeam? Cum aş fi putut să o întreb fără să pară ciudat? Puteam doar să fiu sigur că motivul pentru care alesese să se îmbrace astfel nu avea cum să fie acelaşi cu al meu.

M-am cutremurat în sinea mea la gândul motivului pentru care alesesem această ţinută şi la ce anume prevestea. Dar nu trebuia să dau înapoi. Nu trebuia să vreau să mă ascund de ea. Merita să ştie totul.

Zâmbetul i-a reapărut atunci când am mers împreună spre camioneta ei – devenind deodată mândră de sine. Nu aveam de gând să dau înapoi de la promisiunea pe care i-o făcusem, însă nu-mi plăcea în mod special. Ştiam că nu era

o decizie raţională. Sofa zilnic monstruozitatea aceasta, antică şi nu i se întâmplase niciodată nimic rău. Desigur, lucrurile rele care i se întâmplau aşteptau ca să fiu şi eu acolo pe post de martor îngrozit. Cred că a dedus din expresia feţei mele că mă supăra aranjamentul acesta.

— Avem o înţelegere, a spus plină de satisfacţie, aplecându-se peste scaun să deblocheze portiera din dreapta.

Aş fi vrut eu ca grijile mele să fie atât de neînsemnate.

Motorul decrepit a tuşit, trezindu-se treptat la viaţă. Şasiul vibra atât de violent, încât m-am îngrijorat să nu se desprindă vreo piesă din el.

— Încotro? a strigat Bella ca să acopere zgomotul infernal. A băgat schimbătorul în marşarier şi s-a uitat peste umăr.

— Pune-ţi centura de siguranţă, am insistat eu. Deja am emoţii.

Mi-a aruncat o privire duşmănoasă, însă şi-a pus centura, după care a oftat.

— Încotro? a repetat.

— Ia-o pe 101 spre nord.

Şi-a ţinut privirea concentrată pe drum în timp ce şofa încet prin oraş. M-am întrebat dacă avea să accelereze odată ajunşi la şoseaua principală, dar a continuat să meargă cu cinci kilometri sub viteza legală de pe marcaje. Soarele era încă jos la orizontul estic, umbrit de perdeaua subţire de nori. Insă, conform spuselor lui Alice, avea să fie însorit până la prânz. M-am întrebat dacă – la viteza cu care mergeam – vom ajunge în siguranţă în pădure înainte ca lumina soarelui să mă atingă.

— Ai de gând să ieşi din Forks până la lăsarea serii? am întrebat, ştiind că va obiecta cu privire la defăimarea camionetei ei.

A reacţionat exact cum mă aşteptasem.

— Camioneta asta e îndeajuns de bătrână încât să fie bunica maşinii tale, a sărit ea. Ai puţin respect.

A mărit totuşi un pic viteza. Acum mergea cu trei kilometri peste limita legală.

M-am simţit puţin uşurat când am ieşit în sfârşit din centrul oraşului. În scurt timp, am putut să văd pe geam mai multă pădure decât civilizaţie. Motorul huruia ca un pica- măr în granit. Bella nu şi-a luat nicio clipă privirea de la şosea. Am vrut să spun ceva, să o întreb la ce se gândea, dar nu am vrut să-i distrag atenţia. Concentrarea ei avea ceva aproape feroce.

— Fă dreapta pe 110, i-am spus.

A dat din cap ca pentru ea, după care a încetinit foarte mult ca să vireze.

— Acum mergem până se termină şoseaua.

— Şi ce-i acolo? a întrebat ea. La capătul şoselei?

O pădure goală. Fără urmă de martori. Un monstru.

— O cărare.

Tonul vocii i-a devenit mai ascuţit, mai încordat atunci când a răspuns, uitându-se doar la drum.

— Mergem în drumeţie?

Îngrijorarea din tonul ei m-a neliniştit. Nu mă gândisem... Distanţa era foarte scurtă, iar drumul nu era greu, nu foarte diferit de poteca din spatele casei ei.

— Este vreo problemă?

Oare puteam să o duc în altă parte? Nu-mi făcusem planuri de rezervă.

— Nu, a spus repede, dar vocea tot îi era puţin gâtuită.

— Nu-ţi face griji, am asigurat-o. Sunt doar vreo opt kilometri şi nu ne grăbim.

De fapt – simţind brusc un val de panică atunci când mi-am dat seama cât de scurtă era de fapt distanţa –, nu mi-aş fi dorit nimic mai mult decât o întârziere.

Cuta dintre sprâncene i-a reapărut. După câteva secunde în care nu am vorbit nimic, a început să-şi morfolească buza de jos.

— La ce te gândeşti?

Oare voia să se întoarcă? Oare se răzgândise cu privire la toată povestea asta? îşi dorea să nu fi deschis uşa în această dimineaţă?

— Mă întrebam doar unde mergem, a răspuns ea.

Intenţionase să aibă un ton lejer, dar nu prea îi ieşise.

— Este un loc unde îmi place să merg atunci când e vreme frumoasă.

Am privit pe geam, şi la fel a făcut şi ea. Norii deveniseră doar un văl subţire. Aveau să dispară curând.

Oare ce credea ea că avea să vadă atunci când soarele îmi va atinge pielea? Oare cum îşi imaginase că va decurge excursia de astăzi?

— Charlie a spus că va fi cald astăzi.

M-am gândit la tatăl ei, imaginându-mi-l lângă râu, bucurându-se de ziua aceasta plăcută. Nu ştia că se afla la o răscruce, că un posibil coşmar care putea să-i distrugă viaţa stătea la pândă, atât de aproape, să-i răstoarne tot universul.

— Şi i-ai spus lui Charlie ce ai de gând să faci? am întrebat, fără urmă de speranţă.

A zâmbit, cu privirea înainte.

— Nu.

Mi-aş fi dorit să nu fi răspuns aşa de fericită. Şi totuşi, ştiam că exista un martor, o voce care să vorbească dacă Bella nu se întoarce acasă.

— Dar Jessica ştie că mergem împreună la Seattle?

— Nu, a spus ea satisfăcută. I-am spus că ai anulat – ceea ce-i adevărat.

Poftim? Nu auzisem asta. Probabil că se întâmplase cât fusesem cu Alice la vânătoare. Bella îmi acoperise urmele ca şi cum *voia* să scap nepedepsit în urma acestei crime.

— Nimeni nu ştie că eşti cu mine?

A tresărit uşor din cauza tonului meu, după care a ridicat bărbia şi s-a forţat să zâmbească.

— Depinde... Bănuiesc că i-ai spus lui Alice?

A trebuit să trag aer în piept ca să-mi păstrez tonul calm.

— Asta este de mare ajutor, Bella!

Zâmbetul i-a dispărut pe de faţă, însă nu a mai afişat vreun alt semn că mă auzise.

— Eşti atât de deprimată de Forks, încât vrei să te sinucizi?

— Ai spus că s-ar putea să ai probleme, a spus ea încet,

fără niciun ton de glumă. Dacă petrecem timp împreună în public.

Îmi aduceam aminte la perfecţie acel schimb de replici şi mă întrebam cum de pricepuse lucrurile atât de pe dos. Nu-i spusesem asta ca să încerce să se expună *şi mai mult* în faţa mea. I-o spusesem ca să fugă de mine.

— Deci, tu eşti îngrijorată despre problemele pe care le-aş putea avea *eu,* am întrebat-o printre dinţi, încercând să rostesc cuvintele exact în ordinea corectă ca să-i fie imposibil să nu audă cât de ridicolă era poziţia în care se punea. Dacă *tu* nu te întorci *acasă?*

A dat din cap o dată, cu ochii la şosea.

— Cum poţi *să nu vezi* cât sunt de nedrept? am mârâit, prea furios ca să vorbesc suficient de rar cât să mă înţeleagă şi ea.

Părea neliniştită, dar într-un mod nou, ochii ei *aproape* întorcându-se să se uite la mine, şi totuşi aţintiţi la drum. Era speriată de furia mea, deşi nu cum ar fi trebuit să fie. Era doar îngrijorată că mă supărase. Nu trebuia să-i citesc mintea ca să anticipez acest tipar bine împământenit.

Ca de obicei, nici eu nu eram cu adevărat furios pe ea, ci doar pe mine. Da, reacţiile ei în privinţa mea erau mereu pe dos. Dar asta se întâmpla pentru că, dintr-un punct de vedere, erau îndreptăţite. Îmi acorda o încredere pe care nu o meritam, era îngrijorată de sentimentele mele ca şi cum ele ar fi contat. Bunătatea ei era cea care o supunea la asemenea pericol. Virtutea ei şi viciul meu – două atribute opuse care ne aduceau împreună.

Am ajuns la capătul drumului asfaltat. Bella a parcat pe acostamentul de pământ şi a oprit motorul. Liniştea bruscă a fost aproape şocantă după lungul asalt asupra urechilor noastre. Şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a coborât rapid din camionetă, fără să se uite la mine. S-a întors cu spatele şi şi-a scos pulovărul peste cap. S-a chinuit câteva secunde să facă asta, după care şi l-a legat cu mânecile în jurul taliei. Am fost surprins atunci când am văzut că bluza ei semăna cu a mea nu doar la culoare; şi a ei îi lăsa braţele goale până la umeri. Îi vedeam din corp mai mult decât

eram obişnuit, însă, în ciuda fascinaţiei care a scânteiat imediat, simţeam mai degrabă îngrijorare. Orice îmi întrerupea concentrarea reprezenta un pericol.

Am oftat. Nu voiam să merg până la capăt cu asta. Existau multe motive serioase, motive de viaţă şi de moarte, însă în acest moment, cea mai mare groază a mea era expresia de pe faţa ei, repulsia din ochii ei, atunci când *m-ar fi văzut* în sfârşit.

Aveam să dau piept cu asta. Aveam să mă prefac că sunt curajos, că sunt mai presus de această teamă egoistă, chiar dacă nu era decât o mascaradă.

Mi-am scos şi eu pulovărul, simţindu-mă groaznic de expus. Nu-mi arătasem niciodată atât de mult din piele de faţă cu altcineva care să nu fi fost din familie.

Am coborât din camionetă cu maxilarul încleştat – lăsând puloverul acolo ca să nu fiu tentat să-l pun pe mine – şi am închis portiera. Am privit în pădure. Poate dacă aş ieşi de pe drum şi aş intra printre copaci, nu m-aş mai simţi atât de expus.

— Pe aici.

Cuvintele mi-au ieşit trunchiate, prea rapide. Trebuia să fac ceva să-mi ţin neliniştea sub control. Am început să merg încet înainte.

— Poteca?

Vocea îi era cu o octavă mai ridicată decât de obicei. Am privit-o din nou – arăta stresată atunci când a ocolit camioneta să mi se alăture. Existau atât de multe lucruri care o puteau speria, încât nu puteam fi sigur despre care era vorba acum.

Am încercat să-mi fac vocea să sune ca a unei persoane normale. Lejeră, amuzantă. Poate că izbuteam să-i mai calmez din nelinişti, dacă nu reuşeam acelaşi lucru pentru mine.

— Am spus că este o potecă la capătul şoselei, nu că o să mergem pe ea.

— Nu mergem pe potecă?

A rostit cuvântul „potecă” de parcă se referea la ultima vestă de salvare de pe un vapor care se scufunda.

Mi-am îndreptat umerii, am afişat un zâmbet fals, după care m-am întors cu fata la ea.

— Nu o să te las să te rătăceşti, i-am promis.

Era mai rău decât pentru ce mă pregătisem eu. A rămas cu gura căscată, ca un personaj dintr-un serial TV de comedie unde se aud râsetele publicului preînregistrate în fundal. A avut apoi o reacţie întârziată în care şi-a plimbat ochii în susul şi-n josul pielii mele descoperite.

Şi asta nu era nimic. Doar piele palidă. În fine, o piele extrem de palidă, care-mi învelea într-un mod uşor neomenesc musculatura pătrăţoasă neomenească. Dacă asta era reacţia ei doar la vederea pielii mele la umbră...

A rămas cu gura căscată. Era ca şi cum deznădejdea mea anterioară se transferase la ea şi o apăsa cu greutatea celor o sută de ani ai mei. Poate că doar de asta era nevoie. Poate că văzuse destul.

— Vrei să mergi acasă?

Dacă voia să mă părăsească, dacă voia să plece acum, aveam să o las în pace. Aveam să o privesc cum dispare şi să îndur consecinţele. Nu eram prea convins cum, însă aveam să găsesc o cale.

Ochii i-au strălucit de o reacţie necunoscută, după care a spus „Nu!” atât de repede, încât a sunat aproape ca o revoltă. S-a grăbit să ajungă în dreptul meu, apropiindu-se atât de mult, încât nu trebuia să mă aplec decât câţiva milimetri ca să-mi ating braţul de al ei.

Oare ce însemna asta?

— Ce e în neregulă? am întrebat-o.

În ochi încă i se citea durere, o durere care nu avea sens în combinaţie cu acţiunile ei. Voia să plece, sau nu?

Tonul vocii îi era scăzut şi aproape lipsit de inflexiuni atunci când a răspuns:

— Nu le am cu drumeţiile. Va trebui să fii foarte răbdător.

Nu am crezut-o cu totul, dar era o minciună amabilă, în mod clar, era îngrijorată de lipsa unei cărări obişnuite pe care să meargă, dar asta nu reprezenta o problemă atât de mare, încât să-i provoace durere pe faţă. M-am aplecat mai

aproape de ea şi am zâmbit cât de blând am putut, încercând să-i smulg un zâmbet. Uram umbra de nefericire care-i poposea în colţurile buzelor, în ochi.

— Pot fi răbdător, am asigurat-o, îmblânzindu-mi tonul. Dacă fac un efort puternic.

A zâmbit şi ea cu jumătate de gură auzindu-mă, însă cealaltă jumătate de gură refuza să se ridice într-un surâs.

— Te duc acasă, i-am promis.

Poate că simţea că nu mai are de ales decât să treacă prin încercarea asta a focului, că mi-o datora cumva. Nu-mi datora nimic. Era liberă să plece oricând dorea.

Am fost surprins de lipsa ei de reacţie. În loc să accepte uşurată scăparea pe care i-o ofeream, s-a încruntat de-a dreptul la mine. A vorbit apoi pe un ton acid.

— Dacă vrei să străbat opt kilometri de junglă înainte de apusul soarelui, ar fi bine să deschizi drumul.

M-am uitat la ea consternat, aşteptând să mai zică ceva – ceva care să clarifice felul în care o jignisem –, însă n-a făcut decât să-şi ridice bărbia în vânt şi să-şi îngusteze ochii ca şi cum m-ar fi provocat la duel.

Neştiind ce altceva să fac, am întins mâna ca să o invit să o ia înainte, ridicând, cu cealaltă mână, o creangă care ne bloca înaintarea. A călcat apăsat pe sub ea, după care a dat deoparte cu piciorul o crenguţă care-i stătea în cale.

*

Chiar *era* mai uşor în pădure. Sau poate că doar avusesem nevoie de o clipă să procesez prima ei reacţie. Am condus, ţinând tufele ca să-i eliberez drumul. În cea mai mare parte a timpului mergea cu ochii în jos, nu ca să evite să se uite la mine, ci ca şi cum n-ar fi avut încredere să calce pe pământ. Am văzut-o cum s-a uitat urât la nişte rădăcini când s-a împiedicat de ele şi apoi am făcut legătura – în mod clar o persoană neîndemânatică ar fi destul de neliniştită dacă ar trebui să meargă pe un teren accidentat. Şi totuşi asta nu-i explica tristeţea de mai devreme sau furia de după aceea.

Mai multe lucruri erau mai uşoare în pădure decât m-aş

fi aşteptat. Iată-ne aici, absolut singuri, fără martori, însă nu mi se părea periculos. Chiar şi în cele câteva momente când am ajuns la un obstacol – un trunchi de copac în cale, o stâncă prea mare să poţi să treci peste ea – şi m-am întins instinctiv să o ajut, nu mi-a fost mai greu să o ating decât fusese să fac asta la şcoală. „Nu mi-a fost greu” nu era tocmai descrierea potrivită. Mă încânta, îmi provoca plăcere, exact cum se întâmplase şi înainte. Atunci când am ridicat-o uşor, i-am auzit inima bătând mai repede. Mi-am imaginat că aşa s-ar fi auzit şi inima mea dacă ar fi putut să bată.

Probabil că mă simţeam sigur, sau suficient de sigur, pentru că ştiam că nu acesta era locul. Alice nu mă văzuse niciodată omorând-o pe Bella în mijlocul pădurii. Ce bine ar fi fost să nu ştiu viziunea lui Alice... Desigur, să nu ştiu acel viitor posibil, să nu mă pregătesc pentru el, ar fi însemnat ca tocmai ignoranţă aceea să poată duce la moartea Bellei. Totul era circular şi imposibil.

Mi-am dorit, nu pentru prima oară în viaţă, să-mi pot încetini creierul. Să-l forţez să funcţioneze la viteză umană, măcar pentru o zi, o oră, astfel încât să nu trebuiască să analizez *la nesfârşit* aceeaşi şi aceeaşi problemă fără rezolvare.

— Care a fost aniversarea ta preferată? am întrebat-o. Aveam nevoie disperată de ceva care să mă distragă. Gura ei a luat o formă care era jumătate zâmbet crispat, jumătate încruntătură.

— Ce s-a întâmplat? Nu e ziua mea de pus întrebări?

A râs şi a fluturat din mână ca şi cum ar fi dat la o parte grija asta.

— E în regulă. Doar că nu ştiu cum să răspund la asta. Nu sunt mare fan aniversări.

— Ce... neobişnuit.

Nu cred că întâlnisem vreodată un adolescent care să gândească aşa.

— E multă presiune, a zis ea, ridicând din umeri. Cadouri şi toate cele. Dacă nu-ţi place ce primeşti? Trebuie să te prefaci imediat ca să nu răneşti sentimentele cuiva. Şi

oamenii chiar *se uită* la tine o grămadă.

— Mama ta nu este foarte intuitivă atunci când face cadouri?

Mi-a zâmbit într-un fel din care n-am ştiut ce să înţeleg. Mi-am dat seama că n-ar fi zis niciodată ceva rău de mama ei, deşi se vedea clar că rămăsese cu sechele.

Am mers în linişte vreo opt sute de metri. Speram să îmi spună mai multe, sau să pună o întrebare care să-mi arate mai mult din ce gândeşte, dar a continuat să privească drumul, concentrându-se. Am mai făcut o încercare.

— Care a fost profesoara ta preferată în şcoala primară?

— Doamna Hepmanik, a răspuns fără să stea pe gânduri. Din clasa a doua. Mă lăsa să citesc la ore de câte ori voiam.

I-am zâmbit larg.

— Ideal pentru tine.

— Pentru tine care a fost profesoara preferată din şcoala primară?

— Nu ţin minte, i-am reamintit.

S-a încruntat.

— Corect. Îmi pare rău, nu m-am gândit...

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

Mi-a mai luat vreo patru sute de metri ca să găsesc o întrebare pe care să nu mi-o poată întoarce aşa de uşor.

— Câini sau pisici?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nu prea ştiu... poate că pisici? Drăgălaşe, dar independente, nu?

— Ai avut vreodată un câine?

— N-am avut niciuna, nici alta. Mama zice că e alergică.

Răspunsul ei a fost ciudat de sceptic.

— Şi tu n-o crezi?»

S-a oprit iar, nu voia să nu-i fie loială mamei.

— Păi, a spus încet, am surprins-o de multe ori mângâind câinii altor oameni.

— Mă întreb de ce...? am reflectat.

Bella a râs. Un râset lipsit de griji, fără pic de amărăciune.

— Mi-a luat o veşnicie s-o conving să mă lase să-mi iau un peşte. Într-un final mi-am dat seama că era îngrijorată să nu fie blocată acasă. Ţi-am spus că-i plăcea la nebunie s-o luăm din loc în fiecare weekend în care se putea – să mergem să vedem vreun oraş micuţ sau vreun monument istoric minor pe care nu-l mai văzuse niciodată. Apoi i-am arătat tabletele efervescente de mâncare, suficiente ca să hrănească un peşte mai mult de o săptămână, după care a cedat. Renée pur şi simplu nu suportă vreo ancoră. Adică, deja mă avea pe mine, nu? O singură ancoră care-i schimba toată viaţa era de ajuns. Nu avea de gând să mai accepte de bună voie încă una.

Mi-am abţinut orice expresie a feţei. Interpretările ei – de care nu mă îndoiam, deoarece mă citise mereu ca pe o carte deschisă – au dat o turnură sumbră interpretărilor mele despre trecutul ei. Şi dacă nevoia aceasta a Bellei de a avea grijă de ceilalţi nu provenea din neputinţa mamei, ci din sentimentul că trebuia să-şi merite locul în lume? M-am înfuriat

la gândul că ea s-ar fi putut simţi vreodată nedorită, sau că trebuia să-şi demonstreze valoarea. Am avut dorinţa stranie să-i pot îndeplini, într-un mod social acceptabil, toate dorinţele, ca să-i demonstrez că simpla ei existenţă era mai mult decât suficientă.

Nu a observat că încercam să-mi controlez reacţia. A râs din nou, după care a continuat:

— Probabil că a fost mai bine că n-am încercat niciodată ceva mai mult de un peştişor auriu. Nu mă pricepeam foarte bine să mă descurc cu un animal de companie. La primul m-am gândit că l-am hrănit exagerat, aşa că la al doilea am redus porţiile, ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală. La al treilea..., a ridicat privirea către mine, încurcată,... sincer nu ştiu care a fost problema lui. Tot săreа din acvariu. Iar la un moment dat nu l-am găsit la timp. S-a încruntat. Trei la rând – presupun că asta mă catalogheazăă drept o ucigaşă în serie.

Mi-a fost imposibil să nu izbucnesc în râs, dar nu a părut să se simtă jignită. A râs şi ea cu mine.

Atunci când amuzamentul nostru s-a mai potolit, lumina s-a schimbat. Alice mă asigurase că soarele va ajunge deasupra desişului şi brusc m-am simţit iar îngrijorat şi neliniştit.

Ştiam că acest sentiment – „tracul de scenă” era cel mai apropiat concept care mi-a venit în minte – era absolut ridicol. Şi ce dacă Bella m-ar fi considerat respingător? Dacă m-ar fi respins cu dezgust? Era în regulă, mai mult decât în regulă. Acesta era la propriu cel mai mic, mai minuscul necaz care mi-ar fi putut face rău astăzi. Oare într-adevăr vanitatea, fragilitatea egoului, era forţa cea mai puternică? Nu considerasem niciodată că avea asemenea putere asupra mea şi n-o credeam nici acum. Obsesia mea faţă de dezvăluire m-a ţinut departe de obsesia faţă de altele. Cum ar fi respingerea ce ar fi urmat după dezgust. Bella părăsindu-mă şi conştientizarea faptului că trebuia să o las să plece. Oare avea să fie atât de îngrozită de mine, încât să nu mă lase să o conduc înapoi la camionetă? În mod sigur, trebuia măcar să o duc în siguranţă înapoi la drum. Apoi putea să plece singură cu maşina.

Deşi simţeam că m-aş fi putut rupe în bucăţi de durere văzând imaginea aceea, exista altceva şi mai rău – testul iminent pe care-l văzuse Alice. Să pic testul acela... nu-mi puteam imagina. Cum aş fi putut să mai trăiesc după aceea? Cum aş fi găsit o cale *să mă opresc* din a mai trăi?

Eram foarte aproape.

Bella a observat schimbarea de lumină când am trecut printr-o porţiune de pădure mai rară. S-a încruntat, alintându-se.

— N-am ajuns încă?

M-am prefăcut că sunt la fel de relaxat ca ea.

— Aproape. Vezi strălucirea aceea din faţă?

A mijit ochii să se uite la pădurea din faţa noastră, şi între sprâncene i-a apărut încruntătura ei de concentrare.

— Ăăă, ar trebui?

— Poate că este prea departe pentru ochii tăi, am sugerat. Ea a ridicat din umeri.

— E timpul pentru o vizită la oftalmologie.

Tăcerea părea mai apăsătoare pe măsură ce înaintam. Mi-am dat seama de momentul în care Bella a văzut lumina puternică din poiană. A zâmbit aproape inconştient, după care a mărit pasul. Nu mai era atentă pe unde călca; privirea îi era fixată pe razele puternice ale soarelui. Nerăbdarea ei nu făcea decât să-mi îngreuneze reticenţa. Mai mult timp. Doar o oră sau două... Ne puteam opri aici? M-ar fi iertat dacă aş fi dat bir cu fugiţii?

Ştiam totuşi că nu avea niciun sens să mai amân. Alice văzuse că, mai devreme sau mai târziu, tot aici s-ar fi ajuns. Evitarea nu avea să facă experienţa mai uşoară.

Bella era cea care conducea acum, fără pic de ezitare atunci când dădea la o parte smocurile de ferigi ca să ajungă mai repede în poiană.

Mi-aş fi dorit să-i văd chipul. Puteam numai să-mi imaginez cât de încântător ar fi locul acesta într-o asemenea zi. Simţeam mirosul florilor de pădure, mai dulce în bătaia soarelui, şi auzeam şopotul discret al pârâului din capătul celălalt. Insectele bâzâiau, iar păsările ciripeau şi croncăneau în depărtare. Acum nu erau păsări prin apropiere – prezenţa mea era suficientă ca să îndepărteze toate celelalte vietăţi din acest loc.

Bella a păşit aproape respectuos în lumina aurie, care i-a înfrumuseţat părul şi i-a făcut să strălucească pielea deschisă. Ea şi-a trecut degetele peste florile mai înalte, moment în care mi-am amintit din nou de Persefona. Întruchiparea primăverii.

Aş fi putut să o privesc aşa multă vreme, poate pentru totdeauna, însă era prea mult să sper că frumuseţea acestui loc ar face-o să uite multă vreme de monstrul din umbre. S-a întors, cu ochii mari de încântare, cu un zâmbet întrebător pe buze, după care m-a privit. Nerăbdătoare. Când a văzut că nu fac nicio mişcare, a început să meargă încet spre mine. A ridicat un braţ, oferindu-mi mâna în semn de încurajare.

Mi-am dorit atunci atât de mult să fiu om, încât gândul acela aproape că m-a distrus.

Eu însă nu eram om şi venise vremea să punem ordine

în lucruri. Am ridicat palma, pe post de avertisment. A înţeles, dar nu i-a fost teamă. A coborât braţul şi a rămas pe loc. Aşteptând. Curioasă.

Am tras adânc în piept aerul de pădure, conştientizând mirosul ei arzător pentru prima dată în ore întregi.

Chiar şi încrezându-mă atât de mult în viziunea lui Alice, tot nu eram sigur cum avea să mai continue povestea aceasta. Avea să se termine acum, nu? Bella avea să mă vadă şi să simtă toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le simtă de la început: groază, dezgust, şoc, repulsie... şi să mă părăsească pentru totdeauna.

Am simţit că nu aveam să mai fac niciodată ceva atât de greu decât ceea ce făceam acum, însă m-am forţat să ridic piciorul şi să înaintez.

Aveam să înfrunt situaţia direct.

Şi totuşi... nu aveam să pot suporta prima reacţie de pe faţa ei. Avea să fie drăguţă, dar i-ar fi fost imposibil să ascundă clipa aceea iniţială de şoc şi repulsie. Aşa că aveam să-i acord un moment să-şi revină.

Am închis ochii şi am păşit în lumina soarelui.

Capitolul 17

Confesiuni

Am simţit soarele, cald pe pielea mea, şi m-am bucurat că nu-l vedeam. Nu voiam să mă uit la mine acum. Timp de cea mai lungă jumătate de secundă pe care am trăit-o vreodată, nu s-a auzit absolut nimic. Apoi Bella a ţipat.

— Edward!

Am deschis imediat ochii şi eram sigur că o voi vedea fugind departe de tot ceea ce mă arătasem a fi.

Ea însă alerga direct către mine, cu gura deschisă, ca şi cum ar fi văzut un pericol. Avea mâinile parţial întinse spre mine şi s-a împiedicat şi împleticit prin iarba înaltă. Nu avea o expresie înspăimântată, ci disperată. Nu înţelegeam ce face.

Dar indiferent ce avea de gând să facă, nu puteam s-o las să se izbească de mine. Aveam nevoie ca ea să păstreze distanţa. Am ridicat din nou mâna, cu palma înainte.

Ea a ezitat, apoi s-a clătinat în loc un moment, emanând nelinişte.

Când m-am uitat lung în ochii ei, mi-am văzut reflexia acolo şi am crezut că înţeleg. Oglindit în ochii ei, păream un om în flăcări. Deşi îi demontasem miturile, probabil că, în mod inconştient, se gândise la ele.

Pentru că era îngrijorată. Se temea *pentru* monstru, şi nu *de* el.

A făcut un pas către mine, apoi a ezitat când m-am retras cu jumătate de pas.

— Te doare? a şoptit ea.

Da, intuisem corect. Nu se temea pentru ea, nici măcar acum.

— Nu, am şoptit drept răspuns.

A făcut încă un pas să se apropie, cu mai multă precauţie acum. Mi-am lăsat mâna jos.

Ea tot mai voia să se apropie.

Expresia i s-a schimbat pe măsură ce înainta. Şi-a lăsat capul într-o parte şi ochii i s-au îngustat, apoi s-au lărgit mult. Chiar şi cu atâta spaţiu între noi, puteam să văd efectele luminii care se refracta de pe pielea mea strălucind ca nişte prisme pe pielea ei. Bella a mai făcut un pas, apoi altul, păstrând aceeaşi distanţă în timp ce-mi dădea ocol. Am rămas complet nemişcat când a dispărut din raza mea vizuală, simţind cum ochii ei îmi ating pielea. Respiraţia i se auzea mai accelerată decât de obicei, iar inima îi bătea mai tare.

A reapărut în dreapta mea şi un zâmbet timid a început să i se formeze la colţul buzelor când a încheiat cercul şi a ajuns din nou în faţa mea.

Cum de putea să zâmbească?

A venit mai aproape, oprindu-se când a ajuns la vreo douăzeci şi cinci de centimetri de mine. Avea mâna ridicată, îndoită aproape de piept, de parcă ar fi vrut să se

întindă şi să mă atingă, dar îi era teamă să o facă. Lumina soarelui se răsfrângea de pe braţul meu şi se învolbura în jurul chipului ei.

— Edward, a şoptit ea şi în voce i se simţea mirare.

— Ţi-e teamă acum? am întrebat-o încet.»

Mi s-a părut că Bella a găsit întrebarea complet surprinzătoare, şocantă chiar.

— Nu!

M-am uitat lung în ochii ei, incapabil să mă opresc din a încerca fără succes – din nou – să o aud.

S-a întins către mine, foarte lent, privindu-mi faţa. M-am gândit că poate aştepta ca eu s-o opresc. Nu am făcut-o. Degetele ei calde mi-au atins cu delicateţe dosul încheieturii mâinii. S-a uitat cu atenţie la lumina ce dansa de pe pielea mea pe a ei.

— La ce te gândeşti? am murmurat.

În acel moment, am devenit iarăşi dureros de conştient de misterul constant al gândurilor ei.

A clătinat din cap uşor şi a părut să se chinuiască să-şi găsească cuvintele.

— Sunt... S-a uitat lung în ochii mei. N-am ştiut. A tras aer în piept. N-am văzut niciodată ceva mai frumos de atât – niciodată nu mi-am închipuit că ar putea exista ceva atât de frumos.

M-am uitat la ea şocat.

Pielea mea strălucea cu cel mai flagrant simptom al bolii mele. În lumina soarelui, eram mai puţin uman ca niciodată. Şi ea credea că sunt... frumos.

Am ridicat instinctiv mâna, ca să o prind pe a ei, dar m-am silit să mi-o las să cadă, fără s-o ating.

— E foarte straniu totuşi, am spus.

Cu siguranţă că şi ea înţelegea că asta făcea parte din toată teroarea.

— Extraordinar, m-a corectat Bella.

— Nu eşti scârbită de lipsa mea evidentă de trăsături omeneşti?

Deşi de-acum eram destul de sigur cum va răspunde, tot m-a uimit s-o aud.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Nu sunt scârbită.

— Ar trebui să fii.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Am senzaţia că omenirea e supraestimată.

Mi-am tras cu grijă braţul din atingerea ei caldă şi l-am ascuns la spate. Bella nu punea mare preţ pe umanitate. Nu înţelegea deloc ce ar fi însemnat pierderea ei.

A mai făcut o jumătate de pas înainte, cu corpul atât de aproape, încât fierbinţeala lui a devenit mai pronunţată decât a soarelui. A ridicat capul către al meu şi lumina i-a îmbrăcat gâtul în aur, în timp ce jocul de umbre îi scotea în evidenţă curgerea sângelui prin artera aflată chiar la colţul maxilarului.

Corpul meu a reacţionat instinctiv – veninul s-a ridicat, muşchii s-au încordat, gândurile mi s-au împrăştiat.

Ce repede a ieşit la suprafaţă! Fusesem în această arenă a viziunilor abia de câteva secunde.

Am încetat să mai respir şi am făcut un pas lung departe de ea, ridicând din nou mâna în semn de avertisment.

Ea nu a încercat să mă urmeze.

— Îmi... pare rău, a şoptit, cu ultimele cuvinte ridicându-se într-un semn de întrebare.

Nu ştia pentru ce îşi cere scuze.

Mi-am relaxat încet plămânii şi am tras o gură de aer controlată. Aroma ei nu era mai dureroasă decât de obicei – nu copleşitoare, aşa cum mă temusem, pe jumătate, că va fi.

— Am nevoie de un pic de timp, i-am explicat.

— Bine.

Tot o şoaptă.

M-am mişcat în jurul ei, cu paşi lenţi şi prevăzători şi m-am dus în mijlocul poienii. M-am aşezat pe un petic de iarbă joasă şi mi-am încordat muşchii în nemişcare, aşa cum făcusem şi înainte. Am inspirat şi expirat cu grijă, ascultând cum paşii ei şovăielnici traversează aceeaşi distanţă, şi gustându-i aroma când s-a aşezat lângă mine.

— E bine aşa? a întrebat ea, nesigură.

Am încuviinţat din cap.

— Lasă-mă doar… să mă concentrez puţin.

Ochii mari îi erau nedumeriţi, îngrijoraţi. Nu voiam să-i explic nimic. Am închis şi eu ochii.

Şi nu din laşitate, mi-am spus. Sau nu *doar* din laşitate. Chiar aveam nevoie să mă concentrez.

M-am concentrat pe mirosul ei, pe sunetul sângelui care îi alerga prin camerele inimii. Numai plămânii mei aveau dreptul să se mişte. Toate celelalte părţi îmi erau blocate într-o nemişcare rigidă.

Inima *Bellei,* mi-am reamintit când sistemele parasimpatice mi-au reacţionat la stimuli. Viaţa Bellei.

De obicei eram atent să *nu* mă gândesc la sângele ei – mirosul nu-l puteam evita, dar îi puteam evita celelalte atribute: consistenţa lichidă, mişcarea, pulsul, fierbinţeala. Dar acum am lăsat totul să-mi umple mintea, să-mi cotropească organismul, să-mi atace controlul. Felul în care sângele curgea şi pulsa, trepida şi şiroia prin vene. Torentul rapid din arterele mari, susurul din venele mai mici. Fierbinţeala lui, fierbinţeală care îmi scălda valuri-valuri pielea descoperită, în ciuda distanţei dintre noi. Gustul lui care îmi ardea limba şi îmi îndurera gâtul.

M-am ţinut singur captiv şi am observat. O parte mică din creierul meu a reuşit să rămână detaşată, să nu se mai gândească la măcel. Cu acea fracţiune de raţiune, mi-am examinat cu atenţie fiecare reacţie. Am calculat de câtă forţă aş fi avut nevoie pentru a-mi stăvili fiecare reacţie şi am trecut pe un răboj imaginar fiecare victorie. Era un calcul aproximativ, dar m-am convins că voinţa îmi era mai puternică decât natura mea animalică. Cu puţin.

Oare acesta era nodul lui Alice? Nu părea… complet.

În tot acest timp, Bella a rămas aproape la fel de nemişcată, fără să ştiu la ce se gândea. Oare îşi imagina vreo parte din freamătul meu interior? Cum îşi explica în sinea ei acest impas straniu şi tăcut? Indiferent ce credea, corpul îi era calm.

Timpul păru să încetinească odată cu pulsul ei. Ciripitul păsărilor din copacii îndepărtaţi a devenit mai somnoros. Şi

micul pârâiaş din apropiere a părut să şopotească mai alene. Corpul mi s-a relaxat şi, în cele din urmă, nici gura nu mi-a mai lăsat apă.

Două mii trei sute şaizeci şi patru de bătăi de inimă de-ale Bellei mai târziu, m-am simţit mai stăpân pe situaţie ca niciodată. Aşa cum prezisese şi Alice, soluţia era să înfrunt lucrurile. Oare eram pregătit? Cum puteam să fiu sigur? Cum puteam să fiu sigur vreodată?

Şi cum puteam să întrerup liniştea asta prelungită pe care o impusesem? începeam să mă simt eu însumi stânjenit; probabil că ea se simţea aşa de ceva vreme.

Mi-am descleştat postura şi m-am întins pe spate în iarbă, cu o mână îndoită lejer sub cap. Era un obicei vechi al meu – să reproduc o manifestare fizică a emoţiei. Poate că, dacă imitam relaxarea, Bella avea să mă creadă.

Ea însă doar a oftat încet.

Am aşteptat să văd dacă spune ceva, dar a rămas la fel de tăcută ca şi înainte, gândindu-se la orice se gândea, singură în locul acesta izolat, cu un monstru care reflecta soarele ca un milion de prisme. Îi simţeam ochii îndreptaţi spre pielea mea, dar nu mi-am mai închipuit că simţea repulsie. Greutatea imaginară a privirii ei – acum că ştiam că era admirativă, că mă considera frumos în ciuda a toate – a readus între noi curentul electric pe care îl simţisem alături de ea în întuneric, o imitaţie a vieţii curgându-mi prin vene.

M-am lăsat învăluit de ritmurile corpului ei, am lăsat sunetul, căldura şi mirosul să se amestece şi am descoperit că, în continuare, îmi puteam controla dorinţele neomeneşti, chiar în timp ce curentul fantomă mi se mişca pe sub piele.

Însă asta îmi epuiza toată atenţia. Şi, în mod inevitabil, perioada tăcută de aşteptare avea să se sfârşească. Desigur, Bella avea multe întrebări – mult mai directe acum, m-am gândit. Îi datoram o mie de explicaţii diferite. Oare puteam să le gestionez pe toate odată?

Am decis să încerc să jonglez cu alte câteva sarcini în timp ce mă conectam la fluxul şi refluxul sângelui ei. Voiam

să verific dacă distragerea nu însemna prea mult.

Mai întâi, am adunat informaţii. Am localizat cu exactitate de unde se auzeau ciripirile păsărilor şi le-am identificat pe fiecare în parte după gen şi specie. Am analizat clipocelile neregulate care dădeau de înţeles că în pârâu existau forme de viaţă şi, după ce am echivalat cantitatea de apă dislocată cu dimensiunea peştelui, am dedus din ce specie făcea parte. Am clasificat insectele din apropiere – spre deosebire de speciile mai evoluate, insectele îmi ignorau specia la fel cum ar fi ignorat o piatră – după viteza mişcărilor aripilor şi înălţimea zborului sau sunetele ca nişte clicuri abia auzite ale picioruşelor lor lovind solul.

Pe măsură ce clasificam, adăugam şi calcule. Dacă aproximativ 4.913 insecte se aflau în zona poienii, care avea aproximativ o mie de metri pătraţi, atunci câte insecte ar exista în medie în 3.600 de kilometri pătraţi ai Parcului Naţional Olimpic? Dar dacă populaţia de insecte scădea cu unu la sută pe fiecare metru de altitudine? Am proiectat în minte o hartă topografică a parcului şi am început să calculez numerele.

În acelaşi timp m-am gândit la cântecele pe care le auzisem cel mai rar în secolul meu de viaţă – chestii banale pe care nu le auzisem decât o singură dată. Melodii pe care le auzisem trecând pe lângă uşa deschisă a unui bar, cântece de leagăn stranii murmurate de copii în pătuţurile lor în timp ce alergam pe lângă casele lor noaptea, încercări abandonate ale studenţilor la Conservator care îşi scriau proiectele în clădirile adiacente clasei mele de la colegiu. Am îngânat repede versurile acelea, remarcând toate motivele pentru care erau sortite eşecului.

Sângele ei pulsa în continuare, fierbinţeala ei mă încălzea în continuare, şi eu ardeam în continuare. Dar am reuşit să mă controlez. Nu am slăbit deloc concentrarea. Eram stăpân pe situaţie. Suficient.

— Ai spus ceva? a şoptit ea.

— Doar... îmi cântam singur, am recunoscut.

Nu ştiam cum să explic clar ceea ce făceam, iar ea nu a

insistat cu întrebarea.

Simţeam că tăcerea se apropie de final şi asta nu m-a speriat. Deveneam aproape confortabil în acel context, mă simţeam puternic şi stăpân pe situaţie. Poate că trecusem de nod, la urma urmei. Poate că eram în siguranţă de partea cealaltă şi toate viziunile pline de speranţă ale lui Alice erau acum pe punctul de a se adeveri.

Când schimbarea din respiraţia ei a indicat o direcţie nouă a gândurilor, am fost mai degrabă intrigat decât îngrijorat. Mă aşteptam la o întrebare, dar în schimb am auzit iarba foşnind când Bella s-a aplecat spre mine şi sunetul pulsului de la încheietura mâinii ei s-a apropiat.

Un deget delicat şi cald m-a mângâiat încet pe dosul palmei. Era o atingere foarte blândă, însă răspunsul pielii mele a fost electrizant. M-a cuprins o senzaţie diferită de arsură, una care mă distrăgea şi mai tare. Brusc tot ce îmi trecea prin minte – calculele şi cântecele – s-a bâlbâit şi s-a oprit, iar Bella avea toată atenţia mea, chiar dacă inima ei pulsa de sânge la doar treizeci de centimetri de urechea mea.

Am deschis ochii, dornic să-i văd expresia şi să-i ghicesc gândurile. N-am fost dezamăgit. Ochii îi erau din nou plini de mirare şi colţurile buzelor erau ridicate într-un zâmbet. Mi-a întâlnit privirea şi zâmbetul i-a devenit mai pronunţat. L-am oglindit şi eu.

— Şi nu te sperii?

N-o speriasem să plece. Voia să fie aici, cu mine.

M-a tachinat când a răspuns:

— Nu mai mult decât de obicei.

S-a aplecat mai aproape şi şi-a pus toată palma pe antebraţul meu, mângâindu-mă lent către încheietura mâinii, îi simţeam pielea fierbinte şi febrilă în contrast cu a mea şi, deşi îi tremurau puţin degetele, în atingerea aceea nu se simţea teamă. Am închis din nou ochii, încercând să-mi stăpânesc reacţia. Curentul electric se simţea acum ca un cutremur care îmi zguduia miezul întregii fiinţe.

— Te deranjează? a întrebat ea şi mâna i s-a oprit din mângâiat.

— Nu, am răspuns repede. Şi apoi, pentru că voiam ca ea să afle câte ceva despre experienţa mea, am continuat. Nu-ţi poţi imagina ce senzaţie îmi dă.

Nu mi-aş fi putut imagina aşa ceva înainte de momentul acesta. Era mai presus de orice plăcere simţisem vreodată.

Degetele ei şi-au croit drum până în îndoitura cotului, descriind tipare. Bella şi-a schimbat centrul de greutate şi cealaltă mână s-a întins după a mea. Am simţit cum mă trage uşor şi mi-am dat seama că voia să-mi întorc mâna cu palma în sus. Insă imediat ce i-am dat ascultare, ambele ei mâini au încremenit şi ea a icnit uşor.

Am ridicat privirea şi mi-am dat seama de greşeală – mă mişcasem ca un vampir, nu ca un om.

— Scuze, am murmurat.

Dar de îndată ce ni s-au întâlnit privirile, am putut să-mi dau seama că nu-i făcusem niciun rău. Ea şi-a revenit din surprindere fără ca zâmbetul să-i părăsească faţa vreo clipă.

— Este prea uşor să fiu eu însumi în preajma ta, i-am explicat şi apoi mi-am lăsat din nou pleoapele să se închidă, ca să mă pot concentra exclusiv pe senzaţia pielii ei pe a mea.

Am simţit presiunea când a încercat să-mi ridice mâna. Am mişcat mâna în acord cu mişcarea ei, ştiind că ar fi avut nevoie de ceva efort să reuşească să-mi urnească mâna fără ajutorul meu. Eram un pic mai greu decât păream.

Mi-a ridicat mâna la faţa ei. Respiraţia caldă mă dogorea în palmă. Am ajutat-o să îmi întoarcă mâna pe o parte şi pe alta, aşa cum indica presiunea din degetele ei. Am deschis ochii şi am văzut-o cum privea cu atenţie, cu scântei multicolore dansându-i pe faţă în timp ce lumina soarelui mi se reflecta de pe piele. Apăruse din nou cuta dintre sprâncene. Ce întrebări o mai tulburau acum?

— Spune-mi la ce te gândeşti. Am spus cuvintele cu blândeţe, dar oare auzea că aproape o imploram? încă este ciudat pentru mine să nu ştiu.

A ţuguiat puţin buzele, apoi a ridicat din sprânceana stângă.

— Ştii, noi ceilalţi ne simţim aşa tot timpul.

Noi ceilalţi. Familia vastă a omenirii care nu mă includea *i* şi pe mine. Oamenii ei, specia ei.

— Grea viaţă. Cuvintele nu au sunat a glumă aşa cum intenţionasem. Dar tot nu mi-ai spus.

Ea a răspuns încet.

— Îmi doream să pot şti la ce te gândeşti tu...

În mod evident mai era ceva.

— Şi?

A răspuns pe un ton scăzut. Un om ar fi auzit-o cu greu.

— Îmi doream să pot crede că eşti adevărat. Şi-mi doream să nu-mi fie teamă.

Am simţit o înţepătură de durere. Mă înşelasem. Chiar o speriasem. Bineînţeles că o speriasem.

— Nu vreau să îţi fie teamă.

Era o scuză şi un suspin în acelaşi timp, aşa că am fost surprins când a râs aproape maliţios.

— Păi nu la genul acela de frică mă gândeam, deşi ar trebui să mă gândesc şi la ea, cu siguranţă.

Cum de glumea acum? Oare la ce se referea? M-am ridicat într-un cot, prea dornic să aflu răspunsuri ca să mă mai prefac relaxat.

— Atunci de ce îţi este teamă?

Am observat atunci cât de apropiate erau feţele noastre. Buzele ei erau mai apropiate de ale mele decât fuseseră vreodată. Nu mai zâmbeau şi erau uşor desfăcute. A inspirat pe nas şi pleoapele aproape i s-au închis. S-a întins mai aproape de parcă ar fi vrut să-mi inhaleze şi mai mult mirosul, cu bărbia ridicată un centimetru, cu gâtul arcuit în faţă, cu jugulara expusă.

Şi am reacţionat.

Veninul mi-a inundat gura, mâna mi s-a mişcat cu o voinţă proprie s-o apuce şi am desfăcut fălcile când ea s-a aplecat către mine.

M-am aruncat departe de ea. Nebunia nu-mi ajunsese la picioare, iar ele m-au lansat tocmai în capătul cel mai îndepărtat al poienii. M-am mişcat atât de repede, încât nu am avut timp să dau drumul mâinii ei cu blândeţe; i-o

smucisem. Primul meu gând când am aterizat ghemuit în umbra copacilor a fost la mâinile ei şi m-a cuprins uşurarea când am văzut că încă erau ataşate de încheieturi.

Uşurarea a fost urmată de dezgust. De dispreţ. De repulsie. Toate emoţiile pe care mă temusem că le văd azi în ochii ei multiplicate cu o sută de ani şi convingerea sigură că le meritam, şi chiar mai mult de atât. Monstru, coşmar, distrugător de vieţi, mutilator de visuri – ale ei şi ale mele.

Dacă aş fi fost mai bun, dacă aş fi fost cumva meii puternic, acel moment ar fi fost primul nostru sărut, şi nu o potenţială întâlnire cu moartea.

În cazul acesta, oare picasem testul? Oare nu mai era nicio speranţă?

Bella avea ochii sticloşi; albul lor părea mai mare în jurul irisurilor negre. Am privit-o cum clipeşte şi îşi revine, cum mă caută cu privirea. Ne-am uitat lung unul la altul preţ de o clipă îndelungată.

Buza de jos i-a tremurat o dată, apoi a deschis gura. Am aşteptat, încordat, să îmi reproşeze ceva. Să ţipe la mine, să îmi spună să nu mă mai apropii de ea niciodată.

— Îmi... pare rău... Edward, a şoptit ea aproape pe muteşte.

Desigur.

A trebuit să trag aer în piept înainte să-i pot răspunde.

Mi-am calibrat volumul vocii ca să fie suficient de tare să mă audă, încercând să păstrez un ton blând.

— Lasă-mă un moment!

Bella s-a dat în spate câţiva centimetri. Ochii îi erau în continuare larg deschişi.

Am mai tras aer în piept o dată. Îi puteam simţi gustul tocmai de acolo. Îmi alimenta arderea constantă, dar atâta tot. M-am simţit... aşa cum mă simţeam în mod obişnuit în jurul ei. În mintea sau în corpul meu nu mai exista acum niciun indiciu, nicio senzaţie că monstrul stătea la pândă aşa aproape de suprafaţă. Că puteam să-mi pierd cumpătul aşa uşor. Îmi venea să ţip şi să smulg copacii din rădăcini. Dacă nu puteam simţi tensiunea, dacă nu puteam vedea

declanşatorul, atunci cum puteam s-o protejez de mine însumi?

Îmi puteam închipui încurajările lui Alice. O protejasem *deja* pe Bella. Nu se întâmplase *nimic.* Dar deşi Alice văzuse asta, încă de când dezintegrarea mea era abia în viitor, şi nu în trecut, nu avea de unde să ştie cum se simte în realitate. Cum mă simţisem să-mi pierd controlul, să fiu mai slab decât cel mai rău impuls al meu. Să fiu incapabil să mă opresc.

„Dar te-ai oprit.” Asta mi-ar spune ea. Nu avea de unde să ştie că asta *nu era suficient.*

Bella nu m-a scăpat din ochi nicio clipă. Inima îi bătea de două ori mai repede decât de obicei. Prea repede. Aşa ceva nu putea fi sănătos. Voiam s-o iau de mână şi să-i spun că totul era bine, că ea era bine, că era în siguranţă, că nu avea de ce să-şi facă griji – dar toate astea ar fi fost minciuni sfruntate.

Încă mă simţeam... normal – ceea ce devenise normal în ultimele luni, cel puţin. Stăpân pe situaţie. Exact ca şi mai înainte, când încrederea mea aproape că o omorâse.

Am mers înapoi cu paşi mărunţi, întrebându-mă dacă ar trebui să păstrez distanţa. Dar nu mi se părea corect să-mi strig scuzele tocmai din colţul poienii. Nu aveam încredere să fiu la fel de aproape de ea ca înainte. M-am oprit la câţiva paşi depărtare, la o distanţă potrivită pentru a purta o conversaţie, şi m-am aşezat pe jos.

Am încercat să exprim în cuvinte tot ce simţeam:

— Îmi pare atât de rău!

Bella a clipit şi apoi ochii i-au părut din nou mult prea lărgiţi. Inima îi bubuia prea tare. Expresia îi era parcă lipită de faţă. Cuvintele mele nu păreau să însemne ceva pentru ea, să le înregistreze în vreun fel.

În ceea ce am ştiut imediat că e o idee proastă, am revenit la stilul meu obişnuit de a încerca să nu iau lucrurile prea în serios. Eram disperat să îndepărtez şocul acela îngheţat de pe faţa ei.

— Ai înţelege dacă ţi-aş spune că sunt doar un om?

O secundă prea târziu, Bella a încuviinţat din cap – o

singură dată. A încercat să zâmbească auzindu-mi încercarea de prost gust de a face haz de situaţie, dar efortul acela doar i-a tulburat şi mai tare expresia. A părut îndurerată şi, în cele din urmă, înfricoşată.

Îi mai văzusem teama şi altă dată pe chip, dar întotdeauna mă asigurase că mă înşelam. De fiecare dată când speram pe jumătate că îşi dăduse seama că nu merit riscul acela enorm, ea îmi contrazisese presupunerea. Teama din ochi nu fusese niciodată teama de *mine.*

Până acum.

Izul fricii ei a saturat aerul înţepător, metalic.

Asta era exact ceea ce aşteptasem atâta timp. Ce îmi spusesem mereu că vreau. Ca ea să se îndepărteze. Să se salveze şi să mă lase să ard singur.

Inima i-a bubuit mai departe şi mie îmi venea să râd şi să plâng în acelaşi timp. Primeam ceea ce-mi dorisem.

Şi totul pentru că ea se aplecase puţin prea mult spre mine. Se apropiase suficient de mult ca să-mi simtă mirosul şi îl găsise plăcut, la fel cum îmi găsise şi faţa atrăgătoare şi toate celelalte momeli ispititoare. Totul la mine o făcea să vrea să se apropie şi mai mult, exact aşa cum era intenţionat.

— Sunt cel mai bun animal de pradă din lume, nu? Nu am făcut niciun efort să-mi ascund amărăciunea din voce. Totul te atrage spre mine – vocea, faţa, chiar şi *mirosul.*

Erau atâtea trăsături *redundante.* Care era scopul tuturor farmecelor şi ispitelor mele? Doar nu eram vreo plantă carnivoră, cu rădăcina înfiptă în pământ, aşteptând să-mi pice o muscă în gură. De ce nu puteam să fiu la fel de respingător pe dinafară cum eram şi pe dinăuntru?

— De parcă aş avea nevoie de toate astea!

Acum mă simţeam scăpat de sub control, dar nu în acelaşi mod. Toată dragostea mea şi dorul şi speranţele se făceau praf şi mă aşteptau o mie de secole de suferinţă, iar *eu nu voiam să mă mai prefac.* Dacă nu puteam avea parte de fericire pentru că eram un monstru, atunci mai bine să fiu acel monstru.

M-am ridicat în picioare şi am alergat la fel de repede ca

inima ei, în două cercuri strânse în jurul poienii, întrebându-mă dacă Bella ar putea măcar să vadă ce îi arătam.

M-am oprit brusc în locul unde stătusem înainte. De asta nu aveam nevoie de o voce drăguţă.

— De parcă ai putea fugi de mine.

Am râs gândindu-mă la asta, imaginându-mi, cu tuşe groteşti, scena respectivă. Sunetul hohotelor mele de râs au răsunat în ecouri aspre dinspre copaci.

Şi după hăituiala, avea să urmeze captura.

Cea mai joasă creangă a unui molid bătrân era la îndemâna mea. Am rupt-o fără să depun niciun efort. Lemnul a scârţâit şi a protestat, iar scoarţa şi aşchiile au explodat din locul rupturii. Am cântărit ramura în mână un moment. Avea aproape patru sute de kilograme. Nu era suficient să câştig o bătălie cu coniferul aflat dincolo de poiană, mai la dreapta mea, dar suficient să produc nişte pagube.

Am azvârlit ramura spre conifer, ţintind un nod aflat cam la nouă metri înălţime. L-a lovit drept în mijloc şi partea mai groasă a crengii s-a sfărâmat cu un zgomot asurzitor, apoi s-a dezintegrat în aşchii de lemn ce au căzut în ploaie peste ferigile de dedesubt, răpăind încetişor. Din centrul nodului s-a pornit o fisură care a şerpuit pe trunchiul coniferului şi în sus, şi în jos. Copacul a tremurat o dată, iar şocul a radiat până la rădăcini şi în sol. M-am întrebat dacă îl omorâsem. Trebuia să aştept câteva luni ca să aflu. Speram să se recupereze. Poiana era perfectă exact aşa cum era.

Atât de puţin efort din partea mea. Nu trebuise să folosesc decât o fracţiune infimă din forţa pe care o deţineam. Şi totuşi, atâta violenţă. Atât de mult rău.

Din doi paşi am ajuns lângă Bella, la numai un braţ distanţă.

— De parcă ai putea să te lupţi cu mine.

Amărăciunea mi-a dispărut din voce. Mica mea criză de furie nu mă epuizase de energie, dar îmi secătuise o parte din mânie.

În tot acest timp, ea nu se mişcase deloc. Stătea ca

paralizată, cu ochii parcă îngheţaţi larg deschişi. Ne-am uitat lung unul la altul pentru ceea ce a părut o perioadă îndelungată de timp. Încă eram furios pe mine, dar nu mai aveam patimă. Totul părea fără rost. Eram ceea ce eram.

Bella s-a mişcat prima. Doar un pic. Mâinile îi căzuseră moi în poală după ce mă smulsesem de lângă ea, dar acum una dintre ele s-a desfăcut şi degetele i s-au întins uşor în direcţia mea. Probabil că era o mişcare involuntară, însă era straniu de similară cu momentul când implorase „Vino înapoi” în somn şi se întinsese după ceva. Atunci îmi dorisem să mă fi visat pe mine.

Fusese în noaptea dinainte de Port Angeles, în noaptea dinainte să aflu că ea ştia deja ce eram eu. Dacă aş fi ştiut ce îi spusese Jacob Black, nu aş fi crezut niciodată că m-ar fi putut visa decât într-un coşmar. Totuşi, nimic nu contase pentru ea.

În ochi încă i se citea groaza. Bineînţeles că aşa era. Dar parcă se vedea şi o rugăminte acolo. Oare exista vreo şansă ca să vrea să mă întorc la ea acum? Însă chiar şi dacă voia, oare trebuia s-o fac?

Suferinţa ei, slăbiciunea mea cea mai mare – aşa cum îmi arătase Alice că va fi. Uram s-o văd înspăimântată. Mă frângea în două să ştiu cât de mult meritam frica aceea, dar mai mult decât acele două poveri, nu puteam *suporta* să-i văd suferinţa. Mă priva de capacitatea de a lua o decizie care să fie cât de cât corectă.

— Nu te teme, am implorat-o în şoaptă. Promit... Nu, folosisem prea des cuvântul acela. *Jur* să nu-ţi fac niciun rău. Nu te teme.

M-am apropiat încet de ea, fără să fac vreo mişcare pe care să n-o poată anticipa. M-am aşezat, treptat, cu gesturi atente, ca să fiu din nou acolo de unde începuserăm. M-am gârbovit puţin ca să îmi aduc faţa la nivelul ei.

Ritmul inimii i s-a mai domolit. Pleoapele i s-au relaxat la locul lor obişnuit. Parcă apropierea mea o calma.

— Te rog, iartă-mă, am rugat-o eu. Pot să mă controlez. M-ai luat prin surprindere. Dar de-acum o să mă port frumos.

Ce scuză jalnică. Şi totuşi, i-a adus un zâmbet în colţul buzelor. Şi, ca un prost ce eram, am reluat eforturile mele copilăreşti de a fi amuzant.

— Nu îmi este sete azi, sincer.

Ba chiar i-am făcut cu ochiul. Parcă aveam treisprezece ani, şi nu o sută patru.

Dar ea a râs. Un pic fără suflu, un pic tremurat, dar cu toate acestea era un râset adevărat, cu amuzament şi uşurare reale. Ochii i s-au încălzit, umerii i s-au relaxat şi palmele i s-au desfăcut din nou.

Mă simţeam atât de *bine* să-mi pun mâna înapoi într-a ei. Nu ar fi trebuit, dar aşa mă simţeam.

— Te simţi bine?

Ea s-a uitat la mâinile noastre, apoi a ridicat capul să-mi întâlnească privirea un moment, pe urmă l-a coborât din nou. A început să-mi deseneze liniile din palmă cu vârful degetului, aşa cum o făcuse înainte de criza mea. S-a uitat iarăşi la mine şi un zâmbet i s-a întins pe faţă până când i-a apărut o gropiţă în bărbie. În zâmbetul acela nu era nicio urmă de judecată sau de regret.

I-am zâmbit şi eu, având impresia că doar acum puteam să apreciez frumuseţea acestui loc. Soarele şi florile şi aerul poleit cu aur, brusc, erau toate acolo pentru mine, vesele şi milostive. Am simţit darul compasiunii *ei* şi inima mea de piatră s-a umplut de recunoştinţă.

Uşurarea, acel amestec de bucurie şi vinovăţie, mi-a reamintit brusc de ziua aceea în care mă întorsesem acasă, cu multe decenii în urmă.

Nici atunci nu fusesem pregătit. Plănuisem să aştept. Voiam ca ochii mei să redevină aurii înainte să mă vadă Carlisle. Dar încă erau portocaliu ciudat, un chihlimbariu care bătea înspre roşu. Aveam dificultăţi în a mă adapta la dieta mea anterioară. Niciodată nu-mi fusese aşa de greu, îmi era teamă că, fără ajutorul lui Carlisle, nu voi reuşi să mă controlez. Că voi reveni la vechile mele obiceiuri.

Mă îngrijora faptul că aveam dovada atât de clară în culoarea ochilor. Mă întrebam care era cea mai proastă primire la care mă puteam aştepta? Avea să mă alunge?

Avea să-i fie greu să se uite la mine, să vadă ce dezamăgire devenisem? Avea să-mi ceară să fac vreo penitenţă? Eram dispus să fac orice mi-ar fi cerut. Oare eforturile mele de a deveni mai bun aveau să-l înduplece sau avea să-mi vadă doar eşecul?

A fost destul de simplu să-i găsesc. Nu se mutaseră departe de locul unde îi lăsasem. Poate ca să fie mai uşor de găsit când m-aş fi întors?

Casa lor era singura pe acel vârf sălbatic de munte. Soarele iernii se reflecta în ferestre atunci când m-am apropiat dinspre poale, aşa că n-am putut să-mi dau seama dacă era cineva acasă. În loc să aleg ruta cea mai scurtă printre copaci, am păşit către ei pe un câmp gol, acoperit de zăpadă, unde – chiar şi înfofolit bine sub soarele puternic – aş fi fost uşor de remarcat. Mă mişcăm încet. Nu voiam să alerg. I-aş fi alarmat.

Esme a fost cea care m-a văzut prima.

— Edward!

Am auzit-o strigând, deşi eram la un kilometru şi jumătate distanţă.

În mai puţin de o secundă, i-am văzut silueta ţâşnind pe o uşă laterală, alergând printre stâncile ce înconjurau terasa muntoasă şi ridicând în spatele ei un nor dens de cristale de zăpadă.

— Edward! S-a-ntors acasă!

Nu era tocmai gândul la care mă aşteptasem. Dar la urma urmei, încă nu-mi văzuse ochii bine.

— Edward? E posibil?

Tata a urmat-o la distanţă scurtă, ajungând-o din urmă cu paşi grăbiţi.

Nu avea decât speranţă disperată în gânduri. Nicio judecată. Nu încă.

— Edward! a strigat cu o nuanţă inconfundabilă de bucurie în voce.

Apoi a ajuns la mine şi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu şi m-a sărutat pe obraz iar şi iar.

— Te rog să nu mai pleci.

După doar o secundă, braţele lui ne-au cuprins pe

amândoi.

— *Mulţumesc,* a gândit el, cu mintea complet sinceră. *Mulţumesc că te-ai întors la noi.*

— Carlisle... Esme... îmi pare aşa de rău! Sunt atât de...

— Şşş, gata, a şoptit Esme şi şi-a odihnit capul pe gâtul meu, inhalându-mi mirosul. *Băiatul meu.*

M-am uitat la Carlisle, cu ochii larg deschişi. Fără să ascund nimic.

— *Eşti aici.*

Carlisle m-a privit şi în mintea lui nu era decât fericire. Deşi ştia sigur ce înseamnă culoarea ochilor mei, asta nu i-a afectat încântarea.

— *Nu ai de ce să-ţi ceri iertare.*

Încet, aproape incapabil să cred că putea fi aşa de uşor, am ridicat braţele şi am acceptat îmbrăţişarea familiei mele.

Am simţit aceeaşi acceptare nemerită şi acum şi nu-mi venea să cred că totul – comportamentul meu urât, atât cel intenţionat, cât şi cel neintenţionat – rămăsese brusc în urmă. Dar iertarea Bellei părea să alunge întunericul.

— Deci, unde eram înainte să mă port atât de nepoliticos?

Mi-am adus aminte unde fusesem *eu.* La doar câţiva cen*

timetri de buzele ei desfăcute. Fermecat de misterul minţii ei.

Bella a clipit de două ori.

— Sincer nu-mi aduc aminte.

Asta era uşor de înţeles. Am inspirat flăcări şi le-am expirat înapoi, dorindu-mi ca ele să mă rănească la modul real.

— Cred că vorbeam despre motivul pentru care îţi este teamă, în afară de motivul evident.

Probabil că teama evidentă i le eliminase complet pe celelalte din minte.

Însă a zâmbit şi s-a uitat din nou în jos la mâna mea.

— Ah, da.

Doar atât.

— Deci? am îndemnat-o eu.

În loc să mă privească în ochi, a început să traseze linii în palma mea. Am încercat să le citesc, sperând că desenează o imagine sau nişte litere – E-D-W-A-R-D-T-E-R-O-G-P-L-E- A-C-A –, dar nu am găsit niciun înţeles în ele. Şi mai multe mistere. O altă întrebare la care n-avea să răspundă niciodată. Nu meritam răspunsuri.

Am oftat.

— Ce uşor mă simt frustrat.

Ea a ridicat atunci capul, cercetându-mă cu privirea. Ne-am uitat lung unul la altul pentru câteva secunde şi am fost surprins de intensitatea privirii ei. Am simţit că mă citeşte mai bine decât reuşisem eu vreodată s-o citesc pe ea.

— Mi-a fost teamă..., a început, şi mi-am dat seama, cu recunoştinţă, că îmi răspundea la întrebare. Pentru că... ei, bine, din motive obiective, nu pot rămâne cu tine.

A coborât din nou privirea când a spus cuvântul *rămâne.* Am înţeles-o perfect, pentru prima dată. Când a spus cuvântul „rămâne”, nu s-a referit la acel moment din poiană, la după-amiaza sau la săptămâna aceea. S-a referit la felul în care voiam eu să i-l spun ei. „Rămâi pentru totdeauna. Rămâi pentru veşnicie.”

— Şi îmi este teamă pentru că-mi doresc să rămân cu tine mai mult decât ar trebui.

M-am gândit la tot ce ar însemna asta dacă, în cele din urmă, aş fi forţat-o să facă exact ceea ce spusese. Dacă aş fi făcut-o să rămână pentru totdeauna. Fiecare sacrificiu pe care avea să-l facă, fiecare pierdere pe care avea s-o jelească, fiecare regret înţepător, fiecare privire dureroasă, lipsită de lacrimi.

— Da, am zis.

Îmi venea greu să fiu de acord cu ea, chiar şi cu durerea aceea proaspătă în imaginaţie. Voiam totul atât de mult.

— Chiar ai de ce să îţi fie teamă. Să vrei să rămâi cu mine.

Egoistul de mine.

— Asta nu este spre binele tău, am încheiat.

Bella s-a încruntat la mâna mea de parcă, la fel ca şi

mie, nu-i plăcea afirmaţia aceea.

Era periculos să ne gândim la calea respectivă. Hades şi rodia lui. Cu câte seminţe otrăvitoare o infectasem deja? Suficiente ca Alice să o vadă palidă şi suferind în absenţa mea. Deşi mă simţeam de parcă fusesem corupt şi eu. Obsedat. Dependent fără speranţă de recuperare. Nu-mi puteam nici măcar contura imaginea în minte. *Să o părăsesc.* Cum aş fi supravieţuit? Alice îmi arătase chinul Bellei în absenţa mea, dar eu cum aş fi arătat în versiunea aceea de viitor, dacă s-ar fi uitat? Nu puteam crede că aş fi fost mai mult decât o umbră frântă, inutil, distrus şi gol.

Mi-am pus gândurile în cuvinte, dar mai mult pentru mine însumi.

— Ar fi trebuit să fi plecat demult. Ar trebui să plec acum. Dar nu ştiu dacă *pot.*

Bella şi-a ţinut în continuarea privirea aţintită pe mâinile noastre, însă s-a îmbujorat la faţă.

— Nu vreau să pleci, a murmurat ea.

Îşi dorea să rămân cu ea. Am încercat să mă opun fericirii, senzaţiei de abandon care mă cuprindea. Oare alegerea îmi aparţinea, sau era de acum în întregime a ei? Aveam să rămân până când avea să-mi spună să plec? Briza slabă a părut să-mi readucă în urechi cuvintele ei. „Nu vreau să pleci.”

— Şi tocmai de asta ar trebui să plec. Cu siguranţă, cu cât mai mult timp petreceam împreună, cu atât mai greu ar fi fost să ne despărţim. Dar nu-ţi face griji. În esenţă, sunt o făptură egoistă. Tânjesc prea mult după compania ta ca să fac ceea ce trebuie.

— Mă bucur.

A spus cuvintele pe un ton banal, de parcă era un lucru evident. De parcă orice fată ar fi încântată că monstrul ei preferat e prea egoist să o pună pe ea pe primul loc în detrimentul său.

M-am aprins iar, furios doar pe mine însumi. Controlându-mă, cu mişcări rigide, mi-am tras mâna din ale ei.

— Nu te bucura! Nu numai după compania ta tânjesc!

Să nu uiţi *asta* niciodată. Niciodată să nu uiţi că sunt mult mai periculos pentru tine decât pentru oricine altcineva.

S-a uitat la mine cu o privire plină de curiozitate. În ochii ei nu se mai vedea deloc frică. Şi-a lăsat uşor capul pe o parte.

— Nu cred că înţeleg exact ceea ce vrei să spui – prin ultima parte, mai ales, a spus ea, pe un ton neutru.

Mi-a amintit de conversaţia noastră din cantină, când mă întrebase despre vânătoare. Suna de parcă aduna date pentru un raport – unul de care era extrem de interesată, însă nu era decât o cercetare ştiinţifică.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc văzându-i expresia. Furia îmi dispăruse la fel de uşor precum venise. De ce să iroseşti timpul cu mânia când sunt disponibile atâtea alte emoţii plăcute?

— Cum să-ţi explic? am murmurat.

Evident, habar nu avea despre ce vorbeam. Nu fusesem foarte specific cu privire la reacţia mea la mirosul ei. Bineînţeles că nu fusesem. Era ceva urât, ceva de care îmi era foarte ruşine. Ca să nu mai menţionez oroarea evidentă a subiectului. Chiar aşa, cum să-i explic?

— Şi fără să te sperii din nou... hm, am adăugat.

Bella şi-a desfăcut degetele şi s-a întins după ale mele. Şi eu n-am putut rezista. Mi-am pus din nou mâna într-a ei, cu blândeţe. Faptul că voia să mă atingă, modul nerăbdător în care şi-a înfăşurat degetele strâns în jurul alor mele – simţeam adevărul fierbând în mine, gata să erupă. Dar habar nu aveam cum îl va primi, chiar aşa generoasă cum era mereu la adresa mea. Am savurat acel moment al acceptării, ştiind că s-ar putea încheia brusc.

Am oftat.

— Căldura este uimitor de plăcută.

Ea a zâmbit şi s-a uitat în jos la mâinile mele, cu o privire fascinată.

Nu aveam cum să îndulcesc informaţia. Trebuia să îi descriu totul extrem de plastic. Dacă aş fi luat-o pe ocolite, aş fi derutat-o, iar ea trebuia să afle asta. Am inspirat adânc.

— Ştii cum fiecărui om îi place o altă aromă? Unora le place îngheţata de ciocolată, iar alţii o preferă pe cea de căpşuni?

Ih. Când am spus-o cu voce tare, a sunat mai rău decât crezusem, un început extrem de jalnic. Bella a dat din cap în ceea ce a părut o aprobare politicoasă, dar altminteri expresia i-a rămas calmă. Poate că avea nevoie de un minut sau două să înţeleagă.

— Scuze pentru analogia gastronomică, m-am scuzat eu. Nu m-am putut gândi la alt mod de a explica.

Ea a zâmbit larg – un zâmbet cu umor şi simpatie reale. Gropiţa din obraz a reapărut. Zâmbetul ei m-a făcut să simt că eram în situaţia aceea absurdă împreună, nu ca adversari, ci ca parteneri, lucrând cot la cot să găsim o soluţie. Nu mă puteam gândi la ceva ce mi-aş fi dorit mai mult – în afară, desigur, de ceea ce era imposibil. Să fiu şi eu om. I-am surâs larg, dar ştiam că surâsul meu nu era la fel de sincer şi de nevinovat ca al ei.

Mâinile i s-au strâns în jurul alor mele, îndemnându-mă să continui.

Am rostit cuvintele încet, încercând să folosesc cea mai bună analogie posibilă, simţind chiar în timp ce vorbeam că nu-mi ieşea.

— Vezi tu, fiecare persoană miroase diferit, are o esenţă diferită. Dacă închizi un alcoolic într-o cameră plină cu bere răsuflată, o va bea cu plăcere. Dar ar putea rezista, dacă-şi doreşte asta, dacă e un alcoolic pe *cale de vindecare.* Să spunem însă că pui în camera aceea un pahar cu un brandy vechi de o sută de ani, cel mai rar şi mai fin coniac – şi umpli camera cu aroma lui caldă – cum crezi că ar reacţiona atunci?

Oare mă descriam în imagini prea înduioşătoare? Mă descriam ca pe o victimă tragică, şi nu ca pe un ticălos adevărat?

M-a privit în ochi şi în timp ce încercam, în mod automat, să-i ascult reacţia interioară, am avut senzaţia că şi ea încerca să-mi citească mintea.

M-am gândit cu atenţie la cuvintele mele şi m-am

întrebat dacă analogia fusese suficient de *puternică.*

— Poate că asta nu este comparaţia ideală, am meditat eu. Poate că ar fi prea uşor să refuze coniacul. Poate că ar fi trebuit să transform alcoolicul nostru într-un dependent de heroină.

Ea a zâmbit, nu la fel de larg ca înainte, dar cu o expresie glumeaţă pe buzele strânse.

— Deci, tu spui că eu sunt marca ta de heroină?

Am fost atât de surprins, încât aproape am râs. Făcea ceea ce încercam eu mereu să fac – o glumă, să înveselesc atmosfera, să minimalizez situaţia – doar că ei îi ieşea.

— Da, tu eşti exact marca mea de heroină.

Recunoaşterea aceea era cu certitudine o afirmaţie îngrozitoare, totuşi, cumva, m-am simţit uşurat. Era meritul ei, prin sprijin şi înţelegere. M-a luat ameţeala când am înţeles că ea putea ierta *toate* astea. Cum era posibil?

Însă Bella revenise la postura de cercetător.

— Se întâmplă des asta? a întrebat curioasă, aplecându-şi capul spre un umăr.

Chiar şi cu abilitatea mea unică de a auzi gândurile, era greu să fac comparaţii precise. Nu simţeam cu adevărat senzaţiile persoanei pe care o ascultam. Îi ştiam doar gândurile despre sentimentele respective.

Cum interpretam eu setea nu semăna nici măcar cu felul în care o vedea restul familiei mele. Pentru mine, setea era ca arsura unor flăcări. Şi Jasper o descria ca pe o arsură, dar pentru el semăna cu arsura de acid, nu de foc, era chimică şi impregnantă. Rosalie o descria ca pe o uscăciune, o lipsă acută din interior, nu ca pe ceva venit din exterior. Emmett avea tendinţa de a-şi evalua setea în acelaşi mod. Bănuiam că era normal, din moment ce Rosalie fusese prima şi cea mai frecventă influenţă din viaţa lui de vampir.

Aşa că aveam cunoştinţă despre momentele în care celorlalţi le venise greu să se abţină şi despre momentele când nu reuşiseră să se abţină, dar nu puteam şti cu exactitate cât de puternică le fusese tentaţia. Insă puteam să fac o estimare bazându-mă pe nivelul lor standard de

control. Era o tehnică imperfectă, totuşi m-am gândit că asta îi va satisface curiozitatea.

Asta a însemnat altă oroare. N-am putut să o privesc în ochi în timp ce îi răspundeam. În schimb, m-am uitat la soare şi am văzut că aluneca treptat spre vârfurile copacilor. Fiecare secundă trecută mă rănea mai mult ca niciodată – secunde pe care nu le mai puteam avea niciodată împreună cu ea. Mi-aş fi dorit să nu ne fi petrecut acele secunde preţioase cu un subiect aşa de neplăcut.

— Am vorbit cu fraţii mei despre asta... Pentru Jasper, toţi sunteţi la fel. El este cel mai recent în familia noastră. Pentru el este o luptă şi să se abţină. Nu a avut timp să se obişnuiască cu diferenţele de mirosuri şi arome.

Am tresărit, dându-mi seama prea târziu unde mă dusese toată vorbăria mea.

— Îmi cer scuze, am adăugat repede.

Ea a pufnit exasperată.

— Nu mă *deranjează.* Te rog, nu-ţi face probleme că ai putea să mă jigneşti sau să mă sperii sau orice altceva. Acesta este modul în care gândiţi voi. Pot înţelege sau măcar pot să încerc. Explică aşa cum îţi vine.

Am încercat să mă calmez. Aveam nevoie să accept că, prin nu ştiu ce miracol, Bella putea să afle cele mai întunecate lucruri despre mine şi să nu fie îngrozită. Era capabilă să nu mă urască. Dacă era suficient de puternică să audă asta şi eu trebuia să fiu suficient de puternic să rostesc cuvintele. M-am uitat înapoi la soare, simţind că mi se apropie termenul limită odată cu coborârea lui domoală spre apus.

— Deci..., am reînceput, vorbind mai rar, Jasper nu era sigur dacă a dat vreodată peste cineva care să fie la fel de... tentant aşa cum eşti tu pentru mine. Ceea ce mă face să cred că nu. Emmett este în căruţă cu noi de mai mult timp, ca să zic aşa, iar el a înţeles la ce mă referem. El spune că i s-a întâmplat de două ori şi că o dată a fost mai puternic.

În cele din urmă, i-am întâlnit privirea. Ochii i s-au îngustat doar puţin, oglindind o întrebare.

— Iar ţie? a întrebat Bella.

Era un răspuns uşor, nu era nevoie să-l ghicesc.

— Niciodată.

A părut să evalueze cuvântul acela un moment îndelungat. Mi-am dorit să ştiu ce însemna pentru ea. Apoi chipul i s-a relaxat puţin.

— Ce a făcut Emmett? a întrebat ea, ca şi cum ar fi făcut conversaţie.

De parcă i-aş fi povestit vreun basm dintr-o carte, de parcă binele învingea întotdeauna şi – deşi poate că drumul se mai întuneca pe alocuri – nimic cu adevărat rău sau crud nu se putea întâmpla.

Cum putea eu să-i spun despre cele două victime nevinovate? Oameni cu speranţe şi temeri, cu familii şi prieteni care îi iubeau, fiinţe imperfecte care meritau şansa de a se dezvolta, de a încerca. O femeie şi un bărbat cu numele inscripţionate pe pietre funerare simple din cimitire obscure.

Oare ea ne-ar fi apreciat sau dimpotrivă, ne-ar fi detestat, dacă ar fi ştiut despre Carlisle că ne obligase să participăm la înmormântările lor? Nu doar la cei doi, ci la toţi cei care căzuseră victime greşelilor şi eşecurilor noastre. Oare eram un pic mai puţin condamnaţi pentru că îi ascultaserăm pe toţi cei care îi cunoscuseră, descriindu-le vieţile scurte? Pentru că am fost martori la lacrimile şi ţipetele lor de durere? Privind retrospectiv, ajutorul financiar oferit în mod anonim ca să ne asigurăm că nu existau inutile suferinţe de ordin fizic părea de prost gust. O recompensă superficială.

A renunţat să mai aştepte un răspuns.

— Cred că ştiu.

Expresia îi era sumbră acum. Oare îl condamna pe Emmett în timp ce mie îmi acorda atâta bunăvoinţă? Crimele lui erau mult mai numeroase, nu doar două. Mă durea să ştiu că are o părere proastă despre el. Oare să fie asta picătura care să umple paharul, particularitatea celor două victime?

— Chiar şi cei mai puternici cad din căruţă din când în

când, nu? am întrebat, lipsit de convingere.

Oare şi asta putea fi iertat?

Poate că nu.

Bella a tresărit şi s-a îndepărtat de mine. Nu mai mult de un centimetru, dar mi s-a părut un metru. S-a încruntat.

— Ce faci? îmi ceri permisiunea?

Nuanţa tăioasă din vocea ei a sunat sarcastică.

Deci asta îi era limita. Crezusem că fusese extraordinar de blândă şi milostivă, prea iertătoare, dar în realitate îmi subestimase gradul de depravare. Probabil că, în ciuda tuturor avertismentelor, ea crezuse că fusesem doar tentat.

Că întotdeauna alesesem corect, ca atunci în Port Angeles când ne îndepărtasem de camagiu.

În aceeaşi seară îi spusesem că, în ciuda eforturilor susţinute, familia mea comitea greşeli. Nu-şi dăduse seama atunci că îi mărturisisem crimele? Nici nu era de mirare că acceptase lucrurile aşa de uşor. Crezuse că fusesem mereu puternic, că aveam pe conştiinţă doar momentele de cumpănă. Ei, bine, nu era vina ei. Nu recunoscusem în mod explicit că omorâsem pe cineva. Nu-i dădusem numărul de victime.

Expresia i s-a îmblânzit cât am reflectat la asta. Am încercat să mă gândesc cum să-i spun la revedere astfel încât să-şi dea seama cât de mult o iubesc, dar nici să nu se simtă ameninţată de dragostea aceea.

— Vreau să spun, a explicat ea brusc, pe un ton mai blând, deci nu există nicio speranţă?

Într-o fracţiune de secundă am reluat în minte ultimul nostru schimb de replici şi mi-am dat seama că îi interpretasem greşit reacţia. Când îi cerusem iertare pentru păcatele trecute, ea se gândise că o făceam pentru o crimă iminentă din viitor. Că intenţionasem să...

— Nu, nu! A trebuit să mă chinui să rostesc cuvintele la o viteză omenească – într-atât eram de disperat ca ea să le audă. Bineînţeles că există speranţă! Adică, vreau să zic, desigur că nu te voi...

Ucide. N-am putut să termin fraza. Cuvintele acelea erau chinuitoare pentru mine, să mi-o imaginez moartă. Am

fixat-o cu privirea, încercând să comunic din ochi tot ce nu puteam spune.

— Situaţia noastră este diferită, i-am promis. Emmett... cei peste care s-a întâmplat să dea erau nişte străini. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar el nu era la fel de... experimentat, la fel de atent ca acum.

Ea mi-a cântărit cuvintele, completând părţile pe care eu nu le spusesem.

— Deci, dacă ne-am fi întâlnit... A tăcut, căutând un scenariu potrivit. Ăăă, pe o alee întunecată sau ceva de genul...?

Aha, iată şi adevărul gol-goluţ.

— Am avut nevoie de toată forţa să nu sar în mijlocul clasei pline de elevi şi să...

Te ucid. Am coborât privirea. Îmi era enorm de ruşine.

Şi totuşi, nu puteam s-o las să-şi facă vreo impresie pozitivă despre mine.

— Când ai trecut pe lângă mine, am recunoscut, aş fi putut distruge tot ce a construit Carlisle pentru noi, chiar atunci şi acolo. Dacă nu mi-aş fi negat setea în ultimii, ei bine, prea multi ani, n-aş fi fost în stare să mă opresc.

Am văzut clasa limpede în minte. Să-ţi aduci aminte cu precizie ceva era un blestem, şi nu un dar. Oare chiar trebuia să-mi amintesc cu atâta acurateţe fiecare secundă din

ora aceea? Teama care îi dilatase pupilele, reflexia chipului meu de monstru în ochii ei? Felul în care mirosul ei distrusese orice lucru bun la mine?

Bella părea dusă pe gânduri. Poate că şi ea îşi aducea aminte.

— Probabil ai crezut că eram posedat.

Nu a negat asta.

— Nu înţelegeam de ce, a spus ea, cu vocea slăbită. Cum puteai să mă urăşti atât de repede?

Deci intuise corect în momentul acela. Înţelesese corect că o urasem. Aproape la fel de mult pe cât o dorisem.

— Pentru mine, era ca şi cum tu ai fi fost un fel de demon ieşit din iadul meu personal cu scopul de a mă

distruge.

Era dureros să retrăiesc emoţia aceea, să-mi aduc aminte că o considerasem *pradă.*

— Parfumul emanat de pielea ta... Am crezut că o să mă înnebunească în ziua aceea. Într-o singură oră, m-am gândit la o sută de moduri diferite de a te ademeni să ieşi din sală cu mine, să fim singuri. Şi am luptat împotriva fiecăruia, gândindu-mă la familia mea, la ce consecinţe ar avea asupra lor. Trebuia să fug, să mă îndepărtez înainte să rostesc cuvintele care te-ar fi făcut să mă urmezi... Ai fi venit.

Oare cum era pentru ea să ştie asta? Cum punea de acord faptele contradictorii? Eu, potenţialul criminal şi eu, potenţialul iubit? Ce credea despre încrederea, despre convingerea mea că ea ar fi urmat criminalul?

Bella a ridicat bărbia un centimetru.

— Fără îndoială, a confirmat.

Mâinile noastre încă erau împletite. A ei era aproape la fel de nemişcată ca a mea, în afară de faptul că îi pulsa sângele sub piele. M-am întrebat dacă şi ea simţea aceeaşi teamă ca mine – teama că s-ar putea desface şi că ea nu va găsi curajul şi iertarea necesare pentru a le aduce din nou laolaltă.

Era un pic mai uşor să mărturisesc dacă nu mă uitam în ochii ei.

— Şi apoi, am continuat, în timp ce încercam să îmi rearanjez orarul într-o încercare fără sens de a te evita, ai apărut acolo – în camera aceea mică şi călduroasă, şi mireasma ta era înnebunitoare. Am fost la un pas de a te lua atunci. Acolo mai era doar o singură fiinţă umană fragilă – atât de uşor de scăpat de ea.

Am simţit cum îi coboară un fior pe braţe spre palme. Cu fiecare încercare nouă de a explica, îmi dădeam seama că foloseam cuvinte tot mai supărătoare. Erau cuvintele potrivite, cele adevărate, dar erau teribil de urâte.

Nu aveam cum să le mai opresc acum, iar ea a rămas tăcută şi aproape nemişcată în timp ce din mine se revărsau şi mai multe mărturisiri amestecate cu explicaţii.

I-am spus despre încercarea mea nereuşită de a fugi şi despre aroganţa care mă adusese înapoi; cum aroganţa aceea modelase interacţiunile noastre şi cum mă chinuise frustrarea că nu-i puteam citi gândurile; cum mirosul ei nu încetase niciodată să fie atât tortură, cât şi ispită. Am povestit şi despre familia mea şi m-am întrebat dacă îşi dădea seama cum ei îmi influenţaseră acţiunile la fiecare cotitură. I-am spus cum îmi schimbase perspectiva faptul că o salvasem de dubiţa lui Tyler şi cum mă forţase să accept că, pentru mine, ea era mai mult decât un risc sau un motiv de enervare.

— La spital? m-a întrebat când am rămas fără cuvinte.

Mi-a studiat faţa cu compasiune, cu o dorinţă nerăbdătoare să afle mai multe, fără să mă judece. Nu mai eram şocat de bunăvoinţa ei, dar întotdeauna aveam s-o consider ceva miraculos.

I-am explicat consecinţele suferite, nu pentru că o salvasem, ci pentru că mă expusesem, pe mine şi, prin urmare, şi pe familia mea, ca să înţeleagă de ce fusesem aşa de aspru cu ea în ziua aceea pe coridorul pustiu. Discuţia a dus, firesc, spre reacţiile variate ale familiei mele şi m-am întrebat ce credea despre faptul că unii dintre ei voiseră s-o reducă la tăcere pe vecie. De data asta nu a mai tremurat şi nu a mai arătat teamă. Ce ciudat trebuie să fi fost pentru ea să afle toată povestea, întunericul întreţesut acum prin lumina pe care o ştia.

I-am spus cum încercasem după aceea să mă prefac complet indiferent, să ne protejăm pe toţi... şi cât de tare eşuasem.

M-am întrebat în secret, nu pentru prima oară, unde aş fi fost acum, dacă nu aş fi acţionat instinctiv în ziua aceea în parcarea şcolii. Dacă – aşa cum îi descrisesem şi ei în mod grotesc – aş fi stat deoparte şi aş fi lăsat-o să moară într-un accident de maşină, apoi m-aş fi dezvăluit martorilor umani în cel mai monstruos mod posibil. Familia mea ar fi trebuit să plece imediat din Forks. Mi-am imaginat că reacţiile lor, dacă evenimentele s-ar fi petrecut în varianta aceea, ar fi fost diverse. Rosalie şi Jasper nu s-ar fi supărat.

Ar fi fost un pic îngâmfaţi, dar înţelegători. Carlisle ar fi fost profund dezamăgit, însă tot iertător. Oare Alice ar fi jelit pierderea prietenei pe care nu apucase încă s-o cunoască? Doar Esme şi cu Emmett ar fi reacţionat într-o manieră aproape identică cu reacţiile lor iniţiale: Esme cu îngrijorare pentru binele meu şi Emmett cu o ridicare din umeri.

Ştiam că aş fi înţeles şi atunci măcar o parte din tragedia care se abătuse asupra mea. Chiar şi aşa devreme, după numai câteva cuvinte schimbate, fusesem fascinat de Bella. Dar oare aş fi ghicit amploarea tragediei? Probabil că nu. M-ar fi durut, cu siguranţă, şi apoi mi-aş fi continuat mascarada de viaţă goală, fără să îmi dau seama vreodată cât de mult aş fi pierdut. Fără să fi cunoscut vreodată fericirea adevărată.

Ştiam că ar fi fost mai uşor s-o pierd atunci. La fel cum n-aş fi cunoscut niciodată bucuria, n-aş fi suferit profunzimile durerii pe care o cunoşteam acum.

I-am admirat faţa dulce şi blândă, care îmi era atât de dragă acum, care devenise centrul universului meu. Singurul lucru la care voiam să mă uit pentru tot restul existenţei mele.

Mi-a întors privirea, cu aceeaşi admiraţie în ochi.

— Şi cu toate astea, am concluzionat după lunga mea confesiune, ar fi fost mai bine dacă ne expuneam pe toţi în acel prim moment, decât dacă acum, aici – fără martori şi fără nimic să mă oprească – ar fi să te rănesc.

A făcut ochii mari, dar nu de teamă sau de surprindere. Ci de fascinaţie.

— De ce? a întrebat ea.

Explicaţia asta avea să fie la fel de dificilă precum celelalte, cu atât de multe cuvinte pe care uram să le spun, dar existau şi multe cuvinte pe care voiam să i le spun.

— Isabella... Bella.

Îmi făcea plăcere să-i rostesc numele. Suna ca o mărturisire. *Acesta este numele căruia îi aparţin.*

Mi-am eliberat cu atenţie o mână şi i-am mângâiat părul moale, încălzit de soare. M-am simţit copleşit de bucuria acelei atingeri simple, de faptul că ştiam că eram liber să

mă duc înspre ea în acest mod. I-am cuprins din nou mâinile.

— Nu m-aş mai putea suporta dacă te-aş răni vreodată. Nu ştii cum m-a torturat lucrul acesta. N-am vrut să-mi întorc privirea de la expresia ei compătimitoare, dar îmi venea greu să nu-mi închipui *cealaltă* faţă a ei, cea din viziunea lui Alice, în acelaşi decor. Gândul că eşti nemişcată, albă, rece... să nu te mai văd îmbujorându-te niciodată, să nu mai văd acea scânteie de intuiţie în ochii tăi când vezi dincolo de prefăcătoria mea... ar fi de neîndurat.

Cuvântul acela nu reuşea să transmită cu adevărat chinul din spatele gândului. Insă de-acum trecusem de partea cea mai rea şi puteam să îi spun ceea ce dorisem de atâta vreme. Am privit-o din nou în ochi, bucuros să mărturisesc asta.

— Tu eşti acum cel mai important lucru pentru mine. Cel mai important lucru dintre toate.

La fel cum cuvântul „neîndurat” nu era suficient, la fel şi aceste cuvinte erau doar ecouri vagi ale sentimentelor pe care încercam să le descriu. Am sperat că Bella putea vedea în ochii mei cât de nepotrivite erau. Ea fusese întotdeauna mai bună decât mine în a-mi citi gândurile.

Mi-a susţinut privirea triumfătoare pentru un moment, iar obrajii i s-au colorat în roz palid, dar apoi ochii i-au căzut înapoi pe mâinile noastre. Mă emoţiona frumuseţea chipului ei, îi vedeam doar drăgălăşenia şi nimic altceva.

— Tu ştii deja ce simt eu, bineînţeles, a spus ea, vorbind aproape în şoaptă. Sunt aici... ceea ce înseamnă în mare că mai degrabă aş muri decât să nu fiu cu tine.

Nu aş fi crezut că este posibil să simţi o asemenea euforie şi un asemenea regret în acelaşi timp. Mă voia – extaz. Îşi risca viaţa pentru mine – inacceptabil.

S-a încruntat, tot cu privirea coborâtă.

— Sunt o idioată.

Am râs, auzindu-i concluzia. Dintr-un anume punct de vedere, avea dreptate. Orice specie care se repezea cu capul înainte în braţele celui mai periculos prădător nu

avea să supravieţuiască prea mult. Ce bine că ea era o excepţie.

— Da, eşti o idioată, am tachinat-o cu blândeţe.

Şi nu aveam să încetez niciodată să fiu recunoscător»

pentru asta.

Bella a ridicat capul cu un zâmbet glumeţ pe buze şi am râs amândoi. Era o asemenea uşurare să râd după mărturisirile mele îngrozitoare, încât n-am mai râs de glumă, ci de bucurie pură. Eram sigur că şi ea simţea la fel. Pentru un moment perfect, am fost sincronizaţi total.

Deşi era imposibil, ne potriveam împreună. Totul era greşit în imaginea aceasta: un ucigaş şi un nevinovat aplecându-se unul spre altul, fiecare savurând prezenţa celuilalt, în pace deplină. Parcă ajunseserăm cumva într-o lume mai bună, unde asemenea imposibilităţi puteau exista.

Mi-am amintit brusc de un tablou pe care îl văzusem cu multi ani în urmă.

De câte ori cercetam zonele rurale în căutarea unui orăşel în care să ne stabilim, Carlisle vizita adesea bisericuţele vechi. Părea incapabil să se abţină. Ceva anume din structurile simple de lemn, de obicei întunecoase în absenţa unor ferestre mari, cu duşumelele şi stranele uzate şi netede şi mirosind a straturi peste straturi de atingere omenească, îi dădea o pace interioară meditativă. Îşi aducea aminte de tatăl său şi de copilăria sa, iar finalul ei violent părea foarte îndepărtat în acele momente. Îşi amintea doar lucrurile plăcute.

Într-o asemenea excursie, am găsit o veche casă de adunare a quakerilor, la vreo cincizeci de kilometri de Philadelphia. Era o clădire mică, nu mai mare decât o gospodărie ţărănească, cu exteriorul din piatră şi un interior foarte spartan.

Podelele noduroase de lemn şi stranele cu spătarele drepte erau atât de simple, încât am fost aproape şocat să văd o decoraţiune pe peretele cel mai îndepărtat. Şi lui Carlisle i-a trezit interesul, aşa că am examinat-o amândoi.

Era un tablou destul de mic, nu mai mult de patruzeci de

centimetri pătraţi. Am presupus că era mai vechi decât biserica de piatră care îl găzduia. În mod clar, artistul era lipsit de experienţă, cu stil amatoricesc. Şi totuşi în imaginea aceea simplă, prost desenată, exista ceva anume care reuşea să transmită o emoţie. Animalele înfăţişate aveau o vulnerabilitate caldă, un soi de tandreţe dureroasă. Am fost mişcat în mod straniu de universul blând pe care şi-l imaginase artistul.

O lume mai bună, gândise Carlisle în sinea lui.

Genul de lume în care momentul prezent putea exista, m-am gândit acum, şi am simţit aceeaşi tandreţe dureroasă.

— Deci leul s-a îndrăgostit de miel..., am şoptit.

Privirea ei a fost perfect deschisă şi accesibilă timp de o secundă, apoi Bella a roşit din nou şi s-a uitat în jos. Şi-a domolit respiraţia un moment, apoi zâmbetul sfios i-a revenit.

— Ce miel prostuţ, m-a tachinat ea, prelungind gluma.

— Ce leu nebun şi masochist, am replicat.

Însă nu aveam certitudinea că era o afirmaţie adevărată. Dintr-un punct de vedere, da, îmi provocam singur o durere inutilă şi o savuram, eram întocmai definiţia de manual a masochismului. Însă durerea era preţul... şi recompensa era mai valoroasă decât durerea. Cu adevărat, preţul era neglijabil. L-aş fi plătit de zece ori pe atât.

— De ce...? a murmurat ea, ezitând.

I-am zâmbit, dornic să ştiu la ce se gândeşte.

— Da?

Un rid de încruntare a început să i se formeze pe frunte

— Spune-mi de ce ai fugit de mine mai devreme.

Cuvintele ei m-au lovit fizic, le-am simţit ca pe un pumn în stomac. Nu înţelegeam de ce ar fi vrut să readucă în discuţie momentul acela atât de detestabil.

— Ştii de ce.

Ea a clătinat din cap şi s-a încruntat şi mai tare.

— Nu, vreau să zic, cu ce am greşit *mai exact?* A rostit cuvintele cu atenţie, vorbind serios acum. Va trebui să am grijă, vezi tu, aşa că ar fi bine să încep să învăţ ce nu

trebuie să fac. Asta, de exemplu – mi-a mângâiat cu vârfurile degetelor podul palmei până la încheietură, lăsând în urmă o dâră de arsură nedureroasă – pare să fie în regulă.

Tipic Bellei, să-şi asume ea responsabilitatea.

— Nu ai greşit cu nimic, Bella. A fost vina mea.

A ridicat bărbia. Ar fi fost un gest de încăpăţânare dacă ochii ei n-ar fi fost aşa de rugători.

— Dar vreau să te ajut, dacă pot, să nu îngreunez lucrurile pentru tine.

Primul meu instinct a fost să insist că asta era problema mea şi nu era ceva despre care să-şi facă ea griji. Însă ştiam că doar încerca să mă înţeleagă, cu toate hachiţele mele bizare şi monstruoase. Ar fi fost mai fericită dacă îi răspundeam la întrebare cât mai clar posibil.

Cum să-i explic totuşi setea de sânge? Era ruşinoasă.

— Păi... Doar că te-ai apropiat foarte mult. Majoritatea oamenilor ne evită, sunt dezgustaţi de aspectul nostru străin... Nu mă aşteptam să te apropii atât. Iar mirosul gâtului tău...

M-am întrerupt, sperând că nu o dezgustasem.

Avea buzele strânse de parcă îşi reprima un zâmbet.

— Bine, atunci, fără gât la vedere.

A făcut un spectacol din faptul că şi-a lipit bărbia de omoplatul drept ca să-şi ascundă gâtul. Era evidentă intenţia ei de a-mi potoli frământarea şi a funcţionat. A trebuit să râd văzând-o.

— Nu, serios, am asigurat-o, a fost mai mult surpriza decât orice altceva.

Mi-am ridicat din nou mâna şi am aşezat-o uşor pe gâtul ei, simţindu-i moliciunea incredibilă a pielii, căldura pe care o emana. Cu degetul mare i-am mângâiat linia maxilarului. Pulsul acela electric pe care doar ea putea să-l trezească în mine a început să-mi vibreze în corp.

— Vezi? am şoptit. Este perfect în regulă.

Şi pulsul a început să i se înteţească. Îl simţeam sub mână şi îi auzeam inima care o luase la galop. S-a îmbujorat toată de la bărbie până la linia părului. Sunetul şi

vederea reacţiei ei, în loc să-mi trezească din nou setea, au părut doar să-mi grăbească năvala de porniri mult mai omeneşti. Nu-mi aduceam aminte când mă mai simţisem atât de viu; mă îndoiam că mă simţisem vreodată aşa, chiar şi când *fusesem* viu.

— Roşeaţa din obrajii tăi este minunată, am murmurat.

Mi-am retras cu blândeţe mâna din a ei şi am aranjat-o astfel încât să-i cuprind faţa în palme. Pupilele i s-au dilatat şi bătăile inimii i s-au accelerat.

Mi-am dorit enorm s-o sărut atunci. Buzele ei moi şi pline, uşor întredeschise, mă vrăjeau şi mă atrăgeau. Totuşi, deşi aceste emoţii omeneşti noi păreau mult mai puternice decât orice altceva, nu aveam deplină încredere în mine. Ştiam că mai am nevoie de încă un test. Am crezut că trecu*

sem de nodul lui Alice, dar tot mi se părea că lipseşte ceva. Mi-am dat seama acum ce aveam de făcut.

Ceva ce evitasem mereu, la care nu-mi dădusem voie să mă gândesc.

— Nu te mişca, am avertizat-o şi respiraţia i s-a poticnit, încet, m-am aplecat şi mai aproape, cercetându-i expresia ca să mă asigur că eram bine-venit. Aşa era.

În cele din urmă, mi-am aplecat capul şi l-am întors ca să-mi odihnesc obrazul pe scobitura de la baza gâtului ei. Căldura vieţii ei cu sânge cald îi pulsa sub pielea fragilă şi ajungea la răceala ca de piatră a corpului meu. Pulsul îi bubuia sub atingerea mea. Mi-am menţinut respiraţia uniformă, ca a unei maşinării, înăuntru şi afară, controlată. Am aşteptat, examinând fiecare schimbare minusculă din corpul meu. Poate că am aşteptat mai mult decât era necesar, dar era un loc foarte plăcut în care să zăbovesc.

Când m-am simţit sigur că nu mă aştepta nicio capcană acolo, am continuat.

M-am mişcat cu grijă, folosind gesturi lente, uniforme, ca să nu o surprindă sau înspăimânte nimic. Când mâinile mi-au alunecat de la maxilar la marginile umerilor ei, Bella a tremurat şi, pentru un moment, mi-am pierdut controlul atent al respiraţiei. Mi-am revenit, controlându-mă din nou,

şi apoi mi-am mişcat capul ca să ajung cu urechea chiar deasupra inimii ei.

Sunetul inimii, care se auzise tare şi înainte, părea acum să mă înconjoare ca un sistem stereo. Pământul de sub mine nu mai părea nemişcat, ci se legăna vag în concordanţă cu bătăile inimii ei.

Am oftat fără să vreau.

— Of.

Mi-am dorit să pot rămâne aşa pentru totdeauna, cufundat în sunetul inimii ei şi încălzit de pielea ei. Insă era momentul pentru testul final şi voiam să las totul în urma mea.

Când am tras în piept dogoarea mirosului ei, mi-am îngăduit pentru prima dată să-mi imaginez. În loc să-mi blochez gândurile, să le întrerup şi să le îndes undeva în adâncul meu, afară din mintea mea conştientă, le-am dat voie să hoinărească libere. Dar nu au plecat de bunăvoie, nu acum. A trebuit să mă forţez ca să ajung acolo unde evitasem mereu să mă duc.

Mi-am imaginat cum ar fi să o gust... să o golesc de sânge.

Aveam suficientă experienţă ca să ştiu cum m-aş fi simţit dacă mi-aş fi potolit cea mai animalică nevoie. Sângele ei era mai ispititor pentru mine decât al oricărui alt om pe care îl întâlnisem vreodată, aşa că puteam doar să presupun că alinarea şi plăcerea aveau să fie mult mai intense.

Sângele ei mi-ar fi calmat durerea din gât, ar fi şters toate lunile acelea de foc. M-aş fi simţit de parcă niciodată nu arse- sem pentru ea; calmarea durerii ar fi fost completă.

Îmi venea greu să-mi imaginez dulceaţa sângelui ei pe limba mea. Ştiam că nu mai gustasem niciodată un sânge atât de perfect potrivit cu dorinţa mea, dar eram sigur că mi-ar fi satisfăcut toate poftele pe care le avusesem vreodată.

Pentru prima oară în trei sferturi de secol – perioada cât supravieţuisem fără sânge omenesc – aş fi fost complet

sătul. Mi-aş fi simţit corpul puternic şi complet. Ar fi trecut săptămâni bune până să mi se facă sete din nou.

Am derulat secvenţa de evenimente până la final, surprins, până şi când am lăsat aceste fantezii tabu să se desfăşoare, că nu mă atrăgeau mai deloc acum. Chiar şi fără să mă gândesc la continuarea inevitabilă – revenirea setei, pustietatea lumii fără Bella –, nu am simţit nicio dorinţă să acţionez conform celor imaginate.

Am mai văzut foarte clar în acel moment că nu exista un monstru separat şi că nici nu existase vreodată. Nerăbdător să-mi deconectez mintea de dorinţele primare, procedasem aşa cum făcusem mereu: personificasem acea partea din mine pe care o detestam, ca să o separ de părţile pe care le consideram ca fiind *ale mele.* Aşa cum creasem şi zgripţuroaica pentru a-mi da pe cineva cu care să mă lupt. Era un mecanism de gestionare a emoţiilor, dar nu foarte bun. Era mai bine să mă văd pe mine însumi ca pe un întreg, cu rele şi cu bune, şi să lucrez cu realitatea aceea.

Am continuat să respir uniform, bucurându-mă de muşcătura bine-venită a aromei Bellei care mai domolea patima celorlalte senzaţii fizice ce mă copleşeau când o ţineam în braţe.

Am crezut că am înţeles ceva mai bine ce mi se întâmplase mai devreme, când avusesem reacţia aceea violentă care ne îngrozise pe amândoi. Fusesem atât de convins că *aş putea* fi copleşit, încât, atunci când chiar *fusesem* copleşit, o simţisem ca pe o profeţie ce se împlinise. Tulburarea mea, viziunile chinuitoare care mă obsedaseră, plus lunile de îndoieli ce îmi zguduiseră încrederea anterioară, toate se combinaseră pentru a-mi slăbi fermitatea despre care ştiam acum că este *perfect capabilă* să o protejeze pe Bella.

Până şi viziunea de coşmar a lui Alice a devenit brusc mai puţin intensă, mai decolorată. Nu mă mai afecta atât de tare şi asta deoarece era evident acum *că acel viitor era complet imposibil.* Bella şi cu mine aveam să plecăm din locul acesta ţinându-ne de mână şi viaţa mea putea, în sfârşit, să înceapă.

Trecuserăm de nod.

Nu aveam nicio îndoială că şi Alice vedea asta acum şi că jubila.

Deşi mă simţea extraordinar de confortabil în poziţia aceea, eram de asemenea dornic să-mi las restul vieţii să se desfăşoare.

M-am ridicat şi mi-am lăsat mâinile să se plimbe pe braţele Bellei, până le-am adus lângă mine, cuprins de o bucurie simplă doar la vederea chipului ei.

M-a privit curioasă, fără să ştie ce se petrecuse în mintea mea.

— Nu va fi la fel de greu data viitoare, i-am promis eu, deşi atunci când am rostit cuvintele mi-am dat seama că pentru ea probabil nu avea sens ce spuneam.

— A fost foarte greu pentru tine? m-a întrebat, cu o privire plină de compătimire.

Îngrijorarea ei m-a încălzit până în miezul fiinţei.

— Nu atât de rău pe cât mi-am imaginat că va fi. Şi pentru tine?

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Nu, n-a fost rău... pentru mine.

Făcea totul să pară foarte uşor – să fie îmbrăţişată de un vampir. Dar probabil că îi trebuise mai mult curaj decât lăsa să se înţeleagă.

— Ştii la ce mă refer. J

A zâmbit larg, cu un surâs cald, puţin strâmb, care i-a readus gropiţa în obraz. Era clar că, dacă *chiar* fusese nevoie de efort ca să-mi suporte apropierea, nu ar fi recunoscut-o niciodată.

Buimăcit. Acesta era singurul cuvânt la care mă puteam gândi pentru a descrie starea de beţie pe care o simţeam. Nu era un cuvânt pe care îl gândisem des în legătură cu mine. Toate gândurile din mintea mea voiau să mi se reverse printre buze. Voiam să aud toate gândurile ei. Asta, cel puţin, nu era ceva nou. Însă toate celelalte erau noi. Totul se schimbase.

M-am întins după mâna ei – fără să mai dezbat la nesfârşit gestul în minte – doar pentru că voiam s-o simt pe

pielea mea. Pentru prima dată, m-am simţit liber să fiu spontan. Aceste impulsuri noi erau complet diferite faţă de cele vechi.

— Uite. I-am pus palma pe obrazul meu. Simţi cât este de cald?

Reacţia ei la acest prim gest instinctiv al meu a fost mai mult decât mă aşteptasem. Degetele i-au tremurat pe obrazul meu. Ochii i s-au lărgit şi zâmbetul i s-a stins. Bătăile inimii şi respiraţia i s-au accelerat.

Înainte să regret gestul, ea s-a aplecat mai aproape şi a şoptit:

— Nu te mişca.

Am simţit cum mă cuprinde un fior.

Era uşor să-i îndeplinesc cererea. Am încremenit în acea nemişcare absolută pe care oamenii erau incapabili s-o reproducă. Nu ştiam ce intenţionează – părea improbabil să vrea să se obişnuiască cu *lipsa* mea de sistem circulator –, dar eram nerăbdător să aflu. Am închis ochii. Nu eram sigur dacă o făcusem ca s-o eliberez de sfioşenia de a fi privită sau pentru că nu voiam să mă las distras de nimic altceva.

A început să-şi mişte mâna foarte încet. Mai întâi mi-a mângâiat obrazul. Mi-a atins uşor, ca o fluturare, pleoapele închise şi apoi a desenat un semicerc sub ele. Acolo unde pielea ei o atingea pe a mea lăsa în urmă o dâră de căldură înţepătoare. Mi-a trasat linia nasului şi apoi, cu degetele şi mai tremurânde, conturul buzelor.

Silueta mea îngheţată s-a topit. Mi-am despărţit uşor buzele, ca să-i pot inspira apropierea.

Mi-a mângâiat buza de jos din nou, cu degetul, apoi şi-a lăsat mâna jos. Am simţit aerul rece dintre noi când s-a îndepărtat de mine.

Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea. Bella era roşie la faţă, iar inima încă îi bătea foarte tare. Am simţit un ecou fantomă în interiorul propriului meu corp, deşi nu aveam sânge care să pompeze.

Voiam... atât de multe lucruri. Lucruri cărora nu le simţisem nevoia în toată viaţa mea de nemuritor înainte s-o cunosc pe ea. Lucruri pe care eram sigur că nu le dorisem

nici înainte să devin nemuritor. Şi simţeam că unele dintre ele – pe care le crezusem mereu imposibile – ar putea fi, în realitate, foarte posibile.

Totuşi, deşi acum mă simţeam confortabil cu ea în privinţa setei mele, eram mult prea puternic. Cu mult mai puternic decât ea, fiecare parte a corpului meu fiind inflexibilă ca oţelul. Trebuia să mă gândesc mereu la fragilitatea ei. Aveam nevoie de timp ca să învăţ exact cum să mă mişc în preajma ei.

Bella s-a uitat lung la mine, aşteptând, întrebându-se probabil ce simt la atingerile *ei.*

— Mi-aş dori... mi-aş dori să poţi simţi... complexitatea, m-am chinuit să explic. Confuzia... pe care le simt eu. Să poţi înţelege.

O şuviţă de păr, prinsă de vânt, dansa în lumina soarelui colorată într-o nuanţă roşiatică. M-am întins să simt între degete textura şuviţei rebele. Şi apoi, pentru că era aşa aproape, nu m-am putut abţine să nu-i mângâi faţa. Obrazul îi părea catifea lăsată la soare.

Şi-a lăsat capul în mâna mea, dar nu şi-a dezlipit ochii de la mine.

— Spune-mi, a şoptit ea.

Nici măcar nu ştiam de unde să încep.

— Nu cred că pot. Ţi-am spus, pe de o parte, este foamea, setea, pe care – i-am aruncat o privire ca o scuză – făptură deplorabilă ce sunt, o simt pentru tine. Şi cred că poţi înţelege asta, într-o anumită măsură. Deşi, cum nu eşti dependentă de nicio substanţă ilegală, probabil că nu poţi să empatizezi în întregime. Dar...

Degetele mele păreau să-i caute buzele din proprie iniţiativă. I le-am mângâiat uşor. În sfârşit. Erau mai moi decât mi le imaginasem. Mai calde.

— Mai există şi altfel de foame, am continuat. Una pe care nici măcar nu o înţeleg, care îmi este străină.

Mi-a aruncat din nou privirea aceea uşor sceptică.

— *Pe asta* s-ar putea s-o înţeleg mai bine decât crezi.

— Nu sunt obişnuit să mă simt atât de uman, am recunoscut. Întotdeauna este aşa?

Curentul acela sălbatic care îmi traversa organismul, forţa magnetică ce mă trăgea spre ea, sentimentul că, oricât de aproape aş fi fost de ea, nu era suficient.

— Pentru mine? A tăcut o clipă, gândindu-se. Nu, niciodată. Niciodată până acum.

I-am luat mâinile într-ale mele.

— Nu ştiu cum să fiu aproape de tine, am avertizat-o. Nu ştiu dacă pot.

Unde să stabilesc limitele ca să fie în siguranţă? Cum să împiedic dorinţa asta egoistă de a împinge prosteşte limitele acelea?

Bella s-a apropiat de mine. Am rămas nemişcat şi precaut când şi-a pus obrazul pe pielea dezgolită a pieptului meu – niciodată nu fusesem mai recunoscător ca în secunda aceea pentru influenţa lui Alice asupra garderobei mele.

A închis ochii şi a oftat mulţumită.,»

— Asta-i de-ajuns.

Nu puteam să rezist acestei invitaţii. Ştiam că simt capabil să mă descurc măcar cu asta. Cu o grijă exagerată, am cuprins-o cu braţele, în ceea ce era prima noastră îmbrăţişare adevărată. I-am atins creştetul capului cu buzele, inspirându-i aroma caldă. Primul sărut, deşi unul pe furiş – neîmpărtăşit.

Ea a chicotit scurt.

— Eşti mai priceput la asta decât crezi.

— Am instincte omeneşti, am murmurat în părul ei. Poate că sunt îngropate adânc, dar sunt acolo.

N-am băgat de seamă trecerea timpului cât am stat acolo, cu ea în braţe, cu buzele în părul ei. Inima Bellei bătea mai încet şi îi simţeam pe piele respiraţia constantă şi domoală. Am remarcat schimbarea doar când umbra copacilor a căzut peste noi. Fără reflexia pielii mele, poiana a părut brusc întunecată, ca şi cum era seară, nu după-amiază.

Bella a oftat profund. Nu de mulţumire de data asta, ci de regret.

— Trebuie să pleci, am intuit eu.

— Credeam că nu poţi să-mi citeşti gândurile.

Am zâmbit larg, apoi am depus un ultim sărut discret pe creştetul ei.

— Încep să devină mai clare.

Stătuserăm mult timp acolo, deşi acum mi se părea că abia trecuseră câteva secunde. Probabil că Bella avea nevoi omeneşti pe care eu le ignoram. M-am gândit la drumeţia lungă şi lentă pe care o făcuserăm ca să ajungem în poiană şi mi-a venit o idee.

M-am tras înapoi – nu-mi venea să pun capăt îmbrăţişării noastre indiferent care erau consecinţele – şi mi-am pus mâinile cu grijă pe umerii ei.

— Pot să îţi arăt ceva? am întrebat-o.

— Să-mi arăţi ce? m-a întrebat cu o urmă de suspiciune în voce.

Mi-am dat seama atunci că vorbisem pe un ton cam entuziasmat.

— O să îţi arăt cum călătoresc eu prin pădure, i-am explicat.

A ţuguiat buzele, cuprinsă de îndoială, iar atunci i-a apărut din nou cuta dintre sprâncene, mai adâncă decât înainte, chiar şi decât atunci când aproape că o atacasem. M-a surprins puţin; de obicei era curioasă şi curajoasă.

— Stai liniştită, am asigurat-o. Vei fi în siguranţă şi vom ajunge mult mai repede la camionetă.

I-am zâmbit încurajator.

Bella s-a gândit a un minut, apoi a şoptit: – O să te transformi într-un liliac?

Nu mi-am putut înăbuşi hohotul de râs. Şi nici nu voiam s-o fac. Nu-mi mai aduceam aminte de când nu mă mai simţisem atât de liber să fiu eu însumi. Bineînţeles, nu era întocmai adevărat. Eram mereu liber şi deschis atunci când mă aflam doar cu familia mea. Cu toate astea, nu simţisem niciodată *aşa ceva* cu familia mea – fiecare celulă din corp îmi era extaziată, sălbatică şi vie într-un chip nou, electrizant. Simţeam totul la intensitate maximă când eram cu Bella.

— De parcă n-am mai auzit chestia asta până acum, am

tachinat-o când am putut vorbi din nou.

Ea a zâmbit.

— Da, sunt sigură că ţi se spune tot timpul.

M-am ridicat în picioare într-o secundă şi am întins mâna spre ea. Bella a privit-o şovăielnică.

— Hai, laşă mică, am îndemnat-o. Suie în spatele meu.

Ea s-a uitat lung la mine un moment, ezitând. Nu eram sigur dacă se îndoia de ideea mea sau dacă, pur şi simplu, nu ştia cum să mă abordeze. Apropierea fizică reprezenta ceva nou pentru amândoi şi încă eram destul de timizi unul cu altul.

Am decis că a doua variantă era problema şi am hotărât să uşurez lucrurile.»

Am ridicat-o şi i-am aranjat cu grijă membrele în jurul meu, ca şi cum aş fi ţinut un copil în cârcă. Pulsul i s-a accelerat şi respiraţia i-a devenit mai rapidă, dar odată ce s-a aşezat bine, m-a strâns ferm cu braţele şi cu picioarele. M-am simţit înfăşurat în căldura corpului ei.

— Sunt un pic mai grea decât rucsacul tău normal.

Părea îngrijorată – că nu aş putea să-i susţin greutatea?

— Ha! am pufnit.

Mi-am dat seama cât de uşor era nu să-i port greutatea insignifiantă, ci s-o am la propriu înfăşurată în jurul meu. Setea îmi era pusă în umbră cu totul de fericire, aşa că abia îmi provoca o durere conştientă.

I-am luat mâna din locul în care se încleştase de gâtul meu şi i-am dus palma la nas. Am inhalat cât de profund am putut. Da, durerea era acolo. Reală, dar secundară. Ce mai conta un pic de foc în toată această lumină?

— De fiecare dată mai uşor, am şoptit.

Am luat-o din loc prin salturi relaxate, alegând ruta cea mai lină înapoi spre punctul nostru de plecare. Drumul mai lung dura cu câteva secunde în plus, dar chiar şi aşa, aveam să ajungem la camioneta ei în câteva minute, nu în câteva ore. Era mai bine decât s-o zdruncin pe o cărare mai abruptă.

O altă experienţă nouă şi plină de bucurie. Întotdeauna îmi plăcuse să alerg – timp de aproape o sută de ani, fusese

plăcerea mea fizică absolută. Dar acum, când împărtăşeam asta cu ea, fără nicio distanţă fizică sau emoţională între noi, mi-am dat seama că în alergatul acesta simplu putea exista şi mai multă plăcere decât îmi imaginasem.

Mă deranja însă ceva. Mă grăbisem s-o duc repede acasă imediat ce păruse să vrea asta. Totuşi... cu siguranţă ar fi trebuit să încheiem acel interludiu memorabil cu un final potrivit, un fel de sigiliu pe noua noastră înţelegere? O binecuvântare. Dar mi-am dat seama de asta prea târziu, când mă pusesem deja în mişcare.

Nu era prea târziu. M-am simţit din nou electrizat când m-am gândit: un sărut adevărat. Cândva crezusem că este imposibil. Cândva suferisem că această imposibilitate părea s-o rănească şi pe ea, nu doar pe mine. Acum eram sigur că era nu doar posibil... ci urma să se întâmple imediat. Electricitatea ricoşa prin măruntaiele mele şi m-am întrebat de ce oamenii spuneau că au „fluturi în stomac” la o senzaţie atât de puternică.

Am încetinit şi am oprit la câţiva paşi distanţă de locul unde parcase.

— Amuzant, nu? am întrebat, dornic să-i aud reacţia.

Nu a răspuns, iar membrele ei au rămas strâns încolăcite în jurul taliei şi gâtului meu. Au trecut câteva secunde fără niciun răspuns. Ce era în neregulă?

— Bella?

Respiraţia i s-a auzit ca un icnet şi mi-am dat seama că şi-o ţinuse până atunci. Ar fi trebuit să observ.

— Cred că trebuie să mă-ntind, a spus ea cu vocea stinsă.

— Ah.

Aveam mare nevoie să exersez treaba asta cu oamenii. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că ar putea avea rău de mişcare.

— Scuze, am rostit.

Am aşteptat să se dea jos, dar nu şi-a relaxat niciunul dintre muşchii încordaţi.

— Cred că am nevoie de ajutor, a şoptit ea.

Cu mişcări lente şi blânde, i-am eliberat mai întâi

picioarele, apoi braţele şi apoi am tras-o în faţă, ţinând-o la piept ca pe un copil.

Aspectul tenului ei m-a speriat la început, însă mai văzusem şi înainte verzuiul acela cretos. O ţinusem în braţe şi în ziua aceea, dar cât de diferit era totul acum!

Am îngenunchiat şi am aşezat-o pe un petic moale de pământ acoperit cu ferigi.

— Cum te simţi?

— Ameţită... cred.

— Pune-ţi capul între genunchi, am sfătuit-o.

Mi-am dat ascultare numaidecât, de parcă era un răspuns exersat.

M-am aşezat lângă ea. Ascultându-i respiraţia regulată, mi-am dat seama că eram meii neliniştit decât o cerea situaţia. Ştiam că nu este nimic grav, doar un pic de greaţă, şi totuşi... s-o văd aşa palidă şi bolnavă mă deranja mai mult decât era cazul.

Câteva momente mai târziu, Bella a făcut o încercare să ridice capul. Încă era palidă, dar nu la fel de verde. O peliculă fină de transpiraţie îi acoperea fruntea.

— Nu cred c-a fost cea mai bună idee, am murmurat, simţindu-mă ca un idiot.

Bella a zâmbit stins.

— Nu, a fost foarte interesant, a minţit ea.

— Ei, da! am pufnit eu bosumflat. Eşti albă ca o stafie – nu, eşti albă ca *mine*

A tras încet aer în piept.

— Cred că ar fi trebuit să închid ochii. A făcut asta chiar în timp ce rostea cuvintele.

— Să ţii minte data viitoare.

Încet, încet, culoarea îi revenea în obraji, iar eu m-am liniştit pe măsură ce rozul îi colora pielea.

— Data viitoare?

A gemut teatral.

Am râs văzându-i încruntătura dramatică.

— Ce te mai dai în spectacol, a mormăit ea.

Buza de jos i s-a răsfrânt, rotundă şi plină. Arăta incredibil de moale. Mi-am imaginat cum s-ar simţi şi m-am

apropiat şi mai tare.

M-am lăsat în genunchi cu faţa spre ea. Mă simţeam emoţionat, agitat, nerăbdător şi nesigur. Dorinţa de a fi mai aproape mi-a amintit de setea care mă controla înainte. Şi era la fel de insistentă, de imposibil de ignorat.

Îi simţeam respiraţia fierbinte pe faţă. M-am aplecat şi mai tare.

— Deschide ochii, Bella.

Ea s-a supus încet, privindu-mă un moment printre genele dese înainte să ridice bărbia pentru ca feţele noastre să se alinieze.

— Mă gândeam, în timp ce alergam...

Am lăsat fraza în aer; nu era cel mai romantic început. Ochii i s-au îngustat.

— Să nu te loveşti de copaci, sper.

Am chicotit când ea a încercat să-şi înăbuşe un rânjet.

— Bella, prostuţo. Alergatul este a doua mea natură. Nu este ceva la care să mă gândesc.

— Ce te mai dai în spectacol, a repetat ea, de data asta cu ceva mai multă tărie.

Ne îndepărtam de la subiect. Surprinzător, având în vedere cât de aproape erau feţele noastre. Am zâmbit şi am reluat subiectul.

— Nu, mă gândeam că există ceva ce aş vrea să încerc.

Mi-am pus palmele de o parte şi de alta a obrajilor ei, lăsându-i suficient loc să se îndepărteze dacă gestul meu nu era bine primit.

Respiraţia i s-a oprit şi şi-a aplecat capul spre mine într-un gest instinctiv.

Am folosit o optime de secundă ca să-mi testez fiecare sistem al corpului ca să mă asigur că nimic nu mă va lua prin surprindere. Îmi ţineam setea sub control, redirecţionată pe ultima treaptă a nevoilor mele fizice. Mi-am reglat presiunea din mâini, braţe, din felul în care trunchiul mi se apleca spre al Bellei, pentru ca atingerea să-mi fie mai uşoară decât vântul pe pielea ei. Deşi eram sigur că o asemenea măsură de precauţie era inutilă, mi-am ţinut respiraţia. La urma urmei, niciodată nu poţi fi prea

precaut.

Bella a închis ochii.

Am acoperit distanţa dintre noi şi mi-am apăsat uşor buzele pe ale ei.

Deşi crezusem că eram pregătit, n-am fost cu adevărat pregătit pentru explozia aceea.

Ce alchimie ciudată era asta, încât atingerea buzelor să însemne cu mult mai mult decât atingerea degetelor? Nu avea nicio logică faptul că simplul contact dintre acele zone specifice de piele era mult mai puternic decât orice simţisem vreodată. Mi s-a părut că un soare nou se năştea în locul unde se întâlneau gurile noastre şi tot corpul mi s-a umplut cu lumina sa, gata să explodeze.

Am dispus numai de o fracţiune de secundă să mă adaptez la forţa acelui sărut, apoi alchimia a lovit-o şi pe Bella.

A icnit drept răspuns şi buzele i s-au desfăcut peste ale mele, iar dogoarea respiraţiei ei mi-a ars pielea. Braţele ei mi-au cuprins gâtul şi degetele i s-au împletit în părul meu. S-a folosit de poziţia aceea pentru a-şi lipi buzele şi mai tare de ale mele. Buzele îi păreau şi mai calde decât înainte, pe măsură ce curgea sânge proaspăt în ele. S-au deschis şi mai tare, o invitaţie...

O invitaţie pe care nu o puteam accepta în siguranţă.

Cu blândeţe, aplicând cât mai puţină forţă, i-am îndepărtat faţa de a mea, lăsându-mi degetele la locul lor, lipite de pielea ei, ca s-o ţin la distanţă. În afară de gestul acela mărunt, am rămas complet nemişcat şi am încercat, dacă nu să-mi ignor tentaţia, măcar să mă detaşez de ea. Am remarcat întoarcerea neplăcută a câtorva dintre reacţiile unui prădător – un exces de venin în gură, o încordare pe interior –, dar erau răspunsuri superficiale. Deşi ar fi fost o minciună să spun că eram raţional pe de-a-ntregul, măcar nu eram cuprins de patima *hrănirii.* O altă pasiune, mai plăcută, mă ţinea în mreje. Natura ei nu elimina însă nevoia de a o modera.

Bella părea copleşită simultan de extaz şi de remuşcări.

— Vai, a spus ea.

Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc ce i-ar fi declanşat acţiunile inocente cu doar câteva ore în urmă.

— Este puţin spus, am fost de acord.

Nu era conştientă de progresul pe care îl reuşisem azi, dar se comportase mereu de parcă aş fi fost perfect stăpân pe mine, chiar şi atunci când nu era adevărat. A fost o uşurare să simt în sfârşit că meritam o parte din încrederea aceea.

A încercat să se tragă în spate, dar mâinile mele încă îi cuprindeau faţa.

— N-ar trebui să...?

— Nu, am asigurat-o. Este tolerabil. Aşteaptă un moment, te rog.

Voiam să fiu foarte atent să nu-mi scape nimic. Muşchii mi se relaxaseră deja şi excesul de venin se disipase. Dorinţa de a o cuprinde cu braţele şi de a continua alchimia sărutului era mult mai greu de ignorat, dar mi-am folosit deceniile de exersare a autocontrolului ca să fac alegerea potrivită.

— Gata, am spus când m-am calmat complet.

Bella şi-a reţinut un alt zâmbet.

— Tolerabil? a întrebat ea.

Am râs.

— Sunt mai puternic decât credeam. N-aş fi crezut niciodată că voi ajunge să am gradul acesta de control. Era un progres foarte rapid. Este bine de ştiut.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru. Îmi pare rău.

— La urma urmei, *eşti* doar un om.

A dat ochii peste cap auzindu-mi gluma proastă.

— Mersi mult.

Lumina care îmi umpluse corpul în timpul sărutului nostru a zăbovit. Simţeam atât de multă fericire, încât nu eram sigur cum s-o cuprind pe toată. Bucuria copleşitoare şi ameţeala generală m-au făcut să mă îngrijorez că nu eram suficient de responsabil. Trebuia s-o duc pe Bella acasă. N-a fost aşa de greu să mă gândesc să pun capăt utopiei din după-amiaza aceasta, pentru că urma să plecăm împreună.

M-am ridicat şi i-am oferit mâna. De data asta a luat-o repede şi am tras-o în picioare. S-a clătinat puţin, părând nesigură pe picioare.

— Mai eşti ameţită de la alergare? am întrebat-o. Sau din cauza priceperii mele la sărutat?

Am râs cu voce tare. Ea mi-a cuprins încheietura mâinii cu palma rămasă liberă, ca să se echilibreze.

— Nu sunt sigură, m-a tachinat. Încă sunt năucă. Cred că-i totuşi puţin din amândouă.

Corpul i se legăna aproape de al meu, dar părea mai degrabă ceva intenţionat, nu de la ameţeală.

— Poate că ar trebui să mă laşi pe mine să şofez.

Lipsa de echilibru a părut să dispară ca prin minune. S-a îndreptat de umeri.

— Ai înnebunit?

Dacă ar fi condus ea, aveam nevoie să-şi ţină ambele mâini pe volan şi nu puteam face nimic să-i distrag atenţia. În schimb, dacă aş fi şofat eu, aveam mai multă libertate.

— Conduc mai bine decât tine în ziua ta cea mai bună. Ai reflexe mai încete.

Am zâmbit ca să ştie că o tachinez. În cea mai mare parte.

Nu mi-a contrazis argumentele.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar nu cred că nervii mei sau camioneta mea ar putea suporta.

Am încercat să aplic vrăjeala de care mă mai acuzase şi altă dată. Tot nu eram sigur dacă funcţiona la ea.

— Ai puţină încredere, Bella. Te rog?

N-a funcţionat, poate pentru că se uita în jos. Şi-a pipăit buzunarul blugilor, apoi a scos cheile şi le-a strâns în pumn. A ridicat din nou privirea şi a clătinat din cap.

— Nu, mi-a spus. Nicio şansă.

S-a îndreptat spre drum, ocolindu-mă. Nu mi-am dat seama dacă era încă ameţită sau doar se împleticise, dar s-a clătinat la al doilea pas şi am prins-o înainte să cadă. Am tras-o din nou la pieptul meu.

— Bella, am şoptit.

Îi dispăruse tot umorul din ochi şi s-a lăsat spre mine cu

faţa ridicată. S-o sărut imediat părea atât o idee grozavă, cât şi una proastă. M-am forţat să aleg varianta mai precaută.

— Bella, am depus deja foarte mult efort ca să te ţin în viaţă, i-am reamintit pe un ton jucăuş. Nu am de gând să te las la volanul unei maşini când nici măcar nu poţi merge drept. Şi apoi, un prieten nu lasă pe altul să şofeze beat, am concluzionat, citând sloganul unei reclame vechi.

Ea n-avea cum să o ştie. Avea doar trei ani când se lansase campania.

— Beat? a protestat ea.

Am zâmbit ştrengăreşte.

— Eşti intoxicată cu prezenţa mea.

A oftat, acceptând înfrângerea.

— La asta nu pot să te contrazic.

A ridicat pumnul şi a lăsat cheia să cadă din mâna ei într-a mea.

— Ia-o uşor, m-a avertizat. Camioneta mea e pensionară.

— Foarte sensibilă.

S-a încruntat şi a strâns din buze.

— Dar tu nu eşti deloc afectat? De prezenţa mea?

Afectat? îmi transformase complet fiecare părticică din mine. Abia mă mai recunoşteam şi eu.

Pentru prima oară într-o sută de ani, eram *recunoscător* să fiu cine eram. Fiecare aspect al vieţii mele de vampir – cu excepţia pericolului la adresa ei – îmi devenise brusc acceptabil, pentru că mă făcuse să trăiesc suficient de mult ca s-o întâlnesc pe Bella.

Secolele pe care le îndurasem nu mi s-ar mai fi părut aşa de dificile, dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, că existenţa mea ducea spre ceva mai bun decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Nu fuseseră ani pierduţi, aşa cum crezusem. Fuseseră ani de progres. Mă rafinasem, mă pregătisem, îmi desăvârşisem autocontrolul ca să pot avea *asta* acum.

Nu eram cu totul sigur de acest nou Edward Cullen. Extazul violent care îmi inunda fiecare celulă părea imposibil de susţinut pe termen lung. Dar chiar şi aşa, nu

voiam să mă mai întorc niciodată la vechiul eu, care mi se părea acum neterminat, incomplet. De parcă lipsea jumătate din el.

Lui i-ar fi fost imposibil să facă asta – m-am aplecat şi mi-am apăsat buzele pe capătul maxilarului ei, chiar deasupra arterei care pulsa. Mi-am lăsat buzele să alunece uşor pe linia lui până la bărbie şi apoi am sărutat-o tot drumul până la ureche, simţindu-i pielea catifelată şi caldă cedând sub apăsarea uşoară. M-am întors încet spre bărbie, foarte aproape de buzele ei. Bella mi-a tremurat în braţe, amintindu-mi că ceea ce pentru mine reprezenta o căldură nemaiîntâlnită, pentru ea era un ger năprasnic. I-am dat drumul.

— Nu contează, i-am şoptit la ureche. Am reflexe mai bune.

Capitolul 18

Autosugestie

Fusese o idee foarte bună să insist să şofez eu.

Erau, desigur, lucrurile acelea imposibile dacă ea ar fi trebuit să-şi concentreze toate simţurile omeneşti la drum – ţinutul de mână, privitul în ochi, bucuria nespusă. Dar, mai mult decât atât, sentimentul de plenitudine oferit de lumina pură nu se diminuase deloc. Ştiam cât de copleşitor era pentru mine. Nu eram sigur cât de mult i-ar fi compromis ei organismul omenesc. Era mult mai precaut să lăsăm organismul neomenesc să aibă grija şofatului.

Norii se mişcau pe măsură ce soarele apunea. Când şi când, o rază roşiatică pe cale să pălească îmi atingea faţa, îmi puteam doar imagina groaza pe care aş fi simţit-o cu numai o zi în urmă, dacă aş fi fost expus în asemenea fel. Acum îmi venea doar să râd. M-am simţit plin de veselie, ca şi cum lumina din interiorul meu voia să scape.

Am deschis, de curiozitate, radioul. Am fost surprins să constat că se auzeau doar paraziţi. Apoi, gândindu-mă la

volumul sonor al motorului, am dedus că Bella nu-şi bătea capul să asculte muzică în timp ce şofa. Am învârtit butonul până când am prins un post semi-inteligibil. Se auzea o melodie de Johnny Ace, care m-a făcut să zâmbesc. „Pledging My Love.” Îţi promit toată dragostea mea. Ce potrivit.

Am început să cânt şi eu, simţindu-mă siropos, dar mă bucuram de ocazia de a-i spune aceste cuvinte. *Pentru totdeauna, te voi iubi numai pe tine.*

Nu şi-a dezlipit nicio clipă ochii de pe faţa mea, zâmbind într-un fel pe care puteam să-l interpretez acum ca fiind uimire.

— Îţi place muzica din anii cincizeci? m-a întrebat atunci când s-a terminat melodia.

— Muzica din anii cincizeci a fost bună. Mult mai bună decât cea din anii şaizeci sau şaptezeci, brr!

Deşi cu siguranţă mai existau şi excepţii, artiştii difuzaţi cel mai des la cele câteva posturi radio nu se numărau printre preferaţii mei. Nu mă entuziasmase niciodată muzica disco.

— Anii optzeci au fost suportabili, am precizat.

Ea şi-a strâns buzele pentru un moment, cu ochii tensionaţi ca şi cum o îngrijora ceva.

— O să-mi spui vreodată câţi ani ai? m-a întrebat apoi, pe un ton scăzut.

Ah, deci se temea să nu mă supere. I-am zâmbit ca să o detensionez.

— Contează atât de mult?

A părut uşurată de lejeritatea cu care i-am răspuns.

— Nu, dar încă mă întreb... Un mister nerezolvat e garantat că te va ţine treaz noaptea.

A venit rândul meu să mă îngrijorez.

— Mă întreb dacă te va supăra.

Nu fusese oripilată de lipsa mea de umanitate, dar oare avea să aibă o reacţie diferită când ar fi aflat de diferenţa de vârstă dintre noi? În foarte multe feluri reale, încă aveam şaptesprezece ani. Oare avea şi ea să privească lucrurile din perspectiva asta?

Oare câţi ani se gândise deja că am? Că am milenii în spate, castele gotice şi accente transilvănene? Desigur, nimic din toate astea nu era imposibil. Carlisle ştia persoane de genul acela.

— Încearcă-mă, m-a provocat ea.

Am privit-o în ochi, căutând răspunsuri în profunzimea lor. Am oftat. N-ar fi trebuit să am mai mult curaj după toate întâmplările prin care trecuserăm împreună? Şi iată-mă aici din nou, îngrozit de faptul că aş putea s-o înspăimânt. Dar, desigur, nu mai exista nicio altă cale de a merge înainte decât cea a sincerităţii absolute.»

— M-am născut în Chicago în 1901, am recunoscut.

Mi-am întors faţa spre şosea şi am privit înainte, ca să nu se simtă analizată atunci când avea să calculeze mental, dar nu m-am putut abţine să nu trag puţin cu coada ochiului. Arăta relaxată într-un mod artificial, moment în care mi-am dat seama că-şi controla cu grijă reacţiile. Nu voia să pară speriată exact în aceeaşi măsură în care eu nu voiam s-o sperii. Cu cât ne cunoşteam mai bine, cu atât păream să ne oglindim stările. Ne armonizam.

— Carlisle m-a găsit într-un spital în vara anului 1918, am continuat. Aveam şaptesprezece ani şi muream de gripă spaniolă.

În momentul acela a avut o scăpare şi a icnit şocată, făcând ochii mari.

— Nu-mi amintesc prea bine, am asigurat-o. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar amintirile muritorilor pălesc.

Acest lucru nu a părut să o consoleze cu totul, însă a aprobat din cap. Nu a spus nimic, aşteptându-mă să continui.

Ştiam că tocmai mă angajasem mental la sinceritate absolută, însă atunci mi-am dat seama că trebuia să existe nişte limite. Erau lucruri pe care trebuia să le ştie... dar şi alte detalii pe care nu era înţelept din partea mea să le împărtăşesc. Poate că Alice avea dreptate. Poate că, dacă Bella simţea pentru mine ceva măcar pe aproape de ceea ce simţeam eu acum, ar fi crezut că este absolut necesar să

prelungim acest sentiment. *Să rămână* cu mine, aşa cum spusese în poiană. Ştiam că nu mi-ar fi fost uşor să-i refuz ceva ce şi-ar fi dorit. Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Totuşi, îmi amintesc cum m-am simţit când... *m-a salvat* Carlisle. Nu este ceva banal, nu este ceva ce poţi uita.

— Şi părinţii tăi? a întrebat ea pe un ton timid, după care m-am relaxat, bucuros că nu rămăsese fixată pe acea ultimă parte.

— Muriseră deja de aceeaşi boală. Eram singur.

Nu îmi era greu să-i povestesc toate astea. Acea parte din trecutul meu părea mai degrabă o poveste care îmi fusese spusă decât nişte amintiri.

— De aceea m-a ales, am adăugat. În haosul epidemiei, nimeni nu ar fi observat că am dispărut.

— Cum te-a... salvat?

Degeaba aş fi încercat să evit întrebările dificile. M-am gândit ce era cel mai important să-i ascund.

Am ocolit răspunsul la întrebare.

— A fost dificil. Nu multi dintre noi au reţinerea necesară ca să reuşească s-o facă. Dar Carlisle a fost întotdeauna cel mai uman, cel mai milos dintre noi... Nu cred că îi poţi găsi vreun egal în toată istoria.

M-am gândit un moment la tatăl meu, întrebându-mă dacă alesesem cuvintele potrivite care să descrie câtă apreciere aveam pentru el. Apoi am continuat cu ceea ce consideram că-i pot spune fără grijă.

— Pentru mine a fost doar foarte, foarte dureros.

În timp ce alte amintiri care mi-ar fi putut provoca durere – cum ar fi pierderea mamei, mai ales – erau vagi şi sterse, amintirea *acelei* dureri era extraordinar de clară. Am tresărit discret. Dacă avea să existe vreun moment în care Bella să mă întrebe *din nou,* perfect conştientă de ce ar fi însemnat să rămână alături de mine, această amintire ar fi ajutorul de care aveam nevoie să o refuz. M-am cutremurat la gândul că ea ar putea să treacă prin asemenea durere.

Mi-a absorbit răspunsul, cu buzele ţuguiate şi ochii îngustaţi, căzută pe gânduri. Voiam să-i înţeleg reacţia, însă

ştiam că, dacă întrebam, mă expuneam la şi mai multe întrebări directe. Mi-am continuat povestirea, sperând să-i distrag atenţia.

— A acţionat de singurătate. De obicei, acesta este motivul din spatele alegerii. Am fost primul în familia lui Carlisle, deşi a găsit-o pe Esme curând după aceea. Ea căzuse de pe o stâncă. Au adus-o direct la morga spitalului, deşi, cumva, inima încă îi bătea.

— Deci trebuie să fii pe moarte ca să devii...

Se părea că nu-i distrăsesem suficient atenţia. Încă încerca să priceapă mecanismul. M-am grăbit să schimb cursul discuţiei.

— Nu, aşa a decis Carlisle. Niciodată n-ar face asta cuiva care are altă opţiune. El zice că este mai uşor, totuşi, dacă sângele este slăbit.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre şosea. Nu ar fi trebuit să adaug partea asta. M-am întrebat dacă mă apropiam de răspunsurile pe care le căuta Bella, pentru că o parte din mine voia ca ea să ştie, voia ca ea să găsească o cale să rămână alături de mine. Trebuia să mă controlez mai bine şi să nu fiu aşa slobod la gură. Să-mi ţin în frâu latura egoistă.

— Iar Emmett şi Rosalie?

I-am zâmbit. Probabil observase că dădeam din colţ în colţ, totuşi era dispusă s-o lase aşa ca să nu mă simt inconfortabil.

— Carlisle a adus-o apoi pe Rosalie în familie. Nu mi-am dat seama decât mai târziu că spera ca ea să însemne pentru mine ce însemna Esme pentru el – era precaut cu gândurile în preajma mea.

Mi-am adus aminte de dezgustul pe care l-am simţit atunci când se trădase într-un final. Rosalie nu fusese o alăturare bine primită la început – ba chiar vieţile ni se complicaseră de la integrarea ei – şi faptul că Carlisle se gândise că eu şi cu ea am putea avea o relaţie mai apropiată fusese de-a dreptul îngrozitor. Ar fi fost nepoliticos să împărtăşesc nivelul la care ajunsese aversiunea mea. Nedemn de un gentleman.

— Dar ea nu a fost niciodată ceva mai mult decât o soră. Probabil că asta era modalitatea cea mai amabilă de a rezuma acel capitol. Doi ani mai târziu ea l-a găsit pe Emmett. Era la vânătoare – ne aflam în Munţii Apalaşi pe atunci – şi a găsit un urs pe cale să îl omoare. L-a cărat la Carlisle mai mult de o sută şaizeci de kilometri, pentru că se temea că nu va fi în stare s-o facă ea însăşi.

Pe atunci locuiam în vecinătatea oraşului Knoxville – un loc nu tocmai ideal pentru noi, meteorologic vorbind. Eram nevoiţi să stăm în interior în majoritatea zilelor. Oricum nu era o situaţie prevăzută pentru termen lung – Carlisle făcea nişte studii de patologie la Facultatea de Medicină din Universitatea Tennessee. Câteva săptămâni, câteva luni... nu era cine ştie ce complicat pentru noi. Aveam acces la câteva biblioteci, iar viaţa de noapte din New Orléans nu era extraordinar de departe, mai ales pentru creaturi aşa rapide ca noi. Cu toate astea, Rosalie, care abia ieşise din etapa incipientă de nou-născută şi nu se simţea confortabil atât de aproape de oameni, refuza să se distreze. În schimb, se plângea şi se lamenta, găsind câte ceva negativ la fiecare sugestie de distracţie sau îmbunătăţire a stării de spirit. Acum să fiu sincer, poate că nu se lamenta aşa mult cu voce tare. De pildă, Esme nu era la fel de enervată ca mine.

Rosalie prefera să vâneze de una singură şi, deşi ar fi trebuit să o ţin sub observaţie, ne simţeam amândoi mai uşuraţi că eu nu insistam pentru asta. Ştia cum să aibă grijă. Toţi aveam experienţă în a ne controla simţurile până când ajungeam în locuri nepopulate. Şi deşi eram reticent să atribui orice fel de virtute acestei intruse nedorite, eram nevoit să recunosc că era extrem de talentată la autocontrol. În cea mai mare parte datorită încăpăţânării şi, după părerea mea, a dorinţei de a fi mai bună decât mine.

Aşa că, atunci când paşii lui Rosalie, mai apăsaţi şi mai grei decât de obicei, au întrerupt calmul acelei zile de vară din Knoxville, atunci când mirosul ei familiar i-a fost precedat de aroma puternică de sânge uman, iar gândurile îi erau sălbatice şi incoerente, aşteptarea mea iniţială *nu* a

fost că făcuse vreo greşeală.

În primul an din cea de-a doua viaţă a lui Rosalie, înainte să dispară în câteva misiuni de răzbunare, gândurile o dăduseră de gol clar şi complet. Ştiam ce plănuia, aşa că îl informasem şi pe Carlisle. Prima oară a sfătuit-o cu blândeţe, încurajând-o să-şi lase în urmă viaţa anterioară, convins că astfel ar fi uitat, iar apoi durerea i s-ar fi diminuat. Răzbunarea nu putea să-i restituie nimic din ceea ce pierduse, însă când a văzut că sfaturile lui se loveau de zidul furiei ei implacabile, a învăţat-o care sunt modalităţile prin care să fie discretă în acţiunile întreprinse. Niciunul dintre noi n-o putea contrazice că nu merita răzbunare. Şi niciunul dintre noi nu se putea abţine să nu creadă că lumea avea să fie un loc mai bun fără violatorii şi criminalii ce-i puseseră capăt vieţii.

Crezusem că-i eliminase pe toţi. Gândurile i se calmaseră de ceva timp, nu mai erau obsedate de dorinţa de a sparge şi a rupe, a mutila şi a desfigura.

Însă atunci când mirosul de sânge a inundat casa ca un tsunami, am presupus imediat că mai descoperise un complice la moartea ei. Deşi nu aveam în general cuvinte de laudă pentru ea, aveam încredere în abilitatea ei de a nu face rău.

Toate aşteptările mi-au fost întoarse cu susul în jos atunci când a început să urle panicată şi să strige după Carlisle, cerând ajutor. Şi apoi, dincolo de sunetele ascuţite ale strigătelor ei, am auzit bătaia fragilă a unei inimi.

Am alergat din camera mea, găsind-o în salonul din faţă chiar înainte să se oprească din ţipat. Carlisle era deja acolo. Rosalie, cu părul neobişnuit de dezordonat, cu rochia preferată atât de îmbibată de sânge, încât poalele îi erau roşu aprins, căra în braţe un bărbat uriaş. Acesta abia dacă era conştient, cu ochii rătăcindu-i prin cameră, cu privirea pierdută. Pielea îi fusese sfâşiată şi era plină de crestături egal distanţate, iar unele oase erau în mod clar rupte.

— Salvează-l! aproape a urlat Rosalie la Carlisle. Te rog!

Te rog, te rog, te rog, îl implora ea în gând.

Mi-am dat seama cât de mult o costau cuvintele pe care

le rostea. Când trăgea aer proaspăt în piept, se cutremura, simţind mirosul de sânge atât de aproape de gura ei. Îl ţinea pe bărbat cât mai departe de ea, întorcându-şi faţa.

Carlisle i-a înţeles chinul. L-a luat rapid pe bărbat din braţele ei şi l-a aşezat cu blândeţe pe covorul din salon. Am auzit gândurile lui Esme, care s-a retras rapid. De îndată ce simţise mirosul de sânge, ştiuse imediat că trebuie să se îndepărteze, deşi era la fel de confuză ca mine.

E prea târziu, a gândit Carlisle, examinându-l pe bărbat. Nu-i plăcea deloc că trebuia să o dezamăgească pe Rosalie. Deşi era în mod evident nemulţumită de această a doua viaţă pe care i-o dăruise, rareori cerea ceva de la el. Şi cu siguranţă că niciodată cu atâta disperare. *Trebuie să fie cineva din familie,* a gândit Carlisle. *Cum aş putea rezista să-i fac iar rău?*

Bărbatul uriaş – care, am observat eu după ce m-am uitat mai bine la fata lui, nu era mult mai vârstnic decât mine – *a* închis ochii. Respiraţia lui superficială a început să se poticnească.

— Ce mai aştepţi? a ţipat Rosalie. *Moare! Moare!*

— Rosalie, eu..., Carlisle a întins mâinile într-un gest de neputinţă.

Apoi în mintea ei a apărut o imagine, care m-a făcut să înţeleg exact ce îi cerea lui Carlisle.

— Nu vrea să-l vindeci, am tradus rapid. Vrea să-l *salvezi.*

Rosalie a ridicat brusc ochii către mine şi o privire de recunoştinţă intensă i-a schimbat trăsăturile într-un fel în care n-o mai văzusem până atunci. Pentru o clipă, mi-am amintit cât de frumoasă era.

Nu a trebuit să aşteptăm mult timp pentru decizia lui Carlisle.

Ah! a gândit el. Şi atunci am înţeles cât de multe ar fi făcut pentru Rosalie, cât de multe simţea că îi datora. N-aş putea spune că a stat să cumpănească în vreun fel.

Deja se aşezase în genunchi lângă silueta rănită şi ne-a făcut semn să plecăm.

— Nu sunteţi în siguranţă dacă rămâneţi aici, a spus el,

cu faţa înclinându-se spre gâtul bărbatului.

Am apucat-o pe Rosalie de braţul plin de sânge şi am ieşit imediat pe uşă. Nu a opus rezistenţă. Am ieşit amândoi în grabă din casă şi nu ne-am mai oprit până n-am ajuns la râul Tennessee care era prin apropiere şi ne-am scufundat în el.

Acolo, în nămolul rece de la marginea râului, în timp ce Rosalie lăsa ca sângele să-i dispară de pe rochie şi de pe piele, am purtat prima noastră conversaţie adevărată.

Nu a vorbit foarte mult, doar mi-a arătat în mintea ei cum îl găsise pe bărbat, un străin oarecare, pe moarte, şi cum ceva din chipul lui o făcuse să simtă că n-ar fi putut tolera un viitor în care el ar fi murit. Nu putea explica în cuvinte motivul. Nu putea explica în cuvinte nici *felul* cum reuşise să termine călătoria aceea înfiorătoare fără să-l omoare ea însăsi.»

Am văzut-o alergând multi kilometri, mai repede decât se mişcase vreodată, tânjind de durere să-şi satisfacă în vreun fel setea. În timp ce mi-a dezvăluit toate astea, mintea i-a devenit expusă şi vulnerabilă. Încerca şi ea să înţeleagă, aproape la fel de confuză ca mine.

Nu mă aşteptam să mai adăugăm alt membru familiei. Nu fusesem niciodată în mod special interesat de ceea ce îşi dorea sau avea nevoie Rosalie. Insă deodată, văzând toată întâmplarea prin ochii ei, nu puteam decât să o susţin să fie fericită. Pentru prima dată, eram în aceeaşi tabără.

Nu ne puteam întoarce pentru o vreme, deşi Rosalie era foarte neliniştită să afle ce se întâmpla. Am asigurat-o că, dacă nu ar fi reuşit salvarea, Carlisle ar fi venit să ne spună. Aşa că acum nu puteam să facem nimic altceva decât să aşteptăm până când era în siguranţă să ne întoarcem.

Orele acelea ne-au schimbat pe amândoi. Când Carlisle a venit, într-un final, să ne cheme acasă, ne-am întors ca frate şi soră.

Pauza aceasta în care mi-am amintit cum am ajuns să-mi iubesc sora nu a durat foarte mult. Bella încă aştepta restul poveştii. M-am gândit unde rămăsesem: Rosalie, plină de sânge, ţinându-şi faţa cât mai departe de Emmett.

Poziţia ei în scena aceea mi-a amintit o întâmplare mai recentă: eu însumi, chinuindu-mă să o duc pe Bella, ameţită, la cabinetul medical. O alăturare interesantă de imagini.

— Nu pot decât să ghicesc ce călătorie grea trebuie să fi fost pentru ea, am concluzionat.

Degetele ne erau împletite. Am ridicat mâinile noastre şi, cu dosul palmei mele, am mângâiat-o pe obraz.

Ultima fărâmă de lumină roşie din cer pălise şi se transformase în mov intens.

— Dar a reuşit, a spus Bella după o tăcere scurtă, nerăbdătoare să-mi continui povestea.

— Da. A văzut pe faţa lui ceva care a făcut-o îndeajuns de puternică.

În mod absolut uimitor, avusese dreptate. Incredibil cum se potriviseră ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Oare fusese soarta, sau un noroc de proporţii astronomice? Nu reuşisem niciodată să hotărăsc care dintre cele două.

— Şi sunt împreună chiar de atunci, am urmat. Uneori locuiesc separat de noi, ca soţ şi soţie.

Şi oh, cât de mult mă bucuram de momentele acelea, îi iubeam pe Rosalie şi pe Emmett separat, însă Emmett şi Rosalie atunci când erau singuri împreună, auziţi numai de raza inevitabilă de intercepţie a minţii mele, erau absolut groaznici.

— Dar cu cât mai tineri pretindem că suntem, cu atât mai mult putem sta într-un singur loc. Forks părea perfect, aşa că ne-am înscris toţi la liceu. Am râs. Bănuiesc că va trebui să mergem *iar* la nunta lor peste câţiva ani.

Lui Rosalie îi plăcea la nebunie să se mărite. Cred că ocazia repetării nunţii era partea ei preferată din imortalitate.

— Alice şi Jasper? a întrebat Bella.

— Alice şi Jasper sunt două creaturi foarte rare. Amândoi şi-au dezvoltat o conştiinţă, cum îi spunem noi, fără călăuzire exterioară. Jasper aparţinea altei... familii. Am evitat cuvântul corect, controlându-mi un fior pe şira spinării atunci când mi-am amintit de începuturile lui. Un tip

foarte diferit de familie. A devenit deprimat şi a rătăcit de unul singur. Alice l-a găsit. La fel ca mine, şi ea are anumite însuşiri mai deosebite faţă de cei obişnuiţi din specia noastră.

Surprinderea ei la auzul acelei informaţii a fost atât de mare, încât a răzbătut de sub masca de calm pe care o afişa.

— Serios? Dar ai spus că tu eşti singurul care poate auzi gândurile oamenilor.

— Aşa este. Ea ştie alte lucruri. Ea *vede* lucruri – lucruri care s-ar putea întâmpla, lucruri care vin.

Lucruri care acum nu aveau să se întâmple niciodată. Trecusem de ce era mai rău. Deşi încă... mă deranja cât de înceţoşată devenise noua viziune, cea cu care puteam să trăiesc. Cealaltă – cu Alice şi Bella amândouă albe şi reci – fusese mult mai clară. Nu conta asta. Nu avea cum să conteze. Învinsesem un viitor imposibil şi cu siguranţă că aveam să câştig şi în faţa acestuia.

— Dar este foarte subiectivă, am continuat, auzindu-mi tonalitatea mai dură din glas. Viitorul nu este bătut în cuie. Lucrurile se pot schimba.

I-am privit pielea de culoarea smântânii amestecate cu caise, aproape ca să mă asigur că era aşa cum trebuia, după care m-am uitat în altă parte când mi-a surprins privirea.

— Ce fel de lucruri vede? a insistat Bella.

I-am dat răspunsurile sigure, profeţiile adeverite.

— L-a văzut pe Jasper şi a ştiut că o căuta înainte să o ştie el însuşi.

Reunirea lor fusese magică. Ori de câte ori Jasper se gândea la acel moment, toată casa se relaxa într-o stare de fericire, visând cu ochii deschişi, atât de puternice erau emoţiile lor comune.

— L-a văzut pe Carlisle şi pe familia noastră şi au venit împreună să ne găsească.

Am omis să povestesc despre prima întâlnire, atunci când Alice şi Jasper s-au prezentat în faţa lui Carlisle, care era extrem de prudent, a lui Esme, înfricoşată, şi a lui

Rosalie, ostilă. Aspectul belicos al lui Jasper îi îngrijorase aşa de mult, însă Alice ştiuse exact ce să spună ca să le domolească neliniştile. Normal că ştiuse exact ce să spună. Avusese viziuni cu fiecare versiune posibilă a momentului întâlnirii, după care alesese cursul cel mai bun. Nu fusese o întâmplare faptul că eu şi cu Emmett nu eram acasă. Preferase varianta mai uşoară, în care nu erau prezenţi apărătorii principali ai casei.

Era greu de crezut cât de multe rădăcini prinseseră deja când eu şi cu Emmett ne-am întors acasă, câteva zile mai târziu. Am fost amândoi şocaţi, iar Emmett a fost gata de luptă de îndată ce a pus ochii pe Jasper. Insă Alice a alergat înspre noi şi m-a cuprins în braţe înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt.

Nu m-am temut de ceea ce putea fi un atac. Gândurile ei erau atât de sigure de mine, atât de pline de *dragoste* pentru mine, încât am avut senzaţia că-mi pierdusem memoria din a doua mea viaţă. Pentru că această micuţă nemuritoare mă cunoştea perfect, mai bine decât oricine altcineva din familia mea actuală. Cine era ea?

O, *Edward! în sfârşit! Fratele meu! în sfârşit suntem împreună!*

După care, cu braţele strânse în jurul taliei mele – braţele mele au ezitat, însă până la urmă s-au aşezat pe umerii ei –, a trecut în minte rapid prin toată viaţa ei, de la prima amintire până în momentul prezent, şi apoi a trecut la viitor şi la câteva momente importante din următorii noştri ani împreună. A fost foarte ciudat să-mi dau seama, în clipa aceea, că şi eu o cunoşteam pe ea.

— Emmett, i-am spus eu, îmbrăţişând-o încă pe sora mea nouă, ea este Alice. Postura agresivă a lui Emmett s-a schimbat într-una de nedumerire. Face parte din familia noastră. Iar acela este Jasper. O să-ţi placă la nebunie de el.

Existau atât de multe poveşti despre Alice, atât de multe miracole şi fenomene, paradoxuri şi enigme, că aş fi putut să petrec tot restul săptămânii pentru a-i povesti Bellei versiunea concisă. În loc de asta, i-am dat câteva detalii mai simple şi mai practice.

— Ea este cea mai sensibilă faţă de ne-oameni. De exemplu, vede întotdeauna dacă se apropie un alt grup din specia noastră. Şi dacă reprezintă vreo ameninţare.

Alice devenise şi ea unul dintre apărătorii familiei noastre.

— Şi sunt mulţi... din specia voastră? a întrebat Bella, părând uşor zguduită de ideea aceasta.

— Nu, nu mulţi, am asigurat-o. Dar majoritatea nu se stabilesc într-un loc. Doar cei ca noi, care au renunţat să vă vâneze pe voi – am ridicat o sprânceană la ea şi am strâns-o de mână – pot să locuiască împreună cu oamenii pentru orice perioadă de timp. Am mai găsit doar o singură familie ca a noastră, într-un sătuc din Alaska. Am locuit împreună pentru o vreme, dar eram prea mulţi, deci prea vizibili. Şi plus de asta Tanya, conducătoarea acelui clar, era insistentă până la hărţuire de-a dreptul. Cei dintre noi care trăiesc... diferit, au tendinţa să se adune laolaltă.

— Şi ceilalţi?

Ajunseserăm la ea acasă. Nu era nimeni, nu se vedea lumină la niciuna dintre ferestre. Am parcat în locul ei obişnuit şi am oprit motorul. Liniştea bruscă s-a simţit foarte intimă, acolo în întuneric.

— Majoritatea sunt nomazi, i-am răspuns. Toţi am trăit aşa în unele momente. Devine obositor, ca orice altceva. Dar ne mai întâlnim din când în când, pentru că majoritatea preferăm nordul.

— De ce?

Am zâmbit larg şi am înghiontit-o uşor cu cotul.

— Ai avut ochii închişi toată după-amiaza asta? Crezi că aş putea să merg pe stradă în plin soare fără să provoc accidente rutiere? Este un motiv pentru care am ales Peninsula Olympic, unul dintre cele mai înnorate locuri din lume. Este plăcut să poţi ieşi afară în timpul zilei. Nu îţi poţi imagina cât te poate plictisi noaptea în optzeci şi ceva de ani.

— Deci de aici au venit legendele, a spus ea, încuviinţând gânditor.

— Probabil.

De fapt, exista o sursă precisă în spatele acestor legende, însă nu era un subiect în care voiam să intru. Cei din clanul Voituri erau departe şi foarte pătrunşi de misiunea lor ca poliţişti în lumea vampirilor. Nu aveau să afecteze niciodată viaţa Bellei dincolo de codul pe care-l concepuseră ca să protejeze intimitatea nemuritorilor.

— Iar Alice a venit dintr-o altă familie, ca Jasper? a întrebat ea.

— Nu, şi acesta *este* un mister. Alice nu-şi aminteşte viaţa ei omenească deloc.

Îi văzusem prima amintire. Lumina puternică a soarelui de dimineaţă, o ceaţă uşoară atârnând în aer. O înconjura iarba deasă şi încâlcită, iar stejari imenşi umbreau văgăuna în care se trezise. În afară de asta, nu mai exista nimic, niciun semn de identitate sau de scop. Îşi privise pielea palidă, strălucind în soare, fără să ştie cine era sau ce era. Şi apoi îi apăruse prima viziune.

Chipul unui bărbat, fioros, dar şi rănit, înfricoşat, dar frumos. Ochi roşu intens şi păr bogat auriu. Odată cu acel chip venise şi o siguranţă profundă a apartenenţei. Şi apoi îl văzuse rostind un nume.

Alice.

Îşi dăduse seama că era numele ei.

Viziunile i-au arătat cine era deja sau au format-o în cine avea să devină. Erau singurul ajutor de care avea parte în acest demers.

— Şi nu ştie cine a creat-o, i-am spus Bellei. S-a trezit singură. Oricine a făcut-o a plecat şi niciunul dintre noi nu înţelege de ce sau cum a putut. Dacă nu ar fi avut cealaltă însuşire, dacă nu i-ar fi văzut pe Jasper şi pe Carlisle şi nu ar fi ştiut că într-o zi va deveni una dintre noi, s-ar fi transformat probabil într-o sălbatică absolută.

Bella s-a gândit în linişte la toate astea. Îmi dădeam seama că îi era greu să înţeleagă. Şi familiei mele îi luase o vreme să se adapteze. M-am întrebat care va fi următoarea ei întrebare.

Apoi stomacul i-a protestat gălăgios şi mi-am dat seama că fuseserăm împreună toată ziua şi că nu ea mâncase

nimic în tot acel timp. Trebuia să fiu mai atent la nevoile umane.

— Îmi cer scuze, te reţin de la cină.

— Sunt OK, sincer, a răspuns ea, un pic prea rapid.

— Nu am mai petrecut niciodată atâta timp în preajma cuiva care se hrăneşte cu mâncare, mi-am cerut scuze. Tind să uit.

O scuză jalnică. Atunci când a răspuns, expresia ei a fost deschisă total, vulnerabilă.

— Vreau să rămân cu tine.

Din nou, cuvântul *rămân* părea să cântărească mai mult decât de obicei.

— Nu pot să intru? am întrebat-o delicat.

A clipit de două ori, în mod clar surprinsă de idee.

— Ai vrea?

— Da, dacă nu-i nicio problemă.

M-am întrebat dacă se gândise că am nevoie de o invitaţie explicită ca să intru în casă. Gândul acela m-a făcut să zâmbesc, apoi să mă încrunt, atunci când am simţit un junghi de vinovăţie. Trebuia să fiu sincer cu ea. Din nou. Dar care să fie cea mai bună modalitate prin care să recunosc o faptă aşa ruşinoasă?

Am reflectat la asta cât am coborât din maşină şi m-am, dus să-i deschid portiera.

— Foarte uman, m-a lăudat ea.

— Încep să îmi amintesc.

Am mers împreună cu viteza oamenilor prin curtea liniştită şi întunecată ca şi cum făceam ceva absolut normal. Bella mi-a tot aruncat întruna priviri, zâmbind în sinea ei. M-am întins să scot cheia de la casă din ascunzătoare atunci când am trecut pe acolo, apoi i-am deschis uşa. A ezitat, privind holul întunecat.

— Uşa era descuiată?

— Nu, am folosit cheia de sub streaşină.

Am pus la loc cheia respectivă, iar ea s-a dus să aprindă lumina din verandă. Când s-a întors, razele galbene i-au proiectat umbre dure pe faţă când şi-a ridicat ambele sprâncene spre mine. Îmi dădeam seama că voia să fie

fermă, însă colţurile buzelor îi erau strânse ca şi cum se forţa să nu zâmbească.

— Eram curios cu privire la tine, am mărturisit.

— M-ai spionat?

Nu părea un subiect cu care să glumeşti, însă mai avea puţin şi izbucnea în râs.

Ar fi trebuit să-i mărturisesc totul atunci, dar a continuat cu tonul ei care mă tachina.

— Ce altceva mai este de făcut noaptea?

N-am ales bine, am fost laş. Ea a auzit doar o glumă şi nu recunoaşterea faptelor mele. Mi-am dat seama că în mod ciudat, chiar dacă cel mai mare coşmar se rezolvase, tot continua să-mi fie frică. Dar desigur, problema aceasta nu era decât vina mea, provocată doar de comportamentul meu extrem de nepotrivit.

A clătinat uşor din cap, după care mi-a făcut semn să intru. Am trecut pe lângă ea pe hol ca să aprind luminile, să nu se împiedice pe întuneric. M-am aşezat la masa mică din bucătărie şi am privit în jur, examinând unghiurile care nu se vedeau de afară prin fereastră. Încăperea era îngrijită şi călduroasă, luminoasă de la vopseaua galbenă ţipătoare care era cumva înduioşătoare în încercarea nereuşită de a imita lumina soarelui. Totul mirosea a Bella, ceea ce ar fi trebuit să fie dureros, însă mi-am dat seama că, într-un fel ciudat, îmi plăcea. Chiar eram masochist.

Ea m-a privit cu o expresie pe care n-o puteam interpreta. Un pic de confuzie, cred, un pic de mirare. Ca şi cum nu era sigură că eram real. Am zâmbit şi i-am făcut semn către frigider. S-a întors în direcţia lui, surâzând larg. Am sperat că avea de mâncare ceva ce putea fi preparat rapid. Poate că ar fi trebuit să o duc la cină în oraş? Nu mi s-a părut însă o idee bună să ne expunem în faţa unor străini. Noua noastră relaţie era încă prea unică, prea proaspătă. Orice obstacol care ne-ar fi constrâns să nu vorbim ar fi fost de neîndurat. O voiam pentru mine.

I-a luat un minut să găsească o opţiune acceptabilă. A scos o caserolă şi a pus-o în cuptorul cu microunde. Mirosea a oregano, ceapă, usturoi şi sos de roşii. Ceva italienesc. Se

uita fix la farfurie în timp ce se rotea în cuptor.

Poate că trebuia să învăţ să gătesc. Cu siguranţă, lipsa abilităţii de a aprecia aromele la fel ca oamenii avea să fie un impediment, însă procesul părea să implice un factor matematic şi eram sigur că mă puteam educa să recunosc mirosurile corecte.

Pentru că am simţit brusc că aceasta era doar prima dintr-un şir lung de seri liniştite împreună. Urma să avem ani de zile de experienţe similare. Ea şi cu mine, bucurându-ne unul de prezenţa celuilalt. Atât de multe ore... lumina dinăuntrul meu părea să se întindă şi să crească, şi m-am gândit din nou că puteam să o iau razna.

— Cât de des? a întrebat Bella fără să se uite la mine.

Gândurile îmi erau atât de prinse de imaginea aceea intensă din viitor, încât nu mi-am dat seama imediat la ce se referea.

— Poftim?

Tot nu s-a întors.

— Cât de des ai venit aici?

Ah, bun. Era timpul să-mi fac curaj. Timpul să fiu sincer, indiferent de consecinţe. Deşi după cum decursese ziua, eram destul de sigur că avea să mă ierte într-un final. Speram eu.

— Vin aici aproape în fiecare noapte.

S-a întors să se uite la mine cu o privire şocată.

— De ce?

Sinceritate.

— Eşti interesantă când dormi. Vorbeşti.

— Nu! a strigat ea.

S-a îmbujorat şi era atât de ruşinată, încât i s-a înroşit până şi fruntea. În încăpere s-a făcut de o mie de ori mai cald, atunci când îmbujorarea ei a încălzit aerul din jur. S-a sprijinit de blatul din spatele ei, strângându-l atât de tare, încât încheieturile i s-au albit. Şocul era singura emoţie pe care puteam să i-o citesc pe faţă, însă eram sigur că aveau să urmeze şi altele.

— Te-ai supărat pe mine?

— Depinde! a răspuns fără să tragă aer în piept.

Depinde? M-am întrebat ce anume ar fi putut schimba efectele infracţiunii mele. Ce o putea face mai gravă sau mai puţin gravă? Eram dezgustat de faptul că Bella se abţinea să emită o judecată până când nu ştia exact cât de deplasată îmi fusese pânda. Oare se gândise că fusesem depravat, ca orice obsedat sexual? Că o pândisem din umbră, sperând să-şi expună corpul? Mi s-ar fi întors stomacul pe dos, dacă aşa ceva ar fi fost fizic posibil.

Oare m-ar fi crezut dacă aş fi încercat să-mi explic chinul de a sta departe de ea? Putea să creadă cineva magnitudinea catastrofelor pe care mi le imaginasem, gândindu-mă că ar putea să nu fie în siguranţă? Toate fuseseră mult exagerate. Şi totuşi, dacă acum nu am fi fost împreună, ştiam că aceleaşi pericole imposibile ar fi început să mă frământe iar.

Au trecut secunde lungi, cuptorul cu microunde a anunţat că şi-a terminat treaba, însă Bella nu a mai spus nimic.

— De ce? am întrebat-o.

Ea a răspuns mormăit.

— De ceea ce ai auzit!

M-am simţit uşurat de faptul că nu mă credea capabil de vreun fel de supraveghere vulgară. Singura ei grijă era ruşinea despre ceea ce aş fi putut auzi? Ei bine, puteam s-o consolez în privinţa asta. *Ea* nu avea nimic de care să-i fie ruşine. Am sărit în picioare şi m-am grăbit să o iau de mână. O parte din mine a tresărit de încântare că puteam să fac asta cu atâta uşurinţă.

— Nu fi supărată! am rugat-o.

Se uita în jos. M-am aplecat astfel încât feţele noastre să fie la acelaşi nivel şi am aşteptat până când mi-a întâlnit privirea.

— Ţi-e dor de mama ta. Eşti îngrijorată cu privire la ea. Şi când plouă, am murmurat, sunetele te neliniştesc. Vorbeai mult despre casa ta, dar acum o faci mai rar. Odată ai spus: „E prea *verde.”*

Am râs liniştit, încercând să-i smulg un zâmbet. Sigur îşi dădea şi ea seama că n-avea de ce să se ruşineze în

asemenea măsură.

— Altceva? a vrut ea să ştie, ridicând din sprânceană.

Felul în care şi-a întors iar ochii, privind când în jos, când în sus, m-a ajutat să-mi dau seama de ce anume era îngrijorată.

— Ai spus numele meu, am recunoscut.

A tras aer în piept, după care a expirat cu un oftat.

— De multe ori?

— Ce înseamnă „de multe ori” mai exact?

Iar a coborât ochii.

— Oh, nu!

M-am întins şi am luat-o cu grijă în braţe. S-a sprijinit de pieptul meu, încă ascunzându-şi faţa.

Oare se gândea că simţisem altceva decât bucurie pură la auzul numelui meu pe buzele ei? Era unul dintre sunetele mele preferate, împreună cu sunetul respiraţiei ei, al bătăilor inimii ei...

I-am şoptit la ureche răspunsul meu.

— Nu-ţi fie ruşine... Dacă aş putea visa şi eu, te-aş visa numai pe tine. Şi nu îmi este ruşine de asta.

Cât de mult îmi dorisem cândva să o pot visa şi eu! Cât de mult tânjisem după aşa ceva. Iar acum, realitatea era mai bună decât visele. Nu aş fi dat nicio secundă din ea pentru niciun fel de timp petrecut inconştient, fie el şi vis.

Corpul i s-a relaxat. A oftat, scoţând un sunet plăcut de parcă ar fi tors sau murmurat.

Oare puteam spera că asta a fost tot? Nu aveam să primesc nicio pedeapsă pentru comportamentul meu scandalos? Ştiam că meritam o pedeapsă mai serioasă, dar acum păream mai degrabă să fiu recompensat.

Dincolo de inima ei bubuind în braţele mele am început să percep şi alt sunet. Se apropia o maşină, iar gândurile şoferului erau foarte discrete. Obosite după o zi plină. Abia aştepta promisiunea mâncării şi odihnei la care îl invitau luminile calde de la ferestre. Totuşi, nu aveam cum să fiu sigur la ce se gândea.

Nu voiam să mă mişc de unde eram. Mi-am apăsat obrazul de părul Bellei şi am aşteptat până când a auzit şi

ea maşina tatălui. Corpul i s-a încordat.

— Tatăl tău ar trebui să ştie că sunt aici?»

A ezitat.

— Nu sunt sigură...

— Altă dată atunci...

Am ieşit în grabă din încăpere şi am zbughit-o pe scară în întunecimea holului micuţ dintre dormitoare. Mai fusesem aici o dată, când îi căutasem o pătură.

— Edward! a şoptit ea tare din bucătărie.

Am râs suficient de tare ca să ştie că sunt pe aproape.

Tatăl ei a urcat cu paşi apăsaţi treptele până la uşa de la intrare, ştergându-şi ambele ghete, pe rând, de covoraş. A băgat cheia în broască, după care a mormăit când a văzut că uşa era descuiată.

— Bella? a strigat el când a deschis uşa.

Gândurile lui au perceput mirosul de mâncare din cuptorul cu microunde şi stomacul i-a chiorăit.»

Mi-am dat seama că nici Bella nu mâncase *încă.* M-am gândit că fusese bine că ne întrerupsese tatăl ei. În ritmul ăsta aveam să o înfometez.

Însă o părticică din mine era uşor... melancolică. Atunci când o întrebasem dacă voia ca tatăl ei să ştie că eram acolo, că eram împreună, îmi dorisem ca răspunsul ei să fi fost altul. Desigur, avea multe la care să se gândească înainte să mă prezinte. Sau poate că nu voia ca el să ştie vreodată că cineva ca mine era îndrăgostit de ea, ceea ce era perfect în regulă. Mai mult decât în regulă.

Şi sincer să fiu, m-aş fi simţit inconfortabil dacă i-aş fi cunoscut oficial tatăl aşa cum eram îmbrăcat. Sau mai bine zis, *dezbrăcat.* Presupun că trebuia să fiu recunoscător pentru reticenţa ei.

— Aici sunt, a răspuns Bella.

Am auzit mormăitul încet de luare la cunoştinţă al tatălui ei când a încuiat uşa, după care paşii lui apăsaţi spre bucătărie.

— Poţi să-mi pui şi mie nişte lasagna? a întrebat Charlie. Sunt rupt.

Mi-a fost uşor să interpretez sunetele produse de Bella

mişcându-se prin bucătărie, în timp ce Charlie se instala, chiar şi fără ocazia de a avea nişte gânduri prin care să o privesc. Mesteca – Bella mânca în sfârşit ceva. Am auzit frigiderul deschizându-se şi închizându-se. Cuptorul cu microunde bâzâind. Un lichid – prea vâscos ca să fie apă, probabil că era lapte – turnat în pahare. O farfurie pusă cu grijă pe masa de lemn. Zgomotul de la scaunele trase pe podea şi momentul în care Bella s-a aşezat.

— Mersi, a spus Charlie, după care au mâncat amândoi în tăcere câteva momente.

Bella a rupt liniştea în care îşi ţineau companie.

— Cum a fost ziua?

Tonalitatea îi părea dezinteresată, ca şi cum era cu mintea în altă parte. Am zâmbit.

— Bine, peştii au muşcat... dar tu? Ai făcut tot ce voiai să faci?

— Nu chiar – a fost prea frumos afară ca să stau în casă. Răspunsul ei nepăsător nu a fost la fel de relaxat ca al lui.

Nu era pregătită să se ascundă de tatăl ei.

— A fost o zi drăguţă, a fost el de acord, părând să nu-i bage de seama tensiunea din glas.

S-a auzit un scaun mişcându-se.

— Te grăbeşti? a întrebat Charlie.

Bella a înghiţit cu zgomot.

— Da, sunt obosită. Mă duc la culcare devreme.

Paşii i s-au mişcat spre chiuvetă şi apoi s-a auzit zgomotul apei.

— Pari cam încordată, a continuat Charlie.

Deci nu era aşa de neatent cum crezusem. Nu aş mai fi ratat aceste lucruri dacă mintea lui nu ar fi fost aşa de greu de înţeles. Am încercat să pricep ceva din gândurile lui. Bella uitându-se spre hol. Imbujorarea bruscă a Bellei. Doar asta părea să fi observat. Apoi o amestecătură bruscă de imagini, în ceaţă şi fără pic de context. O maşină Impala model 1971, galben muştar. Sala de sport a liceului din Forks, decorată cu hârtie creponată. Un leagăn pe verandă şi o fată cu panglici verde aprins în părul deschis la culoare. Două scaune din muşama roşie la un bar cromat strălucitor

dintr-un local ieftin. O fată cu bucle lungi şi închise la culoare, plimbându-se pe o plajă sub clar de lună.

— Serios? s-a prefăcut Bella nevinovată.

Apa curgea în chiuvetă, iar eu auzeam frecatul buretelui de vase pe farfurii.

Charlie încă se gândea la lună.

— E sâmbătă, a anunţat el ca din senin.

Bella nu părea să ştie ce să răspundă. Nici eu nu ştiam încotro avea să se îndrepte conversaţia asta.

Într-un final, bărbatul *a* continuat:

— N-ai planuri astă-seară?

Acum am înţeles imaginile din mintea lui. Seri de sâmbătă din tinereţe? Poate.

— Nu, tată, tot ce vreau este să mă culc. Părea oricum, numai obosită nu.

Charlie a pufnit o dată.

— Niciunul dintre băieţii din oraş nu-i genul tău, nu?

Oare era îngrijorat că Bella nu ducea o viaţă normală de adolescentă? Că pierdea ceva? Pentru o secundă am simţit un junghi profund de îndoială. Oare trebuia să mă îngrijorez şi eu de acelaşi lucru? Oare de ce experienţe o privam?

Apoi însă m-a inundat sentimentul de siguranţă din poiană şi sentimentul că făceam ceea ce *trebuia.* Eram meniţi unul pentru celălalt.

— Nu, niciunul dintre băieţi nu mi-a atras atenţia încă, a răspuns Bella pe un ton uşor superior.

— Mă gândeam că poate Mike Newton... ai spus că-i prietenos.

Nu mă aşteptasem la una ca *asta.* Am simţit un cuţit de furie răsucindu-mi-se în piept. De fapt nu furie, mi-am dat seama. Gelozie. Nu eram sigur dacă îmi mai displăcuse cineva atât de tare ca acest băiat inutil şi nesemnificativ.

— E *doar* un prieten, tată.

Nu mi-am dat seama dacă Charlie s-a supărat sau s-a simţit uşurat la auzul răspunsului ei. Poate că o combinaţie între ambele.

— Oricum, tu eşti prea bună pentru ei, a spus. Aşteaptă până ajungi la facultate ca să începi să cauţi.

— Şi mie mi se pare o idee nemaipomenită, a fost Bella imediat de acord.

Apoi a făcut stânga împrejur şi a început să urce treptele. Păşea încet – probabil ca să accentueze faptul că era obosită aşa că am avut suficient timp să ajung înaintea ei în cameră. Pentru eventualitatea în care ar fi urcat şi Charlie. Nu cred că şi-ar fi dorit să mă găsească acolo, pe jumătate dezbrăcat, trăgând cu urechea.

— Noapte bună, draga mea! a strigat Charlie în urma ei.

— Ne vedem mâine-dimineaţă, tată, a răspuns ea cu o voce care încerca să pară obosită, dar eşua lamentabil.

Nu mi se părea potrivit să mă aşez, ca de obicei, în balansoar, nevăzut în cel mai întunecat colţ al camerei. Fusese ascunzătoarea mea atunci când nu dorisem ca ea să ştie că eram acolo. Pe vremea când intram prin efracţie.

M-am aşezat pe patul ei, cel mai evident loc din cameră, acolo unde nu ar fi existat niciun risc să pară că încerc să mă ascund.

Ştiam că mirosul ei avea să mă năpădească. Mirosul de detergent era suficient de proaspăt, semn că spălase recent cearşafurile, dar nu mai puternic decât mirosul ei. Oricât era de copleşitor, era totodată şi dureros de plăcut să fiu înconjurat într-un fel atât de intens de dovada existenţei ei.

De îndată ce a intrat în cameră, Bella nu şi-a mai târşâit picioarele. A trântit uşa în urma ei, apoi a alergat în vârful picioarelor la fereastră. Direct pe lângă mine, fără să-mi arunce o privire. A deschis geamul şi s-a aplecat afară, uitându-se în noapte.

— Edward? a şoptit ea tare.

Presupun că, până la urmă, locul meu de relaxare nu era atât de evident. Am râs încet de încercarea mea de a fi aşa la vedere, după care am răspuns:

— Da?

S-a întors atât de repede, încât aproape şi-a pierdut echilibrul. S-a prins cu o mână de rama geamului ca să-şi recapete stabilitatea. Cealaltă mână şi-a dus-o la gât.

— Vai! a spus ea gâtuit.

S-a lăsat să alunece de peretele din spatele ei, aproape cu încetinitorul, până când s-a aşezat pe podeaua de lemn.

Încă o dată, părea că tot ce făceam era greşit. Măcar de data asta eram mai degrabă amuzant decât înfricoşător.

— Îmi pare rău.

A încuviinţat din cap.

— Lasă-mă un minut să-mi repomesc inima.

De fapt, inima ei bubuia de zor de la şocul pe care i-l provocasem.

M-am ridicat, controlându-mă să mă mişc încet şi precaut. Adică să mă mişc ca un om. Ea mă privea, captivată de fiecare gest, moment în care un zâmbet a început să i se formeze în colţul buzelor.

Observându-i buzele, am simţit că era prea departe de mine. M-am aplecat şi am ridicat-o în braţe cu grijă, cu braţele înfăşurate în jurul umerilor ei, apoi am aşezat-o lângă mine, cu doar câţiva centimetri între noi. Mult mai bine aşa.

Mi-am pus mâinile peste ale ei, primind arsura provocată de atingerea pielii Bellei cu un sentiment de uşurare.

— De ce nu stai lângă mine?

A zâmbit larg.

— Ce-ţi face inima? am întrebat-o, deşi bătea cu atâta putere, încât simţeam vibraţiile subtile dansând în aerul din jurul ei.

— Tu să-mi spui, mi-a întors-o ea. Sunt sigură c-o auzi mai bine decât mine.

Corect. Am râs cu blândeţe, iar zâmbetul ei s-a lărgit şi mai mult.

Vremea era încă plăcută. Norii se risipiseră şi o rază argintie de lună i-a atins pielea, făcând-o să aibă un aspect de-a dreptul ceresc. M-am întrebat cum arătam eu în ochii ei, care păreau plini de uluire, aşa cum probabil erau şi ai mei.

La parter, uşa s-a deschis şi s-a închis. În preajma casei nu se mai auzeau alte gânduri în afară de firul narativ înceţoşat al lui Charlie. M-am întrebat unde se ducea. Nu

departe... s-a auzit un zgomot metalic, un zăngănit discret. În minte i-a apărut ceva care semăna cu un circuit electric.

Ah. Camioneta ei. M-a surprins puţin că Charlie lua măsuri aşa de extreme ca s-o împiedice pe Bella să facă ce credea el că are de gând să facă.

Eram gata să menţionez comportamentul ciudat al lui Charlie, când expresia ei s-a schimbat brusc. I-au fugit ochii spre uşa dormitorului după care înapoi la mine.

— Pot avea un minut în care să fiu umană? m-a întrebat ea.

— Desigur, i-am răspuns imediat, amuzat de formularea aceea.

Dintr-odată, a coborât sprâncenele şi s-a încruntat la mine.

— Stai aici, mi-a ordonat pe un ton ferm.

Era cea mai uşoară cerinţă pe care o avusese cineva pentru mine. Nimic din ce mi-aş fi imaginat nu m-ar fi convins să plec acum din cameră.

Am răspuns pe un ton serios, ca să se potrivească cu al ei.

— Da, doamnă.

M-am îndreptat şi mi-am încordat în mod evident toţi muşchii. A zâmbit, mulţumită de gestul meu.

I-a luat un minut să-şi adune lucrurile, după care a ieşit din cameră. Nu a făcut nicio încercare să ascundă sunetul de închidere a uşii. Apoi s-a trântit mai sonor o altă uşă. Baia. Am presupus că făcea asta parţial ca să-l convingă pe Charlie că nu avea de gând să facă nimic necuviincios. Era puţin probabil ca bărbatul să-şi poată imagina exact ce *avea* ea de gând să facă. Dar era un efort irosit. Charlie s-a întors în casă peste alte câteva momente. Mi s-a părut că sunetul duşului care curgea la etaj l-a nedumerit.

În timp ce o aşteptam pe Bella, am avut în sfârşit ocazia să-i examinez colecţia mică de cărţi şi reviste de lângă pat. După câte întrebări îi pusesem, n-am avut parte de multe surprize. Am găsit un singur volum cartonat în biblioteca ei, prea recent ca să fi apărut încă în ediţie broşată. Era un exemplar din *Tooth and Claw,* una dintre cărţile ei preferate

pe care nu o citisem niciodată. Nu apucasem să-mi fac timp să recuperez acest neajuns, fiind prea ocupat să o urmăresc pe Bella peste tot ca un bodyguard dement. Am deschis acum romanul şi am început.

Pe măsură ce citeam, mi-am dat seama că Bellei îi lua mai mult timp decât de obicei. Ca de fiecare dată, în gândurile mele a ieşit la iveală neliniştea constantă că, în cele din urmă, avea să vadă la mine ceva care să o împingă să mă evite. Am încercat să ignor sentimentul acesta. Puteau fi o groază de motive pentru care Bella întârzia. M-am concentrat pe carte în schimb. Îmi dădeam seama de ce era una dintre favoritele ei – era şi ciudată, şi fermecătoare. Desigur, orice poveste de dragoste triumfătoare avea să se potrivească cu starea mea de spirit de astăzi.

Uşa de la baie s-a deschis. Am pus cartea la loc – reţinând numărul paginii, 166, ca să reiau mai târziu lectura – şi mi-am ocupat poziţia de statuie. Dar am fost dezamăgit. În loc să se întoarcă, Bella a coborât pe scară. S-a oprit pe treapta cea mai de jos.

— Noapte bună, tată! a strigat ea.

Simţeam că gândurile lui Charlie erau puţin confuze, dar n-am înţeles nimic altceva din ele.

— Noapte bună, Bella, a mormăit el.

Apoi a luat-o înapoi pe scară, urcând câte două trepte odată, părând grăbită. A deschis uşa larg – ochii ei mă căutau în întuneric înainte să între – şi apoi a închis-o cu fermitate în urma ei. Atunci când m-a găsit aşa cum se aşteptase, pe faţă i s-a întins un zâmbet larg.

Mi-am întrerupt nemişcarea perfectă ca să-i întorc zâmbetul.

A ezitat o clipă – şi-a trecut ochii peste pijamaua uzată apoi şi-a încrucişat braţele într-o poziţie aproape de scuză.

M-am gândit că poate îi înţelesesem întârzierea. Nu era frica de monştri, ci o frică mai comună. Timiditatea. Puteam să înţeleg de ce, acum că nu ne mai aflam în soarele şi magia poienii, se simţea probabil nesigură. Şi eu eram pe teren străin.

M-am întors la obiceiurile vechi şi am tachinat-o,

încercând să-i înlătur nesiguranţele. I-am lăudat noua ţinută cu un zâmbet şi am comentat:

— Drăguţ.

S-a încruntat, totuşi umerii i s-au relaxat.

— Nu, am insistat eu. Îţi stă bine.

Poate că era o descriere prea simplă. Cu părul ud căzându-i în cascade peste umeri, cu faţa strălucind în lumina lunii, arăta mai mult decât bine. Limba engleză avea nevoie de un cuvânt care să descrie întrepătrunderea dintre o zeiţă şi o nimfă.

— Mersi, a murmurat, după care a venit să se aşeze lângă mine, la fel de aproape ca înainte.

De data aceasta s-a aşezat turceşte. Genunchiul ei îmi atingea piciorul, un punct puternic de căldură.

Am arătat cu mâna uşa, apoi camera de sub noi, acolo unde gândurile tatălui ei erau încă nişte bombăneli.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

A afişat un mic zâmbet de superioritate.

— Charlie crede că mă strecor afară.

— Oh! M-am mirat cât de bine se potrivea versiunea mea despre gândurile tatălui ei cu versiunea ei. De ce?

A făcut ochii mari, prefăcându-se nevinovată.

— Se pare că arăt puţin cam entuziasmată.

Ca să-i continui gluma, i-am pus mâna sub bărbie şi i-am ridicat uşor faţa spre lună ca şi cum aş fi vrut să o examinez mai îndeaproape. Însă în momentul în care i-am atins faţa, toate glumele mi-au zburat din minte.

— Chiar arăţi cam febrilă, am murmurat şi, fără să mă opresc să mă gândesc la vreo posibilă consecinţă, m-am aplecat şi mi-am lipit obrazul de al ei.

Ochii mi s-au închis automat. I-am inspirat mirosul. Pielea îi ardea cu putere în contract cu a mea.

Bella a vorbit pe un ton răguşit.

— Pare să fie... Şi-a pierdut vocea pentru un moment, apoi şi-a dres glasul şi a continuat: Mult mai uşor pentru tine acum. Să fii aproape de mine.

— Aşa ţi se pare?

M-am gândit la această presupunere pe măsură ce-mi

lăsam nasul să-i atingă uşor linia maxilarului. Durerea fizică din gât nu mi se diminuase absolut deloc, deşi nu-mi răpea plăcerea de a o atinge. În timp ce părţi din mine erau pierdute în miracolul momentului, alte părţi nu se opriseră deloc din controlarea acţiunilor fiecărui muşchi sau monitorizarea fiecărei reacţii din corp. În realitate îmi lua destul de mult din capacitatea mentală, totuşi mintea unui nemuritor avea mult spaţiu de rezervă. Nici asta nu dăuna momentului.

I-am ridicat perdeaua de păr umed şi mi-am pus buzele uşor pe pielea imposibil de fină de sub urechea ei.

A tras aer în piept tremurând.

— Mult, mult mai uşor.

— Hmm, a fost singurul meu comentariu.

Eram foarte preocupat de explorarea gâtului ei luminat de lună.

— Aşa că mă întrebam..., a început ea, însă a tăcut când degetele mele au început să-i atingă linia fragilă a claviculei.

A mai tras o dată aer în piept.

— Da? am încurajat-o, continuând să îmi trec degetele peste scobitura de deasupra osului.

Vocea îi era ascuţită şi tremura atunci când m-a întrebat.

— De ce crezi că e aşa?

Am chicotit.

— Autosugestie.

S-a îndepărtat de mine şi am încremenit, devenind extrem de prudent. Oare depăşisem vreo limită? Mă comportasem nepotrivit? Bella s-a uitat înapoi la mine, arătând la fel de surprinsă, totuşi n-a făcut altceva decât să mă privească cu ochii profunzi ca oceanul. În tot acest timp, inima îi bătea atât de repede, încât părea că tocmai alergase un maraton. Sau că era foarte speriată.

— Am greşit cu ceva? am întrebat-o.

— Nu, din contră. Colţurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet. Mă înnebuneşti.

Puţin şocat, nu m-am putut abţine să mai întreb o dată:

— Serios?

Inima încă îi bătea cu putere... nu de teamă, ci de *dorinţă.* Ştiinţa aceea mi-a accelerat la maximum pulsaţiile electrice din corp.

Probabil că zâmbetul meu de răspuns a fost prea larg.

A zâmbit şi ea la fel de larg.

— Ce vrei? Aplauze?

Oare credea că sunt aşa de sigur pe mine? Oare nu intuia cât de mult pierdeam controlul? Erau multe lucruri în care excelam, în majoritate datorită abilităţilor mele supraumane. Ştiam când era cazul să fiu încrezător. Acum nu era cazul.

— Sunt doar... plăcut surprins. În ultimii aproape o sută de ani – m-am oprit şi aproape că m-a pufnit râsul la reacţia ei cumva încrezută înainte să continui; îi plăcea la nebunie că eram sincer – nu mi-am imaginat niciodată ceva de genul acesta. Nici pe departe. Nu am crezut că voi găsi vreodată pe cineva cu care să vreau să fiu... în alt fel decât cu fraţii şi surorile mele.

Poate că dragostea romantică păruse dintotdeauna o chestie prostească pentru toţi înainte să fie cuprinşi efectiv de asemenea sentimente.

— Iar apoi să îmi dau seama că, deşi totul este nou pentru mine, sunt bun la asta – să fiu cu tine...

Rareori rămâneam fără cuvinte, însă aceasta era o emoţie pe care n-o mai simţisem niciodată şi căreia nu ştiam ce nume să-i dau.

— Eşti bun la toate, a spus ea şi tonul i-a insinuat că era ceva atât de evident, încât nici nu era nevoie să fie spus cu voce tare.

Am înălţat din umeri acceptând stânjenit ceea ce-mi spusese, după care am râs în şoaptă cu ea, mai mult de bucurie şi uimire.

Râsetele i-au încetat şi între sprâncene i-a apărut o linie de îngrijorare.

— Dar cum poate fi aşa uşor acum? în după-amiaza asta...

Deşi eram pe aceeaşi lungime de undă mai mult ca

niciodată, a trebuit să-mi amintesc că după-amiaza ei în poiană şi după-amiaza mea în poiană fuseseră două experienţe destul de diferite. Cum putea ea începe să înţeleagă prin ce schimbări trecusem în orele acelea în care stătuseră împreună la soare? În ciuda noii noastre intimităţi, ştiam că nu aveam să-i explic niciodată cum ajunsesem unde eram acum. Nu avea să ştie niciodată ce-mi îngăduisem să-mi imaginez.

Am oftat, alegându-mi cuvintele. Am vrut ca ea să înţeleagă atât cât puteam să-i împărtăşesc.

— Nu este *uşor.*

Nu avea să fie niciodată uşor. Mereu avea să fie dureros. Nimic din toate astea nu conta. Că avea să fie *posibil* era tot ce puteam să sper.

— Dar în după-amiaza aceasta, eram încă... indecis.

Oare acesta era cuvântul care să descrie accesul meu brusc de violenţă? Nu-mi venea altul în minte.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, este de neiertat din partea mea că m-am purtat în felul acela, am încheiat.

Zâmbetul ei a devenit înţelegător.

— Nu-i de neiertat.

— Mulţumesc, am murmurat înainte să reiau explicaţiile. Vezi tu... nu eram sigur dacă sunt îndeajuns de puternic...

I-am luat o mână şi am ţinut-o pe pielea mea, tăciune arzător în contact cu gheaţă. A fost un gest instinctiv, însă am fost surprins să observ că m-a ajutat cumva să vorbesc cu mai mare uşurinţă.

— Şi cât timp mai exista posibilitatea să fiu... — i-am inhalat mirosul de la punctul cel aromat al încheieturii ei – copleşit... eram... sensibil. Până când am decis că *sunt* destul de puternic, că nu există absolut nicio posibilitate să... că nu aş putea să...

Iar mi-am pierdut cuvintele, lăsând fraza neterminată, atunci când i-am întâlnit în sfârşit privirea. I-am prins ambele palme într-ale mele.

— Deci nu-i nicio posibilitate acum.

Nu mi-am dat seama dacă făcuse o afirmaţie sau formulase o întrebare. Dacă era o întrebare, atunci Bella

părea foarte sigură de răspuns. Şi-mi venea să cânt de bucurie de faptul că avea *dreptate.*

— Autosugestie, am repetat.

— Uau, ce uşor a fost.

Râdea din nou. Am râs şi eu, fără să mă străduiesc, intrând în starea ei exuberantă.

— Uşor pentru *tine*| am tachinat-o.

Mi-am eliberat o mână ca să-i ating vârful nasului cu degetul arătător.

Deodată, atmosfera jovială a încetat, oarecum brutal. Toate neliniştile mi se învârteau prin minte ca un vârtej.

Amuzamentul mi-a pierit şi m-am trezit rostind, gâtuit, încă un avertisment.

— Încerc. Dacă devine prea mult, sunt sigur că voi fi capabil să plec.

Incruntătura care-i apăruse pe chip purta acum o notă distinctă de furie.

Eu însă nu-mi terminasem lista de avertismente.

— Şi îmi va fi mai greu mâine. Am avut aroma ta în cap toată ziua şi m-am obişnuit incredibil de mult cu ea. Dacă stau departe de tine pentru o perioadă, va trebui să o iau de la capăt. Deşi cred că nu chiar de la zero.

S-a aplecat spre pieptul meu, după care s-a retras, ca şi cum şi-ar fi redobândit echilibrul. Mi-a reamintit cum îşi băgase bărbia în piept mai devreme. *Fără expunerea gâtului.*

— Atunci nu pleca.

Am tras puternic aer în piept – puternic şi arzător – şi m-am concentrat să nu mai arăt aşa de îngrozit. Oare înţelegea că invitaţia ei răspundea celei mai mari dorinţe ale mele?

I-am zâmbit, dorindu-mi să pot afişa şi eu, la fel ca Bella, această înţelegere pe chip. Ei îi venea aşa de natural.

— Nici eu nu vreau. Adu lanţurile – sunt prizonierul tău.

În timp ce vorbeam, i-am prins încheieturile delicate, râzând de această imagine cu mine, prizonierul ei. Putea să mă lege cineva cu fier, oţel sau cine ştie ce alt aliaj puternic nedescoperit încă şi tot nu m-ar fi putut ţine în loc mai mult

decât o putea face o singură privire din partea acestei fiinţe umane fragile.

— Pari mai... optimist decât de obicei. Nu te-am mai văzut aşa niciodată, a observat ea.

Optimist... ce observaţie perspicace. Comparativ cu comportamentul meu cinic anterior, păream o altă persoană.

M-am aplecat mai tare spre ea, fără să-i eliberez încheieturile.

— Nu aşa ar trebui să fie? Splendoarea primei iubiri, şi toate alea. E incredibil, nu, ce diferenţă există între ceea ce citeşti despre ceva sau ceea ce vezi în poze şi ceea ce trăieşti?

A aprobat din cap, gânditoare.

— Foarte mare. Mai... *intens* decât mi-am imaginat.

M-am gândit la prima dată când simţisem diferenţa dintre emoţia despre care auzisem şi emoţia pe care o simţisem.

— De exemplu – sentimentul de gelozie, am spus. Am citit despre el de-o sută de mii de ori, am văzut actori interpretându-l în mii de piese şi filme. Credeam că am înţeles destul de bine ce înseamnă. Dar m-a şocat... îţi aminteşti de ziua când Mike te-a invitat la bal?

— Ziua în care ai început să vorbeşti din nou cu mine.

A spus asta ca pe o corectare, ca şi cum eu acordam o importanţă mai mare părţii greşite din amintirea aceea.

Însă mă pierdusem în ceea ce se întâmplase chiar înainte de asta, retrăind cu amănunte prima dată când avusesem cu atâta intensitate acest sentiment.

— Am fost surprins, am reflectat, de izbucnirea de revoltă, aproape furie, pe care am simţit-o – n-am recunoscut ce era la început. Eram mai nervos decât de obicei de faptul că nu puteam să îţi citesc gândurile, să ştiu de ce l-ai refuzat. Era doar de dragul prietenei tale? Exista altcineva? Ştiam că nu aveam dreptul să îmi pese oricare ar fi fost situaţia. Am *încercat* să nu îmi pese...

Pe măsură ce continuam povestea, mi s-a schimbat şi starea de spirit. Am râs o dată şi am încheiat:

— Apoi a început să se formeze o coadă.

Aşa cum mă aşteptasem, strâmbătura ei ca răspuns la ceea ce tocmai spusesem m-a făcut iar să doresc să râd.

— Am aşteptat, nejustificat de neliniştit să aud ce le spui, să îţi privesc expresia. Nu puteam să neg că mă simţeam uşurat văzându-ţi enervarea de pe faţă. Dar nu puteam fi sigur... Aceea a fost prima noapte în care am venit aici.

A început să se îmbujoreze în obraji, dar s-a aplecat mai aproape de mine, mai degrabă pasională decât ruşinată. Atmosfera dintre noi s-a transformat încă o dată, iar eu eram în toiul mărturisirilor, pentru a mia oară astăzi. Am început să şoptesc.

— M-am luptat toată noaptea, în timp ce te priveam dormind... cu prăpastia dintre ceea ce ştiam că este *corect,* moral, etic şi ceea ce *voiam* eu. Ştiam că, dacă voi continua să te ignor aşa cum ar fi trebuit, sau dacă m-aş fi îndepărtat pentru câţiva ani, până când ai fi plecat, într-o zi îi vei spune „da” lui Mike sau unuia ca el. Mă înfuria asta.

Furios, nefericit, ca şi cum viaţa nu ar mai fi avut nicio bucurie şi niciun sens.

Bella a clătinat din cap, aparent involuntar, negând orice viitor care ar fi arătat astfel.

— Iar apoi, în timp ce dormeai, mi-ai rostit numele.

Privind retrospectiv, părea că tocmai acele secunde scurte fuseseră punctul de cotitură, momentul de cumpănă. Deşi mă îndoisem de mine de un milion de ori între timp, de îndată ce o auzisem rostindu-mi numele, nu mai avusesem altă alegere de făcut.

— Ai vorbit atât de clar, am continuat eu extrem de încet, încât la început am crezut că te-ai trezit. Dar te-ai întors pe-o parte, agitată şi ai mai murmurat încă o dată numele meu, apoi ai oftat. Sentimentul care m-a cuprins în clipa aceea a fost descurajant, cutremurător. Şi ştiam că nu-l mai pot ignora.

Inima ei bătea mai tare.

— Dar gelozia... e un lucru ciudat. Mult mai puternic decât aş fi crezut. Şi iraţional! Chiar acum, când Charlie te-

a întrebat de ordinarul ăla de Mike Newton...

Nu mi-am terminat fraza, amintindu-mi că probabil nu ar fi trebuit să arăt exact cât de puternice îmi deveniseră resentimentele pentru nenorocitul acela.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să asculţi, a mormăit ea.

Când ceva se întâmpla atât de aproape de mine, nu puteam alege să *nu* aud.

— Bineînţeles.

— *Asta* te-a făcut gelos totuşi, pe bune?

— Sunt novice la treaba asta, i-am reamintit. Tu reînvii omul din mine, şi totul este mult mai puternic pentru că este nou.

În mod neaşteptat, un zâmbet mic şi încântat i-a ţuguiat buzele.

— Dar sincer, să te deranjeze *asta,* după ce am auzit că Rosalie – Rosalie, încarnarea frumuseţii însăşi, *Rosalie* – era menită pentru tine. Cu sau fără Emmett, cum pot concura cu ea?

A rostit toate astea ca şi cum îşi juca asul din mânecă. Ca şi cum gelozia era un sentiment suficient de raţional încât să cântăreşti atractivitatea fizică a părţilor terţe şi apoi să fie simţită direct proporţional.

— Nu există nicio competiţie, i-am promis eu.

Uşor şi cu blândeţe, am tras-o de încheieturile pe care i le ţineam strâns, mai aproape de mine, până când capul i s-a sprijinit de bărbia mea. Obrazul ei îmi ardea pielea.

— *Ştiu* că nu-i nicio competiţie. Asta-i problema, a bombănit ea.

— Desigur că Rosalie *este* frumoasă în felul ei...

Nu era ca şi cum puteam nega cât era Rosalie de deosebită, însă era frumoasă într-un fel nenatural şi exagerat – uneori mai degrabă deranjantă decât atrăgătoare.

— Dar chiar dacă nu mi-ar fi fost ca o soră, am urmat, chiar dacă nu i-ar fi fost menită lui Emmett, tot n-ar putea niciodată să fie măcar o zecime, nu, o sutime, la fel de atrăgătoare pentru mine cum eşti tu. Timp de aproape nouăzeci de ani, am trăit în mijlocul alor mei şi alor tăi...

considerând tot timpul că eram o fiinţă completă aşa, de unul singur, fără să îmi dau seama ce căutam. Şi fără să găsesc ceva, pentru că tu nu erai încă în viaţă.

*

I-am simţit respiraţia pe piele atunci când mi-a răspuns şoptit.

— Nu pare cinstit. Eu n-a trebuit să aştept deloc. De ce să scap eu aşa de uşor?

Nimeni nu avusese vreodată mai multă compasiune pentru diavolul în persoană. Şi totuşi m-am mirat că ea îşi desconsidera atât de mult propriile sacrificii.

— Ai dreptate. Cu siguranţă că ar trebui să îngreunez lucrurile pentru tine.

I-am prins ambele încheieturi în mâna stângă ca să-mi eliberez mâna dreaptă, după care i-am mângâiat cu delicateţe părul ud, pe toată lungimea. Textura lui, aşa alunecos, nu era departe de cea a algelor, aşa cum îmi imaginasem mai devreme. I-am răsucit o şuviţă de păr între degete înainte să-i înşir riscurile ei.

— Tu doar îţi rişti viaţa în fiecare secundă pe care o petreci cu mine, cu siguranţă, nu este mult. Trebuie să întorci spatele naturii, umanităţii... cât valorează asta?

— Foarte puţin, a spus ea respirând pe pielea mea. Nu mă simt privată de nimic.

Poate că nu din întâmplare mi-a trecut prin faţa ochilor chipul lui Rosalie. În ultimele şapte decenii, mă învăţase o mie de aspecte diferite din viaţa de om, după care să jeleşti.

— Nu încă.

Ceva din tonul vocii mele a făcut-o să se ridice de la pieptul meu, în încercarea de a-mi vedea faţa. Eram gata să-i dau drumul când ceva din afara momentului nostru intens a dat buzna.

Îndoială. Stinghereală. Grijă. Cuvintele nu erau mai clare decât de obicei şi nici nu aveam prea mult timp pentru presupuneri.

— Ce...? a început ea, însă înainte să apuce să rostească întrebarea, m-am şi ridicat.

S-a lăsat involuntar pe saltea atunci când am zbughit-o în colţul îndepărtat în care obişnuiam să-mi petrec nopţile.

— Intinde-te! am şoptit suficient de tare cât să-mi simtă gravitatea din glas.

M-a surprins că nu observase zgomotul paşilor lui Charlie în timp ce urca treptele. Sincer să fiu, părea că se străduieşte să vină pe furiş.

A reacţionat imediat, băgându-se sub pătură şi strângându-se ghem. Mâna lui Charlie apăsa deja clanţa. Atunci când uşa s-a deschis, Bella a tras adânc aer în piept, apoi a expirat încet. Gestul era exagerat, uşor teatral.

Hmmm a fost singura reacţie pe care am putut să o percep de la Charlie. Când Bella a mai respirat o dată ca şi cum ar fi dormit, bărbatul a închis uşor uşa. Am aşteptat până s-a închis uşa de la dormitorul lui şi i-am auzit scârţâitul arcurilor saltelei, semn că se băgase în pat, înainte să mă întorc la Bella.

Cred că aştepta un semn din partea mea că eram în siguranţă, încă ghemuită, încă exagerându-şi respiraţia înceată şi sacadată. Dacă Charlie ar fi privit-o cu adevărat câteva secunde, şi-ar fi data seama că se prefăcea. Bella nu era foarte pricepută să mintă.

Urmându-mi instinctele acestea noi şi ciudate – încă nu mă înşelaseră până acum –, m-am aşezat pe pat lângă ea, m-am băgat sub pătură şi am cuprins-o cu braţul.

— Eşti o actriţă jalnică, am spus degajat, ca şi cum ar fi fost normal ca noi să stăm împreună aşa. Pot spune că această carieră este exclusă pentru tine.

Inima îi bătea cu putere, dar tonul vocii îi era la fel de relaxat ca al meu.

— La naiba.

S-a lipit de mine, mai aproape decât înainte, după care a rămas nemişcată şi a oftat mulţumită. M-am întrebat dacă va adormi aşa, în braţele mele. Părea puţin probabil, având în vedere cât de tare îi bubuia inima, însă nu a mai zis nimic.

Dintr-odată mi-au venit în minte notele cântecului ei. Am început să fredonez aproape automat. Muzica părea să

aparţină acestui loc, care o inspirase. Bella nu a zis nimic, însă corpul i s-a încordat, ca şi cum ar fi ascultat cu mare atenţie.

M-am oprit să întreb:

— Să îţi cânt până adormi?

M-a surprins faptul că a râs încet.

— Da, sigur. De parcă aş putea dormi cu tine aici!

— Păi faci asta tot timpul.

Tonul i-a devenit mai sever.

— Dar *nu ştiam* că eşti aici.

Mă bucuram că încă părea supărată de intrările mele prin efracţie. Ştiam că meritam un soi de pedeapsă, că trebuia să mă facă să plătesc pentru asta. Şi totuşi, nu s-a îndepărtat de mine. Nu-mi puteam imagina ce pedeapsă putea să aibă vreo greutate, de vreme ce mă lăsa să o ţin în braţe.

— Deci dacă nu vrei să dormi...? am întrebat.

Oare somnul era ca mâncarea? O privam în mod egoist de ceva vital? Dar cum puteam să plec dacă ea voia să stau?

— Dacă nu vreau să dorm...? mi-a îngânat ea întrebarea.

— Atunci ce vrei să faci?

Oare avea să-mi spună că e epuizată? Avea să se prefacă a fi bine?

I-a luat ceva să răspundă.

— Nu sunt sigură, a răspuns într-un final şi nu am putut să nu mă întreb ce opţiuni luase în calcul atunci când stătuse pe gânduri.

Fusesem foarte îndrăzneţ să mă alătur ei aşa, însă mi se părea ciudat de natural. Oare la fel simţea şi ea? Sau aveam o părere prea bună despre mine să cred asta? Oare o făcea, ca şi pe mine, să-şi imagineze mai mult? Oare la asta se gândise atât de mult timp?

— Spune-mi când te decizi.

Nu aveam de gând să-i fac nicio sugestie. Aveam s-o las să aleagă ea calea.

Uşor de zis, greu de făcut. Stând aşa în tăcere, m-am trezit aplecându-mă şi mai mult spre ea, lăsându-mi faţa

să-i mângâie maxilarul, trăgând aer în piept şi bucurându-mă atât de aroma, cât şi de căldura ei. Focul devenise atât de mult o parte din mine, încât îmi era uşor să observ alte lucruri. Mereu mă gândisem la aroma Bellei cu teamă şi dorinţă. Dar existau atâtea alte aspecte ale frumuseţii pe care nu le putusem aprecia înainte.

— Credeam că te-ai obişnuit, a murmurat ea.

Am revenit la metafora de mai devreme ca să-i explic.

— Doar pentru că rezist vinului, nu înseamnă că nu pot aprecia buchetul. Ai un miros foarte floral, a lavandă... sau frezie. Am râs o dată. Îmi lasă gura apă.

A înghiţit în sec, după care a vorbit cu o lejeritate prefăcută.

— Mda, am o zi foarte proastă atunci când nu-mi spune cineva cât de comestibil miros.

Am râs din nou, după care am oftat. Aveam să regret mereu această parte din răspunsul meu, însă acum acest aspect nu mai cântărea atât de mult. Un spin nesemnificativ, atât de irelevant în comparaţie cu frumuseţea trandafirului.

— M-am hotărât ce vreau să fac, m-a anuntat ea.

Am aşteptat nerăbdător.

— Vreau să-mi povesteşti mai multe despre tine.

În fine, nu era la fel de interesant pentru mine, însă nu puteam să-i refuz nimic.

— Intreabă-mă orice.

— De ce o faceţi? a întrebat ea, mai încet decât înainte. Tot nu înţeleg de ce vă străduiţi atât de mult să rezistaţi la ceea ce... *sunteţi.* Te rog, nu mă înţelege greşit, desigur că mă bucur că o faceţi. Doar că nu îmi dau seama de ce vă mai obosiţi.

M-am bucurat că a întrebat asta. Era important. Am încercat să găsesc cea mai bună cale să-i explic, însă cuvintele nu mă ajutau mereu.

— Ai pus o întrebare bună şi nu eşti prima care întreabă. Ceilalţi – majoritatea celor ca noi care sunt destul de mulţumiţi cu viaţa pe care o duc – se întreabă şi ei cum supravieţuim. Dar vezi tu, doar fiindcă am fost... creaţi într-

un anume fel... nu înseamnă că nu putem alege să ne ridicăm deasupra – să cucerim graniţele unui destin pe care niciunul dintre noi nu şi l-a dorit. Să încercăm să păstrăm orice esenţă de umanitate putem.

Oare îi explicasem clar? Avea să înţeleagă la ce mă referisem?

Nu a zis nimic şi nici nu s-a mişcat.

— Ai adormit? am şoptit atât de încet, încât, dacă chiar ar fi adormit, nu aş fi avut cum să o trezesc.

— Nu, a spus ea rapid.

Dar nu a mai zis altceva. Era supărător şi ridicol că nu se schimbase nimic, deşi se schimbase totul. Gândurile ei tăcute aveau să mă înnebunească întotdeauna.

— Numai cu privire la asta erai curioasă? am încurajat-o să mai zică şi altceva.

— Nu chiar.

Nu-i puteam vedea faţa, dar ştiam că zâmbea.

— Ce altceva mai vrei să ştii?

— De ce poţi citi gândurile – de ce numai tu? a vrut ea să ştie. Şi Alice, care vede viitorul... de ce se întâmplă asta?

Mi-aş fi dorit să am un răspuns mai bun. Am ridicat din umeri şi am recunoscut:

— Nu ştim cu adevărat. Carlisle are o teorie... el crede că toţi aducem cu noi ceva din trăsăturile noastre omeneşti cele mai puternice în viaţa următoare, unde sunt amplificate – aşa cum sunt minţile sau simţurile noastre. El crede că eu eram deja foarte sensibil la gândurile celor din jur. Şi că Alice avea previziuni înainte, oriunde ar fi fost.

— Iar el şi ceilalţi ce au adus în viaţa următoare?

Aici era uşor de răspuns. Mă gândisem de multe ori la asta.

— Carlisle a adus compasiunea. Esme a adus capacitatea de a iubi intens. Emmett şi-a adus forţa fizică, Rosalie...

Ei bine, Rose îşi adusese frumuseţea. Dar, în lumina discuţiei noastre anterioare, nu părea un răspuns prea diplomat. Dacă gelozia Bellei era măcar un pic la fel de dureroasă ca a mea, nu voiam să-i dau vreun motiv să o

simtă din nou.

— Rosalie... tenacitatea. Sau am mai putea s-o numim „încăpăţânare”.

Desigur şi asta era adevărat. Am râs încet, imaginându-mi cum trebuie să fi fost când era mică.

— Jasper este foarte interesant. Era foarte carismatic în prima lui viaţă, capabil să îi influenţeze pe cei din jurul lui să vadă lucrurile la fel ca el. Acum este capabil să manipuleze emoţiile celor din jur – să calmeze o cameră plină de oameni furioşi, de exemplu, sau invers, să anime o mulţime letargică. Este un dar foarte subtil.

Tăcea din nou. Ceea ce nu m-a surprins. Era destulă informaţie de procesat.

— Deci, de unde a început totul? a întrebat ea într-un final. Vreau să zic, Carlisle te-a schimbat pe tine, apoi cineva trebuie să-l fi schimbat pe el şi tot aşa...

Încă un răspuns care nu era decât o ipoteză.

— Păi, voi de unde aţi venit? Evoluţie? Creaţie? Nu este posibil ca noi să fi evoluat în acelaşi fel precum alte specii, prădători şi prăzi? Sau...

Deşi nu eram mereu de acord cu credinţa de neclintit a lui Carlisle, răspunsurile lui puteau fi la fel de adevărate ca oricare altele.

— Dacă nu crezi că toată lumea asta s-a inventat singură, ceea ce mie îmi este greu să accept, este aşa de greu de crezut că aceeaşi forţă care a creat şi peştişorul auriu delicat, şi rechinul, şi puiul de focă şi balena ucigaşă, ne-ar fi putut crea şi pe noi la un loc cu voi?

— Lasă-mă să ghicesc. Încerca să sune serioasă, dar mi-am dat seama că pregătea o glumă. Eu sunt puiul de focă, nu?

— Corect, am fost de acord, după care am râs.

Am închis ochii şi mi-am lipit buzele de creştetul capului ei. A tresărit, schimbându-şi puţin poziţia. Oare se simţea inconfortabil? Eram gata să o las liberă, după care s-a aşezat iar, ghemuită la pieptul meu. Respiraţia îi părea ceva mai profundă decât înainte. Inima i se relaxase într-un ritm constant.

— Eşti gata să te culci? am murmurat. Sau mai ai şi alte întrebări?

— Numai vreun milion sau două.

— Mai avem şi ziua de mâine, şi pe cea de poimâine şi tot aşa...

În bucătărie avusesem un gând intens, ideea de a petrece multe seri în compania ei. Era şi mai intens acum cu ea aici, ghemuită la pieptul meu în întuneric. Dacă ea o dorea, timpul în care chiar trebuia să fim separaţi era foarte mic. Am fi fost mai mult timp împreună decât separaţi. Oare şi ea simţea bucuria aceasta copleşitoare?

— Eşti sigur că nu o să dispari odată cu sosirea dimineţii? Eşti o creatură mitică, până la urmă.

Întrebarea nu-i era deloc glumeaţă. Părea o îngrijorare serioasă.

— Nu o să te părăsesc, i-am promis.

Am simţit asta ca pe un jurământ, o promisiune solemnă. Speram că şi ea simţea la fel.

— Atunci încă una în seara asta...

Am aşteptat întrebarea ei, însă n-a continuat. Am fost surprins atunci când inima a început să-i bată iar cu putere. Aerul din jurul meu s-a înfierbântat de la pulsul sângelui ei.

— Ce e?

— Nu, las-o baltă, a spus ea rapid. M-am răzgândit.

— Bella, poţi să mă întrebi orice.

Nu a răspuns. Nu-mi puteam imagina ce întrebare s-ar fi putut teme să-mi adreseze la nivelul la care ajunseserăm. Inima i-a luat-o iar la galop şi am mârâit cu voce tare.

— Mă tot gândesc că va fi mai puţin enervant că nu îţi aud gândurile. Dar este din ce în ce *mai rău.*

— Mă bucur că nu-mi poţi citi gândurile, a ripostat ea imediat. E îndeajuns de rău că tragi cu urechea la ce vorbesc în somn.

Mi se părea ciudat că aceasta era singura ei obiecţie faţă de faptul că o urmărisem, însă eram prea nerăbdător să-i aud întrebarea pe care nu voia să mi-o mai pună, cea care îi făcea inima să o ia la galop, ca să mă mai preocupe şi asta.

— Te rog? am implorat-o.

Părul ei mi-a mângâiat pieptul atunci când a clătinat din cap.

— Dacă nu îmi spui, voi presupune că este ceva mult mai rău decât este deja.

Am aşteptat, însă psihologia mea inversă nu a mişcat-o. Adevărul este că nu aveam nicio idee ce putea fi, chiar de era banal sau serios. Am încercat să o implor din nou.

— Te rog?

— Ei bine...

A ezitat, însă măcar zicea ceva. Sau nu. Iar s-a aşternut tăcerea.

— Aşadar? am îndemnat-o.

— Ai spus... că Rosalie şi Emmett se vor căsători în curând...

Iar s-a oprit, lăsându-mă în ceaţă în privinţa gândurilor ei. Oare voia o invitaţie la nuntă?

— Căsnicia lor e... la fel ca pentru oameni?

Eram eu ager la mine, dar tot mi-a luat o clipă să-mi dau seama unde vrea să ajungă. Ar fi trebuit să fie mai evident. Trebuia să-mi între în cap o dată pentru totdeauna că în nouăzeci la sută dintre cazuri – cel puţin din experienţa mea cu ea – în care inima îi bătea să-i sară din piept, nu era nici pe de parte din cauza fricii. De regulă se întâmpla pentru că se simţea atrasă de mine. Şi cum ar fi putut să fie acest şir al gândirii şocant în vreun fel, având în vedere că tocmai *mă băgasem în pat cu ea?*

Am râs de mine că nu-mi trecuse prin cap una ca asta.

— La *asta* voiai să ajungi?

Întrebarea mea a sunat relaxată, însă nu m-am putut abţine să nu reacţionez la subiectul în cauză. Electricitatea mi-a curs prin vene şi a trebuit să rezist instinctului de a-mi schimba poziţia astfel încât buzele mele să le întâlnească pe ale ei. Nu acesta era răspunsul corect. Nu avea cum să fie. Pentru că, în mod evident, exista şi o a doua întrebare care să o completeze pe prima.

— Da, bănuiesc că este cam la fel, i-am răspuns. Ţi-am spus, majoritatea dorinţelor omeneşti există, doar că sunt

ascunse în spatele unor dorinţe mai intense.

— Aha.

Nu a continuat. Poate că mă înşelasem.

— Există şi un motiv în spatele curiozităţii tale?

A oftat.

— Păi, mă întrebam... dacă tu şi cu mine... cândva...

Nu, nu mă înşelasem. M-a cuprins brusc o durere ca o greutate pe piept. Cât de mult mi-aş fi dorit să am un răspuns diferit pentru ea.

— Nu cred că... *asta...* — am evitat cuvântul „sex” pentru că aşa făcuse şi ea – ar fi posibil pentru noi.

— Pentru că ar fi prea greu pentru tine? a şoptit ea. Dacă aş fi atât de... aproape?

Era greu să-mi ţin imaginaţia în frâu... Mi-am recăpătat concentrarea.

— Cu siguranţă şi asta este o problemă, am spus încet. Dar nu la ea mă gândeam. Doar că eşti atât de delicată, atât de *fragilă.* Atunci când suntem împreună trebuie să am mare grijă la tot ce fac, ca să nu te rănesc. Te-aş putea omorî foarte uşor, Bella, pur şi simplu din greşeală. M-am întins şi i-am pus cu grijă o mână pe obraz. Dacă sunt grăbit... dacă pentru o secundă nu sunt îndeajuns de atent, aş putea să întind mâna, vrând să îţi ating faţa, şi să îţi zdrobesc craniul din greşeală. Tu nu pricepi cât de incredibil de *fragilă* eşti. Nu îmi pot permite niciodată, dar absolut niciodată, să îmi pierd controlul în felul acesta când sunt cu tine.

Recunoaşterea acestui obstacol părea mai puţin ruşinoasă decât mărturisirea setei mele. La urma urmei, puterea mea făcea parte din persoana mea. Desigur şi despre sete puteam spune la fel, totuşi intensitatea pe care o căpăta atunci când eram în preajma Bellei era nenaturală. Chiar şi acum când mă puteam controla, tot eram îngrozit de existenţa ei.

S-a gândit o vreme la răspunsul meu. Poate că folosisem cuvinte mai înfricoşătoare decât intenţionasem. Dar cum să o fac să înţeleagă dacă cenzuram prea tare adevărul?

— Te-ai speriat? am întrebat-o.

Iar a tăcut.

— Nu, a spus încetişor după un timp. Sunt bine.

Am rămas aşa în tăcere încă un moment, fiecare cu gândurile lui. Nu eram încântat pe unde îmi zbura mintea atunci când nu vorbeam. Chiar dacă îmi spusese multe lucruri despre trecutul ei care nu se potriveau... deşi deschisese subiectul cu atâta sfială... nu m-am putut abţine să nu mă întreb. Şi deja ştiam suficient de bine că, dacă-mi ignoram curiozitatea băgăcioasă, nu avea decât să mă roadă şi mai tare.

Am încercat să par indiferent.

— Sunt curios acum, totuşi..., am spus. *Tu* te-ai... vreodată?

— Bineînţeles că nu, a răspuns ea imediat, nu furioasă, ci nevenindu-i să creadă că o întrebam asta. Ţi-am spus că n-am mai simţit asta niciodată pentru cineva, nici pe departe.

Oare credea că nu fusesem atent?

— Ştiu, am asigurat-o. Atât doar că eu cunosc gândurile altor oameni. Ştiu că dragostea şi dorinţa trupească nu merg întotdeauna mână în mână.

— Pentru mine, ele merg. Asta dacă există pentru mine.

Faptul că folosise pluralul a fost ca un fel de confirmare pentru mine. Ştiam că mă iubeşte. Faptul că şi *tânjeam* amândoi unul după altul avea să complice situaţia.

Am decis să-i răspund la următoarea întrebare înainte să o adreseze.

— Ce bine! Măcar lucrul acesta îl avem în comun.

A oftat, însă a părut că e un oftat încântat.

— Instinctele tale umane..., a început ea încet. Ei bine, mă găseşti atractivă *în felul* acela vreun pic?

Am râs în hohote de întrebarea ei. Era vreun fel în care *n-o* doream? Cu mintea, sufletul şi trupul, iar partea cu trupul nu era cu nimic mai prejos de celelalte. I-am netezit părul.

— Poate nu sunt om, dar sunt bărbat.

A căscat, iar eu abia m-am abţinut să nu râd.

— Ţi-am răspuns la întrebări, acum ar trebui să dormi.

— Nu sunt sigură că pot.

— Vrei să plec? am sugerat, deşi nu voiam sub nicio formă să fac asta.

— Nu!

În indignarea ei a vorbit mai tare decât şoaptele la care ne limitaserăm până atunci. Nu s-a întâmplat nimic. Sforăiturile lui Charlie nu s-au oprit.

Am râs din nou, după care m-am apropiat şi mai tare de ea. Cu buzele pe urechea ei, am început să-i fredonez din nou cântecul, atât de încet, încât abia se auzea mai mult decât o respiraţie.

Am simţit diferenţa atunci când a adormit. Toate instinctele de alertă i-au părăsit muşchii, lăsându-i liberi şi relaxaţi. Respiraţia i-a încetinit şi a dus mâinile la piept, ca şi cum s-ar fi rugat.

Nu am simţit nicio dorinţă să mă mişc. Mai exact nu m-aş mai fi mişcat niciodată. Ştiam că, la un moment dat, va începe să se foiască şi ar fi trebuit să mă îndepărtez ca să n-o trezesc, însă deocamdată nimic nu putea fi mai perfect. Încă nu eram obişnuit cu această bucurie şi nu credeam că era ceva cu care o persoană *se putea* obişnui. Aveam să mă bucur de acest sentiment atât cât avea să fie posibil şi ştiam că indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor, o singură zi ca aceasta petrecută în paradis ar fi meritat orice durere ar fi putut urma.

— Edward, a şoptit Bella în somn. Edward... te iubesc.

Capitolul 19

Acasă

M-am întrebat dacă aveam să petrec vreodată o noapte mai fericită decât asta. Mă îndoiam.

În timp ce dormea, Bella mi-a spus iar şi iar că mă iubeşte. Mai mult decât cuvintele în sine, sunetul fericirii absolute din vocea ei era tot ce puteam să-mi doresc. O făceam cu adevărat fericită. Oare asta nu scuza toate

celelalte?

În cele din urmă, aproape spre dimineaţă, somnul i-a devenit profund. Ştiam că nu avea să mai spună nimic. După ce i-am terminat de citit cartea – care a devenit acum şi una dintre preferatele mele –, m-am gândit mai mult la ziua care ne aştepta, la viziunea lui Alice despre vizita Bellei la familia mea. Deşi o văzusem clar în mintea lui Alice, era greu de crezut. Oare Bella ar vrea asta? Dar oare eu voiam?

M-am gândit la prietenia destul de bine dezvoltată a lui Alice cu Bella, despre care Bella nu ştia încă nimic. Acum, când eram sigur cu privire la viitorul pe care aveam să-l urmez – şi posibilitatea ca acesta să se întâmple –, chiar *mi se părea* puţin crud să o ţin pe Alice departe de ea. Ce ar crede Bella despre Emmett? Nu eram sută la sută sigur că el s-ar fi purtat frumos. Probabil că i s-ar părea amuzant să spună ceva dezgustător sau înspăimântător. Poate dacă îi promiteam ceva ce-şi dorea... Un meci de lupte greco-romane? Un meci de fotbal american? Cu certitudine avea şi el un preţ. Văzusem deja că Jasper se va ţine la distanţă, dar oare Alice îl rugase asta sau viziunea aceea era rezultatul acţiunilor mele? Bineînţeles, Bella îl cunoscuse pe Carlisle, dar acum avea să fie diferit. Mi-am dat seama că îmi plăcea ideea ca Bella să petreacă timp cu Carlisle. El era cel mai bun dintre noi. Dacă l-ar fi cunoscut pe el mai bine, poate ar fi ajuns să aibă o părere mai bună despre noi. Şi mai era şi Esme care ar fi fost extaziată s-o cunoască pe Bella. Gândul la încântarea lui Esme aproape că m-a făcut să mă hotărăsc.

În realitate, exista un singur obstacol.

Rosalie.

Mi-am dat seama că trebuia să fac nişte pregătiri înainte ca măcar să mă gândesc s-o aduc pe Bella acasă. Şi asta însemna s-o las singură.

M-am uitat la ea, acum adâncită în vise. Mă mutasem pe podea lângă pat când începuse să se răsucească, cum făcea de obicei. Stăteam sprijinit de marginea saltelei, cu mâna întinsă spre ea şi cu o şuviţă de păr înfăşurată în jurul

degetului. Am oftat şi m-am ridicat. Trebuia să fac asta. Ea n-avea să ştie că plecasem. Dar mie avea să-mi fie dor *de ea* chiar şi în acel răstimp scurt.

M-am grăbit spre casă, sperând să-mi îndeplinesc sarcinile cât mai iute.

Alice îşi jucase rolul, ca de obicei. Majoritatea lucrurilor pe care voiam să le fac erau doar detalii. Alice ştia care aveau importanţă vitală şi, bineînţeles, când am ajuns în fugă acasă, Rosalie mă aştepta pe veranda din faţă, pe treapta de sus a scării.

Alice nu-i spusese multe. Rosalie arăta puţin nedumerită când am zărit-o, de parcă habar nu avea ce aştepta. Imediat ce m-a văzut, nedumerirea i s-a transformat în încruntătură.

— Ei na, şi acum ce mai e?!

— Rose, te rog! am strigat. Putem să discutăm puţin?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că Alice doar te ajuta pe tine.

— Şi pe ea însăşi, doar un pic.

Rosalie s-a ridicat şi s-a scuturat pe blugi.

— Te rog, Rose?

— Bine! Bine. Spune ce ai de spus.

Am întins braţul ca o invitaţie.»»

— Vii la o plimbare cu mine?

A ţuguiat buzele, dar a aprobat din cap. Am condus-o pe lângă casă, în spate, spre malul râului întunecat. La început am rămas tăcuţi în timp ce ne plimbam spre nord de-a lungul malului. Nu se auzea niciun sunet cu excepţia torentului de apă.

Alesesem intenţionat cărarea aceea. Sperasem că îi va aminti de ziua la care mă gândisem mai devreme, ziua în care ea îl adusese acasă pe Emmett. Prima dată când ajunseserăm la un acord.

— Putem să începem odată? s-a plâns ea.

Deşi părea doar exasperată, auzeam mai multe în mintea ei. Era agitată. Încă se temea că eram furios pe ea pentru pariu? Mi s-a părut puţin ruşinată de asta.

— Vreau să-ţi cer o favoare, i-am spus. Nu va fi uşor

pentru tine, ştiu.

Nu asta se aştepta să-i spun. Însă tonul meu blând n-a făcut decât s-o înfurie şi mai tare.

— *Vrei să fiu drăguţă cu fiinţa aia,* a ghicit ea.

— Da. Nu trebuie s-o placi, dacă alegi asta. Dar ea face parte din viaţa mea, prin urmare şi din viaţa ta. Ştiu că n-ai cerut tu asta şi nici nu eşti de acord.

— *Nu, nu sunt,* a confirmat ea.

— Nici tu nu mi-ai cerut permisiunea să-l aduci pe Emmett acasă, i-am reamintit.

A pufnit în batjocură.

— *Asta e diferit.*

— Cu siguranţă, mai permanent.

Rosalie s-a oprit din mers, iar eu m-am oprit odată cu ea. M-a privit lung, surprinsă şi suspicioasă.

— *Ce vrei să spui cu asta? Tu nu te gândeşti la permanenţă?*

Gândurile îi erau atât de prinse cu aceste întrebări, încât m-a luat prin surprindere când a verbalizat un subiect cu totul diferit.

— Te-ai simţit ofensat când l-am ales pe Emmett? Te-a rănit asta în vreun fel?

— Bineînţeles că nu. Ai ales foarte bine.

A pufnit din nou, neimpresionată de încercarea mea de a o flata.

— Ai putea să-mi dai ocazia să dovedesc că şi eu am făcut la fel?

Rosalie s-a răsucit pe călcâie şi a pornit mai departe spre nord, croindu-şi cărare prin pădurea neîmblânzită.

— *Nu mă pot uita la ea. Când mă uit la ea, nu o văd ca pe o persoană. O văd ca pe o* irosire.

În ciuda intenţiilor mele, am simţit cum mă cuprinde furia. Mi-am înăbuşit un mârâit şi am încercat să mă controlez. Rosalie s-a uitat peste umăr şi mi-a remarcat schimbarea de expresie. S-a oprit din nou, întorcându-se cu faţa la mine. Trăsăturile i s-au îmblânzit.

— Chiar *îmi pare rău. Nu vreau să fiu răutăcioasă. Doar că nu pot... nu pot să o privesc Jucând asta.* Are ocazia să

facă totul, Edward, a şoptit Rosalie, cu tot corpul rigid şi tensionat. Are o viaţă întreagă de posibilităţi înaintea ei, şi ea o să irosească *totul.* Tot ce am pierdut eu. Nu pot *suporta* să privesc asta.

M-am uitat fix la ea, tulburat.

Mă enervase gelozia ciudată a lui Rosalie, care, într-adevăr, avea rădăcini în preferinţa mea pentru Bella. Partea aceea era cu totul meschină. Dar asta era ceva diferit, mult mai profund. Pentru prima dată de când îi salvasem viaţa Bellei, am simţit că o înţeleg.

M-am întins cu grijă să-i pun mâna pe braţ, aşteptându-mă să mă respingă. Ea însă a rămas foarte nemişcată.

— N-o să permit să se întâmple asta, i-am promis cu aceeaşi pasiune cu care vorbise şi ea.

Rose s-a uitat îndelung la faţa mea. Apoi şi-a imaginat-o pe Bella în minte. Nu era reprezentarea perfectă din viziunile lui Alice, ci mai degrabă o caricatură. Dar era limpede la ce se referea. Pielea Bellei era albă şi ochii îi erau roşii. Sentimentul general faţă de imaginea aceea era unul de dezgust.

— Nu ăsta e scopul tău final?

Am clătinat din cap, la fel de dezgustat.

— Nu. Nu, vreau s-o las să aibă *totul.* Nu-i voi fura nimic, Rose. Înţelegi? N-o voi răni în felul acela.

Asta a părut s-o tulbure.

— Dar... cum crezi că o să... funcţioneze asta?

Am ridicat din umeri, simulând o nonşalanţă pe care nu o simţeam.

— Cât crezi că va dura până se va plictisi de un puşti de şaptesprezece ani? Cât crezi că o să-i menţin interesul, până la douăzeci şi trei de ani? Poate douăzeci şi cinci? În cele din urmă... o să treacă mai departe.

Am încercat să-mi controlez faţa, să ascund cât mă costau acele cuvinte, dar ea m-a citit imediat.

— Joci un joc foarte periculos, Edward.

— O să găsesc un mod de a supravieţui. După ce ea o să plece...

Am tresărit şi mi-am lăsat mâna să-mi cadă pe lângă

corp.

— Nu la asta m-am referit, a spus ea. *Uite ce e, nu te ridici la standardele mele, dar nu există niciun bărbat muritor în viaţă care să se compare cu tine, şi ştii asta.*

Am clătinat din cap.

— Într-o bună zi, o să vrea mai mult decât îi pot oferi eu. Erau într-adevăr foarte multe pe care nu i le puteam da. Tu n-ai fi vrut mai mult? Dacă ai fi fost în locul ei, şi Emmett în locul meu?

Rosalie mi-a luat întrebarea în serios, gândindu-se cu atenţie la asta. Şi l-a imaginat pe Emmett cum era acum, cu zâmbetul lui plăcut şi cu mâinile întinse către ea. S-a văzut din nou umană, la fel de drăguţă, dar mai puţin remarcabilă, întinzându-se către el. Apoi şi-a imaginat eul ei uman renunţând la el. Niciuna dintre imagini nu părea s-o mulţumească.

— Dar eu ştiu ce am pierdut, a gândit ea, pe un ton liniştit. *Nu cred că ea o să vadă lucrurile la fel.* O să pară că vorbesc ca o octogenară, a continuat cu voce tare, cu cea mai subtilă nuanţă de frivolitate în voce. Dar... îi ştii pe copiii din ziua de azi. A zâmbit slab. E doar despre aici şi acum, nu se gândesc ce-o să fie peste cinci ani, darămite peste cincizeci. Ce-o să faci când o să te roage s-o transformi?

— O să-i spun de ce e greşit. O să-i povestesc despre tot ce va pierde.

— Şi dacă te imploră?

Am ezitat, gândindu-mă la viziunea lui Alice cu Bella jelind, cu obrajii scofâlciţi, cu corpul chircit de agonie. Şi dacă prezenţa, şi nu absenţa mea, era motivul pentru care se simţea aşa? Mi-am imaginat-o plină de amărăciune, la fel ca Rosalie.

— O să refuz.

Rose mi-a auzit fermitatea din voce şi mi-am dat seama că în sfârşit înţelesese că sunt hotărât. A aprobat în sinea ei.

— Tot cred că-i prea periculos. Nu sunt sigură că eşti aşa de puternic.

S-a întors şi a început să meargă cu paşi mărunţi spre casă. Am ţinut pasul cu ea.

— Viaţa ta nu este ce ţi-ai dorit, am început eu încet. Dar în ultimii şaptezeci de ani, ai putea spune că ai avut măcar cinci ani de fericire adevărată?

În minte i s-au învolburat imagini cu cele mai bune momente din viaţa ei, toate învârtindu-se în jurul lui Emmett, deşi mi-am dat seama că, aşa încăpăţânată cum era, nu voia să fie de acord cu mine.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Zece ani, poate?

Nu mi-a răspuns.

— Lasă-mă să am şi eu parte de cei cinci ani ai mei, Rosalie, i-am şoptit. Ştiu că nu poate să dureze. Lasă-mă să fiu fericit cât timp fericirea e posibilă. Fii parte din fericirea mea. Fii sora mea şi dacă nu poţi să-mi iubeşti alegerea aşa cum o iubesc eu pe a ta, atunci măcar te poţi preface că o tolerezi?

Cuvintele mele, blânde şi şoptite, au părut s-o lovească precum nişte cărămizi. Şi-a încordat brusc umerii.

— Nu sunt sigură ce pot face eu. Să văd tot ceea ce-mi doresc... fără să pot obţine... E prea dureros.

Ştiam că avea să fie dureros pentru ea. Dar mai ştiam şi că regretul şi tristeţea ei nu reprezentau nici măcar o părticică din chinul care mă aştepta pe mine. Rosalie se putea întoarce la viaţa ei de acum. Emmett avea să fie acolo s-o consoleze. Insă eu... eu aveam să pierd totul.

— O să încerci măcar? am insistat, pe un ton mai sever decât înainte.

A încetinit pasul câteva secunde, apoi a coborât privirea. În cele din urmă, umerii i s-au gârbovit şi a dat din cap afirmativ.

— Pot să încerc.

— Ai ocazia... Alice a văzut-o pe Bella venind la noi acasă mâine-dimineată.

A ridicat privirea, furioasă din nou.

— Am nevoie de mai mult timp.

Am ridicat mâinile împăciuitor.

— La-ţi tot timpul de care ai nevoie.

M-a întristat şi m-a obosit să văd că avea din nou privirea aceea suspicioasă în ochi. Poate că nu era suficient de puternică. A părut să simtă în privirea mea că o judec. A întors capul, apoi a fugit brusc către casă. Am lăsat-o să plece.

Celelalte lucruri pe care le aveam de făcut nu au durat la fel de mult şi nici nu au fost la fel de dificile. Jasper a fost uşor de convins să se poarte frumos. Mama era în culmea fericirii şi extrem de nerăbdătoare. Ce plănuisem să-i cer lui Emmett nu mai era valabil. Era clar că el avea să fie cu Rosalie, şi ea avea să fie undeva departe de casă.

Ei bine, măcar era un început. Măcar o convinsesem pe Rose să promită că va încerca.

M-am oprit o secundă să mă îmbrac cu haine curate. Deşi cămaşa cu mâneci scurte pe care mi-o dăruise Alice cu mult timp în urmă nu-mi adusese nefericirea de care mă temusem – ba chiar adusese nişte plăceri pe care nu le anticipasem –, tot mă simţeam incomod în ea. Îmi plăceau mai mult hainele mele obişnuite.

În drumul spre ieşire, am trecut pe lângă Alice. Stătea sprijinită de stâlpul de la verandă, pe treapta cea mai de sus, aproape de locul unde mă aşteptase şi Rose mai înainte. Avea un zâmbet încrezut pe buze.

— Totul arată perfect pentru vizita Bellei. Exact aşa cum am prevăzut.

Am vrut să-i subliniez că ceea ce vedea acum era doar o viziune şi se putea schimba la fel ca prima, dar de ce să mă deranjez?

— Nu iei în calcul dorinţele Bellei, i-am reamintit.

A dat ochii peste cap.

— Când te-a refuzat pe tine Bella vreodată?

Avea oarecum dreptate.

— Alice, eu...

M-a întrerupt, anticipându-mi întrebarea.

— Uită-te şi singur.

Şi-a imaginat firele interconectate ale viitorului Bellei. Unele erau mai concrete, altele imateriale, altele dispăreau

deja în ceaţă. Dar erau mai ordonate acum, nu mai erau încâlcite într-un nod dezordonat. Era o uşurare să văd că viitorul cel mai de coşmar lipsea cu totul. Dar acolo, în firul cel mai rezistent, Bella cea cu ochi roşii şi piele de diamant încă ocupa locul cel mai important. Viziunea pe care o căutam eu făcea parte doar din firele mai subţiri şi mai îndepărtate. Bella la douăzeci de ani, Bella la douăzeci şi cinci de ani. Viziuni ce păreau fragile, înceţoşate pe la margini.

Alice şi-a cuprins genunchii cu braţele. Nu avea nevoie să citească gânduri sau viitorul pentru a-mi vedea frustrarea din ochi.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Când ai refuzat-o tu pe Bella vreodată?

M-am strâmbat spre ea în timp ce coboram treptele, apoi am luat-o la fugă.

Am ajuns în camera Bellei în câteva minute. Mi-am scos-o pe Alice din minte şi m-am lăsat cuprins de starea de calm generată de somnul liniştit al Bellei. Părea să nu se fi clintit. Şi totuşi, plecarea mea – chiar şi scurtă – schimbase lucrurile. Mă simţeam... nesigur din nou. În loc să mă aşez lângă patul ei, aşa cum făcusem înainte, mi-am reluat locul din balansoar. Nu voiam să fiu prea încrezător.

Charlie s-a trezit la scurt timp după ce m-am întors, înainte ca primele semne ale zorilor să fi început să lumineze cerul. Datorită tiparelor lui obişnuite şi a gândurilor neclare, dar vesele, ştiam sigur că se va duce din nou la pescuit. Aşa a şi fost, după ce a aruncat o privire pe furiş în camera Bellei, pe care a văzut-o dormind mai convingător decât în noaptea precedentă, a coborât în vârful picioarelor la parter şi a început să cotrobăie prin sculele de pescuit de sub scară. A ieşit din casă chiar când norii de afară se colorau în cenuşiu palid şi luminos. Am auzit din nou scârţâitul ruginit al capotei de la camioneta Bellei. M-am dus la fereastră să văd ce face.

Charlie a ridicat capota maşinii şi a pus la loc cablurile bateriei pe care le lăsase să atârne într-o parte. Nu era o treabă complicată, dar poate că presupusese că Bella nu va

încerca să-şi repare camioneta pe întuneric. M-am întrebat unde îşi imaginase că ar fi vrut ea să plece.

După ce a încărcat iute undiţe şi momeli în portbagajul maşinii de poliţie, Charlie a plecat. M-am întors la locul meu şi am aşteptat ca Bella să se trezească.

După mai bine de o oră, când soarele se ridicase complet în spatele perdelei dese de nori, Bella a dat semne de trezire. Şi-a acoperit faţa cu braţul, ca să blocheze lumina, apoi a gemut încet şi s-a rostogolit pe o parte, trăgându-şi perna peste cap.

Brusc, a icnit – „Oh!” – şi s-a ridicat ameţită în şezut. S-a chinuit să-şi focalizeze privirea părând că încearcă să găsească ceva.

Nu o văzusem niciodată la prima oră a dimineţii. M-am întrebat dacă părul ei arăta mereu aşa, sau dacă eu eram responsabil că era atât de ciufulit.

— Părul tău arată ca o căpiţă de fân... dar îmi place, am informat-o şi ea m-a fixat imediat cu privirea.

A părut uşurată.

— Edward! Ai rămas!

Neîndemânatică după ce stătuse aşa mult timp întinsă, s-a împleticit să se ridice în picioare, apoi a traversat camera direct către mine şi mi s-a aruncat în braţe. Brusc, toate grijile mele despre încredere au părut puţin ridicole.

Am prins-o cu uşurinţă şi am aşezat-o în poală. A părut şocată de propria-i impulsivitate şi eu am râs de expresia ei care părea să-şi ceară scuze.

— Desigur, i-am spus.

Inima i-a bubuit, părând nedumerită. Bella nu-şi acordase suficient timp să se dezmeticească după somn. I-am masat umerii, sperând s-o calmez.

Şi-a sprijinit capul pe umărul meu.

— Eram sigură că am visat, a şoptit ea.

— Nu eşti tu chiar atât de creativă, am tachinat-o.

Nu-mi aminteam cum funcţionau visele, dar din ce auzisem în alte creiere omeneşti, îmi făcusem impresia că nu sunt foarte coerente sau detaliate.

Deodată, Bella s-a ridicat, încordată. Mi-am dat mâinile

la o parte când s-a împleticit.

— Charlie! s-a speriat ea.

— A plecat acum o oră – după ce ţi-a reataşat cablurile de la baterie, aş putea adăuga. Trebuie să recunosc că am fost dezamăgit. Doar atât ar fi de ajuns să te oprească dacă ai fi hotărâtă să pleci?

S-a legănat indecisă de pe vârfuri pe călcâie, uitându-se când la uşă, când la mine. Au trecut câteva secunde în timp ce părea să se confrunte cu luarea unei decizii.

— De obicei, nu eşti atât de confuză dimineaţa, am spus, deşi nu aveam de unde să ştiu cu adevărat.

N-o vedeam niciodată decât la ceva timp după trezire. Dar speram că avea să mă contrazică – aşa cum făcea de obicei când eu presupuneam ceva – şi să-mi explice cu ce dilemă se confruntă. Mi-am întins braţele ca să-i dau de înţeles că e bine-venită – foarte bine-venită – să se întoarcă *

la mine dacă doreşte.

S-a îndreptat din nou spre mine, apoi s-a încruntat.

— Am nevoie de încă un minut uman.

Bineînţeles. Eram sigur că aveam să devin mai bun la asta.

— Te aştept, i-am promis.

Mă rugase să rămân şi, până când avea să-mi spună să plec, aveam s-o aştept mereu.

De data asta nu a întârziat mult. Am auzit-o izbind sertare şi trântind uşi. Se grăbea astăzi. Am auzit peria smulgându-i părul şi asta m-a făcut să tresar.

S-a întors după câteva minute. Pe pometi avea două pete de culoare şi ochii îi erau luminoşi şi nerăbdători. Cu toate astea, s-a mişcat cu grijă când s-a apropiat de mine şi s-a oprit, nesigură, când genunchii i-au ajuns la doi centimetri de ai mei. Nu părea să-şi dea seama că îşi frământa mâinile, absentă.

Puteam doar să ghicesc că era din nou timidă, că simţea aceeaşi nelinişte de după separare pe care o simţisem şi eu când revenisem dimineaţă în camera ei. Şi – la fel cum eram convins că era şi cazul meu – nu era deloc nevoie de

aşa ceva.

Am strâns-o în braţe cu grijă. Ea s-a ghemuit dornică la pieptul meu, cu picioarele cocoţate peste ale mele.

— Bine-ai revenit, am murmurat.

A oftat, mulţumită. I-am simţit degetele plimbându-se în sus şi în jos pe braţul meu drept, conturând şi căutând, în timp ce eu mă legănam alene în balansoar, mişcându-mă în ritmul respiraţiei ei.

Degetele i-au urcat până la umăr, apoi s-au oprit la gulerul cămăşii. S-a lăsat puţin pe spate, uitându-se la faţa mea cu o expresie disperată.

— Ai *plecat?*

Am zâmbit larg.

— Păi nu puteam să plec în hainele în care am venit – ce-ar fi crezut vecinii?

A părut şi mai nemulţumită. Nu voiam să-i explic ce treburi avusesem de făcut, aşa că am spus singurul lucru despre care eram sigur că o va distrage.

— Dormeai foarte profund, aşa că n-am pierdut nimic. Ai vorbit înainte să plec.

Aşa cum anticipasem, Bella a scos un geamăt.

— Ce ai auzit? a întrebat ea.

Mi-a fost imposibil să-mi menţin tonul glumeţ. Am avut senzaţia că tot ce era înăuntrul meu s-a topit şi a devenit bucurie lichidă când i-am spus adevărul.

— Ai spus că mă iubeşti.

A coborât privirea şi şi-a ascuns faţa în umărul meu.

— Ştiai asta deja, a şoptit ea.

Fierbinţeala răsuflării ei a saturat bumbacul cămăşii mele.

— Mi-a făcut plăcere să aud, oricum, i-am murmurat în păr.

— Te iubesc.

Cuvintele acestea nu-şi pierduseră capacitatea de a mă înfiora. Ba dimpotrivă, erau şi mai copleşitoare acum. Pentru mine însemna mult că Bella alegea să le spună, ştiind că eu le ascult.

Îmi doream să fi existat cuvinte mai puternice, cuvinte

care să poată descrie cu exactitate ceea ce devenise ea pentru mine. Înăuntrul meu nu mai exista nimic care să nu fie despre ea. Mi-am amintit de prima noastră conversaţie, mi-am adus aminte că mă gândisem că eu nu am cu adevărat o viaţă. Asta nu mai era valabil acum.

— Tu eşti viaţa mea acum, i-am şoptit.

Deşi cerul era încă plin de nori denşi, cu soarele bine ascuns în spatele lor, camera s-a umplut cumva de o lumină aurie. Iar aerul parcă a devenit mai limpede, mai pur decât atmosfera normală. Ne-am legănat încet, cu ea în braţele mele, savurând momentul acela perfect.

Aşa cum mă gândisem atât de des în ultimele douăzeci şi patru de ore, ştiam că aş fi fost complet mulţumit să nu mă mai mişc niciodată. Iar din felul în care corpul i se mula după al meu, am fost sigur că şi Bella simţea la fel.

Ah, dar aveam responsabilităţi. Trebuia să-mi ţin bucuria dezlănţuită sub control şi să fiu pragmatic.

Am mai strâns-o în braţe o dată, apoi mi-am forţat braţele să se relaxeze.

— E timpul pentru micul dejun? am sugerat.

Bella a ezitat; poate că nici ea nu avea chef să ne dezlipim. Apoi şi-a răsucit trunchiul departe de mine, aplecându-se pe spate ca să nu-i pot vedea faţa.

Avea ochii lărgiţi de groază. A deschis larg gura şi a ridicat mâinile la gât să şi-l protejeze.

Am fost atât de îngrozit de suferinţa ei evidentă, încât n-am putut procesa ce se întâmplă. Simţurile îmi şfichiuiau orbeşte în jur ca nişte tentacule, încercând să aflu ce pericol ne pândea.

Şi apoi, chiar înainte să pot sări pe fereastră cu ea în braţe şi să o duc undeva la loc sigur, expresia i s-a relaxat într-un zâmbet viclean. Am înţeles, în cele din urmă, legătura dintre cuvintele mele şi reacţia ei, gluma pe care o făcea.

Bella a chicotit.

— Glumesc! Şi tu care spuneai că nu ştiu să joc teatru.

Mi-a luat jumătate de secundă să îmi revin. Sentimentul de uşurare m-a făcut să mă simt slab, dar eram şi agitat din

cauza şocului.

— N-a fost amuzant.

Nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc. Am presupus că, dacă glumele cu vampiri aveau să devină un obicei, puteam să suport asta. De dragul ei.

— Să reformulez? E timpul pentru micul dejun pentru oameni.

A zâmbit fericită.

— Aha, bine.

Deşi eram dispus să accept un viitor cu glume proaste, nu aveam de gând s-o las să scape aşa de uşor pentru cea de acum.

M-am mişcat cu mare atenţie, dar nu încet. Am sperat că va fi la fel de şocată pe cât fusesem eu – deşi cu siguranţă nu aşa de înspăimântată – când am aruncat-o peste umăr şi am tâsnit afară din cameră.

— Hei! s-a plâns ea, cu vocea gâtuită din cauza mişcărilor mele.

Am încetinit puţin când am coborât scara.

— Uau, a icnit, când am dat-o jos şi am aşezat-o cu blândeţe pe un scaun de bucătărie.

S-a uitat în sus la mine şi a zâmbit, deloc afectată.

— Ce avem la micul dejun?

M-arn încruntat. Nu avusesem timp să mă lămuresc cum stă treaba cu mâncarea oamenilor. Adică ştiam, în principiu, cum ar trebui să arate, deci probabil că puteam improviza...

— Ăăă, am ezitat. Nu simt sigur. Ce-ai dori?

Speram să fie ceva simplu. Bella a râs văzându-mă aşa încurcat şi s-a ridicat, întinzându-şi braţele deasupra capului.

— E-n regulă, m-a asigurat ea. Mă descurc foarte bine şi singură. A ridicat dintr-o sprânceană şi a adăugat, cu un zâmbet larg: Fii atent cum vânez.

A fost edificator şi, de asemenea, ispititor, s-o văd în elementul ei. N-o mai văzusem niciodată aşa de încrezătoare şi de relaxată. Era limpede că ar fi putut găsi tot ceea ce căuta şi dacă ar fi fost legată la ochi. Mai întâi

un castronaş şi apoi – ridicându-se pe vârfurile picioarelor – o cutie de cereale de pe un raft mai înalt. S-a rotit să deschidă frigiderul în timp ce scotea o lingură dintr-un sertar pe care apoi l-a închis cu şoldul. A ezitat puţin, abia după ce şi-a adus totul la masă.

— Pot să-ţi ofer şi ţie ceva?

Am dat ochii peste cap.

— Mănâncă, Bella.

A luat o înghiţitură din zeama aceea cu aspect necomestibil, apoi a mestecat repede uitându-se la mine. După ce a înghiţit, m-a întrebat:

— Ce-avem azi în program?

— Hmm... Plănuisem să aduc vorba de asta la un moment dat, însă aş fi minţit-o dacă i-aş fi spus de la început că n-am nicio idee. Ce-ai spune să-mi cunoşti familia?

A pălit. Ei bine, dacă răspunsul era negativ, asta era tot. M-am întrebat cum de greşise Alice cu viziunea ei.

— Ţi-e frică?

Întrebarea mea a sunat de parcă voiam să spună „da”. Probabil că aşteptam de ceva timp ca, până la urmă, *ceva* să fie prea mult pentru ea.

Răspunsul era evident în ochii ei, dar a răspuns afirmativ, cu o voce scăzută şi timidă, la care nu mă aşteptasem. Nu recunoscuse niciodată că îi era teamă. Sau, cel puţin, nu recunoscuse că se temea de mine.

— Nu-ţi face griji. Te protejez eu, i-am spus, zâmbind cu jumătate de gură.

Nu încercam s-o conving. Erau un milion de alte lucruri pe care le puteam face azi fără ca ea să simtă că îşi pune viaţa în pericol. Voiam totuşi să ştie că aveam să mă pun mereu între ea şi orice pericol, fie el meteorit sau monstru.

Bella a clătinat din cap.

— Nu mi-e frică *de ei.* Mi-e teamă că nu... o să mă placă. Nu vor fi, ei bine, surprinşi că aduci pe cineva – s-a încruntat – ca *mine*... acasă, să-i cunoască? Ei ştiu că eu ştiu totul despre ei?

M-am simţit brusc cuprins de un acces neaşteptat de

furie. Poate pentru că Bella avea dreptate, cel puţin cu privire la Rosalie. Detestam că Bella se referea la ea însăşi în felul acesta, de parcă era ceva în neregulă cu ea, şi nu viceversa.

— Oh, da, ei ştiu deja totul, am spus şi furia îmi era evidentă în voce. Am încercat să zâmbesc, însă mi-am dat seama că asta nu mi-a îndulcit tonul. Au făcut pariuri ieri, ştii, dacă o să li te prezint sau nu, deşi nu-mi pot imagina de ce ar paria cineva contra lui Alice.

Mi-am dat seama că-i inculcam Bellei prejudecăţi despre ei, dar era corect ca ea să ştie dinainte. Am încercat să-mi stăpânesc furia.

— Oricum, în familia mea nu există secrete, din cauză că eu citesc gândurile, iar Alice vede viitorul şi aşa mai departe.

Ea a zâmbit puţin.

— Şi Jasper care te face să te simţi bine şi confortabil că dai totul din tine, nu uita asta.

— Ai fost atentă.

— Mi s-a spus că mai fac asta din când în când. S-a încruntat, de parcă se concentra, apoi a dat din cap, aproape de parcă îmi accepta invitaţia. Deci Alice a văzut că vin?

Bella vorbea pe un ton neutru, ca şi cum subiectul discuţiei era unul banal. Am fost surprins, totuşi, pentru că întrebarea ei a sunat de parcă era de acord să-mi cunoască familia. De parcă viziunea lui Alice însemna că nu are alternativă.

Acceptarea ei totală în privinţa viziunii lui Alice mi-a atins o coardă sensibilă. Detestam că exista posibilitatea, chiar şi acum, să-i distrug viaţa Bellei.

— Ceva de genul, am recunoscut şi am întors capul ca şi cum aş fi vrut să mă uit pe geamul care dădea în curtea din spate.

Nu voiam ca ea să-şi dea seama cât de supărat eram, îi simţeam privirea aţintită pe mine şi mă îndoiam că o păcăleam.

Forţându-mă să repar atmosfera pe care o creasem, am

privit-o din nou şi am zâmbit cât de natural am putut.

— E bună chestia aia? am întrebat, arătând spre cereale. Sincer, nu pare prea apetisant.

— Păi, nu-i un grizzly iritat...

N-a terminat propoziţia când mi-a observat reacţia, apoi s-a concentrat asupra castronaşului şi a început să mănânce mai repede.

Se gândea la ceva acum, cu privirea pierdută în timp ce mesteca, dar nu eram convins că ne gândeam la acelaşi lucru.

M-am uitat din nou pe geam, lăsând-o să mănânce în tihnă. Am privit curtea mică, amintindu-mi de ziua însorită în care o văzusem acolo. Mi-am adus aminte de norii care făcuseră umbră deasupra ei. Era uşor să alunec înapoi în starea aceea de disperare, să-mi pun la îndoială toate bunele mele intenţii şi să le văd ca pe simple gesturi egoiste.

M-am întors spre ea, chinuit, şi am văzut cum mă fixa cu o privire neînfricată. Avea încredere în minte, aşa cum avusese întotdeauna. Am tras aer în piept.

Aveam să mă ridic la înălţimea aşteptărilor ei. Ştiam că pot. Când se uita la mine în felul acela, nu exista nimic ce să nu pot face.

Deci se va dovedi că Alice avusese dreptate despre această profeţie minoră. Nu era nicio surpriză. M-am întrebat dacă Bella acceptase doar ca să-mi facă pe plac. Probabil că, în mare, aşa era. Şi eu voiam ceva similar de la ea, dar m-am îngrijorat că ar fi fost de acord numai de dragul meu. Ei bine, măcar puteam să-i împărtăşesc opinia mea, să văd cum reacţionează.

— Şi ar trebui să mă prezinţi şi tu tatălui tău, cred, i-am spus pe un ton neutru.

A fost luată prin surprindere.

— Deja te cunoaşte.

— Ca băiatul care îţi este iubit, vreau să zic.

Ochii i s-au îngustat.

— De ce?

— Nu aşa se obişnuieşte?

Păream relaxat, dar împotrivirea ei mă afectase.

— Nu ştiu, a recunoscut ea. Vocea i-a sunat mai joasă – mai puţin sigură – când a continuat: Nu-i necesar să facem asta, să ştii. Nu mă aştept să.... Adică, nu trebuie să te prefaci de dragul meu.

Credea că asta era o corvoadă pe care o suportam doar de dragul ei?

— Nu mă prefac, i-am promis.

S-a uitat în jos la micul dejun, amestecând absentă în resturile de cereale.

Poate că era mai bine să ajungem mai repede la „nu”.

— Ai de gând să îi spui lui Charlie că sunt prietenul tău, sau nu?

Cu ochii tot plecaţi, a întrebat încet:

— Asta-i ceea ce eşti?

Acesta nu era refuzul de care mă temeam. Era evident că interpretam ceva în mod greşit. Oare nu voia ca Charlie să afle de mine din cauză că nu eram om? Sau era altceva?

— Este o interpretare cam lejeră a cuvântului „prieten”, trebuie să recunosc.

— De fapt, aveam impresia că eşti ceva mai mult decât atât, a şoptit ea, uitându-se tot în jos de parcă vorbea cu masa.

Expresia ei mi-a reamintit de conversaţia aceea încordată de la prânz, când crezuse că sentimentele noastre nu erau egale ca intensitate, că ale mele erau mai puţin profunde. Nu înţelegeam de ce faptul că cerusem să-i cunosc tatăl dusese în direcţia asta. Decât dacă... era vorba de nepermanenţa sugerată de cuvântul „prieten”? Era un concept foarte omenesc şi *trecător.* Era adevărat că acel cuvânt nu exprima decât o părticică din tot ce voiam eu să fiu pentru ea, dar era cuvântul pe care Charlie avea să-l înţeleagă.

— Nu ştiu dacă trebuie să îi dăm toate detaliile neplăcute, i-am răspuns cu blândeţe. Am întins un deget şi i-am ridicat bărbia ca să-i văd ochii. Dar va trebui să primească nişte explicaţii despre motivul pentru care vin atât de des pe aici. Nu vreau ca şeful de poliţie Swan să

emită un ordin de restricţie împotriva mea.

— Vei fi? a întrebat ea, temătoare, ignorându-mi încercarea de glumă. Chiar vei fi pe aici?

— Atât timp cât vei dori.

Eram al ei până mă ruga să plec.

Aproape că m-a sfredelit cu ochii, atât de intensă îi era privirea.

— Te voi dori întotdeauna. Pe vecie.

Am auzit din nou certitudinea lui Alice: *Când ai refuzat-o tu pe Bella vreodată?*

Am auzit în minte întrebările lui Rosalie: *Ce-o să faci când o să te roage s-o transformi? Şi dacă te imploră?*

Însă Rosalie avea dreptate în privinţa unui lucru. Când Bella spunea „pe vecie” nu însemna acelaşi lucru pentru mine. Pentru ea reprezenta doar o perioadă foarte lungă de timp. Însemna că încă nu putea vedea sfârşitul. Cum putea cineva care trăise abia şaptesprezece ani să înţeleagă ce înseamnă cincizeci de ani, darămite o eternitate? Ea era o muritoare, nu un nemuritor îngheţat în timp. În câţiva ani avea să se reinventeze iar şi iar. Priorităţile aveau să i se schimbe pe măsură ce perspectivele aveau să se lărgească. Lucrurile pe care le dorea acum nu erau aceleaşi cu lucrurile pe care avea să le dorească în viitor.

M-am dus încet lângă ea, ştiind că timpul petrecut împreună se scurge. I-am conturat faţa cu vârfurile degetelor.

Ea s-a uitat fix la mine, încercând să înţeleagă.

— Te întristează asta? m-a întrebat.

Nu ştiam cum să-i răspund. M-am mulţumit să-i privesc faţa, părându-mi-se că se schimbă imperceptibil cu fiecare bătaie a inimii ei.

Bella nu a întors capul. M-am întrebat ce vedea pe chipul meu. Dacă se gândea vreun pic că chipul meu nu avea să se schimbe niciodată.

Mi s-a intensificat senzaţia că undeva există o clepsidră prin care se scurge un fir subţire de nisip. Am oftat. Nu aveam vreme de pierdut.

Am privit spre castronaşul aproape gol.

— Ai terminat?

Ea s-a ridicat.

— Da.

— Îmbracă-te. Te aştept aici.

Mi-a dat ascultare fără să protesteze.

Aveam nevoie de un minut singur. Nu ştiam de ce mă cuprinseseră gânduri de rău augur. Trebuia să mă concentrez. Trebuia să profit de fiecare secundă de fericire care îmi era îngăduită, cu atât mai mult, cu cât secundele acelea erau numărate. Ştiam că aveam o înclinaţie puternică de a strica momentele cele mai bune cu îndoieli afurisite şi analize nesfârşite. Ce pierdere, dacă aveam doar câţiva ani împreună, să îi petrec aşa, jelindu-mă.

Am ascultat, prin tavan, sunetele ce veneau din camera unde Bella se lupta cu garderoba ei. Nu era la fel de multă agitaţie ca în urmă cu două seri, când se pregătise pentru excursia noastră în poiană, dar pe aproape. Speram că nu se stresa prea tare cu privire la cum se înfăţişa familiei mele. Alice şi cu Esme o iubeau deja necondiţionat. Ceilalţi nu aveau să-i remarce hainele – ei aveau să vadă doar o fată suficient de curajoasă ca să viziteze o casă plină de vampiri. Până şi Jasper avea să fie impresionat de asta.

Atunci când Bella a alergat înapoi pe trepte, reuşisem să mă adun. „Concentrează-te pe ziua de astăzi. Concentrează-te pe următoarele douăsprezece ore alături de Bella.” Cu siguranţă, era suficient ca să zâmbesc.

— Gata, sunt decentă, a strigat ea în timp ce cobora treptele două câte două.

Am prins-o când aproape s-a izbit de mine. A ridicat privirea cu un zâmbet larg şi toate îndoielile mi-au dispărut.

Aşa cum ştiam că va face, se îmbrăcase cu bluza albastră pe care o purtase în Port Angeles. Preferata mea, m-am gândit. Şi îmi plăcea felul în care îşi prinsese părul la spate. Acum nu se mai putea ascunde în spatele lui.

Din impuls, mi-am înfăşurat braţele în jurul ei şi am ţinut-o strâns. I-am tras în piept aroma şi am zâmbit.

— Greşeşti, din nou, am tachinat-o. Eşti incredibil de indecentă – nimeni nu ar trebui să arate aşa de ispititor, nu

este corect.

S-a opus îmbrăţişării mele, iar eu mi-am desfăcut braţele. S-a lăsat puţin pe spate, suficient cât să-mi citească pe faţă.

— Ispititoare în ce sens? a întrebat precaută. Mă pot schimba...

În noaptea trecută mă întrebase dacă mă atrage ca femeie. Deşi mi se părea ridicol de evident, cumva poate că ea nu înţelegea.

— Eşti atât de absurdă. Am râs, şi apoi am sărutat-o pe frunte, iar senzaţia pielii ei pe buzele mele mi-a inundat corpul ca un val de electricitate. Să îţi explic în ce fel eşti ispititoare pentru mine?

Încet, i-am conturat cu degetele şira spinării, descoperind adâncitura de la baza spatelui şi oprindu-mi mâna pe curbura şoldului. Deşi intenţionasem s-o tachinez, m-am pierdut şi eu în intensitatea momentului. I-am atins delicat tâmpla cu buzele şi am auzit cum mi se accelerează respiraţia în acelaşi ritm cu inima ei. Degetele i-au tremurat pe pieptul meu.

A trebuit doar să înclin puţin capul şi apoi buzele ei, atât de moi şi de calde, au ajuns la un milimetru distanţă de ale mele. Cu atenţie, conştient de puterea alchimiei, mi-am atins buzele de ale ei.

În timp ce tot corpul îmi mustea de lumină şi electricitate, am aşteptat reacţia ei, gata să mă desprind dacă lucrurile scăpau de sub control. Bella a fost mai atentă de data asta, rămânând complet nemişcată. Chiar şi tremuratul i se calmase.

Mişcându-mă cu precauţia de care mai eram capabil având în vedere ce simţeam, mi-am apăsat buzele cu mai multă fermitate pe ale ei, savurându-le textura delicată. Nu eram chiar aşa de stăpân pe mine cât ar fi trebuit. Mi-am întredeschis buzele, dorindu-mi să-i simt răsuflarea în gură.

Exact în acel moment, picioarele au părut să-i cedeze şi mi-a alunecat din braţe către podea.

Am prins-o imediat şi am ridicat-o. I-am sprijinit capul cu mâna stângă. Se legăna, de parcă nu-şi mai ţinea gâtul

drept. Avea ochii închişi şi buzele albe.

— Bella? am strigat, panicându-mă.

Ea a icnit, expirând sonor şi pleoapele i-au fluturat. Mi-am dat seama că nu-i auzisem de ceva timp sunetul respiraţiei – de mai mult timp decât ar fi trebuit.

S-a mai auzit o inspiraţie întretăiată şi apoi Bella s-a chinuit să găsească podeaua cu picioarele.

— M-ai făcut..., a oftat ea cu ochii pe jumătate închişi, să... leşin.

Deci chiar *se oprise din respirat* ca să mă sărute pe mine. Probabil într-o încercare prost gândită de a-mi uşura situaţia.

— Ce mă fac eu cu tine? aproape am mârâit. Ieri te-am sărutat şi m-ai atacat! Azi îmi leşini în braţe!

Bella a chicotit, înecându-se cu propriul râset în timp ce plămânii încercau să se umple cu oxigenul necesar. Încă îi susţineam mare parte din greutate.

— S-a zis şi cu „eşti bun la toate”, am murmurat.

— Tocmai asta-i problema. Eşti prea bun. A tras adânc aer în piept. Mult, mult prea bun.

— Te simţi rău?

Măcar de data asta nu i se mai înverziseră buzele. O nuanţă delicată de roz le colora chiar în timp ce le priveam.

— Nu, a răspuns ea cu ceva mai multă putere în voce. N-a fost acelaşi fel de leşin. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că am uitat să respir.

Observasem.

— Dacă te simţi aşa, nu te pot duce nicăieri, am mormăit.

A mai tras aer în piept o dată, apoi s-a îndreptat în braţele mele. A clipit repede de cinci ori, apoi şi-a ridicat bărbia în cea mai încăpăţânată poziţie.

— Mă simt bine. Vocea îi era puternică, trebuia să recunosc. Şi culoarea i se întorsese deja în obraji. Familia ta va crede oricum că sunt nebună, aşa că ce mai contează?

Am examinat-o cu atenţie. Respiraţia îi devenise regulată. Inima îi bătea mai puternic decât cu un moment în urmă. Părea să-şi susţină propria greutate fără probleme.

Trandafirii din obraji îi deveneau mai strălucitori cu fiecare secundă care trecea, puşi în valoare de albastrul intens al bluzei.

— Simt foarte îndrăgostit de culoarea pielii tale, i-am spus.

Asta a făcut-o să roşească şi mai tare.

— Uite ce-i, a spus ea, întrerupându-mi contemplarea. Mă străduiesc foarte tare să nu mă gândesc la ceea ce sunt pe punctul să fac, aşa că vrei să mergem odată?

Şi vocea îi revenise la normal.

— Şi eşti îngrijorată nu pentru că te îndrepţi spre o casă plină de vampiri, ci pentru că ţi-e teamă că acei vampiri nu te vor accepta, corect?

A zâmbit larg.

— Exact.

Am clătinat din cap.

— Eşti incredibilă.

Zâmbetul i s-a lărgit. M-a prins de mână şi m-a tras către uşă.

Am decis că era mai bine să mă prefac că stabiliserăm deja cine şofează, în loc s-o întreb despre asta. Am lăsat-o să mă conducă spre camionetă, apoi, cu îndrăzneală, i-am deschis portiera din partea pasagerului. Ea nu a obiectat în niciun fel. Nici măcar nu s-a uitat urât la mine. Am simţit că era un semn promiţător.

În timp ce şofam, Bella a stat dreaptă şi s-a uitat cu atenţie pe geam, privind casele pe lângă care treceam. Îmi dădeam seama că era emoţionată, dar am presupus că era şi curioasă. Odată ce era clar că nu aveam să opresc la o casă anume, îşi pierdea interesul şi se uita după următoarea. M-am întrebat cum îşi imagina că arată casa mea.

A părut să devină mai neliniştită când am lăsat oraşul în urmă. M-a privit de câteva ori de parcă voia să mă întrebe ceva, dar când m-a prins că mă uit la ea, s-a întors repede să se uite din nou pe geam, cu părul şfichiuind în urma ei. A început să bată cu vârful piciorului pe podeaua camionetei, deşi nu pornisem radioul.

Când am cotit pe drumul nostru de acces, s-a îndreptat şi mai tare de spate şi genunchiul a început să îi tremure în acelaşi timp cu vârful piciorului. Degetele i-au apăsat atât de tare rama geamului, încât aproape i s-au albit vârfurile.

A început să se încrunte pe măsură ce drumeagul şerpuia, într-adevăr, părea că ne îndreptăm spre un loc la fel de îndepărtat şi izolat ca poiana. Între sprâncene i-a apărut din nou cuta de stres.

M-am întins şi am mângâiat-o pe umăr, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet încordat înainte să revină spre geam.

În cele din urmă am trecut de ultimul petic de pădure şi am ajuns pe peluza noastră. Era tot în umbra cedrilor seculari, aşa că diferenţa nu s-a simţit prea tare.

Era straniu să mă uit la casa aceea familiară şi să-mi imaginez cum se vede prin ochi străini. Esme avea un gust excelent, aşa că ştiam că era o clădire frumoasă. Oare Bella avea să vadă o structură înţepenită în timp, care aparţinea altei epoci, deşi era în mod clar nouă şi puternică? De parcă noi călătoriserăm înapoi în timp ca s-o găsim, şi nu de parcă se învechise ea în aşteptarea noastră?

— Uau, a şoptit ea.

Am oprit motorul şi liniştea care a urmat mi-a întărit impresia că am fi putut fi în altă perioadă istorică.

— Îţi place? am întrebat.

Bella m-a privit cu coada ochiului, apoi s-a uitat din nou spre casă.

— Are... un anume farmec.

Am râs şi i-am răsucit părul prins în coadă, apoi am coborât din maşină. În mai puţin de o secundă, i-am deschis portiera.

— Eşti gata?

— Absolut deloc. A râs, cu respiraţia tăiată. Hai să mergem.

Şi-a trecut mâna prin păr, să-l netezească.

— Arăţi minimat, am asigurat-o şi am luat-o de mână.

Avea palma umedă şi nu atât de caldă ca de obicei. I-am frecat dosul palmei cu degetul mare, încercând să-i comunic fără cuvinte că era în siguranţă şi că totul va fi

bine.

A încetinit ritmul când am urcat treptele de la verandă şi mâna a început să-i tremure.

Şovăiala nu făcea decât să-i prelungească senzaţia de disconfort. Am deschis uşa, ştiind deja ce voi găsi de partea cealaltă.

Părinţii mei erau exact acolo unde îi văzusem cu ochii minţii în viziunea lui Alice. Stăteau la câţiva paşi de uşă, ca să-i lase Bellei spaţiu de respirat. Esme era la fel de emoţionată pe cât părea să fie şi Bella, deşi pentru ea asta însemna să stea complet nemişcată, spre deosebire de Bella, care era agitată. Carlisle avea mâna pe spatele ei, într-o manieră liniştitoare. Era obişnuit să interacţioneze în mod firesc cu oamenii, dar Esme era timidă. Rare erau momentele în care se aventura de una singură în lumea muritorilor. Era o casnică adevărată şi se simţea mai mult decât fericită să ne lase pe noi să îi aducem lumea acasă atât cât avea nevoie.

Bella a dat roată cu privirea prin cameră, evaluându-i pe toţi. Stătea puţin în spatele meu, de parcă îmi folosea corpul ca scut. Îmi era imposibil să nu mă simt relaxat în casa mea, deşi ştiam că ea simţea exact contrariul. I-am strâns mâna.

Carlisle i-a zâmbit Bellei cu căldură şi Esme a făcut la fel.

— Carlisle, Esme, ea este Bella.

M-am întrebat dacă Bella auzise nota de mândrie din vocea mea atunci când am prezentat-o.

Carlisle a înaintat cu mişcări calculate. A întins mâna, puţin şovăitor.

— Bine-ai venit, Bella.

Poate pentru că îl cunoştea deja pe el, Bella a părut brusc să se simtă mai confortabil. Cu o atitudine încrezătoare, a păşit în faţă – deşi nu şi-a desprins degetele din ale mele – şi i-a strâns mâna oferită fără să tresară din cauza răcelii. Bineînţeles, era deja obişnuită cu asta.

— Mă bucur să vă revăd, domnule doctor Cullen, a spus ea, părând sigură pe sine.

Ce fată curajoasă, a gândit Esme. *Oh, este o scumpă!*

— Te rog, spune-mi Carlisle.

Bella s-a luminat la faţă.

— Carlisle, a repetat ea.

Esme i s-a alăturat atunci lui Carlisle, mişcându-se în aceeaşi manieră lentă şi grijulie. A pus o mână pe braţul lui Carlisle şi a întins-o pe cealaltă. Bella a luat-o fără să ezite, zâmbindu-i mamei mele.

— Mă bucur *foarte* mult să te cunosc, a spus Esme, cu un zâmbet care radia de afecţiune.

— Mulţumesc, a spus Bella. Şi eu mă bucur să te cunosc.

Deşi cuvintele erau formale de ambele părţi, amândouă au vorbit cu sinceritate, aşa că schimbul acela avea o semnificaţie mai profundă.

— O *ador, Edward! Mulţumesc că ai adus-o să mă cunoască!*

Am zâmbit auzind entuziasmul lui Esme.

— Unde sunt Alice şi Jasper? am întrebat, dar a fost mai mult o formalitate.

Îi auzeam aşteptând sus, cu Alice programându-şi intrarea perfectă. Întrebarea mea părea să fie ceea ce aştepta.

— Hei, Edward! m-a strigat când a apărut în raza noastră vizuală.

Apoi a alergat – alergat realmente, nu în felul omenesc – pe scară în jos şi s-a oprit brusc la câţiva centimetri de Bella.

Carlisle, Esme şi cu mine am înţepenit surprinşi, dar Bella nici măcar nu a tresărit, nici măcar când Alice a sărit s-o sărute pe obraz.

I-am aruncat o privire de avertizare, dar Alice nu mă băga în seamă. Era prinsă pe jumătate în acest moment şi pe jumătate în alte mii de momente viitoare, extaziată că putea, în sfârşit, să-şi înceapă prietenia cu Bella. Sentimentele ei erau foarte dulci, însă nu mă puteam bucura de ele. Mai mult de jumătate din amintirile ei viitoare erau cu Bella cea albă şi lipsită de viaţă, atât de perfectă şi atât de rece.

Alice mi-a ignorat total reacţia, concentrată pe Bella.

— Chiar că miroşi bine, a comentat ea. N-am remarcat asta niciodată.

Bella a roşit şi toţi trei şi-au ferit privirile.

Am încercat să găsesc o metodă de a alunga stânjeneala, dar apoi, ca prin farmec, stânjeneala a dispărut. M-am simţit perfect confortabil şi am simţit cum tensiunea Bellei i se topeşte complet.

Jasper a urmat-o pe Alice în jos pe scară, fără să se grăbească, dar nici cu mişcările precaute ale lui Carlisle şi Esme. El nu avea nevoie să se prefacă. Tot ce făcea chiar părea natural şi firesc.

În realitate, însă, exagera.

I-am aruncat o privire sardonică, iar el mi-a rânjit, apoi s-a oprit lângă stâlpul balustradei, lăsând între el şi noi ceilalţi o distanţă care putea să pară stranie, doar că bineînţeles, nu se simţea stranie pentru că nu-i îngăduia el.

— Bună, Bella.

— Bună, Jasper. A zâmbit cu uşurinţă, apoi s-a uitat la Esme şi la Carlisle. Mă bucur să vă cunosc pe toţi – aveţi o casă foarte frumoasă.

— Mulţumesc, a răspuns Esme. Ne bucurăm foarte mult că ai venit.

— E perfectă.

Bella s-a uitat din nou spre scară, în expectativă. Ştiam însă că în dimineaţa aceasta nu voi mai face prezentări.

Esme a înţeles şi ea privirea.

— Îmi pare rău. Nu era pregătită. Emmett încearcă s-o calmeze.

Oare să inventez o scuză pentru Rosalie? înainte să mă hotărăsc ce să spun, Carlisle mi-a atras atenţia.

— Edward.

M-am uitat la el în mod reflex. Încordarea lui contrasta cu atmosfera relaxată pe care o crease Jasper.

— Alice a văzut nişte musafiri. Străini. Cu viteza cu care se mişcă, ne vor găsi mâine-seară. M-am gândit că ar trebui să ştii imediat.

Am dat din cap o dată, cu buzele strânse într-o linie

subţire. Ce moment nepotrivit! Partea bună a lucrurilor era că acum puteam să-i explic Bellei de ce o răpeam. Avea să înţeleagă. Nu însă şi Charlie. Trebuia să găsesc un plan mai sigur, care să nu deranjeze. Sau mai degrabă *amândoi* trebuia să găsim. Cu siguranţă, şi ea urma să aibă opinii.

M-am uitat la Alice pentru o clarificare vizuală, dar ea se gândea la starea vremii.

— Cânţi? a întrebat Esme, iar eu m-am uitat la Bella care îmi admira pianul.

Bella a clătinat din cap.

— Deloc. Dar e frumos. Este al tău?

Esme a râs.

— Nu. Edward nu ţi-a spus că e meloman?

Bella mi-a aruncat o privire ciudată, de parcă informaţia asta o irita. M-am întrebat de ce. Avea o prejudecată încă nedescoperită împotriva pianiştilor?

— Nu, i-a răspuns lui Esme. Bănuiesc că ar fi trebuit să ştiu.

— *La ce se referă, Edward?* a întrebat Esme, de parcă eu aveam de unde să ştiu răspunsul.

Din fericire, expresia îi era suficient de nedumerită pentru ca Bella să explice.

— Edward poate să facă orice, a clarificat Bella. Nu?

Carlisle şi-a înăbuşit amuzamentul, dar Jasper a râs cu voce tare. Alice privea conversaţia care avea să se petreacă peste douăzeci de secunde. Pentru ea astea erau deja veşti din trecut.

Esme mi-a aruncat cea mai convingătoare privire de mamă dezaprobatoare.

— Sper că nu te-ai dat în spectacol, e nepoliticos.

— Doar un pic, am recunoscut, râzând, de asemenea.

Pare atât de fericit, a gândit Esme. Nu *l-am văzut niciodată aşa. Slavă cerului că a găsit-o, în sfârşit.*

— De fapt, a fost chiar prea modest, a contrazis-o Bella.

A privit din nou către pian.

— Atunci cântă pentru ea, m-a încurajat Esme.

I-am aruncat o privire trădată.

— Tocmai ai spus că este nepoliticos să te dai în

spectacol.

Esme şi-a reţinut şi ea un hohot de râs.

— Există excepţii la fiecare regulă. *Dacă nu e complet îndrăgostită de tine, asta o să rezolve treaba.*

Am privit-o perfect inexpresiv.

— Mi-ar plăcea să te aud cântând, a zis Bella.

— S-a aranjat atunci.

Esme şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a împins către pian.

Bine, dacă asta voiau toţi. Am continuat s-o ţin pe Bella de mână ca să mă însoţească. La urma urmei, fusese ideea ei.

Nu mă sfiisem niciodată să cânt – mă ascultau doar rudele sau prietenii şi, în afară de Esme, aproape nimeni nu-mi băga în seamă muzica. Aşa că acum era o senzaţie nouă. Poate că, dacă Esme nu ar fi menţionat mai devreme datul în spectacol, nu m-aş fi simţit aşa de obligat.

M-am aşezat într-o parte pe banchetă şi am tras-o pe Bella lângă mine. Mi-a zâmbit încurajator. M-am uitat lung la ea, încruntându-mă, sperând că îşi dă seama că făceam asta doar pentru că mă rugase ea.

Am ales cântecul lui Esme – era vesel, triumfător, potrivit pentru dispoziţia zilei.

Când am început, am privit reacţia Bellei cu coada ochiului. Nu aveam nevoie să mă uit la clape, dar nu voiam s-o fac să se simtă analizată.

Şi după doar câteva măsuri, a rămas cu gura căscată.

Jasper a râs din nou. De data asta i s-a alăturat şi Alice. Bella a înţepenit, dar nu s-a întors. Privirea i s-a îngustat, însă a rămas aţintită pe degetele mele, urmărindu-le cum alunecau peste clape.

Am auzit-o pe Alice ţopăind în sus pe trepte în acelaşi timp în care Carlisle a gândit: *Ei bine, probabil că e suficient pentru moment. Nu vrem s-o copleşim.*

Esme era dezamăgită, dar a urmat-o pe Alice pe scară. Urmau să pretindă că este o zi normală, că nu era nimic extraordinar în faptul că aveau un om în casă. Unul câte unul, s-au refugiat spre treburile pe care le-ar fi făcut dacă

eu nu aş fi adus o muritoare acasă.

Bella era în continuare concentrată pe mişcările mâinilor mele, dar mi s-a părut că nu era la fel de... doritoare ca înainte? Avea sprâncenele încruntate. Nu i-am înţeles expresia.

Am încercat s-o înveselesc, întorcându-mi capul pentru a-i capta atenţia şi făcându-i cu ochiul. De obicei asta o făcea să zâmbească.

— Îţi place? am întrebat-o.

Şi-a lăsat capul pe o parte, apoi a părut să-şi dea seama de ceva. Ochii i s-au lărgit din nou.

— *Tu* ai compus asta? a spus ea pe un ton care suna destul de mult cu o acuzaţie.

Am încuviinţat din cap şi am adăugat, ca o scuză, deşi nu eram sigur pentru ce îmi ceream iertare:

— Este preferata lui Esme.

Bella s-a uitat lung la mine, părând ciudat de deprimată. A închis ochii şi a clătinat din cap.

— Ce e în neregulă? am întrebat-o, pe un ton implorator, în cele din urmă, a deschis ochii şi a zâmbit, dar nu era un zâmbet fericit.

— Mă simt extrem de insignifiantă, a recunoscut.

Am rămas perplex un moment. Am presupus că vorbele lui Esme de mai devreme, despre datul în spectacol, erau la rădăcina problemei. În mod evident, ideea lui Esme că muzica mea avea să câştige şi colţurile încă indecise din inima Bellei nu fusese prea bună.

Cum să îi explic că toate lucrurile pe care puteam să le fac, lucruri ce veneau cu o uşurinţă ridicolă ţinând cont de natura mea, erau de-a dreptul insignifiante? Că nu mă făceau special sau superior. Cum să-i arăt că tot ce eram nu fusese niciodată suficient ca să mă facă demn de ea? Că ea era un ţel măreţ pe care încercasem să-l ating de atâta timp?

Nu mă puteam gândi decât la un singur mod. Am creat un refren simplu şi am trecut la un cântec nou. Mi-a privit expresia acum, aşteptându-se să răspund. Am aşteptat până am ajuns la structura principală a melodiei, sperând

că avea s-o recunoască.

— Pe acesta tu l-ai inspirat, am murmurat.

Oare simţea că muzica aceasta venea din miezul fiinţei mele? Iar în miezul meu, dimpreună cu tot ceea ce eram eu, se afla ea?

Timp de câteva momente, am lăsat notele cântecului să umple spaţiile pe care cuvintele nu puteau s-o facă. Melodia a crescut pe măsură ce cântam, îndepărtându-se de gama minoră anterioară şi crescând spre o încheiere mai fericită.

M-am gândit că ar trebui să-i alin temerile.

— Ei te plac, să ştii. Mai ales Esme.

Probabil că Bella îşi dăduse seama de asta şi singură. S-a întors să privească peste umăr.

— Unde au dispărut?

— Ne-au oferit în mod foarte subtil puţină intimitate, bănuiesc.

— Da, ei mă plac, a gemut ea. Dar Rosalie şi Emmett...

Am clătinat din cap, nerăbdător.

— Nu-ţi face griji cu privire la Rosalie. Se dă ea pe brazdă.

A strâns din buze, sceptică.

— Şi Emmett?

— Ce-i drept, el crede că sunt nebun. Am râs o dată. Dar nu are nicio problemă cu tine. Încearcă să o convingă pe Rosalie.

Bella s-a bosumflat.

— Ce o supără pe ea?

Am tras aer în piept şi am expirat încet – trăgând de timp. Voiam să spun doar ce era absolut necesar şi într-o manieră cât mai puţin supărătoare.

— Rosalie se luptă cel mai mult cu... ceea ce suntem noi, i-am explicat. Este greu pentru ea ca cineva din afară să ştie adevărul. Şi este puţin geloasă.

— Rosalie e geloasă pe mine?

Arăta de parcă nu era sigură dacă glumesc sau nu. Am ridicat din umeri.

— Eşti om. Îşi doreşte să fie şi ea la fel.

— Aha! Revelaţia aceea a siderat-o un moment, dar apoi încruntătura s-a reîntors. Totuşi, chiar şi Jasper...

Senzaţia că totul era perfect natural şi firesc se disipase imediat ce Jasper încetase să se concentreze asupra noastră. Mi-am imaginat că ea îşi aducea aminte de prezentarea lui fără influenţa aceea şi vedea pentru prima dată stranietatea spaţiului larg lăsat de el.

— Este vina mea, de fapt. Ţi-am zis că el este cel mai recent care încearcă stilul nostru de viaţă. L-am avertizat să păstreze distanţa.

Spusesem cuvintele într-o manieră lejeră, însă după o secundă, Bella a tremurat.

— Esme şi Carlisle? a întrebat ea repede, de parcă voia să schimbe subiectul.

— Simt fericiţi să mă vadă fericit. De fapt, lui Esme nu i-ar păsa nici dacă ai avea trei ochi şi labe de gâscă. În tot acest timp a fost îngrijorată cu privire la mine, temându-se că îmi lipseşte ceva din structura mea esenţială, că eram prea tânăr când m-a schimbat Carlisle... Este în culmea fericirii. De fiecare dată când te ating, aproape se sufocă de satisfacţie.

Bella a strâns din buze.

— Alice pare foarte... entuziastă.

Am încercat să-mi păstrez calmul, dar am auzit şi eu nuanţa de gheaţă din răspunsul meu.

— Alice are propriul ei mod de a privi lucrurile.

Aspectul ei fusese tensionat pe mai tot parcursul discuţiei, însă brusc a zâmbit larg.

— Şi n-ai de gând să-mi explici asta, nu?

Bineînţeles că observase toate reacţiile mele ciudate la orice menţionare a lui Alice. Nu fusesem foarte subtil. Dar măcar acum zâmbea, încântată să mă prindă cu mâţa în sac. Eram sigur că habar nu avea *de ce* eram supărat pe Alice. Momentan îi era suficient să mă anunţe că *ea* ştia că îi ascund ceva. Nu am răspuns, dar nici nu am crezut că se aştepta la asta.

— Deci, ce-ţi spunea Carlisle mai devreme? a întrebat ea.

M-am încruntat.

— Ai observat asta, nu?

Ei bine, ştiam că trebuia să-i spun.

— Desigur.

M-am gândit la fiorul care o cuprinsese când îi explicasem despre Jasper... Detestam s-o alarmez din nou, însă de data asta *trebuia* să fie speriată.

— Voia să îmi dea nişte veşti, am recunoscut. Nu ştia dacă este ceva ce aş vrea să îţi spun şi ţie.

S-a îndreptat de spate, atentă.

— O să-mi spui?

— Trebuie, pentru că voi fi puţin... super-protector cu tine în următoarele zile – sau săptămâni – şi n-aş vrea să crezi că sunt în mod normal un tiran.

Răspunsul meu glumeţ nu a liniştit-o.

— Ce-i în neregulă? a insistat ea.

— Deocamdată nimic nu este în neregulă. Doar că Alice vede sosirea în curând a unor vizitatori. Ei ştiu că suntem aici şi simt curioşi.

A repetat cuvântul meu în şoaptă.

— Vizitatori?

— Da... bine, nu sunt ca noi, desigur – la obiceiurile de vânătoare mă refer. Probabil nu vor intra deloc în oraş, dar cu siguranţă nu am de gând să te scap din ochi până pleacă.

S-a cutremurat atât de tare, încât am simţit mişcarea în bancheta de sub noi.

— În sfârşit, o reacţie raţională! am murmurat.

M-am gândit la toate lucrurile îngrozitoare pe care le acceptase despre mine fără niciun tremur. Se părea că doar *alţi* vampiri erau îngrozitori.

— Începeam să cred că nu ai deloc spirit de autoconservare.

A ignorat remarca şi a început din nou să-mi privească mâinile ce-mi alunecau pe clape. După câteva secunde, a tras adânc aer în piept şi a expirat lent. Oare procesase atât de uşor un alt coşmar?

Aşa se părea. A examinat încăperea acum, răsucindu-şi

încet capul pe măsură ce-mi analiza casa. Îmi puteam imagina la ce se gândeşte.

— Nu este ceea ce te-ai aşteptat, nu? am ghicit.

A continuat să admire încăperea.

— Nu.

M-am întrebat ce o surprindea mai mult: culorile deschise, vastitatea spaţiului deschis, peretele din ferestre?

Totul era proiectat cu mare atenţie – de către Esme – ca să nu se simtă ca o fortăreaţă sau un azil.

Puteam intui ce şi-ar fi imaginat un om obişnuit.

— Nu sunt sicrie, nici cranii stivuite în colţuri. Nici nu cred că avem pânze de păianjen... ce dezamăgire trebuie să fie pentru tine.

Nu a reacţionat la încercarea mea de glumă.

— E atât de deschis... de spaţios.

— Este singurul loc în care nu trebuie să ne ascundem.

Cât timp fusesem concentrat asupra ei, melodia pe care o cântam se întorsese la rădăcini. Ajunsesem în cel mai negru moment – acela în care era imposibil de evitat adevărul evident: Bella era perfectă exact aşa cum era. Orice interferenţă din partea lumii mele era o tragedie.

Era prea târziu să mai salvez cântecul. L-am lăsat să se termine ca mai înainte, cu deziluzia aceea.

Uneori era prea uşor să cred că Bella şi cu mine ne potriveam. În momentele în care mă lăsam condus de instinct şi totul venea atât de firesc... puteam să cred asta. Dar când analizam totul din punct de vedere logic, fără să permit emoţiilor să-mi afecteze raţiunea, era evident că nu puteam decât s-o rănesc.

— Mulţumesc, a şoptit ea.

Ochii îi înotau în lacrimi. M-am uitat la ea şi şi-a trecut repede degetele pe sub ochi, ştergându-i.

Era a doua oară când o vedeam plângând. Prima dată o rănisem. Nu intenţionat, dar în orice caz, sugerând că nu puteam fi niciodată împreună, îi provocasem suferinţă.

Acum plângea pentru că muzica pe care o creasem pentru ea o emoţionase. Lacrimi provocate de plăcere. M-am întrebat cât de mult înţelesese din limbajul acesta

nerostit.

O lacrimă încă îi sclipea în colţul ochiului stâng, scânteind în lumina din încăpere. O picătură minusculă şi transparentă din Bella, un diamant efemer. Acţionând dintr-un instinct straniu, m-am întins şi am prins-o pe vârful degetului. Era rotundă pe pielea mea şi strălucea. Am dus iute degetul la gură şi am gustat lacrima, absorbind această particulă minusculă din ea.

Carlisle petrecuse mulţi ani încercând să ne înţeleagă anatomia nemuritoare. Era o sarcină dificilă, bazată mai mult pe presupuneri şi observaţii. Cadavrele vampirilor nu erau disponibile pentru studiu.

Cea mai bună interpretare a lui despre sistemele noastre interne era că interiorul ne era cumva poros, la nivel microscopic. Deşi puteam înghiţi orice, numai sângele era acceptat de corpurile noastre. Sângele acela era absorbit de muşchii noştri şi se transforma în combustibil. Când combustibilul se epuiza, setea ni se intensifica pentru a reface stocul. Nimic în afară de sânge nu părea să se mişte prin noi.

Am înghiţit lacrima Bellei. Poate că nu avea să-mi părăsească organismul niciodată. După ce Bella avea să plece, după ce vor fi trecut toţi anii de singurătate, poate că voi avea mereu părticica aceea din ea înăuntrul meu.

M-a privit curioasă, dar nu aveam niciun mod raţional de a explica. De aceea m-am întors la curiozitatea ei anterioară.

— Vrei să vezi restul casei? i-am propus.

— Niciun sicriu? a verificat ea.

Am râs şi m-am ridicat, trăgând-o de pe bancheta pianului.

— Niciun sicriu.

Am condus-o pe scară spre etajul întâi. Văzuse cea mai mare parte din parter, cu excepţia bucătăriei nefolosite şi a sufrageriei, care nu erau vizibile dinspre uşa de la intrare. În timp ce urcam, interesul ei era evident. A studiat totul – balustrada, duşumelele din lemn deschis la culoare, lambriurile ce mărgineau coridorul. Parcă se pregătea pentru

un examen. Am numit fiecare ocupant al fiecărei camere pe măsură ce treceam pe lângă ele, iar ea a încuviinţat la fiecare nume, gata pentru examen.

Eram pe punctul de a coti ca să urcăm următorul şir de trepte, când Bella s-a oprit brusc. M-am uitat să văd la ce se uita atât de amuzată. Aha!

— Poţi să râzi, am spus. *Este* ironic cumva.

N-a râs. A întins mâna de parcă ar fi vrut să pipăie crucea groasă din stejar care atârna acolo, neagră şi sumbră pe fundalul lemnului mai deschis la culoare din spatele ei, dar nu a atins-o.

— Trebuie să fie foarte veche, a murmurat Bella.

Am strâns din umeri.

— De la începutul anilor 1630, mai mult sau mai puţin.

Ea s-a uitat lung la mine, cu capul lăsat într-o parte.

— De ce o ţineţi aici?

— Din nostalgie. A aparţinut tatălui lui Carlisle.

— Colecţiona antichităţi? a sugerat ea pe un ton care suna de parcă ştia deja că răspunsul este altul.

— Nu, am răspuns. A sculptat-o chiar el. Era agăţată deasupra amvonului din vicariatul în care predica.

Bella s-a uitat din nou la cruce, cu o privire intensă. A rămas atât de mult timp nemişcată, încât am început iarăşi să mă neliniştesc.»

— Te simţi bine? am murmurat.

— Ce vârstă are Carlisle? a replicat ea.

Am oftat, încercând să-mi calmez vechea panică. Oare povestea asta avea să fie picătura care să umple paharul? Am analizat fiecare muşchi mititel care i se mişca pe faţă când am răspuns.

— Tocmai şi-a sărbătorit a trei sute şaizeci şi doua aniversare.

Sau pe acolo. Alesese o zi de dragul lui Esme, dar era doar o estimare.

— Carlisle s-a născut la Londra, am continuat, prin anul 1640 crede el. Timpul nu era la fel de bine consemnat pe atunci, cel puţin pentru oamenii de rând. A fost chiar înainte de regimul lui Cromwell, totuşi. Era singurul fiu al

unui pastor anglican. Mama i-a murit la naştere. Tatăl era un individ intolerant. Când protestanţii au venit la putere, i-a persecutat cu entuziasm pe romano-catolici şi pe cei de alte religii. Credea, de asemenea, foarte puternic în realitatea răului. Conducea vânători de vrăjitoare, vârcolaci... şi vampiri.

Bella păstrase o atenţie cuvenită, aproape parcă se distanţa de acele fapte, dar când am rostit cuvântul „vampiri”, umerii i s-au încordat şi şi-a ţinut respiraţia o secundă în plus.

— Ardeau pe rug o mulţime de nevinovaţi – bineînţeles că creaturile reale pe care le căuta el nu erau atât de uşor de prins.

Amintirile astea încă îl bântuiau pe Carlisle – oamenii nevinovaţi pe care îi omorâse tatăl lui. Şi mai presus de toate, crimele acelea în care fusese implicat şi el, fără să vrea. Eram bucuros, de dragul lui, că amintirile deveneau tot mai înceţoşate odată cu trecerea timpului.

Ştiam poveştile lui Carlisle despre anii lui ca om la fel de bine cum le ştiam pe ale mele. Când am descris ghinionul lui de a da peste un clan londonez vechi, m-am întrebat dacă toate astea sunau adevărate pentru Bella. Era o istorie ire- levantă, petrecută într-o ţară pe care n-o văzuse niciodată, separată de propria ei existenţă prin atât de mulţi ani, încât nu avea niciun context pentru ea.

Însă a părut fermecată când i-am descris atacul care îl infectase pe Carlisle şi îi omorâse tovarăşii, lăsând la o parte detalii pe care preferam să nu le subliniez. Când vampirul, mânat de sete, se întorsese şi îşi atacase urmăritorii, îl muşcase pe Carlisle doar de două ori cu dinţii săi acoperiţi de venin: o dată pe palma mâinii întinse spre el şi o dată pe biceps. Fusese un meleu, vampirul se străduise să doboare patru bărbaţi înainte ca restul gloatei să ajungă prea aproape. După aceea, Carlisle se gândise că probabil vampirul sperase să bea sângele tuturor, dar până la urmă alesese autoconservarea în detrimentul unei mese mai generoase, apucându-i doar pe cei pe care îi putuse căra în timp ce fugea. Nu era autoconservare în faţa

gloatei, desigur. Acei cincizeci de bărbaţi cu armele lor rudimentare nu erau mai periculoşi pentru el decât un caleidoscop cu fluturi. Insă clanul Voituri se afla la o mie cinci sute de kilometri distanţă. Legile lor erau deja în vigoare de un mileniu şi ordinul lor ca toţi nemuritorii să exercite discreţie în beneficiul tuturor era universal acceptat. Povestea unui vampir văzut în Londra, atestată de cincizeci de martori cu cadavrele golite de sânge ca dovadă, nu ar fi fost bine primită în Volterra.

Natura rănilor lui Carlisle a fost nefericită. Rana de la mână era departe de vasele de sânge importante, iar tăietura de la braţ îi ratase atât artera brahială, cât şi vena bazilică. Asta a însemnat o răspândire mai lentă a veninului şi o perioadă de tranziţie mai lungă. Având în vedere că transformarea din muritor în nemuritor era cel mai dureros lucru pe care îl trăise oricare dintre noi vreodată, o variantă prelungită a ei n-a fost deloc ideală, eufemistic vorbind.

Cunoscusem şi eu durerea aceleiaşi variante prelungite. Carlisle fusese... nesigur când hotărâse să mă transforme în primul lui tovarăş. Petrecuse destul de mult timp cu alţi vampiri, mai experimentaţi – inclusiv cu Voituri – şi ştia că o muşcătură mai bine plasată va duce la o transformare mai rapidă. Cu toate astea, nu mai găsise un vampir *la fel* ca el. Toţi ceilalţi erau obsedaţi de sânge şi de putere. Nimeni altul nu mai tânjea după o viaţă mai blândă, mai familistă, aşa cum tânjea el. S-a întrebat dacă nu cumva transformarea lui lentă şi punctele slabe de pătrundere a infecţiei fuseseră responsabile pentru asta. Aşa că atunci când şi-a creat primul fiu, a ales să-şi imite propriile răni. Întotdeauna a regretat asta, mai ales când a aflat ulterior că metoda de transformare nu avea, în realitate, nicio influenţă asupra personalităţii şi dorinţelor noului nemuritor.

Nu avusese timp să mai experimenteze, când o găsise pe Esme. Ea era mai aproape de moarte decât fusesem eu. Ca s-o salveze, fusese imperativ să-i introducă în organism cât mai mult venin şi cât mai aproape de inimă. Aşadar, un efort mai frenetic decât fusese în cazul meu – şi cu toate

astea, Esme era cea mai blândă dintre noi toţi.

Iar Carlisle era cel mai puternic. I-am spus Bellei tot ce am putut despre transformarea lui extraordinar de disciplinată. Mi-am dat seama că lăsam la o parte detalii pe care poate n-ar fi trebuit să le las, dar n-am vrut să insist pe durerile sfâşietoare ale lui Carlisle. Poate că ar fi fost un moment bun să le descriu, având în vedere curiozitatea ei evidentă despre întregul proces. Poate că asta ar fi împiedicat-o să vrea să afle mai mult.

— Apoi s-a terminat, i-am explicat, şi a înţeles ce devenise.

În tot acest timp, pierdut în propriile mele gânduri în timp ce relatam povestea aceea atât de familiară, îi observasem reacţiile. În cea mai mare parte şi-a menţinut aceeaşi expresie pe faţă. Cred că intenţionase să pară atentă şi interesată, complet lipsită de reacţii emoţionale inutile, totuşi, era prea încordată pentru ca atitudinea ei să pară credibilă. Curiozitatea îi era reală, dar eu voiam să ştiu ce credea cu adevărat, nu ce voia ca eu să cred că gândeşte.

— Cum te simţi? am întrebat-o.

— Sunt bine, a răspuns ea automat.

Masca însă îi alunecase puţin. I-am citit totuşi pe chip dorinţa de a afla mai multe. Deci povestea asta nu fusese suficientă ca s-o sperie de tot.

— Îmi imaginez că mai ai câteva întrebări pentru mine.

A zâmbit larg, complet stăpână pe sine, părând neînfricată.

— Câteva.

I-am zâmbit şi eu.

— Atunci vino. O să îţi arăt.

Capitolul 20

Carlisle

Ne-am întors pe coridor spre biroul lui Carlisle. M-am

oprit la uşă, aşteptându-i invitaţia.

— Intraţi, a spus Carlisle.

Am condus-o înăuntru şi am privit-o cum examinează încăperea. Era mai întunecoasă decât restul casei. Lemnul negru de mahon îi amintea de casa copilăriei lui. Bella şi-a trecut ochii peste şirurile nesfârşite de cărţi. O cunoşteam suficient de bine ca să ştiu că vederea atâtor cărţi într-o singură cameră era un fel de vis al ei.

Carlisle a pus semn la pagina unde rămăsese şi apoi s-a ridicat să ne întâmpine.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat.

Bineînţeles, auzise conversaţia noastră de pe coridor şi ştia că veniserăm să aflăm continuarea. Nu îl deranja că îi împărtăşisem povestea. Nu părea surprins că îi povesteam totul.

— Voiam să îi arăt Bellei câte ceva din istoria noastră. Bine, istoria ta de fapt.

— N-am vrut să deranjăm, a spus Bella încet.

— Nu este niciun deranj, a asigurat-o Carlisle. De unde ai de gând să începi?

— De la Căruţaş, i-am spus eu.

Am pus o mână pe umărul Bellei şi am întors-o cu blândeţe cu faţa spre peretele din spatele nostru. I-am auzit ritmul cardiac reacţionând la atingerea mea, şi apoi râsul aproape silenţios al lui Carlisle la reacţia ei.

Interesant, a gândit el.

Am privit-o pe Bella făcând ochii mari când a văzut expoziţia de tablouri de pe peretele lui Carlisle. Îmi puteam imagina cum putea dezorienta pe cineva care o vedea pentru prima dată. Erau şaptezeci şi trei de lucrări, de diferite dimensiuni, tehnici şi culori, înghesuite laolaltă ca un puzzle cât peretele format doar din piese dreptunghiulare. Nu reuşea să-şi oprească privirea undeva.

Am luat-o de mână şi am condus-o către început. Carlisle a venit după noi. La fel ca pe pagina unei cărţi, povestea începea în partea stângă sus. Nu era ceva extravagant, ci o lucrare monocromatică ce semăna cu o hartă. De fapt, chiar *era* o bucată dintr-o hartă, pictată

manual de un cartograf amator, unul dintre puţinele originale ce supravieţuiseră secolelor.

Bella s-a încruntat.

— Londra în anii 1650, i-am explicat eu.

— Londra tinereţii mele, a adăugat Carlisle de la câţiva paşi în spatele nostru.

Bella a tresărit, surprinsă de apropierea lui. Bineînţeles că nu ar fi avut cum să-i audă mişcările. I-am strâns uşor mâna, încercând s-o liniştesc. Casa era un loc straniu pentru ea, dar nimic nu avea s-o rănească aici.

— Vrei să spui tu povestea? l-am întrebat eu, şi Bella s-a întors să vadă ce va răspunde.

— Îmi pare rău, mi-aş fi dorit să pot.

I-a zâmbit Bellei, apoi a vorbit tare ca să-l audă şi ea.

— Aş vrea, dar sunt puţin în întârziere. Au sunat de la spital de dimineaţă – doctorul Snow este bolnav şi şi-a luat o zi liberă. Şi în plus – m-a privit – ştii povestea la fel de bine ca şi mine.

L-a zâmbit Bellei cu căldură şi a ieşit. După ce a plecat, ea s-a întors să examineze din nou micuţa pictură.

— Ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat. Când şi-a dat seama ce i se întâmplase?

Din reflex, m-am uitat la o pictură mai mare, aşezată un rând mai jos, pe altă coloană. Nu era o imagine veselă: un peisaj mohorât, părăsit, cu cerul ascuns de nori negri, culori ce păreau să sugereze că soarele nu va mai reveni niciodată. Carlisle văzuse acest tablou prin fereastra unui castel mic din Scoţia. Îi amintea atât de perfect de viaţa lui în cel mai întunecat punct, încât îşi dorise să-l păstreze, chiar dacă amintirea aceea veche era dureroasă. Pentru el, existenţa acestui peisaj sumbru însemna că cineva înţelesese cândva ce trăise el.

— Când şi-a dat seama ce devenise, s-a răzvrătit. A încercat să se autodistrugă. Dar asta nu-i ceva aşa de uşor de făcut.

— Cum? a rostit ea şocată.

Mi-am menţinut privirea aţintită pe pustietatea evocată de pictura aceea în timp ce îi descriam încercările de

sinucidere ale lui Carlisle.

— A sărit de la înălţimi mari. A încercat să se înece în ocean... dar era tânăr în noua lui viaţă şi deci, foarte puternic. Este uimitor cum rezista... să nu se hrănească – am aruncat o privire furiş spre ea, dar se uita la pictură – când încă era atât de tânăr. Instinctul este mai puternic atunci, depăşeşte totul. Dar îi era atât de scârbă de sine însuşi, încât a avut puterea să încerce să se sinucidă prin înfometare.

— Se poate aşa ceva? a şoptit ea.

— Nu, există foarte puţine feluri prin care putem fi omorâţi.

A deschis gura ca să pună o întrebare evidentă, dar am vorbit repede ca să-i distrag atenţia.

— Aşa că a devenit foarte flămând şi în cele din urmă slăbit. S-a ţinut cât de departe a putut de populaţia umană, înţelegând că şi voinţa lui îşi pierdea intensitatea. Luni de zile a rătăcit nopţile, căutând locurile cele mai singuratice, fiind în continuare dezgustat de sine...

I-am descris noaptea în care găsise altă metodă de a trăi, compromisul cu sângele animal şi revenirea la capacitatea de a fi o fiinţă raţională. Apoi traversarea spre continent...

— A *înotat* până în Franţa? m-a întrerupt ea, neîncrezătoare.

— Oamenii traversează Canalul înot tot timpul, i-am reamintit.

— Presupun că aşa-i. Doar că sima amuzant în context. Continuă.

— Este uşor pentru noi să înotăm...

— Totul e uşor pentru *voi,* s-a plâns ea.

I-am zâmbit, aşteptând să mă asigur că terminase. S-a încruntat.

— Nu te mai întrerup, promit.

Am zâmbit şi mai larg, ştiind care va fi reacţia ei la următoarea afirmaţie.

— Pentru că, practic, noi nu avem nevoie să respirăm.

— Voi...

Am râs şi i-am dus un deget la buze.

Nu, nu, ai promis. Vrei să auzi povestea, sau nu?

Buzele i s-au mişcat sub atingerea mea.

— Nu poţi să-mi spui nişte lucruri de genul ăsta şi apoi să te aştepţi să tac, a mormăit sub degetul meu.

Mi-am lăsat mâna să coboare până la scobitura gâtului ei.

— Nu trebuie *să respiraţi?*

Am ridicat din umeri.

— Nu, nu este nevoie. E doar un obicei.

— Cât timp puteţi rezista fără să... *respiraţi?*

— Oricât, presupun. Nu ştiu. Cel mai mult stătusem fără aer câteva zile, toate petrecute sub apă. Devine un pic cam incomod... să nu ai simţul mirosului.

— Un pic cam incomod, a îngânat ea cu o voce slabă, aproape în şoaptă.

Avea sprâncenele apropiate, ochii îngustaţi şi umerii rigizi. Schimbul de replici, pe care îl găsisem amuzant cu o clipă în urmă, a devenit brusc lipsit de amuzament.

Eram foarte diferiţi. Deşi cândva aparţinuserăm aceleiaşi specii, acum mai aveam în comun doar câteva trăsături superficiale. Probabil că, în cele din urmă, ea avea să simtă greutatea acelor deosebiri, distanţa dintre noi. Mi-am ridicat mâna de la gâtul ei şi am lăsat-o pe lângă corp. Atingerea mea străină nu făcea decât să scoată în evidenţă distanţa dintre noi.

M-am uitat lung la expresia ei tulburată, aşteptând să văd dacă rostisem acum adevărul acela care avea să fie picătura ce umple paharul. După câteva secunde lungi, stresul din trăsături i s-a şters. M-a fixat cu privirea şi am remarcat că avea o expresie neliniştită.

S-a întins fără să ezite şi şi-a pus degetele pe obrazul meu.

— S-a întâmplat ceva?

Din nou îngrijorarea pentru mine. Deci se părea că picătura ce umplea paharul nu se vărsase acum.

— Tot aştept să se întâmple.

A părut nedumerită.

— Ce să se întâmple?

Am tras aer în piept.

— Ştiu că la un moment dat ceea ce îţi spun sau ceea ce vezi va fi prea mult. Şi apoi vei fugi de mine ţipând. Am încercat să-i zâmbesc, dar nu mi-a ieşit prea bine. Nu te voi opri. Vreau să se întâmple asta, pentru că vreau să fii în siguranţă. Şi totuşi, vreau să fiu cu tine. Cele două dorinţe sunt imposibil de împăcat...

Bella şi-a îndreptat umerii şi a ridicat bărbia.

— Nu fug nicăieri, a promis.

A trebuit să zâmbesc văzându-i postura curajoasă.

— Asta rămâne de văzut.

— Hai continuă..., a insistat ea, încruntându-se puţin la răspunsul meu plin de dubii. Carlisle a înotat spre Franţa.

I-am mai evaluat dispoziţia o secundă, apoi m-am întors spre galerie. De data asta i-am arătat cea mai ostentativă pictură dintre toate, cea mai strălucitoare şi mai extravagantă. Trebuia să fie reprezentarea unei judecăţi finale, dar jumătate dintre personaje păreau implicate într-un soi de orgie, iar cealaltă jumătate într-o luptă violentă şi sângeroasă. Numai judecătorii, suspendaţi deasupra măcelului, în balcoane de marmură, erau senini.

Pe aceasta o primise cadou. Nu era ceva ce Carlisle şi-ar fi ales singur. Insă atunci când Volturii insistaseră să-l ia ca suvenir al timpurilor petrecute împreună, nu putuse să refuze.

Avea o oarecare afecţiune pentru piesa aceea vulgară – şi pentru conducătorii vampiri zugrăviţi în ea –, aşa că o ţinea la un loc cu preferatele lui. La urma urmei, Volturii fuseseră buni cu el în multe feluri. Şi lui Esme îi plăcea portretul micuţ al lui Carlisle ascuns în mijlocul dezastrului.

În timp ce îi relatam primii ani ai lui Carlisle în Europa, Bella se uita atentă la tablou, încercând să înţeleagă ceva din toate siluetele şi culorile învolburate. Mi-am dat seama că nu mai vorbeam pe un ton la fel de relaxat. Îmi venea greu să mă gândesc la efortul lui Carlisle de a-şi domoli instinctele, de a deveni o binecuvântare pentru omenire, şi nu un parazit, fără să simt din nou admiraţia pe care o

merita tot acest parcurs al său.

Întotdeauna îi invidiasem controlul perfect, dar, în acelaşi timp, crezusem că mi-ar fi fost imposibil să-l reproduc. Acum am înţeles că alesesem calea cea mai comodă, calea unei rezistenţe superficiale, admirându-l foarte mult, dar nedepunând suficient efort ca să ajung *ca el.* Cursul acesta rapid de autocontrol pe care mi-l preda Bella ar fi fost mai puţin riscant dacă m-aş fi străduit să mă îmbunătăţesc în ultimele şapte decenii.

Bella mă privea lung acum. Am atins uşor cu degetul scena relevantă din faţa noastră ca să readuc atenţia la poveste.

— Studia în Italia când i-a descoperit pe ceilalţi acolo. Erau mult mai civilizaţi şi mai educaţi decât scursurile din canalizarea Londrei.

Ea s-a concentrat pe scena indicată şi apoi a râs brusc, un pic şocată. Îl recunoscuse pe Carlisle, în ciuda mantiei în care era înfăţişat.

— Solimena a fost inspirat în mare parte de prietenii lui Carlisle. I-a reprezentat adesea ca pe nişte zei. Aro, Marcus, Caius. Am gesticulat spre ei în timp ce le spuneam numele. Protectorii nocturni ai artei.

Bella a ezitat cu degetul deasupra pânzei.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Sunt încă acolo. Aşa cum au fost de cine ştie câte milenii. Carlisle a stat cu ei doar o perioadă scurtă, câteva zeci de ani. Le-a admirat foarte mult civilizaţia şi rafinamentul, dar ei insistau să îi schimbe aversiunea faţă de „sursa lui naturală de hrană” cum o numeau. Au încercat să-l convingă, iar el a încercat, de asemenea, să-i convingă, fără rezultat. Atunci Carlisle a decis să încerce Lumea Nouă. Visa să găsească pe alţii la fel ca el. Înţelegi, era foarte singur.

Am trecut repede peste următoarele decenii, când Carlisle se luptase cu izolarea şi începuse în sfârşit să-şi găsească un drum. Povestea a devenit mai personală şi repetitivă. Auzise o partea din ea şi înainte: cum Carlisle mă găsise pe patul de moarte şi luase decizia care îmi

schimbase destinul. Şi acum, decizia aceea afecta şi destinul Bellei.

— Şi aşa am ajuns de unde am plecat, am concluzionat.

— De atunci ai stat mereu cu Carlisle? a întrebat ea.

— Aproape mereu.

L-am pus mâna pe talie şi am condus-o afară din biroul lui Carlisle, dorindu-mi să o pot conduce şi departe de şirul acesta de idei. Ştiam însă că nu avea să-l abandoneze. Şi desigur...

— Aproape?

Am oftat, fără tragere de inimă. Totuşi, sinceritatea trebuia să fie mai presus de ruşine.

— Păi, am mărturisit, am avut o criză de rebeliune tipic adolescentină... cam la zece ani după ce am fost născut, creat, cum vrei să-i spui. Nu eram de acord cu viaţa lui de abstinenţă şi îl uram pentru că-mi înfrâna apetitul. Aşa că am plecat de capul meu o perioadă.

— Serios?

Intonaţia ei nu era cea la care mă aşteptasem. În loc să fie dezgustată, părea mai degrabă dornică să afle mai multe. Asta nu se potrivea cu reacţia ei din poiană, când păruse surprinsă că eram vinovat de crimă, de parcă nu-i trecuse niciodată prin cap aşa ceva. Poate că se obişnuise cu ideea.

Am început să urcăm scara. Acum părea indiferentă la împrejurimi, se uita doar la mine.

— Nu îţi este scârbă? am întrebat-o.

S-a gândit la asta o jumătate de secundă.

— Nu.

Răspunsul ei m-a deranjat puţin.

— De ce nu? am insistat.

— Presupun că... sună rezonabil?

A terminat propoziţia cu o notă mai înaltă, ca o întrebare.

Rezonabil. Am râs, cu un sunet cam aspru.

Dar în loc să-i povestesc toate modurile prin care nu era nici rezonabil, nici scuzabil, m-am trezit luându-mi apărarea.

— Din clipa noii mele naşteri, am avut avantajul de a cunoaşte tot ce gândeau cei din jurul meu, fie oameni, fie ne-oameni. De aceea mi-a luat zece ani să îl înfrunt pe Carlisle... i-am citit sinceritatea absolută, am înţeles exact de ce trăia aşa cum trăia.

M-am întrebat dacă aş fi ales vreodată calea greşită, dacă nu aş fi întâlnit-o pe Siobhan şi pe alţii ca ea. Dacă n-aş fi aflat că toate celelalte creaturi similare nouă – încă nu dăduserăm peste Tanya şi peste surorile ei – credeau că stilul de viaţă al lui Carlisle era ridicol. Dacă l-aş fi cunoscut doar pe Carlisle şi n-aş fi descoperit niciodată un alt cod de conduită, cred că aş fi rămas. Îmi era ruşine că mă lăsasem influenţat de alţii care nu erau nici pe departe egalii lui. Dar le invidiasem libertatea. Şi am crezut că eu voi fi capabil să mă ridic deasupra abisului moral în care se scufundau ei. Pentru că eram *special.* Am clătinat din cap faţă de aroganţa aceea.

— Mi-au trebuit numai câţiva ani să mă întorc la el şi să reîncep să trăiesc după viziunea sa. Am crezut că voi fi scutit de... deprimarea... ce însoţeşte o conştiinţă. Pentru că ştiam gândurile prăzii mele, puteam să-i evit pe cei buni şi să-i urmăresc doar pe cei răi. Dacă mă luam după un criminal pe o alee întunecată unde hărţuia o tânără... dacă o salvam, cu siguranţă că nu eram aşa de îngrozitor.

Salvasem multi oameni în felul acesta, însă niciodată nu mi se păruse că reuşisem să înclin balanţa. O mulţime de chipuri mi-au trecut prin amintire, vinovăţii pe care îi executasem şi nevinovăţii pe care îi salvasem.

O fată dăinuia – atât vinovată, cât şi inocentă.

Septembrie 1930. Fusese un an foarte prost. Oamenii se chinuiau peste tot să supravieţuiască după falimente, secete şi furtuni de praf. Fermieri dezrădăcinaţi şi familiile lor aglomerau oraşele deja ticsite. La acel moment, m-am întrebat dacă nu cumva disperarea generalizată şi groaza din minţile celor din jur nu contribuiseră la melancolia care începuse să mă afecteze, dar chiar şi atunci cred că ştiam că depresia mi se datora doar propriilor alegeri.

Treceam prin Milwaukee, aşa cum trecusem prin

Chicago, Philadelphia, Detroit, Columbus, Indianapolis, Minneapolis, Montreal, Toronto, oraş după oraş, şi apoi mă întorceam, iar şi iar, cu adevărat nomad pentru prima dată în viaţa mea. Niciodată nu coboram prea mult înspre sud – mă feream să vânez pe lângă pepiniera aceea de armate de nou-născuţi de coşmar – nici prea departe spre est, pentru că îl evitam şi pe Carlisle, dar nu din instinct de autoconservare în cazul lui, ci mai degrabă de ruşine. Nu rămâneam nicicând mai mult de câteva zile într-un singur loc, nu interacţionam nicicând cu oamenii pe care nu-i vânam. După mai bine de patru ani, devenise foarte simplu să localizez minţile pe care le căutam. Ştiam unde aveam şanse mai mari să-i găsesc şi când erau de obicei activi. Era tulburător cât de uşor era să identific victimele ideale. Erau atât de multe.

Poate că şi asta făcea parte din melancolie.

Minţile pe care le căutam erau, de obicei, lipsite complet de orice fel de milă – sau de orice alte emoţii în afară de lăcomie şi dorinţă. Aveau o răceală şi o concentrare care ieşea în evidenţă faţă de minţile normale, mai puţin periculoase, din jurul lor. Desigur, celor mai multe le luase ceva timp să ajungă în punctul acesta, unde se vedeau mai întâi ca prădători şi apoi ca orice altceva. Aşa că existase întotdeauna un şir de victime pe care întârziasem să le salvez. Puteam s-o salvez doar pe următoarea.

Scanând după asemenea minţi, reuşeam în majoritatea cazurilor să ignor orice era mai uman. Dar în seara aceea în Milwaukee, când mă mişcăm silenţios prin întuneric – la pas lejer când erau martori şi în fugă când nu erau –, mi-a atras atenţia o minte diferită.

Era un tânăr, sărac, care locuia în mahalalele de la periferia cartierului industrial. Se afla într-o stare de disperare mentală care mi-a străpuns conştiinţa, deşi disperarea nu era o emoţie neobişnuită în vremurile acelea. Însă, spre deosebire de ceilalţi care se temeau de foame, evacuare, frig, boală – dorinţe în atâtea forme –, acest om se temea de sine însuşi.

Nu pot. Nu pot. Nu pot face asta. Nu pot. Nu pot. Era ca

o mantra în capul lui, repetată la nesfârşit. Nu se transforma niciodată într-o decizie mai fermă, nu devenea niciodată *N-o voi face.* Se gândea că nu poate, dar în tot acest timp plănuia.

El nu făcuse nimic... încă. Doar îşi imaginase ce voia să facă. Doar o privise pe fata din casa de pe străduţă, nu vorbise niciodată cu ea.

Am fost puţin consternat. Niciodată nu condamnasem la moarte pe cineva care avea mâinile curate. Părea totuşi destul de probabil că bărbatul acela nu avea să rămână prea mult timp cu mâinile curate. Şi fata din mintea lui era doar o copiliţă.

Nesigur, am decis să aştept. Poate că avea să-şi înfrângă ispita.

Mă îndoiam. Studiul meu recent asupra celor mai josnice apucături omeneşti îmi lăsase puţin loc de optimism.

La capătul străduţei unde locuia, acolo unde clădirile se înclinau precar una spre alta, se afla o casă îngustă cu acoperişul recent prăbuşit. Nimeni nu putea ajunge la etaj în siguranţă, aşa că m-am ascuns acolo, nemişcat, şi l-am ascultat câteva zile. Examinând gândurile oamenilor înghesuiţi în clădirile dărăpănate, nu a durat mult să găsesc faţa slăbuţă a copilei într-un şir diferit, mai sănătos de gânduri. Am găsit camera în care locuia cu mama şi cu doi fraţi mai mari şi am privit-o pe tot parcursul zilei. Asta era uşor. Avea doar cinci sau şase ani, aşa că nu se aventura prea departe. Mama ei o chema de fiecare dată când dispărea din raza ei vizuală. Se numea Betty.

Şi bărbatul o urmărea, atunci când nu cutreiera străzile să caute de lucru cu ziua. Dar când era lumină afară, se ţinea la distanţă de ea. Numai noaptea se oprea sub fereastra ei, ascunzându-se în întuneric, cât timp ardea o singură lumânare în camera familiei. Şi-a notat ora la care se stingea lumânarea. A identificat amplasamentul patului copilei – o simplă saltea umplută cu ziare sub geamul deschis. Noaptea era răcoare, însă mirosurile din casa aglomerată erau neplăcute. Toată lumea ţinea geamurile deschise.

Nu pot s-o fac. Nu pot. Nu pot. Mantra lui continua, dar a început să se pregătească. O bucată de frânghie pe care o găsise într-un canal. Nişte cârpe, culese de pe o sârmă de rufe în timpul supravegherii sale nocturne, pe care să le folosească drept căluş. Ca o ironie a sorţii, a ales aceeaşi casă dărăpănată în care mă ascunsesem şi eu ca să-şi dosească lucrurile. Sub scara prăbuşită era un spaţiu cavernos unde plănuia să aducă fetiţa.

Am continuat să aştept, nedorind să pedepsesc pe cineva până nu eram sigur că va comite crima.

Cea mai grea parte, aceea cu care se lupta cel mai mult, era că ştia că trebuia s-o ucidă după aceea. Partea asta nu-i făcea plăcere şi nu voia să se gândească *cum* o va face. A depăşit totuşi şi slăbiciunea aceea. A mai durat o săptămână.

Până la acel moment, mi se făcuse destul de sete şi mă plictisisem de repetiţiile din mintea lui. Ştiam însă că nu-mi pot justifica propriile crime decât dacă acţionez conform regulilor pe care mi le stabilisem singur. Să-i pedepsesc doar pe cei vinovaţi, doar pe cei care aveau să-i rănească grav pe alţii dacă i-aş fi cruţat.

În mod straniu, am fost dezamăgit în noaptea când a venit după frânghie şi după cârpe. În ciuda evidenţei, sperasem că va rămâne nevinovat.

L-am urmărit până la fereastra deschisă unde dormea fetiţa. Nu m-a auzit în spatele lui, nu m-ar fi văzut ascuns în umbre dacă s-ar fi întors. Incantaţia din mintea lui se încheiase. Îşi dăduse seama că *putea.* Putea face asta.

Am aşteptat până s-a întins prin fereastră, până când degetele i-au atins braţul, căutând de unde s-o apuce...

L-am înşfăcat de gât şi am sărit pe acoperiş, trei etaje mai sus, unde am aterizat cu o bufnitură abia auzită.

Desigur că a fost îngrozit de degetele reci ca gheaţa care îi strângeau gâtul, era derutat de zborul neaşteptat prin văzduh, nedumerit de ceea ce se întâmpla. Dar când l-am întors cu faţa spre mine, cumva a înţeles. Nu a văzut un om când s-a uitat la mine. Mi-a văzut ochii negri şi goi, pielea albă ca moartea şi a văzut *judecata.* Deşi nu ghicise

nici măcar pe aproape ceea ce eram, intuise perfect ce se întâmplase.

Şi-a dat seama că salvasem copila din mâinile lui şi era uşurat. Nu îndârjit precum ceilalţi, nu rece şi sigur.

N-am facut-o, a gândit el când m-am repezit asupra lui. Cuvintele acelea nu erau o apărare. Era bucuros că fusese oprit.

El fusese singura mea victimă teoretic nevinovată, cel care nu mai trăise ca să ajungă monstru. Faptul că-i curmasem drumul spre ticăloşie fusese un lucru bun, singurul lucru ce se putea face.

Când mă gândeam la toate victimele mele, la toţi cei pe care îi executasem, nu regretam moartea cuiva anume. Lumea era un loc mai bun în absenţa lor. Dar cumva asta nu conta.

Şi, în cele din urmă, sângele era doar sânge. Îmi potolea setea pentru câteva zile sau săptămâni, şi asta era tot. Deşi simţeam plăcere fizică, era prea viciată de durerea din minte. Oricât de încăpăţânat eram, nu puteam să evit adevărul. Eram mai fericit fără sânge omenesc.

Suma totală a morţilor a devenit prea mult pentru mine. Câteva luni mai târziu am renunţat la cruciada mea egoistă şi am renunţat să mai încerc să dau o semnificaţie crimelor mele.

— Dar odată cu trecerea timpului, am continuat, întrebându-mă cât intuise Bella din ceea ce nu rostisem cu voce tare, începusem să văd monstrul în ochii mei. Nu puteam să scap de datoria atâtor vieţi umane răpite, indiferent cum o justificam. Aşa că m-am întors la Carlisle şi la Esme. M-au primit ca pe fiul rătăcitor. Era mai mult decât meritam. Mi-am amintit braţele lor în jurul meu, am rememorat bucuria din minţile lor când m-am întors.

Felul în care Bella mă privea acum era mai mult decât meritam. Am presupus că argumentele mele o convinseseră, oricât de slabe îmi sunaseră mie în urechi. Dar probabil că era obişnuită deja să îmi caute scuze. Nu-mi puteam imagina cum altfel ar fi suportat să fie în preajma mea.

Ajunseserăm la ultima uşă de pe coridor.

— Camera mea, am informat-o când am deschis uşa.

Reacţia ei a fost cea aşteptată. A cercetat fiecare bucăţică. A analizat priveliştea înspre râu, abundenţa de rafturi pentru muzica mea, sistemul stereo, lipsa mobilierului tradiţional, trecând cu privirea de la una la alta. M-am întrebat dacă şi ei i se părea interesantă camera mea, aşa cum mie mi se părea camera ei.

S-a uitat cu atenţie la tapetul din pânză de pe perete.

— Pentru o acustică mai bună?

Am râs şi am aprobat din cap, apoi am pornit sistemul stereo. Chiar şi la volum scăzut, boxele ascunse în perete şi în tavan te făceau să te simţi ca într-o sală de spectacole cu orchestră live. A zâmbit, apoi s-a dus spre cel mai apropiat raft cu CD-uri.

Mi se părea ireal s-o văd în mijlocul unui spaţiu care era, de obicei, un refugiu. Petrecuserăm cea mai mare parte a timpului nostru împreună în lumea oamenilor – la şcoală, în oraş, la ea acasă – şi întotdeauna mă simţisem ca un intrus, un individ care nu avea ce căuta acolo. Cu mai puţin de o săptămână în urmă, nu aş fi crezut că ea avea să fie vreodată aşa de relaxată şi de liniştită în centrul lumii mele. Bella nu era o intrusă. Se integra perfect. Mi se părea că dormitorul meu nu fusese niciodată complet până acum.

Şi nu venise aici ademenită cu minciuni. Îi povestisem toate păcatele mele. Ştia totul şi tot voia să fie în camera asta, singură cu mine.

— Cum le-ai organizat? a întrebat, încercând să dea un sens colecţiei mele.

Eram atât încântat că se afla acolo, încât mi-a luat o secundă să răspund.

— Ăăă, după an, şi apoi după preferinţa personală din perioada respectivă.

Bella mi-a simţit nuanţa absentă din voce. S-a uitat la mine, încercând să-şi dea seama de ce o privesc cu atâta intensitate.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat, ducându-şi mâna în mod reflex la păr.

— Eram pregătit să mă simt... uşurat. Pentru că ţi-am spus totul, pentru că nu mai am secrete faţă de tine. Dar nu mă aşteptam să simt mai mult de atât. *Îmi place.* Mă face să mă simt... fericit.

Am zâmbit amândoi.

— Mă bucur, a spus ea.

Era uşor să-mi dau seama că spunea adevărul. Nu avea niciun fel de umbre în ochi. Îi făcea la fel de multă plăcere să fie în lumea mea pe cât îmi făcea mie să fiu într-a ei.

O senzaţie de nelinişte mi-a înnegurat expresia. Pentru prima oară după mult timp, m-am gândit iar la sâmburii de rodie. Părea aşa de bine să se afle aici, dar oare nu mă orbea egoismul? încă nu se speriase ca să plece de lângă mine, dar asta nu însemna că *n-ar fi trebuit* să fie speriată. Fusese mereu prea curajoasă pentru binele ei.

Bella mi-a remarcat schimbarea de dispoziţie.

— Încă te aştepţi să fug şi să ţip, nu?

Suficient de aproape. Am încuviinţat din cap.

— N-aş vrea să te dezamăgesc, a spus ea pe un ton indiferent, dar să ştii că nu eşti aşa de înfricoşător cum te crezi. Ba chiar nu te găsesc înfricoşător deloc.

Era o minciună destul de bine jucată, mai ales având în vedere lipsa ei uzuală de talent la minţit, dar ştiam că făcuse gluma aceea mai mult ca să nu mă simt trist sau îngrijorat. Deşi uneori regretam că era aşa indulgentă cu mine, a reuşit să-mi schimbe starea. Era o glumă amuzantă şi n-am putut să rezist să nu intru în joc.

Am zâmbit, arătându-mi dinţii puţin cam mult.

— *Chiar* nu ar fi trebuit să spui asta.

La urma urmei, ceruse să mă vadă la vânătoare.

M-am ghemuit într-o parodie a posturii mele obişnuite de vânătoare, o versiune mai relaxată şi mai jucăuşă. Mi-am arătat şi mai mult dinţii şi am mârâit încet. Aproape ca torsul unei pisici.

Bella a făcut un pas în spate, deşi nu avea nicio teamă reală pe chip. Cel puţin, nicio teamă de vreun rău fizic. Părea puţin înspăimântată că gluma se va întoarce împotriva ei.

A înghiţit în sec.

— N-ai îndrăzni.

Am sărit.

Nu avea cum să-mi vadă gesturile. Mă mişcăm cu viteza nemuritorilor.

Am sărit în colţul celălalt al camerei şi am ridicat-o în braţe în timpul săriturii. M-am curbat ca un soi de armură protectoare în jurul ei, aşa că n-a simţit deloc impactul când ne-am prăbuşit pe canapea.

Am aterizat pe spate, aşa cum dorisem. Am ţinut-o la piept, încă ghemuită în braţele mele. Bella a părut puţin dezorientată la început, de parcă nu ştia în care parte să se ridice. S-a chinuit să stea în şezut, dar eu nu terminasem să-mi demonstrez ideea.

A încercat să se uite urât la mine, dar avea ochii prea larg deschişi ca să-i iasă expresia aceea.

— Ce spuneai? am mârâit pe un ton jucăuş.

A încercat să-şi tragă sufletul.

— Că eşti... un monstru foarte, foarte... înfricoşător.

Am rânjit la ea.

— Mult mai bine aşa.

Alice şi cu Jasper urcau pe trepte. Puteam să aud nerăbdarea lui Alice de a ne face o invitaţie. Mai era curioasă şi în privinţa semeţelor de luptă ce răzbăteau din camera mea. Nu fusese atentă la mine, aşa că acum vedea doar ce avea să găsească atunci când ar fi intrat. Felul în care ajunseserăm aşa era deja în trecut.

Bella tot încerca să se elibereze.

— Ăăă... Acum pot să mă ridic?

Am râs de faptul că nu reuşea să-şi recapete suflul. În ciuda încrederii ei aparente, reuşisem cu adevărat s-o sperii.

— Putem intra? a întrebat Alice de pe coridor, de dragul Bellei.

M-am ridicat, ţinând-o pe Bella în poala mea. Aici nu era nevoie să ne prefacem, deşi am presupus că în prezenţa lui Charlie avea să fie nevoie de o distanţă mai respectuoasă între noi.

Alice deja păşise în cameră când am răspuns:

— Intraţi.

În timp ce Jasper şovăia în prag, Alice s-a aşezat jos pe covor cu un zâmbet larg pe faţă.

— Părea că o mănânci pe Bella la prânz şi am venit să văd dacă eşti dispus să împărţi, ne-a tachinat ea.

Bella s-a încordat şi mi-a aruncat o privire rapidă de confirmare. Am zâmbit şi am strâns-o şi mai tare la piept.

— Îmi pare rău, nu cred că am nimic în plus.

Jasper a urmat-o în cameră, incapabil să se abţină. Emoţiile dinăuntru erau ameţitoare pentru el. În momentul acela, ştiam că sentimentele Bellei erau la fel ca ale mele, aşa că nu exista o contrapondere pentru atmosfera de extaz care îl ameţea pe Jasper acum.

— De fapt, a spus el, schimbând subiectul. Îmi dădeam seama că voia să controleze ceea ce simţea, să-şi stăpânească emoţiile. Ambianţa era copleşitoare. Alice a spus că va fi o furtună puternică în seara asta, a continuat el, iar Emmett vrea să facem un meci. Te bagi?

Am tăcut, uitându-mă la Alice.

Iute ca fulgerul, Alice a trecut prin câteva sute de imagini din viitorul posibil. Rosalie era absentă, dar Emmett nu ar fi ratat un meci. Uneori câştiga echipa lui, alteori a mea. Bella era acolo, privind, încântată de jocul ne-uman.

— Bineînţeles că ar trebui să o iei şi pe Bella, m-a încurajat ea, cunoscându-mă suficient de bine ca să-mi înţeleagă ezitarea.

Oh. Jasper a fost luat prin surprindere. Şi-a rearanjat în minte aşteptările cu privire la joc. Nu avea cum să se poată relaxa, aşa cum plănuise. Dar să simtă emoţiile pe care eu şi cu Bella ni le trezeam reciproc... era un târg pe care îl putea accepta.

— Vrei să mergi? am întrebat-o pe Bella.

— Sigur că da, a răspuns ea repede. Şi apoi, după o pauză scurtă: Ăăă, unde mergem?

— Trebuie să aşteptăm tunetul ca să jucăm, i-am explicat eu. Ai să vezi de ce.

Îngrijorarea i-a devenit mai evidentă.

— O să am nevoie de umbrelă?

Am râs aflând care îi era îngrijorarea, iar Alice şi cu Jasper mi s-au alăturat.

— Oare? a întrebat-o Jasper pe Alice.

Un alt şir de imagini, urmărind de data asta parcursul furtunii.

— Nu. Furtuna se va abate asupra oraşului. În poiană ar trebui să fie destul de uscat.

— Perfect atunci, a spus Jasper.

Şi-a dat seama că era încântat de ideea de a petrece mai mult timp cu Bella şi cu mine. Entuziasmul i-a emanat din corp şi ne-a molipsit şi pe noi. Expresia Bellei s-a schimbat din precaută în nerăbdătoare.

— *Super,* a gândit Alice, bucuroasă că planul ei era sigur acum. Şi ea voia să petreacă timp cu Bella. *Te las pe tine să te ocupi de detalii.*

— Haideţi să vedem dacă merge şi Carlisle, a spus ea, ridicându-se de pe podea.

Jasper a înghiontit-o în coaste.

— De parcă n-ai şti.

A ieşit pe uşă într-o clipită. Jasper a urmat-o mai lent, savurând fiecare secundă în preajma noastră. S-a oprit să închidă uşa în urma lui, un pretext ca să zăbovească acolo mai mult.

— Ce-o să jucăm? a întrebat Bella imediat ce s-a închis uşa.

— *Tu* ai să te uiţi. Noi o să jucăm baseball.

M-a privit sceptică.

— Vampirilor le place baseballul?

Am răspuns cu o solemnitate prefăcută.

— Este distracţia favorită a Americii.

Capitolul 21

Jocul

Timpul se scurgea întotdeauna foarte repede. În curând

Bella trebuia să mănânce de prânz, iar noi nu aveam nimic de mâncare în casă. Plănuiam să corijez situaţia asta în viitorul apropiat. Era timpul să ne reîntoarcem în lumea fiinţelor umane. Atât timp cât eram împreună, nu reprezenta o povară, ci o bucurie.

Deci aveam să-i ţin companie la masă, apoi să-mi fac plinul cu mirosul ei, după care trebuia să o las. Mă gândeam că va dori să vorbească cu Charlie între patru ochi înainte să ne facă cunoştinţă. Insă imediat ce am intrat pe strada ei, mi-a fost clar că aşteptările mele despre cum va decurge după-amiaza îmi erau date peste cap.

Un Ford Tempo model 1987, care avusese şi zile mai bune, era parcat în locul obişnuit al lui Charlie. Sub streaşină subţire a acoperişului stătea un băiat, în spatele unui bărbat în scaun cu rotile.

Bella a ajuns înaintea lui acasă, a gândit bătrânul. *Ghinion. Hei, e Bella!* Gândurile băiatului erau mult mai entuziaste. Nu-mi venea în minte decât un singur motiv pentru care Billy Black ar fi fost nemulţumit de faptul că Bella ajunsese înaintea tatălui ei. Şi acel motiv implica încălcarea unui tratat. Urma să am confirmarea cât de curând. Billy încă nu mă văzuse şi pe mine.

— Oare a uitat pe cine protejează de fapt acest tratat? am spus eu printre dinţi.

Bella a ridicat confuză privirea către mine, deşi mă îndoiam că vorbisem suficient de rar cât să se înţeleagă ceva din cuvintele mele.

Jacob m-a văzut la volan cu o clipă înaintea lui Billy.

El din nou. Probabil că sunt împreună sau ceva. Entuziasmul i-a pierit.

NU! Gândul lui Billy a fost un urlet, urmat de un mârâit mental. *Nu.*

L-am auzit fricile pe jumătate articulate – oare să-i spună fiului său să fugă? Să fi fost prea târziu? — iar apoi, sentimentul de vină.

De unde ştie?

Mi-am dat seama că intuisem corect, că această vizită nu era una nevinovată de curtoazie.

În timp ce parcam camioneta lângă bordură, m-am uitat în ochii bărbatului înspăimântat.

— Întrece deja măsura.

De data asta am vorbit mai clar. Speram că era în stare să citească pe buze.

Bella a înţeles imediat.

— A venit să-l avertizeze pe Charlie?

Părea îngrozită de ideea asta.

Am încuviinţat din cap, fără să-mi iau privirea de la Billy. După o secundă sau mai mult, el şi-a ferit ochii.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, a sugerat Bella.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut să ies din camionetă şi să merg până la cei doi neajutoraţi – să mă aplec asupra lor, intimidant, suficient de aproape încât toate micile indicii a ceea ce eram să pară că urlă la bătrân, să-mi dezvelesc dinţii şi să mârâi un avertisment pe un ton care ar fi sunat oricum, numai uman nu, să văd cum i se zbârleşte părul şi să-i aud inima cum bubuie de panică – ştiam că era o idee proastă. În primul rând, lui Carlisle nu i-ar fi plăcut absolut deloc. În al doilea rând, deşi băiatul cunoştea foarte bine legendele, nu avea să creadă în ele. Decât dacă nu mă duceam la ei şi-mi etalam toate trăsăturile mai puţin umane.

— Probabil că aşa este cel mai bine, am fost de acord. Ai grijă, totuşi. Puştiul nu ştie nimic.

Dintr-odată a părut deranjată de ceva. Nu mi-am dat seama de ce, până nu a vorbit.

— Jacob nu-i cu mult mai mic decât mine.

Deci o jignise cuvântul *puşti.*

— Oh, ştiu, am tachinat-o.

Bella a oftat şi a întins mâna să deschidă portiera, la fel de nemulţumită ca şi mine că trebuia să ne despărţim acum.

— Invită-i înăuntru, ca să pot pleca. Mă întorc mai pe seară, i-am promis.

— Vrei camioneta mea?

— Aş putea *să merg pe jos* mai repede decât se mişcă maşina ta.

A zâmbit o clipă, după care s-a posomorât.

— Nu trebuie să pleci, a murmurat ea.

— Ba chiar trebuie.

M-am uitat la Billy Black. Se uita iar ţintă la mine, însă a întors repede capul când mi-a întâlnit privirea.

— După ce scapi de ei... Am simţit cum mi s-a întins un zâmbet pe toată faţa, poate puţin cam prea larg. Tot trebuie să-l pregăteşti pe Charlie să-ţi cunoască noul iubit.

— Da, mersi mult, a gemut ea.

Însă, deşi era în mod clar îngrijorată de reacţia lui Charlie, vedeam că avea să meargă până la capăt. Avea să-mi dea un rol în lumea ei umană, ceva care să-mi îngăduie să mă integrez.

Zâmbetul mi s-a îndulcit.

— Mă întorc în curând.

I-am mai măsurat o dată din priviri pe oamenii de pe verandă. Jacob Black se simţea ruşinat şi era nervos pe tatăl lui pentru că-l târâse acolo ca să o spioneze pe Bella şi pe noul ei iubit. Billy Black era cuprins în continuare de frică, aşteptându-se să încep în orice clipă să măcelăresc pe toată lumea. Era de-a dreptul insultător!

Cu gândul acesta în minte, m-am aplecat să o sărut pe Bella de la revedere. Doar ca să-l sperii pe bătrân, mi-am apăsat buzele de gâtul Bellei, în loc să o sărut pe buze.

Strigătul agonizant din mintea lui a fost aproape estompat de bătăile inimii Bellei care o luaseră la goană, moment în care mi-am dorit ca oamenii aceştia enervanţi să dispară.

Însă ea îl privea pe Billy acum, evaluându-i tulburarea.

— *În curând,* mi-a ordonat ea.

După o privire scurtă şi posomorâtă, a deschis portiera şi a coborât din maşină.

Am rămas perfect nemişcat, în timp ce ea a alergat prin ploaia măruntă, spre uşă.

— Bună, Billy. Bună, Jacob, i-a salutat, forţându-se să se arate entuziasmată. Charlie e plecat toată ziua – sper că nu aşteptaţi de multă vreme.

— Nu de mult, a spus bărbatul încet. Îşi tot muta privirea

de la mine şi înapoi. A ridicat o pungă de hârtie maro. Voiam numai să las asta.

— Mulţumesc. Nu intraţi un pic să vă uscaţi?

Se comporta ca şi cum nu băgase de seamă privirea lui pătrunzătoare; a deschis uşa şi le-a făcut semn să între, cu un zâmbet încremenit pe faţă. A aşteptat până au dispărut amândoi înăuntru, apoi a intrat şi ea.

— Mă ocup eu de asta, i-a spus lui Billy atunci când s-a întors să închidă uşa în urma ei.

S-a uitat la mine o clipă, după care a închis uşa.

Am ieşit rapid din camioneta Bellei ca să-mi ocup locul în copacul obişnuit, înainte ca ei să ajungă la vreo fereastră ce dădea înspre partea aceasta de curte. Nu aveam de gând să plec până când nu plecau cei doi din familia Black. Dacă relaţiile cu tribul aveau să se tensioneze din nou, trebuia să ştiu exact cât de departe avea Billy de gând să meargă astăzi.

— Iar e la pescuit? Acolo unde se duce de obicei? Poate merg să mă văd cu el. *E şi mai urgent acum. Nu ştiam că lucrurile s-au înrăutăţit într-atât. Sărmana Bella, habar nu are...*

— Nu, a protestat Bella brusc, în acelaşi timp în care mi s-au încleştat şi mie dinţii. S-a dus într-un loc nou... dar nu ştiu unde.

Auzeam chiar şi prin ziduri că tonul ei era clar neprietenos. A observat şi Billy.

Ce-o fi cu atitudinea asta? Nu vrea să mă-ntâlnesc cu Charlie. Nu ar avea de unde să ştie de ce e nevoie să-l avertizez.

Vedeam expresia Bellei pe măsură ce Billy o analiza. Ochii îi scânteiau, iar bărbia îi era ridicată cu un aer de încăpăţânare. Îi amintea bărbatului de una dintre fiicele lui, cea care nu venea niciodată în vizită.

Trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi.

— Jake, a vorbit el încet, du-te şi adu poza nouă cu Rebecca din maşină. I-o las şi pe aceea lui Charlie.

— Unde-i?

Gândurile limpezi şi naive ale lui Jacob deveniseră

morocănoase acum, derulând în minte sărutul pe care-l văzuse în camionetă. Îl afectase într-o manieră cu totul diferită decât pe tatăl lui. Era conştient că Bella era prea mare ca să-l perceapă în modul în care şi-ar fi dorit el, dar îl întristase să vadă şi dovada. A pufnit o dată, după care a tresărit, distras.

Ceva miroase urât aici, a gândit el, moment în care m-am întrebat dacă reacţiona la darul tatălui său din punga de hârtie. Nu simţisem niciun miros neplăcut în dimineaţa aceasta.

— Cred că am văzut-o în portbagaj, a minţit Billy cu lejeritate. S-ar putea să răscoleşti puţin până dai de ea.

Nici Billy, nici Bella nu au mai spus altceva până când Jacob n-a ieşit pe uşa principală, cu umerii căzuţi şi faţa în pământ. Şi-a târât picioarele spre maşină, ignorând ploaia şi, oftând, a început să caute prin grămada de haine vechi şi porcării uitate pe acolo. Încă se gândea la sărutul acela, încercând să evalueze cât de implicată era Bella.

Billy şi Bella stăteau faţă în faţă în hol.

De unde să-ncep...?

Înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva, Bella s-a întors şi s-a îndreptat către bucătărie. El a privit-o o clipă cum se îndepărta, după care a urmat-o.

S-a auzit cum s-a deschis uşa de la frigider, apoi a urmat un foşnet.

Billy s-a uitat la ea cum a trântit uşa frigiderului şi s-a întors valvârtej cu faţa la el. I-a observat expresia defensivă a gurii.

Bella a deschis discuţia, cu glas neprietenos. Hotărâse în mod clar că nu avea sens să mai simuleze că habar nu avea de nimic.

— Charlie n-o să se întoarcă prea curând.

Cel mai probabil are motivele ei pentru care ţine chestia asta secret. Şi ea trebuie să afle. Poate că-i pot spune suficient ca s-o avertizez, fără să încalc propriu-zis tratatul.

— Mulţumesc din nou pentru peştele prăjit.

Din felul în care vorbea, se vedea clar că Bella voia să scape de el, însă lui Billy nu i s-a părut că e surprinsă atunci

când el şi-a păstrat poziţia. A oftat şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Bella, a spus Billy, iar vocea lui nu mai era relaxată acum, ci devenise mai profundă, mai gravă.

Ea a rămas pe atât de nemişcată, pe cât putea o fiinţă umană, şi l-a aşteptat să continue.

— Bella, a repetat. Charlie este unul dintre prietenii mei cei mai buni.

— Da.

Bărbatul a rostit foarte lent cuvintele următoare.

— Am observat că petreci ceva timp cu unul dintre băieţii Cullen.

— Da, a spus ea din nou, evident ostilă de-acum.

Billy nu a reacţionat la tonul ei.

— Poate că nu-i treaba mea, dar nu cred că-i o idee prea bună.

— Ai dreptate, i-a întors-o ea. *Nu-i* treaba ta.

Ce furioasă este.

Vocea lui a devenit greoaie din nou, pe măsură ce-şi alegea cu grijă cuvintele.

— Probabil că nu ştii, dar familia Cullen nu are o reputaţie prea bună prin rezervaţie.

Era foarte prudent. Se păstra la limita precauţiei.

— De fapt, ştiu asta. Bella riposta agresiv şi rapid, în contrast cu modul lui de comunicare. Dar reputaţia asta ar putea fi nemeritată, nu-i aşa? Pentru că familia Cullen n-a călcat niciodată în rezervaţie, aşa-i?

Replica ei l-a luat prin surprindere. *Ştie! Ştie? Cum de...? Şi cum ar fi putut să...? N-are cum. Nu-i posibil să ştie tot adevărul.* Repulsia care i-a cuprins gândurile m-a făcut să scrâşnesc iar din dinţi.

— Adevărat, a consimţit el într-un final. Pari... bine informată despre familia Cullen. Mai informată decât mă aşteptam.

— Poate chiar mai informată şi decât tine.

Ce i-ar fi putut spune ei ca să le ia apărarea în felul ăsta? Sigur nu adevărul. Fără îndoială că i-au spus cine ştie ce basm romantic. În cazul ăsta, în mod clar nu va fi

convinsă de nimic din ce am eu să-i spun.

— Aşa o fi. Îl enerva că trebuia să fie de acord cu ea. Şi Charlie este la fel de bine informat?

A privit-o cum expresia ei a devenit mai evazivă.

— Lui Charlie îi place foarte mult familia Cullen.

Charlie nu ştie nimic.

— N-o fi treaba mea, a spus Billy. Dar s-ar putea să fie treaba lui Charlie.

Bella i-a studiat expresia un moment îndelungat.

Fata asta zici că-i avocată.

— Şi totuşi e treaba mea, din nou, dacă eu cred sau nu că-i treaba lui Charlie, corect? a întrebat ea.

Părea mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

S-au privit iarăşi în ochi.

Într-un final, Billy a oftat.

Oricum Charlie nu m-ar crede. Nu-mi permit să-l îndepărtez din nou. Trebuie să fiu cu ochii pe situaţia asta.

— Da, bănuiesc că e tot treaba ta.

Bella a oftat şi postura i s-a mai relaxat.

— Mulţumesc, Billy, a spus ea pe un ton mai blând.

— Doar gândeşte-te la ceea ce faci, Bella, a avertizat-o Billy.

Răspunsul ei a fost prea rapid.

— Bine.

Un alt gând mi-a atras atenţia. Fiind aşa de concentrat pe schimbul de replici dintre Billy şi Bella, acordasem prea puţină atenţie căutărilor fără rezultat ale lui Jacob. Până când şi-a dat seama...

Of, la naiba, ce idiot sunt. Voia să plec de acolo.

Panicat de ceea ce ar fi putut face tatăl lui ca să-l pună într-o situaţie penibilă şi simţindu-se oarecum vinovat şi temător pentru că Bella i-ar fi putut spune de încălcarea tratatului, Jacob a trântit uşa portbagajului şi alergat spre casă.

Billy a auzit zgomotul şi a ştiut că îi expirase timpul. Aşa că şi-a ţinut pledoaria finală.

— Am vrut să spun să... nu faci ceea ce faci deja.

Bella nu a răspuns, însă expresia îi era mai blândă

acum. Billy a avut un scurt moment de speranţă că-l va asculta.

Jacob a deschis uşa în forţă. Billy s-a uitat peste umăr, aşa că nu am putut să văd reacţia Bellei.

— Nu-i nicio poză în maşină, a bombănit băiatul zgomotos.

— Hm. Bănuiesc că am lăsat-o acasă, a răspuns Billy.

— Grozav! a reacţionat fiul lui în mod evident sarcastic.

— Ei bine, Bella, spune-i lui Charlie... — Billy a făcut o pauză înainte să continue – ... că am trecut pe la el, vreau să spun.

— Aşa o să fac, a răspuns ea, cu vocea severă din nou.

Jacob a părut surprins.

— Gata, plecăm?

— Charlie o să întârzie mult, i-a explicat Billy în timp ce îşi conducea singur scaunul cu rotile spre uşă.

Şi totuşi de ce-am venit? s-a văicărit Jacob în gând. *Tata se senilizează.*

— Ah. Păi atunci bănuiesc că ne mai vedem, Bella.

— Sigur, a zis ea.

— Ai grijă, a adăugat Billy pe un ton de avertizare.

Bella nu a răspuns.

Jacob şi-a ajutat tatăl să treacă peste prag şi să coboare treapta de la verandă. Bella i-a însoţit până la uşă. A privit către camioneta goală, apoi i-a făcut din mână băiatului şi a închis uşa în timp ce Jacob încă îşi ajuta tatăl să urce în maşină.

Deşi mi-ar fi plăcut să revin la Bella şi să vorbim despre ceea ce tocmai se întâmplase, ştiam că nu-mi terminasem treaba. Am auzit-o urcând cu paşi apăsaţi pe scară atunci când am coborât din copac şi am luat-o prin pădurea din spatele casei ei.

Era mult mai greu să-i urmăresc pe cei doi din familia Black pe jos, pe timp de zi. Nu puteam să ţin pur şi simplu pasul cu ei pe autostradă. Intram şi ieşeam din pâlcurile dese de pădure, ascultând gândurile oricui putea fi suficient de aproape cât să mă vadă. Am ajuns înaintea lor la intersecţia cu La Push şi apoi am alergat mai repede, ca să

traversez autostrada ploioasă atunci când singura maşină din raza vizuală mergea în direcţia opusă. De îndată ce am ajuns în partea vestică a şoselei, aveam destule locuri unde să mă ascund. Am aşteptat să apară Fordul vechi, după care am alergat în paralel cu ei prin pădurea întunecoasă.

Cei doi nu schimbau nicio vorbă. M-am întrebat dacă pierdusem vreun reproş pe care Jacob i l-ar fi putut face tatălui său. Băiatul era ocupat să rederuleze mental sărutul, ajungând îmbufnat la concluzia că Bellei îi plăcuse *foarte mult.*

Mintea lui Billy era ancorată într-o amintire. M-a surprins că şi eu îmi aminteam asta. Dintr-o altă perspectivă.

Se întâmplase acum mai bine de doi ani şi jumătate. Familia mea era în Denali la momentul respectiv, aflată într-o scurtă vizită de curtoazie în drum de la o locuinţă temporară la următoarea locuinţă temporară. La baza revenirii noastre în Washington stătuse un singur motiv. Carlisle îşi aranjase jobul în timp ce Esme cumpărase casa pe care urma să o renoveze, fără să o vadă înainte. Foile matricole false ale mele şi ale fraţilor mei fuseseră transferate la liceul Forks. Însă ultimul pas al pregătirii era cel mai important – şi cel mai atipic, de altfel. Deşi ne mai mutaserăm în locuri unde mai locuiserăm în trecut – după ce se scursese suficient timp –, până atunci nu mai trebuise să ne anunţăm sosirea.

Carlisle începuse cu cercetarea pe internet. Găsise o genealogistă amatoare pe nume Alma Young care lucra în rezervaţia Makah. S-a prefăcut că era pasionat de istoriile de familie şi a întrebat dacă în zonă mai locuiau descendenti ai lui Ephraim Black. Doamna Young fusese încântată să-i dea lui Carlisle o veste bună: nepotul şi strănepoţii lui Ephraim locuiau în La Push, chiar dincolo de coastă. Desigur, nu o deranja să-i dea lui Carlisle numărul lor de telefon.

Era convinsă că Billy Black ar fi fost încântat să audă veşti de la acest văr îndepărtat.

Eram în casă atunci când Carlisle dăduse următorul telefon, aşa că desigur auzisem tot ce spusese el. Billy îşi

amintea acum partea lui de poveste.

Fusese o zi absolut obişnuită. Gemenele erau plecate în oraş cu prietenii, aşa că acasă erau doar Billy şi Jacob. Billy îl învăţa pe băiat cum să sculpteze un leu de mare dintr-o bucată de lemn de madrona, când a sunat telefonul. S-a deplasat singur în scaunul cu rotile până în bucătărie, lăsându-l pe copil atât de concentrat asupra lucrului, încât abia dacă a observat plecarea sa.

Billy a presupus că era Harry sau poate Charlie. A răspuns cu un salut vesel:

— Alo!

— Alo. Vorbesc cu Billy Black?

N-a recunoscut vocea de la celălalt capăt al firului, însă în tonul ei exista ceva clar şi perfect conturat care l-a iritat dintr-un motiv necunoscut.

— Da, eu sunt Billy. Cine întreabă?

— Numele meu este Carlisle Cullen, i-a răspuns vocea blândă, dar pătrunzătoare, moment în care i-a părut că se surpă pământul de sub el.

Pentru o scurtă clipă, a crezut că avea un coşmar.

Numele acesta şi vocea intensă făceau parte dintr-o legendă, dintr-o poveste de groază. Deşi fusese avertizat şi pregătit, totul se întâmplase cu foarte mult timp în urmă. Billy nu crezuse niciodată cu adevărat că va veni ziua în care va trăi în aceeaşi lume cu povestea aceea de groază.

— Îţi spune ceva numele meu? a întrebat vocea, iar Billy a observat cât de tânără părea.

Nu suna de parcă avea sute de ani, aşa cum ar fi trebuit. Billy s-a străduit să-şi găsească glasul.

— Da, a spus el într-un final, pe un ton răguşit.

I s-a părut că a auzit un oftat slab.

— Asta-i bine, a răspuns monstrul. E mai uşor aşa pentru noi să ne facem datoria.

Lui Billy i-a paralizat mintea atunci când a înţeles ce voia să spună monstrul. Datoria. Vorbea despre tratat. Billy s-a străduit să-şi amintească prevederile secrete pe care le memorase cu atâta grijă. Dacă monstrul a spus că avea o datorie de îndeplinit, atunci asta nu putea să însemne

decât un singur lucru.

Billy a pălit, în timp ce pereţii păreau că se mişcau în jurul lui, deşi era conştient că stătea în siguranţă şi că avea stabilitate în scaunul cu rotile.

— Vă întoarceţi, a spus el gâtuit.

— Da, a confirmat monstrul. Înţeleg că este... neplăcut pentru tine să auzi asta. Dar te asigur că tribul tău nu este sub nicio formă în pericol, şi nici oricine altcineva din Forks. Nu ne-am schimbat felul de a fi.

Billy nu ştia ce să spună. Fusese constrâns de acest tratat înainte să se nască. Voia să se opună, să ameninţe... dar cu tratat sau fără tratat, nu avea ce să facă.

— Vom locui în afara oraşului Forks.

Monstrul a înşirat nişte numere, iar lui Billy i-a luat o clipă să-şi dea seama că erau coordonate de longitudine şi latitudine. A căutat rapid ceva cu care să noteze, a găsit un marker negru, dar nicio foaie de hârtie.

— Repetă, a cerut el cu severitate.

Numerele au fost rostite mai rar de data aceasta, iar Billy a putut să şi le noteze pe braţ.

— Nu ştiu cât de bine cunoşti angajamentul...

— Îl ştiu, l-a întrerupt Billy.

Niciun membru al tribului nu avea voie să între într-un cerc cu raza de opt kilometri în jurul casei unde stăteau băutorii de sânge. Era un spaţiu mic comparativ cu pământurile ce aparţineau tribului, însă în acest moment părea că este prea mult.

Cum avea să-i convingă pe oricare dintre copii să se supună acestei reguli. S-a gândit la fiicele lui încăpăţânate şi la năzdrăvanul de băiat. Niciunul dintre ei nu credea poveştile acestea. Şi totuşi, dacă ar fi făcut orice greşeală nevinovată... toţi ar fi fost pradă uşoară.

— Desigur, a spus monstrul politicos. Şi noi îl ştim foarte bine. Nu ai de ce să îţi faci griji. Îmi pare rău pentru orice neplăcere, însă nu îi vom deranja pe oamenii tăi în niciun fel.

Billy nu făcea decât să asculte, din nou amorţit.

— Planul nostru actual este să locuim în Forks în jur de

zece ani.

Lui Billy i s-a oprit inima. Zece ani.

— Copiii mei vor învăţa la liceul din localitate. Nu ştiu dacă vreun copil din trib merge la această şcoală...

— Nu, a şoptit Billy.

— Oricum, dacă cineva va dori să meargă totuşi să înveţe acolo, te asigur că nu va fi deloc periculos.

Lui Billy i s-au perindat prin faţa ochilor feţele copiilor din Forks. Oare nu putea face nimic ca să-i protejeze?

— Să-ţi dau numărul meu de telefon. Ne-ar face plăcere să avem o întâlnire mai prietenoasă...

— Nu, a spus Billy, mai apăsat de data aceasta.

— Desigur. Orice vă face să vă simţiţi confortabil.

După care pe Billy l-a cuprins un gând neliniştit. Monstrul vorbise despre copiii lui...

— Câţi...? a întrebat el.

Vocea îi suna de parcă cineva îl strângea de gât.

— Poftim?

— Câţi sunteţi?

Pentru prima dată în conversaţie, vocea blândă şi sigură de sine a ezitat.

— Încă doi ne-au găsit familia cu mulţi ani în urmă. Suntem şapte acum.

Foarte încet şi prudent, Billy a pus receptorul în furcă.

Apoi a trebuit să mă opresc din alergat. Nu ajunsesem propriu-zis la graniţa din tratat, însă amintirea aceea m-a făcut să mă răzgândesc şi să nu mă mai apropii prea mult. Am luat-o spre nord, ca să revin acasă.

Deci nu găsisem nimic util în gândurile lui Billy. Eram aproape sigur că avea să urmeze acelaşi tipar: să se întoarcă în zona lui de siguranţă şi să-şi contacteze tovarăşii. Aveau să examineze pe toate părţile noua informaţie – care era destul de sărăcăcioasă – şi să ajungă la aceeaşi concluzie. Nu aveau ce să facă. Tratatul era singura lor modalitate de protecţie.

Mi-am închipuit că prietenia de-o viaţă a lui Billy cu Charlie urma să fie un subiect de dispută. Billy avea să lupte din răsputeri să primească permisiunea de a-l

avertiza pe Charlie. Unul dintre îngheţaţi îi alesese unica fiică pe post de... victimă, ţintă, fel de mâncare. Puteam doar să-mi imaginez cum avea să ne descrie Billy relaţia.

În mod sigur ceilalţi, mai imparţiali decât el, aveau să insiste să păstreze tăcerea.

În orice caz, încercarea anterioară a lui Billy de a-l avertiza pe Charlie de pericolul reprezentat de prezenţa lui Carlisle în spital nu mersese foarte bine. Iar adăugarea de detalii dintr-o lume fantastică nu avea cu siguranţă să ajute. Billy se împăcase deja cu ideea asta.

Aproape că ajunsesem acasă. Aveam să-i comunic lui Carlisle noutăţile şi analiza mea despre situaţie. Mare lucru nu era însă de făcut. Eram convins că aşa va gândi şi el. Asemenea celor din tribul Quileute, nici noi nu aveam altă opţiune decât să respectăm tratatul întocmai.

Am traversat iar în grabă autostrada atunci când nu treceau maşini. Odată ajuns pe drumul de acces spre casă, am auzit sunetul unui motor familiar venind dinspre garaj. M-am oprit brusc şi am aşteptat.

BMW-ul roşu al lui Rosalie a luat curba şi s-a oprit cu scârţâit de frâne.

I-am făcut cu mâna fără mare chef.

— Ştii că aş da peste tine, dacă nu mi-aş buşi maşina.

Am încuviinţat din cap.

Rosalie şi-a turat motorul o dată, după care a oftat.

— Presupun că ai auzit despre joc.

— Lasă-mă să plec, Edward.

Vedeam că nu avea nicio destinaţie precisă în minte. Voia numai să stea departe de mine.

— Rămâne Emmett. E destul, nu?

— Te rog?

A închis ochii şi a tras adânc aer în piept. *Nu înţeleg de ce-i atât de important pentru tine.*

— *Tu* eşti importantă pentru mine, Rose, i-am răspuns simplu.

— Toată lumea o să se distreze mai bine fără mine.

Am ridicat din umeri. Era posibil să aibă dreptate.

— N-o să mă port frumos.

Am zâmbit.

— Nu am nevoie să te porţi *frumos.* Doar să fii tolerantă.

A ezitat.

— Nu o să fie atât de rău, îţi promit. Poate că o să învingi atât de răsunător, încât să mă pui într-o lumină proastă.

Un colţ al buzei i s-a ridicat puţin când şi-a înăbuşit un zâmbet.

— O *să-i aleg pe Emmett şi pe Jasper.*

Îşi alegea mereu să fie în echipă cu cei care erau evident puternici.

— S-a făcut.

A mai tras o dată aer în piept, regretând imediat înţelegerea noastră. A încercat să-şi imagineze cum va fi să se afle în acelaşi loc cu Bella şi... îi era greu.

— Nu se va întâmpla nimic diseară, Rose. Ea nu va lua nicio decizie. Nu face decât să se uite la noi cum jucăm. Priveşte-l ca pe un experiment.

— Adică... s-ar putea să explodeze?

M-am uitat obosit la ea. A dat ochii peste cap.

— Dacă nu merge, ne regrupăm şi găsim altă soluţie.

Rosalie avea deja o grămadă de alte soluţii, majoritatea necuviincioase, însă era gata să se dea bătută. Avea să încerce... dar îmi dădeam seama că nu avea să depună prea mult efort să fie politicoasă. Era totuşi un început.

— În cazul ăsta, cred că trebuie să mă schimb.

Acestea fiind spuse, a băgat în marşarier şi s-a întors în viteză spre casă, accelerând până la o sută de kilometri pe oră şi dispărând rapid din raza mea vizuală. Eu am pornit pe scurtătură, direct prin pădure.

Înăuntru, Emmett se uita la patru meciuri diferite de baseball în acelaşi timp pe ecranul mare. Întorsese însă capul în partea opusă, ascultând maşina lui Rosalie, care intrase scârţâind în garaj.

Am arătat spre televizor.

— Nimic din ce vezi acolo n-o să te ajute să câştigi diseară.

— Ai convins-o pe Rosalie să joace?

Am dat din cap o dată, ceea ce i-a lăţit un zâmbet pe faţă.

— Rămân dator.

Mi-am ţuguiat buzele.

— Serios?

A fost surprins de faptul că voiam în mod clar ceva.

— Sigur, de ce-ai nevoie?

— Să te comporţi cât poţi de bine în preajma Bellei?

Rose *a* trecut în grabă prin cameră şi a urcat scara, ignorându-ne în mod evident pe amândoi.

Emmett s-a gândit la rugămintea mea.

— Şi ce presupune asta mai exact?

— Să nu o bagi în sperieţi intenţionat.

A ridicat din umeri.

— Rezonabil.

— Excelent.

— Mă bucur tare că te-ai întors.

Ultimele luni fuseseră neobişnuite pentru Emmett, mai întâi cu toanele mele, apoi cu absenţa mea.

Aproape că mi-am cerut scuze, însă ştiam că nu era supărat pe mine acum. Emmett trăia în prezent.

— Unde sunt Alice şi Jasper?

Emmett a început să se uite la meciuri din nou.

— Vânează. Jasper vrea să fie pregătit. Să vezi faţă amuzantă – părea că-i entuziasmat pentru diseară, mai mult decât m-aş fi aşteptat.

— Amuzant, am fost eu de acord, deşi aveam ceva mai multe date despre motivele entuziasmului său.

— Edward, dragule, aud cum picură din tine pe podele. Te rog să te schimbi în ceva uscat şi să ştergi pe jos.

— Îmi cer scuze, Esme!

De data asta m-am îmbrăcat pentru Charlie, scoţând la iveală una dintre cele mai impresionante jachete de ploaie, una pe care o purtam rar. Voiam să arăt ca o persoană care lua vremea în serios, preocupată să evite frigul şi umezeala. Era genul de detalii care îi făcea pe oameni să se simtă mai confortabil.

Instinctiv am băgat în buzunarul blugilor capacul de la

sticlă pe care-l purtam mereu cu mine.

În timp ce dădeam cu mopul, m-am gândit la drumul scurt de diseară până la terenul de baseball şi mi-am dat seama că – după ziua de ieri – s-ar putea ca Bella să nu fie prea încântată să alerge cu mine spre destinaţie. Ştiam că avea să presupună şi *ceva* alergat, însă presupuneam că ar fi fost cât mai bine ca distanţa să fie cât mai scurtă.

— Pot să împrumut jeepul tău? l-am întrebat pe Emmett.

— *Mişto jacheta.* A chicotit. *Încearcă să rămâi uscat şi confortabil.*

Am aşteptat cu o expresie de răbdare exagerată.

— Cum să nu! a fost el de acord. Dar acum îmi rămâi tu dator.

— Sunt încântat să-ţi rămân îndatorat.

Am zbughit-o înapoi pe scară urmat de râsetele lui.

Am purtat o conversaţie scurtă cu Carlisle – la fel ca şi mine, nu vedea alternativă decât să continuăm ca şi până acum. Apoi m-am grăbit să mă întorc la Bella.

Jeepul lui Emmett era în multe feluri maşina care ieşea cel mai mult în evidenţă dintre toate pe care le aveam, pur şi simplu prin dimensiune. Din cauza ploii torenţiale, nu erau însă mulţi oameni pe afară, iar vremea ar fi împiedicat oricum pe oricine să vadă prea uşor şoferul. Aveau să presupună că vehiculul masiv era din afara oraşului.

Nu eram sigur de cât timp avea nevoie Bella să se pregătească, aşa că am făcut un mic ocol, ca să mă asigur că va fi gata.

Chiar înainte să ajung în capătul străzii, mi-am dat seama că gândurile lui Charlie erau agitate. Probabil că Bella începuse să-i povestească. Am prins o imagine cu faţa lui Emmett în gândurile bărbatului. Asta ce mai era?

Am tras pe dreapta lângă un petic de pădure dintre case şi am lăsat motorul la ralanti.

Eram suficient de aproape ca să înţeleg ce ziceau. În casele din apropiere nu era tăcere, însă erau uşor de ignorat celelalte voci, atât mentale, cât şi rostite. Eram atât de acordat la vocea Bellei, încât aş fi recunoscut-o şi într-un stadion plin de strigăte.

— Îl cheamă Edward, tată, spunea ea.

— Este sau nu? a vrut Charlie să ştie.

Am încercat să pricep ce spuneau despre mine.

— Într-un fel, presupun, a recunoscut ea.

— Ai spus aseară că nu te interesează niciunul dintre băieţii din oraş, a obiectat el.

— Edward nu locuieşte în oraş, tată... Şi oricum suntem la început, ştii ce vreau să zic. Nu mă face să mă simt prost cu discuţia aia despre iubiţi, da?

Am reuşit atunci să prind firul conversaţiei. Am încercat să înţeleg din emoţiile lui Charlie cât de mult îl tulbura dezvăluirea, însă părea extrem de răbdător în seara asta.

— Când vine aici?

— Ajunge în câteva minute.

Bella părea mai neliniştită de ideea asta decât tatăl ei.

— Unde te duce?

Ea a mârâit teatral.

— Sper că-ţi scoţi din minte Inchiziţia spaniolă. Mergem să jucăm baseball cu familia lui.

A urmat un moment de linişte, după care Charlie a început să râdă.

— *Tu* joci baseball?

Judecând după tonul lui era evident că – în ciuda ocupaţiei tatălui ei vitreg – Bella nu se dădea în vânt după sporturi.

— Păi, cred că eu o să mă uit doar.

— Cred că-ţi place tare de băiatul ăsta.

Părea mai suspicios acum. Din frânturile de amintiri care îi treceau prin cap, m-am gândit că probabil încerca să pună informaţiile cap la cap ca să-şi dea seama de cât timp dura relaţia noastră. Începea din nou să se simtă îndreptăţit că fusese suspicios cu o seară înainte.

Am turat motorul şi am făcut rapid cale întoarsă. Bella terminase pregătirile şi eram nerăbdător să fiu din nou cu ea.

Am parcat în spatele camionetei ei şi m-am grăbit spre uşa principală. Charlie spunea:

— Mă răsfeţi prea mult.

Am apăsat soneria şi mi-am pus gluga. Mă pricepeam să mă dau drept om, însă acum părea şi mai important decât de obicei să fac asta.

Am auzit paşii lui Charlie venind spre uşă, urmaţi îndeaproape de ai Bellei. Mintea bărbatului părea să oscileze între nelinişte şi amuzament. Mi s-a părut că încă îl amuza gândul că Bella dorea de bună voie să ia parte la un meci de baseball. Eram aproape sigur că aşa era.

Charlie a deschis uşa, cu ochii fixaţi cam pe la înălţimea umărului meu. Se aşteptase la cineva mai mic de statură. S-a reajustat, după care s-a împleticit înapoi o jumătate de pas.

Avusesem parte de reacţia aceasta suficient de frecvent în trecut, aşa că nu-mi trebuiau gânduri mai limpezi ca s-o înţeleg. Ca orice om normal, apropierea bruscă la numai câţiva centimetri de un vampir, îi trimisese probabil adrenalina prin vene. Teama avea să-i răscolească stomacul o fracţiune de secundă, după care mintea raţională avea să preia controlul. Creierul avea să-l forţeze să ignore toate micile discrepanţe care mă plasau într-o altă categorie. Ochii aveau să-şi recapete focalizarea şi avea să mă vadă ca pe un adolescent obişnuit.

L-am privit cum a ajuns la concluzia aceea – că eram doar un băiat obişnuit. Am ştiut că se va întreba de la ce să fi pornit reacţia ciudată pe care o simţise în corp.

Prin minte i-a trecut deodată chipul lui Carlisle, aşa că m-am gândit că ne compara. De fapt, nu prea semănăm unii cu alţii, dar faptul că aveam cam aceeaşi culoare a pielii era suficient pentru majoritatea oamenilor. Poate că nu şi pentru Charlie. În mod clar, ceva îl nemulţumea.

Bella privea agitată peste umărul lui.

— Intră, Edward.

Bărbatul s-a dat la o parte şi mi-a făcut semn să intru. Bella a trebuit să sară rapid din calea lui.

— Mulţumesc, domnule Swan.

A zâmbit oarecum, aproape involuntar.

— Poţi să-mi spui Charlie. Dă-mi haina, te rog.

Am scos-o iute.

— Mulţumesc, domnule.

Charlie mi-a făcut semn să intru în livingul mic.

— Ia loc, Edward.

Bella s-a strâmbat, dorindu-şi în mod clar să plecăm cât mai repede.

Am ales fotoliul. Părea cam prea mult să aleg canapeaua, acolo unde ar fi stat lângă mine Bella – sau chiar Charlie. Pentru prima întâlnire oficială, poate că era mai bine să las familia să stea împreună.

Bellei nu i-a plăcut alegerea mea. I-am făcut cu ochiul în timp ce se aşeza Charlie.

— Am auzit că o duci pe fata mea să se uite la baseball, a spus Charlie.

Şi iar a părut amuzat.

— Da, domnule, aşa este planul.

A chicotit mai tare acum.

— În felul ăsta tu o să ai mai multă putere, bănuiesc.

Am râs şi eu politicos.

Bella a sărit în picioare.

— Bine, destul haz pe seama mea. Să mergem.

Apoi s-a dus grăbită în hol şi s-a îmbrăcat cu jacheta. Eu şi cu Charlie am urmat-o. În drum mi-am luat jacheta şi am îmbrăcat-o.

— Să nu întârzii prea mult, Bell, a avertizat-o Charlie.

— Nu îţi face griji, Charlie, o aduc acasă devreme, am spus eu.

M-a ţintuit cu privirea pentru o secundă.

— Să ai grijă de fata mea, ne-am înţeles?

Bella a mai mârâit o dată teatral.

Am simţit mai multă satisfacţie decât aş fi crezut, când am rostit:

— Va fi în siguranţă cu mine, promit, domnule.

Şi am fost încrezător că spusesem adevărul.

Bella a ieşit.

Charlie şi cu mine am râs din nou, deşi de data aceasta am fost mai sincer decât data trecută. I-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna atunci când am urmat-o pe Bella afară.

Nu am ajuns prea departe. Bella încremenise pe

veranda micuţă, uitându-se la jeepul lui Emmett. Charlie a venit înapoia mea, să vadă ce anume încetinise hotărârea Bellei de a scăpa cât mai repede de acasă.

A fluierat surprins.

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, a spus el morocănos.

Vocea tatălui i-a dat un imbold şi Bella a zbughit-o în ploaia torenţială. Am avut grijă să merg la o viteză omenească, dar m-am folosit de avantajul picioarelor considerabil mai lungi ca să ajung în dreapta maşinii înaintea ei şi să-i deschid portiera. A ezitat o clipă, uitându-se la scaun, apoi la pământ şi apoi iar la scaun. A tras adânc aer în piept şi şi-a îndoit genunchii ca şi cum se pregătea să sară. Charlie nu ne vedea prea bine prin geamurile jeepului, aşa că am ridicat-o eu în scaun. A icnit de surprindere.

M-am dus spre locul meu, făcându-i iar lui Charlie cu mâna. Mi-a răspuns printr-o fluturare superficială a braţului.

În maşină, Bella se chinuia să-şi pună centura. Cu câte o cataramă în fiecare mână, s-a uitat la mine şi a spus:

— Ce-s toate astea?

— Aşa arată centurile din vehiculele de teren.

S-a încruntat.

— Aha.

După câteva secunde de căutări, a găsit şi partea cealaltă, dar nu se potrivea cu niciuna dintre catarame. Am chicotit de expresia ei nedumerită, după care am fixat centurile cum trebuie. Inima a început să-i bată mai tare decât ploaia atunci când mâinile mele i-au atins pielea gâtului. Mi-am lăsat degetele să coboare de-a lungul claviculei ei înainte să mă instalez în scaun şi să pornesc motorul.

Pe când ne îndepărtam de casă a spus, puţin alarmată:

— Dar ce... ăăă.... Jeep *mare* ai.

— Este al lui Emmett. M-am gândit că nu ai vrea să alergi tot drumul până acolo, am recunoscut.

— Unde ţineţi chestia asta?

— Am transformat în garaj unul dintre acareturi.

S-a uitat la centura din spatele meu.

— Tu n-ai de gând să-ţi pui centura de siguranţă?

I-am răspuns doar cu o privire.

S-a încruntat şi a intenţionat să dea ochii peste cap, dar s-a oprit la jumătatea gestului.

— Să alerg *tot* drumul până acolo? Vocea îi urcase cu o octavă decât era în mod normal. Adică va trebui oricum să alerg o parte din el?

— Tu nu ai să alergi, i-am reamintit.

S-a văicărit.

— Mi se face rău.

— Ţine ochii închişi, nu ai să păţeşti nimic.

Şi-a muşcat buza de jos.

Am vrut să o asigur că totul va fi bine – că avea să fie în siguranţă cu mine. M-am aplecat să-i sărut creştetul capului. Apoi am tresărit.

Ploaia din părul ei îi influenţase mirosul într-un mod în care nu mă aşteptasem. Arsura din gâtul meu, care păruse atât de stabilă, s-a intensificat brusc. Un mârâit de durere mi-a scăpat printre buze înainte să-l pot bloca.

M-am îndreptat dintr-odată, lăsând loc între noi. Bella se uita la mine, nedumerită. Am încercat să-i explic.

— Miroşi minunat în ploaie.

Expresia i-a fost precaută când m-a întrebat.

— Şi asta e de bine sau de rău?

Am oftat.

— Ambele, întotdeauna ambele.

Ploaia bătea în geam ca grindina, ascuţit şi zgomotos, de parcă era mai degrabă solidă decât lichidă. Am pornit pe drumul desfundat care avea să ne ducă în pădure cât putea jeepul să între. Aveam să alergăm cu câţiva kilometri mai puţin.

Bella se uita pe geam, parcă pierdută în gânduri. M-am întrebat dacă răspunsul meu o supărase. Dar apoi am observat cât de strâns se ţinea de rama geamului, în timp ce cu cealaltă mână apucase marginea scaunului. Am încetinit, abordând cât de uşor puteam rădăcinile copacilor şi făgaşele.

Se părea că orice mijloc de transport, în afară de camioneta ei bătrână şi letargică, era neplăcut pentru ea. Poate că parcursul acesta denivelat avea s-o facă să nu mai deteste să călătorească în modul cel mai convenabil.

Drumul s-a terminat într-o poieniţă înconjurată de pini deşi – era loc doar cât să poţi întoarce o maşină ca să pleci înapoi. Am închis motorul şi deodată s-a făcut aproape linişte. Depăşiserăm furtuna. Acum doar mai burniţa puţin.

— Iartă-mă, Bella, mi-am cerut scuze. Dar de aici trebuie să o luăm pe jos.

— Am o idee. Ce-ar fi să aştept eu aici?

Părea că-şi pierduse iar răsuflarea. Am încercat să-i citesc expresia feţei ca să înţeleg cât de serios vorbea. Nu-mi dădeam seama dacă chiar se temea sau era doar încăpăţânată.

— Unde ţi s-a dus tot curajul? am vrut să ştiu. Ai fost extraordinară de dimineaţă.

Colţurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet firav.

— N-am uitat ce a fost data trecută.

Am înconjurat în grabă maşina ca să ajung în dreptul ei, întrebându-mă de ce zâmbea. Oare mă tachina şi ea puţin?

I-am deschis portiera, însă nu a făcut niciun gest să iasă. Probabil că centurile continuau să fie un impediment. M-am grăbit să o eliberez.

— Mă ocup eu de astea, a protestat ea. Dar terminasem deja până să apuce să adauge: Tu ia-o înainte.

I-am studiat expresia o clipă. Părea puţin agitată, dar nu îngrozită. Nu voiam să renunţe să mai vină cu mine, pe post de mijloc de transport. În primul rând, era cea mai simplă metodă să ajungem acolo. Dar şi mai mult de atât... înainte de Bella, alergatul fusese activitatea mea preferată. Voiam să împart pasiunea asta cu ea.

Mai întâi însă trebuia să o conving să mai încerce o dată. Poate dacă încercam o formă mai dinamică *a fermecării.* M-am gândit la toate interacţiunile noastre anterioare. În primele zile, îi interpretasem în mod greşit de multe ori reacţiile faţă de mine, dar acum vedeam lucrurile printr-un filtru nou. Ştiam că, dacă mă uitam în ochii ei cu o anume

intensitate, îşi pierdea de cele mai multe ori şirul gândirii. Şi apoi când o sărutasem, uitase o grămadă de alte lucruri – bunul-simţ, simţul de conservare sau activităţi ce o ţineau în viaţă, ca respiratul.

— Hm.... M-am gândit cum să continui. Se pare că va trebui să îţi ameţesc puţin memoria.

Am ridicat-o, am scos-o din jeep şi am pus-o cu blândeţe cu picioarele pe pământ. M-a privit puţin neliniştită, puţin emoţionată.

Şi-a arcuit sprâncenele.

— Să-mi ameţeşti memoria?

— Ceva de genul.

În trecut avusesem cel mai puternic efect asupra ei atunci când încercasem din răsputeri să-i aud gândurile secrete. Amuzat de inutilitatea acţiunii mele, am încercat din nou. M-am uitat profund în ochii ei limpezi şi închişi la culoare. Ochii mi s-au îngustat şi m-am străduit intens să aud ceva. Desigur, nu era nimic de auzit.

Bella a clipit rapid de patru ori, iar neliniştea i s-a transformat într-o stare de... uluială.

Am simţit că sunt pe drumul cel bun.

Aplecându-mă şi mai mult asupra ei, mi-am pus mâinile pe capotă, de o parte şi de alta a capului ei. S-a retras o jumătate de pas, lipindu-se de portieră. Oare avea nevoie de mai mult spaţiu? A ridicat bărbia, poziţionându-şi faţa în unghiul perfect ca să o pot săruta. Probabil că nu avea nevoie de spaţiu în cazul acesta. M-am apropiat şi mai mult. Aproape că a închis ochii şi a întredeschis buzele.

— Acum, de ce anume te temi? am murmurat.

A început iar să clipească rapid, după care a tras aer în piept ca şi cum nu mai făcuse asta de mult – nu prea ştiam ce să fac cu faptul că uita aşa de frecvent să respire. Oare trebuia să-i amintesc eu la intervale regulate?

— Păi... A înghiţit în sec după care a mai tras o dată aer în piept. Ăăă, să nu mă lovesc de vreun copac. Şi să mor. Şi să nu mi se facă rău.

Am zâmbit larg de ordinea în care aşezase posibilele întâmplări, după care m-am străduit să-mi reiau expresia

pătrunzătoare. M-am aplecat uşor şi mi-am lipit buzele pe adâncitura discretă de la baza gâtului. Respiraţia i s-a oprit şi inima a început să-i bată cu putere.

Mi-am plimbat buzele pe pielea gâtului ei.

— Acum te mai temi?

I-a luat o clipă să-şi recapete glasul.

— Da? A şoptit cuvântul, nefiind sigură de el. Tot să nu mă lovesc de copaci... şi să nu mi se facă rău.

Mi-am ridicat uşor faţa, trasându-i pe gât o linie cu nasul şi buzele. Am şoptit următoarea întrebare în adâncitura de sub marginea maxilarului. A închis ochii complet.

— Dar acum?

Respira sacadat şi rapid.

— Copacii, a gâfâit ea. Răul de mişcare?

Mi-am trecut buzele peste frunte, după care i-am sărutat mai întâi o pleoapă, apoi pe cealaltă.

— Bella, doar nu crezi cu adevărat că eu m-aş lovi de un copac, nu?

Tonul îmi era jucăuş, dar blând. La urma urmei, ea era cea care credea că mă pricepeam la toate. Poate dacă o întrebam despre încrederea ei în mine...

— Tu nu, a şoptit ea. Dar *eu* aş putea.

Am sărutat-o de-a lungul obrazului cu încetinitorul, oprindu-mă chiar la colţul buzei.

— Aş lăsa eu un copac să îţi facă rău?

Buza mea superioară i-a atins buza inferioară în cel mai delicat mod cu putinţă.

— Nu, a oftat ea.

Fusese un sunet stins, aproape un gângurit.

Buzele mele se mişcau acum uşor peste ale ei, în timp ce am şoptit:

— Vezi? Nu ai de ce să te temi, nu?

— Nu, a oftat ea cutremurându-se.

Şi apoi, deşi nu intenţionasem decât să o copleşesc *pe ea,* m-am trezit că eram eu copleşit cu totul.

Simţeam că nu-mi mai controlez mintea. Corpul preluase puterea la fel ca atunci când vânam – instinctul şi pofta îmi guvernau peste raţiune. Doar că acum dorinţa

mea nu era pentru vechile nevoi pe care avusesem timp să le stăpânesc. Acestea erau pasiuni noi, iar eu nu învăţasem deocamdată cum să le controlez.

Gura mea a strivit-o prea brutal pe a ei, în timp ce îi ţineam cu mâinile faţa lipită de a mea. Voiam să-i simt pielea pe fiecare părticică din mine. Voiam să o ţin atât de aproape, încât să nu ne mai despartă nimeni niciodată.

Acest foc nou – un foc lipsit de durere, care îmi răvăşea doar capacitatea de a gândi limpede – m-a cuprins şi mai aprig când braţele i s-au înfăşurat strâns în jurul gâtului meu, iar corpul i s-a împletit cu al meu. Căldura şi pulsul i se contopeau cu trupul meu de la piept până la coapse. Mă cufundam în senzaţiile acestea.

*

Buzele i s-au deschis în contact cu ale mele, iar fiecare părticică din mine părea că nu se putea gândi la nimic altceva decât să o sărute cu şi mai mult patos.

Ca o ironie a sorţii, a fost salvată de instinctele mele fundamentale.

Respiraţia ei caldă mi-a pătruns în gură şi reflexele mele involuntare au reacţionat – veninul curgea, muşchii mi se contractau. A fost un şoc suficient ca să-mi vin în fire.

M-am îndepărtat de ea, simţindu-i mâinile alunecându-mi pe gât şi pe piept.

Mintea mi-a fost cuprinsă de groază.

Oare cât de aproape fusesem să-i fac rău? Să o *ucid?*

Vedeam imaginea aceasta la fel de clar cum îi vedeam ochii acum speriaţi în faţa mea – o lume fără Bella. Mă gândisem de atât de multe ori la această soartă, încât nu mai era nevoie să-mi imaginez imensitatea acelei lumi goale, agonia rezultată din ea. Ştiam că nu era o lume în care aş fi putut rezista.

Sau... o lume în care ea era nefericită. Dacă Bella, în absolută inocenţă, şi-ar fi atins limba de vreo margine ascuţită a dinţilor mei...

— La naiba, Bella! am icnit, abia auzind cuvintele care mi s-au împleticit de pe buze. O să mă duci la pierzanie, pe

bune!

M-am cutremurat, îngreţoşat de ceea ce făcusem.

Uciderea ei ar fi însemnat, fără doar şi poate, uciderea mea. Viaţa ei era unica mea viaţă – viaţa mea fragilă şi finită.

Bella a pus palmele pe genunchi, încercând să-şi recapete suflul.

— Eşti indestructibil, a mormăit.

Era aproape de adevăr în privinţa durabilităţii mele fizice, atât de diferită de a ei. Nu ştia însă cât de puternic era legată existenţa mea de a ei. Şi habar nu avea cât de aproape fusese de a dispărea.

— Poate că am crezut asta înainte să te întâlnesc pe tine, am mârâit şi am tras adânc aer în piept; nu mi se părea prudent să fiu singur cu ea. Acum hai să plecăm de aici înainte să fac vreo prostie.

M-am întins să o iau în braţe, iar ea a înţeles de ce era nevoie să ne grăbim. Nu a opus nicio împotrivire când am luat-o în spate. Şi-a încolăcit rapid braţele şi picioarele în jurul meu, moment în care a trebuit să mă străduiesc o secundă ca mintea să-mi controleze trupul.

— Nu uita să închizi ochii, am prevenit-o.

Şi-a lipit faţa de umărul meu.

Nu am avut mult de alergat, însă a fost suficient cât să-mi revin. Se pare că nu puteam să mă încred în nimic când era vorba de instinctele mele. Doar pentru că eram aşa de sigur de autocontrolul meu într-o privinţă, nu însemna că puteam să iau de bună orice altă formă de autocontrol. Trebuia să mă retrag un pas şi să trasez o graniţă clară ca s-o protejez. Trebuia să limitez orice apropiere fizică la o formă care să nu afecteze capacitatea ei de a respira, şi nici capacitatea mea de a gândi. Era jalnic că a doua îngrijorare trebuia să fie mai importantă decât prima.

Pe parcursul acestui drum scurt, Bella nu s-a mişcat nici măcar o dată. I-am auzit respiraţia revenindu-i la un ritm normal, iar bătăile inimii îi păreau stabile, poate doar uşor mai dese. A rămas nemişcată chiar şi după ce m-am oprit.

Am întins o mână în spate să-i mângâi părul.

— Gata, Bella, s-a terminat.

Şi-a dezlipit mai întâi braţele, a tras aer în piept, după care şi-a relaxat picioarele încordate. Dintr-odată, căldura corpului ei a dispărut.

— Au! a pufnit ea.

M-am întors şi am văzut-o răşchirată pe jos ca păpuşa unui copil aruncată pe podea. Şocul din ochi i s-a transformat rapid în indignare, pentru că nu avea idee cum ajunsese acolo, dar ştia în mod clar pe cine putea învinovăţi.

Nu-mi dau seama de ce mi s-a părut atât de amuzant. Poate pentru că eram pur şi simplu epuizat. Sau poate doar eram profund uşurat fiindcă începeam să simt că lăsasem în urmă pericolul. Sau poate doar aveam nevoie de un moment de relaxare.

Oricare ar fi fost motivul, am început să râd şi nu am reuşit să mă opresc imediat.

Bella a dat ochii peste cap la reacţia mea, a oftat, apoi s-a ridicat în picioare. A încercat să-şi şteargă noroiul de pe jachetă cu o expresie de suferinţă atât de profundă, încât nu am putut să fac altceva decât să râd şi mai tare.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă, după care a luat-o înainte.

Mi-am înăbuşit amuzamentul şi am zbughit-o spre ea să o prind de talie, încercând să-mi fac vocea să sune relaxată atunci când am întrebat-o:

— Unde mergi, Bella?

Nu s-a uitat la mine.

— Să mă uit la un meci de baseball, a răspuns ea. Tu nu pari foarte interesat să mai joci, dar sunt sigură că ceilalţi se vor distra şi fără tine.

— Nu mergi în direcţia care trebuie, am informat-o.

A inspirat adânc pe nări, a ridicat bărbia sub un unghi care anunţa şi mai multă încăpăţânare, s-a rotit cu o sută optzeci de grade şi a pornit cu paşi apăsaţi în direcţia opusă. Am prins-o din nou. Nici aceea nu era direcţia corectă.

— Haide, nu te supăra, am rugat-o. Nu m-am putut

abţine. Trebuia să fi văzut cum arătai.

Iar mi-a scăpat un hohot de râs. Am încercat să-l înăbuş pe următorul.

Ea a ridicat într-un final privirea, uitându-se la mine cu ochii strălucind de furie.

— Aha, deci numai tu ai voie să te înfurii?

Mi-am amintit cât de mult îi displăceau nedreptăţile.

— Eu nu m-am înfuriat pe tine, am asigurat-o.

Vocea ei aproape că a scuipat acid sulfuric atunci când m-a citat.

— „Bella, o să mă duci la pierzanie”?

Mi-a mai pierit amuzamentul, însă nu de tot. În momentul acela de agitaţie spusesem adevărul mai direct decât îmi propusesem.

— Aceea a fost doar o constatare.

S-a răsucit în strânsoarea mea, încercând să se elibereze. I-am pus o mână pe obraz ca să nu-şi mai poată ascunde faţa de mine.

Înainte să apuc să mai adaug ceva, a insistat:

— Ba erai furios!

— Da, am fost de acord.

— Dar tocmai ai spus...

— Că nu eram furios *pe tine.*

Acum nu mai părea să fie nimic amuzant. Luase vina asupra ei.

— Nu vezi diferenţa, Bella? Nu înţelegi?

S-a încruntat, confuză şi supărată.

— Ce diferenţă să văd?

— Eu nu simt niciodată furios pe tine, i-am explicat. Cum aş putea să fiu? Curajoasă, de încredere... *caldă* cum eşti. Iertătoare, amabilă, înţelegătoare, sinceră, *bună...* esenţială, crucială, dătătoare de viaţă...

Aş fi putut să continui lista mult timp, însă m-a întrerupt.

— Atunci de ce...? a şoptit ea.

Am presupus că gândul ei neterminat îmi sugera ceva de genul: „Atunci de ce te-ai luat de mine cu atâta cruzime?”

I-am prins faţa între palme, încercând să vorbesc şi cu

ochii, nu doar prin cuvinte, încercând să dau şi mai multă greutate ambelor.

— Îmi ies din minţi, i-am spus. Când văd că nu reuşesc să nu te pun în pericol. Simpla mea existenţă reprezintă un risc pentru tine. Câteodată... mă urăsc pur şi simplu. Ar trebui să fiu mai puternic, ar trebui să pot să...

M-a surprins că mi-a pus degetele pe buze, blocând ce urma să mai spun.

— Nu spune asta, a murmurat ea.

Confuzia i-a dispărut de pe faţă, lăsând în loc doar blândeţe.

I-am luat mâna de pe gură şi mi-am apăsat-o pe obraz.

— Te iubesc, i-am spus. Este o scuză slabă pentru ceea ce fac, dar cu toate astea este adevărat.

M-a privit cu atât de multă căldură, cu atâta... dragoste. O asemenea privire nu aştepta decât un singur răspuns.

Trebuia să fie un răspuns reţinut. Nu-mi mai permiteam niciun moment de impulsivitate.

— Acum încearcă să te porţi frumos, am murmurat, vorbind mai mult pentru mine decât pentru ea.

Apoi, pentru o secundă scurtă, mi-am lipit cu blândeţe buzele de ale ei.

A stat perfect nemişcată, ţinându-şi respiraţia. M-am îndreptat rapid, aşteptând-o să respire din nou.

A oftat.

— I-ai promis şefului de poliţie Swan că mă aduci devreme acasă, îţi aminteşti? Am face bine să ne vedem de drum.

Iar îmi sărea în ajutor. Mi-aş fi dorit ca slăbiciunea mea să nu o oblige pe ea să fie atât de puternică.

— Da, să trăiti.

Am eliberat-o din strânsoare şi am luat-o de mână ca să o conduc în direcţia bună. Mai aveam doar vreo zece metri înainte să trecem de marginea pădurii şi să intrăm în câmpul imens pe care familia mea îl numea simplu „poiana”. Copacii fuseseră defrişaţi cu mult timp în urmă de un gheţar, iar acum nu era decât un strat subţire de pământ care acoperea pietrişul de dedesubt. Aici nu mai

creştea altceva în afară de iarbă şi ferigi. Era un loc foarte potrivit pentru noi.

Carlisle pregătea terenul pentru joc, în timp ce Alice şi Jasper exersau nişte mişcări noi pe care voiau să le perfecţioneze: dacă Jasper hotăra să alerge într-o direcţie anume, Alice avea să-i vadă decizia şi să se poziţioneze către direcţia aceea nouă înainte ca el să facă efectiv mişcarea. Nu le dădea cine ştie ce avantaj, însă la cât de apropiaţi eram toţi ca nivel, orice chestie în plus avea şanse să-i facă mai competitivi.

Esme ne aştepta pe mine şi pe Bella, iar Emmett şi Rosalie stăteau în apropiere, lângă ea. Când am intrat în raza lor vizuală, am văzut-o pe Rosalie cum şi-a smuls mâna din a lui Esme, după care ne-a întors spatele şi a plecat.

La urma urmelor, nu promisese că se va purta frumos. Ştiam că făcuse un compromis prin simplul fapt că se afla aici.

Absolut ridicol.

Esme nu era de acord cu mine. Încercase toată după-amiază să o îmbuneze pe Rosalie să-şi schimbe starea, fără prea mult succes, aşa că era exasperată.

O să fie bine imediat ce începem, a gândit Emmett.

La fel ca mine, era pur şi simplu uşurat de faptul că Rose venise.

Esme şi Emmett ne-au venit în întâmpinare. I-am aruncat lui Emmett o privire de avertizare, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Nu-ţi face griji, am promis.

A măsurat-o pe Bella din priviri. Una era să te afli în preajma oamenilor atunci când le vizitai tu lumea, dar cu totul altceva când unul dintre ei se afla printre noi. Era palpitant. Şi mai mult decât atât, un om care era, în mintea lui, mai mult sau mai puţin unul dintre noi acum. El avusese numai experienţe plăcute când familia noastră se mărise. Era dornic să o primească şi pe Bella.

Poate că m-ar fi bucurat entuziasmul lui, însă dincolo de fascinaţia pentru noutate, vedeam că nu se îndoia de

versiunea lui Alice despre desfăşurarea evenimentelor.

Aveam să am răbdare. Cu timpul toţi aveau să înţeleagă.

— Pe tine te-am auzit, Edward? a întrebat Esme.

Vorbise cu glas mai tare decât era necesar pentru ca Bella să nu se simtă lăsată pe dinafară.

— Părea mai degrabă un urs care se sufoca, a adăugat Emmett.

Bella a zâmbit sfioasă.

— El râdea.

Emmett i-a zâmbit larg, bucuros că intrase în joc.

— Bella a fost amuzantă fără să vrea, am explicat eu.

Alice se îndrepta în paşi de dans spre noi. Presupun că nu ar fi trebuit să mă îngrijoreze faptul că se comporta ca *ea însăşi.* Vedea mai bine decât aş fi putut ghici eu ce avea să o sperie pe Bella şi ce nu.

S-a oprit brusc, la doar o lungime de braţ de noi.

— E timpul, a intonat solemn, scoţându-şi în evidenţă talentul de prezicătoare mai mult pentru Bella.

Un tunet puternic a spulberat liniştea ca la un semnal. Am clătinat din cap.

— Înfiorător, nu? a murmurat Emmett înspre Bella, făcându-i cu ochiul când ea a părut surprinsă că i se adresase.

I-a zâmbit larg, puţin şovăielnică.

Emmett mi-a aruncat o privire.

— Îmi place de ea.

— Să mergem! ne-a zorit Alice, luându-l pe Emmett de mână.

Ştia exact cât timp puteam să jucăm fără nicio grijă. Şi Emmett ardea de nerăbdare să începem. Au alergat împreună spre Carlisle.

— Mă laşi puţin cu ea? Aş vrea să o fac să se simtă confortabil în preajma mea, m-a rugat Esme.

Îmi dădeam seama ce mult însemna pentru ea ca Bella să o vadă ca pe o persoană şi ca pe o prietenă, nu ca pe cineva de care să se teamă. Am aprobat din cap, apoi m-am întors către Bella.

— Eşti gata să joci? am zâmbit larg, după ce dedusesem cu uşurinţă din comentariile lui Charlie că seara aceasta era neobişnuită pentru ea.

Ei bine, speram că vom reuşi să o distrăm.

— Hai ai noştri!

Am râs de entuziasmul ei forţat, după care i-am oferit lui Esme spaţiul pe care şi-l dorise, pornind după Emmett şi Alice.

Am ascultat-o pe Esme vorbind cu Bella în timp ce mă alăturam celorlalţi. Nu exista nicio informaţie pe care să dorească să i-o furnizeze sau să o obţină, ci dorea numai să interacţioneze cu Bella, totuşi am ciulit urechile la conversaţia lor. Mi-am împărţit atenţia între conversaţia aceea şi cea din preajma mea.

— Edward şi cu mine deja ne-am ales echipele, a spus Rosalie. Jasper şi Emmett sunt cu mine.

Alice nu era surprinsă. Lui Emmett îi plăceau şansele pe care le avea echipa lui în forma aceasta. Jasper era mai puţin încântat. Prefera să facă echipă cu Alice, nu să-i fie adversar. Ca şi mine, Carlisle era mulţumit de implicarea lui Rosalie în joc.

Esme se plângea de cât de competitivi eram, pregătind-o în mod evident pe Bella pentru ce era mai rău.

Carlisle a scos o monedă.

— Cap sau pajură, Rose?

— Ea a ales echipele, am obiectat eu.

Carlisle s-a uitat la mine şi apoi fix la Alice, care văzuse deja că avea să iasă „cap”.

— Rose, a spus el din nou, după care a aruncat moneda în sus.

— Cap.

Am oftat, după care am zâmbit larg. Carlisle a prins cu uşurinţă moneda şi a întors-o pe antebraţ.

— Cap, a confirmat el.

— O să fim la primire, a spus Rosalie.

Carlisle a aprobat din cap, apoi el, cu Alice şi cu mine ne-am dus să ne ocupăm poziţiile în teren.

Esme îi povestea Bellei despre primul ei fiu şi m-am

mirat de cursul intim pe care îl luase conversaţia lor. Era cea mai profundă rană a lui Esme, dar a fost blândă şi împăcată atunci când a vorbit despre asta. M-am întrebat de ce hotărâse să-i împărtăşească întâmplarea.

Sau poate că Esme nu-şi propusese asta deloc. În felul în care asculta Bella exista ceva... Nu fusesem chiar eu dornic să-i împărtăşesc fiecare secret pe care-l avusesem vreodată? Nu trădase tânărul Jacob Black un tratat străvechi doar ca să îi facă ei pe plac? Probabil că avea efectul acesta asupra tuturor.

Am intrat în teren pe partea stângă. Încă auzeam foarte clar vocea Bellei.

— Şi atunci nu te deranjează? Că sunt... nepotrivită pentru el? a întrebat ea.

Biata copilă, a gândit Esme. *Trebuie să fie copleşitor pentru ea.*

— Nu, i-a răspuns, şi am auzit că spunea adevărul. Esme nu voia decât ca eu să fiu fericit. Eşti ceea ce-şi doreşte el. O să iasă bine cumva.

Însă, la fel ca şi Emmett, nu vedea decât o singură cale pentru ca asta să se întâmple. M-am bucurat că eram suficient de departe ca Bella să nu-mi poată interpreta clar expresia feţei.

Alice a aşteptat până când Esme a ajuns în poziţia de arbitru, cu Bella lângă ea, înainte să păşească pe dala improvizată de unde trebuia să arunce mingea.

— Gata, la aruncare! a anunţat Esme.

Alice a făcut prima aruncare. Prea grăbit, Emmett a făcut un salt imens care a trecut atât de aproape de minge, încât presiunea aerului a afectat linia dreaptă a aruncării. Jasper a prins mingea din aer şi i-a aruncat-o înapoi lui Alice.

— A fost ratare? am auzit-o pe Bella şoptindu-i lui Esme.

— Dacă mingea nu este lovită cu bastonul, este ratare, i-a răspuns Esme.

Alice a mai aruncat cu forţă încă o dată mingea de-a lungul terenului. Emmett se concentrase. Am început să alerg înainte să aud bubuitura bastonului când a lovit

mingea.

Alice văzuse deja unde se îndrepta mingea, iar eu am fost suficient de rapid. Se pierdea puţin din plăcerea jocului – sincer, Rose ar fi trebuit să fie mai isteaţă şi să nu mă lase pe mine să joc cu Alice în aceeaşi echipă –, dar eram hotărât să câştig în seara asta.

Am alergat înapoi cu mingea, auzind-o pe Esme cum îl chema pe Emmett în poziţie chiar atunci când am revenit la marginea poienii.

— Emmett loveşte cel mai tare, dar Edward aleargă cel mai repede, îi explica Esme Bellei.

Le-am zâmbit larg amândurora, bucuros că Bella părea să se simtă bine. Avea ochii lărgiţi, dar şi zâmbetul îi era la fel de larg.

Emmett i-a luat locul lui Jasper în spatele bazei, în timp ce Jasper a luat bastonul, deşi era rândul lui Rosalie să stea la primire. Ce enervant! În mod cert nu putea să fie chiar aşa povară să stea la mai puţin de zece metri de Bella. Începusem să-mi doresc să nu fi forţat lucrurile ca să o aduc aici.

Jasper nu plănuia să vadă cât de repede pot să alerg, deoarece ştia că nu poate să arunce la fel de departe ca Emmett. În schimb, a prins aruncarea lui Alice cu vârful bastonului, ducând mingea suficient de aproape de Carlisle, astfel încât a fost evident că el trebuia să fie cel care trebuia să alerge. Carlisle a sprintat s-o prindă, după care s-a întrecut cu Jasper până la prima bază. Fuseseră foarte aproape unul de altul, însă piciorul stâng al lui Jasper a atins baza chiar înainte să se izbească de Carlisle.

— Sunt bine, a rostit Esme.

Bella se ridicase pe vârfuri, cu palmele peste urechi şi adâncindu-şi cuta dintre sprâncene, însă s-a relaxat imediat ce Carlisle şi Jasper au fost din nou pe picioarele lor. S-a uitat înspre mine şi i-a revenit zâmbetul pe buze.

Tensiunea era atât de densă, încât o puteai tăia cu cuţitul când i-a venit rândul lui Rosalie la bătaie. Stătea faţă în faţă cu Alice, aşa că Bella nu era în raza ei vizuală, totuşi umerii au părut să i se încovoaie, să se îndepărteze de

Bella. Poziţia îi era ţeapănă, iar expresia rigidă, dezgustată.

Am privit-o cu reproş şi ea şi-a răsfrânt buza inferioară.

— Tu ai vrut să vin.

Rose a fost suficient de neatentă încât prima aruncare a lui Alice să treacă pe lângă ea direct în mâna lui Emmett. S-a încruntat mai tare şi a încercat să se concentreze.

Alice a aruncat din nou mingea, iar Rose a reuşit să o lovească de data asta, trimitând-o dincolo de a treia bază. Am început să alerg, însă Alice era deja pe fază. În loc să o scoată pe Rosalie din joc, fiindcă ar fi avut timp destul să o facă, Alice s-a răsucit şi s-a repezit spre a patra bază. Jasper era deja la jumătatea drumului între bazele a treia şi a patra. Şi-a lăsat umărul ca şi cum plănuia să o doboare pe Alice de pe bază aşa cum făcuse cu Carlisle, însă ea nu a aşteptat să o atingă. A executat o manevră pe jumătate întoarcere, pe jumătate alunecare, s-a strecurat pe lângă el şi l-a atins din spate. Esme l-a chemat să iasă, însă Rosalie profitase de distragere ca să ajungă la a doua bază.

Mi-am dat seama care avea să fie următoarea lor schemă înainte ca Emmett să facă iar schimb cu Jasper. Emmett avea să lovească mingea foarte departe, de sacrificiu, ca să o ducă pe Rosalie la a patra bază. Văzuse şi Alice asta, însă se părea că aveau să reuşească. M-am mutat înapoi la linia copacilor, însă dacă alergam spre locul în care Alice vedea că se îndrepta mingea înainte ca Emmett să o arunce efectiv, Esme avea să ne penalizeze pentru trişat. Mi-am încordat muşchii, gata să ţâşnesc – nu după minge, ci după viziunea lui Alice.

Emmett a lovit de data aceasta în sus mai degrabă decât departe, ştiind că gravitaţia era mai înceată decât mine. A mers, iar eu mi-am scrâşnit dinţii când Rosalie a ajuns la a patra bază.

În schimb, Bella era încântată. Bătea din palme zâmbind larg, impresionată de joc. Rosalie nu i-a băgat în seamă aplauzele spontane – nici măcar nu se uita la ea, ci dădea în schimb ochii peste cap în direcţia mea –, dar m-a surprins să văd că se îmbunase... chiar dacă doar puţin. M-am gândit că nu era cine ştie ce. Ştiam cât de mult tânjea

Rosalie să fie admirată.

Poate că ar fi trebuit să-i spun câte ceva despre cum îi complimentase Bella frumuseţea... dar era posibil să nu mă creadă. Dacă s-ar fi uitat la Bella acum, i-ar fi văzut admiraţia evidentă din ochi. Probabil că ar fi îmbunat-o şi mai mult, însă refuza total să se uite.

Şi totuşi, îmi dădea mai multă speranţă. Cu puţin timp şi o grămadă de complimente... puteam să o cucerim împreună pe Rose.

Şi Emmett se bucura de uimirea surescitată a Bellei. Deja o plăcea mai mult decât mă aşteptasem, şi pe lângă asta i se păruse că jocul fusese mult mai distractiv cu o galerie însufleţită. Şi tot aşa cum Rose iubea admiraţia, Emmett adora distracţia.

Carlisle, Alice şi cu mine am alergat din teren, în timp ce echipa lui Rosalie îşi ocupa locurile. Bella m-a întâmpinat cu ochii mari şi un zâmbet larg.

— Ce părere ai? am întrebat-o.

A râs.

— Un lucru e sigur. N-o să mă mai pot uita niciodată la vreun meci plicticos din campionatul naţional de baseball.

— De parcă până acum te uitai.

Apoi şi-a ţuguiat buzele.

— Sunt puţin dezamăgită.

Nu părea dezamăgită.

— Cum aşa?

— Ar fi interesant să descopăr măcar un lucru pe care nu-l faci mai bine decât oricine pe planeta asta.

Îh.

Rosalie nu fusese singura care mârâise când auzise asta, dar ea reacţionase cel mai sonor.

— Cât o să mai dureze giugiuleala? m-a grăbit ea. *Furtuna n-o să dureze la nesfârşit.*

— E rândul meu, i-am spus Bellei.

Am luat bastonul de unde îl aruncase Emmett şi am păşit spre dală.

Carlisle s-a ghemuit în spatele meu. Alice mi-a arătat în ce parte avea să arunce Jasper.

Am lovit mingea.

— Laşule, a mârâit Emmett în timp ce alerga după mingea care ţopăia impredictibil.

Rose mă aştepta la a doua bază, însă eu am ajuns la timp. S-a uitat urât la mine şi i-am zâmbit larg în semn de răspuns.

Carlisle a păşit pe dală şi s-a aplecat în postura de lovire, îi auzeam intenţia, urmată de predicţia lui Alice că va reuşi. M-am pregătit şi eu cu toţi muşchii gata să acţioneze. Jasper a aruncat mingea rapid şi bulversant – Carlisle şi-a înclinat bastonul perfect.

Mi-aş fi dorit să o fi putut avertiza pe Bella să-şi acopere iar urechile.

Sunetul care s-a produs atunci când Carlisle a lovit mingea nu era unul care putea fi explicat în mod convingător drept tunet. Aveam noroc că oamenii nu bănuiau nimic, că nu *doreau* să creadă în nimic supranatural.

Alergam cât mă ţineau puterile, ascultând ecoul lăsat de bubuitură şi pe Rosalie fugind prin pădure. Dacă se mişca suficient de rapid – dar nu, Alice vedea mingea aterizând pe pământ.

Am ajuns la a patra bază înainte ca mingea să ajungă la destinaţia către care se îndrepta. Carlisle ajunsese la prima bază. Bella clipea rapid când m-am oprit la câţiva metri de ea, ca şi cum nu putuse să-mi urmărească toată alergarea.

— Jasper! a strigat Rosalie de undeva departe în pădure.

Carlisle a trecut pe lângă a treia bază. Sunetul mingii îndreptându-se către noi şuiera printre copaci. Jasper gonea spre dală, însă Carlisle s-a strecurat pe sub el chiar înainte ca mingea să aterizeze în palma lui Jasper.

— Sunt bine! a strigat Esme.

— Minunat, ne-a felicitat Alice, ridicând mâna să batem cuba.

I-am făcut amândoi pe plac.

Auzeam toţi cum scrâşnea Rosalie din dinţi.

M-am dus lângă Bella, împletindu-mi uşor degetele cu ale ei. Mi-a zâmbit, cu obrajii şi nasul roşii de frig, dar cu

ochii strălucind de încântare.

Alice se gândea la o sută de moduri diferite prin care să lovească mingea atunci când a luat bastonul, însă nu vedea dincolo de Jasper şi Emmett. Emmett era aproape de a treia bază, ştiind că Alice nu avea cum să o depăşească pe Rosalie la bătaie.

Jasper a aruncat mingea rapid, iar Alice a expediat-o în partea dreaptă a terenului. El a gonit după minge spre prima bază, a prins-o şi a atins baza înainte ca Alice să ajungă acolo.

— Afară.

I-am strâns degetele Bellei o dată, după care am plecat, fiindcă-mi venise iar rândul.

De data aceasta am încercat să trimit mingea pe lângă Rosalie, însă Jasper a aruncat încet, furându-mi şansa de care aveam nevoie. Am lovit mingea în plin, însă am ajuns doar până la prima bază înainte ca Rosalie să-mi blocheze calea.

Carlisle a expediat mingea direct către terenul pietros, sperând că va ricoşa suficient de sus încât să am şansa să înconjor bazele, însă Jasper a sărit şi a repus-o în joc prea rapid. Emmett mă încolţise la baza a treia.

Alice trecea în revistă toate posibilităţile pe măsură ce se apropia de dală, însă expresia ei nu era prea încurajatoare. A făcut totuşi ce-a putut mai bine, expediind mingea cât de tare a putut către marginea din dreapta. Jasper nu a muşcat momeala şi nici măcar n-a încercat să o atingă înainte să arunce iar mingea către Emmett, care stătea ca un zid în faţa bazei a patra. Nu aveam prea multe opţiuni. Nu aveam nicio şansă să trec de el, dar dacă toată echipa noastră era blocată la baze – potrivit regulilor familiei noastre –, asta însemna automat sfârşitul reprizei.

L-am atacat pe Emmett, care a părut încântat de alegerea mea, însă chiar înainte să încerc să dansez în jurul lui ca să ajung la dală, Rosalie deja începuse să se plângă.

— Esme – el încearcă să-şi forţeze ieşirea.»,»

Şi asta era împotriva regulamentului nostru.

Bineînţeles că Emmett m-a atins, pentru că pur şi simplu

nu era nicio cale să-l ocolesc.

— Trişorule! a şuierat Rose.

Esme m-a privit cu reproş.

— Rose are dreptate. Du-te în terenul exterior.

Am ridicat din umeri şi m-am îndreptat către terenul exterior.

Echipa lui Rose s-a descurcat mai bine de data asta. Şi ea, şi Jasper au reuşit să prindă loviturile puternice ale lui Emmett, deşi sunt destul de sigur că ea trişase. Mingea şi-a schimbat traseul în zbor, aproape ca şi cum ceva mai mic o deviase de la cursul iniţial, însă eu eram deja prea departe în pădure ca să văd de unde sosise proiectilul. Măcar am avut timp să-l scot pe Emmett din joc. Următoarea lovitură lungă a lui Rosalie a fost prea joasă. Alice a reuşit să sară s-o prindă. Jasper a ajuns iar la bază, însă eu am oprit lovitura arcuită a lui Emmett înainte să ajungă în pădure, iar Carlisle şi cu mine l-am prins pe Jasper între noi când se îndrepta către a treia bază.

Pe măsură ce jocul înainta, am căutat să văd dacă Bella se plictisea. Însă de fiecare dată când o priveam, părea complet absorbită. Măcar era ceva nou pentru ea. Ştiam că nu arătam chiar ca nişte oameni care joacă baseball. I-am monitorizat expresia, aşteptând să-i treacă entuziasmul iniţial. Mai aveam ore bune de furtună, iar Emmett şi Jasper nu ar fi vrut să rateze niciun minut. Totuşi, dacă Bella era prea obosită sau îi era prea frig, aveam să mă scuz şi să ies. M-am înfiorat pe dinăuntru, gândindu-mă cât de bine ar primi Rosalie asta. În fine, avea să supravieţuiască.

Pe măsură ce scorul fluctua, ne-am mai pierdut din bunele maniere şi m-am întrebat ce avea să creadă Bella despre noi, chiar dacă Esme o avertizase. Dar atunci când Rosalie m-a făcut „idiot trişor şi jalnic” (pentru că ştiusem exact în care copac să mă urc ca să prind din zbor mingea lovită de ea) şi apoi „porc lepros” (când o atinsesem la a treia bază), Bella a râs împreună cu Esme. Rosalie nu era singura care împărţea insulte în stânga şi-n dreapta pe măsură ce jucam, însă de data aceasta Carlisle nu mai era singura persoană care *nu* insulta deloc. Eu mă comportam

exemplar, deşi vedeam că asta o scotea pe Rosalie din minţi mai mult decât dacă m-aş fi luat la întrecere cu ea în insulte.

Astfel încât câştigam amândoi.

Eram în repriza a unsprezecea – reprizele noastre nu durau niciodată mai mult de cinci minute. Nu obişnuiam să ne oprim la un număr anume, ne opream pur şi simplu de îndată ce se potolea furtuna –, iar Carlisle era primul la bătaie. Alice vedea că va urma altă lovitură puternică şi mi-am dorit ca unul dintre noi să fi fost la bază. În mod evident, Emmett – care era la rând pe dală – nu s-a putut abţine să nu încerce să arunce rapid pe lângă Carlisle, ceea ce i-a dat toată puterea de care avea nevoie să izbească mingea atât de tare, încât a zburat mult mai departe de locul unde Rosalie ar fi avut vreo speranţă s-o oprească. Bubuitura a reverberat în munţi, sunând mai degrabă a explozie decât a tunet.

În timp ce ecoul încă reverbera în jurul nostru, un alt sunet mi-a atras atenţia.

— Oh!

Alice icnise ca şi cum cineva o lovise.

Imaginile îi şiroiau prin minte în cascadă. O avalanşă de noi variante de viitor se învolburau ininteligibil, toate parcă fără pic de legătură unele cu altele. Unele erau orbitor de luminoase în timp ce altele erau atât de întunecate, încât nu aveai ce să vezi. O mie de fundaluri diferite, majoritatea necunoscute.

Nu mai rămăsese nimic din viitorul de care fusese perfect sigură până în acest moment. Ceea ce se schimbase fusese suficient de puternic încât să nu mai lase nimic din destinul pe care trebuia să-l avem. Alice şi cu mine ne-am cutremurat amândoi de panică.

Ea s-a concentrat. Străduindu-se rapid, a luat urma viziunilor noi până la începutul lor. Imaginile tulburi s-au restrâns la un moment foarte apropiat de prezent, aproape imediat.

Chipurile a trei străini. Trei vampiri pe care i-a văzut alergând spre noi.

M-am repezit către Bella, gândindu-mă să fug cu ea imediat. Dar apoi urmau alte imagini din viitorul apropiat, cu noi singuri, depăşiţi numeric...

— Alice? a întrebat Esme.

Jasper a apărut lângă Alice aproape mai repede decât ajunsesem eu la Bella.

— N-am văzut, a şoptit Alice. N-am putut să disting.

Compara viziunile acum. Cele mai vechi în care, mâine-seară, trei străini aveau să se apropie de casă. Era un viitor pentru care eram pregătit. Bella şi cu mine eram departe în versiunea aceasta.

Ceva se schimbase în planurile lor. Alice a trecut mai departe, în doar câteva minute, la acest nou şir al evenimentelor. Exista o posibilitate să fie o întâlnire prietenească, prezentări, o cerere. Alice înţelesese ce se întâmplase. Eu însă eram concentrat pe faptul că Bella exista în viziune, tăcută în fundal.

Eram cu toţii strânşi în cerc, cu Alice în mijloc.

Carlisle s-a apropiat de ea şi i-a pus o mână pe braţ.

— Ce s-a întâmplat?

Alice a scuturat din cap scurt, ca şi cum voia să forţeze imaginile din mintea ei să se aşeze într-o ordine în care să aibă sens.

— Au călătorit mult mai repede decât crezusem. Acum văd că m-am înşelat.

— Ce s-a schimbat?

Jasper fusese alături de Alice de atât timp, încât înţelegea mai bine decât oricine cum îi funcţiona talentul.

— Ne-au auzit jucând, a spus Alice; străinii aveau să precizeze asta în varianta prietenoasă a evenimentelor. Şi au schimbat traseul.

Toată lumea s-a uitat la Bella.

— Cât de curând? a dorit Carlisle să ştie rapid, întorcându-se către mine.

Nu erau suficient de aproape ca să-i pot auzi. Ajuta faptul că, într-o seară târzie şi furtunoasă ca aceasta, în munţii dimprejurul nostru nu se afla aproape niciun om. Ajuta şi mai mult faptul că în zonă nu se aflau şi alţi

vampiri. Minţile vampirilor se auzeau oarecum mai uşor. Le auzeam de la distanţe mai mari, le precizam poziţia cu mai multă uşurinţă. Aşa că am putut să-i localizez – ajutat de imaginea pe care o văzusem în viziunea lui Alice –, dar nu puteam să prind decât gândurile cele mai dominante.

— Mai puţin de cinci minute, i-am spus. Aleargă... vor şi ei să joace.

Şi-a mutat brusc privirea către Bella.

— *Trebuie să o scoţi de aici.* Ai timp?

Alice s-a concentrat pe acest curs al evenimentelor pentru mine. Să încerc să fug, cu Bella în spinare.

Bella nu mă încetinea foarte mult – nu mă înfrânam pentru că era prea grea pentru mine, ci pentru că trebuia să mă mişc cu mai multă grijă să nu o rănesc –, dar nu aveam cum să fiu suficient de rapid. Viitorul acesta se lega de celălalt pe care îl văzuserăm: noi doi înconjuraţi, în dezavantaj numeric...

Străinii nu erau atât de entuziasmaţi de baseball, cât să fie neglijenţi. Alice vedea că aveau să se îndrepte spre poiană din trei unghiuri diferite, să ne supravegheze, înainte să se regrupeze şi să se prezinte în faţa noastră ca un grup. Dacă vreunul dintre ei m-ar fi auzit alergând, aveau să vină să investigheze.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu purtând...

Gândurile lui Carlisle erau alarmate.

— În plus, am spus printre dinţi, ultimul lucru pe care-l vrem este ca ei să prindă mirosul şi să înceapă să vâneze.

— Câţi sunt? a vrut Emmett să ştie.

— Trei, a mârâit Alice.

Emmett a pufnit. Sunetul pe care l-a scos fusese în asemenea dezacord cu tensiunea curentă, încât nu am putut să am altă reacţie decât să mă uit la el fără nicio expresie.

— Trei! a repetat el zeflemitor. N-au decât să vină.

Carlisle trecea în revistă opţiunile, însă eu vedeam deja că exista doar una posibilă. Emmett avea dreptate: eram atât de multi, încât străinii ar fi trebuit să fie sinucigaşi ca

să înceapă vreo luptă.

— Haideţi să continuăm pur şi simplu jocul, a fost Carlisle de acord.

Nu trebuia să fiu cititor de minţi ca să aud cât de nemulţumit era de această decizie.

— Alice a spus că sunt pur şi simplu curioşi, a adăugat el.

Alice a început să pună cap la cap toate posibilităţile acestei întâlniri aici în poiană, imaginile devenind mai clare acum după ce fusese luată o decizie. Părea că majoritatea erau paşnice, deşi toate începeau tensionate. Existau câteva variante în care ceva isca un conflict, însă erau mai puţin clare. Alice nu putea vedea ce anume provocase neînţelegerea – probabil decizii care încă nu fuseseră luate. Nu vedea nicio variantă stabilă care ar fi dus la o confruntare fizică în acest loc.

Dar erau foarte multe pe care deocamdată nu le putea interpreta. Am văzut din nou lumina orbitoare a soarelui, însă niciunul dintre noi nu putea să înţeleagă *unde* vedea ea totul.

Deşi ştiam că decizia lui Carlisle era singura posibilă, simţeam că mi se face rău. Cum putusem să îngădui să se întâmple aşa ceva?

— Edward, a şoptit Esme. *Le este sete? Vânează acum?*

Nu vedeam în gândurile lor că le-ar fi sete, iar în viziunea lui Alice, care devenea tot mai clară cu fiecare secundă ce trecea, ochii lor erau roşii, semn că erau sătui.

Am clătinat din cap.

— Măcar atât.

Era aproape la fel de îngrozită ca mine. Gândurile ei, ca şi ale mele, erau blocate de ideea că Bella ar putea fi în pericol. Deşi Esme nu era o luptătoare, puteam să aud cât de feroce o făcea să se simtă gândul acela. Ar fi apărat-o pe Bella ca pe propriul ei copil.

— Tu prinzi, Esme, am dat eu indicaţii. Eu o să anunţ acum.

Esme mi-a luat rapid locul, însă nu putea pleca de lângă Bella.

Niciunul nu era dispus să se avânte prea departe în teren. Au rămas în apropiere, cu urechile ciulite spre pădure. Alice, la fel ca şi Esme, nu avea intenţie să se îndepărteze de Bella. Gândurile ei protectoare nu erau chiar ca ale mamei – nu la fel de materne –, dar vedeam că şi ea avea să o protejeze pe Bella cu orice preţ.

În ciuda stării de rău care mă consuma, am simţit recunoştinţă pentru angajamentul lor faţă de noi.

— Despleteşte-ţi părul, i-am murmurat Bellei.

Nu era cine ştie ce deghizare, însă cel mai evident semn al umanităţii ei – în afară de miros şi de bătăile inimii – era pielea. Cu cât puteam să ascundem mai mult asta...

Şi-a scos imediat elasticul cu care avea părul prins în coadă şi a scuturat părul, lăsându-l să i se reverse în jurul fetei. Era clar că înţelesese de ce era nevoie să se ascundă.

— Ceilalţi vin acum, a spus ea.

Vocea îi era înceată, însă controlată.

— Da, am spus. Stai foarte nemişcată, nu vorbi şi nu te îndepărta de lângă mine, te rog.

I-am aranjat câteva şuviţe ca să-i ascund mai bine faţa.

— Nu ajută la nimic, a murmurat Alice. I-am simţit mirosul din partea cealaltă a terenului.

— Ştiu, m-am răstit.

— Ce te-a întrebat Esme? a şoptit Bella.

Mi-a trecut prin cap să o mint. Probabil că era deja extrem de îngrozită. Dar am ales să-i spun adevărul.

— Dacă le este sete.

Inima i s-a oprit o secundă, după care bătăile i-au repornit mai intense decât înainte.

Eram vag conştient de faptul că ceilalţi se prefac că joacă în continuare, însă mintea îmi era concentrată pe ce avea să urmeze, aşa că n-am văzut nimic din prefăcătoria lor.

Alice urmărea cum viziunea devenea mai limpede. Am văzut cum aveau să se împartă, pe ce căi aveau să apuce şi unde aveau să se reunească înainte să apară în faţa noastră. Am fost uşurat să văd că niciunul dintre ei nu avea s-o ia pe calea pe care venisem cu Bella în poiană. Poate că

de asta viziunea lui Alice în care ni se alăturau precauţi şi politicoşi era atât de fermă. Desigur, se puteau întâmpla o sută de alte chestii de îndată ce aveau să ajungă aici. Mă vedeam pe mine apărând-o pe Bella în mai multe viitoruri, ceilalţi rămânând alături de mine – de fapt, Rosalie îl flanca pe Emmett. Părea că nu punea mare preţ pe apărarea altcuiva în afară de el. Existau şi câteva viitoruri fragile în care se ajungea la luptă, dar erau la fel de volatile ca aburul. Nu puteam să văd bine cum s-ar fi terminat.

Le auzeam minţile apropiindu-se, încă departe, dar mai limpezi. Era evident că niciunul nu afişa vreo ostilitate faţă de noi, deşi ultima dintre ei – roşcata pe care o văzuse Alice – era foarte sperioasă. Era gata să fugă dacă ar fi simţit orice fel de semn că am fi agresivi. Cei doi bărbaţi erau pur şi simplu incitaţi de posibilitatea de a se distra puţin. Apropierea de un grup de străini nu părea să-i neliniştească şi am presupus că erau nomazi obişnuiţi cu mersul lucrurilor pe aici, prin Nord.

Se despărţeau acum, luându-şi toate măsurile de precauţie înainte să se expună.

Dacă Bella nu ar fi fost aici, dacă ar fi refuzat ideea de a-şi petrece seara uitându-se la noi cum jucam... ei bine, probabil că aş fi fost şi eu cu ea. Şi Carlisle m-ar fi sunat să mă anunţe că străinii ajunseseră mai devreme. Aş fi fost neliniştit, desigur, dar aş fi ştiut că nu comisesem nicio greşeală.

Pentru că ar fi trebuit să prevăd această posibilitate. Zgomotele produse de jocurile vampirilor erau foarte specifice. Dacă mi-aş fi luat timp să examinez toate versiunile posibile, dacă nu aş fi acceptat de bună viziunea lui Alice că străinii urmau să vină mâine – să-mi pun ceasul să sune, ca să zic aşa dacă aş fi fost mai degrabă sceptic decât entuziasmat...

Am încercat să-mi imaginez ce aş fi simţit dacă această întâlnire ar fi avut loc cu şase luni în urmă, înainte să fi văzut chipul Bellei. Aş fi fost... liniştit. De îndată ce aş fi avut acces la minţile vizitatorilor, aş fi fost sigur că nu aveam de ce să mă îngrijorez. Poate chiar aş fi fost

entuziasmat de elementele de noutate pe care le-ar fi adus şi de varietatea pe care ei ar fi adăugat-o stilului nostru obişnuit de joc.

Acum nu simţeam decât groază, panică... şi vinovăţie.

— Iartă-mă, Bella, i-am şoptit cât să audă doar ea. Străinii erau prea aproape ca să risc să vorbesc mai tare. Am fost prost şi iresponsabil să te expun în halul ăsta. Îmi pare atât de rău.

Ea nu a făcut decât să se uite la mine, cu pupilele micşorate ca nişte gămălii de ac. M-am întrebat dacă tăcea pentru că o avertizasem să facă asta, sau pentru că pur şi simplu nu avea ce să-mi spună.

Străinii s-au reunit în colţul de sud al poienii. Mişcările lor începuseră să se audă de-acum. Mi-am schimbat poziţia ca să îi ascund trupul cu al meu şi am început să bat din picior în ritmul bătăilor inimii ei, sperând să-l pot masca suficient cât să creez o sursă plauzibilă pentru sunetul acela.

Carlisle s-a întors înspre locul de unde se auzeau paşii lor apropiindu-se, şi ceilalţi l-au urmat. Aveam să profităm de toate atuurile noastre, însă aveam să ne prefacem că nu beneficiam de niciun alt simţ mai dezvoltat decât cele pe care le aveau oricum vampirii.

Îngheţaţi, nemişcaţi, ca şi cum eram una cu pietrele din jurul nostru, am aşteptat.

Capitolul 22

Vânătoarea

Până când străinii au ajuns în poiană, le cunoşteam deja feţele atât de bine, încât mi s-a părut că mai degrabă îi recunosc, decât că îi văd pentru prima dată.

Bărbatul mai scund şi mai puţin atrăgător fusese primul, dar a rămas repede în spate într-o manevră exersată deseori.

El era concentrat pe numărul nostru, identificând

ameninţările. A presupus că eram două, poate chiar trei clanuri prietenoase, care se întâlniseră pentru un meci. Era foarte conştient de prezenţa lui Emmett, mătăhălos lângă Carlisle. Şi de mine, agitat în mod evident. Era ciudat pentru un vampir să tresară neliniştit. Niciunul dintre ei nu ştia ce să creadă despre faptul că băteam nervos din picior.

Pentru o fracţiune de secundă, m-a cuprins senzaţia că ceva este în neregulă în tabloul acesta, dar aveam prea multe lucruri la care să mă concentrez ca să mai găsesc sursa senzaţiei respective.

Bărbatul care conducea grupul era înalt şi mai chipeş decât media, chiar şi pentru un vampir. Avea gândurile foarte încrezătoare. Clanul lui nu căuta gâlceavă aici. Deşi, cum era firesc, adunarea asta mare de clanuri era surprinsă de apropierea străinilor, cu siguranţă aveau să se înţeleagă. Şi el a reacţionat faţă de statura lui Emmett şi de tensiunea mea, dar apoi a fost distras de Rosalie.

Mă întreb dacă are pereche? Hmm, par să fie în număr par.

A trecut repede cu privirea peste noi ceilalţi apoi s-a oprit din nou la Rose.

Femeia cu părul roşu era mai încordată decât noi, iar corpul mai că îi vibra de nelinişte. Nu reuşea să-şi desprindă căutătura de la Emmett.

Sunt prea mulţi. Laurent e un prost.

Deja inventariase o mie de rute diferite de scăpare. În prezent, simţea că cea mai bună şansă a ei era să fugă spre nord spre Marea Salish, unde nu-i puteam urmări mirosul. M-am întrebat de ce nu ar fi optat pentru coasta mai apropiată a Pacificului, dar nu-i puteam vedea motivele dacă nu se gândea la ele.

M-am trezit sperând că femeia agitată va fugi la adăpost şi că ceilalţi o vor urma, dar Alice n-a văzut asta.

Roşcata îl privea pe bărbatul scund, aşteptând ca el să fugă primul. Privirea i-a revenit la Emmett şi apoi s-a mişcat fără tragere de inimă, urmându-i pe ceilalţi.

Şi cei doi bărbaţi păreau incapabili să-şi ţină prea mult privirile departe de Emmett. Mi-am evaluat fratele. În seara

asta părea şi mai masiv decât de obicei şi ceva era neliniştitor în nemişcarea lui încordată.

Cu toate acestea, şeful, Laurent, era sigur de planul său. Dacă clanurile noastre se puteau înţelege între ele, atunci se puteau înţelege şi cu clanul lui. Toată lumea avea să se calmeze şi apoi puteam juca împreună. Şi el putea s-o cunoască mai bine pe blonda aceea incandescentă...

A zâmbit într-o manieră prietenoasă, apoi şi-a încetinit apropierea şi s-a oprit când a ajuns la câţiva metri de Carlisle. Privirea i-a fugit spre Rosalie, apoi la Emmett, apoi la mine, apoi înapoi la Carlisle.

— Ni s-a părut că auzim un joc, a spus el. Avea un vag accent franţuzesc, dar vocea suna a engleză curată. Eu sunt Laurent, iar ei sunt Victoria şi James.

Nu păreau să aibă prea multe în comun, acest călător urban de pe continent cu ceilalţi doi tovarăşi mai sălbatici ai săi. Femeia era iritată de prezentarea lui. Era aproape obsedată de nevoia de a evada. Celălalt bărbat, James, era un pic amuzat de încrederea lui Laurent. El se bucura de natura imprevizibilă a acestei întâlniri şi era nerăbdător să vadă cum vom răspunde.

Vie încă n-a luat-o la goană, gândea el. *Deci probabil nu se va ajunge la nimic.*

Carlisle i-a zâmbit lui Laurent şi chipul lui prietenos, deschis a dezarmat-o pe moment până şi pe Victoria cea înspăimântată. Timp de o secundă, toţi s-au concentrat în întregime pe el, nu pe Emmett.

— Eu sunt Carlisle. Ei sunt familia mea, Emmett şi Jasper, Rosalie, Esme şi Alice, Edward şi Bella.

A gesticulat vag în direcţia noastră când a vorbit, fără să atragă atenţia în mod special asupra mea sau asupra Bellei care era în spatele meu. Laurent şi James reacţionau la informaţia că nu eram triburi separate, dar nu am mai fost atent la asta.

În secunda în care Carlisle a rostit numele lui Jasper, am priceput ce anume ratasem la început.

Jasper – acoperit de cicatrici pe aproape fiecare porţiune de piele vizibilă, înalt şi zvelt şi feroce ca un leu la

vânătoare, cu o privire brutală de la măcelurile la care participase – ar fi trebuit să fie pe primul loc în evaluările lor. Aspectul său războinic ar fi trebuit, chiar şi acum să influenţeze această negociere.

M-am uitat la el cu coada ochiului şi mi-am dat seama că eram... incredibil de plictisit. Mi se părea că pe lumea asta n-ar putea exista ceva mai puţin interesant decât vampirul acesta greu de definit care stătea docil într-o parte a grupului.

Greu de definit? Cuminte? *Jasper?*

Jasper se concentra atât de tare, încât, dacă ar fi fost om, ar fi fost leoarcă de sudoare până acum.

Nu-l mai văzusem niciodată să facă asta înainte şi nici nu bănuisem că putea fi posibil. Era ceva ce dezvoltase în perioada petrecută în Sud? Camuflaj?

În acelaşi timp, netezea tensiunile care îi înconjurau pe nou-veniţi şi făcea pe oricine se uita în direcţia lui să se simtă complet neinteresat. Nimic nu putea fi mai plictisitor decât să-l examinezi pe acest bărbat nesemnificativ din spatele grupului, atât de lipsit de importanţă...

Şi nu doar pe el... Le acoperea şi pe Alice, pe Esme şi pe Bella cu aceeaşi ceaţă plictisitoare.

De aceea nu-şi dăduse seama niciunul. Nu din cauza părului răvăşit al Bellei sau pentru că băteam eu în mod ridicol din picior. Nu puteau trece dincolo de senzaţia de banalitate copleşitoare ca s-o privească pe ea mai îndeaproape. Era doar una dintre multi, nu merita analizată.

Jasper se extindea realmente pentru a-i proteja pe membrii mai vulnerabili ai familiei noastre. Îi puteam auzi concentrarea absolută. Nu ar fi reuşit s-o păstreze dacă s-ar fi ajuns la o confruntare fizică, dar o cuprinsese pe Bella într-o protecţie mai inteligentă decât mi-aş fi putut imagina.

Am fost cuprins din nou de recunoştinţă.

Am clipit des şi m-am concentrat iarăşi asupra străinilor. Erau impresionaţi de farmecul lui Carlisle, dar nu uitaseră de dimensiunea intimidantă a lui Emmett sau de încordarea mea.

Am încercat să absorb din calmul liniştitor pe care îl

emana Jasper, însă, deşi îi vedeam efectele asupra celorlalţi, eu nu-l puteam asimila. Mi-am dat seama că Jasper le prezenta ceea ce voia el şi asta mă includea pe mine în tensiune, o ameninţare, o distragere.

Ei bine, cu siguranţă puteam să joc rolul acela.

— Mai aveţi loc de câţiva jucători? a întrebat Laurent, la fel de prietenos ca şi Carlisle.

— De fapt, tocmai terminaserăm, a răspuns Carlisle, cu tonul plin de căldură. Am fi însă desigur interesaţi cu altă ocazie. Intenţionaţi să zăboviţi mult prin zonă?

— De fapt, ne îndreptăm spre nord, dar eram curioşi să vedem cine mai era prin preajmă. Nu am întâlnit pe nimeni de multă vreme.

— Regiunea asta este de obicei pustie cu excepţia noastră şi a vizitatorilor ocazionali, cum sunteţi voi.

Atitudinea prietenoasă a lui Carlisle, împreună cu influenţa lui Jasper, îi câştiga pe nou-veniţi. Până şi roşcata agitată începea să se calmeze. Gândurile ei testau acest sentiment de siguranţă, analizându-l într-o manieră care îmi era străină. M-am întrebat dacă era conştientă de manevrele lui Jasper, deşi nu părea suspicioasă. Părea că, mai degrabă, îşi pune la îndoială propriile instincte.

James era uşor dezamăgit că nu părea să mai urmeze vreun meci. Şi de asemenea că... se calmase atmosfera. Îi lipseau fiorii necunoscutului.

Laurent evalua postura şi încrederea lui Carlisle. Voia să ştie mai multe despre noi. Se întreba ce subterfugiu folosim pentru a ne deghiza ochii şi de ce.

— Şi care vă e teritoriul de vânătoare? a întrebat Laurent.

Era un lucru normal, o întrebare aşteptată printre nomazi, dar m-am îngrijorat că ar fi putut s-o alarmeze pe Bella. Indiferent ce simţea, stătea în spatele meu atât de nemişcată şi de tăcută pe cât putea fi un om. Ritmul inimii ei şi, prin urmare, nici darabana piciorului meu nu s-au schimbat.

— Lanţul munţilor Olympic de aici şi, uneori, în susul şi-n josul coastei, i-a spus Carlisle, fără să mintă, dar nici să

contrazică presupunerea lui Laurent. Avem o reşedinţă permanentă în apropiere. Lângă Denali mai există o altă aşezare permanentă ca a noastră.

Asta i-a surprins pe toţi. Laurent a fost doar confuz, dar orice chestie neaşteptată se transforma în frică în mintea femeii panicate. Pentru ea, toate efectele eforturilor lui Jasper au dispărut într-o secundă. James însă era intrigat. Iată ceva nou şi diferit aici. Nu doar că aveam un clan imens, dar nici măcar nu eram nomazi. Poate că ocolul acesta nu fusese în întregime o pierdere de timp.

— Permanentă? a întrebat Laurent, uluit. Şi cum vă descurcaţi?

James era încântat că vorbise Laurent, ca să-şi satisfacă curiozitatea fără să facă niciun efort. Într-un fel, reticenţa lui de a atrage atenţia mi-a amintit de camuflajul mult mai eficient al lui Jasper. M-am întrebat de ce voia să fie precaut. Nu părea să se potrivească cu dorinţa lui de diversiune.

Sau şi el, la fel ca Jasper, avea ceva de ascuns?

— Ce-ar fi să mergeţi cu noi acasă ca să putem vorbi pe îndelete? i-a invitat Carlisle. E o poveste cam lungă.

Victoria a tresărit şi mi-am dat seama că se ţinea în loc doar prin voinţă pură. Bănuia care va fi răspunsul lui Laurent şi dorea cu toată fiinţa ei să fugă. James i-a aruncat o privire încurajatoare, dar asta nu a calmat-o. Insă avea să urmeze indicaţiile lui.»

Oare putea fi aşa de uşor? Ar fi fost simplu să ne despărţim dacă acceptau invitaţia, cu Carlisle şi Emmett conducându-i în siguranţă pe străini departe de noi. Mulţumită lui Jasper, poate că nu aveau să-şi dea seama ce le ascundeam.

Am privit în mintea lui Alice să văd variante de viitor – era un pic mai dificil acum, pentru că trebuia să ignor vălul puternic de plictiseală al lui Jasper care încerca, din toate puterile, să mă convingă că aveam *ceva* mai interesant de făcut.

Alice era concentrată pe cel mai posibil viitor apropiat. M-a surprins că acum toate se terminau cu un impas.

Câteva dintre confruntările posibile erau mai vizibile decât înainte.

Deci *nu* avea să fie aşa de uşor.

În mintea lui Laurent nu am auzit decât interes şi faptul că avea să accepte invitaţia. James era de acord, de asemenea. Victoria se aştepta la o capcană şi era înţepenită de groază.

Niciunul dintre ei nu avea vreo intenţie să provoace necazuri sau să ne verifice efectivele mai îndeaproape. Şi atunci ce avea să-i facă să se răzgândească?

Nu mă puteam gândi decât la un singur factor care era sigur şi neafectat de vreo decizie sau de un capriciu.

Vremea.

M-am pregătit, ştiind că nu puteam face nimic. Jasper mi-a aruncat o privire. Îmi simţise noua temere.

— Sună foarte interesant şi primitor, spunea Laurent. Suntem la vânătoare tocmai din Ontario şi n-am avut ocazia să ne spălăm de ceva vreme.

Victoria s-a cutremurat, încercând să atragă în mod subtil atenţia lui James, dar el a ignorat-o.

— Să nu vă supăraţi, dar am aprecia dacă v-aţi abţine de la vânat în zona aceasta, i-a avertizat Carlisle. Înţelegeţi că trebuie să rămânem neobservaţi.

Vocea lui era complet sigură pe sine. I-am invidiat optimismul.

— Bineînţeles, a fost de acord Laurent. În niciun caz nu o să vă invadăm teritoriul. Oricum tocmai am mâncat lângă Seattle.

Laurent a râs şi inima Bellei s-a poticnit pentru prima dată. Şi piciorul meu a executat aceeaşi mişcare, pentru a deghiza variaţia aceea. Niciunul dintre străini nu a părut să remarce.

— Vă arătăm noi drumul dacă vreţi să alergaţi cu noi, s-a oferit Carlisle, dar numai eu şi cu Alice ştiam că era prea târziu pentru ca planul lui să mai funcţioneze; totul era prea aproape – viziunile ei alergau să se întâlnească cu prezentul.

Emmett şi Alice, voi puteţi să mergeţi cu Edward şi Bella

să aduceţi jeepul.

S-a întâmplat exact când a rostit numele Bellei.

Doar o briză uşoară, o fluturare blândă dintr-o direcţie nouă, o modificare cauzată de finalul furtunii care se îndrepta către vest. Atât de domoală. De inexorabilă.

Mirosul Bellei, proaspăt şi puternic, a plutit drept spre feţele străinilor.

Toţi au fost afectaţi, dar în timp ce Laurent şi Victoria erau mai degrabă tulburaţi de mirosul delicios care venea de nicăieri, James a comutat instantaneu în modul de vânătoare. Camuflajul lui Jasper nu era suficient de puternic ca să împiedice acel tip de concentrare.

Nu mai avea sens să ne prefacem. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Jasper şi-a retras influenţa în secunda aceea, lăsându-se doar pe sine şi pe Alice ascunşi. Mi-am dat seama că era o mişcare inteligentă să procedeze aşa, altfel i-ar fi alertat pe nomazi cu privire la talentele lui dacă ar fi încercat în continuare s-o ascundă pe Bella. Insă tot am simţit o înţepătură măruntă de trădare.

Dar asta ocupa doar partea cea mică a conştiinţei mele. Majoritatea facultăţilor mentale îmi erau copleşite de furie.

James s-a ghemuit în poziţia de vânătoare. Mintea îi era golită de orice gând cu excepţia vânătorii, concentrată pe obţinerea unei recompense imediate.

I-am oferit altceva la care să se gândească.

M-am ghemuit şi eu în faţa Bellei, gata să mă arunc spre vânător înainte să se poată apropia de ea, cu toate abilităţile mele concentrate pe gândurile lui. Am urlat un avertisment spre el, ştiind că numai sentimentul de autoconservare avea să-l mai distragă acum.

Eram atât de furios, încât aproape că doream să-mi ignore ameninţarea.

James a lărgit ochii şi şi-a întors capul de la Bella, evaluându-mă pe mine. Un pâlpâit ciudat de surprindere i-a trecut prin minte. Aproape că... nu-i venea *să creadă* că îl blo- casem. Puteam doar să bănuiesc că era obişnuit să acţioneze fără opoziţie. A ezitat, oscilând între prudenţă şi dorinţă. Era o prostie să îi ignore pe ceilalţi – aceasta nu era

o confruntare doar între noi doi. Dar abia mai putea rezista provocării mele. Nu era sigur că voia să reziste.

— Ce-i asta? a strigat Laurent.

Nu mi-am irosit atenţia pe reacţia lui.

Am văzut şiretlicul din gândurile lui James înainte să se mişte. Mi-am schimbat poziţia să-i blochez unghiul nou înainte să-şi termine mişcarea. Ochii i s-au îngustat şi şi-a ajustat evaluarea asupra pericolului reprezentat de mine.

Mai repede decât am crezut. Prea repede?

Acum era suspicios în privinţa mea. În privinţa noastră, a tuturor. Cum de nu observase fata mai devreme? Era atât de evidentă, cu pielea ei de culoarea caisei, atât de moale şi de mată în contrast cu strălucirea pielii noastre.

— Ea este cu noi, l-am auzit pe Carlisle avertizându-i pe un ton în care nu se mai simţea nici urmă de prietenie.

James i-a aruncat o privire şi a devenit din nou conştient de Emmett, conturându-se masiv şi nerăbdător lângă Carlisle.

Am fost surprins de frustrarea lui. James nu voia să fie atent. Abia aştepta o bătălie. Cu toate astea – încă ghemuit în poziţia de luptă –, şi-a îndreptat o parte din atenţie către mişcările Victoriei, dar ea încremenise de frică.

Propria mea atenţie a fost zdruncinată când Laurent a reacţionat în cele din urmă.

— Aţi adus o gustare? a întrebat el, neîncrezător.

La fel ca James, a făcut un pas mai aproape de Bella, deşi mişcarea lui era mai degrabă instinctivă decât agresivă.

Asta nu a contat pentru mine. M-am răsucit uşor, fără să-mi iau ochii de la ameninţarea mai mare, şi am scos un mârâit de furie în direcţia lui Laurent, dezvelindu-mi dinţii. Spre deosebire de James, Laurent s-a retras imediat.

James şi-a schimbat din nou poziţia, testându-mi concentrarea. Mi-am modificat postura ca să-i răspund la manevră înainte să-şi termine mişcarea. James şi-a dezvelit şi el dinţii.

— Am spus că ea este cu noi, a repetat Carlisle, cu vocea încărcată de o asprime pe care nu o mai auzisem

niciodată.

— Dar e *om,* a subliniat Laurent.

Tot nu avea nicio urmă de agresivitate în minte. Era doar uimit şi înspăimântat. Nu pricepea ce se întâmplă, însă şi-a dat seama că ofensiva prost gândită a lui James îi putea omorî pe toţi. A privit către Victoria, verificându-i reacţia, la fel ca James. De parcă ea era un soi de giruetă.

Emmett a fost cel care i-a răspuns lui Laurent. Am simţit pământul cutremurându-se când a făcut un pas către conflict şi nu mi-am dat seama dacă era o impresie creată de Jasper, sau dacă era pur şi simplu Emmett comportându-se ca el însuşi.

— Da, i-a bubuit glasul, cu tonul lipsit de orice emoţie sau intonaţie.

Oţelul vocii lui a părut să taie direct prin centrul confruntării şi să aducă un fior brusc de răceală în aer.

Am fost destul de sigur că fusese mâna lui Jasper, dar nu mi-am stricat concentrarea ca să aflu sigur.

A fost eficient. Vânătorul s-a îndreptat din postura de vânătoare.

I-am citit reacţiile cu atenţie, menţinându-mi postura defensivă în eventualitatea unui şiretlic. Mă aşteptam la furie, la frustrare. Anterior văzusem că era arogant, că nu era obişnuit să i se pună cineva în cale. Cu siguranţă, avea să se enerveze pentru că trebuia să cedeze în faţa unei forţe mai mari decât a lui.

În schimb, prin minte i-a trecut o undă neaşteptată de entuziasm. Deşi privirea lui nu a părăsit-o deloc pe Bella, evalua cu vederea periferică pericolele cu care se confrunta. Nu cu teamă sau cu iritare, ci cu o plăcere bizară, sălbatică. Ochii i-au trecut repede peste Jasper şi Alice, văzându-i doar ca pe simple numere la recensământ. Masivitatea ameninţătoare a lui Emmett a părut brusc să-l extazieze.

— Se pare că avem multe de învăţat unii despre alţii, a observat Laurent pe un ton împăciuitor.

Şi apoi exaltarea inexplicabilă a lui James s-a transformat în planificare. În strategie. În amintirea

victoriilor trecute. Şi, pentru prima dată am observat – cu panică şi groază – că nu era un vânător obişnuit.

— Aşa se pare, a fost de acord Carlisle, cu vocea dură.

Voiam cu disperare să ştiu ce vedea Alice acum, dar nu-mi puteam permite să pierd niciun detaliu din gândurile adversarului meu.

L-am ascultat, amintindu-şi cum încolţise victimă după victimă, retrăind eforturile depuse pentru vânătorile mai extinse, în timp ce cataloga piedicile pe care le depăşise pentru a pune mâna pe pradă. Niciuna dintre provocările lui anterioare nu fusese mai mare decât cea la care se uita acum. Opt – ba nu, şapte, s-a corectat el. Un clan de şapte – cu siguranţă cu ceva talente în mijlocul lor – şi o fată neajutorată care mirosea mai bine decât orice masă pe care o luase în ultimul secol.

Incitant.

Nu putea începe aici, cu atâţia protectori în jurul ei.

Aşteaptă până când se separă. Foloseşte timpul pentru recunoaştere.»

— Dar am dori să vă acceptăm invitaţia, îi spunea Laurent lui Carlisle.

James era doar superficial atent la conversaţie, fiind prea ocupat cu planurile.

Până când Laurent a adăugat:

— Şi, bineînţeles, nu-i vom face nimic rău fetei. Nu vom vâna în teritoriul vostru, după cum am promis.

Asta i-a întrerupt lui James atât entuziasmul nou căpătat, cât şi concentrarea. A întors capul de la mine şi s-a holbat la Laurent cu uimire, dar Laurent se uita la Carlisle şi nu a văzut cum şocul s-a transformat în ură.

Îndrăzneşti să vorbeşti în numele meu?

Patima reacţiei lui mi-a clarificat imediat că acest clan nu avea să rămână intact. Am auzit decizia lui James de a-l folosi pe Laurent atât timp cât îi era folositor, dar că ar fi preferat să-l omoare decât să-l lase în urmă când nu avea să-i mai fie de folos. Părea că dorinţa lui de a-l distruge pe Laurent era bazată întru totul pe acest singur comentariu; nu am putut găsi şi altă sursă de resentimente. James era

uşor de provocat, am concluzionat eu, şi neiertător. Poate că mă puteam folosi de asta.

James nu avea niciun gând că Victoria l-ar fi putut alege pe Laurent. M-am întrebat dacă ei erau un cuplu, dar gândurile lui nu arătau vreun sentiment special faţă de roşcată. Probabil că erau împreună de mai mult timp decât alianţa lor cu Laurent. Ei erau clanul original şi Laurent era intrusul. Se potrivea cu uşurinţa cu care James se gândea să scape de nou-venit.

— Atunci vă conducem noi, a spus Carlisle, deşi a sunat mai degrabă ca un ordin decât ca o invitaţie. Jasper, Rosalie, Esme?

Lui Jasper nu-i plăcea asta – să se despartă de Alice, mai ales când lucrurile mergeau prost. Dar nu se putea contrazice cu Carlisle acum. Trebuia să facem front comun şi nu voia să atragă atenţia asupra sa. Carlisle nu ştia nimic despre acoperirea pe care o genera Jasper. El se resemnase să păstreze camuflajul cât de mult era necesar. Dacă se ajungea la o luptă, plănuia să fie o ambuscadă.

S-a uitat la Alice, care a încuviinţat din cap spre el. Era încrezătoare că nu o aştepta niciun pericol iminent. Jasper a acceptat asta, dar tot nu era încântat. Alice a venit imediat lângă Bella.

Fără să fie nevoie de vreo discuţie, Jasper, Esme şi cu Rose s-au mişcat împreună pentru a o ascunde pe Bella de James, atunci când i s-au alăturat lui Carlisle.

James nu a părut afectat. Dorinţa lui de a ataca dispăruse. Acum plănuia.

Emmett s-a retras ultimul, cu ochii pe James în timp ce mergea cu spatele pentru a ajunge alături de mine.

Carlisle a făcut un gest spre Laurent şi clanul lui să deschidă drumul prin pădure. Laurent s-a supus repede, urmat de Victoria. Mintea ei încă era plină de rute de evadare.

James a ezitat o fracţiune de secundă şi apoi ne-a privit din nou. Ştiam că Bella era invizibilă în spatele lui Emmett, dar el nu o căuta pe ea de data asta. A privit direct în ochii mei şi a zâmbit.

Ceva i-a atras atenţia – Alice, lipsită de camuflarea asigurată de Jasper. Pe faţă i-a apărut o scânteie de surprindere când a văzut-o pentru prima dată, poate întrebându-se de ce nu se gândise s-o evalueze mai înainte, dar surprinderea aceea nu s-a materializat în cuvinte, fiindcă s-a întors şi a pornit în fugă după ceilalţi. Carlisle şi Jasper au plecat imediat după ei, cu Rose şi Esme în spatele lor.

A trebuit să mă forţez să-mi împiedic vocea să sune ca un mârâit sau ca un ţipăt.

— Să mergem, Bella.

Ea părea paralizată. Avea privirea atât de pierdută, încât m-am întrebat dacă înţelesese ce îi spusesem. Insă acum nu aveam timp s-o alin sau s-o tratez dacă era în stare de şoc. În secunda asta, prioritatea noastră era să plecăm de acolo.

Am luat-o de cot şi am tras-o în direcţia opusă faţă de cea în care dispăruseră ceilalţi. După un pas împleticit, şi-a revenit şi aproape că a alergat ca să ţină pasul cu mine. Emmett şi cu Alice mergeau în spatele nostru, ascunzând-o, pentru orice eventualitate.

Eram sută la sută sigur că James nu-l va urma pe Laurent către casa noastră. Când avea să găsească o ocazie, avea să se despartă de ei şi să se întoarcă pentru a lua urma Bellei. Nu aveam de unde să ştiu cât timp îi va lua să găsească ocazia aceea, însă trebuia să mă comport de parcă ne privea deja. Dacă o făcea, era mai bine să-i dăm de înţeles că urma să ne mişcăm în ritm cu Bella. Mă îndoiam că avea să fie surprins prea mult timp când mirosul ei avea să devină brusc imperceptibil printre copaci, dar dacă puteam ascunde modul în care călătoream, atunci el trebuia să se oprească pentru a reevalua situaţia.

Însă gândurile îi erau prea îndepărtate de mine ca să le mai identific, deşi simţeam unde se afla grupul mai mare. Nu puteam fi sigur că el mai era alături de ei. Dacă alerga pe coasta unuia dintre vârfurile muntoase din împrejurimi, ne putea vedea bine mişcările. Cu toate astea, mă irita viteza noastră – mai degrabă lipsa ei.

Emmett şi cu Alice nu au comentat despre ritmul adoptat. Amândoi erau conştienţi că puteam fi supravegheaţi, deşi Alice nu putea vedea sigur ce făcea James. Nu aveam să ne încrucişăm cărarea cu el aici şi nici în viitorul apropiat. De la bun început, îi văzuse pe străini venind spre poiană doar pentru că ei se hotărâseră să interacţioneze cu noi. Nu îi era uşor să vadă străini, decât dacă erau cu un membru al familiei. James avea să fie invizibil în majoritatea timpului până când decidea să-l abordeze pe unul dintre noi.

Parcă au trecut ore până când am ajuns la marginea poienii, dar ştiam că trecuseră doar câteva minute. Imediat ce am intrat suficient de adânc printre copaci, ca să ieşim din potenţiala rază vizuală a vânătorului, am ridicat-o pe Bella şi mi-am pus-o în spinare. Ea a înţeles, deci nu era chiar atât de şocată pe cât credeam. Şi-a înfăşurat picioarele strâns în jurul taliei mele şi m-a cuprins de gât cu braţele. Şi-a ascuns din nou capul în omoplatul meu.

Am crezut că aveam să mă simt mai bine, mai în siguranţă, când aveam să alergăm din calea pericolului cu o viteză acceptabilă, dar avântul acela nu a făcut nimic ca să-mi dizolve blocul solid de spaimă care părea să mă apese. Ştiam că era o iluzie – zburam printre copaci cât de repede puteam fără s-o rănesc –, însă nu puteam să scap de senzaţia că nu avansam deloc.

Chiar şi când jeepul a apărut în faţă şi, în mai puţin de o secundă, am aşezat-o pe Bella pe bancheta din spate, tot am simţit că întârziasem prea mult.

— Pune-i centurile, am şuierat spre Emmett.

Alesese să se aşeze în spate cu Bella, intuind că avea să-i fie bodyguard pe toată durata călătoriei cu maşina. Era dispus să facă asta, ba chiar nerăbdător.

Pentru prima dată, Emmett n-a făcut nicio glumă pe tema asta – din fericire, pentru că n-aş fi putut-o suporta acum. Era furios şi toate gândurile îi erau încărcate de violenţă.

Alice s-a aşezat lângă mine şi, fără să mă întrebe, a început să treacă prin toate variantele de viitor care ne

puteau aştepta acum. În principiu, acestea conţineau un drum întunecat în faţa noastră care zbura sub cauciucuri, fără o destinaţie evidentă în minte. Dar mai erau şi alte variante de viitor care mergeau în direcţia greşită, înapoi în Forks, în interiorul casei Bellei şi al casei noastre, deşi nu-mi puteam imagina ce anume m-ar fi convins să mă întorc.

Ne-am hurducat şi ne-am înclinat pe drumul accidentat cât de repede am îndrăznit să merg fără să risc să răstorn jeepul, dar tot continuam să mă simt de parcă pierdeam o cursă.

În timp ce Alice continua să caute – apăruse din nou imaginea cu soarele arzător, de ce am fi ales un astfel de loc, unde să fim prinşi înăuntru? m-am concentrat la şofat, în cele din urmă am ajuns la şosea şi mi-am dorit cu ardoare să ne fi aflat în altă maşină, oricare alta – a mea, a lui Rose, a lui Carlisle. Jeepul nu era modificat pentru curse. Insă nu aveam ce face.

Am devenit vag conştient de sunetul propriei mele voci, care mârâia obscenităţi parţial articulate, dar părea să vină de undeva de la distanţă, de parcă n-o controlam eu.

Era singurul sunet care se auzea în afară de mugetul motorului, de scrâşnetul cauciucurilor pe şoseaua umedă, de respiraţia neregulată a Bellei de pe bancheta din spate şi de bubuitul inimii ei.

Alice vedea o cameră de hotel acum, dar putea fi oriunde. Perdelele erau trase.

— Unde mergem?

Şi întrebarea Bellei a părut să vină de undeva de la distanţă. Eram prea conectat la gândurile învălmăşite în mintea lui Alice şi prea înspăimântat ca să pot compune un răspuns. Mă simţeam de parcă întrebarea nu-mi fusese adresată mie.

Vocea i-a tremurat, aproape ca o şoaptă. Dar apoi a devenit mai aspră.

— La naiba, Edward, unde mă duci?

M-am desprins din tornada de variante confuze de viitor din mintea lui Alice, ca să pot fi prezent aici. Probabil că Bella era îngrozită.

— Trebuie să te ducem departe de aici – cât mai departe – acum, i-am explicat.

Am presupus că va fi deschisă la ideea de cât mai departe, dar a început brusc să ţipe şi să se zbată să desfacă centurile ca să se elibereze.

— Întoarce! Trebuie să mă duci acasă!

Cum să-i explic că deocamdată îşi pierduse casa, că vânătorul acela detestabil îi răpise mai mult decât atât în seara asta?

Însă prioritatea în acest moment era s-o împiedic să se arunce din jeep.

Emmett deja se întreba dacă ar fi trebuit s-o reţină cu forţa. I-am rostit numele, pe un ton scăzut şi aspru, ca să ştie că voiam să o facă. I-a prins cu grijă încheieturile în mâinile sale uriaşe şi i le-a imobilizat.

— Nu! Edward! Nu, a urlat ea la mine. Nu poţi să faci una ca asta!

Nu ştiam ce credea ea că fac. Credea că am de ales? Sunetul furiei ei, disperarea ei îmi îngreunau concentrarea. Parcă eu eram cel care o rănea, şi nu pericolul din partea vânătorului.

— Trebuie, Bella, am şuierat. Acum te rog să taci. Trebuia să văd ce vedea Alice.

— Ba n-o să tac! a ţipat ea la mine. Trebuie să mă duci înapoi – Charlie o să sune la FBI! Toţi vor fi cu ochii numai pe familia ta – pe Carlisle şi pe Esme! Vor fi nevoiţi să plece, să se ascundă pentru totdeauna!

De asta se îngrijora ea? Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă surprindă că făcea o criză de isterie cu privire la ameninţarea greşită.

— Calmează-te, Bella. Am mai trecut prin aşa ceva.

Şi ce dacă trebuia s-o luăm iar de la capăt. Părea lipsit de importanţă în clipa aceea.

— Nu din cauza mea, n-ai să faci asta! a ţipat ea. Nu strici totul *din cauza meal*

S-a zbătut în strânsoarea lui Emmett. Singura parte nemişcată din ea erau mâinile pe care i le ţinea el. Emmett o privea, nedumerit.

— Şi eu ce fac acum?

Înainte să-i pot spune Bellei că evaluase totul greşit, sau lui Emmett că se descurca bine, Alice a decis să mi se alăture în prezent.

— Edward, trage pe dreapta.

Calmul din vocea ei m-a iritat. Se gândea la ceea ce spusese Bella, deşi – *evident* – niciuna dintre grijile acelea nu era importantă. Alice ar fi trebuit să ştie asta. Bella nu înţelegea ceea ce se întâmplase. Şi cum ar fi putut? Ea nu avea context pentru nimic din toate astea.

Am mărit viteza în mod reflex, înţelegând brusc că nici Alice nu avea tot contextul. În ciuda clarviziunii ei, existau şi lucruri pe care nu le putea vedea.

— Edward. Alice încă era calmă, cu tonul raţional. Haide să stăm de vorbă.

— Nu înţelegi, am explodat eu. Este vânător, Alice, nu ai *văzut?* Este vânător!

Emmett a reacţionat mai intens la cuvântul acela decât» Alice. Pentru că, bineînţeles, ea *văzuse* asta deja – momentul în care aveam să ţip la ea.

În afară de poveşti, nu ştiam prea multe despre vânători, nu prea ne intersectaserăm cu ei. Cei mai puternici erau departe, oferindu-şi serviciile în Italia. Carlisle cunoştea unul, dar cum nu era nici pe departe sociabil, niciunul dintre noi nu-l văzuse vreodată pe Alistair. Emmett şi cu Alice cunoşteau doar vânători care găseau oameni sau lucruri. Nu înţelegeau conceptul în sensul său mai dinamic. James nu avea doar talent la găsit oameni. Pentru el vânătoarea însemna totul.

— Trage pe dreapta, Edward, a spus Alice, de parcă nici nu vorbisem.

M-am uitat urât la ea şi am turat motorul şi mai tare.

— Nu aşa se va desfăşura seara asta, a gândit ea cu convingere. Fă-o, Edward.

— Ascultă-mă, Alice, am clocotit, dorindu-mi ca măcar o dată să-i transfer în minte tot ce ştiam eu, şi nu viceversa. I-am citit mintea. Vânătoarea este pasiunea lui, obsesia lui – şi o vrea pe ea, Alice – *pe ea* în mod special. Începe

vânătoarea în seara asta.

Alice nu a părut afectată de izbucnirea mea.

— Nu ştie unde...

Am întrerupt-o, enervat de refuzul ei de a *înţelege.*

— Cât crezi că-i va lua să-i simtă mirosul în oraş? Planul lui era pus la punct înainte ca Laurent să apuce să spună ceva.

Bella a icnit, apoi a început să ţipe din nou.

— Charlie! Nu-l poţi lăsa acolo! Nu-l poţi lăsa.

— Are dreptate, a spus Alice.

Mult prea calmă.

Piciorul mi s-a ridicat de pe acceleraţie fără ca eu să-i dau ordinul. În mod evident, nu puteam să-l las nici pe Charlie în pericol. Dar cum puteam să fiu în două locuri în acelaşi timp?

— Hai să vedem mai întâi ce variante avem, a insistat Alice.

Am fost şocat de imaginea care i-a apărut brusc în minte. Nu o văzusem urmărind acest viitor – aş fi întrerupt-o, ba chiar violent, dacă aş fi văzut –, dar ea îl avea pe tot aranjat. Complet.

Alice vedea o versiune de viitor în care vânătorul îşi pierdea interesul şi abandona vânătoarea.

— Nu mai are sens pentru el dacă nu are şi trofeul, mi-a explicat ea.

Arăta exact ca viziunea cea veche, dar îmi dădeam seama că era nouă. Proaspăt generată. Bella, cu ochii arzând roşu aproape fosforescent, cu trăsăturile atât de ascuţite, încât păreau sculptate în diamant, cu pielea mai albă decât gheaţa.

Şi evident, vânătorul dispărea din varianta asta de destin.

Iar ochii strălucitori ai Bellei mă fixau cu o privire rece... acuzatoare.

Am tras jeepul spre refugiul de pe margine şi am frânat cu putere. Ne-am oprit cu o smucitură.

— Nu avem *de aleşi* m-am răstit la Alice.

— Nu-l las pe Charlie! a ţipat Bella.

— Trebuie să o ducem înapoi, a intervenit Emmett.

— Nu.

Emmett s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— Nu se compară cu noi, Edward. N-o să poată pune mâna pe ea.

— O să aştepte.

Îi plăcea să aştepte.

Emmett a zâmbit fără veselie.

— Şi eu pot să aştept.

Îmi venea să-mi smulg părul din cap de frustrare.

— Nu ai *văzut...* nu înţelegi. Odată ce îşi propune o vânătoare, este de neoprit. Va trebui să-l ucidem.

Emmett m-a privit de parcă eram încet la mine.

— Bineînţeles că trebuie să-l ucidem, a gândit el, dar a rostit cu voce tare cuvinte mai blânde. Era neobişnuit de sensibil, conştient de fiinţa umană fragilă pe care o ţinea strâns. Este o opţiune.

— Şi femeia, i-am reamintit. Ea este cu el. Asta nu l-a afectat deloc pe Emmett, aşa că am adăugat: Dacă se transformă în luptă, conducătorul va fi tot de partea lor.

Mă îndoiam totuşi în privinţa asta.

— Noi suntem destui.

Le număra şi pe Rose, şi pe Esme când spunea asta? Bineînţeles că nu. Se gândea că se putea descurca singur, de parcă ei ar fi venit şi l-ar fi înfruntat direct, fără subterfugii.

— Uite altă opţiune, a repetat Alice. *O să se întâmple oricum. De ce să nu acceptăm asta şi s-o ducem la adăpost acum?*

Furia care m-a cuprins a părut periculoasă, de parcă aş fi fost în stare să-i fac rău lui Alice, deşi o iubeam. Am încercat să mi-o controlez, lăsând-o să iasă la iveală doar prin cuvinte.

— Nu – mai – este – nicio – altă – opţiune! am urlat la câţiva centimetri de faţa ei.

Alice nici măcar nu a tresărit.

— Nu te comporta ca un idiot. Sunt prea multe variante de viitor, prea multe cotituri şi meandre pe care să le pot

descâlci.

Totul merge prea departe în timp. Ai dreptate că nu va renunţa... Decât dacă nu mai are nicio motivaţie să continue.

În mintea lui Alice, l-am văzut pe James încercând s-o vâneze pe Bella decenii întregi în timp ce eu încercam s-o ascund. O mie de capcane şi şiretlicuri diferite. Era clar că el avea să fie mai greu de ucis decât îşi imagina Emmett.

Ei bine, eu n-aveam nicio problemă în a fi vigilent decenii întregi. Nu aveam să-i dau viaţa la schimb pentru un viitor mai simplu.

O voce scăzută, tremurată ne-a întrerupt.

— Interesează pe careva şi planul meu?

— Nu, m-am răstit eu, continuând să mă uit urât la Alice.

Şi ea mi-a întors o privire urâtă.

— Ascultaţi, a continuat Bella. Tu mă duci înapoi.

— Nu.

— Tu mă duci înapoi, a insistat ea, cu vocea mai puternică şi mai furioasă acum. Eu îi spun tatei că vreau să mă întorc în Phoenix. Îmi fac bagajele. Aşteptăm până când vânătorul ăsta ne urmăreşte şi apoi fugim. El o să se ia după noi şi o să-l lase pe Charlie în pace. Charlie nu pune FBI-ul pe familia ta. După-aia poţi să mă duci unde naiba vrei.

Deci nu era complet iraţională, ci se oferea pe sine ca sacrificiu în schimbul vieţii lui Charlie sau protecţiei noastre. Avea un plan.

— Să ştii că nu-i o idee rea, a murmurat Emmett.

Nu avea mare încredere în abilităţile vânătorului. Prefera să lase indicii în urmă decât să nu ştie din ce direcţie poate apărea duşmanul. Mai credea şi că e mai rapid aşa şi, în ciuda celor spuse mai devreme, Emmett nu era de fapt un tip răbdător.

Alice s-a gândit la asta, privind cum hotărârea Bellei îi schimba viitorurile. Putea vedea că, cel puţin vânătorul avea să fie acolo să vadă punerea în scenă.

— Ar putea să meargă, a recunoscut ea.

Viziuni noi se adăugau repede peste cele vechi. Ne despărţeam, în trei direcţii diferite, lăsând doar indiciile pe care voiam să le lăsăm. I-a văzut pe Emmett şi pe Carlisle vânând în pădure. Uneori Rosalie era şi ea acolo, alteori erau doar Emmett şi cu Jasper, dar nicio grupare nu rămânea stabilă.

— Ar putea să meargă şi, pur şi simplu, nu-i putem lăsa tatăl neprotejat. Ştii asta, a adăugat Alice, privind în continuare înlănţuirea de imagini.

De partea asta era sigură. Aveam să ne întoarcem şi să-i dăm vânătorului ceva pe care să se concentreze în afară de Charlie.

Totuşi, în viziunile acestea foarte clare, vânătorul era prea aproape de Bella. Gândul respectiv îmi afecta nervii întinşi deja la maximum.

— Este prea periculos, am murmurat eu. Nu-l vreau nici la două sute de kilometri de ea.

— Edward, n-o să treacă de noi.

Emmett era enervat de ceea ce considera încercarea mea de a evita o luptă. El nu simţea celelalte mize.

Alice examina consecinţele imediate ale acestei decizii – o decizie pe care *ea* o lua acum, având în vedere că eu eram înţepenit de nesiguranţă. Nicio versiune nu se termina cu o luptă acasă la Charlie. Vânătorul avea doar să aştepte şi să observe.

— Nu-l văd atacând, a confirmat ea. Va încerca să aştepte s-o lăsăm singură.

— N-o să-i ia mult să îşi dea seama că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Îţi *ordon* să mă duci acasă, mi-a cerut Bella, chinuindu-se să-şi împrumute vocii un pic de fermitate.

Am încercat să gândesc prin ceaţa de panică, disperare şi vinovăţie. Oare avea mai mult sens să întindem noi o capcană în loc să aşteptăm ca vânătorul să o întindă pe a lui? Asta *suna* corect, dar când încercam să mi-o imaginez pe Bella în apropierea lui, practic pe post de momeală, imaginea aceea nu-mi încăpea în minte.

— Te rog, a şoptit ea, şi în voce i s-a auzit durere.

M-am gândit că vânătorul avea să-l găsească pe Charlie singur acasă. Ştiam că Bella doar la *asta* se gândea. Îmi puteam doar imagina cât de panicată şi de disperată o făcea gândul acela. Nimeni din familia mea nu era la fel de vulnerabil. Bella era singura mea vulnerabilitate.

Trebuie să-l ducem pe vânător departe de Charlie. Era limpede ca lumina zilei. Asta era singura parte din planul ei care conta cu adevărat. Dar dacă nu avea să funcţioneze de la bun început, dacă vânătorul nu vedea spectacolul nostru, atunci nu aveam să întind coarda. Vom găsi altă variantă. Emmett putea să aibă grijă de Charlie atât timp cât era necesar. Ştiam că ar fi fost fericit să-l doboare pe vânător de unul singur. Mai eram sigur şi că, datorită amplificărilor lui Jasper din poiană, vânătorul nu avea să se pună niciodată de bună voie în calea lui Emmett.

— Pleci în seara asta, indiferent dacă vânătorul vede sau nu, i-am spus Bellei, simţindu-mă prea învins ca să mă uit la ea. Îi spui lui Charlie că nu mai suporţi să mai stai nicio clipă în Forks. Spune-i orice poveste crezi că este mai credibilă. Împachetează primele lucruri care-ţi cad în mână şi apoi urcă-te în camioneta ta. Nu-mi pasă ce îţi spune el. Ai cincisprezece minute.

De data asta m-am uitat în oglindă şi i-am întâlnit privirea. Avea o expresie stoică acum.

— Mă auzi? Cincisprezece minute din clipa în care ai trecut pragul.

Am turat motorul, apoi am întors, grăbindu-mă din alt motiv acum. Voiam să scap mai repede de partea cu *momeala.*

— Emmett? l-a rugat ea.

Am văzut în mintea lui Emmett că se uita la mâinile ei încătuşate.

— Ah, iartă-mă, a murmurat el şi a eliberat-o.

El s-a aşteptat să obiectez, apoi s-a relaxat când n-am făcut-o.

Acum că decizia fusese luată, m-am concentrat din nou pe viziunile lui Alice. Nu erau prea multe opţiuni, poate vreo treizeci de versiuni solide. În majoritatea, vânătorul apărea

la casa lui Charlie la vreo două minute după noi, ţinându-se la o distanţă sigură. În câteva dintre ele, ajungea după ce plecaserăm. Dar chiar şi într-acelea, îl ignora pe Charlie şi ne lua nouă urma.

După aceea, posibilităţile se îngustau şi mai mult. Mergeam acasă. Vânătorul rămânea şi mai în urmă, nevrând să rişte o confruntare. Roşcata îl aştepta acolo. Familia mea se separa. În nicio versiune nu-l vedeam pe Laurent ajutându-i pe James şi pe Victoria. Deci trebuia să ne despărţim doar în trei grupuri.

Singurul lucru pe care nu-l înţelegeam era de ce se tot schimba componenţa acelor trei grupuri. Nu avea niciun sens.

În orice caz, următoarea parte era clară.

— Uite cum se vor petrece lucrurile, i-am explicat lui Emmett. Când ajungem acasă, dacă vânătorul nu este prin preajmă, o să o conduc până la uşă. Apoi are cincisprezece minute. M-am uitat din nou la ea prin oglinda retrovizoare. Emmett, tu ai grijă de împrejurimile casei. Alice, tu te ocupi de camionetă. Eu o să fiu înăuntru atât timp cât este şi ea. După ce iese, poţi să duci jeepul acasă şi să-i spui lui Carlisle.

— Nici gând, a obiectat Emmett. Stau cu tine. *Îmi datorezi chestia asta, ţii minte?*

Nu ar fi trebuit să mă surprindă. Probabil de asta era aşa confuză componenţa viitoarelor noastre grupuri.

— Judecă puţin, Emmett. Nu ştiu cât timp voi fi plecat.

— Până aflăm exact până unde merge toată chestia asta, eu stau cu tine.

Am văzut în mintea lui că nu şovăia deloc. Poate că aşa era mai bine. Am lăsat-o baltă.

În mintea lui Alice, Carlisle şi cu Jasper erau cei care vânau acum în pădure.

— Dacă vânătorul este acolo, am continuat eu, nu ne oprim, ci trecem mai departe.

— Ajungem acolo înaintea lui, a insistat Alice.

Era nouăzeci şi nouă la sută sigur, dar nu aveam de gând să-mi asum riscul cu vreo versiune marginală care era

mai puţin clară decât celelalte.

— Ce facem cu jeepul? a întrebat Alice.

— Îl duceţi acasă.

— Ba nu, a spus ea cu o siguranţă absolută.

Viziunea despre împărţirea efectivelor s-a modificat din nou.

Am mârâit un şir de înjurături arhaice în direcţia ei.

Bella ne-a întrerupt pe un ton scăzut.

— Nu încăpem toţi în camioneta mea.

De parcă aveam de gând să evadăm cu vechitura aia care avea viteza unui melc. Dar n-am spus nimic, ştiind cât de sensibilă era cu privire la camionetă. N-aveam energie pentru o ceartă fără sens.

Când n-am răspuns, Bella a şoptit:

— Cred că ar trebui să mă laşi să merg singură.

Ratasem din nou înţelesul afirmaţiei ei. Era firesc să creadă că e treaba ei să se sacrifice pentru ca Charlie să aibă un număr inutil de bodyguarzi.

— Bella, fă, te rog, cum spun eu, măcar de data asta, am implorat-o, deşi n-a sunat ca o implorare când cuvintele mi-au ieşit printre dinţii încleştaţi.

— Ascultă-mă, Charlie nu-i idiot, a protestat ea. Dacă tu nu eşti mâine în oraş, o să între la bănuieli.

Erau atâtea subînţelesuri pe care le ratam când era vorba de ea. Oare acesta era motivul real pentru care era atât de dornică să se pună în pericol – crearea unui alibi plauzibil pentru mine?

— Irelevant, am spus pe un ton care intenţiona să sune a conversaţie încheiată. Ne vom asigura ca el să fie în siguranţă şi numai asta contează.

— Şi ce-i cu vânătorul ăsta? a replicat ea. A văzut cum te-ai purtat în seara asta. O să creadă că eşti cu mine, oriunde ai fi tu de fapt.

Toţi trei am încremenit, surprinşi de ipoteza asta. Chiar şi Alice. Fusese atentă la alte variante de viitor, nu la conversaţie.»

Emmett a adoptat logica imediat.

— Edward, ascult-o. Cred că are dreptate.

— Da, are, a fost de acord Alice.

Putea să vadă că Bella are dreptate: vânătorul avea să urmărească grupul din care făceam parte şi eu. Asta îmi submina planul şi făcea ofensiva aproape imposibilă. Şi mai rău de atât, o făcea pe ea din nou momeală, şi de data asta erau prea multe variante de viitor ca să mă asigur că e în siguranţă.

Dar care era cealaltă opţiune? S-o *las* pe Bella?

— Nu pot să fac asta.

Bella a vorbit din nou, pe un ton calm, de parcă prima ei propunere fusese deja acceptată.

— Şi Emmett ar trebui să rămână. A pus ochii pe el în mod clar.

— Poftim? a întrebat Emmett, înţepat.

Alice ştia însă de ce anume obiecta el de fapt.

— Dacă rămâi, îţi va fi mai uşor să-i afli intenţiile.

Împărţirea, care înainte fluctua atât de tare, părea să se clarifice acum. M-a văzut pe mine cu Emmett şi cu Carlisle, alergând mai întâi prin pădure, apoi schimbând cursul ca să vânăm.

Şi unde era Bella în viitorul ăsta?

M-am uitat lung la Alice.

— Crezi că ar trebui să o las să se ducă singură?

Am văzut răspunsul în viziunile ei înainte să-l rostească cu voce tare. O cameră standard într-un hotel mediocru, cu Bella dormind ghemuită, iar Alice şi Jasper ca nişte santinele împietrite în camera de alături.

— Sigur că nu. Eu şi Jasper vom merge cu ea.

— Nu pot să fac una ca asta.

Dar vocea mea suna găunos acum. Nu puteam vedea nicio altă cale. Dacă vânătorul avea să mă aleagă pe mine ca ţintă, atunci *trebuia* să fiu departe de Bella. Trebuia să-mi controlez panica, angoasa şi să devin şi eu vânător. Am încercat să înăbuş micul fior de plăcere care m-a cuprins când m-am gândit la vampirul care stârnise tot coşmarul acesta. Siguranţa Bellei era singura prioritate.

Bella nu terminase cu sugestiile.

— Stai prin preajmă o săptămână, a spus ea încet.

Am privit-o din nou în oglindă. Cât de puţin înţelegea ceea ce se declanşase în seara asta.

— Câteva zile? a propus ea, părând să creadă că obiectam faţă de intervalul propus.

Puteam doar să mă rog ca totul să se termine într-o săptămână.

— Îl laşi pe Charlie să vadă că nu m-ai răpit, a continuat ea, şi-l conduci pe James ăsta pe o pistă falsă. Te asiguri că mi-a pierdut complet urma. Apoi vii şi ne întâlnim. O iei pe o rută ocolitoare, bineînţeles, şi apoi Jasper şi Alice se pot întoarce acasă.

M-am uitat prin reacţia lui Alice la acest plan şi a fost prima oară când m-am simţit uşurat în seara aceasta. Erau variante în care o găseam pe Bella cu Alice şi cu Jasper. Destinul pe care îl conturasem eu, cel în care ne ascundeam pe termen lung. Vânătorul îmi scăpase. Dar mai erau şi alte fire care se ţeseau şi se desfăceau în mintea ei. Într-unele dintre ele, o găseam pe Bella şi o duceam acasă. Din nou intervenea soarele acela arzător care mă dezorienta. Unde ne aflam?

— Unde să ne întâlnim? am întrebat.

Deciziile Bellei erau cele care desenau viitorul. Probabil că ştia deja răspunsul.

A răspuns cu convingere.

— În Phoenix.

Dar eu văzusem următorul act în mintea lui Alice. Auzisem pretextul pe care Bella avea să i-l ofere lui Charlie şi ştiam că vânătorul avea să asculte.

— Nu. El o să audă că te duci acolo, i-am reamintit.

— Şi tu vei proceda astfel încât să pară un vicleşug, bineînţeles. A rostit ultimul cuvânt pe un ton iritat. El o să ştie că noi ştim că el ascultă. N-o să creadă nicio clipă că merg chiar acolo unde spun că merg.

— E diabolică, a chicotit Emmett.

Eu nu eram aşa de convins.

— Şi dacă planul nu va merge?

— În Phoenix sunt câteva milioane de oameni, a spus Bella, iritată în continuare.

M-am întrebat dacă nu cumva frica îi consuma răbdarea. Ştiam că pe a mea o consumase.

— Nu-i aşa de greu să găseşti o carte de telefon, am mârâit.

Ea a dat ochii peste cap.

— N-o să mă duc *acasă.*

— Poftim?

— Sunt destul de mare ca să am propria mea locuinţă.

Alice s-a decis să întrerupă gâlceava aia fără rost.

— Edward, vom fi şi noi cu ea.

— Şi ce-o să faceţi *voi* în *Phoenix?*

— O să stăm în casă.

Emmett nu avea acces la viziunile lui Alice, dar imaginea din capul lui era destul de similară cu ce ştiam eu că avea să se întâmple. El şi cu mine în pădure, pe urmele vânătorului.

— Îmi place ideea, a spus.

— Taci, Emmett!

— Uite ce-i, dacă încercăm să-i venim de hac în timp ce ea este încă în preajmă, sunt şanse mai mari ca să fie rănit cineva – ea va fi rănită, sau tu în încercarea de a o proteja. Dar dacă-l prindem singur...

În imaginea din mintea lui l-a văzut pe vânător încolţit şi pe el apropiindu-se încet.

Dacă ne descurcam cu asta, dacă puteam să ne ocupăm repede de vânător, atunci era alegerea potrivită. Şi atunci de ce era aşa de greu de făcut?

M-aş fi simţit mai bine dacă aş fi avut vreo dovadă că Bella era cât de cât preocupată de propria ei siguranţă. Că înţelegea tot ce risca. Acum nu mai era doar viaţa ei în joc.

Poate că asta era cheia. Nu se îngrijora niciodată de ea însăşi... dar întotdeauna îşi făcea griji pentru mine. Dacă îi atrăgeam atenţia asupra nefericirii mele în loc de pericolul mortal în care se afla ea, poate că avea să fie mai precaută.

Nu mai puteam să mă controlez. Am vorbit aproape în şoaptă de teamă că altminteri aş putea ţipa.

— Bella.

Mi-a întâlnit privirea în oglindă. Avea în ochi o expresie

mai degrabă defensivă decât temătoare.

— Dacă îngădui să ţi se întâmple ceva rău – absolut orice –, te voi considera personal responsabilă, am spus eu încet. Ai înţeles?

I-au tremurat buzele. Oare îşi dăduse, în sfârşit, seama de pericol? A înghiţit un nod şi a murmurat:

— Da.

Pe aproape.

Mintea lui Alice era într-un milion de locuri, multe dintre ele o autostradă însorită văzută printr-un geam fumuriu. Bella stătea mereu pe bancheta din spate, cu braţul lui Alice în jurul ei, privind în gol. Jasper privea de la volan. M-am gândit la fratele meu, captiv într-un vehicul mic cu mirosul Bellei ore în şir.

— Jasper se descurcă? am insistat eu.

— Ai încredere în el, Edward, m-a dojenit Alice. Se descurcă foarte, foarte bine având în vedere circumstanţele.

Însă mintea i-a trecut prin zeci de scene de viitor, pentru orice eventualitate. Jasper nu-şi pierdea concentrarea în niciuna dintre ele.

Am evaluat-o pe Alice. Exteriorul mignon o făcea să pară fragilă, dar ştiam că era un adversar feroce. Vânătorul, sau oricine altcineva, ar fi subestimat-o privindu-i doar înfăţişarea. Asta trebuia să conteze la ceva. Cu toate astea, m-am simţit incomod imaginându-mi-o în poziţia de a trebui s-o apere pe Bella într-o confruntare fizică.

— Dar tu te descurci? am murmurat.

Ochii i s-au îngustat, scandalizaţi – în mod teatral. Văzuse întrebarea venind.

— Te-aş putea pune la pământ şi legată la ochi.

A mârâit la mine, lung şi tare, un sunet tulburător de feroce care a răsunat în maşină şi a făcut inima Bellei s-o ia la goană.

Timp de jumătate de secundă, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc la manifestarea ridicolă a lui Alice, apoi umorul mi-a dispărut din nou. Cum se ajunsese la asta? Cum aveam să-mi îngădui să mă despart de Bella, indiferent cât

de letali erau paznicii ei?

Un alt gând neplăcut mi-a trecut rapid prin minte. Bella şi cu Alice singure, începându-şi prietenia prevestită. Oare Alice avea să-i spună Bellei despre soluţia *ei* la acest coşmar?

Am încuviinţat din cap o singură dată, o mişcare smucită, ca să-i comunic că o acceptasem pe post de protectoare a Bellei.

— Dar ţine-ţi părerile pentru tine, am avertizat-o.

Capitolul 23

Rămas-bun

Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a mai spus cineva în timp ce am gonit spre Forks. Fireşte că drumul avea să mi se pară mult mai scurt atunci când mă îngrozea ideea de a ajunge acolo. Am ajuns foarte repede la Bella acasă, unde luminile erau aprinse la toate ferestrele, şi la etaj, şi la parter. Sunetele unui meci de baschet dintre echipe de colegii se auzeau din sufragerie. M-am concentrat să aud în apropiere orice zgomot care să nu fie uman, însă vânătorul nu părea să fi ajuns încă. Iar Alice tot nu vedea vreun viitor în care această oprire să fi dus la un atac.

Poate că trebuia să rămânem. Să o lăsăm pe Bella să revină la viaţa ei obişnuită în timp ce noi ceilalţi să stăm mereu de pază. Puteam să mă bazez că Emmett, Alice, Carlisle şi Esme – şi eram oarecum sigur şi de Jasper – mi se vor alătura în această operaţiune de supraveghere. Vânătorului i se va părea imposibil să ajungă la ea cu atâţia ochi – şi minţi – care vegheau. Oare nu eram mai în siguranţă dacă ne uneam toţi puterile decât dacă ne despărţeam în grupuri de câte trei?

Însă pe măsură ce luam în calcul această opţiune, Alice vedea cum vânătorul avea să aştepte, cum avea să se adapteze. Cum ar fi început un război de uzură, după ce se instaura plictiseala. Prietenii Bellei aveau să înceapă să

dispară în noapte. Profesori preferaţi. Colegi de muncă ai lui Charlie. Oameni oarecare lipsiţi de orice legătură cu ea. Numărul dispăruţilor avea să crească în aşa măsură, încât lumea ar fi fost cu ochii pe noi şi am fi fost nevoiţi să dispărem. Şi puteam să-mi imaginez cum s-ar fi simţit Bella dacă toţi nevinovăţii aceia ar fi plătit cu vieţile lor pentru ca ea să rămână în siguranţă.

Aşa că planul iniţial trebuia să fie de ajuns.

Era greu de procesat senzaţia fizică ciudată ce însoţea conştientizarea aceasta. Ştiam că nu se deschisese propriu-zis o prăpastie în pieptul meu, însă senzaţia pe care o percepeam era înfricoşător de realistă. M-am întrebat dacă nu cumva era o reacţie demult uitată, specifică oamenilor, pe care nu mai avusesem ocazia să o simt în viaţa mea nemuritoare pentru că nu avusesem, până acum, de ce să mă panichez în asemenea hal.

Trebuia să plecăm. Deşi ştiam că ideea era să-i dăm vânătorului ceva de urmărit, tot voiam ca Bella să plece cu mult înainte ca el să sosească.

— Nu este aici, i-am spus lui Emmett; Alice ştia asta deja. Să mergem.

Alice şi cu mine am coborât silenţios din jeep, cu minţile scrutând prin spaţiu şi timp. Alice a văzut că vânătorul ajungea când ne aflam încă înăuntru. Dinţii mei au scrâşnit foarte zgomotos.

— Nu-ţi face griji, Bella, spunea Emmett – pe un ton care mi s-a părut prea vesel – în timp ce-i desfăcea centurile. Ne ocupăm de asta foarte repede.

— Alice! am şuierat eu.

A ţâşnit spre camionetă, după care s-a lăsat la pământ şi s-a strecurat sub ea. Într-o fracţiune de secundă, s-a lipit de şasiu, făcându-se total nevăzută, chiar şi pentru un vampir.

— Emmett.

El se pusese deja în mişcare, urcând în copacul din curtea din faţă. Greutatea lui împovăra vizibil pinul, dar s-a mutat rapid în următorul copac. Avea să se mute aşa până intram. Ce făcea el era mult mai vizibil decât ascunzătoarea

lui Alice, însă avea să vadă dacă se apropia ceva sau, oricum, avea măcar să sperie pe cine s-ar fi apropiat.

Bella a aşteptat să vin să-i deschid portiera. Părea încremenită locului de groază şi doar lacrimile i se prelingeau încetişor pe obraji. Şi-a venit în fire când m-am întins spre ea şi m-a lăsat să o ajut cu blândeţe să coboare din maşină. Mă uimea cât de dificil era să o ating acum, ştiind că urma să o părăsesc. Fierbinţeala pielii ei mă ardea într-un mod dureros cu totul nou. Ignorând durerea aceasta necunoscută, mi-am înfăşurat braţele în jurul ei, sperând ca trupul meu să-i servească drept scut, după care m-am grăbit să o duc în casă.

— Cincisprezece minute, i-am reamintit.

Şi aşa mi se părea prea mult timp. Abia aşteptam să fim departe de locul acesta care era ţinta principală.

— Pot face asta, mi-a răspuns cu o voce mai puternică decât mă aşteptam.

Maxilarul îi era ferm ca otelul.

Când am ajuns pe verandă, m-a ţinut în loc. M-am oprit în mod reflex, deşi muşchii îmi urlau în faţa acestei întârzieri.

Ochii întunecaţi îi erau pătrunzători atunci când au privit în ai mei. A întins mâinile şi şi-a pus palmele de o parte şi de alta a feţei mele.

— Te iubesc, a şoptit ea, însă i-am perceput vocea mai degrabă ca pe un urlet. Întotdeauna te voi iubi, indiferent de ce se-ntâmplă acum.

Prăpastia din stomacul meu s-a deschis larg, ca şi cum m-ar fi rupt în două.

— Nu o să ţi se întâmple nimic, Bella, am mârâit.

— Ţine-te de plan, te rog, da? a insistat ea. Şi ai grijă de Charlie pentru mine. N-o să mă prea aibă la suflet după toată treaba asta, aşa că vreau să am ocazia să-mi cer iertare mai târziu.

Nu ştiam la ce se referea. Creierul îmi era prea tulburat de panică pentru a mai încerca să descifrez procese de gândire obscure.

— Intră în casă, Bella, am zorit-o. Trebuie să ne grăbim.

— Încă ceva – nu asculta nimic din ce-o să spun în seara asta!

Înainte să apuc să pricep oricare dintre cererile ei enigmatice, Bella s-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de ale mele cu atâta putere, încât ar fi putut cu uşurinţă să rezulte o vânătaie – pentru ea. Cu mai multă putere decât aş fi îndrăznit vreodată să folosesc eu însumi.

Roşeaţa a început să-i inunde obrajii şi fruntea când s-a îndepărtat în grabă de mine. Lacrimile ei, care se opriseră pe parcursul conversaţiei noastre scurte şi ininteligibile, îi curgeau şiroaie acum. Nu am înţeles de ce ridicase un picior până când a lovit violent uşa din faţă, care s-a deschis larg.

— *Dispari,* Edward! a urlat ea din toţi rărunchii.

Chiar şi cu televizorul aprins, nu exista nicio posibilitate ca tatăl ei să nu fi auzit.

— Bella? a strigat Charlie, alarmat.

— Lasă-mă-n pace! a ţipat ea.

I-am auzit paşii apăsaţi urcând scara, după care încă o uşă trântită.»

În mod evident, tăcerea ei de mormânt din jeep nu fusese pentru că rămăsese fără cuvinte în faţa terorii, ci pentru că mai degrabă se pregătea. Avea un scenariu. Mi-am închipuit că rolul meu era să dispar şi să tac.

Charlie a alergat pe trepte după ea, cu paşi mari şi nesiguri. Mi-am imaginat că era doar pe jumătate treaz.

Am escaladat peretele lateral al casei, aşteptând lângă fereastră să văd dacă Charlie va intra după ea în cameră. La început nu am văzut-o pe Bella, ceea ce mi-a cauzat un spasm de panică, însă apoi am văzut-o când s-a ridicat în picioare lângă pat cu o geantă de voiaj şi un soi de săculeţ tricotat.

Charlie a bătut cu pumnul în uşă. Clanţa a zăngănit – apucase să încuie uşa –, apoi el a început să bată din nou.

— Bella, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Am deschis fereastra şi m-am strecurat înăuntru în timp ce Bella îşi striga răspunsul:

— Plec acasă!

— Ţi-a făcut ceva? a cerut Charlie să ştie prin uşă.

M-am chircit şi m-am îndreptat spre dulap ca să o ajut să-şi facă bagajul. Charlie nu se înşela.

În ciuda evidenţei, Bella a strigat:

— NU!

A venit lângă mine la dulap, parcă aşteptându-se să mă găsească acolo. A deschis geanta de voiaj, iar eu am început să arunc haine înăuntru, încercând să iau din toate categoriile. Nu i-ar fi fost de ajutor să se piardă în mulţime, dacă ar fi avut numai tricouri la ea.

Cheile de la camioneta ei erau pe comodă. Le-am băgat în buzunar.

— Te-a părăsit? a întrebat Charlie pe un ton moderat.

Întrebarea lui nu m-a durut, însă răspunsul Bellei a fost o surpriză pentru mine.

— Nu! a ţipat ea din nou, deşi m-am gândit că poate asta – o despărţire – era cea mai uşoară scuză.

M-am întrebat unde avea să ducă scenariul.

Charlie a început să bată iar în uşă, într-un ritm impacientat.

— Ce s-a-ntâmplat, Bella?

A smucit fermoarul genţii care era plină acum, nereuşind să-l închidă.

— Eu l-am părăsit *pe el!* a ţipat ea.

I-am dat degetele la o parte şi am tras fermoarul, apoi am cântărit geanta în mână. Oare era prea grea pentru ea?

S-a întins nerăbdătoare după geantă, iar eu i-am aşezat cu grijă bareta pe umăr.

Mi-am lipit fruntea de a ei pentru o secundă preţioasă.

— Mă găseşti în camionetă. Nu am încercat cu nimic să-mi ascund disperarea din şoapta pe care tocmai o rostisem. Du-te!

Am grăbit-o spre uşă, după care am ieşit înapoi pe fereastră ca să fiu unde trebuia atunci când avea să iasă.

Emmett era jos, mă aştepta. Mi-a făcut semn cu bărbia spre est.

Mi-am concentrat mintea în direcţia respectivă şi, într-adevăr, vânătorul era la mai puţin de un kilometru distanţă.

Cel mare stă de pază în seara asta. Răbdare.

Deci îl văzuse pe Emmett printre copaci, dar nu ne vedea pe niciunul dintre noi acum. Oare va presupune că eram aici, sau s-ar fi aşteptat la o ambuscadă? Mi-aş fi dorit să fi fost şi Jasper cu noi acum. Dacă l-am fi încolţit din trei unghiuri diferite...

— *Edward,* ne-a prevenit Alice din ascunzătoarea ei.

Se gândise la posibilităţile rezultate din firul gândirii mele. Vânătorul era viclean. Aveam să o lăsăm pe Bella neprotejată.

— Ce s-a-ntâmplat? Credeam că-ţi place de el, voia Charlie să ştie.

Se întorsese la parter acum.

Am luat o decizie fermă despre următoarea mişcare.

— *Sunt pe fază,* mi-a răspuns Alice.

S-a strecurat de sub camionetă şi a urcat în jeep. Imediat ce l-a scos din viteză, l-a împins din drum fără să facă zgomot, cu o mână de marginea portierei şi cu alta întinzându-se cât putea de mult, ca să manevreze volanul cu două degete. Nu voiam ca huruitul brusc al motorului să-l distragă pe Charlie de la teatrul pe care-l juca Bella. Era mai bine să creadă că eu plecasem deja.

Emmett a privit-o pe Alice o jumătate de secundă, după care s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată.

— O *ajut?*

Am clătinat din cap.

— *Charlie,* i-am spus pe muteşte. *Vino pe jos.*

A încuviinţat din cap, după care a sărit în copac, să fie din nou vizibil. Asta l-ar fi făcut pe vânător să păstreze distanţa, totuşi nu s-a retras nici chiar atunci când l-a văzut pe Emmett. Era fascinat de ceea ce se întâmpla şi încrezător că putea să combată orice atac brusc. Îmi venea să-i dovedesc că se înşela. Dar nu puteam să risc să cad în vreo capcană cu Bella atât de aproape.

— Ba da, îmi *place* de el, îi explica Bella, cu cuvintele înăbuşite şi întrerupte.

Plângea de-a binelea acum şi ştiam că nu era o actriţă suficient de bună ca să simuleze lacrimile acelea. Durerea

din vocea ei era reală. Abisul din stomacul meu s-a răsucit în agonie. Nu ar fi trebuit să fie nevoită să facă asta. Plătea pentru greşelile mele. Pentru prostia mea.

— Tocmai asta-i problema, a continuat ea. Nu mai suport *să fac* asta! Nu mai pot prinde rădăcini în locul ăsta! Nu vreau să sfârşesc prinsă în oraşul ăsta *stupid* şi plicticos, ca mama! N-am de gând să fac aceeaşi greşeală prostească pe care a făcut-o ea. *Urăsc* locul ăsta – nu mai pot rămâne aici nicio clipă!

Reacţia mentală a lui Charlie a fost mai profundă, mai mistuitoare decât m-aş fi aşteptat.

Bella s-a îndreptat cu paşi apăsaţi către uşa principală. Am suit silenţios în camioneta ei şi am băgat cheile în contact, după care m-am aplecat să mă ascund. Emmett ajunsese aproape de uşa de la intrare, ascuns în umbră. Şi totuşi, distanţa de la uşă la camionetă mi se părea mare. M-am concentrat asupra vânătorului. Nu se mişca, ci asculta cu atenţie drama care era în toi în interior.

Ce avea să audă? Doar atât: Bella se pregătea să evadeze, să fugă. Şi faptul că nu plănuia să se întoarcă în viitorul apropiat.

Probabil că ştia că Emmett îl văzuse. Sigur ar fi presupus că Bella ştia că el o auzea. Sau poate că nu?

— Bella, nu poţi să pleci acum, a spus Charlie încet, cu fermitate. E noapte.

— O să dorm în maşină, dacă obosesc.

Charlie şi-a imaginat cum ar fi fost ca fiica lui să doarmă în camionetă, pe marginea autostrăzii, în pustietate, în timp ce, în jurul ei, forme întunecate şi nedefinite s-ar fi apropiat tiptil, tot mai mult. Nu era un coşmar tocmai coerent, însă propria mea panică, sălbatică şi iraţională, era de acord cu a lui.

— Mai aşteaptă, te rog, o săptămână, a implorat-o el. Renée o să se-ntoarcă până atunci.

Paşii Bellei s-au oprit brusc. S-a auzit un sunet scăzut – pantofii ei scârţâind pe podea atunci când s-a întors cu faţa la el.

— Ce-ai spus?

M-am strecurat din nou afară din camionetă şi am ezitat în mijlocul curţii din faţa casei. Ce aveam să fac dacă informaţia aceasta o deruta şi o întârzia? Oare îşi dădea seama că vânătorul era aproape?

— A sunat cât erai tu plecată. Charlie se împleticea în cuvinte, grăbindu-se să le spună cât mai repede. Lucrurile nu merg prea grozav în Florida şi dacă Phil nu reuşeşte să semneze un contract până la sfârşitul săptămânii, se întorc în Arizona. Antrenorul secund de la Sidewinders a spus că s-ar putea elibera un loc la ei.

Charlie şi cu mine i-am aşteptat amândoi răspunsul fără să respirăm.

— Am o cheie, a mormăit ea, ajungând deja la uşă.

Clanţa a început să se mişte. M-am ascuns înapoi în camionetă.

Cuvintele ei păreau o scuză prea slabă. Vânătorul ar fi presupus probabil că povestea asta era inventată doar pentru Charlie şi reprezenta opusul adevărului.

Usa nu s-a deschis.»

— Lasă-mă să plec, Charlie, a spus Bella.

Mi-am dat seama că rostea cuvintele astfel încât să pară furioasă, însă durerea din glasul ei înăbuşea orice altă emoţie.

Uşa s-a deschis într-un final. Bella a ieşit în grabă, cu Charlie în urma ei, cu un braţ întins. Ea părea să-l fi observat şi se ferea.

M-am ghemuit în camionetă, aproape invizibil. Nu m-am putut abţine să nu arunc o privire pe geam. Fără să se întoarcă să se uite la tatăl ei, Bella a mârâit:

— N-a mers, înţelegi? A sărit de pe verandă, iar Charlie a rămas nemişcat. *Urăsc* Forks din tot sufletul!

Cuvintele păreau destul de simple, însă au fost îndeajuns pentru ca o durere distrugătoare să-l ţintuiască pe Charlie în loc. Mintea i se învolbura, aproape ca un vârtej. În gândurile lui era un alt chip, asemănător cu al Bellei, tot cu lacrimi şiroind. Insă ochii acestei femei erau albastru-deschis.

Părea că Bella îşi plănuise cuvintele cu grijă. Charlie a

rămas nemişcat şi îndurerat, în timp ce ea alerga neîndemânatică pe gazon, cu geanta grea de voiaj care-i afecta echilibrul.

— Te sun mâine! i-a strigat lui Charlie în timp ce băga geanta în portbagaj.

El nu-şi revenise suficient să reacţioneze. J»

Nu mă mai puteam îndoi de faptul că Bella înţelegea gravitatea situaţiei. Ştiam că nu ar fi cauzat nimănui asemenea durere, mai ales tatălui ei, dacă ar fi existat orice altă cale.

Eu o pusesem în postura aceea cumplită.

Bella *a* alergat prin faţa camionetei. Privirile rapide şi temătoare pe care le arunca peste umăr nu mai erau pentru Charlie. A smucit portiera şi a sărit la volan. A întins mâna să pornească motorul, ca şi cum ar fi ştiut că o aştepta deja cheia în contact. Huruitul motorului a spart liniştea nopţii. Vânătorului avea să-i fie în felul ăsta foarte uşor să se ţină după noi.

M-am întins să-i mângâi mâna, dorindu-mi să o pot consola cumva, însă ştiam că nimic din ce-aş fi făcut nu ar fi putut îmbunătăţi situaţia.

De îndată ce a dat cu spatele şi a ieşit de pe alee, a coborât mâna dreaptă de pe volan ca să i-o pot cuprinde. Camioneta huruia pe stradă la viteză maximă. Charlie nu şi-a părăsit locul de lângă uşă, însă la prima curbă, am ieşit din raza lui vizuală. M-am mutat pe scaunul de lângă şofer.

— Trage pe dreapta, i-am sugerat.

Bella a clipit des să-şi limpezească ochii de lacrimile care îi curgeau şiroaie pe faţă şi apoi pe jacheta de ploaie pe care încă o purta. A trecut pe lângă Alice, parcă fără să observe jeepul de pe marginea drumului. M-am întrebat dacă vedea ceva, orice.

Alice, care încă împingea jeepul pentru ca motorul zgomotos să nu-l alerteze pe Charlie, ţinea cu uşurinţă pasul cu noi.

— Pot să şofez, a insistat Bella, însă vocea îi era spartă şi lentă.

Părea epuizată. Abia dacă a fost surprinsă când am tras-

o uşor peste poala mea şi m-am instalat la volan. Am ţinut-o aproape de mine. A rămas acolo moale, tremurând.

— Nu ai putea să găseşti casa, am spus pe post de scuză, însă nu părea să aştepte vreo explicaţie de la mine.

Nu-i păsa.

Ajunseserăm deja destul de departe de casă (deşi mai auzeam gândurile împietrite ale lui Charlie, care continua să stea nemişcat în prag), aşa că Alice a sărit în jeep şi a pornit motorul. Atunci când farurile ei ne-au prins din urmă, Bella s-a încordat şi s-a întors să se uite prin geamul din spate, cu inima bătându-i puternic.

— E doar Alice.

I-am luat mâna dreaptă şi i-am strâns-o într-a mea.

Mintea îmi era plină de imaginea lui Charlie în prag.

— Vânătorul? a şoptit ea.

— *Ne urmăreşte.* Alice putea să audă cu uşurinţă vocea şoptită a Bellei, chiar şi peste huruitul motorului. *Emmett aşteaptă să fie sigur că se îndepărtează de casă.*

— A auzit finalul reprezentaţiei tale, i-am spus.

— Şi Charlie?

Vocea îi era îngrozită. Alice m-a ţinut la curent.

— *Vânătorul a trecut de casă. Nu-l văd că s-ar întoarce. Em ne prinde din urmă.*

— Vânătorul ne-a urmărit, am asigurat-o pe Bella. Aleargă în spatele nostru chiar acum.

Vestea asta n-a consolat-o. Respiraţia i s-a oprit, după care a şoptit:

— Putem goni mai repede decât el?

— Nu, am recunoscut eu. În niciun caz, în camioneta asta ridicolă.

Bella s-a întors să se uite pe geam, deşi eram sigur că farurile jeepului aveau să o orbească şi nu avea să vadă nimic. Alice privea toate variantele de viitor pe care le putea percepe asociate lui Charlie. O fiinţă umană pe care nu o cunoscuse niciodată nu era cel mai simplu subiect pentru ea. Dar nu părea că vânătorul sau însoţitorul său îngrijorat aveau vreun plan să se întoarcă.

Emmett alerga pe drum, foarte aproape în spatele

nostru. M-au surprins intenţiile lui. M-aş fi aşteptat să insiste să-l prindă pe vânător, să pună capăt rapid şi violent acestui coşmar. În schimb, gândurile lui erau concentrate pe Bella. Cele câteva momente în care jucase rolul de bodyguard păreau că-l afectaseră profund. Siguranţa ei era principala lui prioritate acum.

Bella scotea la iveală latura protectoare a tuturor celor din jurul ei.

Emmett îşi imagina că vânătorul ne supraveghea; numai Alice şi cu mine ştiam că el păstra cu grijă distanţa, rezumându-se la urmărirea sunetului camionetei prin beznă. Nu avea să se apropie prea mult în seara asta. Şi totuşi, Emmett voia să fie sigur că vânătorul trebuia să treacă direct prin el ca să ajungă la Bella. A făcut un salt din alergare care l-a propulsat peste jeep şi a aterizat în platforma camionetei. M-am luptat să menţin direcţia de mers, când camioneta a reacţionat.

Bella a ţipat, cu vocea răguşită de la efort.

I-am acoperit gura, estompând sunetul ca să audă ce spun.

— Este Emmett!

A inspirat pe nas, moleşindu-se din nou. I-am luat mâna de la gură şi am apropiat-o strâns de mine. Se simţea ca şi cum îi tremura fiecare muşchi din trup.

— Este în regulă, Bella. O să fii în siguranţă, i-am murmurat.

Parcă nici nu mă auzise vorbind. Continua să tremure. Respira rapid şi superficial.

Am încercat să-i distrag atenţia. Aşa că am vorbit pe un ton normal, ca şi cum nu ne păştea niciun pericol sau teroare:

— Nu mi-am dat seama că erai atât de plictisită de viaţa într-un orăşel. Mi se părea că te adaptezi destul de bine – mai ales în ultima vreme. Poate că doar mă amăgeam când credeam că îţi fac viaţa mai interesantă.

Poate că nu era cea mai sensibilă observaţie, având în vedere cât de mult o supărase fuga ei, însă măcar şi-a făcut efectul de a o scoate din starea în care se afla. S-a foit,

stând un pic mai dreaptă acum.

— N-a fost frumos ce-am făcut, a şoptit, ignorându-mi cuvintele frivole şi trecând direct la partea dureroasă.

S-a uitat în jos, ca şi cum îi era ruşine să-mi întâlnească privirea. Tot asta i-a spus şi mama când l-a părăsit. Ai putea spune c-a fost lovitură sub centură.

Bănuisem şi eu că fusese ceva de genul acela, având în vedere imaginea din mintea lui Charlie.

— Nu-ţi face griji. Te va ierta, i-am promis.

M-a privit serioasă, disperată să creadă ce tocmai spusesem. Am încercat să-i zâmbesc, însă nu am reuşit să-mi conving faţa să facă asta.

Am încercat din nou.

— Bella, totul va fi bine.

S-a cutremurat.

— Nu are cum să fie bine dacă nu voi fi cu tine.

Vorbele ei erau acum nişte şoapte stinse.

Braţul mi s-a strâns puternic în jurul ei, în timp ce gaura din stomac mi s-a lărgit mai mult. Pentru că avea dreptate. Nimic nu avea să fie bine dacă nu era cu mine. Nu prea ştiam cum aveam să mă descurc.

Am făcut tot posibilul să afişez o expresie neutră şi să-mi relaxez vocea.

— Vom fi împreună peste câteva zile.

În timp ce rosteam cuvintele, îmi doream din răsputeri să fie adevărate. Încă le simţeam ca pe nişte minciuni. Alice vedea atât de multe variante diferite de viitor...

— Nu uita, am adăugat, că a fost ideea ta.

A pufnit.

— A fost cea mai bună idee – evident c-a fost a mea.

Am încercat din nou să zâmbesc, după care am lăsat-o baltă.

— De ce s-au întâmplat toate astea? De ce eu?

A şoptit întrebările sec, ca şi cum ar fi fost retorice.

I-am răspuns oricum, pe un ton încordat.

— Este vina mea. Am fost un prost să te expun în halul ăsta.

M-a privit, surprinsă.

— Nu asta am vrut să zic.

Ce alt motiv să fi fost? A cui vină să fie decât a mea?

— Eram acolo, a continuat ea. Mare scofală. Nu i-am deranjat pe ceilalţi doi. De ce a hotărât James ăsta să mă omoare *pe mine?* A pufnit iar. Sunt oameni peste tot, de ce tocmai eu?

Bună întrebare, o întrebare deşteaptă. Şi erau mai multe răspunsuri, nu doar unul singur. Merita o explicaţie completă.

— Am apucat să mă uit bine în mintea lui în seara asta. Nu cred că aş fi putut face ceva să evit asta odată ce te-a văzut. Parţial *este* şi vina ta. Am vorbit cu un glas gâtuit şi am sperat că avea să audă umorul negru, ironia sorţii. Dacă nu ai mirosi atât de copleşitor de delicios, poate că nu şi-ar fi bătut capul. Dar când te-am apărat...

Mi-am adus aminte cum nu-i venise să creadă şi cât de indignat fusese când îi stătusem în cale. Aroganţa, furia.

— Ei bine, asta a înrăutăţit mult lucrurile. Nu este obisnuit ca planurile să-i fie zădărnicite, indiferent cât de nesemnificativ este obiectul dorinţei sale. Se consideră vânător şi nimic mai mult. Îşi petrece existenţa vânând, iar provocările reprezintă tot ce cere de la viaţă. Brusc i-am servit pe tavă o provocare minunată – un clan numeros de luptători puternici, toţi dispuşi să protejeze singurul element vulnerabil. Nu ai crede în ce stare de euforie se află acum. E jocul lui favorit, iar noi tocmai l-am făcut cel mai incitant joc din viaţa lui.

Indiferent din ce punct de vedere analizam situaţia, nu aveam ce altă perspectivă să găsesc. Odată ce o dusesem în poiană, acesta fusese singurul curs al evenimentelor. Dacă nu l-aş fi confruntat, probabil că nu i s-ar fi trezit instinctul de vânător.

— Dacă nu m-aş fi băgat, am mormăit mai mult ca pentru mine, te-ar fi ucis atunci pe loc.

— Credeam că..., a şoptit ea. Că nu miros la fel pentru ceilalţi... A ezitat. Cum miros pentru tine.

— Nu, nu miroşi.

Ceea ce reprezenta ea pentru mine, doar din punct de

vedere fizic, era mai intens decât văzusem în mintea oricărui alt nemuritor.

— Dar asta nu înseamnă că nu eşti totuşi o tentaţie pentru oricare dintre ei, i-am explicat. Dacă *i-ai fi plăcut* vânătorului – sau oricăruia dintre ei – la fel cum îmi placi mie, s-ar fi dat o bătălie chiar acolo.

Corpul i s-a cutremurat lipit de al meu.

Şi totuşi, mi-am dat seama acum, ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi ajuns la luptă. Eram sigur că roşcata temătoare ar fi luat-o la fugă şi mă îndoiesc că Laurent ar fi rămas cu vânătorul din moment ce era din capul locului o luptă pierdută pentru ei. Nu ar fi avut şanse de supravieţuire, nici dacă şi-ar fi unit toţi forţele. Mai ales când Jasper ar fi lansat un atac surpriză din ceaţă, în timp ce toţi ochii ar fi fost îndreptaţi către Emmett. Văzusem suficiente amintiri de-ale lui care să mă facă să cred că Jasper ar fi putut probabil să se descurce singur cu toţi trei. Desigur, Emmett nu l-ar fi lăsat.

Dacă am fi fost un clan obişnuit (deşi la dimensiunea noastră nu puteam fi niciodată consideraţi obişnuiţi), probabil că am fi atacat pur şi simplu pentru insultă.

Însă noi nu eram obişnuiţi, noi eram civilizaţi. Încercam să trăim la un standard mai înalt. Un standard mai moderat, mai paşnic. Din cauza tatălui nostru.

Din cauza lui Carlisle, în seara asta ezitaserăm. Aleseserăm calea mai umană, din cauza obiceiului nostru, al stilului nostru de viaţă.

Oare asta ne făcuse... mai slabi?

Am tresărit la gândul acela, dar apoi am decis imediat că alegerea noastră rămânea corectă, chiar dacă ne făcuse mai slabi. Simţeam asta. Îmi vibra profund în minte, în toată fiinţa mea... sau sufletul meu, dacă exista aşa ceva în cazul nostru. Oricare ar fi fost forţa care conducea acest trup.

Nu conta acum. Poate că Alice ne dădea o oarecare putere asupra viitorului, însă trecutul era şi pentru noi o cauză pierdută, aşa cum era pentru toţi ceilalţi. *Nu* atacaserăm şi acum aveam de înfruntat versiunea mai

complicată.

— Nu cred că mai am de ales decât să-l ucid, am murmurat. Lui Carlisle nu o să-i placă.

Însă avea să înţeleagă, eram sigur de asta. Noi îi dăduserăm vânătorului opţiunea să plece. Nu părea să aibă de gând să ne accepte oferta. Acum ori îl omoram noi, ori ne omora el.

— Cum poţi ucide un vampir? a şoptit Bella.

În glasul ei încă se simţea că încerca să-şi înăbuşe lacrimile. Ar fi trebuit să mă aştept la întrebarea asta.

S-a uitat la mine cu o teamă cu totul diferită în privire, ca şi cum era îngrijorată că sarcina i-ar fi revenit ei. Dar, desigur, nu puteam să ştiu niciodată sută la sută ce gândea Bella. Am făcut o încercare să mai îndulcesc realitatea.

— Singura cale sigură este să-l rupi în bucăţi şi apoi să le dai foc.

— Şi ceilalţi doi vor lupta pentru el?

— Femeia, da. Asta dacă reuşea să-şi controleze frica. Nu sunt sigur de Laurent. Nu au o legătură prea puternică – este cu ei doar de conjunctură. I-a fost ruşine cu James în poiană.

Ca să nu mai spun că James făcuse planul să-l ucidă pe Laurent. Poate că trebuia să-l provoc cu asta. Cu siguranţă că s-ar schimba taberele.

— Dar James şi femeia aceea – vor încerca să te ucidă? a şoptit ea, cu glasul distorsionat de durere.

Şi apoi am înţeles. Bineînţeles că intra în panică din motivele greşite, ca de obicei.

— Bella, *să nu îndrăzneşti* să-ţi mai pierzi vremea îngrijorându-te pentru mine, am spus printre dinţi. Singura ta grijă trebuie să fie siguranţa ta şi – te rog, din inimă – *încearcă* să nu faci vreo prostie.

M-a ignorat.

— Încă ne urmăreşte?

— Da. Totuşi, nu va ataca la mine acasă. Cel puţin, nu în seara asta.

Nu cât timp eram împreună. Oare vânătorul tocmai asta urmărea? Să ne despărţim? Apoi mi-am amintit ce văzuse

Alice că s-ar fi întâmplat dacă încercam să o păzim pe Bella aici. Nu aveam niciun fel de afecţiune pentru Mike Newton, însă nu era drept ca el sau oricine altcineva din Forks să fie sacrificat.

Am intrat pe drumul de acces, observând în treacăt că nu aveam niciun sentiment de uşurare să revin acasă. Câtă vreme vânătorul trăia, nu exista niciun spaţiu în care să mă simt în afara oricărui pericol.

Emmett continua să fie surescitat. Mi-aş fi dorit să-i fi putut spune unde se afla vânătorul ca să-i mai domolesc agitaţia, însă nu puteam risca să mă audă şi altdneva. Vânătorul îşi dăduse seama că aveam abilităţi suplimentare – dacă i-am fi oferit indicii despre ele, nu făceam decât să-l ajutăm.

Am observat cum gândurile lui deveneau tot mai îndepărtate, chiar în momentul în care a intervenit Alice.

— Se întâlneşte acum cu femeia, de partea cealaltă a râului. Se vor separa din nou şi vor sta la pândă. Ea va fi în partea dinspre munte, el va fi în copaci.

Distanţa aceea nu m-a făcut deloc să mă simt mai bine.

Rolul de bodyguard superzelos pe care şi-l asumase Emmett funcţiona deja la capadtate maximă. Când am ajuns acasă, a sărit de pe platforma camionetei şi s-a dus către portiera din dreapta mea. A deschis-o cu putere şi s-a întins să o scoată pe Bella.

— Uşor, i-am amintit eu aproape pe muteşte.

— Ştiu.

Aş fi putut să-l opresc. Nu era nevoie de toate astea. Totuşi, mai putea fi vorba de prea multă precauţie în situaţia în care ne aflam? Nu s-ar fi ajuns aici, dacă *eu* aş fi fost mai precaut.

Însă, într-un fel ciudat, m-am simţit mai în siguranţă să văd cum imensul şi indestructibilul Emmett o ia pe Bella în braţele lui colosale – abia dacă se vedea între ele. A intrat pe uşa principală în mai puţin de o secundă. Alice şi cu mine ne-am postat imediat de o parte şi de alta a lui.

Tot restul familiei se adunase în living; toţi stăteau în picioare şi în mijlocul lor se afla Laurent.

Gândurile lui erau înfricoşate, ca şi cum îşi cerea iertare. Teama i-a sporit atunci când Emmett a aşezat-o cu grijă pe Bella în picioare lângă mine şi a făcut intenţionat un pas în faţă, scoţând un mârâit puternic. Laurent s-a retras rapid o jumătate de pas.

Carlisle l-a avertizat din priviri pe Emmett, care s-a calmat. Esme stătea foarte aproape de Carlisle şi se uita când la mine, când la Bella, apoi invers. Rosalie o privea şi ea pe Bella, dar *urât,* şi am ignorat-o cât am putut. Aveam chestii mai importante de rezolvat acum.

Am aşteptat până când Laurent s-a uitat la mine.

— Ne urmăreşte, i-am spus eu, determinându-l să gândească pentru a-l auzi.

Normal că o vânează pe fiinţa aceea omenească. Şi o va găsi.

— Mă temeam de asta, a zis el cu glas tare.

Trebuie să mă îndepărtez, au continuat gândurile lui. *Nu vreau ca James să creadă că am trecut în tabăra cealaltă. Ultimul lucru de care am nevoie este ca el să vină după mine după aceea.* Laurent şi-a stăpânit un fior. *Poate că i-aş putea spune că am adunat informaţii. Şi totuşi, faţa lui, când ne-am despărţit în pădure... Mai bine să dispar cât încă este ocupat cu vânătoarea asta.*

Îmi scrâşneam iar dinţii. Laurent m-a privit neliniştit.

Îl cunoştea suficient de bine pe James ca să înţeleagă ruptura pe care o cauzase în poiană. Deşi nu simţeam nicio dorinţă să-i fac vreo favoare, ştiam că avea să fie suficient de recunoscător când James avea să moară.

— Haide, dragostea mea, am auzit-o pe Alice şoptind în urechea lui Jasper.

Pe el nu-l remarcasem, atunci când intraserăm. Încă se camufla. Jasper nu a contrazis-o nicio clipă pe Alice, nici măcar în gând. Au plecat amândoi în grabă pe scară, ţinându-se de mână. Laurent nu s-a obosit să se uite după ei, atât de eficiente erau eforturile lui Jasper. Am văzut că Alice urma să scrie toate informaţiile necesare, astfel încât Laurent să nu audă nimic. Nu i-ar fi luat mult să strângă ce aveau nevoie.

— Ce-o să facă? l-a întrebat Carlisle pe Laurent, deşi era o întrebare la care puteam şi eu să răspund.

— Îmi pare rău, a spus Laurent părând sincer. *Îmi pare rău că i-am întâlnit pe demonii ăia. Ar fi trebuit să fiu mai inteligent şi să nu mă joc cu focul. Nenorocita de plictiseală m-a făcut să acţionez prosteşte.* Mi-a fost teamă, atunci când băiatul tău i-a luat apărarea fetei, că asta îl va provoca. *Normal că asta urma să se întâmple. L-a provocat pe James să nu se oprească până n-o să-i omoare pe amândoi. Străinii ăştia parcă trăiesc în altă lume. Sau cel puţin aşa cred ei. Lumea reală e pe cale să pătrundă în lumea lor de basm.*

— Poţi să-l opreşti? a insistat Carlisle.

Ha!

— Nimic nu-l poate opri pe James odată pornit.

— O să-l oprim noi, a mârâit Emmett.

Laurent s-a uitat, aproape cu speranţă, la el. *Numai dacă ar fi posibil aşa ceva. Cu siguranţă că mi-ar face şi mie viaţa mai uşoară.*

— Nu poate fi doborât, ne-a prevenit Laurent. Părea convins că ne face o mare favoare cu această informaţie. În cei trei sute de ani ai mei n-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E absolut letal. De asta m-am alăturat cuibului său.

Câteva amintiri izolate din aventurile lui cu James şi Victoria i-au trecut prin minte, deşi Victoria era mereu o figură de fundal, undeva periferic. Măcar James îi păstrase viaţa palpitantă lui Laurent, însă sadismul dezlănţuirilor lui începuseră să-l deranjeze în ultimii ani. Până-n momentul acela nu existase vreo cale sigură să se rupă de el.

Şi-ar fi dorit să fie optimist acum, însă-l văzuse pe James triumfând chiar şi atunci când şansele erau impresionant de mici. Şi-a întors privirea către Bella şi n-a văzut decât o fiinţă umană, una dintre miliarde, nimic care să o scoată în evidenţă faţă de altele.

Nu a gândit cuvintele înainte de a le rosti.

— Sunteţi siguri că merită?

Răgetul care mi-a scăpat printre dinţi a fost la fel de zgomotos ca o explozie. Laurent s-a retras imediat într-o

postură umilă, iar Carlisle a ridicat mâna.

— Controlează-te, Edward. Nu el este duşmanul nostru.

M-am străduit să-mi calmez furia. Carlisle avea dreptate, deşi Laurent nu era, în mod clar, nici prietenul nostru.

— Mă tem că va trebui să alegi, a spus Carlisle.

Nu am prea multe opţiuni dintre care să aleg, a gândit Laurent. *Pot doar să mă fac nevăzut şi să sper că James nu va considera că merită osteneala să vină după mine.* A revăzut mental una dintre conversaţiile mai puţin încordate pe care le avuseseră înainte de sosirea noastră şi s-a oprit la o informaţie. *Îmi e clar că am pierdut toate şansele împreună cu acest grup, dar poate dacă m-aş înconjura de alţi prieteni. Prieteni talentaţi.*

— Sunt intrigat de viaţa pe care aţi creat-o aici.

Simţea că trebuie să-şi aleagă cuvintele cu mare atenţie, încercând să facă contact vizual cu fiecare dintre noi. Accesul la monologul lui interior mai degrabă a stricat efectul pe care l-ar fi avut diplomaţia lui asupra mea.

— Însă n-o să mă amestec în asta, a continuat Laurent. Nu am nimic cu voi, dar nici împotriva lui James nu mă întorc. Cred că voi porni spre nord – spre clanul Denali.

Şi-a imaginat patru străini precum Carlisle, care nu îşi ieşeau din fire să atace rapid, dar care erau foarte talentaţi. Poate că asta l-ar fi făcut pe James să-şi regândească strategia.

Un sentiment de recunoştinţă l-a făcut să se întoarcă din nou către Carlisle.

— Nu-l subestimaţi pe James. Are o minte sclipitoare şi simţuri inegalabile. Se simte la fel de confortabil ca şi voi printre oameni şi n-o să vă atace frontal...

Apoi i-au trecut prin minte câteva dintre şiretlicurile complexe ale lui James. Vânătorul avea răbdare şi... simţul umorului. Un umor negru.

— Îmi pare rău pentru situaţia creată, a continuat Laurent, îmi pare sincer rău.

Şi-a înclinat capul, devenind iar spăsit, însă s-a uitat la Bella şi apoi în altă parte, neînţelegând sub nicio formă de ce riscam atâta de dragul ei. *N-au înţeles ce le-am spus*

despre James, a hotărât el. *Nu m-au crezut. Mă întreb pe câţi dintre ei îi va lăsa în viaţă.*

Laurent ne considera slabi. Vedea aparenta noastră domesticire ca pe o slăbiciune. Mai devreme mă îngrijorasem şi eu de acelaşi lucru, însă nu mai era cazul acum. Că eram *slabi* nu era impresia pe care plănuiam să i-o las lui James. Dar puteam să-l lăsăm pe Laurent să creadă că James va câştiga. Putea să se ascundă îngrozit tot secolul următor şi n-aveam să-i plâng de milă.

— Mergi în pace, a spus Carlisle atât ca o urare, cât şi ca o poruncă.

Laurent a trecut o dată cu privirea prin cameră, apreciind genul de viaţă pe care-l părăsise cu mult timp în urmă.

Deşi acesta nu era un palat, iar el chiar locuise în câteva, era o atmosferă de permanenţă şi de sanctuar pe care nu o mai simţise de secole.

A încuviinţat din cap în direcţia lui Carlisle şi, pentru un moment scurt, am simţit dinspre vampirul acesta cu părul negru un sentiment ciudat faţă de tatăl meu. Un sentiment de respect şi o dorinţă de apartenenţă. Insă a zdrobit emoţia aceea înainte să prindă rădăcini, după care a ieşit în grabă pe uşă, fără vreo intenţie să încetinească pasul până când n-ar fi ajuns în siguranţă în ocean, unde nu i s-ar mai fi putut lua urma după miros.

Esme a traversat grăbită livingul, ca să tragă obloanele la ferestrele imense care formau peretele din spate al casei.

— Cât de aproape? m-a întrebat Carlisle.

Laurent aproape că ieşise din raza mea şi nici nu încetinea. Nu avea nicio dorinţă să dea nas în nas cu James în fuga lui. Nu auzise nimic din ce spuseserăm. Am încercat să-l interceptez pe James. Viziunea lui Alice îmi dăduse direcţia. Şi el era suficient de departe şi nu avea cum să ne audă planurile.

— Este cam la cinci kilometri după râu. Face un ocol să se întâlnească cu femeie aceea.

Aveau să se întâlnească undeva mai la înălţime, de

unde să vadă în ce direcţie vom fugi.

— Care-i planul?

Chiar dacă ştiam că vânătorul nu ne putea auzi şi obloanele încă scoteau zgomot, am vorbit foarte încet.

— O să-l inducem în eroare, după care Jasper şi Alice o să fugă cu ea spre sud.

— Şi apoi?

Ştiam ce mă întreba. M-am uitat fix în ochii lui şi am răspuns:

— Imediat ce Bella nu mai este în pericol, îl vânăm.

Deşi Carlisle ştia că asta va urma, tot a simţit o durere arzându-l în piept.

— Presupun că nu avem de ales.

El protejase cu stricteţe vieţile timp de trei secole. Mereu găsise o cale să ajungă la o înţelegere cu alţi vampiri. Nu avea să fie uşor pentru el, dar îşi dădea seama de situaţia în care ne aflam.

Trebuia să ne grăbim, să nu-i acordăm vânătorului mai mult timp decât era necesar înainte de a-i oferi o cale pe care să o urmărească. Insă mai trebuia să rezolvăm câteva detalii practice înainte de a putea fugi.

M-am uitat la Rosalie.

— Du-te sus şi fă schimb de haine cu Bella.

Să-l induci în eroare cu mirosul era cel mai evident prim pas. Aveam şi eu să iau cu mine un lucru al Bellei, ca să creez o dâră care să-l atragă pe vânător.

Rosalie ştia asta foarte bine, totuşi se uita la mine nevenindu-i să creadă.

— Tu nu vezi ce ne-a făcut? A stricat totul! Şi tu vrei s-o protejez?

Şi-a scuipat restul răspunsului cu glas tare, ca să audă şi Bella.

— De ce-aş face una ca asta? Ce-nseamnă ea pentru mine? În afară de faptul că e o ameninţare – un pericol în care tu ai ales să ne amesteci pe toţi!

Bella a tresărit ca şi cum Rosalie o pălmuise.

— Rose..., a murmurat Emmett punându-i o mână pe umăr.

Ea s-a scuturat să se elibereze. Emmett s-a uitat brusc la mine, parcă aşteptându-se să sar la gâtul ei.

Dar nimic din toate astea nu conta. Crizele de isterie şi de răsfăţ ale lui Rose mă scoseseră întruna din minţi, însă izbucnirea aceasta jalnică nu venise la timpul potrivit, iar timp nu aveam suficient în momentul acesta.

Dacă avea să înceteze să mai fie sora mea în seara asta, atunci era alegerea ei şi aveam să o accept.

— Esme?

Ştiam deja care va fi răspunsul ei.

— Sigur!

Esme înţelegea cât de limitat era timpul de care dispuneam. A ridicat-o pe Bella cu grijă în braţe, cam cum făcuse şi Emmett, deşi rezultatul a fost foarte diferit, şi a zburat pe scară cu ea.

— Ce facem? am auzit-o pe Bella întrebând din biroul lui Esme.

Am lăsat-o pe Esme să-i explice şi m-am concentrat pe ce aveam eu de făcut. Vânătorul şi partenera lui sălbatică ieşiseră din raza mea de intercepţie. Nu ne puteau auzi, dar eram sigur că ne puteau vedea. Aveau să ne vadă maşinile plecând. Şi aveau să se ţină după noi.

— *Ce ne trebuie?* a întrebat Carlisle.

— Telefoanele cu satelit. Genţile sport cele mai mari. Avem rezervoarele pline?

— *Mă ocup eu.*

Emmett a luat-o la goană pe uşa principală, spre garaj. Mereu ţineam câteva canistre de benzină pregătite pentru urgenţe.

— Să alimentezi jeepul, Mercedesul şi camioneta ei, am şoptit în urma lui.

— *Am înţeles.*

— *Ne împărţim câte trei?*

Şi pe Carlisle îl îngrijora ideea de a ne împărţi forţele.

— Alice vede că asta este cea mai bună cale.

A acceptat argumentul acela.

O *să fie rănit. El nu gândeşte. Se duce cu capul înainte. E numai vina ei!*

Rosalie mă asalta cu şuvoiul ei de nemulţumiri. Mi-a fost uşor să o ignor. Era simplu să mă prefac că nici nu era aici.

— Eu ce rol am? a vrut Carlisle să ştie.

Am ezitat.

— Alice te-a văzut cu Emmett şi cu mine. Dar nu o putem lăsa pe Esme singură să-l supravegheze pe Charlie...

Carlisle s-a întors către Rosalie cu o expresie severă.

— Rosalie. O să contribui şi tu la asta pentru familia noastră?

— Pentru *Bella?* i-a mârâit ea numele.

— Da, a răspuns Carlisle. Pentru familia noastră, aşa cum am spus.

Rosalie s-a uitat urât la el nemulţumită, dar deja o auzeam cum cântărea opţiunile. Dacă ar fi refuzat să facă asta, dacă ne-ar fi întors tuturor spatele, atunci Carlisle ar fi ales mai mult ca sigur să rămână cu Esme în loc să fie pe front, unde îl putea opri pe Emmett de la eventuale excese periculoase. Rosalie nu vedea decât pericolele ce-l ameninţau pe Emmett. Insă o parte din ea începea să fie neliniştită faţă de nepăsarea mea evidentă.

Într-un final, a dat ochii peste cap.

— Normal că nu o voi lăsa pe Esme singură. *Mie* chiar îmi pasă de această familie.

— Mulţumesc, a răspuns Carlisle – cu mai multă căldură decât m-aş fi chinuit eu să pun în glas – după care a ieşit în grabă din încăpere.

Emmett tocmai intra pe uşa principală, având agăţată de umăr o geantă mare în care ne ţineam unele accesorii pentru sport. Geanta era suficient de mare ca să încapă în ea şi o persoană mai micuţă. Aşa burduşită cu echipamente, părea deja că cineva putea fi înăuntru.

Alice a apărut în capul scării la timp să se întâlnească cu Bella şi cu Esme care tocmai ieşeau din biroul lui Esme. Au luat-o amândouă de câte un braţ şi au coborât treptele în grabă cu ea. Jasper a coborât în urma lor. Era clar la limită, tensionat, cercetând neliniştit cu ochii ferestrele din faţă ale casei. Am încercat să mă folosesc de aspectul lui sălbatic ca să mă calmez. Jasper era mai periculos decât

miile de vampiri care încercaseră să-l distrugă. Astăzi dovedise competenţe noi la care nici nu mă gândisem şi eram sigur că mai avea şi alte atuuri în mânecă. Vânătorul habar nu avea cu cine se punea. Bella avea să fie mai în siguranţă decât oricând cu Jasper pe post de bodyguard. Şi deoarece Alice era cu ei, vânătorul nu-i putea lua prin surprindere. Am încercat să cred asta.

Carlisle se întorsese deja cu telefoanele. I-a dat unul lui Esme, după care a mângâiat-o pe obraz. Ea l-a privit cu încredere totală. Era convinsă că făceam ceea ce trebuia şi, din acest motiv, aveam să reuşim. Mi-aş fi dorit să am încrederea ei.

Mi-a întins un ghemotoc. Şosete. Mirosul Bellei era proaspăt şi puternic. Le-am băgat în buzunar.

Alice a luat celălalt telefon de la Carlisle.

— Esme şi Rosalie vor lua camioneta ta, Bella, i-a spus Carlisle, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea.

Era tipic pentru el să se comporte aşa. Bella a aprobat din cap.

— Alice, Jasper – luaţi Mercedesul. Veţi avea nevoie de geamurile fumurii în sud.

Jasper a încuviinţat din cap. Alice deja ştia asta.

— Noi luăm jeepul. Alice, o să muşte momeala?

Alice s-a concentrat, cu mâinile strânse în pumni. Nu era un proces simplu, să caute manevre care nu intraseră în contact propriu-zis cu niciunul dintre noi, dar se străduia să vadă ce vor face aceşti noi duşmani. În timp avea să devină mai pricepută. Speram că nu vom avea nevoie de asta. Speram că toată povestea avea să se termine mâine.

Am văzut cum vânătorul zbura printre vârfurile copacilor, concentrat pe jeepul care voia să scape. Roşcata păstra distanţa, urmând sunetul camionetei Bellei care a pornit spre nord cu câteva minute mai devreme. Variaţiile erau doar câteva, mici şi neînsemnate.

În clipa când şi-a relaxat supravegherea, amândoi eram optimişti.

— El vă va urmări. Femeia o să se ia după camionetă. Ar trebui să putem pleca după asta.

Carlisle a aprobat din cap.

— Să mergem.

Crezusem că eram pregătit. Secundele ce treceau îmi pulsau deja în cap ca bătăile unei tobe. Dar nu eram pregătit.

Bella părea disperată lângă Esme, cu ochii uluiţi, ca şi cum nu putea să înţeleagă cum se schimbase totul atât de rapid. Cu numai o oră în urmă, eram fericiţi, iar acum era vânată, lăsată cu nişte vampiri pe care abia dacă-i cunoştea, care să aibă grijă de ea. Nu mai arătase niciodată atât de vulnerabilă cum părea acum, singură, într-o încăpere plină de străini care nu erau oameni.

Se poate oare frânge o inimă moartă?

M-am dus lângă ea şi am cuprins-o în braţe, ridicând-o. Căldura din braţele ei era ca nisipurile mişcătoare şi *voiam* să mă înec în ea, să nu mai ies niciodată de-acolo. Am sărutat-o doar o dată, îngrijorat că toate planurile s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă nu aş fi reuşit să mă îndepărtez de ea. Unei părţi din mine nu i-ar fi păsat nici dacă toate vieţile umane din Forks, La Push şi Seattle ar fi trebuit sacrificate ca să o ţin pe Bella lângă mine.

Trebuia să fiu mai puternic de-atât. Aveam să pun capăt acestei poveşti. Aveam să o readuc pe Bella în siguranţă.

În timp ce o aşezam din nou pe picioarele ei, am simţit cum fiecare celulă din trupul meu murea una câte una. Degetele mi-au poposit pe faţa ei, după care m-au durut atunci când le-am forţat să se îndepărteze.

„Mai puternic de-atât”, mi-am reamintit. Trebuia să opresc agonia aceasta ca să fac ce aveam de făcut. Să distrug pericolul.

M-am întors cu spatele la ea.

Crezusem că ştiam cum se simţea arsura adevărată.

Carlisle şi Emmett mi s-au alăturat. Am luat geanta de la Emmett. Ştiam la ce se aştepta vânătorul – că voi fi prea slab ca să o scap din ochi pe Bella. Am luat geanta în braţe ca şi cum ar fi conţinut ceva infinit mai preţios decât mingi de fotbal şi crose de hochei şi am coborât în grabă treptele din faţa casei, flancat de fratele şi de tatăl meu.

Emmett a urcat pe bancheta din spate a jeepului, iar eu am aşezat geanta în picioare lângă el, după care am trântit rapid portiera, încercând să par că ascund ceva. Aproape că m-am teleportat la volan, Carlisle fiind deja pe scaunul de alături, după care am pornit pe drumul de acces la o viteză care ar fi îngrozit-o pe Bella dacă s-ar fi aflat într-adevăr acolo cu noi.

Nu trebuia să gândesc aşa. Trebuia să am încredere în Alice şi Jasper şi să-mi păstrez mintea concentrată pe ce aveam eu de făcut.

Vânătorul era încă prea departe de mine ca să-l pot auzi. Dar ştiam că ne privea, că ne urmărea. Văzusem asta în mintea lui Alice.

Am accelerat atunci când am luat-o spre nord, pe autostradă. Jeepul era mult mai rapid decât camioneta, însă nu suficient de rapid ca să ia prea mult avans, nici dacă mergeam la viteza maximă pe care puteam s-o ating fără să risc să stric motorul. Insă nu voiam să scap de vânător acum. El avea să vadă doar că forţam jeepul, ca şi cum evadarea era motivul real. Am sperat că nu avea de unde să ştie că alesesem jeepul tocmai din acest motiv. Habar nu avea ce mai aveam în garaj.

Pentru o fracţiune de secundă, s-a apropiat suficient cât să-l aud.

...să iau feribotul? Altfel drumul e prea lung dacă ocolesc. Aş putea s-o tai prin...

— Sună, am spus, abia mişcându-mi buzele, deşi ştiam că era prea departe în urma noastră ca să-mi vadă faţa.

Carlisle nu a dus telefonul la ureche. L-a ţinut lipit de coapsă, ascuns, şi a apelat numărul cu o singură mână. Am auzit toţi clicul discret atunci când Esme a răspuns. Nu a spus nimic.

— Liber, a şoptit Carlisle, apoi a deconectat legătura.

Şi eu eram deconectat. Nu aveam nicio cale să văd ce făcea Bella acum. Nicio şansă să-i aud vocea. Am îndepărtat starea de disperare care mă cuprinsese, înainte să încep să mă afund în ea.

Aveam o treabă de făcut.

Capitolul 24

Ambuscada

Vânătorul a ales să alerge în urma noastră, nevrând să încerce să ne ghicească ruta. Din când în când îi prindeam direcţia gândurilor, dar niciodată mai mult de câteva cuvinte sau o imagine cu jeepul. Ne-a urmat pe teren înalt, prin munţi, fără să-şi facă griji când asta l-a îndepărtat cu kilometri de şosea. Încă ne putea vedea.

Nu voiam să mă gândesc unde era Bella acum, ce făcea sau ce spunea. M-ar fi distras prea mult. Dar mai erau câteva lucruri de făcut.

I-am şoptit instrucţiunile lui Carlisle şi el i-a trimis mesaje lui Alice pe telefon. Probabil că nu era necesar, însă m-a făcut să mă simt mai bine.

— Bella trebuie să mănânce de cel puţin de trei ori în fiecare interval de douăzeci şi patru de ore. Şi hidratarea e importantă. Trebuie să aibă apă la îndemână. Ideal opt ore de somn.

Cu telefonul ascuns vederii, Carlisle tasta la fel de repede pe cât vorbeam eu.

— Şi..., am ezitat. Spune-i lui Alice să nu vorbească despre conversaţia noastră din maşină. Dacă Bella are întrebări, să le devieze. Spune-i că vorbesc foarte serios în privinţa asta.

Carlisle m-a privit curios, dar mi-a tastat mesajul.

Mi-am imaginat-o pe Alice la capătul celălalt al telefonului, dându-şi ochii peste cap.

A tastat drept răspuns doar litera *d* de la „da”. Am înţeles din asta că Bella era încă trează şi că Alice intenţiona să ţină pentru ea faptul că-i dădusem instrucţiuni. Probabil că vedea un viitor neplăcut dacă mă ignora.

Emmett se gândea cel mai mult la ce va face atunci când îl va prinde pe vânător. Îmi făcea plăcere să-i

urmăresc fanteziile.

Când a trebuit să realimentăm, am folosit una dintre canistrele mari cu benzină pe care Emmett le încărcase pe bancheta din spate. Şosetele Bellei din buzunarul meu aveau să lase o urmă vagă de miros în aer. M-am mişcat în super- viteză, de parcă singurul meu scop era să gonesc din nou, şi am fost mulţumit când vânătorul s-a apropiat să privească. Pentru un moment, a ajuns chiar la un kilometru şi jumătate distanţă. Am vrut să mă folosesc de avantajul acela, să transform fuga într-o ambuscadă, dar era prea curând. Încă ne aflam prea aproape de apă.

Nu am încercat să ascund direcţia în care ne îndreptam, ci am condus în linie dreaptă – atât cât puteam pe autostrăzile şerpuite – către destinaţie. Speram că vânătorul va interpreta asta aşa cum voiam eu – că aveam o destinaţie în minte, un loc uşor de apărat, undeva unde mă simţeam în siguranţă. Nu ştia multe despre noi, dar ştia că dispuneam de mai multe bunuri fizice decât nomazii obişnuiţi. Şi, în plus, eram mulţi. Poate că îşi imagina că avem şi mai mulţi aliaţi care ne aşteaptă în pădurile din nord.

Şi eu *chiar* mă gândisem să apelăm la familia Tanyei. Eram sigur că ne-ar fi ajutat. Mai ales Kate ar fi fost un membru potrivit pentru echipa noastră de vânătoare. Dar şi ele erau prea aproape de apă. Vânătorul putea să arunce o singură privire în direcţia lor şi să o ia la goană spre ocean. Şi tot ce trebuia să facă pentru a dispărea era să se scufunde sub apă. Era imposibil să iei urma cuiva aflat sub apă. Şi putea ieşi la mal oriunde – la opt kilometri în josul plajei sau în Japonia. Nu am fi putut niciodată să-l urmărim. Ar fi trebuit să ne regrupăm şi s-o luăm de la capăt.

Mă îndreptam spre parcul naţional din apropiere de Calgary, la o mie de kilometri de cea mai apropiată apă deschisă.

Când aveam să ne întoarcem împotriva vânătorului, el avea să-şi dea seama că fusese indus în eroare şi că Bella nu era cu noi. Avea să fugă şi noi aveam să-l hăituim. Eram încrezător că-l puteam ajunge din urmă, dar aveam nevoie

de un teren cu suficientă lungime. O mie de kilometri erau spaţiu suficient să-mi iau avânt.

Voiam să termin repede cu asta.

Am condus toată noaptea, coborând viteza uneori când auzeam un radar aşteptându-ne în faţă. M-am întrebat ce credea vânătorul despre asta. Deja intuise că aveam abilităţi suplimentare. Nu voiam să împărtăşesc chiar atât de multe informaţii, dar cealaltă variantă era prea lentă. N-avea decât să vadă asta – că îi dau informaţii despre avantajele mele – ca pe un alt semn că ne îndreptam spre o destinaţie anume. O casă sigură? Cu certitudine asta avea să-i stârnească curiozitatea.

Îmi doream să-i pot auzi teoriile din minte, dar el se ţinea la o distanţă de la care nu puteam auzi decât frânturi sporadice. Probabil că îşi formase o teorie despre talentele mele şi era destul de apropiată de adevăr.

Vânătorul continua să alerge, neobosit, şi, din puţinul pe care-l puteam auzi, era în culmea încântării.

Bucuria lui mă irita, dar era un lucru bun. Câtă vreme era mulţumit cu ce făcea, îmi dădea mie timp să ajung la arena aleasă pentru ambuscadă.

Însă am început să devin agitat odată cu trecerea timpului. Soarele era mai apropiat de orizonul vestic decât de cel estic. Nu tăcuserăm nimic interesant decât să ne oprim să realimentăm de câteva ori – lăsând mereu urme din mirosul Bellei. Dar nu avea oare să se plictisească de alergarea asta lungă? Era dispus să ne urmeze zile întregi, prin teritoriile de nord şi până la Cercul Polar dacă noi mergeam mai departe? Îşi putea, oare, abandona cursa dacă devenea complet sigur că Bella nu era în jeep?

— Intreab-o pe Alice dacă îl vede pe vânător renunţând înainte să ajungem.

Carlisle s-a conformat rapid.

Câteva minute mai târziu, am primit litera *n.*

Asta mi-a mai calmat agitaţia.

Pe măsură ce ne apropiam de destinaţie, soarele cobora către lanţul muntos de vest. Voiam să-l aduc suficient de aproape ca să-l aud. Trebuia să fac ceva care să-i

stârnească interesul.

Ne aflam pe şoseaua care ducea la Calgary. Am fi putut continua până la Edmonton, să aşteptăm întunericul, dar eu deveneam tot mai agitat. Voiam să încetez fuga şi să încep vânătoarea.

Am cotit pe un drum secundar mai mic, care ducea în partea cea mai sudică a Parcului Naţional Banff. Şoseaua revenea în cele din urmă spre Calgary, dar nu era ruta cea mai rapidă de a ajunge undeva. Era un comportament nou pe care nu-l mai demonstraserăm până acum. Asta sigur avea să-i trezească interesul.

Carlisle şi cu Emmett ştiau ce însemna schimbarea aceea. Amândoi s-au încordat imediat. Emmett era mai mult decât încordat – era încântat, dornic să ajungă mai repede la luptă.

Partea asta a drumului ne-a îndepărtat iute de câmpurile acoperite de culturi de primăvară ce mărgineau şoseaua spre Calgary. Urcuşul începuse aproape imediat şi acum eram din nou înconjuraţi de copaci. Semăna destul de bine cu peisajul de acasă, doar că era mai uscat. Nu mai auzeam nicio altă minte prin apropiere. Soarele era de partea cealaltă a muntelui pe care îl urcam.

— Emmett, am şoptit, o să-ţi cumpăr un jeep nou.

Emmett a chicotit o singură dată.

— Nu-ţi face griji.

Ne puteam preface că opriserăm din nou pentru benzină – oricum ar fi fost timpul dar schimbarea aceasta de ritm avea să atragă atenţia vânătorului. Trebuia să ne mişcăm repede.

— Când vă spun eu, i-am atenţionat, aşteptând primul contact cu mintea vânătorului.

Emmett avea mâna pe mânerul portierei.

Drumul acesta era mai accidentat decât cel dinainte. Am nimerit un făgaş care practic a scos jeepul în decor. Pe când mă străduiam să-l controlez, am auzit brusc vocea vânătorului.

...trebuie să aibă o casă în apropiere...

— Acum, am mârâit eu.

Toţi trei am sărit din jeepul în mişcare.

Am aterizat pe vârfuri şi am luat-o la goană spre sunetul gândurilor vânătorului înainte ca restul să-şi regăsească echilibrul.

Hei, hei, deci era o capcană până la urmă!

Vânătorul nu a părut nici supărat, nici înspăimântat de schimbarea bruscă de roluri. Încă se distra.

M-am forţat şi mai tare, zburând printre copacii pe lângă care trecuserăm cu maşina. Îi auzeam pe Carlisle şi pe Emmett în spatele meu, cu Emmett gonind prin arboret ca un rinocer. Poate că avansul lui zgomotos avea să-mi acopere o parte din mişcări. Poate că vânătorul avea să creadă că eram mai departe decât eram de fapt.

Simţeam o mare uşurare să alerg, să mă mişc antrenat de propria-mi forţă, după călătoria aceea lungă în care fusesem închis în jeep. Era o uşurare să nu trebuiască să mă bazez pe drum, ci să o iau pe traseul cel mai scurt către ţinta mea.

Şi vânătorul era rapid. N-a durat mult până am ajuns să mă bucur că îmi dădusem o mie de kilometri să-l prind.

A cotit spre vest către Pacificul îndepărtat, pe măsură ce urcam mai sus spre creasta estică a munţilor Rockies.

Carlisle şi cu Emmett rămăseseră mult în urmă. Oare asta spera şi vânătorul? Să ne separe şi să ne doboare unul câte unul? Am rămas în gardă, aşteptând o altă deviere bruscă de la traseu. Salutam ideea unui atac. O parte din mine era plină de furie, iar altă parte era pur şi simplu nerăbdătoare să termine odată.

Nu-i mai puteam auzi mintea – era prea departe –, dar îi puteam urmări uşor mirosul.

A luat-o spre nord.

Alergam şi el, şi eu. Au trecut minute, apoi ore.

Am cotit spre nord-est.

M-am întrebat dacă avea un plan sau dacă doar alerga la întâmplare, ca să mă inducă în eroare.

Abia mai auzeam paşii zgomotoşi ai lui Emmett prin pădure. Probabil că erau cu kilometri în urma mea. Mi s-a părut însă că aud ceva în faţă. Vânătorul se mişca încet, dar

nu complet silenţios. Îl ajungeam din urmă.

Apoi zgomotul înaintării sale a încetat complet.

Se oprise? Aştepta să atace?

Am alergat mai repede, dornic să-i declanşez capcana.

Şi apoi am auzit un pleoscăit îndepărtat în acelaşi moment în care am ajuns în vârful unei creste acoperite cu zăpadă care se transforma într-o faleză abruptă.

Jos de tot era un lac glaciar, lung şi îngust, aproape ca un râu.

Apă. Desigur.

Am vrut să plonjez după el, dar ştiam că asta i-ar fi dat un avantaj. Erau kilometri de maluri unde putea să iasă la suprafaţă. Trebuia să fiu metodic şi asta mi-ar fi luat timp. El, în schimb, nu avea asemenea piedici.

Varianta lentă era să alerg în jurul lacului, să caut urme. Trebuia să fiu foarte atent să nu-i ratez ieşirea. Nu ar fi ieşit pe picioare la mal ca s-o ia la goană din nou. Ar fi încercat să sară afară, să pună distanţă între marginea apei şi mirosul lui.

Calea ceva mai rapidă era să împart perimetrul lacului cu Emmett şi Carlisle.

Totuşi, exista o cale şi *mai rapidă.*

Emmett şi Carlisle se apropiau. Am alergat înapoi la Carlisle, cu mâna întinsă în faţă. I-a luat doar o secundă să înţeleagă ce voiam. Mi-a aruncat telefonul. M-am întors şi am alergat alături de ei în timp ce îi trimiteam un mesaj lui Alice.

Spune-mi care dintre noi găseşte urma.

Am ajuns la punctul de belvedere asupra lacului.

— Emmett, am şoptit aproape fără cuvinte. Tu porneşti spre malul sudic şi-l urmezi spre est. Carlisle, începe către nord de-a lungul acestui mal. Eu o să iau malul opus.

Mi-am imaginat totul, m-am şi văzut cum sar în apa albastru-închis şi cum înot spre malul opus, apoi alerg spre nord ca să mă întâlnesc cu Carlisle la capătul îndepărtat al lacului.

Telefonul a vibrat.

Em, scria în mesaj. *Capătul sudic.*

Le-am arătat mesajul ei, apoi i-am dat telefonul lui Carlisle. Avea o pungă etanşă în care să-l pună. Am plonjat şi l-am auzit pe Emmett aruncându-se în urma mea. M-am ţinut drept ca o lamă de cuţit, hotărât să aterizez în apă cât mai silenţios posibil.

Apa era foarte limpede, cu doar câteva grade mai caldă peste nivelul de îngheţ. Am înotat câţiva metri în adâncime, invizibil în întuneric. Puteam distinge sunetul lui Emmett în spatele meu, dar el era aproape silenţios. Nu-l auzeam deloc pe Carlisle.

Am ieşit din lac în punctul cel mai sudic. Singurul sunet din spatele meu era al picăturilor de apă ce curgeau de pe Emmett şi loveau malul stâncos.

Eu am luat-o la dreapta şi Emmett la stânga.

S-a auzit un clipocit când a ieşit şi Carlisle. M-am uitat peste umăr. Avea din nou telefonul în mână şi făcea semn spre Emmett. Alesesem varianta corectă. Şi imediat, la doar câţiva metri distanţă, am prins o urmă din mirosul vânătorului. Era deasupra noastră – sărise în ramurile unui pin. Am escaladat copacul şi i-am găsit urma ducând prin crengile copacilor din apropiere.

Şi apoi am pornit iar la vânătoare.

Spumegam în timp ce zburam printre coroanele copacilor. Pierduserăm o grămadă de timp cu lacul, aşa că el era la multi kilometri distanţă.

Se întorcea pe drumul pe care veniserăm. Oare se îndrepta către sud? Se ducea înapoi în Forks să ia urma Bellei? Ar fi însemnat şapte ore pe jos, dacă alerga drept. Dar mi-ar fi oferit aşa mult timp ca să-l ajung din urmă?

În noaptea nesfârşită, el şi-a schimbat însă direcţia de vreo zece ori. În principiu, părea că se îndreaptă către vest, apropiindu-se tot mai mult de Pacific. Şi continua să găsească moduri de a pune şi mai multă distanţă între noi, de a ne încetini.

O dată a fost o stâncă lată. Am decis în ce direcţii să căutăm fiecare la baza ei, dar Alice ne trimitea întruna *nnnn n.* Avea o viziune limitată asupra vânătorului, aşa că putea vedea doar cum reacţionam noi fată de urmele lui.

Mi-a luat prea mult să văd scrijeliturile făcute pe stâncă, acolo unde vânătorul se oprise din cădere la jumătatea drumului, după care se deplasase în lateral pe ea.

Altă dată a găsit un râu. Din nou, ne-am imaginat toate rutele pe care l-am fi căutat. El rămăsese foarte mult în apă. Am pierdut aproape cincisprezece minute înainte ca Alice să-l vadă pe Carlisle luându-i urma la şaizeci de kilometri spre sud-vest.

Era înnebunitor. Am alergat şi am înotat şi am zburat prin păduri cât de repede eram capabili, dar el doar se juca cu noi, sporind constant distanţa. Era foarte experimentat şi, eram sigur, destul de încrezător în succesul său. Avantajul îi aparţinea acum în întregime. Noi rămâneam tot mai în urmă, iar într-un final avea să ne scape complet.

Miile de kilometri dintre mine şi Bella îmi întindeau nervii la maximum. Planul acesta, de a-l îndepărta, se dovedea a fi doar o întârziere minoră în căutarea lui adevărată.

Dar ce altceva puteam face? Trebuie să continuăm să-l hăituim şi să sperăm că vom reuşi la un moment dat să-l prindem pe picior greşit. Asta se presupunea că era marea noastră şansă de a-l opri fără s-o punem pe Bella în pericol. Făceam o treabă jalnică.

Ne-a derutat din nou în alt lac glaciar întins pe câţiva kilometri. Erau zeci de astfel de lacuri, îndreptate de la nord la sud prin văile canadiene, de parcă un uriaş îşi trăsese degetele prin pământ spre centrul continentului. Vânătorul profita des de ele, şi de fiecare dată trebuia să ne imaginăm şi să decidem, apoi să aşteptăm un mesaj de la Alice care scria C sau *Em* sau *Ed,* un *d* sau un *n.* Ajungeam mai repede la partea mentală, dar cu fiecare pauză se distanţa şi mai mult de noi.

Soarele a răsărit, dar norii erau denşi astăzi şi vânătorul nu a încetinit. M-am întrebat ce ar fi făcut dacă ar fi strălucit soarele. Ne aflam pe partea de vest a munţilor şi întâlneam din nou aşezări omeneşti. Probabil că ar fi ucis rapid orice martor, dacă ar fi fost nevoit.

Eram sigur că se îndrepta spre ocean şi spre o evadare

fără urme. Acum eram mai aproape de Vancouver decât de Calgary şi el nu părea interesat să se întoarcă spre sud, înapoi în Forks. Părea să se îndrepte uşor spre nord.

Sincer, nu mai avea nevoie de stratageme. Avansul era suficient ca să alerge drept către coastă fără ca noi să avem vreo şansă de a-l ajunge.

Apoi însă urma lui a dus la alt lac. Şi eram nouăzeci la sută sigur că se juca cu noi doar pentru propria plăcere. Ar fi putut evada, dar îl distra mai mult să ne facă să jucăm aşa cum ne cânta.

Nu puteam decât să sper că aroganţa avea să i se întoarcă împotrivă cumva, că avea să facă o alegere proastă care să-l aducă în preajma noastră, dar mă îndoiam. Era prea bun la jocul ăsta.

Şi am continuat să-l urmărim. Renunţarea nu mi se părea o opţiune validă.

Pe la mijlocul dimineţii, Esme a trimis un mesaj. *Poţi vorbi?*

Sunt şanse să mă audă? a vrut Carlisle să ştie.

— Aş vrea eu, am oftat.

Carlisle a sunat-o pe Esme şi au vorbit în timp ce alergam. Nu avea veşti propriu-zise, ci era mai degrabă îngrijorată de noi. Roşcata era încă în zonă, dar nu se apropia la mai mult de opt kilometri de Esme sau de Rosalie. Rosalie fusese în recunoaştere şi se părea că roşcata se dusese la liceu noaptea şi prin majoritatea clădirilor publice din oraş. Nu se mai întorsese spre nord, către casa noastră, iar spre sud fusese doar până la aerodromul municipal. Părea să se ascundă în est, poate stând aproape de Seattle, care era un teren de vânătoare mai mare. Fusese acasă la Charlie o dată, dar abia după ce el plecase la serviciu. Esme nu se îndepărtase niciodată mai mult de câţiva metri de Charlie, ceea ce era impresionant, având în vedere că bărbatul nu ştia că ea se află acolo.

Nu mai era nimic altceva, niciun indiciu. Ea şi cu Carlisle au schimbat „te iubesc” îndurerate, apoi ne-am întors la fuga aceea monotonă. Vânătorul se îndrepta iarăşi spre

nord, savurând prea mult cursa ca să aleagă calea de scăpare mai uşoară.

Era miezul zilei când am ajuns la alt lac, de formă semicirculară, şi nu la fel de mare precum celelalte pe care le folosise să ne încetinească. Fără să mai stăm la discuţii, am decis să urmăm rutele obişnuite de căutare. Alice a răspuns repede *Em.* Deci se ducea înapoi spre sud, clar.

Odată ce i-am prins din nou mirosul, ne-a condus spre un orăşel, situat într-o trecătoare montană. Era suficient de mare pentru ca străzile înguste să aibă trafic. A trebuit să încetinim – şi detestam asta, chiar dacă nu mai conta. Eram prea mult în spate ca să mai aibă vreo importanţă. Mă alina totuşi gândul că probabil şi el fusese nevoit să se mişte la pas omenesc. M-am întrebat de ce s-ar fi deranjat. Poate că îi era sete. Eram sigur că ştia că avea timp să se oprească pentru o „gustare”.

Am trecut de la o clădire la alta, având încredere că simţurile mele îmi vor da de ştire dacă ne privea cineva, alergând atunci când puteam. În mod evident, nu eram îmbrăcaţi suficient de călduros pentru vremea de acolo – şi dacă se uita cineva îndeaproape, eram şi uzi leoarcă – şi am încercat să evităm locurile cu mulţimi unde am fi atras atenţia.

Am ajuns la periferia oraşului fără să descoperim cadavre proaspete, aşa că am presupus că nu intenţionase să-şi potolească setea. Ce căuta atunci?

Spre sud de acum.

I-am urmat mirosul la un hambar mare şi dărăpănat, în mijlocul unui câmp deschis, acoperit cu rugi deşi de mur, fără frunze. Uşile mari ale hambarului erau proptite, deschise. Interiorul era mai degrabă gol, cu stive de unelte şi piese de maşini aliniate lângă pereţi. Mirosul ducea în hambar, unde era mai puternic, de parcă zăbovise aici un moment. Mă puteam gândi la un singur motiv pentru care ar fi făcut asta şi am căutat mirosul sângelui. Nimic. Nu am simţit decât miros de gaze de eşapament... de benzină...

Am simţit că mi se face rău când mi-am dat seama ce nu văzusem de la început. Am înjurat în şoaptă şi am ţâşnit

afară din hambar, sărind peste rugii înalţi. Emmett şi Carlisle m-au urmat imediat, încordaţi din nou la maximum după orele nesfârşite de eşec.»»

Acolo, de partea cealaltă, era o fâşie lungă de pământ plat, bine bătătorit, care se întindea şaizeci de metri în lăţime şi un kilometru şi jumătate în lungime.

Un aerodrom privat.

Am blestemat din nou.

Fusesem prea concentrat pe calea acvatică de evadare. Dar mai exista şi una aeriană.

Avionul era, cu siguranţă, mic şi lent, nu mai rapid decât o maşină. Probabil că nu zbura cu mai mult de două sute douăzeci de kilometri pe oră, dacă era în stare bună. Şi din felul în care arăta hambarul, am presupus că nu era. Dacă intenţiona să ajungă departe, probabil că avea să se oprească des pentru alimentare.

Totuşi, se putea duce în orice direcţie, iar noi nu aveam cum să-l urmăm.

M-am uitat la Carlisle, dar privirea lui era la fel de dezamăgită şi de deznădăjduită ca a mea.

— Se va întoarce în Forks să-i ia urma acolo?

M-am încruntat.

— Ar avea sens, dar pare prea evident. Nu e chiar stilul lui.

— Unde altundeva am putea merge?

Am oftat.

— Să sun?

Am încuviinţat din cap.

— Sună.

A apăsat butonul de reapelare. A sunat doar o dată.

— Alice?

— Carlisle? am auzit-o şoptind.

M-am aplecat mai aproape, îngrijorat, deşi o auzeam deja.

— Sunteţi în siguranţă? a întrebat el.

— Da.

— L-am pierdut la vreo trei sute de kilometri de Vancouver. A luat un avion mic. Habar nu avem încotro se

îndreaptă.

— Tocmai l-am văzut, a spus ea pe un ton disperat, dar fără să fie surprinsă de eşecul nostru. Se îndreaptă spre o cameră undeva, nu ştiu unde e situată, dar era neobişnuită. Pereţii erau acoperiţi de oglinzi, cu o bară aurie la mijlocul înălţimii lor, mai mult goală, cu excepţia unui colţ unde e un videocasetofon vechi. Mai era şi altă cameră, una întunecoasă, dar n-am putut vedea decât că se uita la video- casete. Nu ştiu ce înseamnă asta. Indiferent ce l-a făcut să se urce în avion... îl ducea spre camerele acelea.

Informaţiile acelea nu erau suficiente ca să ne ajute. Din câte ştiam, poate că vânătorul plănuia să-şi ia timp liber. Poate că voia să ne facă să aşteptăm, să fierbem. Să ne crească neliniştea. Părea să se potrivească cu firea lui. Mi l-am imaginat într-o casă goală oarecare, uitându-se la filme vechi în timp ce noi ne ieşeam din pepeni aşteptându-i întoarcerea. Exact asta doriserăm să evităm.

Vestea bună era că Alice îl vedea acum şi fără intervenţia noastră. Speram să se mai familiarizeze cu el, ca să-l vadă mai bine. Mă întrebam dacă încăperile acelea aveau vreo semnificaţie care să le asocieze cumva de noi. Poate însemna că, în cele din urmă, aveam să-l vânăm până în unul dintre locurile acelea. Dacă Alice căpăta o vedere mai bună asupra împrejurimilor, era o posibilitate. Era un gând încurajator.

Am întins mâna după telefon şi Carlisle mi l-a dat.

— Aş putea vorbi cu Bella, te rog?

— Da. A întors capul de la receptor. Bella?

Am putut auzi paşii Bellei când a alergat împleticită spre telefon şi, dacă n-aş fi fost aşa de demoralizat, aş fi zâmbit.

— Alo? a rostit ea fără suflare.

— Bella.

Mi s-a simţit uşurarea în voce. Scurta noastră despărţire mă afectase.

— Oh, Edward! a oftat ea. Am fost atât de îngrijorată.

Desigur.

— Bella, ţi-am spus să îţi faci griji doar pentru tine.

— Unde eşti?

— Suntem în afara Vancouverului. Bella, îmi pare rău – l-am pierdut.

Nu voiam să-i spun cum se jucase cu noi. Ar fi agitat-o prea mult să ştie că ne scăpase atât de uşor. Mă agitase şi pe *mine.*

— Este suspicios, am urmat, are grijă să stea suficient de departe ca să nu pot auzi ce gândeşte. Dar a plecat acum – se pare că s-a urcat într-un avion. Credeam că se întoarce în Forks, ca să o ia de la capăt. Alte teorii nu aveam, oricum.

— Ştiu. Alice a văzut că el a plecat, a spus cu o stăpânire de sine perfectă.

— Nu trebuie totuşi să-ţi faci griji, am asigurat-o, deşi nu părea îngrijorată. Nu va găsi nimic care să-l ducă la tine. Tu trebuie să stai acolo şi să aştepţi până îl găsim noi.

— O să fiu bine. Esme este cu Charlie?

— Da – femeia a rămas în oraş. S-a dus la casa lui Charlie, dar el era la serviciu. Nu s-a apropiat de el, aşa că nu te teme. Este în siguranţă sub supravegherea lui Esme şi a lui Rosalie.

— Ce face ea?

— Încearcă probabil să-ţi dea de urmă. Noaptea trecută a umblat prin tot oraşul. Rosalie a depistat-o pe la aeroport...

Aerodromul din sudul oraşului. Poate că, totuşi, nu ne înşelaserăm în privinţa intenţiilor lui. Am continuat înainte ca Bella să observe că îmi fugise mintea la altceva.

— Pe toate drumurile din jurul oraşului, la şcoală... face săpături, Bella, dar nu are ce să găsească.

— Eşti *sigur* că Charlie e-n siguranţă? a insistat ea.

— Da, Esme nu îl scapă din ochi. Şi în curând vom fi şi noi acolo. (Cu siguranţă, ne îndreptam într-acolo.) Dacă vânătorul se apropie de Forks, îl prindem.

M-am pus în mişcare, alergând spre sud. Carlisle şi cu Emmett m-au urmat.

— Mi-e dor de tine, a şoptit ea.

— Ştiu, Bella. Crede-mă, ştiu. Nu-mi venea să cred cât de mărunt mă simţeam fără ea. Este ca şi cum ai luat

jumătate din mine cu tine.

— Vino şi ia-o, atunci, a sugerat ea.

— În curând, imediat ce voi putea. Mai întâi *trebuie* să mă asigur că eşti în siguranţă, i-am făgăduit.

— Te iubesc, a şoptit ea.

— Îţi vine să crezi că, deşi te-am făcut să treci prin atâtea, şi eu te iubesc?

— Da, chiar îmi vine să cred.

Sima ca şi când zâmbea în timp ce vorbea.

— O să vin după tine în curând.

— Te aştept, a promis ea.

Mă durea să închei convorbirea, să mă despart din nou de ea. Însă acum mă grăbeam. I-am restituit telefonul lui Carlisle fără să mă uit, apoi am început să alerg. În funcţie de cât de greu avea să-i fie vânătorului să realimenteze avionul, poate că reuşeam să ajungem înaintea lui în Forks, dacă într-adevăr acolo se ducea.

Carlisle şi cu Emmett s-au chinuit să ţină pasul cu mine.

*

Ne-am întors în Forks în trei ore şi jumătate, pe ruta cea mai scurtă drept prin Marea Salish. Ne-am dus direct acasă la Charlie, unde erau de pază Esme şi Rosalie. Esme în spatele casei şi Rosalie în copacul din curtea din faţă. Emmett i s-a alăturat iute, în timp ce eu şi Carlisle ne-am dus la Esme.

Imediat după ce am sosit, Rosalie mi-a trimis gânduri înverşunate despre egoismul meu care pusese vieţile tuturor în pericol. N-am băgat-o în seamă.

Casa Bellei arăta sumbră şi tăcută, deşi câteva lumini ardeau la parter. Mi-am dat seama ce anume lipsea – sunetul meciului de la televizorul din living. Am găsit mintea lui Charlie în locul obişnuit, pe canapea, în faţa televizorului stins. Gândurile îi erau complet tăcute, de parcă amorţise. Am tresărit, bucuros că Bella nu trebuia să vadă asta.

Am stat de vorbă doar câteva secunde, apoi ne-am împrăştiat. Carlisle a rămas cu Esme, iar eu m-am simţit

mult mai bine că era acolo, cu ea. Emmett şi cu Rosalie au dat o raită prin centrul oraşului, apoi au cercetat zona din preajma aerodromului, căutând un avion abandonat.

Am alergat spre est, pe urmele roşcatei. Nu m-ar fi deranjat s-o încolţesc. Mirosul ei ducea însă doar spre Puget Sound. Se părea că nu-şi asuma niciun risc.

Am cercetat Parcul Olympic, care îmi era familiar, în drumul de întoarcere spre casa lui Charlie, doar ca să văd dacă roşcata mersese în vreun loc interesant, dar părea să se fi dus direct spre strâmtoare. Nu era genul care să rişte o confruntare.

Odată ce m-am întors acasă la Bella, am preluat eu paza, iar Esme şi Carlisle au plecat în cercetare spre nord, să verifice dacă roşcata nu ieşise din apă undeva lângă Port Angeles şi încerca să vină spre Charlie din alt unghi. Mă îndoiam, dar nu aveam nimic mai bun de făcut. Dacă vânătorul nu venea spre Forks – ceea ce părea deja destul de clar – şi roşcata se dusese să se întâlnească cu el, atunci trebuia să ne regrupăm şi să facem alt plan. Speram că ceilalţi aveau să vină cu o idee mai bună, pentru că mintea îmi era complet goală.

Era aproape două şi jumătate noaptea când mi-a vibrat telefonul. Am răspuns fără să mă uit la apelant, aşteptându-mă la un raport din partea lui Carlisle.

Vocea lui Alice a tâsnit din telefon, ca un şuvoi de cuvinte grăbite.

— Vine aici, vine în Phoenix, dacă n-o fi ajuns deja – am văzut din nou a doua cameră şi Bella a recunoscut desenul, e casa mamei ei, Edward – vine după Renée. Nu are de unde să ştie că suntem aici, dar nu-mi place că Bella e aşa aproape de el. E prea viclean şi nu-l pot vedea suficient de bine. Trebuie s-o scoatem de aici, dar cineva trebuie s-o găsească pe Renée – o să ne împărţim prea mult, Edward!

Am simţit cum mă ia ameţeala şi mi se pune o ceaţă pe ochi, deşi ştiam că este doar o iluzie. Nimic nu era în neregulă cu mintea sau cu corpul meu. Dar vânătorul mă păcălise din nou, făcând ture în jurul meu, mereu în umbră. Indiferent că intenţionase asta sau era doar un noroc, se

afla pe punctul de a ajunge în acelaşi loc cu Bella, pe când eu eram la două mii cinci sute de kilometri distanţă.

— În cât timp va ajunge acolo? am rostit printre dinţi. Poţi să precizezi?

— Nu cu exactitate, dar ştiu că va fi curând. În câteva ore.

Oare zbura direct acolo? Ne condusese departe de ea în mod intenţionat?

— Vreunul dintre voi s-a apropiat de casa lui Renée?

— Nu. Nu am ieşit nicio clipă din hotel. Nu suntem deloc aproape de casa ei.

Era prea departe ca să pot ajunge acolo alergând. Trebuia să zburăm. Şi un avion mare era modul cel mai rapid.

— Primul zbor spre Phoenix pleacă din Seattle la şase patruzeci, mi-a spus Alice, cu un pas înaintea mea. Va trebui să te acoperi. E un soare absurd aici.

— Le vom lăsa pe Esme şi pe Rosalie tot aici. Roşcata nu se va apropia de ele. Pregăteşte-o pe Bella. Vom păstra aceleaşi formaţii. Emmett, Carlisle şi cu mine o vom duce undeva departe, într-un loc oarecare, până când vom pune la punct următorul pas. Tu găseşte-o pe mama ei.

— Te aşteptăm la aeroport.

Alice a închis.

Am pornit în fugă, formând numărul lui Carlisle în timp ce alergam spre Seattle. N-aveau decât să mă ajungă din urmă.

Capitolul 25

Cursa

Nerăbdarea refuza să mi se domolească, deşi roţile avionului atinseseră pista. Mi-am reamintit că Bella se afla cu siguranţă la mai puţin de un kilometru şi jumătate de mine şi nu aveau să mai treacă prea multe minute până când urma să-i văd iar chipul, însă tocmai asta îmi sporea

dorinţa de a smulge uşa de urgenţă din ţâţâni şi de a alerga până la clădire în loc să aştept ca avionul să se mişte cu încetinitorul pe pista interminabilă. Deşi eram absolut nemişcat, Carlisle îmi simţea agitaţia şi m-a atins uşor cu cotul să-mi reamintească să mă mişc.

Cu toate că oblonul de la fereastra de pe rândul nostru era coborât, soarele răzbătea puternic în tot avionul. Aveam braţele încrucişate la piept, aşa că mâinile îmi era ascunse şi, în plus, îmi lăsasem gluga de la hanoracul cumpărat din aeroport cât mai pe frunte, pentru ca faţa să-mi fie în umbră. Probabil că arătam ridicoli pentru ceilalţi pasageri – mai ales Emmett, care dădea pe dinafară dintr-o bluză de trening cu câteva măsuri prea mică – sau ca nişte celebrităţi care trebuiau să poarte glugă şi ochelari fumurii ca să se ascundă. Sau, mai degrabă, nişte idioţi din nord care nu aveau habar ce temperaturi erau primăvara în sud-vest. Am surprins gândurile unui bărbat care credea că ne vom scoate toţi bluzele de trening de îndată ce vom coborî din avion.

Zborul mi se păruse chinuitor de lent, iar acum rulajul pe pistă putea să mă omoare de-a dreptul.

Trebuia să mai rezist doar puţin, mi-am promis. Şi la capătul acestui drum se va afla ea. Aveam să o duc departe şi să ne ascundem împreună până dădeam de cap acestei situaţii. Gândul acela m-a mai consolat un pic.

În realitate, a durat foarte puţin până când avionul şi-a găsit poarta repartizată, deschisă şi pregătită. Un milion de posibile întârzieri nu ne stătuseră în cale. Ar fi trebuit să fiu recunoscător.

Ba chiar fuseserăm suficient de norocoşi să nimerim la o poartă din zona nordică a aeroportului, ascunsă în umbra de dimineaţă târzie a terminalului mai mare. Ne era de folos, pentru că ne puteam mişca mai rapid.

Carlisle îşi ţinea degetele uşor pe cotul meu în timp ce echipajul făcea verificările fără grabă. Auzeam cum, în exteriorul avionului, era montată scara mecanică pe care urma să coborâm; când manevra a fost terminată, s-a auzit o bătaie în fuzelaj. Echipajul a ignorat sunetul şi cei doi

însoţitori de zbor din partea din faţă a cabinei au continuat să studieze lista de pasageri.

Carlisle mi-a mai dat un ghiont şi eu m-am prefăcut că respir.

Într-un final, însoţitorul de zbor s-a apropiat de uşă şi a început să se chinuie să o deschidă. Îmi doream cu disperare să-l ajut, însă vârfurile degetelor lui Carlisle pe braţul meu îmi păstrau concentrarea.

Usa s-a deschis cu un şuierat şi aerul cald de afară s-a contopit cu aerul stătut din avion. În mod aberant, am căutat o urmă din mirosul Bellei, deşi ştiam că era încă prea departe. Se găsea probabil în adâncul terminalului cu aer condiţionat, dincolo de controlul de securitate, iar drumul ei până acolo urmase o rută din vreo parcare îndepărtată. Răbdare.

Lumina care anunţa că ne puteam scoate centurile de siguranţă s-a stins cu un clinchet discret, după care toţi trei ne-am pus în mişcare. Ne-am strecurat printre pasageri şi am ajuns la uşă atât de repede, încât însoţitorul de zbor a făcut un pas înapoi de surprindere. Gestul acela l-a îndepărtat din calea noastră şi am profitat fără ezitare.

Carlisle m-a tras de hanorac şi l-am lăsat, şovăitor, să mă depăşească. Dacă impunea el pasul, diferenţa avea să fie de numai câteva secunde şi cu siguranţă ar fi fost mai grijuliu decât mine. Indiferent ce planuri avea vânătorul, trebuia să respectăm regulile.

Dintr-un pliant din avion, învăţasem pe de rost configuraţia terminalului şi fuseserăm aduşi foarte aproape de ieşire. Şi mai mult noroc. Desigur, nu puteam să aud gândurile Bellei, însă trebuia să-i pot găsi pe Alice şi pe Jasper. Aveau să fie împreună cu celelalte familii care aşteptau să întâmpine pasageri, imediat înainte şi la dreapta.

Am dat s-o iau din nou în faţa lui Carlisle, nerăbdător să o văd în sfârşit pe Bella.

Minţile lui Alice şi Jasper aveau să iasă în evidenţă, dintre cele ale oamenilor, ca nişte reflectoare înconjurate de focuri de tabără. Aveam să le pot auzi în orice...

Şi fix atunci haosul şi agonia din mintea lui Alice m-au lovit ca un vârtej brusc într-o mare liniştită, trăgându-mă în străfunduri.

M-am oprit brusc, paralizat. Nu auzeam ce-mi spunea Carlisle, abia dacă-i simţeam încercările să mă facă să merg mai departe. Eram vag conştient de cât de conştient era *el* de suspiciunea cu care ne privea agentul de securitate.

— Nu, telefonul tău e la mine, spunea Emmett cu glas tare, încercând să găsească o scuză.

M-a apucat de cot şi a început să mă împingă înainte. M-am străduit să-mi recapăt mersul, în timp ce mă ducea practic pe sus, însă nu reuşeam să simt podeaua de sub tălpi. Corpurile din jurul meu păreau transparente. Tot ce puteam să văd cu adevărat erau amintirile lui Alice.

Bella, palidă şi retrasă, tremurând de nelinişte. Bella, cu ochii disperaţi, plecând de lângă Jasper.

Amintirea unei viziuni: Jasper alergând înapoi la Alice, agitat.

Alice nu aşteptase ca el să vină la ea. I-a urmat mirosul, acolo unde aştepta în afara unei toalete pentru femei, cu faţa întunecată de îngrijorare.

Urmărise mirosul Bellei, găsise a doua ieşire, pornise într-o viteză care bătea la ochi. Holurile pline de oameni, liftul aglomerat, uşile glisante spre exterior. Nenumăratele taxiuri şi microbuze parcate lângă bordura trotuarului.

Sfârşitul urmei mirosului ei.

Bella se evaporase.

Emmett m-a împins într-un spaţiu imens ca un atrium, unde Alice şi Jasper aşteptau tensionaţi în umbra unui stâlp masiv. Soarele sosea printr-un plafon de sticlă şi am simţit cum Emmett şi-a pus mâna pe gâtul meu şi m-a forţat să cobor capul ca să-mi ţin faţa în umbră.

Alice o putea vedea pe Bella în viitorul de peste câteva secunde, într-un taxi care mergea cu viteză pe autostradă în lumina puternică a soarelui. Bella ţinea ochii închişi.

Şi apoi, după alte câteva minute: o cameră cu oglinzi, cu tuburi fluorescente puternice deasupra, duşumea din

scânduri lungi de pin.

Vânătorul, aşteptând.

Apoi sânge. Atât de mult sânge.

— De ce nu te-ai dus după ea? am şuierat.

— Noi doi nu am fost suficienţi. Ea a murit.

A trebuit să mă forţez întruna ca să mă pot mişca în ciuda durerii care voia să mă paralizeze din nou.

— Ce s-a întâmplat, Alice? l-am auzit pe Carlisle.

Toţi cinci ne îndreptam, într-un grup intimidant, către garajul unde parcaseră. Din fericire, plafonul de sticlă fusese înlocuit de o arhitectură mai simplă, aşa că nu mai eram expuşi luminii soarelui. Ne mişcăm mai repede decât orice alt grup format din oameni, chiar şi decât cei care se grăbeau pentru că erau în întârziere să-şi prindă legăturile de zbor, însă mi se părea că abia înaintam. Eram prea lenţi. De ce să ne mai prefacem acum? Ce rost mai avea?

— Rămâi cu noi, Edward, m-a atenţionat Alice. *Vei avea nevoie de noi toţi.*

În mintea ei: sânge.

Ca să răspundă la întrebarea lui Carlisle, i-a strecurat în mână o bucată de hârtie. Era împăturită în trei. Carlisle s-a uitat la ea şi s-a îngrozit.

Am văzut totul în mintea lui.

Scrisul Bellei. O explicaţie. O garanţie. O scuză. O rugăminte.

Mi-a dat biletul – l-am mototolit în palmă, după care l-am băgat în buzunar.

— Mama ei? am mârâit încet.

— Nu am văzut-o. Nu va fi şi ea în cameră. Poate că deja...

Alice nu a terminat propoziţia.

Şi-a amintit vocea mamei Bellei la telefon, panica din glas.

Bella se dusese în altă cameră să-şi liniştească mama. După care viziunea o cuprinsese pe Alice. Nu pusese cap la cap timpii. Nu văzuse.

Alice clocotea de vinovăţie. Am mârâit pe un ton scăzut, dar intens.

— Nu avem timp pentru asta.

Carlisle îl informa aproape pe muteşte pe Emmett, care devenise nerăbdător. I-am auzit teroarea atunci când a înţeles, sentimentul de eşec. Nu era nici pe departe la fel de puternic ca al meu.

Nu-mi puteam permite să simt asta acum. Alice văzuse o şansă infimă. Poate că era imposibilă. Era absolut imposibil să putem ajunge la Bella înainte să înceapă sângele să curgă.

O parte din mine ştia ce însemna asta, că între momentul în care o găsea vânătorul şi moartea ei avea să existe un interval de timp. Un interval mare. Nu-mi puteam îngădui să înţeleg motivul.

Trebuia să fiu suficient de rapid.

— Ştim unde mergem?

Alice mi-a arătat o hartă în mintea ei. I-am simţit uşurarea că reuşise să obţină cea mai vitală informaţie în timp util. După prima viziune, dar înainte de telefonul primit de la mama ei, Bella îi spusese care era intersecţia din apropierea locului unde alesese vânătorul să aştepte. Erau ceva mai puţin de treizeci de kilometri de mers, aproape numai pe autostradă. Aveam să ajungem în câteva minute.

Bella nu avea atâta timp la dispoziţie.

Am trecut de zona de recuperare a bagajelor şi am ajuns la lifturi. Mai multe grupuri cu cărucioarele pline de bagaje aşteptau să se deschidă uşile. Noi am înaintat sincronizaţi către scară. Era pustie. Am zburat în sus pe trepte şi am ajuns în parcare în mai puţin de o secundă. Jasper a pornit către locul unde lăsaseră maşina, însă Alice l-a prins de braţ.

— Indiferent ce maşină vom lua, poliţia îi va căuta proprietarii.

Autostrada însorită îi strălucea în minte, înceţoşată de automobile ce goneau. Girofaruri albastre şi roşii, un baraj rutier, un soi de accident – încă nu era complet clar.

Toţi am încremenit, neştiind ce putea să însemne asta.

Nu aveam timp.

Am înaintat prea iute printre maşini în timp ce ceilalţi şi-

au revenit şi m-au urmat la o viteză mai normală. În parcare nu erau mulţi oameni, şi oricum niciunul nu mă putea vedea direct.

Am auzit-o pe Alice spunându-i lui Carlisle să-şi recupereze geanta din portbagajul Mercedesului. Carlisle ţinea o trusă medicală în fiecare maşină pe care o şofa, în caz de urgenţe. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la aşa ceva.

Nu era timp să stăm să căutăm maşina perfectă. Majoritatea celor de aici erau SUV-uri sau berline practice, însă existau şi câteva opţiuni mai rapide. Ezitam între un Ford Mustang nou şi un Nissan 350Z, sperând că Alice avea să vadă care dintre ele avea să ne ajute mai mult, când mi-a atras atenţia nuanţa unui miros neaşteptat.

Imediat ce am simţi izul de oxid de azot, Alice a văzut ce căutam.

Am zbughit-o spre capătul cel mai îndepărtat al parcării, chiar pe unde intrau razele soarelui, acolo unde cineva îşi lăsase maşina tunată Subaru WRX STI departe de lifturi, sperând ca nimeni să nu parcheze lângă ea şi să-i zgârie vopseaua.

Coloristica era hidoasă – bule de dimensiunea capului meu, portocaliu turbat, care se ridicau din ceva ce părea lavă mov-închis. În o sută de ani nu văzusem niciodată o maşină atât de bătătoare la ochi.

Era însă evident bine întreţinută, odorul drag al cuiva. Nu avea nicio piesă de serie, totul fusese proiectat pentru curse, de la splitter până la spoilerul imens făcut pe comandă. Geamurile erau atât de fumurii, încât mă îndoiam că se încadrau în limita legală, chiar şi aici, în tărâmul soarelui.

Viziunea lui Alice despre şosea era mult mai clară acum.

Era deja lângă mine, având în mână antena ruptă a unei alte maşini. O aplatizase şi-i făcuse un cârlig mic în capăt. A deschis portiera înainte ca Jasper, Emmett şi Carlisle, care ţinea trusa neagră, să ne ajungă.

M-am aşezat la volan, am smuls carcasa coloanei de direcţie şi am legat laolaltă firele de contact. Lângă

schimbătorul de viteze se afla un al doilea, cu două butoane roşii în vârf, etichetate „Go Go 1” şi „Go Go viteza 2” – am apreciat angajamentul proprietarului pentru îmbunătăţirile aduse maşinii, sau măcar simţul umorului. Speram din tot sufletul ca buteliile cu oxid de azot să fie pline. Rezervorul de benzină era la trei sferturi, mult mai mult decât aveam nevoie. Şi ceilalţi au suit în maşină, Carlisle în dreapta mea, iar Alice, Emmett şi Jasper în spate, după care motorul a mârâit entuziast când am dat înapoi pe culoar. Nimeni nu îmi bloca drumul. Am gonit pe lungimea parcării imense, îndreptându-ne spre ieşire. Am apăsat butonul de încălzire de pe bord. Într-o secundă oxidul de azot avea să se transforme din gaz în lichid.

— Alice, arată-mi ce se întâmplă în următoarele treizeci de secunde.

— Da.

Coborârea a fost ca un tirbuşon îngust ce spirala patru niveluri. Pe la jumătate, am ajuns din urmă un Cadillac Escalade care se îndrepta către ieşire, aşa cum văzuse Alice în viziunea ei. Culoarul era atât de îngust, încât nu aveam altă opţiune decât să stau în coada lui şi să încerc să-l zoresc pe şofer claxonând prelung. Alice văzuse deja că asta nu va avea niciun efect, însă nu m-am putut abţine.

Ultima curbă ne-a condus către un spaţiu larg şi luminos unde trebuia să plătim parcarea. Două dintre cele şase ieşiri erau libere, iar Cadillacul s-a îndreptat către cea mai apropiată. Eu eram deja la ultima gheretă.

O barieră subţire, colorată în roşu şi alb, se întindea de-a latul ieşirii. Înainte ca măcar să iau în calcul să trec prin ea, Alice începuse să ţipe la mine în minte.

— Dacă-ncepe să ne urmărească poliţia acum, nu ajungem la timp!

Mi-am încleştat mâinile cam tare pe volanul portocaliu. Mi-am forţat degetele să se relaxeze atunci când am dat să deschid geamul automat. Carlisle a luat tichetul ce fusese pus la vedere sub parasolar şi mi l-a întins.

Alice i l-a smuls. Văzuse deja că erau şanse mari să-mi înfig pumnul în cititorul de cârduri în loc să aştept cu

răbdare ca maşinăria să-şi facă treaba. Am mai avansat jumătate de metru, ca Jasper să-şi coboare geamul şi să plătească cu unul dintre cârdurile nenominale pe care le utilizam ca să rămânem anonimi.

Îşi trăsese mâneca întunecată până la vârfurile degetelor. Abia dacă s-a văzut vreo scânteie atunci când a scos mâna pe geam ca să bage tichetul în aparat.

M-am concentrat pe bariera dungată. Era steagul de curse. Imediat ce avea să se ridice, cursa avea să înceapă.

Cititorul de cârduri a scos un zumzet. Jasper a apăsat butonul.

Bariera s-a ridicat şi am călcat acceleraţia.

Ştiam drumul. Alice îl văzuse deja în toată lungimea lui, precum şi tot ce aveam să întâlnim. Era mijlocul zilei şi traficul era acceptabil. Vedeam spatiile libere dintre maşini.

Mi-a luat douăsprezece secunde să trec prin toate vitezele până să ajung într-a şasea. Nu intenţionam să o mai schimb până la destinaţie.

Prima secţiune de autostradă a fost în mare parte liberă, dar în faţă se vedea că se aglomera. Nu aveam suficient timp să profit la maximum de butelia de oxid de azot. Am trecut pe banda cea mai din stânga, ca să evit aglomeraţia.

Puteam să recunosc asta despre Arizona: soarele era incredibil, însă autostrăzile erau excepţionale. Şase benzi late şi netede, cu suficient spaţiu între ele, astfel încât păreau opt benzi. Am folosit acum spaţiul din stânga să depăşesc două autoutilitare care credeau că au ce căuta pe banda de maximă viteză.

De o parte şi de alta a autostrăzii totul era plat şi inundat în soare, spaţiu deschis fără niciun loc unde să te adăposteşti de lumină, iar cerul era o cupolă enormă albastru-deschis, aproape alb în căldura nimicitoare. Toată valea era expusă soarelui ca fripturile pe grătar. Câţiva copaci subţiratici care se luptau să supravieţuiască erau singurele siluete ce mai întrerupeau întinderile mohorâte de pietriş. Nu vedeam ce era aşa de frumos aici pentru Bella. Nici nu aveam timp să încerc să văd.

Mergeam cu o sută nouăzeci de kilometri la oră. Probabil

că puteam să mai scot încă vreo cincizeci de kilometri de la maşina asta, însă nu voiam să o forţez prea tare încă. Nu aveam de unde să ştiu dacă motorul fusese tunat la stadiul doi sau trei; avea să fie sensibil, instabil. Puteam să văd doar presiunea uleiului şi temperatura, şi să ascult cât de tare trăgea motorul.

Pasajul suprateran uriaş, care avea să ne ducă spre autostrada nordică, se apropia şi avea o singură bandă. Dar cu o bandă de urgenţă foarte lată în dreapta.

Am derapat pe cele şase benzi ca să ajung la ieşire. Câteva maşini au virat, surprinse, însă toate au rămas deja mult în spate înainte să apuce să aibă vreo reacţie.

Alice vedea că banda de urgenţă nu era chiar aşa de lată totuşi.

— Em, Jazz, o să pierd oglinzile laterale, am mârâit eu. Ajutaţi-mă şi pe mine să văd, vă rog.

Amândoi s-au răsucit în scaune ca să se uite la şosea în stânga, în dreapta şi în spate. Minţile lor îmi ofereau oricum o vizibilitate mai mare decât puteau oglinzile.

Am gonit pe lângă traficul încetinit, neputând să păstrez viteza peste o sută şaizeci de kilometri pe oră. Am încleştat dinţii şi am strâns tare de volan atunci când m-am frecat de camioneta latră care mergea pe banda din dreapta. S-a auzit un scrâşnit de metal, oglinda mea stângă a fost smulsă de flancul camionetei, iar oglinda din dreapta a explodat în contact cu parapetul.

Bella alerga pe un trotuar alb încins, împiedicându-se. Sau urma să o facă în curând.

— Arată-mi doar drumul, Alice, am spus printre dinţi.

— Îmi pare rău. Încerc.

Panica i se scurgea printre gânduri. Bella alerga printr-o parcare. Sau urma să o facă în curând.

— Încetează!

A închis ochii şi a încercat să nu mai vadă nimic altceva decât şoseaua din faţa noastră.

Ştiam că imaginile acestea aveau puterea să mă facă inutil. M-am forţat să mi le scot din minte.

Nu a fost atât de greu pe cât mă aşteptasem.

Şoseaua era totul. O puteam vedea la trei sute şaizeci de grade şi cu treizeci de secunde în viitor. Când am intrat pe autostrada spre nord, deplasându-mă de pe o bandă pe alta până când am ajuns din nou pe cea din stânga, cu două sute zece kilometri la oră acum, am simţit că minţile noastre se împleteau într-un organism perfect concentrat, mai mare decât suma părţilor din care era compus. Vedeam tiparele de trafic din faţa noastră, schimbându-se şi aglomerându-se, şi pe unde puteam ieşi din fiecare blocaj.

Am zburat cu atâta viteză prin umbra a două pasaje rutiere separate, încât momentul scurt de întuneric mi s-a părut ca un bliţ.

Două sute treizeci de kilometri la oră.

La cincisprezece secunde în faţa mea, avea să se deschidă spaţiul perfect. Am virat pe banda centrală şi am tras siguranţa de pe butonul roşu aprins pe care scrie „Go Go 1”.

Coordonarea a fost perfectă. Imediat ce calea a fost liberă în faţa mea, am apăsat butonul, alimentarea cu oxid de azot a pornit şi maşina a ţâşnit ca trasă prin tun.

Două sute cincizeci de kilometri la oră.

Două sute şaptezeci.

Bella deschidea o uşă de sticlă care dădea spre o încăpere întunecată şi goală. Sau urma să o facă în curând.

Alice şi-a concentrat gândurile pe altceva, surprinsă şi ea de uşurinţa cu care o putea face. S-a gândit la Jasper, apoi am înţeles.

Pe timp de pace, Jasper depunea eforturi mari. Dar pe timp de război, era mai mult decât mi-aş fi putut imagina.

Toţi împărtăşeam acum puterea lui de concentrare în luptă, ceva ce folosise demult, în anii lui de război, pentru a-şi ţine nou-născuţii concentraţi pe calea corectă. Funcţiona de minune în situaţia asta complet diferită, împletindu-ne laolaltă într-o maşinărie hiperfuncţională. Am îmbrăţişat-o, lăsându-mi mintea să fie vârful de lance al şarjei noastre.

Doza de oxid de azot începea deja să se termine.

Două sute patruzeci de kilometri la oră.

Am căutat următoarea oportunitate.

— Tocmai amenajează primul baraj al poliţiei, a observat Alice.

Niciunul dintre noi nu era îngrijorat. Îl construiau prea aproape ca să ne mai intercepteze. Vom fi trecut de el înainte să devină operabil.

— Şi al doilea.

Mi-a arătat în mintea ei punctul pe hartă. Era suficient de departe ca să reprezinte o problemă, chiar dacă mai zăream o fereastră în doar patru secunde.

Am trecut în revistă ce opţiuni aveam, în timp ce Alice îmi arăta consecinţele fiecăreia. Timpul era prea scurt – nu aveam ce face decât să schimbăm maşina.

Am scos siguranţa şi am activat butonul „Go Go 2”. Maşina a accelerat ascultătoare.

Două sute şaptezeci de kilometri la oră.

Două sute nouăzeci.

Alice mi-a arătat ce maşini erau disponibile înaintea noastră, iar eu am trecut prin opţiunile viabile.

În Corvette urma să fim înghesuiţi, iar greutatea noastră avea să reprezinte o problemă mai mare decât în maşina de curse. Am mai luat în calcul şi alte câteva maşini. Şi apoi Alice a văzut-o – o motocicletă neagră lucioasă BMW ŞI 000 RR. Ajungea la trei sute de kilometri pe oră.

— Edward, e imposibil.

Imaginea cu mine conducând motocicleta negru lucios era atât de atrăgătoare, încât, pentru o secundă, am ignorat-o.

— Edward, vei avea nevoie de noi toţi.

Dintr-odată gândurile i s-au umplut de imaginea unui măcel şi sânge, şi ţipete umane şi inumane, şi zgomot de metal contorsionat. Carlisle era în mijloc, cu mâinile strălucind roşii.

Jasper m-a împiedicat să ies de pe carosabil. În momentul acela modul în care îmi controlase emoţiile fusese atât de puternic, încât i-am simţit intervenţia ca pe un pumn ce-mi, ţinea gâtul strâns.

Ne-am străduit toţi ca atenţia mea să rămână concentrată la şoseaua din faţă. Mai aveam puţin până la destinaţie. Nu mai conta ce fel de maşină aveam. Alice a trecut în revistă berline, dube mici şi SUV-uri.

Şi iat-o acolo! Un SUV Porsche Cayenne Turbo nou-nouţ, prea nou ca să aibă plăcuţe definitive de înmatriculare – care atingea viteza maximă de trei sute de kilometri la oră –, deja decorată cu un abţibild de familie pe geamul din spate. Două fiice şi trei câini.

O familie avea să ne încetinească. Alice s-a folosit de decizia mea de a lua această maşină şi s-a uitat în viitor să vadă ce-ar fi însemnat. Din fericire, înăuntru nu era decât şoferul. O femeie de treizeci şi ceva de ani cu păr şaten-închis, strâns în coadă.

Alice nu o mai vedea pe Bella pe trotuar. Partea aceea din viziune trecuse deja. La fel şi parcarea. Bella era înăuntru cu vânătorul.

L-am lăsat pe Jasper să mă ajute să rămân concentrat.

— Schimbăm maşina sub următorul pod, i-am prevenit.

Alice ne-a comunicat rolurile cu vocea rapidă, cuvintele ei curgând mai repede decât viteza aripilor păsărilor colibri.

Carlisle a început să scotocească prin trusă.

Emmett şi-a flexat muşchii inconştient.

Am depăşit SUV-ul alb, detestând că trebuia să încetinim la viteza lui. Pentru fiecare secundă pe care o pierdeam, Bella avea să plătească cu durere. Împotriva tuturor instinctelor mele, am coborât în viteza a patra.

Motocicleta BMW a prins viteză şi a dispărut din raza noastră vizuală. Mi-am înăbuşit un oftat.

Podul suprateran se afla la opt sute de metri în faţă. Umbra pe care o proiecta era de numai cincisprezece metri lăţime. Soarele era aproape direct deasupra noastră.

Am început să înghesui Cayenne-ul spre stânga. A schimbat banda. Am urmat-o imediat, după care am trecut peste linia dintre benzi, până am ajuns pe jumătate pe banda ei. A început să încetinească, aşa că am încetinit şi eu.

Alice m-a ajutat în coordonare. Am înaintat uşor în faţa

Cayenne-ului, după care am virat iar la stânga, forţându-mi intrarea pe bandă în timp ce frânam brusc. Şoferiţa a frânat cu putere.

Chiar în spatele nostru, Corvette-ul pe care-l luasem în calcul mai devreme a virat pe altă bandă şi ne-a claxonat când a trecut pe lângă noi. Toată coloana de maşini a făcut simultan dreapta ca să ne evite.

Am oprit în ultimii trei metri de umbră ai podului.

Am ieşit toţi odată din maşină. Chipuri curioase zburau pe lângă noi cu peste o sută de kilometri la oră.

Şoferiţa Cayenne-ului cobora şi ea din maşină, încruntată şi cu coada legănându-se dintr-o parte într-alta de furie. Carlisle i-a ieşit în întâmpinare. Ea a avut doar o singură secundă să reacţioneze la faptul că cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată era de vină pentru că ieşise de pe drum, după care i s-a prăbuşit în braţe. Probabil că nici nu avusese timp să simtă înţepătura acului.

Carlisle i-a aşezat cu grijă corpul inconştient pe fâşia de beton de lângă banda de urgenţă. Eu m-am aşezat la volan. Jasper şi Alice erau deja în spate. Alice i-a deschis portiera lui Emmett. Era ghemuit lângă Subaru, aşteptând semnalul lui Alice. Alice a căutat momentul cel mai potrivit, în care să provocăm cât mai puţine pagube.

— Acum! a strigat ea.

Emmett a răsturnat Subaru ţipător vopsit în plin trafic.

S-a rostogolit pe benzile a doua şi a treia. Un şir prelungit de trosnituri a urmat pe măsură ce maşină după maşină frâna cu putere, după care se izbea inevitabil de cea din faţă. Airbagurile se deschideau zgomotos din borduri. Alice vedea răniţi, dar nu şi morţi. Poliţia, care gonea deja după noi, se afla la numai câteva secunde depărtare.

Sunetele au început să se estompeze. Carlisle şi Emmett şi-au reluat locurile, aşa că am accelerat, disperat să recuperez secundele pe care le pierduserăm aici.

Vânătorul era lângă Bella. Îi mângâia obrazul cu degetele. Mai aveam câteva secunde până acolo.

Două sute şaizeci şi cinci de kilometri la oră.

Pe partea opusă a autostrăzii, patru echipaje de poliţie cu sirenele în funcţiune goneau în direcţia opusă, către accidentul provocat de noi. Nici nu au băgat de seamă SUV-ul de mamă dedicată de familie care se îndrepta către nord.

Mai erau doar două ieşiri.

Două sute nouăzeci de kilometri la oră.

Nu am simţit nicio clipă că SUV-ul dă semne să ne lase, însă ştiam că riscul nu era defectarea motorului – era greu să strici motorul acesta solid de construcţie germană –, ci spargerea cauciucurilor. Nu erau făcute pentru asemenea viteză. Nu puteam să risc să mi se spargă vreunul, însă m-a durut fizic să ridic piciorul de pe acceleraţie.

Două sute şaizeci de kilometri la oră.

Ieşirea noastră de pe autostradă se apropia rapid. Am întors maşina brusc şi am virat la dreapta.

Alice mi-a arătat amplasamentul. În capătul podului se afla o intersecţie. În capătul ieşirii, culoarea unui semafor tocmai devenea galbenă. Într-o secundă partea vestică a intersecţiei avea să primească verde şi două şiruri de maşini urmau să traverseze şoseaua.

Am rugat în gând cauciucurile să reziste şi am călcat acceleraţia până la podea.

Două sute şaptezeci de kilometri la oră.

Am ieşit de pe autostradă cu viteza gândului pe banda din stânga, trecând la câţiva milimetri de maşinile ce opriseră la semafor.

Am virat spre stânga pe sub semaforul care era roşu acum, şi spatele SUV-ului a derapat spre dreapta când am luat strâns curba, aproape atingând bariera de beton din partea de nord a podului.

Maşinile care se îndreptau către centură erau deja la jumătatea intersecţiei. Nu puteam face nimic altceva decât să menţin ferm direcţia de mers.

Am fulgerat la niciun milimetru distanţă pe lângă Lexus-ul din fruntea coloanei.

Bulevardul Cactus nu era la fel de util ca autostrada – avea numai două benzi, din care se ramificau zeci de străzi rezidenţiale, ba chiar şi alei de acces. Mai aveam patru

semafoare până la încăperea cu oglinzi. Alice vedea că vom trece două dintre ele pe roşu.

Un semn de limitare de viteză – şaizeci şi cinci de kilometri la oră – a zburat pe lângă noi.

Două sute de kilometri la oră.

Drumul îmi oferea totuşi un mic avantaj: o bandă de urgenţă semnalizată cu dungi galben fosforescent trecea exact prin mijlocul lui, pe aproape toată lungimea.

Bella se tara pe podeaua din scânduri de pin. Vânătorul ridica piciorul.

Alice şi-a recăpătat concentrarea, însă mintea mea a deraiat. Pentru o zecime de secundă am fost înapoi în Forks, în Volvo-ul meu, căutând modalităţi prin care să mă sinucid.

Emmett nu m-ar ajuta niciodată... dar poate că Jasper ar face-o. Numai el putea să simtă ce simţeam eu. Poate că el avea *să accepte* să-mi pună capăt vieţii, numai ca să scape de durerea aceea. Sau poate că ar alege să fugă. Nu ar vrea să o rănească pe Alice. Aşa că nu-mi mai rămânea decât calea lungă până în Italia.

Jasper a întins mâna şi mi-a atins ceafa cu buricele degetelor. Am simţit de parcă novocaină mi-a amorţit angoasa.

Am gonit pe banda de urgenţă fără să încetinesc vreun kilometru şi jumătate, revenind pe benzile legale ca să trec pe verde pe sub primul semafor. Se apropia în viteză următoarea intersecţie. Banda de urgenţă se intersecta cu o stradă care făcea la stânga, pe care aşteptau deja trei maşini. Banda din dreapta era în mare parte liberă. Am reuşit să evit motocicleta de pe ea, suind pentru o secundă pe trotuar, străduindu-mă să controlez SUV-ul să nu se răstoarne.

M-am uitat la vitezometru: o sută treizeci de kilometri la oră. Inacceptabil.

Am continuat cu viteză prin traficul lejer – din fericire, câţiva şoferi mă văzuseră venind şi se opriseră în mijlocul intersecţiei –, după care am revenit pe banda de urgenţă.

O sută şaizeci de kilometri la oră. Intersecţia care urma

era mai mare decât cea anterioară, mai lată şi de două ori mai aglomerată.

— Alice, dă-mi toate posibilităţile!

În mintea ei, vehiculele de pe bulevard au încremenit. Alice le-a întors în sens invers acelor de ceasornic, apoi le-a readus la poziţiile iniţiale. Le-am văzut mai întâi pe verticală, apoi pe orizontală. Şirul era strâns, dar existau spaţii micuţe. Le-am memorat.

O sută nouăzeci de kilometri la oră.

Dacă am fi atins altă maşină la viteza aceea, ambele automobile ar fi fost distruse. Nu aveam de ales decât să alergăm sub lumina orbitoare a soarelui până în locul unde se afla Bella. Oamenii aveau să vadă... ceva. Niciunul dintre ceilalţi nu era la fel de rapid ca mine. Nu ştiu ce poveste aveau să inventeze – extraterestri, demoni sau arme secrete ale guvernului –, dar ştiam că avea să apară o ştire despre asta. Şi apoi? Cum aveam să o salvez pe Bella când autorităţile nemuritoare aveau să vină să pună întrebări? Nu-i puteam implica pe cei din clanul Voituri, decât dacă aveam să ajung prea târziu.

Dar Bella *urla.*

Jasper mi-a mărit doza de novocainã. Amorţeala mi-a pătruns prin piele şi mi-a ajuns la creier.

Am apăsat pedala de acceleraţie şi am virat pe benzile aglomerate.

Spaţiul era suficient cât să mă strecor printre celelalte maşini. Toate se mişcau atât de încet în comparaţie cu mine, încât parcă ocoleam nişte obiecte nemişcate.

Două sute zece kilometri la oră.

Am şerpuit prin intersecţia încremenită şi am trecut în partea dreaptă a drumului atunci când s-a eliberat.

— Mişto, a şuierat Emmett.

Două sute douăzeci şi cinci.

Ultimul semafor avea să fie verde.

Alice însă avea altă idee.

— Fă stânga aici, a spus ea, arătându-mi o stradă rezidenţială îngustă, prin spatele zonei comerciale unde se afla studioul.

De o parte şi de alta a străzii se aflau eucalipţi înalţi, cu frunzele tremurătoare mai degrabă argintii decât verzi.

Umbra pestriţă era aproape suficientă ca să ne mişcăm neobservaţi. Nu era nimeni pe afară. Era prea cald.

— Încetineşte acum.

— Nu avem...

— Dacă ne aude, o omoară!

Fără să vreau să fac asta, am pus piciorul pe frână şi am început să încetinesc. Unghiul de schimbare a direcţiei a fost atât de strâns, încât, dacă nu aş fi încetinit, ne-am fi răsturnat cu SUV-ul. Am luat virajul cu numai nouăzeci şi şase de kilometri la oră.

— Mai încet.

Am încordat maxilarul când am apăsat frâna să ajung la şaizeci şi cinci de kilometri.

— Jasper, a şuierat Alice cu viteza maximă a vorbirii ei, aproape pe muteşte în ciuda agitaţiei. Tu ocoleşti clădirea şi vii prin faţă. Ceilalţi o să intrăm prin spate. Carlisle, pregăteşte-te.

Sânge peste tot, pe oglinzile sparte, băltind pe duşumelele din lemn.

Am tras Cayenne-ul la umbra unuia dintre copacii înalţi şi am parcat aproape fără niciun scrâşnet de cauciucuri pe caldarâmul pe alocuri stricat. Un zid de doi metri şi jumătate stabilea graniţa între zona rezidenţială şi cea comercială. Pe partea opusă a străzii erau aliniate case din stuc lipite unele de altele, toate cu obloanele trase ca să păstreze interioarele răcoroase.

Mişcându-ne în perfectă sincronizare mulţumită lui Jasper, am ieşit în grabă din maşină, lăsând toate portierele uşor deschise, ca să nu facem zgomot inutil. Traficul era animat pe ambele sensuri în preajma clădirii de birouri; cu siguranţă ne-ar fi acoperit toate sunetele.

Poate că trecuse un sfert de secundă. Am sărit zidul, aterizând suficient de departe cât să evităm fâşia de pietriş de la baza lui şi să aterizăm aproape fără zgomot. În spatele clădirii se afla o alee mică. Un tomberon de gunoi, o stivă de lăzi de plastic şi ieşirea de urgenţă.

Nu am ezitat. Deja puteam vedea ce se afla dincolo de uşă. Sau ce avea să fie dincolo de uşă peste o secundă. Mi-am poziţionat corpul într-un unghi din care să nu risc nicio greşeală şi nici să-i dau vreo ocazie cât de mică vânătorului să scape, după care m-am lansat spre uşă.

Capitolul 26

Sânge

Prin uşă.

S-a făcut fărâme în jurul meu, zburând, în bucăţi, din perete.

Răgetul care a explodat din interiorul meu a fost complet instinctiv. Capul vânătorului s-a ridicat, apoi s-a repezit către silueta stacojie de pe podea, sub el. Am văzut o mână palidă întinsă într-un gest inutil de autoapărare.

Obstacolul reprezentat de uşă nu-mi încetinise avântul. Am sărit spre vânător şi l-am prins de mijloc azvârlindu-l de lângă victima lui, izbindu-l de podea cu atâta forţă încât am rupt duşumeaua de lemn.

M-am rostogolit, trăgându-l deasupra mea, şi apoi l-am trimis cu un şut direct în centrul camerei. Unde aştepta Emmett.

Pe durata acelui sfert de secundă în care m-am luptat cu vânătorul, aproape că n-am fost conştient de el ca de o fiinţă vie. Era doar un obiect ce-mi stătea în drum. Ştiam că, la un moment dat în viitorul apropiat, aveam să fiu invidios pe Emmett şi pe Jasper. Mi-aş fi dorit să am eu ocazia de a-l sfâşia, de a-l rupe cu mâinile goale, de a-l face bucăţi. Dar toate astea erau lipsite de sens acum. M-am răsucit.

Aşa cum ştiam că va fi, Bella era prăvălită lângă perete, încadrată de oglinzi sparte. Totul era roşu în jurul ei.

Toată groaza şi durerea pe care le controlasem de prima oară când auzisem spaima lui Alice în aeroport au năvălit asupra mea ca un tsunami de neoprit.

Avea ochii închişi. Mâna palidă îi căzuse moale lângă corp. Ritmul cardiac era slab şi se stingea.

Nu am putut să mă conving să mă mişc, doar am stat acolo, lângă ea, îngenuncheat în sângele ei. Pieptul şi capul mă ardeau, dar nu puteam separa tipurile diferite de durere, îmi era teamă s-o ating. Era frântă în foarte multe locuri. Puteam să înrăutăţesc lucrurile.

Mi-am auzit propria voce, bolborosind aceleaşi cuvinte iar şi iar. Numele ei. Nu. *Te rog.* Iar şi iar ca un disc stricat. Dar nu mai controlam eu sunetul.

M-am auzit ţipând numele lui Carlisle, însă el era deja acolo, îngenuncheat în sângele ei de partea cealaltă.

Cuvintele care-mi ieşeau de pe buze nu mai sunau a cuvinte, ci a sunete chinuite, gâfâite. Suspine.

Mâinile lui Carlisle au examinat-o din creştet până la glezne şi apoi iar în sus atât de repede, încât aproape nici nu se vedeau. A palpat-o cu palmele pe cap, căutând leziuni. A apăsat cu două degete într-un loc situat la şapte centimetri în spatele urechii ei drepte. Nu-mi dădeam seama ce face; părul Bellei era îmbibat de sânge.

Un ţipăt slab a scăpat printre buzele ei. Faţa i s-a schimonosit de durere.

— Bella! am implorat.

Vocea calmă a lui Carlisle era antiteza ţipetelor mele sfâşietoare.

— A pierdut ceva sânge, dar rana de la cap nu-i adâncă. Ai grijă la piciorul ei, e rupt.

Un răget de furie pură a cutremurat camera şi, pentru o secundă, am crezut că Emmett şi cu Jasper au probleme. Le-am verificat minţile – deja adunau bucăţile rupte – şi mi-am dat seama că sunetul se auzise de la mine.

— Şi nişte coaste, cred, a adăugat Carlisle, cu un calm supranatural.

Gândurile lui erau pragmatice, lipsite de emoţie. Ştia că o să ascult. Dar, de asemenea, examinarea îi dăduse speranţe. Ajunsesem la timp. Răul făcut nu era ireversibil.

Însă am prins nişte „dacă” în evaluarea lui. Dacă putea ţine sub control sângerarea. Dacă vreo coastă nu-i

perforase plămânul. Dacă nu avea şi alte răni interne. Dacă, dacă, dacă. În urma anilor pe care îi petrecuse încercând să ţină în viaţă corpuri omeneşti, căpătase multă experienţă cu lucrurile care puteau merge prost.

Sângele ei îmi îmbibase blugii. Îmi acoperea braţele. Eram vopsit de sânge.

Bella a gemut de durere.

— Bella, o să fii bine. Cuvintele mele sunau a rugăciune, a implorare. Mă auzi, Bella? Te iubesc.

Un alt geamăt, dar nu... încerca să vorbească.

— Edward, a icnit ea.

— Da, sunt aici.

A şoptit.

— Mă doare.

— Ştiu, Bella, ştiu.

În clipa aceea a ieşit la suprafaţă ura şi m-a lovit ca un trăsnet. Îmi doream enorm să-l distrug eu pe vânător, să-l rup eu, lent, în bucăţi-bucăţele. Atât de multă durere şi atât de mult sânge, iar eu n-aveam niciodată să-l pot face să răspundă pentru asta. Nu era îndeajuns că murea, că avea să ardă. Nu avea să fie niciodată îndeajuns.

— Nu poţi să faci ceva? am mârâit la Carlisle.

— Trusa mea, te rog, a vorbit el calm spre Alice.

Alice a scos un sunet slab, de parcă se îneca.

Nu-mi puteam lua ochii de la faţa plină de vânătăi şi de sânge a Bellei. Sub sângele acela, pielea îi era mai palidă decât fusese vreodată. Pleoapele abia îi fluturau.

Dar mi-am îndreptat atenţia spre mintea lui Alice şi am văzut complicaţia.

Încă nu înregistrasem balta de sânge în care stăteam. Undeva în interiorul meu ştiam că organismul meu reacţiona probabil la el. Totuşi, reacţia – oricare ar fi fost ea – era atât de adânc îngropată sub durere, încât deocamdată nu ieşise la iveală.

Alice o iubea pe Bella, dar ea nu era pregătită din punct de vedere fizic pentru aşa ceva. A ezitat, cu dinţii încleştaţi, încercând să-şi înghită veninul.

Şi Emmett, şi Jasper se chinuiau. Adunaseră bucăţile

rupte ale vânătorului – şi nu puteam decât să sper cu ardoare că bucăţile acelea încă erau capabile să simtă durerea – şi le scoseseră din cameră. Emmett era atent la Jasper să nu-şi piardă stăpânirea de sine; el însuşi avea un autocontrol admirabil, totuşi îngrijorarea pentru Bella era mai intensă decât de obicei.

— Alice, ţine-ţi respiraţia, te va ajuta, a spus Carlisle.

Ea a aprobat din cap şi a încetat să mai respire când a înaintat iute, a lăsat jos trusa lui Carlisle, apoi s-a îndepărtat. Se mişcase cu atâta atenţie, încât nici măcar nu-şi pătase pantofii de sânge. S-a retras spre ieşirea de urgenţă distrusă, icnind după aer proaspăt.

Prin uşa deschisă se auzeau sunetele îndepărtate ale sirenelor, căutând maşina care gonise atât de necugetat pe străzile oraşului. Mă îndoiam că aveau să găsească maşina furată parcată în umbra unei străduţe laterale, dar chiar nu-mi păsa dacă o găseau.

— Alice? a icnit Bella.

— Este aici, am bolborosit. Ea a ştiut unde să te găsească. Bella a scâncit.

— *Mă doare* mâna.

Am fost surprins de cât de specifică era, având în vedere întinderea rănilor ei.

— Ştiu, Bella. Carlisle îţi va da ceva să nu te mai doară.

Carlisle deja îi sutura rănile scalpului, mişcându-se atât de repede, încât mâinile i se transformaseră din nou într-o ceaţă. Nu-i putea scăpa nicio sângerate. A reuşit să repare vasele de sânge mai mari cu copci micuţe, pe care alţi chirurgi nu ar fi reuşit să le reproducă nici măcar în condiţii ideale, nici cu asistenţă. Îmi doream să se oprească şi să-i dea nişte analgezice, dar, sub calmul lui controlat, puteam să văd că la capul Bellei existau mai multe răni decât şi-ar fi dorit. Pierduse atât de mult sânge...

Cu un spasm brusc, ea a încercat să se ridice în şezut. Carlisle i-a prins capul cu mâna stângă ca să-l ţină nemişcat în strânsoarea lui de oţel. Bella a deschis ochii – cu albul ochilor înroşit de vasele de sânge sparte – şi a ţipat cu mai multă forţă decât aş fi crezut că mai avea.

— Mă *arde* mâna!

— Bella? am strigat.

În mod prostesc, pentru o clipă nu m-am putut gândi decât la focul ce făcea ravagii în propriul meu corp. Oare îi făceam rău cumva?

A clipit des, orbită de sânge şi de părul îmbibat de sânge.

— Focul! a ţipat ea, arcuindu-şi spatele în ciuda coastelor care îi pocneau. Să stângă cineva *focull*

Sunetul chinului ei m-a năucit. Ştiam că înţeleg ce înseamnă ţipetele, dar panica îmi amesteca toate înţelesurile în cap. Mă simţeam de parcă altcineva îmi forţa capul să se întoarcă de la faţa ei, îmi forţa ochii să se concentreze pe mâna acoperită de pete stacojii pe care Bella o împingea departe de ea, cu degetele încleştate, contorsionate din cauza torturii.

Pe pielea de pe dosul palmei ei se vedea o tăietură mică şi superficială. Practic un fleac în comparaţie cu celelalte răni. Sângerarea încetinise deja...

Ştiam ce văd, dar nu puteam să formulez cuvintele corecte.

N-am putut să rostesc decât:

— Carlisle! Mâna ei!

Reticent Carlisle a ridicat capul de la ce făcea, şi degetele i s-au oprit pentru prima dată. Apoi şocul l-a lovit şi pe el.

Când a vorbit, vocea îi era spartă.

— A muşcat-o.»

Acelea erau cuvintele: „A muşcat-o.” Vânătorul o muşcase pe Bella. Focul acela era venin.

Am derulat cu încetinitorul scena în minte. Intrasem cu forţa prin uşă. Vânătorul plonjase. Bella întinsese mâna în faţă. Eu mă izbisem de el, azvârlindu-l de acolo. Dar dinţii lui fuseseră dezgoliţi, gâtul întins... Intârziasem cu o milisecundă...

Mâna lui Carlisle era tot nemişcată. „Repar-o cumva”, voiam să-i urlu, dar ştiam, la fel ca şi el, că eforturile îi erau inutile acum. Tot ce era rupt în interiorul ei avea să se

vindece singur. Toate oscioarele rupte, toate rănile, toate leziunile superficiale de sub pielea ei aveau să fie din nou întregi.

Inima ei avea să se oprească şi nu avea să mai bată niciodată.

Bella ţipa şi se zvârcolea în agonie.

— Edward.

Alice se întorsese, cuprinsă de un soi nou de fermitate ce-i permitea să se ghemuiască acum lângă Carlisle, ignorând sângele care-i îmbiba pantofii. Cu delicateţe, a dat la o parte părul Bellei din ochii injectaţi.

— Nu poţi îngădui să se întâmple aşa. Se gândea la Carlisle.

Şi Carlisle îşi aducea aminte. Urmele de dinţi de pe palma lui şi chinul îndelungat al propriei sale transformări.

Apoi el s-a gândit la mine.

O arsură fantomă mi-a suit pe mână, pe braţ. Şi eu îmi aduceam aminte.

— Edward, tu trebuie s-o faci, a insistat Alice.

Puteam s-o fac să fie mai uşor, mai rapid pentru Bella. Ea nu trebuia să sufere la fel de mult timp ca mine.

Dar tot avea să sufere. Durerea avea să fie inimaginabilă. Focul avea s-o tortureze zile întregi. Doar că... nu la fel de mult.

Şi apoi la finalul...

— Nu! am urlat, dar ştiam că protestul îmi este inutil.

Viziunea lui Alice era atât de puternică acum, încât părea inevitabilă. Ca şi cum era deja istorie, nu viitor. Bella, albă ca marmura, cu ochii arzând de o sută de ori mai roşii decât scena de măcel care ne înconjura.

Propria mea amintire a intervenit, împingând o altă imagine lângă viziunea lui Alice: Rosalie. Plină de ranchiună, de regrete. Jelind mereu ceea ce pierduse. Niciodată împăcată cu ceea ce i se făcuse. Ea nu avusese niciodată de ales şi nu ne iertase niciodată.

Oare puteam suporta ca Bella să se uite la mine cu aceleaşi regrete în următoarea mie de ani?

„Da!” a insistat partea mea cea mai egoistă. Era mai

bine aşa decât să o pierd acum, să rămân fără ea.

Dar oare *era* mai bine? Dacă Bella ar fi putut înţelege fiecare ramificaţie şi fiecare pierdere, oare *ea* ar alege asta?

Dar oare *eu* înţelegeam în întregime costul? Eram cu adevărat conştient de tot ceea ce dădusem la schimb pentru nemurire? Oare vânătorul întâlnise, pe partea cealaltă, zidul acela negru de nimicnicie căruia îi eram şi eu destinat cândva? Sau ne aşteptau flăcările eterne pe amândoi?

— Alice, a gemut Bella, închizând ochii. Oare conştientiza întoarcerea lui Alice sau doar renunţase să mai creadă în ajutorul meu? Eu nu făceam nimic, doar disperam.

Bella a început din nou să ţipe, un vaiet lung şi neîntrerupt de agonie.

— *Edward!* a strigat Alice la mine.

Era înnebunită de nerăbdare în faţa ezitării mele, dar nu avea încredere să acţioneze ea însăşi.

Vedea că mă înecam. Mi-a văzut viitorurile ţesându-se într-o mie de feluri diferite de disperare. Şi undeva, la marginea lor, m-a văzut făcând lucrul acela de neimaginat pe care încă nu-l luasem în calcul în mod conştient. Lucrul pe care eram prea slab să-l fac. Până nu l-am văzut în mintea ei, nici măcar nu realizasem că versiunea aceea exista în capul meu.

Acum o puteam vedea.

S-o omor pe Bella.

Era aceasta alegerea corectă? Să-i opresc durerea? Să-i ofer, în inocenţa ei perfectă şi completă, şansa unui alt destin în afară de cel inevitabil care mă aştepta şi pe mine? O viaţă veşnică diferită de cea rece şi însetată de sânge spre care ardea acum?

Durerea era prea mare, iar eu nu puteam avea încredere în gândurile mele, care o luau razna scăpate de sub control din cauză că *Bella ţipa.*

Mi-am întors ochii şi mintea către Carlisle, sperând la o asigurare, o salvare, dar am întâlnit ceva complet diferit.

În mintea lui era o viperă cu corn încolăcită, ai cărei solzi de culoarea nisipului alunecau unul peste altul cu un şuierat sec şi aspru.

Imaginea era atât de neaşteptată, încât am încremenit din nou, şocat.

— Ar putea fi o şansă, a spus Carlisle.

În mintea lui era o scânteie micuţă de speranţă. Vedea ce îmi făcea suferinţa Bellei; şi el se temea de consecinţele pe care le putea avea asupra amândurora transformarea ei forţată. Şi totuşi, raza aceea de speranţă...

— Care? l-am implorat eu.

Care era şansa aceea?

Carlisle a început din nou să-i coasă scalpul. Avea suficientă încredere în ideea asta încât considera necesar să-i termine de închis rănile.

— Vezi dacă poţi să sugi veninul, a spus el, calm din nou. Rana e destul de curată.

Toţi muşchii din corp mi s-au încleştat.

— Va funcţiona? a întrebat Alice.

A privit în viitor ca să-şi răspundă la propria întrebare. Nimic nu era clar. Nu fusese luată nicio decizie. Eu nu luasem nicio decizie.

Carlisle n-a ridicat ochii de la munca lui.

— Nu ştiu. Dar trebuie să ne grăbim.

Ştiam cum avea să se întindă veninul. Ea simţise prima arsură cu doar câteva clipe în urmă. Avea să urce uşor pe încheietură, apoi în braţ. După aceea tot mai repede.

Nu mai aveam mult timp.

„Dar!” am vrut eu să ţip. „Dar eu sunt un vampir!”

Aveam să gust sângele şi să intru în delir. Mai ales sângele ei. Numai arsura pe care o simţea ea acum era mai puternică decât flăcările din gâtul şi din pieptul meu. Dacă cedam chiar şi puţin acelei nevoi...

— Carlisle, eu...

Vocea mi-a tremurat de ruşine. Oare el îşi dădea seama ceea ce sugera?

— Nu ştiu dacă pot să o fac.

Degetele lui Carlisle se mişcau atât de repede cu acul

de sutură, încât erau aproape invizibile. Ajunsese la ceafa ei, pe partea stângă. Erau foarte multe răni.

Mi-a răspuns pe un ton calm, dar încărcat de emoţie.

— Orice alegi e decizia ta, Edward.

Viaţă sau moarte ori un simulacru de viaţă, decizia mea. Dar oare-mi stătea în putere să aleg viaţa? Nu fusesem niciodată atât de puternic.

— Eu nu te pot ajuta, s-a scuzat el. Trebuie să opresc sân- gerarea asta dacă o să-i sugi sânge din mână.

Bella s-a zvârcolit când a cuprins-o un nou val de durere, şi piciorul rupt i-a tresărit.

— Edward! a ţipat.

Ochii injectaţi s-au deschis brusc, şi de data asta s-au concentrat puternic, privind direct într-ai mei. Implorând, insistând.

Bella ardea.

— Alice! s-a răstit Carlisle. Adu-mi ceva să-i pun o atelă la picior!

Alice a ieşit din raza mea vizuală şi am auzit-o desfăcând scânduri din duşumea şi rupându-le la dimensiunea potrivită.

— Edward!

Vocea lui Carlisle îşi pierduse controlul. Se simţea durerea din ea. Durere pentru mine, durere pentru Bella.

— Edward, trebuie s-o faci *acum,* sau va fi prea târziu.

Privirea Bellei mă implora, disperată după alinare.

Ardea, iar eu eram persoana nepotrivită s-o salveze. Pur şi simplu, persoana cea mai nepotrivită din tot universul pentru treaba asta.

Dar eram singurul de acolo care s-o facă.

„Trebuie s-o faci”, mi-am ordonat singur. „Nu e nicio altă cale. Nu ai voie să dai greş.”

I-am apucat mâna care se zvârcolea, i-am îndreptat degetele încleştate şi i le-am ţinut nemişcate. Am încetat să mai respir şi m-am aplecat să-mi apăs gura pe mâna ei.

Pielea de pe marginile rănii era deja mai rece decât restul mânii. Se transforma. Se întărea.

Mi-am sigilat buzele în jurul tăieturii mici, am închis

ochii, apoi am început.

Era doar un firişor de sânge – veninul începuse deja să vindece rana. Doar câteva picături la început. Abia dacă mi-a udat limba.

M-a lovit ca o explozie. O bombă detonată în corpul şi în mintea mea. Prima oară când simţisem mirosul Bellei, crezusem că o să mă rup în bucăţi. Aceea era ca o tăietură în hârtie faţă de decapitarea de acum. Mi-am simţit creierul desprins de corp.

Nu era totuşi durere. Sângele Bellei era opusul durerii. Ştergea orice durere suferisem vreodată. Şi era mai mult decât absenţa durerii. Era satisfacţie, era *extaz.* M-am simţit scăldat într-un soi ciudat de bucurie – o bucurie a trupului. Eram vindecat şi viu, cu fiecare nerv vibrând de mulţumire

Când am tras din rană, efectele veninului au început să se inverseze. Sângele a început să curgă neîntrerupt şi a ajuns pe limba şi în gâtul meu. Gustul iute şi rece al veninului era doar acolo, slab, pe fundal. Nu afecta cu nimic puterea sângelui.

Euforie. Beatitudine.

Corpul meu ştia că mai era sânge disponibil, la îndemână. „Mai mult”, a vibrat organismul meu, „mai mult”.

Însă nu mă puteam mişca. Îmi forţasem trupul să stea nemişcat şi am rămas aşa. Nu ştiam exact de ce procedez aşa, dar am refuzat să mă eliberez.

Trebuia să mă gândesc. Trebuia să încetez să mai *simt* şi să gândesc.

Mai exista şi altceva în afară de extaz.

Durere, era o durere pe care plăcerea nu o putea alina. Durere care era şi înăuntrul, şi în afara minţii mele.

Durerea era ascuţită şi stridentă. A evoluat spre un crescendo.

Bella ţipa.

Mental, m-am întins după ceva de care să mă ţin şi am găsit un colac de salvare aşteptându-mă.

— Da, Edward. Poţi să faci asta! Vezi? O s-o salvezi.

Alice mi-a arătat o mie de viziuni din viitor. Bella zâmbind, Bella râzând, Bella întinzându-se după mâna mea, Bella cu braţele deschise aşteptându-mă, Bella uitându-se în ochii mei cu fascinaţie, Bella mergând lângă mine la şcoală, Bella stând lângă mine în camionetă, Bella dormind în braţele mele, Bella cu mâna pe obrazul meu, Bella ţinându-mi faţa în palme şi lipindu-şi buzele cu grijă de ale mele. O mie de scene diferite cu Bella, sănătoasă şi întreagă, în viaţă şi fericită, şi împreună cu mine.

Euforia şi bucuria fizică s-au diminuat.

Gustul veninului era puternic. Încă era prea devreme.

— *O să-ţi arăt eu când să te opreşti,* a promis Alice.

Dar eu simţeam că deja naufragiez departe de momentul când mai *puteam* să mă opresc. Mă pierdeam. Aveam s-o omor şi corpul îmi era înfiorat de bucurie în tot acest timp.

Ţipetele Bellei s-au potolit, şi astfel durerea pe care aveam nevoie să o simt s-a micşorat. A scâncit de câteva ori, apoi a oftat.

Aveam s-o omor.

— Edward? a şoptit ea.

— E chiar aici, Bella, a liniştit-o Alice.

Chiar aici, omorându-te.

Nu mai eram conştient de nimic altceva. Sunetul s-a estompat, lumina a părut să se stângă sub pleoapele mele, nu mai exista nimic altceva, doar sângele. Chiar şi gândurile lui Alice, care aproape că ţipau la mine, păreau încete, undeva departe.

— *E timpul,* mi-a spus Alice. *Acum, Edward.*

Eram captivat aproape în întregime, dar am reuşit să simt asta în gust. Iuţeala rece dispăruse. Îi luase locul un gust nou, chimic, şi o parte din mine a înţeles că era efectul tratamentului aplicat de Carlisle.

— *Opreşte-te, Edward! Acum.*

Alice vedea deja că sunt pierdut. O auzeam întrebându-se frenetic dacă mă putea trage de pe fată sau dacă o posibilă confruntare avea s-o rănească şi mai mult pe Bella.

— Rămâi, Edward, a oftat Bella, liniştită de-acum. Rămâi

cu mine...

Vocea ei liniştită mi-a pătruns în creier, cumva mai puternic decât panica lui Alice, mai strident decât tot haosul din interiorul şi din jurul meu. Încrederea aceea a ei a fost un declanşator. A părut să-mi reconecteze creierul la corp. M-a întregit din nou.

Şi pur şi simplu i-am lăsat mâna să cadă de la buzele mele. Am ridicat capul şi i-am privit faţa. Încă era împroşcată de sânge, cenuşie, cu ochii închişi, dar era calmă acum. Durerea îi cedase.

— Da, o să rămân, am promis printre buzele pătate de sânge.

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet fragil.

— L-ai scos pe tot? a întrebat Carlisle.

Se îngrijora că poate se grăbise cu analgezicul, că poate acesta acoperea gustul veninului.

Alice văzuse însă că totul era în regulă.

— Sângele ei are un gust curat. Sunetul vocii mele era aspru, discordant. Simt gustul morfinei.

— Bella? a întrebat Carlisle, pe un ton scăzut, dar clar.

— Mmm?

— A dispărut focul?

— Da, a şoptit ea, un pic mai clar acum. Mulţumesc, Edward.

— Te iubesc.

A oftat, cu ochii tot închişi.

— Ştiu.

Chicotitul care mi-a ieşit din piept m-a surprins şi pe mine. Aveam sângele ei pe limbă. Probabil că deja îmi colora marginile irisurilor în roşu. Mi se usca pe haine şi îmi păta pielea. Dar ea tot reuşea să mă facă să râd.

— Bella? a întrebat Carlisle din nou.

— Ce-i?

Tonul îi era arţăgos de acum. Părea pe jumătate adormită şi nerăbdătoare să ajungă şi la cealaltă jumătate.

— Unde e mama ta?

Ochii i-au tresărit o secundă, apoi a expirat.

— În Florida. M-a *păcălit,* Edward. S-a uitat la *videocase-*

tele noastre.

Deşi aproape inconştientă din cauza traumei şi a morfinei, se vedea limpede că era foarte jignită de încălcarea aceea a intimităţii. Am zâmbit.

— Alice? Bella s-a chinuit să deschidă ochii fără să reuşească, dar cuvintele ei erau imperative, atât cât puteau fi în condiţia ei. Alice, videocamera – el te cunoştea, Alice, ştia de unde ai venit... Miroase a benzină?

Emmett şi cu Jasper se întorseseră de la maşină, din rezervorul căreia scoseseră benzina de care aveam nevoie. Sirenele se auzeau în depărtare, însă acum din altă direcţie. Nu aveau să ne găsească.

Cu o expresie sumbră pe chip, Alice a traversat podeaua distrusă spre sistemul media de lângă uşă. A ridicat videocamera micuţă care încă mergea. A oprit-o.

În secunda în care s-a decis să o recupereze, sute de fragmente viitoare i-au fulgerat prin minte: imagini cu camera asta, cu Bella, cu vânătorul, cu sângele. Era tot ce avea să vadă când avea să vizioneze înregistrarea, imagini prea rapide şi prea dezordonate ca să înţelegem ceva din ele. S-a uitat repede la mine.

— O să ne ocupăm de asta mai târziu. Acum avem o sută de chestii de făcut, ca să rezolvăm coşmarul ăsta.

Mi-am dat seama că îşi direcţiona în mod intenţionat gândurile în altă parte, când a enumerat sarcinile pe care trebuia să le efectuăm, dar n-am insistat. Mai târziu.

— E timpul s-o mutăm, a spus Carlisle.

Mirosul benzinei pe care Emmett şi Jasper o stropeau pe pereţi devenea copleşitor.

— Nu, a murmurat Bella. Vreau să dorm.

— Tu poţi să dormi, iubito, i-am şoptit la ureche. Te duc eu în braţe.

Piciorul îi era prins bine în atelele improvizate de Alice, iar Carlisle găsise timp să îi fixeze şi coastele cu bandă elastică. Mişcându-mă cu cea mai mare grijă, am ridicat-o de pe podeaua îmbibată de sânge, încercând s-o susţin cu totul.

— Dormi acum, Bella, i-am şoptit.

Capitolul 27

Aranjamente

— Avem timp să.. A început Alice.

— Nu, a întrerupt-o Carlisle. Bella are nevoie de sânge imediat.

Alice a oftat. Dacă mergeam mai întâi la spital, lucrurile aveau să se complice ulterior.

Carlisle s-a aşezat lângă mine pe bancheta din spate a Cayenne-ului, apăsând uşor cu degetele artera carotidă a Bellei, susţinându-i capul cu o mână. Piciorul rupt era întins peste picioarele lui Emmett, care stătea lângă mine. Nu respira. Se uita pe geam, încercând să nu se gândească la sângele care se usca pe Bella, Carlisle şi pe mine. Încerca să nu se gândească la ceea ce tocmai făcuserăm. La sarcina imposibilă care îmi revenise. La puterea pe care o avusesem şi pe care el ştia că nu o avea.

Se gândea în schimb în detaliu la nemulţumirea legată de lupta care tocmai avusese loc. Pentru că, *sincer* vorbind, *îl distrusese* pe vânător. Avusese situaţia permanent sub control, deşi vânătorul ripostase şi se zvârcolise şi se agitase să se ferească din calea braţelor lui distrugătoare. Nu existase nicio şansă ca strădaniile lui să-l ajute, iar Emmett deja-l rupea în două când Jasper intrase în forţă în încăperea inundată de sânge.

Jasper, răvăşit şi feroce, cu ochii tăioşi şi goi în acelaşi timp, arătând ca un zeu de mult uitat sau o încarnare a războiului, proiectând o aură de violenţă pură. Şi vânătorul renunţase la luptă. În fracţiunea aceea de secundă în care îl văzuse pe Jasper (pentru prima dată, însă Emmett nu ştia asta), îşi acceptase soarta. Indiferent că soarta lui fusese pecetluită de îndată ce pusese Emmett mâinile pe el, *acesta* fusese momentul care îl demoralizase.

Şi asta îl scotea din minţi pe Emmett.

Cândva, curând, trebuia să-i descriu lui Emmett cum

păruse în poiană şi de ce. Mă îndoiam că orice altceva i-ar fi oblojit orgoliul rănit.

Jasper era la volan, cu geamul întredeschis prin care intra aerul fierbinte şi uscat de afară, deşi, la fel ca Emmett, nu respira. Alice stătea lângă el, direcţionându-i fiecare mişcare – virajele, benzile pe care să se încadreze, viteza maximă cu care putea să meargă fără să atragă atenţie nedorită. Nu-l lăsa acum să depăşească o sută opt kilometri pe oră. Eu aş fi mers mai tare, însă Alice era convinsă că ea ne putea duce la spital mai repede decât aş fi făcut-o eu. Ocolirea maşinilor de poliţie nu ar fi făcut decât să ne încetinească şi să complice *totul.*

Deşi Alice monitoriza fiecare aspect al acestui drum, mintea ei umbla în zeci de locuri diferite, să găsească cele mai bune căi pentru ceea ce aveam de făcut mai departe, urmărind consecinţele pentru fiecare dintre opţiunile pe care le aveam la dispoziţie.

Existau câteva lucruri de care era sigură.

Şi-a scos telefonul şi a sunat la compania aeriană – cea despre care ştia că avea cursa potrivită – şi a rezervat un bilet pentru zborul de 2.40 spre Seattle. Era cam din scurt, însă ea îl vedea deja pe Emmett în avion.

Vedea ziua următoare la fel de limpede ca şi cum se întâmpla deja, şi la fel o vedeam şi eu.

Mai întâi, Jasper avea să ne lase pe Carlisle, Bella şi pe mine la Spitalul St. Joseph. Existau şi spitale mai apropiate, însă Carlisle a insistat pentru acesta. Ştia acolo un chirurg care avea să garanteze pentru el şi, în plus, era un centru naţional renumit pentru urgenţe majore. Starea lui tensionată şi pielea cenuşie a Bellei – deşi inima ei bătea ritmic şi puternic – mă împiedicau să fac altceva în afară de a intra în panică pe tăcute şi a blestema viteza prevăzătoare cu care ne mişcăm.

— O să se facă bine, a mârâit Alice încetişor când a văzut că urma să mă plâng din nou.

Mi-a trimis o imagine cu Bella stând în şezut într-un pat de spital, zâmbind, chiar dacă era plină de vânătăi.

Şi totuşi am prins-o cum încerca să mă păcălească uşor.

— Şi *când* o să se întâmple asta, mai exact?

— Într-o zi, două, bine? Maxim trei. E în regulă. Relaxează-te.

Panica mi-a crescut la cote maxime cât am procesat informaţia asta. Trei zile?

Carlisle nu trebuia să citească gânduri ca să-mi înţeleagă expresia.

— Are nevoie de timp, Edward, m-a asigurat el. Corpul ei are nevoie de odihnă pentru a se reface şi la fel şi mintea. O să se facă bine.

Am încercat să accept asta, însă tot simţeam cum mă prăbuşesc. M-am concentrat pe Alice. Planificarea ei metodică era mai bună decât agitaţia mea inutilă.

A văzut că la spital avea să fie complicat. Veneam cu o maşină furată care avea legătură cu altă maşină furată şi cu un carambol în care fuseseră implicate douăzeci şi şapte de maşini pe Autostrada 101. Lângă intrarea de la urgenţe existau multe videocamere de supraveghere. Dacă am fi putut opri să luăm o maşină mai potrivită, ceva mai apropiat de cea pe care Alice avea să o închirieze puţin mai târziu... Ne-ar fi luat cam cincisprezece minute, un scurt ocol, iar ea ştia exact unde să caute...

Am mârâit şi ea a pufnit o dată fără să se uite la mine.

Nu devine mai puţin enervant, a mormăit Emmett în sinea lui.

Deci nu schimbăm nicio maşină. Alice a acceptat asta şi am mers mai departe. Trebuia să parcăm în afara ariei camerelor de supraveghere, ceea ce putea să dea şi mai mult de bănuit. De ce să nu tragem maşina chiar sub streaşină metalică a spitalului cu pacienta noastră inconştientă? De ce să o cărăm în braţe mai mult decât era necesar? Măcar aşa am fi avut eu şi Carlisle umbră până la intrare, altfel ar fi trebuit să înfruntăm camerele de supraveghere, după care Alice ar fi trebuit să caute depozitul pazei unde se păstrau înregistrările. Şi pur şi simplu nu avea timp de aşa ceva. Trebuia să se cazeze la un hotel şi să creeze scena unei răniri grave acolo. Pentru că asta se presupunea că se întâmplase *înainte* să ajungem

noi la spital.

Deci sarcina asta era în mod evident urgentă. Dar mai întâi Bella avea nevoie de sânge.

Partea cu sângele trebuia să fie rapidă. Când aveam să dau buzna pe uşile camerei de gardă arătând de parcă cineva aruncase o găleată de vopsea stacojie pe mine, cu un trup inert în braţe, aveam să stârnesc destulă agitaţie. Absolut fiecare membru al personalului care putea să meargă şi care se afla pe o rază de o sută de metri de intrarea în spital avea să alerge să ne întâmpine în doar câteva secunde. Lui Alice i-ar fi fost destul de uşor să se strecoare prin spatele lui Carlisle şi să treacă hotărâtă pe lângă recepţie. Nimeni nu avea s-o întrebe nimic, vedea asta deja. Avea să-şi acopere petele de pe pantofi cu o pereche de botoşei albaştri care se aflau într-o cutie prinsă în perete, şi apoi nu trebuia decât să se repeadă în aripa de la urgenţe, unde se afla depozitul de sânge, printr-o uşă în curs de închidere.

— Em, dă-mi hanoracul tău.

Cu grijă să nu bălăngănească piciorul Bellei, Emmett şi-a scos hanoracul peste cap şi i l-a aruncat. Era incredibil de curat, mai ales în comparaţie cu hainele lui Carlisle şi ale mele.

Emmett a vrut s-o întrebe la ce-i trebuia, însă nu a îndrăznit să deschidă gura cu riscul să guste sau să miroasă în jur.

Alice s-a îmbrăcat cu hanoracul imens. Înota în el şi totuşi, cumva, îi dădea un aer modern. Orice îi venea ei bine.

Alice se vedea din nou în banca de sânge, umplându-şi buzunarele generoase.

— Ce grupă sanguină are Bella? l-a întrebat pe Carlisle.

— 0 pozitiv.

Deci până la urmă ieşise şi ceva bun din accidentul Bellei cu dubiţa lui Tyler. Măcar aveam informaţia asta.

Probabil că Alice era exagerat de precaută. Doar nu s-ar fi deranjat cineva să verifice ce grupă de sânge lăsase la locul „accidentului”. Şi totuşi, dacă ar fi arătat prea mult ca

un loc al crimei... În fine, m-am gândit că nu avea ce să strice dacă era mai meticuloasă.

— Mai lasă şi pentru Bella, am prevenit-o.

S-a răsucit în scaun ca să o văd cum dă ochii peste cap, după care s-a întors şi a continuat să planifice.

Jasper şi Emmett aveau să aştepte în maşina furată, cu motorul pornit. Avea nevoie de numai două minute şi jumătate să între şi să iasă.

Urma să aleagă un hotel aproape de spital pentru ca intervalul de timp să nu dea în niciun fel de bănuit. Pe când decidea asta, a văzut hotelul pe care-l căuta chiar la câteva străzi mai spre sud. Nu chiar locul în care s-ar fi *cazat* ea vreodată, evident, însă numai bun pentru o scenă sângeroasă.

Simţeam de parcă priveam în timp real ce se întâmplă atunci când aleargă la recepţie să se cazeze.

Alice intră cu paşi mari în holul hotelului modest. Pantofii ei vopsiţi maro-roşcat şi hanoracul lung legat în jurul taliei par o modă nouă. Recepţionera este singură. Ridică privirea, la început nu foarte interesată, după care observă ce chip incredibil de frumos are Alice. Se uită fascinată la ea şi abia dacă bagă de seamă că are mâinile goale.

Dar Alice nu e mulţumită.

Viziunea se reia. Alice este înapoi la spital, iese din banca de sânge cu buzunarele pline cu patru pungi reci, în care se bălăngăneşte lichid, fără să scoată prea mult zgomot. Face un ocol mic şi intră într-o zonă de tratament fără perdele. Acolo doarme o femeie, cu semnele vitale piuind în monitoarele din spatele ei. Are un sac de pânză cu lucrurile personale, lângă care se află o geantă albastră sport. Alice ia geanta şi revine în hol. Ocolul nu a însemnat decât două secunde în plus.

Alice se află din nou în holul hotelului. Nu mai poartă hanoracul şi are geanta sport agăţată de umăr. Recepţionera are aceeaşi reacţie întârziată. Imaginea asta nu mai are nimic în neregulă acum. Alice cere două camere, una dublă şi una single. Îşi pune permisul de

conducere – al ei, nu unul fals – pe tejghea, împreună cu un card de credit pe numele ei. Vorbeşte despre cei care o însoţesc, tatăl şi fratele ei, care s-au dus să caute o parcare acoperită pentru maşină. Femeia începe să tasteze la computer. Alice îşi priveşte încheietura. Nu are nimic acolo.

Viziunea se opreşte.

— Jasper, am nevoie de ceasul tău.

El a întins mâna şi Alice i-a luat ceasul Breguet de comandă – un cadou de la ea. Jasper nu s-a obosit să întrebe la ce-i trebuie. Era prea obişnuit cu asta. Ceasul îi atârna prea larg pe mână. Îl purta ca pe o brăţară largă şi arăta perfect. Putea să înceapă o nouă modă.

Viziunea continuă.

Alice se uită la ceasul care i se bălăngăneşte într-un mod foarte atractiv de încheietură.

— E abia unsprezece fără zece, îi spune ea femeii. Ceasul vostru de acolo merge înainte.

Femeia aprobă absent din cap, scriind la ora rezervării cât îi spusese Alice că era ceasul.

Alice stă nemişcată, aşteptând ca recepţionera să termine, îi ia mai mult decât ar fi trebuit, însă nu are ce să facă decât să aştepte.

Într-un final, recepţionera îi înmânează două cârduri pentru uşi şi notează numerele. Ambele încep cu cifra 1: 106 şi 108.

Viziunea se derulează înapoi.

Alice întră în hol. Recepţionera are reacţia ei întârziată. Alice cere două camere, una dublă şi una single. *La etajul doi, vă rog, dacă nu e prea mare deranjul.* Pune permisul şi cârdul pe tejghea. Face conversaţie despre cei care o însoţesc. Recepţionera începe să scrie la computer. Alice îi corectează ora. Alice aşteaptă.

Recepţionera îi înmânează cele două cârduri pentru descuiat uşile. Notează numerele: 209 şi 211. Alice îi zâmbeşte şi ia cheile. Se mişcă cu viteza obişnuită a unei fiinţe umane până ajunge la scară.

Intră rapid în ambele camere, lasă geanta sport în prima, aprinde luminile, trage draperiile, pune semnele „Nu

deranjaţi”. Cu pungile de sânge în mână, aleargă iute pe holul liber către alt şir de trepte. Nu o vede nimeni. Se opreşte pe palierul intermediar. La baza scării se află o uşă care dă afară. Uşa are, de o parte şi de alta, câte un set de geamuri, de sus până jos. În preajma ieşirii nu este nimeni.

Alice ia telefonul şi sună.

— Claxonează timp de trei secunde.

Un sunet groaznic de claxon se aude din parcare, acoperind traficul intens de pe autostradă (altă autostradă, nu tot cea pe care am închis-o noi).

Alice îşi dă drumul pe trepte, ghemuită ca o minge de bowling. Se aruncă fix în centrul ferestrei. Sticla aterizează pe trotuar şi pe pietriş, ba chiar câteva bucăţele ajung până în parcare. Se creează un model ca nişte raze de soare, strălucind în lumina puternică de pe cer. Alice se retrage în umbra uşii şi – una câte una – sfâşie pungile de sânge folosind bucăţi de sticlă din geam, lăsând urme de sânge pe margini. Aruncă apoi conţinutul unei pungi astfel încât să se împrăştie în evantai ca sticla. Pe următoarele două le varsă pe trotuar, lăsându-le să se facă băltoacă şi să se îmbibe în beton, după care să curgă pe trotuar.

Claxonul se opreşte.

Alice sună din nou.

— Hai să mă iei.

Cayenne-ul apare aproape imediat. Alice o zbugheşte prin soare să urce rapid pe bancheta din spate, ţinând strâns în mână ultima pungă de sânge.

Şi apoi m-am întors în prezent cu ea. Alice era mulţumită de cum va decurge partea aceea din şirul de evenimente. Şi-a îndreptat atenţia către celelalte părţi. Nu toate la fel de distractive, însă toate vitale.

— *Distractive,* am pufnit eu.

M-a ignorat.

Se întoarce cu mintea la aeroport. Alege un Chevrolet Suburban alb de la ghişeul de închirieri auto. Nu e la fel cu Cayenne-ul, însă e mare şi alb şi orice poveste a vreunui martor care nu se potrivea urma să nu fie luată în considerare. Ea nu văzuse niciun martor, însă era din nou

meticuloasă.

Alice şofează Cayenne-ul. Se descurcă mai bine cu mirosul decât Jasper şi Emmett; deşi ei nu mai reprezintă un pericol pentru Bella, mirosul îi arde când respiră. Ne urmează la o distanţă constantă din Suburban. Găseşte o spălătorie de maşini care se cheamă Deluxe Detail. Plăteşte cash, şi-l avertizează pe băiatul de la ghişeu – care se uită fascinat la faţa ei – că nepoata ei a vomitat suc de roşii pe bancheta din spate. Îşi arată pantofi. Băiatul vrăjit îi promite că maşina va fi ca nouă după ce vor fi terminat. (Nimeni nu se va îndoi de povestea asta. Temându-se că i se va face rău de la mirosul de vomă, angajatul va respira numai pe gură). Ea spune că o cheamă Mary. Se gândeşte să-şi spele pantofii la toaletă, însă vede că va fi cam degeaba.

Va aştepta o oră să fie gata maşina. Va suna la hotel după ce vor fi trecut cincisprezece minute, ieşind pe uşa din spate şi aşezându-se la umbră, acolo unde, pe fundalul zgomotelor de aspiratoare şi stropitoare, nimeni nu va auzi ce va spune.

Îşi cere scuze recepţionerei, cu glas disperat. O prietenă care a venit în vizită, a avut un accident *oribil* pe scară. Geamul... Sânge*le... (Al*ice abia dacă e coerentă). Da, e la spital cu prietena ei acum. Dar geam*ul! Sticla! Ar* mai putea să se răne*ască şi* altcineva. Vă rog, ar trebui împrejmuită zona până când poate fi curăţată. Trebuie să închidă – medicii o lasă să între s-o vadă pe prietena ei. Mulţumesc. Îmi pare aşa de rău.

Alice vede că recepţionera nu va suna la poliţie. Îşi va suna managerii. Aceştia îi vor spune să se asigure că se curăţă peste tot înainte să se mai rănească cineva. Asta va fi povestea pe care o vor spune atunci când vor primi citaţia: au curăţat dovezile pe motive de siguranţă. Vor aştepta într-un suspans groaznic procesul care nu va veni niciodată. Va trece un an până vor începe să creadă că au avut un noroc chior.

După ce maşina este curăţată, Alice se uită cu atenţie pe bancheta din spate. Nu există dovezi vizibile. Îi dă

angajatului bacşiş. Alice se urcă în Cayenne şi trage adânc aer în piept. Mă rog, maşina nu ar trece un test cu luminol, însă Alice vede că nimeni nu va face un astfel de test.

Jasper şi Emmett o urmează până la un mail în centru, în Scottsdale. Parchează Cayenne-ul la etajul al doilea al unei parcări imense. Vor trece patru zile până când paza va raporta un vehicul abandonat.

Alice şi Jasper se duc la cumpărături în timp ce Emmett aşteaptă în maşina închiriată. Cumpără o pereche de tenişi dintr-un magazin Gap aglomerat. Nimeni nu se uită la picioarele ei. Plăteşte cu cash.

Îi cumpără lui Emmett un hanorac subţire cu glugă care să fie pe măsura lui. Cumpără şase sacoşe mari de haine pentru Carlisle, pentru Emmett şi pentru mine. Foloseşte alt act de identitate şi alt card de credit decât cele pe care le folosise la hotel. Jasper este hamalul ei.

Într-un final, cumpără patru trolere din seturi diferite. Ea şi cu Jasper le trag după ei până la maşina închiriată, unde ea scoate etichetele şi le umple pe toate cu hainele nou-nouţe.

Îşi aruncă pantofii murdari de sânge într-un tomberon în drum spre ieşire.

Gata cu derulatul înapoi sau cu reluatul viziunilor. Totul merge ca uns.

Jasper şi Alice îl lasă pe Emmett la aeroport. Ia cu el unul dintre trolere. Arată mai puţin dubios decât în timpul zborului de dimineaţă.

Se duc să găsească Mercedesul lui Carlisle pe care-l lăsaseră în parcare. Jasper o sărută pe Alice şi porneşte în lungul drum spre casă.

Imediat băieţii pleacă, Alice goleşte ultima pungă cu sânge pe bancheta din spate şi pe podeaua maşinii închiriate. O duce la o spălătorie automată de lângă o benzinărie. Nu face nici pe departe o treabă la fel de bună ca angajaţii de la spălătoria unde fusese înainte. Urma să primească o amendă la retumarea maşinii.

Avea să plouă când Emmett va ateriza în Seattle, cu numai o jumătate de oră până la apusul soarelui. Va lua un

taxi până la feribot. Îi va fi uşor să se strecoare în Puget Sound, abandonând trolerul în apă, după care – înotând şi alergând – îi va lua doar treizeci de minute să ajungă acasă. Va lua camioneta Bellei şi se va întoarce imediat în Phoenix.

Întorşi în prezent, Alice s-a încruntat şi a clătinat din cap. Planul acesta avea să dureze prea mult. Camioneta era incredibil de înceată.

Mai aveam doar patru minute până la spital. Bella încă respira încet şi uniform la mine în braţe şi toţi eram încă plini de sânge. Emmett şi Jasper continuau să-şi ţină respiraţia. Am clipit şi am încercat să mă reorientez. Atunci când viziunile lui Alice erau atât de detaliate, era uşor să te desprinzi de prezent. Ea se pricepea mai bine decât mine să treacă dintr-una în alta.

Alice şi-a luat din nou telefonul şi a format un număr, înota în hanoracul lui Emmett, iar ceasul lui Jasper i se bălăngănea la încheietură.

— Rose?

În spaţiul înghesuit şi tăcut, am auzit toţi vocea panicată a lui Rosalie.

— Ce se-ntâmplă? Emmett...

— Emmett e*foarte bine.* Am nevoie...

— Unde-i vânătorul?

— Nu mai există niciun vânător.

Rosalie a răsuflat uşurată cu putere.

— Am nevoie să închiriezi o camionetă cu platformă de tractare, i-a cerut Alice. Sau să cumperi una, ce poţi face mai repede – ceva care să bage viteză. Încarcă în ea camioneta Bellei şi du-te să te întâlneşti cu Emmett în Seattle. Zborul lui ajunge la cinci şi jumătate.

— Emmett vine acasă? Ce s-a-ntâmplat? De ce trebuie să tractez eu camioneta aia ridicolă?

Pentru un moment scurt, m-am întrebat de ce Alice îl mai trimitea pe Emmett acasă. De ce n-o lăsa pe Rosalie să aducă pur şi simplu camioneta aici? Era soluţia cea mai evidentă. Şi apoi mi-am dat seama că Alice nu o *vedea* pe Rosalie ajutându-ne în felul acela şi am simţit cum mă

cuprinde un val de amărăciune rece ca gheaţa. Rosalie alesese deja.

Emmett a vrut să ia telefonul, să o calmeze pe Rose, dar încă nu putea să deschidă gura.

Era uimitor cât de bine se descurcau şi el, şi Jasper. Am sperat că probabil stimularea suplimentară provocată de luptă încă avea efect asupra lor, să-i ajute să ignore sângele.

— Nu-ţi face griji, i-a tăiat-o Alice. Acum doar mă ocup de ultimele detalii. Emmett îţi va povesti totul. Anunţ-o pe Esme că s-a terminat, însă mai avem ceva treabă. Ar trebui să stea aproape de tatăl Bellei în caz că roşcata...

Rosalie a vorbit pe un ton indiferent.

— Se întoarce după Charlie?

— Nu, nu văd asta, a asigurat-o Alice. Dar mai bine să fim siguri, da? Carlisle o s-o sune imediat ce poate. Grăbeşte-te, Rose, ai un termen limită.

— Ce răsfăţată eşti.

Alice a închis telefonul.

Ei bine, măcar Emmett va putea să păstreze toate hainele. Mă bucur. O să arate super în ele.

Emmett a fost mulţumit de apel. Era fericit că va fi cu Rose în doar câteva ore şi că ea va afla versiunea lui despre evenimente. Nu avea niciun motiv să menţioneze chestia ridicolă cu Jasper. Dacă Alice nu vedea nicio problemă cu roşcata, atunci Rose putea să vină cu el în Phoenix cu maşina după aceea. Sau poate că nu va vrea... A privit chipul palid al Bellei şi apoi piciorul ei rupt. L-a cuprins un sentiment profund de afecţiune şi îngrijorare fraternă.

Ce copil bun. Rose va trebui să treacă peste chestia asta, a gândit el în sinea lui. *Rapid.*

Alice s-a încruntat. A mai trecut o dată prin toate aranjamentele şi s-a uitat la consecinţele a sute de alegeri pe care le făcuse. Se vedea la spital, cum ne aducea haine din valize ca să ne schimbăm de cele pline de sânge. Oare prinsese tot? Oare îi scăpase vreun detaliu?

Totul era bine. Sau avea să fie.

— Bine lucrat, Alice, am şoptit aprobator.

Ea a zâmbit.

Jasper a oprit la camera de gardă, păstrând distanţa de videocamera de supraveghere, căutând după umbra de care aveam nevoie.

M-am asigurat că o ţin bine pe Bella în braţe şi m-am pregătit să trec prin toate astea pentru prima oară.

Capitolul 28

Trei conversaţii

Doctorul Sadarangani, prietenul lui Carlisle, chiar a făcut treaba să meargă mai repede. Carlisle i-a trimis un mesaj pe pager în timp ce aduceau o targă pentru Bella. A durat doar câteva minute până când Sadarangani a conectat-o pe Bella la prima transfuzie de sânge. Odată ce a început să primească sânge, Carlisle s-a relaxat. Era destul de sigur că toate celelalte erau în ordine.

Mie nu-mi era la fel de uşor să fiu calm. Bineînţeles că aveam încredere în Carlisle, iar Sadarangani părea competent. Le puteam citi în minte evaluarea cinstită a stării ei. Am auzit mirarea lui Sadarangani şi a celorlalţi medici din echipa lui când au inspectat sutura perfectă a rănilor Bellei şi fixarea impecabilă a piciorului, efectuate la locul accidentului. L-am auzit pe Sadarangani în spatele uşilor închise, fermecându-şi colegii cu poveşti despre faptele de vitejie ale doctorului Cullen în spitalul municipal din Baltimore unde lucraseră împreună cu paisprezece ani în urmă. Am auzit surpriza pe care şi-a verbalizat-o cu privire la aspectul fizic neschimbat al lui Carlisle şi suspiciunile sale nerostite că acesta experimentase chirurgia plastică, deşi tata le spusese că aerul rece şi umed al Pacificului de nord-vest era o fântână naturală a tinereţii. Era destul de optimist în privinţa stării Bellei ca să-l implore pe Carlisle să se uite la câţiva pacienţi nediagnosticaţi de-ai lui, declarându-le rezidenţilor săi că nu aveau să vadă niciodată un diagnostician mai bun decât

doctorul Cullen. Şi Carlisle era suficient de încrezător în starea Bellei, aşa că a fost de acord să meargă să-i ajute pe ceilalţi.

Dar pentru ei nu era o problemă de viaţă şi de moarte aşa cum era pentru mine. Pe targa aceea era viaţa *mea.* Viaţa mea, palidă şi inconştientă, acoperită de tuburi, leucoplast şi ghips. Mi-am ţinut firea cât de bine am putut.

Ca medic curant, Sadarangani a fost cel care l-a sunat pe Charlie şi asta a fost dureros de ascultat. Carlisle a preluat repede conversaţia şi i-a explicat varianta fictivă despre motivele pentru care ne aflam amândoi acolo, cât mai succint posibil, l-a asigurat pe Charlie că totul era sub control şi i-a promis că va reveni cu mai multe informaţii. Puteam să aud panica din vocea lui Charlie şi eram sigur că nici el nu era mai convins decât mine.

N-a durat mult până când Bella a fost declarată în stare stabilă şi dusă într-o rezervă. Alice nici măcar nu se întorsese de la treburile ei.

Sângele nou care pulsa prin corpul Bellei i-a modificat mirosul într-un mod pe care ar fi trebuit să-l anticipez, dar care m-a luat prin surprindere. Deşi eram conştient că setea şi durerea mi se mai domoliseră, schimbarea nu mi-a plăcut. Sângele acela ciudat părea un intrus, ceva străin. Nu făcea parte din ea şi mi-a displăcut intruziunea, oricât de iraţional era. Mirosul ei avea să-i revină în doar douăzeci şi patru de ore, înainte ca să se fi trezit. Dar avea să dureze săptămâni până când avea să-l înlocuiască pe cel pe care-l pierduse, în ciuda acestui fapt, schimbarea temporară era un memento prea puternic al faptului că, la un moment dat din viitor, mirosul care mă ademenise atât de mult timp avea să dispară din viaţa mea pentru totdeauna.

Tot ce se putea face se făcuse. Acum nu ne mai rămânea decât să aşteptăm.

În cursul aşteptării interminabile, prea puţine lucruri m-au ţinut ocupat. Am pus-o la curent pe Esme. Alice s-a întors, dar a plecat repede când a văzut că preferam să fiu singur. M-am uitat în gol pe fereastra dinspre est, care dădea spre o stradă animată şi câţiva zgârie-nori modeşti.

Am ascultat ritmul uniform al inimii Bellei ca să nu o iau razna de tot.

Câteva conversaţii au avut însă o importanţă deosebită pentru mine.

Carlisle a aşteptat până a fost în rezerva Bellei alături de mine ca să-l sune din nou pe Charlie. Ştia că aveam să ascult.

— Bună, Charlie.

— Carlisle? Ce se-ntâmplă?

— I-au făcut o transfuzie şi un RMN. Lucrurile arată bine până acum. Nu par să fie şi alte răni interne pe care să le fi trecut cu vederea.

— Pot să vorbesc cu ea?

— O ţin sedată o vreme. E perfect normal. Ar avea dureri prea mari dacă ar fi trează. Am tresărit când Carlisle a continuat: Are nevoie de câteva zile să se vindece.

— Şi eşti sigur că *totul* e-n regulă?

— Îţi promit, Charlie. O să-ţi spun în momentul în care apare ceva de care să-ţi faci griji. Bella chiar va fi bine. O să meargă în cârje o vreme, dar în rest, totul va reveni la normal.

— Mulţumesc, Carlisle. Mă bucur că ai fost acolo.

— Şi eu mă bucur.

— Ştiu că-i un deranj foarte mare...

— Nici vorbă, Charlie. Mă bucur să pot sta cu Bella până e gata să vină acasă.

— Recunosc că asta mă face să mă simt mai bine. O să... o să rămână şi Edward? Mă refer la şcoală şi toate celelalte...

— A vorbit deja cu profesorii, a spus Carlisle, deşi Alice era cea care urma să se ocupe de toate, şi îl lasă să studieze de la distanţă. El o să ţină şi evidenţa lecţiilor pentru Bella, deşi sunt sigur că profesorii vor fi mai îngăduitori în cazul ei. Carlisle a coborât vocea puţin. Să ştii că e distrus cu privire la tot ce s-a-ntâmplat.

— Nu sunt sigur că înţeleg. El... Edward te-a convins să mergeţi până în Phoenix?

— Da. A fost foarte îngrijorat când a plecat Bella. Se

simţea responsabil. Credea că trebuie să îndrepte lucrurile.

— Totuşi, ce s-a *întâmplat?* a întrebat Charlie, părând bulversat. Totul părea normal, dar în secunda următoare Bella a început să ţipe că-l place pe băiatul tău şi că asta-i o problemă, şi apoi fuge în toiul nopţii! Tu ai obţinut vreo informaţie coerentă de la copilul tău?

— Da, am avut timp să discutăm totul pe drum încoace. Bănuiesc că Edward i-a spus Bellei cât de mult ţine la ea. Mi-a spus că la început a părut fericită, dar apoi ceva a început în mod evident s-o deranjeze. S-a supărat şi a vrut să plece acasă. Când au ajuns acolo, ea i-a spus să plece.

— Da, am fost acolo când s-a întâmplat.

— Edward tot nu înţelege despre ce a fost vorba. Nu au avut ocazia să vorbească înainte de...

Charlie a oftat.

— Partea aia o înţeleg. Sunt nişte chestii complicate legate de mama ei. Cred că a reacţionat un pic exagerat.

— Sunt sigur că a avut motivele ei.

Charlie şi-a dres glasul stânjenit.

— Dar tu ce părere ai despre asta, Carlisle? Adică, sunt doar nişte adolescenţi. Nu-i puţin cam prea... pasională treaba asta?

Carlisle a râs discret.

— Tu nu-ţi aminteşti cum era la şaptesprezece ani?

— Nu chiar, nu.

Carlisle a râs din nou.

— Dar îţi aminteşti de prima dată când te-ai îndrăgostit? Charlie a tăcut un minut.

— Da, îmi aduc aminte. Cam greu de uitat asta.

— Aşa este. Carlisle a oftat. Îmi pare rău, Charlie. Dacă nu am fi venit aici, ea n-ar fi fost pe scara aia de la bun început.

— Nu, nu, nu începe cu *asta,* Carlisle. Dacă n-aţi fi fost acolo, ar fi căzut oricum prin vreo fereastră pe undeva. Şi nu ar fi fost aşa de norocoasă să fii tu pe aproape.

— Eu doar mă bucur că e în siguranţă acum.

— Înnebunesc că nu sunt şi eu acolo.

— Aş fi bucuros să îţi fac o rezervare la avion...

— Nu, nu asta-i problema. Charlie a oftat. Ştii că nu avem prea multe infracţiuni serioase aici, dar atacul acela urât de astă-vară a ajuns în sfârşit la proces. Şi dacă nu sunt aici să depun mărturie, o să fie un avantaj pentru apărare.

— Desigur, Charlie. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Fă-ţi treaba, trimite răufăcătorul la închisoare, şi eu o să mă asigur că Bella se întoarce la tine teafără cât mai curând.

— Nu cred că aş reuşi să rămân întreg la minte dacă n-ai fi tu acolo. Deci mulţumesc din nou. O trimit pe Renée acolo. În orice caz, Bella probabil s-ar bucura mai mult de prezenţa ei.

— E o idee minunată. Sunt încântat să am ocazia de a o cunoaşte pe mama Bellei.

— Te avertizez, o să facă o grămadă de zarvă.

— Cu siguranţă e dreptul ei ca mamă.

— Mulţumesc din nou, Carlisle. Mulţumesc că ai grijă de fata mea.

— Desigur, Charlie.

Carlisle a mai rămas cu mine doar câteva clipe după ce a închis. Mereu îi era greu să stea liniştit într-un spital plin cu oameni suferinzi. Faptul că el nu avea nicio îngrijorare s-o lase pe Bella singură ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Dar nu m-am simţit.»

Următoarea întâmplare semnificativă a fost sosirea mamei Bellei. Era aproape miezul nopţii când Alice m-a anunţat că Renée avea să ajungă în rezerva Bellei în cincisprezece minute.

Am încercat să mă curăţ puţin în baia alăturată. Alice ne adusese tuturor haine noi, aşa că măcar nu arătam macabru. Din fericire, până când m-am gândit să verific, ochii îmi reveniseră la normal, un ocru-închis. Desigur, un cerc roşu micuţ nu ar fi fost vizibil în toată nebunia aceea, dar nu voiam să-l văd nici eu.

După ce am terminat cu asta, m-am întors la gândurile mele negre. M-am întrebat dacă, spre deosebire de Charlie, mama Bellei avea să mă considere pe mine vinovat. Dacă vreunul dintre ei ar fi ştiut adevărata poveste...

Tristeţea mi-a fost întreruptă brusc de ceva neaşteptat. Ceva ce nu mai auzisem niciodată, ceva foarte rar: o voce atât de limpede şi de puternică, încât pentru o secundă m-am gândit că cineva intrase în rezervă fără ca eu să observ.

Fiica mea. Vă rog, să mă ajute cineva. Unde mă duc? Fetiţa mea...

Următorul meu gând a fost că cineva ţipa sau striga în holul spitalului de la parter – acolo părea să se afle vocea, acum că mă concentram la ea –, dar nimeni nu observase agitaţia.

Cu toate acestea, observaseră altceva.

O femeie, de vreo treizeci de ani, poate mai în vârstă. Drăguţă, însă vădit răvăşită. Spaima îi era evidentă, sărea imediat în ochi, deşi stătea liniştită într-un colţ, să nu deranjeze pe nimeni, arătând nesigură. Câteva infirmiere şi două asistente, care sigur erau ocupate, s-au oprit să vadă de ce are nevoie.

Am înţeles imediat că era mama Bellei. O văzusem în mintea lui Charlie şi semăna extrem de bine cu fiica ei. Crezusem că Charlie şi-o amintise de când era tânără, dar se putea să fi fost şi o amintire mai recentă. Renée nu îmbătrânise mult. Am presupus că ea şi cu Bella fuseseră des luate drept surori.

— O caut pe fiica mea. A fost adusă în după-amiaza asta. A avut un accident. A căzut printr-o fereastră...

Vocea fizică a lui Renée era perfect normală, similară, dar cu un timbru mai înalt decât a Bellei. Vocea ei mentală însă era stridentă.

Era fascinant să observ cum răspundeau celelalte minţi. Nimeni nu părea să remarce transmisia mentală răsunătoare, însă toată lumea se simţea datoare s-o ajute. Cumva, îi depistau nevoia şi erau incapabili s-o ignore. Am ascultat, fascinat de comunicarea dintre mintea ei şi a celorlalţi. O infirmieră şi o asistentă au condus-o pe coridoare, cărându-i micuţa geantă de voiaj, dornici s-o ajute.

Mi-am amintit de ipotezele mele despre mama Bellei – curiozitatea de a înţelege ce fel de minte se combinase cu

a lui Charlie pentru a crea pe cineva atât de diferit şi de neobişnuit ca Bella.

Renée era opusul lui Charlie. M-am întrebat dacă asta fusese ceea ce îi adusese împreună de la bun început.

Înconjurată de un număr inutil de ghizi, lui Renée nu i-a luat mult timp să găsească rezerva Bellei. Pe drum i s-a mai adăugat o escortă: asistenta desemnată cu rezerva Bellei, care a fost imediat atrasă de insistenţa ei.

Pentru un moment, mi-am imaginat-o pe Renée ca vampir. Oare gândurile ei ar fi ţipat aşa sonor la toată lumea, imposibil de evitat? Nu-mi imaginam că ar fi devenit foarte populară. M-am trezit zâmbind la gândul acela – complet distras şi neatent.

Renée a intrat în rezervă în viteză, trântindu-şi geanta pe jos la uşă, cu asistenta chiar pe urmele ei. La început, nu m-a remarcat sprijinit de fereastră, având ochi doar pentru fiica ei. Bella zăcea nemişcată, cu vânătăi pe toată faţa. Avea capul înfăşurat în bandaje – deşi Carlisle reuşise să-i împiedice să-i radă părul –, iar tuburi şi monitoare erau conectate peste tot.

Piciorul rupt era prins în ghips de la degete până la coapsă şi era ridicat pe un suport din spumă cu o formă specială.

Bella, vai, scumpo, uită-te la tine. Vai nu.

Altă asemănare cu Bella – sângele lui Renée era dulce. Nu în acelaşi fel ca al Bellei. Al lui Renée era prea dulce, aproape greţos. Era o aromă interesantă, deşi nu întru totul atrăgătoare. Nu remarcasem niciodată ceva ieşit din comun la mirosul lui Charlie, dar în combinaţie cu al lui Renée se transformase în ceva puternic.

— E sedată, a spus asistenta imediat ce Renée s-a apropiat de pat, cu mâna întinsă. O să fie inconştientă o vreme, dar o să poţi vorbi cu ea în câteva zile.

— Pot s-o ating?

Era o şoaptă şi un ţipăt.

— Sigur, uite, poţi s-o mângâi pe braţ aici, dacă vrei, doar să fii atentă.

Renée s-a apropiat de fiica ei şi a pus, cu grijă, două

degete pe antebraţul Bellei. Pe obraji au început să-i curgă lacrimi şi asistenta a cuprins-o cu un braţ într-o îmbrăţişare maternă. Îmi venea greu să stau pe loc. Şi eu voiam s-o consolez.

Îmi pare aşa de rău, scumpo. Îmi pare tare, tare rău.

— Gata, gata, drăguţă. O să fie bine, da? Doctorul acela frumuşel a făcut cele mai îngrijite suturi pe care le-am văzut vreodată. Nu trebuie să plângi, drăguţă. Hai să stai jos aici, să te linişteşti puţin. Pun pariu că a fost un zbor lung. Ai venit din Georgia?

Renée şi-a tras nasul.

— Din Florida.

— Sigur eşti epuizată. Fiica ta nu se duce nicăieri şi nici n-o să mai facă vreo cascadorie acum. De ce nu-ncerci să dormi puţin, drăguţă?

Renée s-a lăsat condusă spre fotoliul albastru din vinii din colţul camerei.

— Ai nevoie de ceva? Avem nişte produse de toaletă la recepţie dacă vrei să te împrospătezi puţin, a propus asistenta.

Era genul de bunică, cu păr negru şi grizonant strâns în coc pe creştetul capului. Pe ecusonul ei scria „Gloria”. O cunoscusem mai devreme şi n-o băgasem prea mult în seamă, dar acum m-am trezit că simt afecţiune faţă de ea. Oare din cauza amabilităţii ei, sau reacţionam la aprecierea lui Renée? Ce lucru ciudat era să fiu în preajma cuiva care îşi proiecta – inconştient, se părea – gândurile în acest mod. Am presupus că semăna puţin cu Jasper, deşi era în formă brută şi nesofisticată prin comparaţie cu el. Şi nu era proiecţie emoţională, cu siguranţă erau gândurile ei. Doar eu eram conştient că le aud.

Asta mi-a oferit o altă perspectivă cu privire la cum trebuie să fi fost viaţa Bellei cu mama ei. Nici nu era de mirare că fusese atât de protectoare, de grijulie. Nu era de mirare că renunţase la copilărie, ca să aibă grijă de femeia asta.

— Am lucrurile mele.

Renée a arătat din cap înspre valijoara rămasă lângă

uşă.

Mă simţeam un pic ca proverbialul elefant din cameră. Niciuna dintre femei nu mă remarcase, deşi eram destul de evident. Luminile erau diminuate pe timpul nopţii, dar era încă suficientă lumină pentru ca asistentele să-şi facă treaba.

Am decis să-mi anunţ prezenţa.

— Daţi-mi voie să vă aduc eu geanta.

M-am mişcat repede şi i-am pus bagajul pe o noptieră mică aşezată lângă fotoliu.

La fel ca şi Charlie, prima reacţie a lui Renée a fost un impuls neaşteptat de frică şi adrenalină. L-a înăbuşit repede, punând totul pe seama oboselii şi a faptului că mişcarea mea neaşteptată o speriase.

Sunt aşa de sperioasă. Dar cine o fi el? Ăă, hmm. O fi doctorul cel frumuşel? Pare prea tânăr.

— Ah, bună, fiule, a spus Gloria, pe un ton un pic dezaprobator; ea se obişnuise deja cu prezenţa mea şi a lui Carlisle. Credeam că ai plecat acasă.

— Tata m-a rugat să stau cu ochii pe Bella cât timp îl ajută pe domnul doctor Sadarangani. Mi-a lăsat nişte indicaţii cu privire la ce anume să fiu atent.

Folosisem pretextul ăsta de mai multe ori azi. Îi spuneam de fiecare dată cu absolută convingere, iar asistentele nu mai protestau.

— Încă lucrează? O să adoarmă în picioare.

Bineînţeles, Sadarangani plecase acasă cu mult timp în urmă, dar îi făcuse cunoştinţă lui Carlisle cu hematologul din tura de noapte şi tata mai consulta nişte cazuri dificile.

Mama Bellei radia confuzie, aşa că Gloria a intervenit să facă prezentările.

— El este fiul doctorului Cullen. Domnul doctor Cullen i-a salvat viaţa fiicei tale.

— Tu eşti Edward, şi-a dat seama Renée.

El e iubitul? Măiculiţă. Bella n-are nicio şansă să-i reziste.

— Am doar fotoliul acela, dragule, a spus Gloria, şi cred că doamna Dwyer are nevoie de el mai mult decât tine.

— Bineînţeles. Eu am dormit mai devreme. Mă simt foarte bine în picioare.

— E foarte târziu...

Vreau să vorbesc cu el.

— E în regulă, a spus Renée cu voce tare. Aş vrea să aflu mai mult despre accident, dacă se poate. Nu vom face gălăgie *deloc.*

Îmi venea să râd, auzind asta.

— Bine atunci. O să-mi fac vizitele şi vin să vă verific mai târziu. Încearcă să te odihneşti puţin, drăguţă.

I-am zâmbit cât de călduros am putut şi asistenta s-a mai înmuiat puţin.

Săracul puşti. E foarte îngrijorat. Nu face rău nimănui dacă rămâne, mai ales că e şi mama ei aici.

M-am dus către Renée şi am întins mâna. Ea mi-a strâns-o slab, fără să se ridice, epuizată. S-a tras înapoi puţin când a simţit răceala. A cuprins-o un ecou al valului de adrenalină de mai devreme.

— Ah, îmi cer scuze, aerul condiţionat e dat la maximum aici. Eu sunt Edward Cullen. Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Dwyer, mi-aş fi dorit să fie în împrejurări mai bune.

Pare foarte matur. Aprobarea ei a umplut camera.

— Te rog, spune-mi Renée, a zis ea în mod automat. Îmi... îmi pare rău, nu sunt în apele mele.

Vai de mine, ce arătos e.

— Bineînţeles că nu. Ar trebui să vă odihniţi, cum a spus asistenta.

— Nu, a obiectat încet Renée – cu vocea fizică cel puţin. Te superi dacă vorbeşti cu mine câteva minute?

— Sigur că nu, am răspuns eu. Simt sigur că aveţi o mie de întrebări.

Am ridicat scaunul din plastic de lângă patul Bellei şi l-am dus mai aproape de Renée.

— Nu mi-a spus despre tine, a anunţat Renée.

Gândurile ei vibrau ofensate.

— Îmi... îmi pare rău. Nu ieşeam... împreună de mult timp.

Ea a încuviinţat din cap, apoi a oftat.

— Cred că e vina mea. Lucrurile au fost stresante cu programul lui Phil şi, ei bine, nici eu n-am fost o ascultătoare prea bună.

— Sunt sigur că v-ar fi spus mai devreme. Apoi, văzând-o aşa de plină de îndoieli, am minţit. Nici eu nu le-am spus părinţilor mei o vreme. Cred că niciunul dintre noi nu a vrut să cobească vorbind despre asta prea devreme. E un pic prostesc.

Renée a zâmbit. *Ce dulce.*

— Nu e prostesc.

I-am zâmbit şi eu.

Ce zâmbet fermecător. Of, sper că nu se joacă cu ea.

M-am trezit că mă chinui s-o asigur de contrariu.

— Îmi pare foarte rău de accident. Mă simt groaznic de responsabil şi aş face orice să îndrept lucrurile. Dacă aş putea schimba locul cu ea, aş face-o.

Spuneam doar adevărul.

S-a întins să mă bată uşor pe braţ. M-am bucurat că mâneca era suficient de groasă ca să-mi ascundă temperatura pielii.

— Nu-i vina ta, Edward.

Mi-am dorit să fi avut dreptate.

— Charlie mi-a spus o parte din poveste, dar era destul de tulburat, a urmat ea.

— Cred că toţi am fost. Şi Bella.

M-am gândit la seara aceea, care începuse atât de nevinovat, cu plăcere şi fericire. Cât de repede scăpase totul de sub control! Mă simţeam de parcă încercam şi acum să pricep tot ce se întâmplase.

— Asta-i din vina mea, a spus Renée, brusc nefericită. Cred că am stricat-o pe fata mea. Faptul că a fugit din cauză că ţine la tine – asta-i numai vina mea.

— Nu, vă rog să nu credeţi asta.

Ştiam cât o duruse pe Bella să-i spună lucrurile acelea lui Charlie. Îmi puteam imagina cum s-ar fi simţit dacă ar fi aflat că mama ei îşi asumă vina.»

— Bella e o persoană cu o voinţă foarte puternică, am urmat. Face doar ce vrea *ea.* În orice caz, poate că avea

doar nevoie de puţin soare.

Renée a zâmbit un pic auzind asta.

— Poate.

— Voiaţi să aflaţi cum s-a petrecut accidentul?

— Nu, i-am spus şi asistentei. Bella a căzut pe nişte trepte, nu-i aşa neobişnuit. (Era uimitor cât de uşor acceptau părinţii ei povestea asta.) Fereastra a fost un ghinion.

— Cam aşa ceva.

— Voiam doar să te cunosc puţin. Bella nu s-ar fi purtat aşa, dacă sentimentele i-ar fi fost indiferente. Ea n-a mai ţinut niciodată la cineva în mod serios. Nu sunt sigură că ştie ce să facă.

I-am zâmbit din nou.

— Nici eu nu prea ştiu.

Cum să nu, frumosule, a gândit ea sceptică. *E foarte priceput la vorbe.*

— Poartă-te frumos cu fetiţa mea, mi-a ordonat pe un ton mai hotărât. Ea simte lucrurile foarte profund.

— Vă promit că nu voi face niciodată ceva care s-o rănească.

Am rostit cuvintele şi vorbeam serios – aş fi dat orice ca Bella să fie fericită şi în siguranţă –, dar nu eram sigur că erau adevărate. Pentru că... ce ar fi rănit-o pe Bella mai tare? Nu puteam scăpa de răspunsul cel mai sincer.

Sâmburi de rodie şi lumea umbrelor mele. Oare nu tocmai fusesem martor la cât de groaznic de rău putea să-i facă Bellei lumea mea? Şi zăcea acolo, rănită, din cauza ei.

Cu siguranţă, să rămân lângă ea însemna s-o rănesc în cel mai groaznic mod posibil.

Hmm, crede că vorbeşte serios. Ei bine, oamenii sunt dezamăgiţi în dragoste, dar apoi îşi revin. Face parte din viaţă. Apoi s-a gândit la faţa lui Charlie şi s-a simţit jenată. *Nu pot să gândesc, sunt foarte obosită. Totul o să aibă mai mult sens mâine-dimineaţă.*

— Ar trebui să dormiţi. E foarte târziu în Florida.

Puteam auzi cât de distorsionată îmi era vocea de durere, dar ea nu mi-o cunoştea aşa bine ca să-şi dea

seama.

A încuviinţat din cap, cu ochii aproape închizându-se.

— Mă trezeşti dacă are nevoie de ceva?

— Sigur că da.

S-a cuibărit în fotoliul ei incomod şi a adormit pe loc.

Mi-am mutat din nou scaunul lângă patul Bellei. Era ciudat s-o văd atât de nemişcată în somn. Mai mult decât orice doream să o aud mormăind ceva din visele ei. M-am întrebat dacă eram şi eu acolo cu ea, în întuneric. Nu ştiam dacă aveam dreptul să sper că eram.

*

În timp ce le ascultam pe ea şi pe mama ei respirând, m-am gândit la Alice pentru prima dată de când mă lăsase singur. Nu îi stătea în fire să-mi acorde atât de mult spaţiu, indiferent cât de disperată îmi era starea mentală. Mi-am dat seama că mă aşteptam de ceva vreme să vină să vadă ce facem. Şi nu putea fi decât un singur motiv pentru care mă evitase până acum.

Avusesem suficient timp să procesez evenimentele zilei, dar *nu o făcusem.* Doar mă uitasem la Bella şi îmi dorisem fără succes ca eu să fi făcut mai multe, să fi fost mai bun. Să fi ales varianta corectă şi să mă fi ţinut de ea înainte ca acest coşmar să o atingă.

Mi-am dat seama acum că mai aveam ceva de făcut. Ştiam că va fi dureros, dar nu şi *suficient* de dureros. Meritam şi mai rău. Nu voiam s-o las pe Bella, însă aici nu era locul potrivit. Trebuia s-o sun pe Alice. Nu eram sigur unde se dusese să se ascundă de mine.

Am ieşit pe coridor – trezind interesul celor două asistente, care se întrebaseră dacă aveam să ies vreodată din rezerva Bellei – şi înainte să bag mâna în buzunar după telefon, am auzit gândurile lui Alice urcând pe scară. Am ieşit la timp să mă întâlnesc cu ea în casa scărilor.

Avea ceva în mâini, un obiect mic şi negru, înfăşurat într-un cablu negru şi subţire, şi îl ţinea de parcă îşi dorea să-l sfărâme în mâini ca să-l distrugă. O parte din mine era surprinsă că n-o făcuse deja.

— Am purtat conversaţia asta cu tine de peste trei sute de ori, dar nu am reuşit deloc să te conving.

— Nu, nu poţi. Am nevoie să o văd.

— Să cădem de acord că nu suntem de acord. Dar poftim.

Mi-a întins videocamera şi mi-am dat seama că se bucura să scape de ea. Am luat-o fără tragere de inimă. O simţeam neagră şi grea în mână.

— Du-te undeva unde să fii singur.

Am aprobat din cap. Era un sfat bun.

— O s-o supraveghez eu pe Bella. Nu-i necesar, dar ştiu că asta te va face să te simţi mai bine.

— Mulţumesc.

Alice a plecat pe uşa care dădea spre coridor.

M-am plimbat pe holurile liniştite, la ora asta din noapte, dar nu pustii. M-am gândit să mă ascund într-o rezervă goală, dar nu mi se părea un loc suficient de izolat. Am coborât la recepţie şi am ieşit din spital. Mă simţeam mai singur acolo, dar încă vedeam pe câte un agent de pază făcând rondul. Atât timp cât mergeam cu un scop aparent, nu mă băgau în seamă, dar dacă zăboveam pe acolo, ar fi venit cu certitudine să mă ia la întrebări.

Căutam o bulă de spaţiu pustiu şi m-am simţit uşurat să găsesc o zonă goală de orice gânduri omeneşti chiar vizavi de aleea de acces circulară.

Mi s-a părut o ironie a sorţii că acea clădire pustie era capela spitalului, luminată şi descuiată, în ciuda orei târzii. Ştiam că locul acela l-ar fi alinat pe Carlisle, dar eu eram destul de sigur că nimic nu mă putea ajuta acum pe mine.

Din interior nu am găsit o posibilitate să încui uşa, aşa că m-am dus până în faţa încăperii, cât mai departe de intrare, în loc de strane erau scaune din lemn pliante. Am tras unul la perete, în umbra orgii.

Alice îmi lăsase nişte căşti. Le-am băgat în urechi.

Am închis ochii şi am tras aer în piept. După ce aveam să văd asta, avea să-mi rămână în minte pentru totdeauna. Nu aveam cum să mai scap de ea. Părea corect. Bella o trăise. Eu doar trebuia să privesc.

Am deschis ochii şi am apăsat butonul de pornire al vide- ocamerei. Ecranul avea diagonala de numai cinci centimetri. Nu ştiam dacă să fiu recunoscător pentru asta sau dacă meritam să văd totul la o dimensiune mult mai mare.

Filmul a început cu un prim-plan al feţei vânătorului. James – numele era prea benign pentru ce era el. Mi-a zâmbit şi am ştiut că asta era ceea ce voia să facă – să-mi zâmbească *mie.* Toate astea erau pentru mine. Ce urma avea să fie o conversaţie între noi doi. Unilaterală, dar în tot ceea ce avea să se întâmple, nu Bella era subiectul. Eu eram.

— Salut, a spus el cu o voce plăcută. Bun venit la spectacol. Sper să-ţi facă plăcere ce am pregătit pentru tine, îmi pare rău că-i un pic grăbit, un pic improvizat. Cine ar fi ghicit că-mi va lua doar câteva zile să câştig? înainte să se ridice cortina, ca să zic aşa, aş vrea să-ţi aduc aminte că toate astea sunt doar din vina ta. Dacă nu te-ai fi pus în calea mea, totul s-ar fi terminat repede. Dar aşa e mai distractiv, nu? Din nou, sper să-ţi facă plăcere!

Ecranul s-a înnegrit, apoi a început o „scenă" nouă. Am recunoscut unghiul camerei video. Era aşezată pe televizor, orientată spre peretele lung de oglinzi. Vânătorul tocmai se îndepărta. Viteza lui, când a ţâşnit spre partea dreaptă îndepărtată a imaginii, a fost aproape invizibilă pentru videocameră – doar un pâlpâit insesizabil a fost înregistrat. El s-a aşezat acolo lângă ieşirea de urgenţă, încremenit, cu o mână întinsă. În mâna aceea avea un dreptunghi negru. O telecomandă. Avea capul uşor lăsat într-o parte, ascultând. A auzit ceva, un sunet prea îndepărtat să poată fi înregistrat, apoi a zâmbit direct spre obiectiv. Spre mine.

Atunci am auzit-o şi eu. Alergând, împleticindu-se. Gâfâind. S-a deschis o uşă, apoi a urmat un moment de tăcere.

Vânătorul a ridicat telecomanda şi a apăsat un buton.

Mai tare decât orice altceva până atunci, din difuzoarele puse chiar sub camera video, s-a auzit vocea mamei Bellei strigând panicată.

— Bella? Bella?

În camera cealaltă, paşii alergau din nou.

— Bella, m-ai speriat! a spus Renée.

Bella a năvălit în cameră, panicată, căutând cu privirea.

— Să nu mai faci asta niciodată, a continuat Renée râzând. Bella s-a întors când a auzit sunetul vocii mamei ei; era cu faţa la mine acum, cu ochii fixaţi într-un punct aflat dedesubtul videocamerei. Am privit-o când şi-a dat seama în sfârşit. Nu înţelesese în întregime trucul, dar am văzut că începea să se simtă uşurată. Mama ei nu era în pericol.

Difuzoarele au amuţit. Bella s-a mişcat fără tragere de inimă. Nu voia să vadă, dar ştia că el era acolo. A înţepenit când l-a găsit cu privirea, aşteptând-o nemişcat. O vedeam pe Bella doar din profil, dar pe el l-am văzut clar când i-a zâmbit.

S-a apropiat, şi eu a trebuit să-mi relaxez degetele. Mai aveam puţin şi zdrobeam videocamera. A trecut de Bella şi s-a dus până la televizor, unde a pus telecomanda jos. Când a făcut asta, s-a uitat în obiectiv şi mi-a făcut cu ochiul. Apoi s-a întors cu faţa spre ea. În felul acesta el era filmat doar din spate, însă o vedeam perfect pe Bella. Videocamera era astfel orientată că nu puteam să-l văd în oglinzi. Probabil că fusese o greşeală din partea lui. Mi-am imaginat că îşi dorise să-i văd prestaţia.

— Îmi pare rău, Bella, dar nu-i mai bine că mama ta nu *a* fost cu adevărat implicată în asta?

Bella l-a privit cu o expresie stranie, aproape relaxată.

— Ba da.

— Nu pari supărată că te-am păcălit.

— Nu sunt.

Tonul ei era sincer.

Vânătorul a ezitat o secundă.

— Ce curios. Chiar vorbeşti serios.

Şi-a lăsat capul într-o parte, dar puteam doar să-i ghicesc expresia.

— Un lucru trebuie să recunosc: voi oamenii puteţi fi foarte interesanţi. Cred că pot să spun asta, pentru că v-am observat. Incredibil – unii dintre voi nu aveţi deloc simţ de

autoconservare.

S-a aplecat spre ea, de parcă aştepta un răspuns, dar Bella n-a spus nimic. Ochii îi erau opaci, nu dădea nimic de înţeles.

— Bănuiesc că o să-mi spui că iubitul tău te va răzbuna? a întrebat el tachinând-o.

Tachinarea nu era pentru ea.

— Nu, nu cred, a răspuns Bella încetişor. Cel puţin, aşa i-am cerut eu.

— Şi el ce-a răspuns când i-ai zis asta?

— Nu ştiu. I-am lăsat o scrisoare.

Şi te rog, te implor, nu veni după el, scrisese ea în scrisoarea aceea. *Te iubesc. Iartă-mă.*

Bella vorbea foarte calm. Asta a părut să-l deranjeze pe vânător, pentru că i-a răspuns cu o voce mai aspră, cu un timbru aproape ameninţător.

— Ce romantic. Sarcasmul era palpabil. O ultimă scrisoare. Şi crezi că o să te ia în seamă?

Era imposibil să-i citeşti ceva în privire, dar faţa îi era calmă când a spus:

— Aşa sper.

Te rog, este singurul lucru pe care ţi-l pot cere acum, scrisese ea. *De dragul meu.*

— Hmm. Păi atunci sperăm chestii diferite.

Vocea i-a devenit ursuză. Calmul Bellei strica toată scena pe care o planificase.

— Vezi tu, toată treaba asta a fost un pic cam uşoară, cam rapidă. Să fiu sincer, sunt dezamăgit. Mă aşteptasem la o provocare mai mare. Şi la urma urmei nu am avut nevoie decât de un pic de noroc.

Expresia Bellei era răbdătoare acum, ca a unui părinte care ştie că relatarea copilului ei va fi lungă şi încâlcită, dar e hotărât să-i facă pe plac.

Vânătorul a continuat pe un ton şi mai sever:

— Când Victoria nu a putut să-i vină de hac tatălui tău, i-am cerut să afle câteva chestii despre tine. Nu avea niciun rost să te urmăresc pe toată planeta, când puteam să te aştept comod într-un loc pe care-l alesesem chiar eu...

A continuat, străduindu-se să vorbească lent şi pe un ton arogant, dar îi simţeam nuanţa de frustrare din voce. A început să vorbească mai repede. Bella nu a reacţionat. A aşteptat, răbdătoare şi politicoasă. Era evident că asta îl scotea din sărite.

M-am gândit puţin la modul în care o găsise el – nu fusese timp pentru nimic altceva în afară de acţiune –, dar acum avea sens. Nu m-a surprins nimic. Am tresărit puţin când am priceput că zborul nostru spre Phoenix îi declanşase ultima mişcare. Era însă doar una dintr-o mie de greşeli ce-mi apăsau conştiinţa.

Şi-a continuat monologul – mă întreb dacă se gândise că aveam să fiu impresionat? —, iar eu am încercat să mă pregătesc pentru ce urma să se întâmple.

— Foarte uşor, să ştii, *a* concluzionat el. Nu chiar la nivelul standardelor mele. De aceea sper că te înşeli în privinţa prietenului tău. Edward parcă, nu?

Era absurd să pretindă că-mi uitase numele. Nu-l putea uita, aşa cum nici eu n-aveam să-l uit niciodată pe al lui.

Bella nu i-a răspuns. Acum părea un pic nedumerită, de parcă nu înţelegea rostul. Nu-şi dăduse seama că spectacolul nu era pentru ea.

— Te-ar deranja foarte tare dacă i-aş lăsa şi eu o scrisorică lui Edward al tău?

Vânătorul a păşit înapoi până a ieşit din cadru. Imaginea s-a apropiat foarte tare de faţa Bellei.

Expresia ei îmi era perfect clară. Începea să priceapă. Ştiuse că avea de gând s-o omoare. Dar nu se gândise niciodată că avea s-o tortureze mai întâi. Pentru prima dată de când descoperise că mama ei era în siguranţă, panica a început să-i întunece ochii.

Propria mea frică şi groază au crescut odată cu ale ei. Cum aveam să supravieţuiesc privind asta? Nu ştiam. Dar ea o făcuse, aşa că trebuia s-o fac şi eu.

Când vânătorul a fost sigur că avusesem timp să absorb frica ei incipientă, a lărgit din nou cadrul, mişcând unghiul puţin ca să-i văd reflexia în oglinda de deasupra umărului Bellei.

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot să cred că va rezista să mă vâneze după ce o să vadă asta.

Era mulţumit cu producţia lui. Groaza Bellei era drama pe care o aşteptase, la care sperase.

— Şi nu aş vrea să piardă ceva. Totul e pentru el, normal. Tu eşti doar o fiinţă umană care a avut ghinionul să se afle în locul nepotrivit şi la momentul nepotrivit, înhăitându-se bineînţeles cu tabăra nepotrivită, aş adăuga.

A păşit din nou în cadru, apropiindu-se de ea. Zâmbetul îi era distorsionat în oglinzi.

— Înainte să începem...

Bella avea buzele albe.

— Aş vrea doar să pun sare pe rană, doar puţină. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei în oglindă. Răspunsul a existat acolo tot timpul şi mă temeam că Edward o să-l vadă şi o să-mi strice cheful. S-a întâmplat odată, oh, cu secole în urmă. Singura dată când prada mi-a scăpat printre degete.

Alice îmi arătase calea prin care-l puteam face pe vânător să-şi piardă interesul. El nu-şi dăduse seama că eu respinsesem ideea. Nu ar fi înţeles niciodată raţiunea.

A început un alt monolog şi, deşi mi-am dat seama că nevoia lui de a se lăuda era motivul pentru care Bella supravieţuise suficient de mult timp să ajungem acolo, am continuat să scrâşnesc din dinţi de enervare până când a spus cuvintele „micuţa ta prietenă”, şi mi-am dat seama că era vorba de mai mult. Asta încercase să ne spună Bella. „Alice, videocamera – el te cunoştea, Alice, ştia de unde ai venit.”

— ... Nici n-a părut să observe durerea, sărăcuţa fiinţă, explica vânătorul. Fusese închisă atât de mult timp în celula aceea întunecată. Cu o sută de ani mai devreme, ar fi fost arsă pe rug pentru viziunile ei. În secolul al nouăsprezecelea a fost închisă la azil şi i s-au aplicat tratamente cu şocuri electrice. Când a deschis ochii, puternică cu tinereţea ei proaspătă, a fost ca şi cum nu mai văzuse soarele niciodată. Bătrânul vampir o făcuse un vampir nou şi puternic, iar eu nu mai aveam niciun motiv să mă mai ating de ea atunci. L-am distrus pe bătrân ca să mă

răzbun.

— Alice, a şoptit Bella.

Revelaţia aceea nu i-a readus culoarea în obraji. Buzele îi erau aproape verzi acum. Avea să leşine? M-am trezit sperând că avea să fie ceva, o pauză, un moment de evadare, deşi ştiam că nu putea să dureze.

Aveam multe la care să mă gândesc acum şi la un moment dat voiam să ştiu cum se simţea Alice, dar nu acum. Nu acum.

— Da, micuţa ta prietenă. Am fost *surprins* s-o văd şi pe ea în poiană.

El a făcut din nou contact vizual cu mine.

— Deci presupun că cuibul ei ar trebui să se poată alege cu ceva consolare din experienţa asta. Eu te am pe tine, dar ei o au pe ea. Singura victimă care mi-a scăpat, o onoare destul de mare, cred eu. Şi mirosea atât de delicios. Încă regret că nu am apucat să gust... Mirosea chiar mai bine decât tine. Scuze – nu vreau să te jignesc. Şi tu miroşi foarte bine. A flori parcă...

S-a apropiat şi mai mult când a ajuns deasupra ei, apoi a întins o mână şi aproape că am zdrobit din nou videocamera. N-a rănit-o încă, doar s-a jucat cu o şuviţă din părul ei, amplificându-i groaza. Intensificând-o.

Am alunecat din scaun şi m-am aşezat pe jos, apoi am pus videocamera pe podea lângă mine. Mi-am încleştat pumnii. A fost bine că am făcut asta. Apoi vânătorul s-a întins s-o mângâie încet pe obraz, şi eu m-am întrebat dacă aveam să-mi rup singur mâinile.

— Nu, nu înţeleg, a concluzionat el. Ei bine, presupun c-ar trebui să terminăm odată.

S-a uitat din nou înspre mine, cu o urmă de zâmbet pe buze. Voia ca eu să văd că era nerăbdător, că avea să savureze asta.

— Şi apoi să pot să-ţi sun prietenii şi să le spun unde să te găsească pe tine şi micul meu mesaj.

Bella a început să tremure. Faţa îi era atât de cenuşie, încât am fost surprins că se mai ţinea pe picioare. Vânătorul a început să-i dea târcoale, zâmbindu-mi în

oglindă. S-a ghemuit, cu ochii aţintiţi asupra ei, apoi zâmbetul s-a transformat într-o expunere a dinţilor.

Îngrozită, Bella a încercat să fugă spre uşa din spate. Am presupus că asta era ceea ce-şi dorise vânătorul, încercând s-o forţeze să acţioneze. Dinţii lui expuşi s-au transformat într-un zâmbet plăcut când i-a sărit în faţă şi, cu un dos de palmă, a trimis-o direct în peretele de oglinzi.

Bella a zburat prin aer o secundă care a părut nesfârşită şi apoi, cu un zăngănit metalic, trosnet de oase şi zgomot de sticlă spartă, s-a izbit de bara de balet din alamă şi de oglinda din spatele ei. Bara a sărit din console şi s-a prăbuşit pe scândurile de dedesubt. Corpul Bellei a urmat-o, lipsit de vlagă, alunecând pe podea, cu cioburi de sticlă prinzând lumina ca paietele în jurul ei. Am sperat din nou că era inconştientă. Dar apoi i-am văzut ochii.

Uluiţi, neajutoraţi, înspăimântaţi.

Mă dureau mâinile de la presiunea încleştării, dar nu le puteam relaxa.

Vânătorul a păşit spre ea, cu ochii aţintiţi pe oglinda care dădea spre obiectivul videocamerei, uitându-se fix la mine.

— Ce efect frumos, mi-a spus el, sperând că voi vedea că totul fusese minuţios planificat. Mă gândisem eu că sala asta va fi spectaculoasă pentru filmuleţul meu. De asta am ales-o ca să ne vedem. E perfectă, nu crezi?

Nu ştiam dacă Bella fusese conştientă de schimbarea lui, de atentie, sau dacă acţionase doar din instinct, dar se răsucise brusc, să ajungă cu mâinile pe podea şi începuse să se târască spre ieşire.

Vânătorul a râs încet de încercarea ei jalnică şi apoi a venit lângă ea.

Alice îmi arătase asta. Mi-am dorit să pot întoarce capul. N-am putut însă, iar talpa vânătorului i-a călcat violent gamba. Am auzit ambele pocnituri când tibia şi fibula ei au cedat.

Tot corpul i-a fost cuprins de spasme şi apoi ţipătul ei a umplut camera micuţă, ricoşând din oglinzi şi din lemnul lăcuit. L-am simţit ca un burghiu care îmi găurea urechile

prin căşti. Faţa îi era schimonosită de agonie şi vinişoare de sânge i s-au spart în interiorul ochilor.

— N-ai vrea să te mai gândeşti la ultima ta dorinţă? a întrebat-o el pe Bella, concentrându-se doar asupra ei acum.

A întins un deget de la picior şi a apăsat cu grijă centrul fracturii piciorului.

Bella a ţipat din nou, un sunet sfâşietor şi aspru venit direct din gât.

— Nu ai vrea mai degrabă ca Edward să încerce să mă găsească? a îndemnat-o el ca un regizor care stă la marginea scenei.

Vânătorul avea s-o tortureze până când ea m-ar fi implorat să vin după el. Bella ştia cu siguranţă că aveam să-mi dau seama că răspunsul ei fusese obţinut cu forţa. Cu siguranţă, avea să-i facă pe plac numaidecât.

— Spune-i ce vrea să audă, i-am şoptit eu în zadar.

— Nu! a scrâşnit ea răguşită. Pentru prima dată s-a uitat în obiectivul videocamerei, cu ochii însângeraţi implorându-mă, adresându-mi-se direct. Nu, Edward, nu...

El a lovit-o cu piciorul în faţă.

Văzusem deja semnul acelei lovituri pe partea stângă a chipului ei. Obrazul îi fusese fisurat în două locuri. Vânătorul fusese atent, ştiind că, dacă o lovea fie şi numai cu o fracţiune din forţa lui, avea s-o ucidă, iar el nu terminase încă. Abia o atinsese, de fapt.

Bella a zburat din nou prin aer.

Privindu-i traiectoria, am remarcat imediat greşeala vânătorului.

Oglinda era deja spartă, cu cioburile de pe contur ieşite în afară ca nişte dinţi argintii neregulaţi. Capul Bellei a lovit aproape în acelaşi loc ca înainte, dar acum colţii de sticlă i-au sfâşiat scalpul când gravitaţia a tras-o spre podea. N-am avut cum să ratez sunetul pielii ei sfâşiate.

El s-a întors să privească şi i-am văzut expresia în oglindă, încordându-se când şi-a dat seama ce făcuse.

Sângele îi curgea deja prin păr, şiroind în dâre stacojii de-o parte şi de alta a feţei, în jos pe gâtul ei şi adunându-

se în scobiturile de deasupra claviculelor. Doar privind, mi s-a reaprins focul din gât şi mi-am adus aminte de gustul sângelui ei.

Sângele a ajuns pe podea, picurând cu pleoscăituri sonore şi a început să bălţească în jurul coatelor Bellei.

Era foarte mult sânge, care curgea foarte repede. Era copleşitor. Am privit, şocat că ea supravieţuise la aşa ceva. Şi vânătorul a privit, iar toate planurile şi vicleşugurile lui s-au dus pe apa sâmbetei. Chipul i-a devenit feroce, neomenesc. O mică parte din el voia să lupte cu setea – îi vedeam asta în ochi –, dar nu avea experienţă cu autocontrolul. Abia îşi mai amintea de privitorii lui sau de spectacol.

Un mârâit de vânătoare i-a erupt printre dinţi. Instinctiv, Bella a ridicat o mână să se protejeze. Avea ochii închişi deja, cu viaţa scurgându-i-se de pe chip.

Un scrâşnet exploziv, un răget. Vânătorul *a* plonjat. O formă alburie a trecut atât de repede prin cadru, încât era aproape imposibil de distins. Vânătorul a dispărut din cadru. I-am văzut urma stacojie a dinţilor pe palma Bellei, apoi mâna ei a căzut, fără viaţă, în balta de sânge, cu un pleoscăit încet.

Am privit, complet amorţit, cum imaginea mea de pe ecran suspina şi Carlisle încerca s-o salveze pe Bella. Mi-a atras atenţia colţul din dreapta jos al ecranului, unde, din când în când, apărea câte o bucată din vânător. Cotul lui Emmett, ceafa lui Jasper. Din fragmentele acelea era imposibil să-ţi dai seama că acolo se desfăşura o luptă. Cândva, aveam să-i rog pe Emmett sau pe Jasper să-şi aducă aminte scena, ca s-o văd şi eu. Mă îndoiam că avea să-mi aline vreun pic din furia pe care o simţeam. Chiar dacă eu *însumi* l-aş fi rupt în bucăţi pe vânător şi l-aş fi ars, tot n-ar fi fost îndeajuns. Nimic nu putea îndrepta asta.

În cele din urmă, Alice s-a îndreptat către obiectiv. Un spasm de agonie i-a traversat chipul şi ştiam că vedea o viziune a înregistrării şi, eram sigur, o viziune cu mine privind-o acum. A ridicat videocamera şi ecranul s-a făcut negru.

Încet şi minuţios, am zdrobit videocamera într-o grămăjoară de praf din metal şi plastic.

Când am terminat, am scos din buzunarul cămăşii capacul de sticlă pe care îl purtasem cu mine de săptămâni. Suvenirul meu de la Bella – talismanul meu, acea legătură fizică prostească, dar liniştitoare, cu ea.

A strălucit mat în mâna mea o secundă, apoi l-am pulverizat între degetul mare şi arătător şi am lăsat fragmentele să cadă peste rămăşiţele videocamerei.

Nu meritam nicio legătură cu ea şi nici să-i pretind ceva.

Am rămas mult timp în capela pustie. La un moment dat, a început să se audă discret muzică din difuzoare, dar nu a intrat nimeni şi nu am văzut niciun semn că cineva mi-ar fi remarcat prezenţa aici. Am presupus că muzica era programată. Era „Adagio sostenuto” din Concertul nr. 2 pentru pian de Rahmaninov.

Am ascultat, amorţit şi rece, încercând să-mi aduc aminte că Bella va fi bine. Că acum puteam să mă ridic şi să revin lângă patul ei. Că Alice văzuse că ea va deschide ochii peste treizeci şi şase de ore. O zi şi o noapte şi încă o zi.

Nimic din toate astea nu părea relevant acum. Pentru că toate suferinţele ei fuseseră numai din vina mea.

Am privit prin ferestrele înalte din faţa mea la cerul întunecos al nopţii care se transforma, treptat, în cenuşiul zorilor.

Şi apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem de un secol.

Ghemuit pe podea, nemişcat de agonie… m-am rugat.

Nu m-am rugat la Dumnezeul meu. Ştiusem dintotdeauna, din instinct, că pentru rasa mea nu exista nicio divinitate. Nu avea sens ca nemuritorii să aibă un zeu; ne scoseserăm singuri de sub puterea oricărui dumnezeu. Ne creaserăm singuri vieţile, iar unica putere capabilă să le pună capăt era tot cineva ca noi. Cutremurele nu ne puteau zdrobi, inundaţiile nu ne puteau îneca, incendiile erau prea încete pentru a ne prinde. Sulful şi pucioasa erau irelevante.

Noi eram zeii universului nostru alternativ. Trăind în

lumea muritorilor, dar deasupra lor, niciodată sclavi legilor lor, doar alor noastre.

Nu exista niciun Dumnezeu căruia să-i aparţin. Nimeni de la care să cer îndurare. Carlisle avea alte idei şi poate, doar poate, pentru cineva ca el se putea face o excepţie. Dar eu nu eram ca el. Eu eram ticălos, la fel ca toţi ceilalţi din rasa mea.

În schimb, m-am rugat la Dumnezeul *ei.* Pentru că, dacă în universul ei exista o putere mai înaltă şi milostivă, atunci în mod sigur, absolut *sigur,* el sau ea avea să fie preocupat de cea mai curajoasă şi mai blândă fiică a sa. Dacă nu, atunci o asemenea entitate nu avea niciun rost să existe. Trebuia să cred că Bella conta pentru Dumnezeul acela îndepărtat, dacă el exista într-adevăr.

Aşa că m-am rugat la Dumnezeul ei pentru puterea de care aveam nevoie. Ştiam că eu singur nu eram suficient de puternic – că puterea aceea trebuia să vină din afară. Mi-am amintit cu o claritate perfectă viziunile lui Alice cu Bella abandonată – faţa ei sumbră, lipsită de expresie. Durerea şi coşmarurile ei. Nu fusesem niciodată în stare să-mi imaginez că voi decide *să nu* cedez înaintea vederii suferinţei Bellei. Nu-mi puteam imagina nici acum. Dar trebuia s-o fac. Trebuia să învăţ puterea aceea.

M-am rugat la Dumnezeul ei cu toată spaima sufletului meu damnat şi pierdut, pentru ca el – sau ea – să mă ajute s-o protejez pe Bella de mine însumi.

Capitolul 29

Inevitabilitate

Alice văzuse momentul când Bella va deschide, într-un final, ochii. Aveam câteva motive practice pentru care trebuia să îmi rezerv un pic de timp singur cu ea înainte să discute cu altcineva. Bella nu ştia nimic despre toate câte făcuserăm ca să ne acoperim spatele. Bineînţeles, Alice sau Carlisle s-ar fi putut ocupa de asta şi, în plus, Bella era

suficient de inteligentă să simuleze o amnezie până când avea să afle care îi era scenariul, însă Alice ştia că eu nu voiam doar să clarific şirul acţiunilor.

În timpul cât aşteptaserăm, Alice făcuse cunoştinţă cu Renée, după care începuse s-o cucerească până ajunseseră să fie confidente apropiate, sau cel puţin aşa se vedea în mintea lui Renée. Alice fusese cea care o convinsese să meargă la prânz fix la momentul potrivit.

Asta se întâmpla puţin după ora unu după-amiaza. Trăsesem draperiile ca să mă feresc de soarele dimineţii, însă în scurt timp puteam să le întredeschid. Soarele bătea acum în partea opusă a spitalului.

De îndată ce a plecat Renée, mi-am tras scaunul lângă patul Bellei, aşezându-mi coatele pe marginea saltelei, aproape de umărul ei. Nu ştiam dacă simţise trecerea timpului sau dacă mintea îi rămăsese blocată în încăperea aceea blestemată cu oglinzi. Urma să aibă nevoie de consolare, iar eu o cunoşteam suficient de bine pentru a fi convins că numai chipul meu o va linişti. La bine şi la rău, o făceam să se simtă în siguranţă.

A început să se foiască chiar la timp, cum văzuse Alice. Se mai mişcase şi înainte, însă acum era un efort mai concentrat. Fruntea i se încreţea când încordările făcute îi cauzau dureri, iar între sprâncene i-a apărut cuta micuţă. Aşa cum îmi dorisem de atâtea ori, am mângâiat-o uşor cu degetul arătător, încercând s-o netezesc. I-a mai dispărut puţin, şi ochii au început să-i clipească. Piuitul monitorului de ritm cardiac a accelerat uşor.

A deschis ochii, după care i-a închis. A mai încercat o dată, mijind pleoapele din cauza luminilor puternice de deasupra capului. S-a uitat în altă parte, spre fereastră, până i s-au adaptat ochii. Inima îi bătea mai repede acum. Luptându-se cu firele de la aparate, şi-a dus mâinile către tubul de sub nas, încercând în mod evident să-l scoată. Am prins-o de mână.

— Ba nu, să nu faci asta, i-am spus încet.

De îndată ce mi-a auzit vocea, inima a început să-i bată în ritm normal.

— Edward?

Nu putea întoarce capul cât voia. M-am aplecat mai aproape. Ochii ni s-au întâlnit, iar ai ei, încă presărați de puncte roșii, au început să se umple de lacrimi.

— Edward, îmi pare atât de rău!

M-a durut extrem de profund atunci când și-a cerut iertare.

— Șșș, am insistat. Totul este în regulă acum.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea, încrețindu-și fruntea ca și cum încerca să rezolve o ghicitoare.

Îmi pregătisem răspunsul. Căutasem cel mai delicat mod în care să-i pot explica, dar în loc să încep să îi povestesc, propriile temeri și remușcări mi-au inundat buzele.

— Am ajuns aproape prea târziu. Puteam să fi ajuns prea târziu.

S-a uitat la mine un moment lung, timp în care am văzut cum îi revin amintirile. S-a chircit și respirația i s-a accelerat.

— Am fost atât de fraieră, Edward. Am crezut c-o răpise pe mama.

— Ne-a păcălit pe toți.

Și-a încruntat sprâncenele, ca și cum trebuia să facă ceva urgent.

— Trebuie să-i sun pe Charlie și pe mama.

— I-a sunat Alice.

Preluase sarcina asta de la Carlisle și acum discuta cu Charlie de câteva ori pe zi. La fel ca Renée, bărbatul era cu totul vrăjit de ea. Știam că Alice plănuise telefonul pe care avea să i-l dea după ce Bella se va fi trezit. Era entuziasmată că avea să se întâmple astăzi.

— Renée este aici, am urmat, adică, aici în spital. S-a dus să își ia ceva de mâncare acum.

Bella s-a foit, mutându-și greutatea corpului ca și cum era pe punctul de a sări din pat.

— E aici?

Am prins-o de umăr și am ținut-o pe loc. A clipit de câteva ori, privind confuză în jur.

— Se va întoarce în curând, am asigurat-o. Iar tu trebuie să stai liniştită.

Cuvintele mele nu au calmat-o aşa cum intenţionasem. I se citea panica în ochi.

— Dar ce i-ai spus? Ce explicaţie i-ai dat pentru faptul că sunt aici?

Am zâmbit uşor.

— Ai căzut pe două paliere de trepte, apoi printr-o fereastră.

Ţinând cont de uşurinţa cu care părinţii ei acceptaseră povestea aceasta – nu doar că era posibil, ci era cumva de aşteptat –, am simţit că trebuie să mai adaug:

— Trebuie să recunoşti că s-ar fi putut întâmpla.

A oftat, însă părea mai liniştită acum că ştia şi alibiul. S-a uitat pentru câteva secunde la corpul ei acoperit de cearşafuri.

— Cât de rău e? m-a întrebat.

Am trecut în revistă toate afecţiunile majore.

— Ai un picior rupt, patru coaste rupte, nişte fisuri în craniu, vânătăi peste tot şi ai pierdut mult sânge. Ţi-au făcut câteva transfuzii. Nu mi-a plăcut – te-au făcut să miroşi altfel pentru o vreme.

A zâmbit, după care s-a cutremurat.

— Trebuie să fi fost o schimbare plăcută pentru tine.

— Nu, îmi place cum miroşi *tu.*

M-a privit cu atenţie în ochi, cercetând. După câteva momente, m-a întrebat:

— Cum ai făcut-o?

Nu ştiam de ce subiectul acesta era aşa de neplăcut pentru mine. *Reuşisem.* Ştiam că Emmett, Jasper şi Alice erau uluiţi de performanţa mea, dar eu nu reuşeam să privesc lucrurile în felul acela. Fusese prea riscant. Îmi aminteam cu o claritate insuportabilă cât de mult îşi dorise corpul meu să rămână pentru totdeauna în fericirea aceea supremă.

Nu puteam să o mai privesc în ochi. Am coborât privirea la mâna ei, luând-o cu grijă într-a mea. Firele de la aparate s-au revărsat pe partea cealaltă.

— Nu sunt sigur, am şoptit.

Nu a zis nimic, însă îi simţeam privirea cu care mă fixa, aşteptând un răspuns mai bun. Am oftat.

Cuvintele mele abia dacă au fost mai audibile decât o răsuflare.

— Era imposibil... să mă opresc. Imposibil. Dar am reuşit. Apoi am încercat să-i zâmbesc şi să-i întâlnesc privirea.

— *Chiar* că te iubesc.

— Gustul meu nu-i la fel de bun ca mirosul?

A zâmbit larg la gluma ei, după care a tresărit, simţind durerea din obraz.

Nu am încercat să vorbesc pe un ton aşa de relaxat ca ea. În mod evident, nu ar fi trebuit să zâmbească.

— Chiar mai bun, am răspuns cu sinceritate şi o idee de amărăciune. Mai bun decât mi-aş fi imaginat vreodată.

— Îmi pare rău.

Am dat ochii peste cap.

— Dintre toate lucrurile pentru care te-ai putea scuza...

Mi-a studiat expresia feţei şi a părut nemulţumită de ce-a găsit.

— *Pentru ce* să mă scuz, atunci?

„Pentru nimic”, am vrut să spun, însă am văzut că era într-o stare spăsită, aşa că i-am dat ceva la care să reflecteze.

— Pentru că aproape te-ai luat de lângă mine pentru totdeauna.

A încuviinţat din cap pierdută, acceptându-mi spusele.

— Îmi pare rău.

I-am mângâiat dosul palmei şi m-am întrebat dacă simţea atingerea prin toate bandajele acelea.

— Ştiu de ce-ai făcut-o. Dar a fost iraţional, desigur. Ar fi trebuit să mă aştepţi pe mine, ar fi trebuit să îmi spui.

Asta era lipsit de sens pentru ea.

— Nu m-ai fi lăsat să plec.

— Nu, am răspuns printre dinţi, nu te-aş fi lăsat.

A rămas cu privirea pierdută un moment, după care inima a început să-i bată mai repede. A cuprins-o un

tremurat intens, apoi a icnit de durere.

— Bella, ce-ai păţit?

A vorbit pe un ton plângăreţ.

— Ce s-a-ntâmplat cu James?

Măcar cu asta puteam s-o liniştesc.

— După ce l-am tras de pe tine, Emmett şi Jasper s-au ocupat de el.

S-a încruntat, a tresărit şi după aceea şi-a revenit la expresia naturală.

— Nu i-am văzut pe Emmett şi pe Jasper acolo.

— A trebuit să plece din cameră... era mult sânge.

Un fluviu de sânge. Pentru o secundă, am simţit de parcă eram încă mânjit de el.

— Dar tu ai rămas, a şoptit ea.

— Da, am rămas.

— Şi Alice, şi Carlisle...

Vocea îi era plină de uimire.

Am zâmbit un pic.

— Şi ei te iubesc, să ştii.

Expresia feţei i-a redevenit panicată.

— Alice a văzut caseta?

— Da.

Era un subiect pe care noi îl evitam deocamdată. Ştiam că Alice făcea propriile cercetări şi ştiam că nu eram încă pregătit să discut cu ea despre asta.

— Ea a fost întotdeauna în întuneric, a spus Bella imediat. De aceea nu-şi amintea.

Tipic pentru Bella, să se îngrijoreze mereu pentru altcineva, chiar şi în aceste momente.

— Ştiu. Înţelege şi ea acum.

Nu-mi dădeam seama ce expresie aveam pe faţă, însă o îngrijora. A încercat să se întindă, să-mi atingă obrazul, dar s-a oprit când perfuzia i-a tras mâna înapoi.

— Of, a mârâit ea.

Oare îşi smulsese perfuzia? Mişcarea nu-i fusese atât de puternică, însă nici n-o puteam examina îndeaproape.

— Ce este? am vrut să ştiu.

— Acele, a spus ea.

Se uita în tavan acum, concentrându-se de parcă vedea ceva acolo mai fascinant decât nişte simple plăci de rigips.

A inspirat adânc şi am fost mirat să văd că buzele i se înverziseră uşor.

— Îţi este teamă de un ac, am mormăit. Ah, un vampir sadic, care intenţiona s-o tortureze până la moarte? Sigur, nicio problemă, fuge să se întâlnească cu el. Pe de altă parte, o *perfuzie...*

A dat ochii peste cap. Verdele de pe buze începea să pălească.

Apoi m-a privit intens şi m-a întrebat pe un ton încurcat:

— *Tu* de ce eşti aici?

Mă gândisem... dar ce mai conta.

— Vrei să plec?

Poate că ceea ce trebuia să fac avea să fie mai uşor decât crezusem. O durere m-a înjunghiat în zona în care se afla inima mea împietrită.

— Nu! a protestat ea.

Aproape că ţipase. Şi-a controlat volumul, aproape şoptind acum:

— *Nu,* am vrut să spun, de ce crede *mama* mea că eşti aici? Trebuie să-mi pun la punct toată povestea înainte să se-ntoarcă.

— Ah.

Normal că nu avea să fie aşa uşor. De atâtea ori crezu*

sem că o terminase cu mine, dar în niciunul dintre cazuri nu avusesem dreptate.

— Eu am venit în Phoenix să îţi bag minţile în cap, i-am explicat, folosindu-mă de aceeaşi voce sinceră şi nevinovată pe care o foloseam atunci când aveam nevoie ca asistentele să creadă că era absolut necesar să rămân cu Bella în rezervă. Să te conving să te întorci la Forks. Tu ai fost de acord să mă vezi şi ai venit la hotelul unde stăteam cu Carlisle şi cu Alice. Am deschis larg ochii şi i-am făcut să pară extrem de nevinovaţi. Desigur că eu venisem aici sub supraveghere parentală... Dar te-ai împiedicat pe trepte în drum spre camera mea şi... ei bine, restul îl ştii. Totuşi, nu este nevoie să îţi aminteşti toate detaliile. Ai o

scuză bună să fii puţin în ceaţă cu unele amănunte.

S-a gândit la asta pentru o secundă.

— Există câteva puncte slabe în povestea asta. Cum ar fi inexistenţa unor ferestre sparte.

Nu m-am putut abţine să rânjesc.

— Nu chiar. Alice s-a amuzat un pic prea mult falsificând dovezile. A avut grijă de toate detaliile în mod foarte convingător – probabil ai putea să dai hotelul în judecată, dacă ai vrea.

Evident că ideea a scandalizat-o.

I-am mângâiat cu delicateţe obrazul care nu era vânăt.

— Nu ai de ce să îţi faci griji. Singura ta grijă acum este să te vindeci.

Şi apoi inima ei a început s-o ia la galop. Am căutat orice semn de durere, am mai trecut o dată prin ceea ce zisesem, să-mi dau seama dacă spusesem ceva care să o supere, apoi i-am observat pupilele dilatându-se şi mi-am dat seama. Reacţiona la atingerea mea.

Şi-a fixat privirea pe monitorul care piuia din cauza bătăilor prea puternice ale inimii ei şi a mijit ochii.

— Asta va fi penibil.

Am râs încet de expresia chipului ei. Obrazul teafăr începuse să se înroşească discret.

— Hmm, mă întreb...

Eram deja la numai câţiva centimetri de faţa ei. Încet, am eliminat distanţa. Inima i-a luat-o şi mai tare la galop. Atunci când am sărutat-o, buzele mele abia atingându-se de ale ei, ritmul s-a poticnit. Inima i-a sărit de-a dreptul o bătaie.

M-am smuls de lângă ea şi m-am panicat până când inima ei şi-a reluat ritmul normal.

— Se pare că va trebui să fiu mult mai atent cu tine decât de obicei.

S-a încruntat, a tresărit, după care a spus:

— Hei, nu terminasem să te sărut. Nu mă sili să vin la tine.

Am râs la ameninţarea ei, după care am sărutat-o din nou, îndepărtându-mă imediat ce inima începea iar să se

dea în spectacol. A fost un sărut foarte scurt.

Părea că este gata să se plângă din nou, însă chiar şi aşa experimentul acesta trebuia pus pe pauză.

M-am tras cu scaunul mai departe de patul ei.

— Cred că o aud pe mama ta.

Renée tocmai urca scara şi intenţiona să ia din geantă nişte fise pentru telefonul public, îngrijorându-se de câtă mâncare nesănătoasă consumase în ultimele zile. Şi-ar fi dorit să aibă timp să meargă la sala de sport, însă deocamdată trebuia să se mulţumească cu treptele.

Faţa Bellei s-a schimonosit. Am presupus că de la durere. M-am apropiat din nou, disperat să pot face ceva.

— Nu mă părăsi! a spus ea, aproape cu un suspin în glas.

Avea ochii strânşi de frică.

Nu voiam să mă gândesc la reacţia aceasta.

În mintea mea, viziunea lui Alice mă chinuia. Bella, ghemuită în agonie, chinuindu-se să respire...

M-am recules pentru un moment, după care m-am străduit să-i răspund relaxat.

— Nu plec. O să... trag un pui de somn.

I-am zâmbit larg, apoi m-am întins iute pe fotoliul turcoaz, lăsându-l pe spate. La urma urmei, Renée îmi spusese că-l puteam folosi ori de câte ori aveam nevoie. Am închis ochii.

— Nu uita să respiri, a şoptit ea.

Mi-am amintit cum se prefăcuse ea că doarme în faţa lui Charlie şi m-am abţinut să zâmbesc. Am tras o gură exagerată de aer.

Renée tocmai trecea pe lângă biroul asistentelor.

— Vreo schimbare? a întrebat-o pe asistenta care era în tură acum, o femeie solidă şi mai tânără pe nume Bea.

Din tonul ei distrat era clar că se aştepta la un răspuns negativ. A continuat să meargă.

— De fapt, s-a simţit o fluctuaţie pe aparatele ei de monitorizare. Urma să intru să văd ce este.

Oh nu, nu ar fi trebuit să plec.

Renée lungise paşii acum, îngrijorată.

— Mă duc eu la ea şi te anunţ...

Asistenta care se ridicase din scaun s-a aşezat la loc, res- pectându-i dorinţa.

Bella a avut un spasm şi patul a scârţâit. Era evident cât de mult o supăra că mama ei era necăjită.

Renée a deschis uşa încet. Bineînţeles că ar fi vrut ca Bella să se trezească, dar tot i se părea nepoliticos să facă zgomot.

— Mamă! a şoptit Bella veselă.

Pentru că mă prefăceam că dorm, nu vedeam faţa lui Renée, însă gândurile îi erau copleşite. I-am auzit paşii şovăind. După care m-a observat dormind.

— Nu pleacă niciodată, aşa-i? a murmurat ea încet, deşi în mintea ei striga cu glas tare; mă obişnuisem însă cu volumul şi nu mă mai speria ca la început.

Era totuşi puţin mai liniştită. Chiar începuse să se întrebe dacă dormeam *vreodată.*

— Mamă, ce mult mă bucur să te văd! a spus Bella cu entuziasm.

Pentru o secundă, Renée s-a speriat de ochii ei roşii. Propriii ochi au început să i se umple de lacrimi, când a văzut semnele acelea clare ce dovedeau cât suferise Bella.

Am tras cu ochiul printre pleoape cum şi-a luat cu grijă fiica în braţe. Lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji.

— Bella, am fost atât de supărată!

— Îmi pare rău, mamă. Dar totul e bine acum, e-n regulă.

Nu-mi plăcea să o aud pe Bella cum, în starea ei, îşi alina mama sănătoasă, dar presupun că aşa funcţionase relaţia lor dintotdeauna. Poate că felul unic în care mintea lui Renée interacţiona cu ceilalţi o transformase într-un soi de narcisistă. Nici nu avea cum altfel, de vreme ce toată lumea venea în întâmpinarea nevoilor ei nerostite.

— Mă bucur să te văd în sfârşit deschizând ochii.

Deşi s-a cutremurat din nou pe dinăuntru de starea lor înfiorătoare. A urmat un moment de tăcere, după care Bella a întrebat nesigură:

— Cât timp au fost închişi?

Mi-am dat seama că era ceva ce încă nu discutaserăm.

— E vineri, scumpo, ai fost inconştientă ceva vreme.

Bella era şocată.

— Vineri?

— A trebuit să te ţină sedată un timp, scumpo – ai multe răni.

— *Ştiu,* a încuviinţat Bella apăsat.

M-am întrebat ce nivel de durere simţea acum.

— Ai avut mare noroc că doctorul Cullen a fost acolo. E un tip foarte cumsecade... Foarte tânăr, totuşi. Şi arată mai mult ca un fotomodel decât ca un medic...

— L-ai cunoscut?

— Şi pe sora lui Edward, Alice. E o fată încântătoare.

— Da, aşa e!

Gândurile ţipătoare ale lui Renée s-au întors iar în direcţia mea.

— Nu mi-ai spus că ai prieteni atât de buni în Forks.

Prieteni foarte, foarte buni.

Dintr-odată, Bella a gemut.

Ochii mi s-au deschis singuri. Dar nu m-au dat de gol. Renée era şi ea cu ochii fixaţi pe Bella.

— Ce te doare? a vrut să ştie.

— Sunt bine, a asigurat-o Bella, deşi mi-am dat seama că îmi confirma şi mie în acelaşi timp.

Ne-am privit în ochi pentru o secundă înainte să mă prefac din nou că dorm. Trebuie doar să ţin minte să nu mă mişc.

— Unde-i Phil?

Renée fusese total distrasă de la subiect, ceea ce cred că fusese şi ideea.

Nu i-am spus veştile bune. Oh, va fi aşa de fericită.

— În Florida – vai, Bella! N-o să ghiceşti niciodată! Exact când eram pe punctul de a pleca, am primit cele mai bune veşti!

— Phil a semnat un contract? a întrebat Bella.

În glasul ei se simţea că zâmbea, convinsă că o nimerise.

— Da! Cum de-ai ghicit? La The Suns, îţi vine să crezi?

— Grozav, mamă, a spus Bella, deşi era puţină nedumerire în vocea ei, ceea ce îmi dădea de înţeles că habar n-avea cine erau The Suns.

— Şi-ţi va plăcea tare mult în Jacksonville.

Renée aproape dădea pe dinafară de entuziasm. Gândurile ei ţipau la unison cu cuvintele rostite şi eram convins că aveau să aibă acelaşi efect asupra Bellei cum aveau şi asupra celorlalţi. A început să turuie despre vreme, ocean, casa galbenă adorabilă cu gărduţ alb, fără să se îndoiască o clipă că fiica ei avea să fie la fel de încântată.

Ştiam toate aspectele din planul lui Renée despre viitorul Bellei. Cât timp aşteptase ca Bella să se trezească, Renée se entuziasmase de sute de ori în gând faţă de momentul în care îi va da veştile acestea îmbucurătoare.

— Mamă, stai aşa! a spus Bella, confuză. Mi-am imaginat că entuziasmul lui Renée era la fel de sufocant ca o pernă pe faţă. Despre ce vorbeşti? Nu merg în Florida. Eu locuiesc în Forks.

— Nu mai trebuie să stai acolo, prostuţo, a râs Renée. Phil va putea sta mai mult pe acasă acum... Am vorbit despre asta şi am stabilit că nu mă voi duce la meciurile lui din deplasare, aşa că voi fi jumătate din timp cu tine şi jumătate cu el.

Se aştepta ca Bella să înceapă să radieze de încântare.

— Mamă, a spus Bella mai rar acum, eu *vreau* să locuiesc în Forks. Deja m-am instalat la şcoală şi am câţiva prieteni...

Renée m-a privit din nou, cu neplăcere de data aceasta.

— Şi Charlie are nevoie de mine, a continuat Bella. E singur-singurel acolo şi nu ştie să gătească *deloc.*

— Vrei să locuieşti în Forks? a întrebat Renée, ca şi cum cuvintele nu aveau sens în ordinea aceea. De ce?

Băiatul e motivul principal.

— Ţi-am spus – şcoala, Charlie – au!

Din nou, *a* trebuit să mă uit. Renée se agita în jurul ei, cu mâinile întinse şovăind, nefiind sigură unde să o aline. A sfârşit prin a-i pune o mână pe frunte.

— Bella, scumpa mea, tu urăşti Forks.

Renée părea îngrijorată că Bella uitase asta. Vocea Bellei a luat o nuanţă defensivă.

— Nu-i aşa de rău.

Renée a decis să treacă direct la subiect.

— Băiatul ăsta-i de vină, nu? a şoptit ea.

Suna mai mult ca o acuzaţie decât o întrebare. Bella a ezitat, după care a recunoscut:

— Parţial... Deci, ai avut ocazia să vorbeşti cu el?

— Da, şi vreau să vorbim despre asta.

— Despre ce? a răspuns Bella inocentă.

— Cred că băiatul ăsta e îndrăgostit de tine, a şoptit Renée.

— Şi eu cred asta.»

Bella e îndrăgostită? Cât de multe am ratat? Cum a putut să nu-mi spună? Ce-ar trebui să fac acum?

— Şi... tu ce simţi faţă de el?

Bella a oftat, după care a răspuns nonşalant.

— Sunt destul de nebună după el.

— Păi, *pare* foarte drăguţ şi, Dumnezeule, arată incredibil de bine, dar eşti atât de tânără, Bella...

Şi semeni prea mult cu Charlie. E prea devreme.

— Ştiu asta, mamă, a fost Bella de acord. Nu-ţi face griji. E doar o pasiune.

— Corect, a spus Renée.

Bun. Nu ia totul aşa de în serios ca Charlie. Oh, atâta e ora? Am întârziat.

Bella a simţit distragerea bruscă a mamei sale.

— Trebuie să pleci?

— Ar trebui să sune Phil în scurt timp... N-am ştiut că o să te trezeşti...

Probabil că telefonul sună deja acasă. Ar fi trebuit să-i dau numărul de aici.

— Stai liniştită, mamă. Bella nu a reuşit să-şi ascundă complet uşurarea. Nu voi fi singură.

— Mă întorc în curând. Şi eu am dormit aici, să ştii, a adăugat Renée, lăudându-se cu comportamentul ei de mamă bună.

— Oh, mamă, dar nu-i nevoie să faci asta! Pe Bella o supăra ideea ca mama ei să se sacrifice pentru ea. Nu aşa funcţiona relaţia lor. Poţi să dormi acasă, nici n-o să observ.

— Am fost agitată, a recunoscut Renée, suficient de conştientă că părea laşă după ce mai devreme se lăudase. La noi în cartier au fost nişte infracţiuni şi nu-mi place să stau acolo singură.

— Infracţiuni?

Bella a intrat imediat în stare de alertă.

— Cineva a pătruns prin efracţie în studioul de dans de după colţ şi l-a ars din temelii – n-a mai rămas nimic din el! Şi au lăsat o maşină furată chiar în faţa lui. Îţi aminteşti»»»»»» când dansai acolo, scumpo?

Nu eram singurii care furaserăm maşini. Maşina furată de vânător fusese parcată în partea sudică a studioului de dans. Nu ştiuserăm de ea ca să putem şterge şi urmele infracţiunilor lui odată cu alte noastre. Şi oricum era un alibi pentru noi, din moment ce maşina aceea fusese furată cu o zi mai devreme de sosirea noastră în Phoenix.

— Îmi amintesc, a spus Bella cu glas tremurat.

Îmi era greu să rămân la locul meu. Şi Renée fusese mişcată de reacţia ei.

— Pot să stau, draga mea, dacă ai nevoie de mine.

— Nu, mamă, simt bine. Edward va fi cu mine.

Sigur că va fi. În fine, chiar trebuie să spăl nişte rufe şi probabil că ar prinde bine dacă aş spăla frigiderul. Laptele ăla-i vechi de câteva luni.

— Mă întorc diseară.

— Te iubesc, mamă.

— Şi eu te iubesc, Bella. Încearcă să fii mai atentă pe unde calci, scumpo, nu vreau să te pierd.

M-am străduit să-mi controlez zâmbetul larg care stătea să răzbată prin prefăcătoria mea.

Bea a intrat în rezervă să-şi facă vizita, ocolind-o pe Renée într-un mod exersat ca să ajungă la monitoarele Bellei.

Renée şi-a sărutat fiica pe frunte, i-a mângâiat mâna, după care a plecat, nerăbdătoare să îi spună lui Phil vestea

că Bella se simţea mai bine.

— Te simţi neliniştită, drăguţă? a întrebat-o Bea. Ritmul tău cardiac a suit cam mult aici.

— Sunt bine, a asigurat-o Bella.

— O să-i spun asistentei care are grijă de tine că te-ai trezit. Va veni imediat să te vadă.

Nici nu s-a închis bine uşa în urma lui Bea, că m-am şi dus lângă Bella.

Avea sprâncenele ridicate, fie îngrijorată, fie impresionată.

— Ai furat o maşină?

Ştiam că se referea la maşina care fusese găsită în parcare, însă avea dreptate oricum. Doar că era vorba despre două maşini.

— Era bună, foarte rapidă, i-am spus.

— Cum ţi-a fost somnul? a întrebat ea.

Toată atmosfera jucăuşă a interacţiunii noastre a pălit.

— Interesant.

Schimbarea de stare a băgat-o în ceaţă.

— Cee?

M-am uitat la ridicătura umflată unde era piciorul ei lovit, nefiind sigur ce avea să citească ea în ochii mei.

— Sunt surprins, am rostit încet. Credeam că Florida... şi mama ta... ei, bine, credeam că asta este ceea ce vrei.

— În Florida, tu ai fi blocat în casă toată ziua, a subliniat ea, fără să priceapă unde vreau să ajung. N-ai putea să ieşi decât noaptea, exact ca un vampir adevărat.

Felul în care zisese asta m-a făcut să vreau să zâmbesc, însă voiam în acelaşi timp să *nu* zâmbesc.

— Eu voi rămâne în Forks, Bella. Sau într-un loc asemănător. Într-un loc de unde n-aş mai putea să îţi fac rău.

M-a privit cu o expresie confuză, ca şi cum îi răspunsesem în latină. Am aşteptat să înţeleagă ce voiam să spun. Apoi inima a început să-i bată mai repede şi să se hiperventileze. Tremura cu fiecare respiraţie, plămânii mărindu-i-se, apăsându-i coastele rupte.

Pe faţă i s-a aşternut imaginea unei Bella din viitor, o

Bella îndurerată.

Îmi era greu s-o privesc. Voiam să spun ceva care să-i uşureze durerea, *teroarea,* dar asta trebuia să fie alegerea corectă. Nu o simţeam aşa, însă nu mai puteam să mă încred în propriile-mi emoţii egoiste.

Gloria a intrat în rezervă, abia intrată în tura de după-amiază. A examinat-o pe Bella cu ochi profesionist.

Aş spune că starea ei e cam de nota şase. Mă bucur totuşi că a deschis ochii, sărăcuţa.

— Mai vrei calmante, drăguţă? a întrebat ea cu blândeţe, arătând perfuzia.

— Nu, nu, a refuzat Bella cu răsuflarea tăiată. N-am nevoie de nimic.

— Nu-i nevoie să fii curajoasă, drăguţă. E mai bine dacă nu te stresezi prea mult; ai nevoie să te odihneşti.

Gloria a aşteptat ca Bella să se răzgândească, însă ea a clătinat cu grijă din cap, afişând o combinaţie de durere şi de sfidare.

Asistenta a oftat.

— Bine. Apasă butonul de urgenţă când eşti pregătită.

S-a uitat la mine cu severitate, neştiind ce să creadă despre supravegherea mea continuă, după care a privit încă o dată monitoarele Bellei înainte să plece.

Ochii Bellei erau încă răvăşiţi. I-am pus palmele de o parte şi de alta a feţei, abia atingându-i obrazul stâng care era rănit.

— Şşşş, Bella, calmează-te.

— Nu mă părăsi, m-a implorat ea cu vocea spartă.

Şi tocmai de aceea nu eram suficient de puternic de unul singur. Cum puteam să-i provoc şi mai multă suferinţă? Zăcea aici bandajată toată, chinuită de durere, şi singura ei rugăminte era ca eu să rămân.

— Nu plec nicăieri, i-am spus, în timp ce-mi reconfiguram mental răspunsul. „Nu plec până nu eşti din nou întreagă. Nu plec până nu eşti pregătită. Nu plec până nu găsesc putere.” Acum relaxează-te înainte să chem asistenta înapoi să îţi dea un calmant.

Ritmul inimii nu voia să încetinească.

Mi-am trecut degetele pe obrazul ei.

— Bella, nu plec nicăieri. Rămân lângă tine cât timp ai nevoie de mine.

— Juri că nu mă părăseşti? a şoptit ea.

Şi-a dus mâna imediat la coaste. Probabil că o dureau teribil.

Era prea fragilă pentru asta acum. Ar fi trebuit să-mi dau seama şi să aştept. Chiar dacă Renée tocmai îi oferise opţiunea perfectă pentru o viaţă fără vampiri.

I-am luat din nou faţa în mâini, lăsându-mi dragostea mistuitoare pe care i-o purtam să-mi umple privirea, şi am minţit cu toată experienţa acumulată în o sută de ani de minciuni zilnice.

— Jur.

Tensiunea din membre i s-a relaxat. A continuat să se uite în ochii mei, însă după câteva secunde inima i-a revenit la ritmul normal.

— E mai bine?

Ochii îi erau neîncrezători, vocea îi era nesigură atunci când a răspuns.

— Da.

Probabil simţea că tot îi ascundeam ceva.»

Aveam nevoie să mă creadă, doar cât să o las să se vindece complet. Nu puteam să fiu responsabil pentru eventualele complicaţii în recuperarea ei.

Aşa că am încercat să mă comport ca şi cum nu ascundeam nimic. Ca şi cum eram exasperat de purtarea ei agitată. Am făcut o faţă enervată şi am bombănit cuvintele:

— Ai o reacţie exagerată puţin, nu crezi?

Le-am rostit repede; probabil că nu le-a putut înţelege.

— De ce ai spus asta? a şoptit ea, cu vocea tremurată. Te-ai săturat să mă tot salvezi? *Vrei* să plec?

Cred că aş fi putut să râd o sută de ani de ideea că m-aş fi putut plictisi vreodată de ea. Sau să plâng o mie de ani.

Totuşi, va veni vremea, eram sigur acum, în care va trebui să o conving de contrariu. Aşa că mi-am cântărit răspunsul, l-am făcut mai calm, mai moderat.

— Nu, nu vreau să trăiesc fără tine, Bella, sigur că nu. Fii

raţională. Şi n-am nicio problemă să te salvez – dacă nu ar fi problema că eu te pun în pericol... că eu simt motivul pentru care eşti aici.

Adevărul şi-a făcut loc în discursul meu, spre final.

Bella s-a încruntat la mine.

— Da, tu eşti motivul. Motivul pentru care sunt aici – *în viaţă.*

Abia mai puteam să-mi păstrez tonul calm. Am şoptit ca să-mi ascund durerea.

— Cu chiu, cu vai. Acoperită de bandaje şi ghips şi fără să te poţi mişca.

— Nu mă refeream la cea mai recentă experienţă aproape de moarte, a ripostat ea. Mă gândeam la celelalte – alege-o pe care vrei. Dacă nu erai tu, la momentul ăsta putrezeam în cimitirul din Forks.

M-am cutremurat la imaginea asta, după care am revenit la subiect, nedorind s-o las să mă abată de la remuşcările mele.

— Totuşi, nu aceea a fost partea cea mai grea. Nici când te-am văzut pe podea... ghemuită şi rănită. M-am luptat să-mi recapăt controlul asupra vodi. Nici când m-am gândit că am ajuns prea târziu. Nici măcar când te-am auzit urlând de durere – toate amintirile acestea insuportabile pe care le voi purta cu mine tot restul eternităţii. Nu, cel mai groaznic a fost să simt... să ştiu că nu m-aş putea opri. Să cred că te voi ucide eu însumi.

S-a încruntat.

— Dar n-ai făcut-o.

— Aş fi putut. Foarte uşor.

— Promite-mi, a şuierat ea.

— Ce?

Se uita urât la mine acum.

— Ştii ce.

Bella înţelesese încotro se îndreptau cuvintele mele. Îşi dădea seama că mă străduiam să-mi adun puterea de care aveam nevoie. A trebuit să-mi amintesc că ea îmi putea citi mintea de o mie de ori mai bine decât i-o puteam citi eu pe a ei. Trebuia să-mi las deoparte nevoia de a-i mărturisi. Cel

mai important acum era ca ea să se facă bine.

Am încercat să spun doar lucruri adevărate, pentru ca ea să nu mă citească aşa de uşor ca mai înainte.

— Se pare că nu sunt destul de puternic încât să stau departe de tine, aşa că bănuiesc că se va face voia ta... chiar dacă te omoară sau nu.

— Bine. Dar am simţit în glasul ei că tot nu era convinsă. Mi-ai spus cum te-ai oprit... acum vreau să ştiu de ce.

— De ce? am repetat precaut.

— *De ce* ai făcut-o. De ce n-ai lăsat veninul să se întindă? Până acum aş fi fost exact ca tine.

Nu-i explicasem niciodată asta. Ocolisem întrebarea cu grijă. Ştiam că nu descoperise *acest* adevăr din căutările ei pe internet. Am văzut roşu pentru un moment, iar în mijlocul acelui roşu, faţa lui Alice.

— Sunt prima care recunoaşte că n-am experienţă în relaţii, rosti Bella cu rapiditate – îngrijorată de răspunsul la care renunţase şi încercând să-mi distragă atenţia. Dar mi s-ar părea logic... ca un bărbat şi o femeie să fie cumva egali... Adică nu se poate ca numai unul dintre ei să apară mereu şi să-l salveze pe celălalt. Trebuie să se salveze unul pe altul *în mod egal.*

Era adevărat ce spunea, însă nu cuprindea ce era mai important. Eu nu aveam să fiu niciodată egal cu ea. Pentru mine nu mai exista cale de întoarcere. Iar aceea era singura egalitate care o lăsa neatinsă pe ea.

Mi-am împreunat mâinile pe marginea saltelei şi mi-am lăsat bărbia să se sprijine de ele. Era momentul să calmez intensitatea cu care se purta această conversaţie.

— Dar tu *m-ai salvat* pe mine, i-am spus calm.

Asta era adevărat.

— Nu pot fi mereu Lois Lane, m-a avertizat ea. Vreau să fiu şi Superman.

Mi-am păstrat tonul calm, domol, însă a trebuit să întorc privirea.

— Nu ştii ce-mi ceri.

— Ba cred că da.

— Bella, *nu ştii,* am murmurat încă blând. Am avut

aproape nouăzeci de ani să mă gândesc la asta, şi tot nu sunt sigur.

— Îţi doreşti să nu te fi salvat Carlisle?

— Nu, nu îmi doresc asta, am spus, pentru că nu aş fi cunoscut-o niciodată pe ea, dacă el nu m-ar fi salvat. Dar viaţa mea se terminase. Nu renunţam la nimic. Cu excepţia sufletului.

— Tu *eşti* viaţa mea. Singurul lucru care m-ar durea ar fi să te pierd pe tine.

Întocmai aşa simţeam şi eu.

„Şi ce-o să faci când o să te implore?" mi-a şoptit în minte amintirea lui Rosalie.

— Nu pot să o fac, Bella. Nu o să îţi fac asta.

— De ce nu? Vocea îi era răguşită, striga de furie. Nu-mi spune că-i prea greu! După ziua de azi, sau, mă rog, acum câteva zile... oricum, după *asta,* ar trebuie să fie floare la ureche.

M-am chinuit să-mi păstrez calmul.

— Şi durerea? i-am reamintit.

Nici nu voiam să mă gândesc la asta. Şi speram că nici ea nu voia să se gândească la asta.

A pălit. Îmi era greu s-o privesc. S-a chinuit cu amintirea aceea un moment lung, după care a ridicat bărbia.

— Aia e problema mea. Pot să-i fac faţă.

— E posibil să duci curajul până în punctul în care devine nebunie.

— Nu-i o problemă. Trei zile. Mare scofală.

Alice! Probabil că era bine că n-aveam idee unde era acum. Mi-am dat seama că dispăruse intenţionat. Avea să mă evite până când mă calmam, eram sigur de asta. Îmi venea să o sun, să-i spun ce cred despre evitarea asta plină de laşitate, dar puteam paria că nu avea să răspundă.

M-am reconcentrat. Dacă Bella voia să continue conversaţia, aveam să-i scot în evidenţă lucrurile pe care nu le luase în calcul.

— Charlie? am spus eu scurt. Renée?

Deja îi era mai greu să vadă consecinţele. Au trecut minute bune până s-a străduit să găsească un răspuns. A

deschis o dată gura, după care a închis-o la loc. Nu se uita niciodată în altă parte, însă sfidarea din ochii ei s-a transformat uşor în înfrângere.

Într-un final, a minţit. Era evident, aşa cum era mereu.

— Uite, nici asta nu-i o problemă. Renée a luat mereu alegerile care i-au convenit – ar vrea ca eu să fac la fel. Iar Charlie e rezistent, e obişnuit să fie singur. Nu pot să am mereu grijă de ei. Trebuie să-mi trăiesc propria viaţă.

— Exact, am spus pe un ton grav. Iar eu nu îi voi pune capăt.

— Dacă mă aştepţi să fiu pe patul de moarte, am veşti pentru tine! Tocmai am fost acolo!

Am aşteptat până am fost convins că vocea avea să-mi fie echilibrată.

— O să te refaci.

A tras adânc aer în piept, a tresărit de durere, după care a vorbit rar, pe un ton scăzut.

— Nu, nu-i aşa.

Oare credea că o minţeam în privinţa stării ei?

— Bineînţeles că o să te refaci. O să rămâi cu o cicatrice sau două...

— Te înşeli. O să mor.

Nu reuşeam să rămân calm. Îmi auzeam stresul din voce.

— Pe bune, Bella. O să ieşi de aici în câteva zile. Cel mult două săptămâni.

S-a uitat la mine mâhnită.

— S-ar putea să nu mor acum... dar o să mor într-o zi. Cu fiecare minut din zi sunt tot mai aproape. Şi o să *îmbătrânesc.*

Neliniştea s-a transformat în disperare pe măsură ce înţelegeam unde voia să ajungă. Oare credea că nu era un lucru pe care să-l fi luat în calcul? Că ratasem cumva această realitate vădită, că nu observasem schimbările uşoare de pe faţa ei, scoase în evidenţă de aspectul meu rigid de neschimbat? Că, dacă nu aveam darul lui Alice, nu puteam să văd acest viitor clar?

Mi-am coborât faţa în mâini.

— Aşa ar trebui să se întâmple. Aşa trebuie să se întâmple. Aşa s-ar întâmpla dacă eu nu aş exista – şi *nu ar trebui să exist.*

Bella a pufnit.

Am ridicat privirea, surprins de schimbarea stării ei sufleteşti.

— Asta-i o prostie, a spus ea. E ca şi cum te-ai duce la o persoană care a câştigat la loto şi i-ai lua banii, spunându-i: „Ştii, hai să ne întoarcem la cum ar trebui să fie lucrurile. E mai bine aşa.” Şi nu înghit chestia asta.

— Eu nu sunt nici pe departe marele premiu la loto, am mârâit.

— Aşa-i. Eşti mai mult de-atât.

Am dat ochii peste cap, încercând să-mi vin măcar un pic în fire. Nu-i făcea bine discuţia asta, iar monitoarele ei erau martore.

— Bella, nu mai discutăm despre asta şi gata. Refuz să te condamn la o eternitate de întuneric şi cu asta basta.

De îndată ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama cât de categoric sunaseră. Ştiam cum avea să răspundă înainte să-şi îngusteze privirea.

— Dacă tu crezi c-o să mă opresc aici, te înşeli. Nu eşti singurul vampir pe care îl cunosc, mi-a reamintit ea.

Şi iar am văzut roşu în faţa ochilor.

— Alice n-ar îndrăzni.

— Alice a văzut asta deja, nu? a spus Bella, încrezătoare, deşi se părea că Alice mai ascunsese *unele* detalii. De aceea te supără lucrurile pe care le spune. Ea ştie că voi fi ca voi... într-o zi.

— Se însală.»

Acum eram şi eu încrezător. O mai amăgisem pe Alice şi înainte.

— Te-a văzut moartă, i-am spus, dar nici asta nu s-a întâmplat.

— *Pe mine* sigur n-o să mă prinzi pariind contra lui Alice.

S-a uitat la mine, din nou sfidătoare. Îmi simţeam rigiditatea chipului şi m-am străduit să-l relaxez. Era pierdere de vreme şi mai aveam foarte puţin timp la

dispoziţie.

— Deci cum rămâne? a întrebat ea şovăitoare.

Am oftat, după care am râs o dată fără pic de haz.

— Cred că se numeşte un *impas.*

Un impas care ducea către inevitabil.

Am oftat la unison.

— Au!

M-am uitat la faţa ei, apoi la butonul de urgenţă.

— Cum te simţi?

— Sunt bine, a spus total neconvingătoare.

I-am zâmbit.

— Nu te cred.

S-a bosumflat.

— Nu vreau să adorm din nou.

— Ai nevoie de odihnă. Toate discuţiile astea în contradictoriu îţi fac rău. Vina mea, desigur, mereu vina mea.

— Păi atunci cedează, mi-a sugerat ea.

Am apăsat butonul.

— Bună încercare.

— Nu! a ripostat ea.

— Da? s-a auzit vocea asistentei Bea prin difuzorul micuţ.

— Cred că suntem gata pentru analgezice, i-am spus.

Bella s-a încruntat la mine, după care a tresărit de durere.

— Trimit asistenta.

— Nu iau nimic, a ameninţat Bella.

M-am uitat direct la perfuzie.

— Nu cred că te vor ruga să înghiţi ceva.

Inima i-a luat-o iar la galop.

— Bella, ai dureri. Trebuie să te relaxezi ca să te poţi vindeca. De ce eşti atât de dificilă? Nu o să te mai înţepe acum.

Nu mai avea pic de încăpăţânare pe faţă, ci acum era doar tulburată.

— Nu mi-e teamă de ace. Mi-e teamă să-nchid ochii.

M-am întins să îi cuprind faţa în palme şi am zâmbit cu

perfectă sinceritate. Nu-mi era greu. Tot ce doream – tot ce aveam să doresc vreodată – era să mă uit în ochii ei pentru totdeauna.

— Ţi-am spus că nu plec nicăieri. Nu te teme. Atât timp cât te face fericită, voi fi aici.

„Până când vei fi sănătoasă, până când vei fi gata. Până când voi găsi puterea de care am nevoie.”

A zâmbit, în ciuda durerii.

— Vorbeşti de o eternitate, să ştii.

O „eternitate” din lumea muritorilor.

— Oh, îţi va trece, am tachinat-o, e doar o pasiune.

A încercat să-şi clatine capul, însă a renunţat când a simţit durere.

— Am fost şocată că Renée a înghiţit asta. Ştiu că tu *ştii* mai bine.

— Asta este minunat la oameni, am spus încet. Lucrurile se schimbă.

— Nu-ţi ţine respiraţia.

Mi-a venit să râd de expresia ei urâcioasă. Ştia cât de mult puteam să-mi ţin respiraţia.

Gloria a dat buzna în rezervă cu o seringă în mână.

Băiatul ăsta ar trebui să-i dea şi *ei nişte linişte şi pace, sărăcuţa.*

M-am ferit din calea ei înainte să rostească până la capăt cuvântul „Pardon”. M-am sprijinit de peretele opus, lăsându-i spaţiu. Nu voiam să o enervez cât să încerce să mă dea iar afară. Nu ştiam sigur unde era Carlisle.

Bella m-a privit neliniştită, îngrijorată că aş fi putut să ies direct afară şi să dispar. Am încercat să o asigur din priviri. Aveam să fiu aici când se va trezi. Atât timp cât avea să aibă nevoie de mine.

Gloria a injectat calmantul în perfuzie.

— Gata, drăguţă. O să te simţi mai bine acum.

— Mulţumesc, a răspuns Bella fără prea mare recunoştinţă.

— Ar trebui să ajungă, a murmurat Gloria.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, însă m-am uitat pe geam, prefăcându-mă că nu văzusem. A închis uşa încet în urma

ei.

M-am dus în grabă înapoi lângă Bella, cuprinzându-i obrazul sănătos în palmă.

— Rămâi.

— Rămân, i-am promis; intra într-un somn profund, aşa că am putut să spun adevărul. Cum am spus, atât timp cât te face fericită... atât timp cât este lucrul cel mai bun pentru tine.

A oftat, pe jumătate conştientă.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Bella, nu-ţi face griji cu privire la asta acum. Poţi să te mai contrazici cu mine când te trezeşti.

Colturile buzelor i s-au curbat într-un zâmbet slab.»

— Bine.

M-am aplecat şi i-am sărutat tâmpla, după care i-am şoptit „te iubesc” la ureche.

— Şi eu, a murmurat ea.

Am râs fără tragere de inimă.

— Ştiu. Tocmai asta era problema.

A încercat să se împotrivească sedării, întorcând capul spre mine... căutând.

I-am sărutat uşor buzele învineţite.

— Mulţumesc.

— Oricând.

— Edward?

Abia reuşea să-mi mai pronunţe numele.

— Da?

— Eu pariez pe Alice, a mormăit ea.

Chipul i s-a relaxat atunci când s-a cufundat într-un somn profund.

Mi-am îngropat faţa în adâncitura gâtului ei şi i-am inspirat esenţa, dorindu-mi din nou, aşa cum îmi dorisem la început, să pot visa şi eu cu ea.

Epilog:

O ocazie

Au mai ţinut-o internată alte şase zile. Îmi dădeam seama că i se părea o veşnicie. Era nerăbdătoare să se întoarcă la viaţa ei obişnuită, fără să mai aibă de-a face cu doctorii care o înţepau şi o examinau, să scape de toate acele din piele.

Pentru mine, timpul gonea, în ciuda durerii constante de a o vedea într-un pat de spital şi ştiind că avea dureri, iar eu nu puteam face nimic ca să i le alin. Timpul acesta era timpul meu garantat cu Bella; ar fi fost greşit fără doar şi poate să plec câtă vreme era bolnavă. Voiam să lungesc fiecare secundă, chiar dacă mă durea. Însă secundele treceau în grabă pe lângă mine.

Detestam minutele în care trebuia să stau departe de ea, în timp ce medicii vorbeau cu Bella şi Renée, deşi era uşor să trag cu urechea de pe casa scării. Poate că era mai bine uneori; nu puteam să-mi controlez mereu expresia feţei.

De exemplu, a doua zi după ce s-a trezit, atunci când doctorul Sadarangani s-a entuziasmat privindu-i radiografiile, mulţumit că fracturile îi erau curate şi se vindecau bine, tot ce am putut eu vedea în momentul acela a fost talpa vânătorului coborând peste piciorul ei. Tot ce am putut auzi a fost trosnetul oaselor ei. A fost bine că nimeni nu mi-a putut zări expresia feţei în momentul acela.

Vedeam că mama ei n-avea stare – neliniştită cu privire la un post de suplinitoare de lungă durată la o şcoală primară din Jacksonville care avea să fie dat altcuiva dacă ea nu putea fi disponibilă în curând dar era încă hotărâtă să fie cu Bella atât timp cât se afla şi ea în Phoenix. Bellei nu-i fusese foarte greu să o convingă pe Renée că ea se simţea bine şi că ar trebui să se întoarcă liniştită în Florida. Mama ei a plecat cu două zile înaintea noastră.

Bella vorbea des cu Charlie la telefon, mai ales după plecarea lui Renée, iar acum, că pericolul trecuse, şi el avea timp să examineze situaţia din toate unghiurile, începea să fie furios. Nu pe Bella, bineînţeles. Mânia lui era îndreptată în direcţia corectă. La urma urmei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi existat eu. Prietenia sa

înfloritoare cu Alice îl cam deruta, însă eram convins că la întoarcere aveam să citesc în creierul lui tăcut exact ce anume gândea.

Am încercat să evit conversaţii mai serioase cu Bella. Era mai uşor decât m-aş fi aşteptat. Rareori eram singuri – chiar şi după plecarea lui Renée, un flux constant de asistente şi doctori i-au luat locul –, iar Bella era mereu somnoroasă de la medicamente. Părea suficient de mulţumită că mă aflam prin preajmă. Nu m-a mai implorat să-i mai ofer nicio garanţie. Insă, când şi când, eram convins că citeam îndoială în ochii ei. Mi-aş fi dorit să-i pot anula îndoiala, să pot crede promisiunile pe care le fac, dar era mai bine să nu mai vorbesc decât să mint din nou.

Şi apoi, parcă foarte repede, a venit momentul să-i pregătim transportul spre casă.

Planul lui Charlie era ca Bella să ia avionul spre casă cu Carlisle şi Alice, iar eu să aduc camioneta înapoi în Washington. Carlisle a gestionat apelul respectiv; nu era nevoie să discut cu el ca să-mi ştie opinia despre subiect. L-a convins pe Charlie că Alice şi cu mine lipsiserăm deja prea mult de la şcoală, iar Charlie nu l-a putut contrazice. Aveam să venim toţi cu avionul acasă şi Carlisle avea să aranjeze trimiterea camionetei printr-o firmă. I-a promis lui Charlie că era simplu şi nu costa mult.

Cât de diferit era să mă întorc în acelaşi aeroport unde începuse cel mai mare coşmar. Am zburat după lăsarea întunericului, aşa că plafoanele de sticlă nu mai reprezentau un pericol pentru noi. M-am întrebat ce vedea Bella când se uita la culoarele late – oare se gândea şi ea la durerea şi teroarea pe care le simţise când fusese aici ultima dată? Fără să mai avem motive de grabă, ne mişcăm încet; Alice o împingea pe Bella în scaunul cu rotile, astfel încât eu să pot merge lângă ea, să o ţin de mână. Aşa cum era de aşteptat, Bellei nu-i plăcea nici scaunul cu rotile şi nici privirile curioase îndreptate asupra ei. Din când în când se mai uita urât la ghipsul alb, ca şi cum ar fi vrut să-l smulgă cu mâinile goale, însă nu se plângea niciodată cu glas tare.

A dormit tot zborul şi mi-a îngânat numele în visele ei. Ar fi fost aşa de uşor să ignor trecutul şi să retrăiesc ziua perfectă petrecută împreună, să rămân într-un timp în care numele meu nu ardea pe buzele ei însoţit de vinovăţie şi de piază rea. Insă despărţirea care ne dădea târcoale era prea dureroasă ca să mai lase loc oricărui timp de fantezie.

Charlie ne-a aşteptat la Scatac, deşi era trecut de unsprezece şi drumul de întoarcere în Forks avea să-i ia aproape patru ore. Şi Carlisle, şi Alice au încercat să-l convingă să nu vină, însă eu l-am înţeles. Şi, deşi gândurile lui erau la fel de înceţoşate ca înainte, încă era evident că aveam dreptate. Venise să dea vina pe persoana potrivită.

Nu că ar fi avut vreo bănuială dubioasă că aş fi împins-o eu pe trepte, ci credea că Bella nu s-ar fi comportat niciodată atât de impulsiv dacă nu aş fi provocat-o eu. Deşi nu cunoştea motivul real care o făcuse pe ea să plece în Arizona, nu se înşela în privinţa presupunerii principale. La urma urmei, tot vina mea era.

Ar fi trebuit să fie o călătorie lungă, să mergem în spatele maşinii de poliţie a lui Charlie, respectând cuminţi viteza legală, însă timpul tot se mişca prea rapid. Nici măcar separarea temporară de ea nu încetinea trecerea orelor.

Ne-am instalat toţi în formula aceasta nouă, cu întârzieri minime. Alice a preluat rolul de asistentă şi însoţitoare, iar Charlie nu a reuşit să-şi exprime în cuvinte recunoştinţa pe care o simţea. Şi Bella, deşi îi era ruşine că avea nevoie de cineva care să o ajute la nevoile de bază şi intime, era bucuroasă că persoana respectivă era Alice. Părea că în timpul celor câteva zile petrecute în Phoenix, viziunea lui Alice că Bella îi era cea mai bună prietenă se îndeplinise întocmai. Se simţeau aşa de bine una în preajma celeilalte – deja aveau o tonă de glume şi de confidenţe pe care le înţelegeau numai ele –, de parcă fuseseră prietene de ani buni, nu doar de câteva săptămâni. Charlie se mai trezea uneori întrebându-se de ce nu-i spusese niciodată Bella de prietenia aceasta strânsă, însă îi era prea recunoscător lui Alice, şi fermecat de ea, ca să pună întrebări prea directe

despre asta. Era pur şi simplu fericit de situaţie, Alice fiind cea mai bună persoană posibilă care s-ar fi putut ocupa de fiica lui grav rănită. Alice se afla în casa familiei Swan cam de câte ori mă aflam şi eu, deşi în ochii lui Charlie ea ieşea mai mult în evidenţă în timpul pe care-l petrecea acolo.

Bella avea sentimente contradictorii despre revenirea la şcoală.

— Pe de o parte, mi-a spus ea, vreau pur şi simplu ca lucrurile să revină la normal. Şi nu vreau să rămân şi mai mult în urmă.

Era dimineaţă foarte devreme în a doua zi după întoarcere – Bella dormise atât de mult în ziua aceea, încât programul i se inversase.

— Pe de altă parte, a continuat, gândul ca toată lumea să se uite la mine cât sunt *aşa...*

S-a uitat ameninţătoare la scaunul cu rotile nevinovat, pliat lângă patul ei.

— Dacă aş putea să te port eu în braţe la şcoală, aş face-o, dar...

A oftat.

— Probabil că n-ar fi de prea mare ajutor ca să scap de privirile aţintite asupra mea.

— Probabil că nu. Şi cu toate astea, deşi tu nu ai apreciat niciodată că sunt într-adevăr înfricoşător, îţi promit că pot să mă ocup de fiecare privire aruncată asupra ta.

— Cum aşa?

— O să-ţi arăt.

— Acum sunt curioasă. Deci hai să mergem la şcoală imediat.

— Cum vrei.

M-am cutremurat pe interior de îndată ce am rostit cuvintele acestea. Avusesem grijă să nu spun nimic care să ne ducă cu gândul la conversaţia din spital şi să o reîncepem, însă, de data asta, ea nu a luat în seamă comentariul meu şi nu a continuat.

Ba chiar, părea, la fel ca mine, să nu fie dispusă să vorbească despre viitor. M-am gândit că probabil de asta o atrăgea ideea de „a reveni la normal”. Poate că spera că

puteam da uitării acest episod ca şi cum fusese doar un capitol neplăcut, şi nu întâmplarea ce prevestea singura concluzie valabilă.

Mi-a fost uşor să mă ţin de promisiunea aceea neînsemnată. În prima ei zi înapoi la şcoală, pe măsură ce o duceam de la o oră la alta în scaunul cu rotile, nu trebuia decât să privesc în ochi pe oricine părea prea interesat. O îngustare uşoară a ochilor, o încretire discretă a buzei de sus, şi toţi curioşii se uitau rapid în altă parte.

Bella nu era convinsă.

— Nu cred că faci tu ceva anume. Pur şi simplu nu sunt interesantă. Nu ar fi trebuit să-mi fac griji.

De îndată ce Carlisle i-a permis, a trecut de la ghipsul clasic la unul care îi permitea să meargă şi la o pereche de cârje. Eu preferam scaunul. Îmi venea greu să mă uit cum se chinuie cu cârjele, să nu am cum să o ajut, însă ea părea uşurată că se putea mişca singură din nou. După câteva zile, a început să nu mai fie aşa ciudat.

Povestea care circula la şcoală era greşită din toate punctele de vedere. Toţi ştiau despre căderea dezastruoasă a Bellei prin geamul de la hotel, mai întâi pentru că fusese colportată de colegii lui Charlie prin toată comunitatea. Dar Charlie fusese mai rezervat cu privire la *motivul* pentru care Bella se aflase în Phoenix. Aşa că Jessica Stanley umpluse golurile din poveste – Bella şi cu mine merseserăm împreună în Phoenix pentru ca eu să o cunosc pe mama ei. Jessica a insinuat că făcuserăm asta fiindcă relaţia noastră devenea foarte serioasă. Toată lumea îi acceptase versiunea; majoritatea uitaseră deja de unde pornise zvonul.

Jessica a trebuit să se mulţumească cu propriile invenţii legate de bârfa aceasta, pentru că Bella rareori petrecea timp cu ea în afara orelor de la şcoală. Era la fel ca atunci când oprisem dubiţa la început de tot – Bella ştia să fie secretoasă când voia. Iar acum stătea la masa noastră, cu Alice, Jasper şi cu mine. Chiar dacă Emmett şi Rosalie nu erau acolo – se»

prefăceau că mănâncă afară acum, ascunzându-se în

maşină când soarele era o ameninţare –, niciunul dintre oameni nu era suficient de curajos să vină lângă Bella în prezenţa noastră. Nu-mi plăcea că se îndepărta de prietenii ei de dinainte, mai ales de Angela, însă am presupus că într-un final lucrurile aveau să redevină aşa cum fuseseră înainte ca eu să mă bag în viaţa ei.

După ce noi vom fi plecat.

Deşi timpul nu se scurgea niciodată mai încet, rutina începuse să mi se pară naturală şi trebuia să ţin garda sus. Uneori mai greşeam; ea se uita la mine şi-mi zâmbea, iar eu eram inundat de sentimentul că aşa trebuia să fie, că noi doi eram meniţi să fim împreună. Era greu să-mi aduc aminte că sentimentul acesta, atât de curat şi de puternic, era o minciună. Erau greu să-mi aduc aminte, asta până când se răsucea prea brusc din trunchi şi se cutremura de durere din cauza coastelor care încă se vindecau, sau punea piciorul jos prea tare şi icnea, sau îşi întorcea încheietura astfel încât i se vedea cicatricea discretă şi lucioasă din podul palmei.

Bella se vindeca şi timpul trecea. Mă agăţam de fiecare secundă.

Alice avea un plan nou care să ne scoată din rutină – într-un mod plăcut după părerea ei. Ştiind că Bella avea să se opună, la început n-am fost nici eu de acord. Dar apoi cu cât m-am gândit mai mult, cu atât am văzut lucrurile dintr-o nouă perspectivă.

Nu din perspectiva lui Alice. Motivaţia ei era probabil în proporţie de şaptezeci la sută egoistă; îi plăceau remodelările. Propriul meu egoism era probabil în jur de zece la sută, totuşi motivul principal era să schimb un capitol anume din viitorul Bellei. Doar de dragul ei am acceptat planul bizar al lui Alice.

Am avut o viziune – nu ca acelea ale lui Alice, nu fusese o profeţie propriu-zisă. Probabil că era doar un scenariu. Viziunea aceea mi-a creat o durere intensă care îmi pătrundea în tot corpul: pe jumătate agonie, pe jumătate plăcere.

Mi-am imaginat-o pe Bella peste douăzeci de ani, matu-

rizându-se frumos odată ajunsă la jumătatea vieţii. La fel ca mama ei, avea să arate mai tânără decât majoritatea oamenilor, iar atunci când aveau să îi apară riduri, ele nu i-ar fi diminuat frumuseţea. Mi-am imaginat că locuia într-o zonă însorită într-o casă drăguţă, dar simplă, care era, doar dacă nu avea să-şi schimbe semnificativ felul de-a fi, plină de lucruri. Pe lângă amalgamul de lucruri aveau să fie copii, doi sau trei. Poate un băiat cu părul cârlionţat şi zâmbetul lui Charlie şi o fată care, la fel ca Bella, semăna cu mama ei.

Nu am încercat să mi-l imaginez pe tatăl lor, sau să mă gândesc cum chipul lui s-ar reflecta pe feţele copiilor ei; simţeam numai durere la gândul acela.

Şi într-o zi, când aveau să fie preadolescenţi, mai mici decât era Bella acum, poate că stimulaţi de vreo comedie romantică cu adolescenţi de la televizor (deşi Alice mi-a spus că acest conţinut media avea să se schimbe destul de mult în următorii zece ani; ea aştepta să se înfiinţeze anumite companii ca să investească în ele), unul dintre copii avea să-şi întrebe mama cum fusese balul la liceul *ei.*

Bella avea să zâmbească şi să spună:

— Nu prea eram eu cu petrecerile. Nu am fost la bal.

Şi copiii aveau să fie dezamăgiţi. Mama lor nu avea nicio poveste frumoasă despre anii adolescenţei ei. Oare nu făcuse niciodată *nimic* interesant?

Bella nu urma să aibă poveşti amuzante şi simpatice, ci doar o privare de experienţe normale, numai secrete şi pericole şi poveşti atât de incredibile, încât s-ar fi putut întreba, într-o bună zi, dacă nu fuseseră doar rezultatul propriei imaginaţii.

Sau poate că... Bella avea să râdă atunci când ar fi fost întrebată de copiii ei, după care ochii ei ar fi privit brusc hăt departe.

— A fost o nebunie, avea ea să răspundă. Eu nu prea voiam să merg, ştiţi că nu sunt vreo petrecăreaţă. Dar prietena mea cea mai bună, care era o nebună şi jumătate, m-a răpit să mă aranjeze şi prietenul meu m-a dus la bal în ciuda protestelor mele. Până la urmă n-a fost chiar aşa de

rău. Mă bucur că am mers. Măcar pentru faptul că am văzut decoraţiunile – erau ca o versiune ieftină a filmului *Carrie.* Nu, voi nu aveţi voie să vă uitaţi la *Carrie.* Nu încă.

De aceea, pentru acel moment din viitorul Bellei, îi îngăduisem lui Alice să-şi continue planul insistent şi cam băgăcios. Şi nu doar că i-am îngăduit, ci am şi ajutat-o şi am fost complice.

Şi uite aşa m-am trezit în smoching – ales de Alice, evident; măcar n-a fost nevoie să fac eu cumpărăturile necesare –, cu un bucheţel de frezii în mână, aşteptând la piciorul scării pentru dezvăluirea importantă a lui Alice.

Văzusem toate astea deja în mintea ei, dar ei nu-i păsa. Voia să avem parte de fiecare moment banal din acest concurs de frumuseţe care însemna un bal de absolvire al oamenilor.

Alice îl avertizase pe Charlie că Bella va întârzia, făcând foarte clar faptul că ea, Alice, avea să fie o parte integrantă din această seară de la început până la sfârşit. Charlie nu se opunea la nimic care o implica şi pe Alice. El se opunea de multe ori la lucrurile care mă implicau pe mine, deşi în general făcea asta doar în mintea lui.

Am ascultat în timp ce Alice o ajuta pe Bella să şchiopăteze spre scară, cu braţul în jurul taliei ei; Bella îşi ţinea braţul pe umărul lui Alice, sprijinindu-se cu totul de ea. Devenise deja destul de pricepută cu cârjele, însă Alice i le luase în seara asta. Nu eram sigur cât de mult din motive estetice şi cât de mult voia de fapt să o împiedice să fugă. Apoi, cu câţiva paşi înainte de capul scării, Alice s-a retras din strânsoarea ei şi a încurajat-o să continue singură.

— Poftim? a protestat Bella. Nu pot să umblu în *chestia asta.*

— Sunt doar câteva trepte. Te descurci tu. Eu nu arăt cum trebuie, o să-ţi stric poza.

— Care *pozai* Vocea Bellei a urcat o octavă. Sper că nu e nimeni acolo care să-mi facă mie poze!

— Nu face nimeni poze. Voiam să spun, *poza mentală.* Calmează-te.

— Poză mentală? Cine o să mă vadă?

— Numai Edward.

Ei bine, asta a funcţionat. Alice a observat că ochii Bellei s-au luminat atunci când mi-a menţionat numele şi că s-a mişcat cu o nerăbdare ce ignora cu totul sesiunea de coafat şi machiat. A fost un pic necăjită de asta.

Bella a apărut încet şi şovăitor în faţa mea, căutându-mă cu privirea.

Văzusem rochia în mintea lui Alice, dar nu aşa. Voalul transparent era numai volane şi volănaşe ca să-i dea un aspect modest, însă tot i se lipea de piele într-un mod foarte tulburător. Croiala îi expunea umerii albi ca marmura, după care materialul îi cădea graţios şi diafan peste braţe, strâns la încheieturi. Partea de sus a rochiei era adunată asimetric, astfel încât îi dădea un aspect de clepsidră.

Bineînţeles, era albastru-închis. Alice îmi observase preferinţa.

Într-un picior, Bella purta un pantof de mătase albastră cu toc subţire şi panglici lungi înfăşurate în jurul piciorului ca să-i stea fix. Pe celălalt picior avea ghipsul uzat. Am fost un pic surprins că Alice nu-l colorase şi pe el în albastru ca să se asorteze.

Am privit-o pe Bella în timp ce mă privea şi ea pe mine, cu ochii larg deschişi.

— Uau, a spus ea.

— Chiar aşa, am fost de acord, complimentându-i rochia într-un mod foarte evident.

A coborât privirea şi a roşit. Apoi a strâns din umeri ca şi cum ar fi spus: „Mda, asta-s eu în rochie.”

Ştiam că lui Alice îi plăcea ideea ca Bella să coboare grandioasă treptele, însă îşi dăduse deja seama că nu era decât un vis. M-am grăbit să urc scara, să o întâmpin. După ce i-am pus florile în păr – Alice lăsase un loc liber în buclele ei curgătoare tocmai în acest scop –, am luat-o pe Bella în braţe.

Se obişnuise deja cu asta. O purtasem aşa în multe locuri, unde nu era nici ţipenie de om să ne vadă.

A fost mai rapid, desigur, însă era şi o uşurare să o pot

ţine aşa aproape de mine. Să simt că era în siguranţă şi protejată în acel moment.

— Distracţie plăcută! a strigat Alice după noi, grăbindu-se înapoi la ea în cameră.

Până să ajung jos cu Bella, îşi îmbrăcase şi ea deja rochia, îi auzeam pe Rosalie şi pe ceilalţi cum o aşteptau – unii mai răbdători, alţii nu prea – în garaj. Alice s-a oprit să-şi traseze câteva dungi teatrale de tuş de ochi.

Am dus-o pe Bella la Volvo şi am aşezat-o cu grijă în scaunul din dreapta, fiind atent ca voalul şi fundele să nu rămână prinse în portieră. Mă surprinde tăcerea ei. Atât acum, cât şi înainte. I se plânsese lui Alice că nu-i plăcea să fie aranjată aşa, însă nu ridicase nicio obiecţie în privinţa balului.

M-am urcat la volan şi am pornit pe alee.

— Când o să-mi spui mai exact ce se întâmplă? a întrebat, cu mai multă enervare în glas decât avea pe faţă.

I-am examinat chipul, căutând să mă prind de glumă. În afară de atitudinea ei prefăcută de iritare, părea sinceră. Nu-mi venea să cred că habar n-avea unde mergem.

— Sunt şocat că nu ţi-ai dat seama de asta încă, am răspuns zâmbind larg, intrând în jocul ei.

Sigur mă tachina, nu avea cum să fie altceva.

A tras brusc aer în piept, moment în care am încercat să-mi dau seama de ce. Doar se uita la mine.

— Ţi-am menţionat că arăţi foarte bine, nu-i aşa? a întrebat ea.

M-am gândit că asta dorise să exprime prin exclamaţia „uau” de mai devreme.

— Da.

S-a încruntat din nou, întorcându-se la bosumflarea anterioară.

— Nu mai vin la voi, dacă Alice are de gând să mă trateze ca pe un cobai Barbie de fiecare dată.

Înainte să o apăr sau s-o condamn pe Alice, mi-a sunat telefonul pe care-l aveam în buzunar. L-am scos rapid, întrebându-mă dacă Alice avea şi alte instrucţiuni pentru mine, însă era Charlie.

În mod normal, tatăl Bellei nu mă suna pe mine. Aşa că am răspuns cu glas cam tremurat.

— Bună, Charlie.

— Charlie? a şoptit Bella, neliniştită şi ea.

El şi-a dres glasul şi i-am simţit stângăcia prin telefon.

— Ăă, salut, Edward. Îmi cer scuze că vă întrerup, ăăă, seara, dar nu sunt chiar singur... Vezi tu, Tyler Crowley tocmai a apărut aici în smoching şi pare că creadă că *el* o va duce pe Bella la bal.

— Glumeşti! am râs.

Erau rare momentele în care altcineva în afară de Bella mă mai putea lua prin surprindere.

Cât fusesem la şcoală, nu observasem nimic în gândurile lui Tyler despre prostia asta, însă, la urma urmei, fusesem atât de absorbit să profit de fiecare secundă pe care o aveam cu Bella, încât probabil că ratasem multe nimicuri.

— Ce e? a spus Bella printre dinţi.

— Nu prea ştiu ce să fac în situaţia asta, a continuat Charlie, simţindu-se incomod.

— De ce nu mă laşi să vorbesc cu el? m-am oferit.

Atunci când a răspuns, mi-am dat seama din vocea lui că era uşurat de propunerea mea.

— S-a făcut.

Apoi a vorbit mai departe de telefon.

— Ia, Tyler, e pentru tine.

Bella se uita la faţa mea, îngrijorată de ce se întâmpla între mine şi tatăl ei. Nu a observat maşina roşu aprins care ne-a depăşit brusc. Am ignorat plăcerea lui Rosalie de a mă depăşi – o ignoram mereu pe Rosalie în ultima vreme – şi m-am concentrat pe apel.

Vocea băiatului era spartă când a vorbit.

— Da?

— Bună, Tyler, Edward Cullen la telefon.

Tonul îmi era perfect calm, deşi am depus ceva efort ca să-l pot menţine aşa. Oricât de tare mă distra situaţia, m-a cuprins brusc o explozie de emoţii teritoriale. Era o reacţie imatură, însă nu puteam să neg că o simţeam.

Bella a inspirat adânc, şuierat. Am privit-o cu coada ochiului, după care m-am uitat din nou la şosea. Dacă fusese – cumva – nedumerită faţă de ceea ce se întâmpla, acum nu mai era deloc în ceaţă.

— Îmi pare rău dacă a fost vreo neînţelegere, dar Bella nu este disponibilă în seara aceasta, i-am spus lui Tyler.

— O, a răspuns el.

Instinctul protector şi de gelozie a persistat, iar răspunsul meu a fost mai dur decât ar fi trebuit.

— Ca să fiu sincer, va fi indisponibilă în fiecare seară în ceea ce priveşte pe oricine altcineva în afară de mine. Nu te supăra. Şi îmi pare rău că ţi-ai stricat seara.

Deşi nu trebuia să spun ce spusesem, nu mă puteam abţine să zâmbesc la gândul cum mi-a primit Tyler vorbele. Şi cum avea să se simtă când aveam să ne vedem luni la şcoală. Am închis şi m-am întors să evaluez reacţia Bellei.

Era învăpăiată la faţă, cu o expresie furioasă.

— Ultima parte a fost prea mult pentru tine? m-am îngrijorat. N-am vrut să te jignesc.

Mă exprimasem foarte posesiv şi, deşi eram ferm convins că pe Bella nu o interesa Tyler, nu era treaba mea să iau asemenea decizii în locul ei.

Ceea ce spusesem mai era greşit şi din alte puncte de vedere, dar nu într-un fel în care m-aş fi gândit că avea să o supere.

Deşi după discuţia din spital nu-mi mai ceruse să-i promit nimic, îndoiala ei plana asupra noastră. Mă forţasem să găsesc o cale de echilibru între nevoia ei de confirmare şi incapacitatea mea de a o dezamăgi.

Luam relaţia noastră zi după zi, oră după oră. Nu mă uitam în viitor. Îmi ajungea că-l simţeam apropiindu-se. Când i-am promis că voi fi cu ea pentru totdeauna, m-am referit la atât cât puteam vedea. Şi nici nu mă uitam mai departe.

— Mă duci la *bal!* a ţipat ea.

Chiar nu-şi dăduse seama. N-am ştiut cum să reacţionez. Ce altceva am fi putut face în Forks îmbrăcaţi aşa, la patru ace?

Ochii i se umpluseră de lacrimi şi ţinea o mână strânsă pe mânerul portierei, ca şi cum ar fi preferat să sară din maşină decât să înfrunte groaza participării la un bal.

Am blocat, discret, portierele.

Nu ştiam ce să zic. Nu-mi imaginasem că nu îşi dăduse seama. Aşa că am spus probabil cel mai idiot lucru pe care-l puteam spune în condiţiile date.

— Nu fi dificilă, Bella.

Se uita pe geam ca şi cum tot lua în calcul să sară afară.

— De ce-mi faci asta? s-a lamentat ea.

Mi-am arătat smochingul.

— Sincer, acum, ce credeai că facem?

Şi-a şters lacrimile de pe obraji, cu faţa îngrozită. Arăta de parcă tocmai îi spusesem că îi omorâsem toţi prietenii, şi ea era următoarea pe listă.

— E complet ridicol, am subliniat. De ce plângi?

— Pentru că sunt *furioasă!* a ţipat ea.

Am luat în calcul să întorc maşina. La urma urmelor, balul era totuşi ceva neînsemnat şi detestam să o supăr în halul acesta. Dar m-am gândit la conversaţia aceea din viitorul îndepărtat şi mi-am venit în fire.

— Bella, am spus cu blândeţe.

Mi-a întâlnit privirea, iar furia care o cuprinsese i s-a mai domolit. Încă aveam puterea s-o vrăjesc, măcar atât.

— Ce-i? a întrebat ea, total absentă.

— Fă-mi pe plac, am rugat-o.

S-a uitat îndelung la mine, cu o privire ce părea mai degrabă adoraţie decât furie, după care a clătinat din cap, dându-se bătută.

— Bine, o să merg fără scandal, a spus ea acceptându-şi soarta. Dar o să vezi! Sunt un magnet pentru ghinioane. Probabil o să-mi rup şi celălalt picior. Uită-te la pantoful ăsta. E o capcană mortală!

Şi-a îndreptat vârful piciorului în direcţia mea.

Contrastul dintre panglicile late de satin înfăşurate în jurul gleznei ei subţiri, în stilul balerinelor, şi pielea ca de fildeş, era frumos într-un fel care nu avea legătură cu moda. În locul acesta, unde garderoba permanentă era cea

de iarnă, mi se părea fascinant să văd părţi din ea pe care nu le mai văzusem niciodată. Aici intra în scenă partea mea de zece la sută de egoism.

— Hm, am şoptit. Să îmi aminteşti să îi mulţumesc lui Alice pentru asta diseară.

— Alice va fi acolo?

Judecând după tonul ei, gândul acesta o consola mai tare decât prezenţa mea.

Ştiam că trebuia să-i spun tot.

— Cu Jasper, şi Emmett… şi Rosalie.

Între sprâncene i-a apărut din nou cuta de îngrijorare.

Emmett încercase, toţi încercaseră – toţi în afară de mine. Eu nu mai vorbisem cu Rosalie din noaptea în care refuzase să ajute la salvarea vieţii Bellei. Acum îşi dovedea din plin reputaţia pentru încăpăţânare supranaturală. Nu era niciodată ostilă în mod deschis cu Bella, în rarele momente în care se aflau în aceeaşi încăpere, decât dacă ignorarea cu agresivitate a existenţei cuiva putea fi numită „ostilitate”.

Bella a clătinat iar din cap, hotărând în mod evident să nu se gândească la Rosalie.

— Şi Charlie e băgat în asta?

— Desigur, am spus, lăsând la o parte faptul că tot oraşul Forks, şi probabil tot districtul, ştia secretul că în seara aceasta era balul.

Ba chiar puseseră postere şi afişe tot secrete peste tot prin şcoală. Apoi am râs.

— Se pare că Tyler habar n-avea totuşi.

A scrâşnit din dinţi, dar am bănuit că reacţia de furie era îndreptată mai degrabă înspre Tyler decât înspre mine.

Am intrat în parcarea şcolii, iar de data asta Bella a observat maşina lui Rosalie, parcată în mijloc. S-a uitat neliniştită la ea atunci când am parcat la un loc distanţă, după care am coborât şi m-am dus către ea cu o viteză umană. Am deschis portiera şi i-am întins mâna.

Ţinea braţele încrucişate la piept. Şi-a ţuguiat buzele. În mod clar se gândise că, fiind atâţia martori peste tot, nu puteam pur şi simplu să o arunc peste umăr şi să o forţez

să între în locul acela îngrozitor de teroare şi spaimă, cantina liceului nostru.

Am oftat adânc, însă ea nu s-a clintit.

— Când cineva vrea să te omoare, eşti curajoasă ca o leoaică, m-am plâns. Dar când cineva menţionează dansul...

Am clătinat dezamăgit din cap. Bella arăta realmente speriată de cuvântul „dans”.

— Bella, n-o să las nimic să te rănească, am promis. Nici măcar pe tine însăţi. Nu o să-ţi dau drumul deloc, promit.

S-a gândit la asta şi groaza i s-a mai potolit.

— Gata, vezi, am convins-o, nu va fi chiar aşa de rău.

M-am aplecat în maşină şi mi-am pus braţul în jurul taliei ei. Avea gâtul la buzele mele, iar aroma îi era la fel de puternică precum un foc de pădure, dar mai delicată decât florile din părul ei. Nu mi-a opus rezistenţă când am tras-o afară.

Dorind să-i fie clar că mă voi ţine de cuvânt, mi-am ţinut braţele strânse în jurul ei când aproape că am cărat-o spre şcoală. Era enervant să nu o pot ridica pur şi simplu.

În scurt timp, am ajuns la cantină. Deschiseseră uşile larg. Toate mesele fuseseră scoase din sala lungă. Toate luminile din plafon fuseseră stinse şi înlocuite cu kilometri de luminiţe de brad de Crăciun, capsate de pereţi după un model neregulat. Era destul de întuneric, însă nu într-atât cât să nu observi decorul demodat. Ghirlandele de hârtie creponată păreau că mai fuseseră folosite şi altă dată, aşa de decolorate şi şifonate cum erau. Totuşi, arcadele de baloane erau noi.

Bella a chicotit.

Am zâmbit şi eu.

— Arată ca preambulul unui film de groază, a observat ea.

— Păi, sunt *ceva* vampiri prezenţi, am fost de acord.

Am înaintat către coada de la bilete, însă atenţia i-a fost atrasă de ringul de dans.

Fraţii mei se dădeau în spectacol.

Mă gândesc că era un sentiment de uşurare. Mereu

eram aşa de... reţinuţi. Nu puteam să nu ieşim deloc în evidenţă, deoarece feţele noastre nemuritoare aveau grijă de asta, însă făceam tot posibilul să nu dăm nimănui motive să se uite la noi.

În seara asta Rosalie, Emmett, Jasper şi Alice chiar dansau. Amestecaseră o sută de stiluri diferite din alte decenii şi creaseră stiluri noi care puteau să aparţină oricăror epoci. Şi, desigur, erau mult mai graţioşi decât ar fi putut oamenii să fie vreodată. Nu numai Bella se uita la ei.

Mai erau nişte oameni curajoşi care dansau, însă păstrau distanţa de vampirii care se dădeau în spectacol.

— Vrei să zăvorăsc uşile ca să-i puteţi masacra pe cei din oraş care nu bănuiesc nimic? a şoptit ea.

Ideea unui masacru o atrăgea mai mult decât realitatea unui bal.

— Şi tu ce rol ai avea în povestea asta?

— Ah, eu sunt cu vampirii, desigur.

A trebuit să zâmbesc.

— Ai face orice ca să scapi de dans.

— Orice.

S-a întors din nou să se uite la fraţii mei cât am cumpărat două bilete. De îndată ce am terminat, am pornit spre ringul de dans. Mai bine să terminăm de la bun început cu partea de care se temea cel mai mult. Nu avea să se relaxeze până nu făceam asta.

A şchiopătat şi mai încet decât înainte, opunând rezistenţă.

— Am toată noaptea la dispoziţie, i-am reamintit.

— Edward, a şoptit ea cu groază în glas şi s-a uitat la mine cu ochi panicaţi. *Sincer,* nu ştiu să dansez.

Oare chiar credea că aveam s-o abandonez în mijlocul ringului de dans, să mă retrag şi să aştept ca ea să ofere un recital solo?

— Nu-ţi face griji, prostuţo, am spus cu blândeţe. Eu *ştiu.*

Mi-am pus braţele în jurul taliei ei şi am ridicat-o câţiva centimetri de la podea. Am lipit-o strâns de mine şi apoi am lăsat-o jos astfel încât să-i aşez pe vârfurile pantofilor mei

atât piciorul încălţat în pantof de satin, cât şi pe cel cu ghips.

A zâmbit larg.

Ţinându-i aproape toată greutatea în mâini, ne-am rotit până în mijlocul ringului, acolo unde fraţii mei erau în centrul atenţiei. Nu am încercat să ţin pasul cu ei, ci doar o ţineam aproape de mine şi ne învârteam într-o aproximaţie de vals, în ritmul muzicii.

Braţele ei s-au strâns în jurul gâtului meu, apropiindu-ne şi mai mult.

— Mă simt de parcă aş avea cinci ani, a râs ea.

Am ridicat-o astfel încât picioarele îi erau cu treizeci de centimetri în aer şi i-am şoptit la ureche:

— Nu arăţi de cinci ani.

A râs din nou când i-am aşezat picioarele înapoi pe pantofii mei. Ochii îi străluceau ca luminiţele de Crăciun.

Cântecul s-a schimbat şi am schimbat şi eu valsul nostru. Muzica era mai lentă acum, mai visătoare. Corpul îi era lipit de al meu. Mi-aş fi dorit să ne pot îngheţa aici în loc, să ne oprim pentru totdeauna şi să rămânem la acest dans.

— OK, a murmurat ea. Nu-i aşa de rău.

Aproape că erau cuvintele pe care sperasem că le va spune copiilor ei. Era încurajator să ştiu că nu avusese nevoie de douăzeci de ani să ajungă la concluzia asta.

Nup, n-am de gând s-o fac. O să dau banii înapoi. Îh, ce jenant! De ce trebuie să fie taică-meu cel dus cu pluta? De ce nu putea să fie tatăl lui Quil?

Gândurile limpezi ce ezitau în prag îmi erau foarte familiare. Chiar furios şi ruşinat, mintea lui tot radia un fel de puritate. Era mult mai sincer cu sine decât majoritatea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Bella îmi observase momentul de absenţă.

Nu eram gata să-i răspund. Simţeam o furie profundă care-mi blocase gâtul. Deci cei din tribul Quileute aveau să pună presiune, să nesocotească tratatul pe care îl făcuseră *ei,* tratat care nu făcea decât să-i protejeze *pe ei.* Sau poate că nu erau fericiţi până nu omoram efectiv pe cineva. Voiau

să ne comportăm ca nişte monştri.

Bella mi s-a răsucit în braţe, ca să vadă la ce mă uitam.

Jacob Black a intrat şovăind pe uşă, clipind pe măsură ce ochii i se adaptau la lumina scăzută. Nu i-a luat mult să vadă ce căuta.

La naiba, e şi ea aici. Nu-mi vine să cred că fac asta. Nu pot să cred că tata crede că tipul ăsta-i chiar un vampir adevărat. E absolut stupid.

Cu toate acestea, nu a ezitat, în ciuda stingherelii. Ignorând standul de bilete, a intrat direct ca un soldat printre dansatori, îndreptându-se spre noi. Deşi eram furios, trebuia să-i recunosc curajul de a da buzna.

Cred că ar fi trebuit să am nişte usturoi la mine sau ceva, a gândit el şi a pufnit în râs.

Nu-mi dădusem seama că mârâisem cu glas tare până când Bella mi-a şuierat:

— Poartă-te frumos!

— Vrea să stea de vorbă cu tine.

Nu aveam cum să evit asta. La fel ca primul dans, mai bine să terminăm cât mai repede şi cu asta. Nu trebuia să mă înfurii. Oare chiar conta dacă grupul de bătrâni ştirbi încăl- cau tratatul? Nu avea să schimbe mare lucru, nici dacă ar fi plătit un panou publicitar pe autostrada 101 pe care să scrie: „Doctorul din localitate şi copiii lui sunt VAMPIRI! Aţi fost preveniţi!” Nimeni n-ar fi crezut. Nici fiul lui nu credea.

Am rămas nemişcat în timp ce Jacob se apropia. Se uita în mare parte la Bella, iar expresia feţei îi era comică în ezitarea aceea.

— Bună, Bella, speram să fii aici.

Era evident că găsise exact opusul a ceea ce sperase.

Bella i-a răspuns cu voce caldă. Eram sigur că şi ea observase că se simţea incomod şi, aşa cum îi stătea în fire, avea să facă ceva să-l relaxeze.

— Bună, Jacob. Ce s-a-ntâmplat?

El i-a zâmbit, după care s-a uitat la mine. Nu a trebuit să-şi ridice privirea ca să se uite în ochii mei. Crescuse cu câţiva centimetri buni de ultima dată când îl văzusem. Nu

mai arăta deloc ca un copil, aşa cum arătase atunci.

— Îmi dai voie? a întrebat el.

Tonul lui era respectuos, nu voia să se bage.

Ştiam că furia îmi era nejustificată şi cu siguranţă nu era îndreptată către acest băiat nevinovat, totuşi îmi venea greu s-o ţin sub control. În loc să-i las pe amândoi să-mi audă vocea, am ales să o pun pe Bella uşor pe picioarele ei şi să mă dau la o parte.

— Mulţumesc, a spus Jacob pe un ton vesel ce părea să fie tonul lui obişnuit.

Am încuviinţat din cap, am cercetat chipul Bellei să mă asigur că totul era în regulă, după care m-am îndepărtat.

Îh, gândea Jacob. Cu *ce parfum* oribil *s-a dat Bella!*

Ciudat. Bella nu avea alt parfum în afară de florile din păr. Dar poate că se apropiase vreun alt cuplu de dansatori, acum că eu mă dădusem la o parte.

— Uau, Jake, ce înălţime ai acum? am auzit-o spunând.

— Un metru nouăzeci.

Se mândrea cu asta.

Arată super bine în afară de ghips. Billy exagerează, ca de obicei.

Când am ajuns la peretele nordic al cantinei, m-am întors şi m-am rezemat de el. Lauren Mallory şi partenerul ei se învârteau ţepeni chiar în spatele lui Jacob. M-am întrebat dacă ea era cea care mirosea urât.

Jacob şi Bella nu dansau propriu-zis. Băiatul avea mâinile pe talia ei, iar mâinile ei se sprijineau lejer de umerii lui. Bella se legăna un pic pe muzică, dar părea că se teme să-şi mişte picioarele. Jacob se mişca pe loc.

— Deci, cum ai ajuns aici în seara asta?

În glasul ei nu se simţea nicio nuanţă de curiozitate reală. Deja înţelesese ce însemna intruziunea aceasta.

Jacob era nerăbdător să explice a cui fusese vina.

— Poţi să crezi că tata m-a plătit cu douăzeci de dolari ca să vin la balul vostru?

— Da, pot, a spus ea amabilă, deşi trebuie să fi fost enervant ca o persoană care era practic un străin să încerce să-i supravegheze viaţa.

Ce înţelegătoare e. E cea mai drăguţă fată pe care o cunosc.

— Păi, sper că te distrezi măcar, a continuat Bella. Ai văzut ceva care să-ţi placă?

A arătat cu capul în glumă spre un grup de fete aliniate la perete în stânga mea.

— Mda, a spus Jacob. Dar e luată.

Informaţia asta nu m-a surprins – fusesem de mai multe ori martor la manifestarea pasiunii lui pentru Bella. Şi totuşi sinceritatea lui aşa directă era neaşteptată. Bella nu a ştiut cum să reacţioneze. După ce i-a aruncat o privire să vadă dacă glumise – nu glumise – şi-a privit picioarele care nu se mişcau.

Probabil că n-ar fi trebuit să spun asta, dar ce naiba! N-am nimic de pierdut.

— Apropo, eşti foarte drăguţă, a adăugat el.

Bella s-a încruntat.

— Ăăă, mersi. A schimbat vorba, îndreptând conversaţia către subiectul pe care băiatul îl evita, cel care avea să-l trimită la plimbare. Deci de ce te-a plătit Billy să vii aici?

Jacob şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, simţindu-se inconfortabil.

— Mi-a spus că-i un loc „sigur” unde să stau de vorbă cu tine. Jur că bătrânul îşi pierde minţile.

O să creadă că sunt şi eu nebun.

Bella a râs împreună cu el, dar sunetul era forţat.

— Oricum, a continuat Jacob, zâmbind larg să detensioneze atmosfera, mi-a spus că, dacă îţi voi transmite ceva, îmi va cumpăra cilindrul ăla de frână de care am nevoie.

Bella zâmbea cu sinceritate acum.

— Atunci, spune-mi. Vreau să-ţi termini maşina.

Jacob a oftat, mişcat de zâmbetul ei. *Mi-aş fi dorit să fie vampir. Aşa poate c-aşfi avut vreo şansă.*

— Nu te supăra, OK?

A fost deja mai drăguţă decât aş fi putut spera.

— N-am cum să mă supăr pe tine, i-a promis Bella. N-o să mă supăr nici pe Billy. Spune ce-ai de spus.

— Păi – e aşa o prostie, îmi pare rău, Bella. A tras adânc

aer în piept. Vrea să te desparţi de iubitul tău. M-a rugat să-ţi spun „te rog”.

Jacob a clătinat din cap, sperând să se distanţeze de mesajul acela neplăcut.

Zâmbetul Bellei era plin de compasiune.

— E încă superstiţios, nu?

— Mda. A fost... dat peste cap când te-ai rănit în Phoenix. El n-a crezut...

Că n-au fost ei de vină. A crezut că ţi-au supt sângele sau o nebunie de genul.

Vocea ei a devenit seacă pentru prima dată.

— Am căzut.

— Ştiu asta, a spus Jacob repede.

— Crede că Edward a avut de-a face cu accidentul meu?

Vocea îi era tăioasă.

Stăteau amândoi perfect nemişcaţi, ca şi cum muzica încetase să mai cânte.

Jacob a întors capul de la căutătura ei urâtă.

Acum am călcat-o pe nervi pe bune. Ar fi trebuit să-i spun lui Billy să-şi vadă de treaba lui sau să nu mă mai bage şi pe mine în asta.

Bella şi-a îndulcit comportamentul, reacţionând la supărarea lui.

— Uite ce-i, Jacob, a spus ea cu blândeţe din nou. Băiatul a reacţionat la schimbarea comportamentului ei, întâlnindu-i privirea. Ştiu că probabil Billy nu va crede asta, dar ca să ştii şi *tu*... Edward chiar mi-a salvat viaţa. Dacă nu erau el şi cu tatăl lui, aş fi moartă acum.

Era imposibil să te îndoieşti de sinceritatea ei.

— Ştiu, a fost el repede de acord.

Nu voia să se gândească la faptul că Bella ar fi putut să moară. A început să se simtă recunoscător. Data viitoare nu avea să-şi mai asculte tatăl când avea să spună ceva jignitor la adresa lui Carlisle.

Ea s-a uitat la el şi i-a zâmbit.

Era ciudat cât de matur părea Jacob în seara asta. Arătau cam de aceeaşi vârstă acum, poate doar pentru că el crescuse aşa mult. Chiar dacă se mişcau stânjenitor din

cauza piciorului ei rănit, Bella părea să se simtă mai confortabil în prezenţa lui decât în preajma multora dintre prietenii ei oameni. Poate că mintea lui inocentă şi deschisă avea efectul acesta asupra celorlalţi.

Un gând ciudat mi-a trecut prin minte, pe jumătate imaginaţie, pe jumătate teamă.

Oare căsuţa aceea drăguţă şi plină de lucruri avea să fie în La Push?

Am clătinat din cap ca să alung ideea respectivă. Era doar gelozia mea iraţională. Gelozia era o emoţie umană, puternică, dar fără sens – bazată pe nimic mai mult decât pe faptul că o vedeam cum se preface că dansează cu un prieten. Nu aveam să las viitorul să mă tulbure.

— Hei, îmi pare rău c-a trebuit să vii să faci asta, spunea Bella. Măcar o să-ţi obţii piesele, nu?

— Mda, a bombănit el.

Oare el o să-şi dea seama că am minţit? Nu mai pot să spun şi restul. Ajunge.

Bella l-a citit ca pe o carte deschisă.

— Mai e ceva? a întrebat ea nevenindu-i să creadă.

— Las-o baltă, a mormăit Jacob, ferindu-şi privirea. O să-mi găsesc un loc de muncă şi o să economisesc eu însumi banii.

A aşteptat până a privit-o în ochi.

— Hai, spune odată, Jacob.

— E urât.

N-ar fi trebuit să vin. E numai vina mea c-amfost de acord cu asta.

— Nu-mi pasă, a insistat ea. Spune-mi.

— OK... dar, Doamne, sună aşa de urât. Jacob a tras adânc aer în piept. Mi-a zis să-ţi spun, ba nu, să te *avertizez,* că – şi e pluralul lui, nu al meu... Jacob a ridicat mâna dreaptă şi a desenat, cu două degete, nişte ghilimele în aer. „Noi vom veghea.”

A aşteptat să-i vadă reacţia, gata s-o ia la goană.

Bella a izbucnit într-un hohot de râs, ca şi cum tocmai îi spusese cea mai amuzantă glumă pe care o auzise vreodată. Nu se putea opri. Rostea cuvintele printre

chicoteli.

— Îmi pare rău c-a trebuit să faci asta, Jacob.

El era copleşit de uşurare. *Are dreptate. E super amuzant.*

— Nu mă deranjează chiar *atât* de mult.

Cât de drăguţă e. N-aş fi văzut-o niciodată în rochie dacă n-aş fi venit. A meritat, chiar şi cu parfumul ăsta ţipător.

— Deci să-i spun că i-ai transmis să te lase naibii în pace? Bella a oftat.

— Nu. Spune-i că-i mulţumesc. Ştiu că are intenţii bune.

Cântecul s-a terminat, aşa că Bella şi-a lăsat braţele pe lângă corp. Era momentul să reintru în scenă.

Jacob şi-a păstrat mâinile pe talia ei, neştiind sigur dacă ea putea să stea în picioare fără ajutor.

— Vrei să mai dansăm? Sau te pot ajuta să ajungi undeva.

— E în regulă, Jacob. Mă ocup eu mai departe.

Jacob a tresărit la auzul vocii mele, atât de neaşteptat de aproape. A făcut un pas în spate şi un frison tăios de frică i-a traversat şira spinării.

— Hei, nu te-am văzut, a murmurat el. *Nu-mi vine să cred că-l las pe Billy să mă influenţeze în halul ăsta.* Păi, ne mai vedem, Bella.

— Da, ne mai vedem, a spus ea cu suficient de mult entuziasm ca să-şi revină în fire.

I-a făcut din mână, spunând încă o dată „scuze”, înainte să se îndrepte spre uşă.

Am tras-o pe Bella în braţele mele, strecurându-mi picioarele sub ale ei. Am aşteptat până când căldura corpului ei a anulat răceala ce-l învăluia pe al meu. Nu aveam să mă gândesc la viitor. Doar la seara asta, la clipa de faţă.

Bella şi-a ghemuit obrazul la pieptul meu, vibrând de mulţumire.

— Te simţi mai bine? a murmurat ea.

Normal că-mi putea citi foarte bine starea.

— Nu chiar, am oftat.

— Nu fi supărat pe Billy. E îngrijorat pentru mine de dragul lui Charlie. Nu-i nimic personal.

— Nu sunt supărat pe Billy. Dar fiul lui mă calcă pe nervi.

Era prea mult adevăr. Deşi băiatul nu mă irita cu adevărat. O minte atât de deschisă avea să fie mereu o gură de aer proaspăt în comparaţie cu minţile obişnuite ale oamenilor de rând. Mă durea ceea ce reprezenta el. Ceva bun, blând şi *uman.*

Trebuia să mă forţez să-mi vin în fire.

Bella s-a îndepărtat de mine, privindu-mă curioasă şi puţin îngrijorată.

— De ce?

M-am debarasat mental de temeri şi i-am răspuns în spirit de glumă.

— Mai întâi pentru că m-a făcut să îmi încalc promisiunea.

Nu-şi amintea.

M-am străduit să zâmbesc.

— Am promis că nu o să îţi dau drumul în seara asta.

— A! Ei bine, te iert, a spus ea cu uşurinţă.

— Mersi. M-am încruntat într-un mod care era, speram eu, glumeţ. Dar mai este ceva.

Ea a aşteptat să continui.

— A spus că eşti *drăguţă.* Tonul vocii mele făcea cuvântul acela să sune neplăcut. Asta este practic o insultă la felul în care arăţi acum. Eşti mai mult decât frumoasă.

În momentul acela s-a relaxat şi a râs, iar grija pentru prietenul ei s-a evaporat.

— S-ar putea ca tu să fii puţin părtinitor.

Am zâmbit mai mult de data asta.

— Nu cred că acesta-i motivul. În plus, am o vedere excelentă.

Ea s-a uitat la luminiţele ce străluceau şi se învârteau în jurul nostru. Ritmul inimii îi era mai lent decât ritmul cântecului care se auzea, aşa că m-am mişcat pe ritmul inimii ei. O sută de voci, vorbite şi gândite, treceau în grabă pe lângă noi, dar eu nu le auzeam cu adevărat. Sunetul

inimii ei era unicul care conta.

— Deci, a spus ea când s-a schimbat iar cântecul. Ai de gând să-mi explici motivul pentru toate astea?

Atunci când n-am înţeles ce voia să spună, s-a uitat fix la ghirlandele de hârtie creponată.

M-am gândit la ce-i puteam spune. Nu despre viziune. Avea să aibă prea multe obiecţii. Şi asta avea să se întâmple foarte departe în viitor, un viitor la care încercam din răsputeri să nu mă gândesc. Dar poate că îi puteam spune o parte din raţionament. Deşi nu era ceva ce puteam discuta cu oameni în jurul nostru.

Am schimbat direcţia dansului, rotind-o spre ieşirea din spate. Am trecut pe lângă câţiva dintre prietenii ei. Jessica ne-a făcut din mână, comparându-şi nefericită rochia cu cea a Bellei, iar Bella i-a zâmbit în semn de răspuns. Niciunul dintre colegii de şcoală – cei umani – nu păreau complet mulţumiţi cu seara asta, cu excepţia Angelei şi a lui Ben, care se uitau fericiţi unul în ochii celuilalt. Imaginea aceea m-a făcut şi pe mine să zâmbesc.

Am deschis uşa cu spatele, încă dansând. Afară nu era nimeni, deşi noaptea era foarte blândă. Norii dinspre vest încă păstrau o nuanţă de auriu din apusul de soare.

Pentru că nu ne vedea nimeni, m-am simţit liber să o ridic cu totul la mine în braţe. Am dus-o mai departe de cantină, în umbrele copacilor de madrona, unde era întuneric aproape ca la miezul nopţii. M-am aşezat pe aceeaşi bancă de unde o privisem în dimineaţa aceea însorită, cu atât de multe săptămâni în urmă, dar am ţinut-o ghemuită la pieptul meu. Spre est, o lună ştearsă se întrevedea printre norii subţiri ca dantela. Era un moment bizar, cu cerul perfect echilibrat între seară şi noapte.

Bella încă aştepta explicaţia.

— Motivul? a întrebat ea încet.

— E amurgul, din nou, am murmurat. Un alt sfârşit. Oricât de perfectă ar fi o zi, întotdeauna se termină.

Zilele acestea contau aşa de mult şi se terminau aşa de repede.

S-a încordat.

— Unele lucruri nu trebuie să se termine.

Nu aveam ce să-i răspund la asta. Avea dreptate, dar ştiam că nu se gândea la aceleaşi lucruri permanente la care mă gândeam şi eu. Lucruri ca durerea. Durerea nu trebuia să se termine.

Am oftat, după care i-am răspuns la întrebare.

— Te-am adus la bal pentru că nu vreau să pierzi nimic. Nu vreau ca prezenţa mea să îţi răpească nimic, dacă-mi stă în putinţă. Vreau să fii *umană.* Vreau ca viaţa ta să continue aşa cum ar fi continuat dacă eu aş fi murit în 1918, aşa cum ar fi trebuit.

S-a cutremurat, după care a încuviinţat violent din cap de două ori, ca şi cum ar fi încercat să-mi desfiinţeze cuvintele. Dar atunci când a vorbit, a părut că mă tachinează.

— În ce dimensiune paralelă ciudată m-aş fi dus *vreodată* la bal din proprie iniţiativă? Dacă n-ai fi de o mie de ori mai puternic decât mine, nu te-aş lăsa să scapi nepedepsit.

Am zâmbit.

— N-a fost chiar aşa de rău, ai spus-o şi tu.

Avea ochii limpezi şi profunzi.

— Asta pentru că am fost cu tine.

M-am uitat din nou la lună. Simţeam că Bella mă priveşte. Nu aveam timp să mă îngrijorez pentru viitor acum. Prezentul era mult mai plăcut. M-am gândit la trecutul nostru apropiat, la dezorientarea ei ciudată din seara asta. Oare ce luase locul răspunsului evident din mintea ei?

I-am zâmbit.

— Îmi spui ceva?

— Nu fac aşa mereu?

— Doar promite-mi că îmi vei spune, am insistat.

— Bine, a fost ea de acord fără prea multă tragere de inimă.

— Ai părut sincer surprinsă când ţi-ai dat seama că te aduc aici.

— Am *fost,* m-a întrerupt ea.

— Exact, am spus. Dar trebuie să fi avut altă teorie... sunt curios – de ce ai *crezut* că te îmbrăcam atât de elegant?

Părea o întrebare uşoară, jucăuşă pentru moment. Nimic care să mă propulseze în viitor din nou.

Dar ea a ezitat, mai serioasă decât m-aş fi aşteptat.

— Nu vreau să-ţi spun.

— Ai promis.

S-a încruntat.

— Ştiu.

Aproape că am zâmbit când vechea curiozitate şi nerăbdare s-au aprins. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Care este problema?

— Cred că te vei supăra, a spus ea solemn. Sau întrista.

Nu puteam să văd legătura dintre expresia ei gravă şi întrebarea mea cumva prostească. Acum mă temeam de răspunsul ei, mă temeam că avea să repomească durerea pe care mă străduiam să o evit, însă ştiam că nu voi putea niciodată să-mi las curiozitatea nesatisfăcută.

— Tot vreau să ştiu. Te rog?

A oftat. A privit norii argintii.

— Păi, a spus după un moment îndelungat. Am crezut că era un fel de... ocazie. Dar n-am crezut că e o chestie idioată omenească... un bal!

Apoi a pufnit.

— Omenească? am întrebat.

A privit în jos la rochia ei frumoasă, trăgând absentă de un volănaş. Ştiam ce urma. Am lăsat-o să-mi spună cu cuvintele ei.

— Bine, a spus într-un final. Privirea îi era o provocare acum. Deci am crezut că poate te-ai răzgândit... că ai de gând să mă *transformi* până la urmă.

Aveam să simt durerea asta mulţi ani. Sperasem că nu mă va forţa să o simt acum. Nu cât era încă în braţele mele. Nu cât era în rochia aceea încântătoare, cu lumina lunii strălucindu-i pe umerii albi, cu umbrele nopţii în curbele claviculelor.

Am ales să ignor durerea şi să mă concentrez doar pe partea superficială a răspunsului ei.

Mi-am atins reverul.

— Ai crezut că este o ocazie atât de formală?

S-a încruntat, stânjenită.

— Nu ştiu cum funcţionează chestiile astea. Cel puţin pentru mine sună mai raţional decât un bal.

Am încercat să zâmbesc, însă asta nu a făcut decât s-o irite.

— Nu-i amuzant, a spus ea.

— Nu, ai dreptate, nu este amuzant. Dar prefer s-o tratez ca pe o glumă, decât să cred că vorbeşti serios.

— Vorbesc foarte serios.

— Ştiu, am oftat.

Era un soi ciudat de durere. În ea nu exista niciun pic de tentaţie. Deşi ceea ce-şi dorea Bella însemna un viitor perfect pentru mine, anularea a decenii de agonie, nu mă atrăgea. Nu aş fi putut niciodată să-mi cumpăr fericirea cu preţul nefericirii ei.

Atunci când îmi pusesem sufletul pe tavă în faţa Dumnezeului ei, îl implorasem să-mi dea putere. Măcar atâta îmi dăduse: nu simţeam nicio dorinţă să o văd pe Bella nemuritoare. Singura mea dorinţă, singura mea nevoie, era să-i văd viaţa neatinsă de întuneric, iar nevoia aceasta mă consuma.

Ştiam că viitorul dădea târcoale, deşi nu ştiam exact cât timp aveam la dispoziţie. Îmi luasem angajamentul să stau până avea să se vindece complet, aşa că mai dispuneam de cel puţin câteva săptămâni până să fie complet pusă pe picioare. O parte din mine se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să aştept până când avea să îmbătrânească peste vârsta mea, aşa cum plănuisem iniţial. Oare asta nu ar fi presupus mai puţină durere pentru ea? Ar fi fost foarte uşor să mă las pradă acestei versiuni. Dar nu ştiam dacă dispuneam de atâta timp. Timpul părea că ne presează. Nu ştiam care va fi semnul, dar ştiam că aveam să-l recunosc atunci când urma să apară.

Încercasem din răsputeri să evit conversaţia aceasta,

dar vedeam că ea ar fi fost mai fericită dacă o purtam acum. Aşa că mi-am înghiţit toată durerea şi mâhnirea şi m-am forţat să mă întorc în prezent. Aveam să fiu cu ea atât timp cât aveam să fiu cu ea.

— Şi chiar eşti atât de doritoare? am întrebat.

Şi-a muşcat buza şi a încuviinţat din cap.

— Eşti atât de pregătită ca acesta să fie sfârşitul, am oftat, mângâindu-i faţa cu degetul. Ca acesta să fie amurgul vieţii tale, deşi viaţa ta abia a început. Eşti gata să renunţi la tot.

— Nu-i un sfârşit, ci un început, a şoptit ea.

— Nu merit, am spus trist.

Ştiam deja că ea nu lua în calcul pierderile umane. Şi în mod clar nu luase niciodată în considerare pierderile eterne. Nu merită să faci asta pentru nimeni.

— Îţi aminteşti când mi-ai spus că nu mă văd foarte clar? m-a întrebat ea. Evident că eşti la fel de orb.

— Ştiu ce sunt.»

A dat ochii peste cap, enervată de refuzul meu de a fi de acord cu ceva, cu orice.

Dintr-odată mi-a venit uşor să zâmbesc. Era aşa de dornică, aşa de nerăbdătoare să schimbe orice ca să fie cu mine, îmi era imposibil să nu fiu mişcat de asemenea dragoste.

Am decis că ne-ar prinde bine un pic de joacă.

— Atunci eşti pregătită? am întrebat, ridicând o sprânceană.

— Hm. Da?

A înghiţit un nod, agitată.

M-am aplecat mai aproape de ea, calculându-mi mişcarea. Buzele mele i-au atins într-un final pielea de pe gât.

A înghiţit un alt nod.

— Chiar acum? am şoptit.

A tremurat. Apoi corpul i s-a tensionat, mâinile i s-au strâns în pumni şi inima a început să-i bată mai tare decât sunetul muzicii ce se auzea din depărtare, de la bal.

— Da, a şoptit ea.

Jocul meu dăduse greş. Am râs de mine şi m-am îndreptat.

— Nu se poate să crezi că aş ceda atât de uşor.

S-a relaxat. Bătăile inimii i-au încetinit.

— O fată are dreptul să viseze, a spus ea.

— La asta visezi tu? Să fii un monstru?

— Nu chiar. Nu i-a plăcut cuvântul pe care-l alesesem şi a continuat pe un ton mai scăzut: Cel mai mult visez să fiu cu tine pentru totdeauna.

Era durere în vocea ei, îndoială. Oare credea că n-o voiam şi eu la fel de mult? Mi-aş fi dorit să o liniştesc, dar nu am putut.

I-am mângâiat conturul buzelor şi i-am şoptit numele.

— Bella. Am sperat că va auzi devotamentul din vocea mea. *Voi* sta cu tine. „Atât cât voi putea, atât cât îmi va fi permis, atât timp cât nu-ţi face rău. Până când primesc semnul, până când e imposibil pentru mine să ignor.” Nu e de ajuns?

A zâmbit, însă nu era liniştită.

— E de ajuns pentru acum.

Nu-şi dădea seama că *acum* era tot ce aveam. Respiraţia mea s-a transformat în geamăt.

Degetele ei îmi mângâiau linia maxilarului.

— Uite ce-i, a spus. Te iubesc mai mult decât tot ce există în lumea asta adunate laolaltă. Nu-i de ajuns?

Şi atunci am putut să zâmbesc sincer.

— Ba da, e de ajuns, i-am promis. De ajuns pentru totdeauna.

De data asta m-am referit la *adevăratul* „pentru totdeauna”. Eternul meu „pentru totdeauna”.

Atunci când noaptea a cucerit într-un final seara, m-am aplecat şi am sărutat-o pe pielea caldă de pe gât.

Mulţumiri

Cartea asta a fost inamicul meu atât de multi ani, încât mi-e greu să-mi aduc aminte de toţi cei care m-au ajutat de-a lungul timpului, dar iată-i aici pe cei care au contribuit cel mai mult:

Cei trei copii minunaţi ai mei, Gabriel, Seth şi Eli (acum bărbaţi în toată firea), care s-au comportat admirabil în ultimii cincisprezece ani, aşa că am putut să investesc tot timpul pe care l-aş fi investit făcându-mi griji pentru alegerile proaste pe care ei nu le-au făcut, făcându-mi griji pentru alegerile proaste pe care le-au făcut personajele mele fictive.

Soţul meu super-capabil care se ocupă de majoritatea aspectelor matematice şi tehnice ale vieţii mele.

Mama mea, Candy, care a refuzat să accepte vreodată că am renunţat la cartea asta.

Partenera mea de afaceri, Meghan Hibbett, care a avut grijă de Fickle Fish Productions atunci când eu am abandonat lumea reală pentru perioade lungi de timp. Meghan e şi prietena mea cea mai bună şi cea care mă ascultă necondiţionat atunci când simt nevoia să ţip, să mă plâng şi să mă văicăresc pentru că personajele mele se poartă urât.

Agenta mea, Jodi Reamer, care m-a lăsat să-mi iau timp cu cartea asta, dar care a fost gata să între în acţiune în secunda în care am fost pregătită.

Agenta mea de film, Kassie Evashevski, al cărei bun-simţ plin de calm mă împiedică să fac cine ştie ce prostii.

Toţi oamenii deosebiţi de la Little, Brown Books for Young Readers, care m-au sprijinit extraordinar de mult – mai ales Megan Tingley, care a fost alături de mine în toţi cei şaptesprezece (!) ani de carieră ca scriitoare şi Asya Muchnick, care e cea mai blândă şi mai pricepută redactoare.

Roger Hagadone, fotograful care a ilustrat copertele noastre uimitoare şi memorabile. Nu-mi pot imagina cum s-ar fi simţit saga fără măiestria lui.

Superbele doamne de la Method Agency, Nikki şi Bekah, care au mereu o reacţie pozitivă la toate lucrurile ciudate pe care le rog să le facă.

Numeroşii creatori talentaţi care au făcut site-uri şi fanart pentru Saga Amurg.

Numeroşii autori care au creat lumi incredibile în care să evadez.

Numeroşii muzicieni care, fără să ştie, au fost coloana sonoră din mintea mea.

Şi, în cele din urmă, cititorii care au aşteptat această carte cu atâta răbdare. Nu aş fi terminat-o niciodată fără sprijinul vostru. Şi voi trebuie să fiţi pe această pagină. Vă rog, scrieţi-vă numele mai jos şi felicitaţi-vă singuri.

Cuprins

Capitolul 1 *Prima întâlnire*
Capitolul 2 *O carte deschisă*
Capitolul 3 *Riscul*
Capitolul 4 *Viziuni*
Capitolul 5 *Invitaţii*
Capitolul 6 *Grupa sanguină*
Capitolul 7 *Melodia*
Capitolul 8 *Umbra*
Capitolul 9 *Port Angeles*
Capitolul 10 *Teoria*
Capitolul 11 *Interogatorii*
Capitolul 12 *Complicaţii*
Capitolul 13 *O nouă complicaţie*
Capitolul 14 *Mai aproape*
Capitolul 15 *Probabilităţi*
Capitolul 16 *Nodul*
Capitolul 17 *Confesiuni*
Capitolul 18 *Autosugestie*
Capitolul 19 *Acasă*
Capitolul 20 *Carlisle*
Capitolul 21 *Jocul*
Capitolul 22 *Vânătoarea*
Capitolul 23 *Rămas-bun*
Capitolul 24 *Ambuscada*
Capitolul 25 *Cursa*
Capitolul 26 *Sânge*
Capitolul 27 *Aranjamente*
Capitolul 28 *Trei conversaţii*
Capitolul 29 *Inevitabilitate*
Epilog: *O ocazie*
Mulţumiri

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti

Tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576;
Fax: 021 369 31 99
Comenzi – online www.editura-paladin.ro

STEPHENIE MEYER

este autoarea seriei de bestselleruri *Amurg* a romanului *The Host.* Mai multe despre cărţile şi proiectele ei puteţi găsi pe www.stephenicmeyer.com.

ELOGII PENTRU SOARELE DE LA MIEZUL NOPŢII

„Mai complexă, mai sofisticată şi mai puţin inocentă decât *Amurg**

TIMES

„Văzută prin ochii lui Edward, povestea capătă o turnură nouă şi mai sumbră decât primul roman.”

HACHETTE.COM

Design copertă: David Caplan
Fotografie copertă © 2020 Roger Hagadone
© 2020 Hachette Book Group. Inc.

VOLUMUL CINCI DIN SAGA-FENOMEN **AMURG**

Bella era singura mea vulnerabilitate.

Cu aproape un secol de viaţă în urmă şi o

eternitate în faţă, existenţa de vampir a lui Edward Cullen cu greu mai poate fi tulburată de ceva. Cu atât mai mult, cu cât adolescentul nemuritor poate citi gândurile celorlalţi. Insă nu chiar ale tuturor... Atunci când o întâlneşte pe Bella Swan, noua sa colegă de şcoală, el îşi dă seama cu uimire că mintea fetei rămâne un mister indescifrabil. Iar parfumul ei diferit este o tentaţie irezistibilă. La început o urăşte şi încearcă să stea departe de ea, dar nu pentru mult timp...

Ciudat cât de puţine înţelesesem înainte să apară Bella în viaţa mea.

Ea mă schimbase mai mult decât crezusem că este posibil să mă schimb şi să rămân totuşi eu însumi.

Www.editura-paladin.ro